NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KARANLIK TAHT

KERRI MANISCALCO

GÜNAHKÂR.
KÖTÜ ADAM. AHLAKSIZ.

HASET PRENSİ asla bir aziz olduğunu iddia etmemişti. Ancak ölümcül bir oyunun başlangıcını işaret eden şifreli bir n aldığında, düşmek üzere olan iblis sarayını kurtarmak iç günah belirtisinden daha fazlasına ihtiyaç duyacağ biliyordu.

Bilmeceler, büyülü nesneler, isimsiz oyuncular...

Hiçbir şey onun önünde duramayacaktı ama titiz planlarının hiçbiri onu, günahını başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ateşleyen sinir bozucu ressama karşı hazırlamamıştı...

ERDEMLİ. ÇEKİCİ. YALANCI.

Camilla, yıkıcı bir skandaldan kaçınmak için Envy ile şeytani bir pazarlığa girmek zorunda kalınca onun oyununun gerçek doğasını uyandıracağını beklemiyordu. Envy ve Camilla birlikte Yeraltı Dünyası'nda, ışıltılı iblis saraylarından ateşli vampir diyarına ve ötesine kadar tehlikeli bir yolculuğa çıkmalıydı. Fakat onlar için tuzakların en büyüğü âşık olmaktı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Kötü karaktere âşık olmaktan kendini alamayanlar ve günah dolu peri masallarını sevenler, bu hikâye sizin için.

Duzenleme
Ny.ozlem

Erdemli beyefendiler;
Günahkâr, aşağılık erkekler kadar nazik değillerdir.
Poems For The Wicked, 1. Cilt

Krallık Londra'sını andıran ama birebir benzemeyen, Waverly Green adındaki küçük şehirde, birkaç fani açıklanamayan tuhaf olaylara şahit olmuştu. Bayan Camilla Antonius gibi kendine has sırları olan birkaç kişi, günahla dolu yedi ölümcül sarayı yöneten yedi iblis prensin, günahla dolu yedi ölümcül sarayının olduğu karanlık bir yeraltı âlemiyle ilgili fısıltılar duymuşlardı. Sihir, Waverly Green'de gülüp geçilen bir şey olmamakla beraber, alenen konuşulan bir şey de değildi. Tabii kimse kaçak malların olduğu karanlık pazara gitmeye cüret etmediği sürece çünkü oradaki çalıntı insan yapımı ve sanat eserlerin gizemli güçleri olduğu ve tüccarların aslında insan olmadıkları söylenirdi...

Camilla'nın, ya da Green'deki hiç kimsenin, yakın zamanda o sinsi krallıkta bir lanetin bozulduğundan, insanı günaha sokacak kadar yakışıklı bir prensin serbest kaldığından haberi yoktu.

Peri masallarındakinin aksine, Camilla için gelen prens kesinlikle beyaz atlı bir prens değildi. Ancak tüm hikâye kitaplarındaki kötü karakterler gibi, eğer Camilla dikkatli olmazsa bu karanlık prens bir anda onun kalbini çalabilirdi.

Tabii eğer imkânsızı başarır ve ondan önce prensin kalbini çalmazsa...

GİRİŞ

Haset Hanedanlığı

YİRMİ YIL ÖNCE

"Tanrıların cezası Peri Piçi."

Haset Prensi elindeki parşömenden düşen zümrüt yeşili tüye bakıyor, bu aşağılanmayla kalbi hızla atıyordu. Omuzlarının ortası aniden yandı, kanatlarını açma ihtiyacı neredeyse acı veriyordu.

O kalleş, Envy'i[1] en iyi nereden vuracağını kesinlikle biliyordu.

Tüyün üzerine yazılmış büyü davet edercesine parlıyordu.

Hazır ol.
- L.

Envy sakinleşmek için bir nefes aldı ve başını kaldırıp, odanın karşısındaki yaldızlı aynada yansımasına bakarak, güzel aldatma sanatı da dahil olmak üzere tüm sanatları takdir eden birinin gözüyle kendini inceledi.

Dışarıdan bakıldığında yüz ifadesi sakin, hatta sıkılmış gibiydi. Kraliyet miskinliğinin bir portresi. Siyah saçları neredeyse kusursuzca taranmış ve soğukkanlı, kibirli yüz hatlarına âşıklarının yatak odasına kolayca girmesini sağlayan o belalı hafif gülümsemesi yerleşmişti.

Bu da başka bir hoş aldatmacaydı.

İçin için köpürüyordu, bu duygu o kadar çılgınca alevleniyordu ki neredeyse erkek kardeşi, iblislerin kralı Wrath[2], bu huzursuzluğu kendi hanedanlığından hissedecek ve sonunda koklaya koklaya kaynağını bulacaktı.

---

[1]Envy: Yedi ölümcül günahtan biri olan kıskançlık, hasetlik. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

[2]Wrath: Yedi ölümcül günahtan biri olan gazap, öfke. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Envy yıllar içince numara yapmakta ustalaşmıştı; sarayını korumak için bu bir gereklilik olmuştu.

Diğerlerinin ona baktıklarında ne gördüğünü biliyordu. Kendi yarattığı, oyunları ve bilmeceleri seven yakışıklı, uçarı bir prens maskesini görüyorlardı. İyi giyimli dış görünüşünün ve nadiren gösterdiği kendini daha da sevdiren gamzelerinin cephaneliğinde sadece iki fazladan silah olduklarını biliyordu. Keskin hatlı yüzünün altında pusuya yatmış tehlikeli iblisi saklamanın akıllıca yollarını bulan acımasız prens, hedeflerine ulaşmak söz konusu olduğunda sahip olduğu her türlü erdem duygusunu uzun zaman önce kaybetmişti.

Envy tüyü yerden aldı, içindeki o hissin yerini daha karanlık başka bir şey alana kadar başparmağını zümrüt yeşili tüylerde neredeyse saygıyla gezdirdi.

Yeşil tüy, kendi tüylerinin uçlarının yumuşaktan çok sert olduğu bir zamanın hatırlatıcısıydı ve notun kendisi de yeni bir oyunun başladığını gösteren bir uyarıydı.

Hazır ol. En azından bu Envy'nin kazanmaya niyetli olduğu bir mücadeleydi. Oyunun başlamasını yarım yüzyıldan uzun bir zamandır bekliyor, sarayının her yıl giderek harabeye dönüşünü seyrediyordu. Yumuşak başlı davranıp o tek hatayı yaparak, Envy hepsini lanetlemişti.

Bu erkek kardeşlerinden uzun süre saklayamayacağı bir sırdı, özellikle de işler bu şekilde devam ederse.

Daha şimdiden, dikkatli bakan birileri için işaretler yeterince açıktı. Saray halkının giderek daha sersem olmalarından ya da sohbet esnasında sürekli yarım saniyelik gecikmeler yaşamalarından belliydi. Sanki nerede olduklarını ya da kiminle konuştuklarını anımsayamıyor gibiydiler.

Şimdiye kadar bu durum çok kısa sürmüştü ama giderek kötüleşecekti. Zaman icabına bakacaktı.

Ve prens, o peri piçinin oyunu uzatacağını, sırf Envy'i olabildiğince zayıflatmak için oyunun başlamasını uzun süre bekleteceğini biliyordu. Envy'nin de tıpkı tüm erkek kardeşleri gibi gücünü günahını kışkırtmaktan aldığını biliyordu ve tehlikede olan bir saray, hiç kimsenin kıskandığı bir şey değildi.

Sarayının düşüşü âlemlerini karmaşaya sürükleyecek, diğerleri için – tıpkı bu sinsi oyun ustası gibi– içeri sızmayı deneyecekleri açık bir kapı bırakacaktı.

Envy'nin kardeşleri durumun ne kadar kötü olduğunu bilselerdi... Asla öğrenmeyeceklerinden emin olacaktı. Onun anlamsız oyunlarından birini daha oynadığını düşüneceklerdi. Kıskançlık uyandırmak, günahını körüklemek için kazanma ihtiyacından başka hiçbir şey tarafından yönlendirilmediğini düşünmelerini sağlayacaktı.

Tüm bu dikkatli manevralarından sonra daha azını beklemezlerdi.

Envy aynada yüzüne son bir kez daha bakarak hiçbir şey belli etmediğinden, en sevdiği maskesinden kendi gerçek duygularının kanadığını gösteren hiçbir ipucu olmadığından emin olduktan sonra kuş tüyünü yeleğine koydu ve notu avucunda buruşturdu.

Zamanı geldiğinde oyunu oynayacaktı. Onun olanı geri alacak, saray halkını iyileştirecek ve bir daha asla bir fani tarafından kandırılarak etrafındakileri tehlikeye atmayacaktı.

Envy parşömeni şömineye fırlatıp alevlerin o lanet serseriden gelen mektubu yok edişini seyrederken, bir gün oyun ustasının da küle dönüştüğünü göreceğine yemin etti.

Ve tıpkı kendi çalışma odasındaki ateş gibi, Envy'nin de içi yandı.

ONLARCA YIL SONRA

"Ah! Tavanımda resmi olan şu meşhur tek gözlü canavara binmek ister misin, tatlım?"

Lord Nilar Rhanes, Haset Prensi'nin efsanevi yatak odası sanatıyla alay edip platformdan tahta doğru sendeleyerek çıkarken, kendinde de bir şeylerin kesinlikle yolunda olmadığını –işlemek üzere olduğu aleni ihanet dışında– belli belirsiz fark etti.

Yine de ne kadar denerse denesin, yersiz maskaralıklarına engel olmak aslında hiç umurunda değildi.

"Kim hayatın gerçekten sanatı taklit edip etmediğini görmek ister?"

Rhanes en yakınında duran balıketli esmer kadını işaret etti.

Çok uğraşmasına rağmen kadının adını hatırlayamıyor, bu da ona biraz tuhaf geliyordu. İçten içe kadını yüzlerce yıldır tanıdığını ve ona rakip hanedanlıklardan biri olan Şehvet Hanedanlığı'ndan yozlaşmış biri gibi şehvetle bakmadığını biliyordu.

Hissettiği tüm tuhaflıkların hızla yok olduklarını hissetti.

"Sen, oradaki!" diye bağırdı gümbür gümbür.

Dizine kadar gelen parıltılı tahtın önünde gerçek bir soytarı gibi zıplarken, bacakları sanki kendi başlarına hareket ediyor gibiydiler.

"Gel kucağıma otur, aşkım. Senin için çok büyük bir hediyem var."

Rhanes gevşek aletini tuttu, kadınların kıkırdamalarına neden oldu.

"Eğer Ekselansları oraya çıktığını görürse sen ölü bir adamsın!" Lord... her kimse... ona seslendi.

Rhanes kafasını toparlamak istercesine başını salladı. Hatırladığından daha çok iblis meyvesi şarabı içmiş olmalıydı. Daha gençken bile arkadaşlarının isimlerini unuttuğuna asla bu kadar sinirlenmezdi.

Onlar arkadaşlarıydı, öyle değil mi?

Etrafında toplanmış lordlar ve leydilerin yarı tanıdık yüzlerine bakındı. Kendisiyle beraber on üç kişi olan on iki kişilik bir sarhoş grubu... Kırmızı giyen Rhanes dışında hepsi koyu yeşil renk giymişlerdi. Saatin on ikiye yaklaştığını fark ettiğinde hem renkler hem de sayılar ona bir şekilde tanıdık geldi ve sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissetti.

Gece yarısı.

O gecenin erken saatlerine ait anlar aklından geçti. Geceye kırmızı takımını giyerek başlamadığından neredeyse emindi, bu Haset Hanedanlığı'nın renklerinden biri değildi.

Kafa karışıklığından kelimeler aklına gelince nabzı hızla attı.

"*Same lie Lilac.*" Tuhaf bir cümleydi. Bunu daha önce duyup duymadığını hatırlayamıyordu; duymuş olmalıydı.

Aklındaki her şey karmakarışık ve yanlıştı. Bir şey dışında...

Saraylarında bir şey oluyordu. Sadece fısıltılarda, gölgelerde konuşulan ve sonra unutulan bir şey... ama bir şey eksikti. Çok önemli bir şey.

Rhanes endişesinden neredeyse belirdiği kadar hızlı kurtulmuş, ipleri görünmeyen bir güç tarafından kontrol edilen bir kuklaymış gibi eğlencesine devam etmek zorunda hissetmişti.

"Buraya gel, seni küçük sürtük." Rhanes kalçalarını öne iterek, kıkırdayan esmer kadını öne doğru eğmiş gibi yaptı. "Yatak odasını boş ver, hadi gel de beni burada yalayıp yutarken herkesi kıskandıralım!"

"Bulamadığı bir şeyi yalayamaz, öyle değil mi?" diyen biri lafını kesti.

Rhanes gözlerini kıstı, bu bulanık belirsizlik gerçek miydi, yoksa sadece kendi hayal gücünün bir ürünü müydü emin olamıyordu. Çok dikkat çekici bir gülümsemesi olan uzun boylu, sarışın bir erkek kalabalığın arasından sıyrıldı.

Yavaş yavaş onu tanıdı. Alexei. Prensin sağ kolu, kumandan yardımcısı.

Eğer vampir buradaysa, o zaman Ekselansları da buralarda olmalıydı...

Dikkati saat kulesinin çanının aniden çalışıyla dağılmadan önce Rhanes karnında bir panik kıpırtısı hissetti. Doğaüstü olayların olacağı saat gelmişti.

Saniye ibresinin her vuruşu saat başına yaklaştıkça, yüzlerce ses fısıldamaya başladı.

Bunlar anılar mı? Sonunda açığa mı çıkıyorlar?

Neden böyle saçma bir şey düşünmüştü ki? Kadehten en son içtiği seferi hatırlamaya çalıştı. Belki bu, tüm bunlara son verecekti. Tabii *bu* her neyse.

Rhanes, beynindeki sesler giderek artarken kulaklarını ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Sesler birleştiğinde o tanıdık tuhaf cümle, yüksek ve net bir şekilde duyuldu.

Same lie Lilac. Same lie Lilac. Same lie Lilac. Same lie Lilac.

"Kapat çeneni!" diye bağırdı, birkaç alaya daha maruz kaldı.

Rhanes gözlerini hafifçe araladı. Lanet olsun. Körkütük sarhoştu. Artık hiç kimse konuşmuyordu.

Yalpalayarak tahta çıkarken, odanın etrafında dönmesini durdurmak için prensini kızdırmayı bile göze almakta kararlıydı. Düşünmek için sadece bir anlık bir hareketsizliğe, nefes almak için bir darbeye ihtiyacı vardı. Bir hatırlayabilseydi...

Tahta oturduğu anda her şey bir anda durdu.

Her bir lord ve leydi, tıpkı rasgele devrilmiş satranç taşları gibi hareketsiz bir öbek halinde damalı zemine yığıldı.

Bir oyun. Öyle olmalıydı. Prens bunu kesinlikle bilirdi ve Alexei prensi bulacaktı.

Rhanes, vampiri ararken kaskatı kesildi ancak Alexei görünürlerde yoktu.

"Bu da–"

Çanların sesi durdu. Gece yarısı sonunda gelmişti.

Koyu renkte bir duman tahtın etrafında aniden yukarı doğru kıvrılarak, Rhanes'in kolunu burnuna götürmesine ve gözlerinin yanmasına neden oldu. Dumanın kaynağını aradı, odanın karşı tarafındaki bir aynada kendini gördüğünde korkudan ağzı açık kaldı.

Tahtın yarısı olduğu gibi duruyordu, onun oturduğu diğer yarısı ise sihirle zincirlenmiş ve alevlerle sarılmıştı.

Rhanes yanıyordu.

Etrafta süzülen sis nasıl bir şeyse aniden yok oldu ve Rhanes o anda hızlı bir şekilde gerçekliğin farkına vardı. Gerçek alevler onu sadist bir âşık gibi sarıp, derisini yakarken çığlık atmaya başladı.

Kendini kurtarmak, ölümcül alevlerden koşup kaçmak istiyordu ama bir nedenden ötürü tek yapabildiği "SAME LIE LILAC!" diye bağırmaktı.

Şuursuzluğun kutsal karanlığı yavaş yavaş üzerine çökerken Rhanes, prensin zümrüt yeşili gözleri parlayarak gölgelerin arasından çıktığına yemin edebilirdi.

İçinde minicik bir ümit ışığı belirdi. Prens daha güçlüydü, hepsi lanetlenmeden önce o bu çılgınlığa karşı direnebilirdi. Direnmek zorundaydı.

"Same lie. Lilac," diye fısıldadı Rhanes.

Same lie Lilac. Same lie Lilac. Same lie. Lilac.

Prens tepesinde durmuş, sanki bunu aklına kazıyormuş gibi karşısındaki manzarayı seyrediyordu.

Ölüm birkaç saniye uzağındayken, sonunda iradesinin son kırıntılarını toplayabildi. "Bu...ne...anlama...geliyor?"

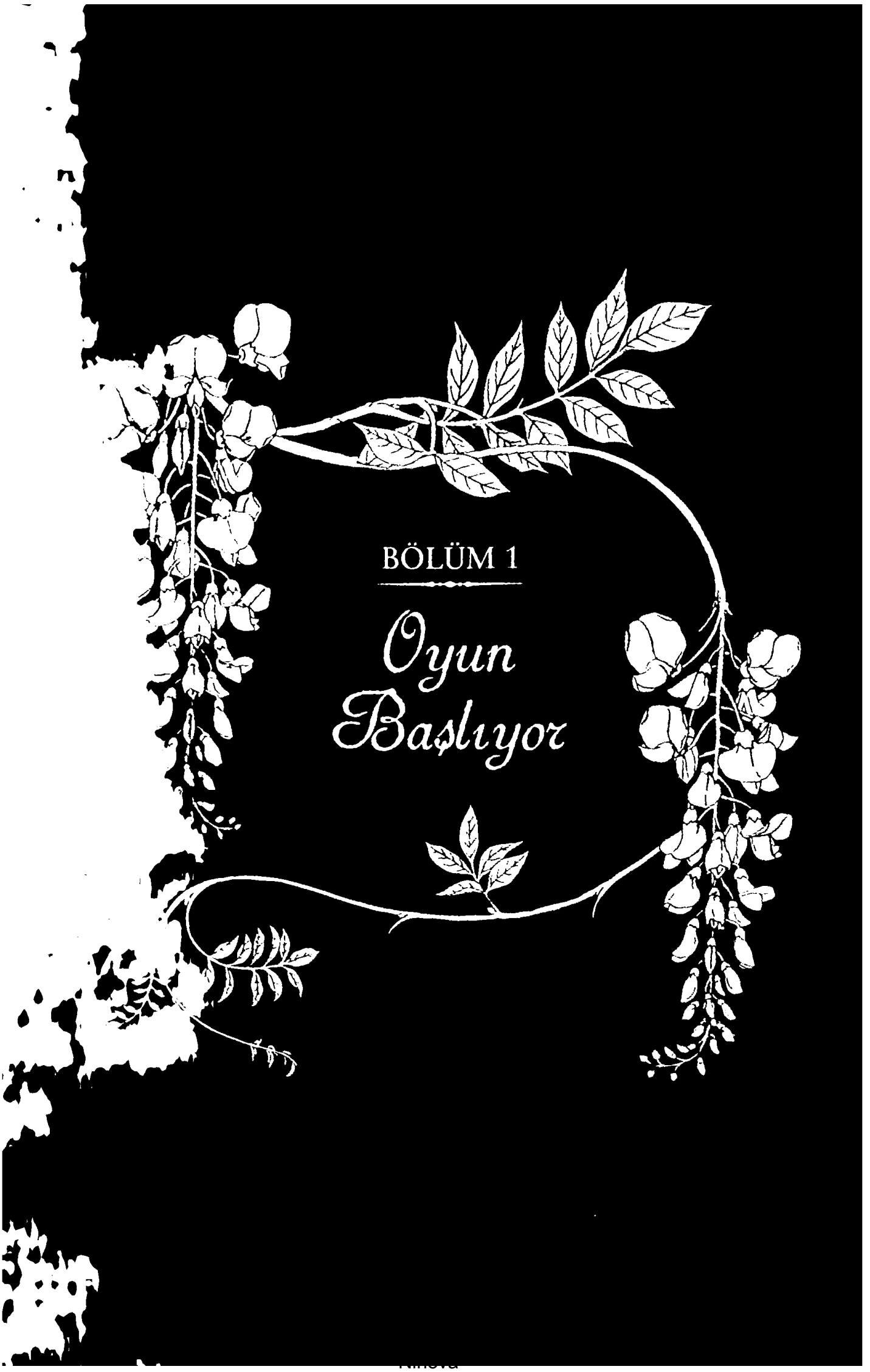
"Oyunun sonunda başladığı anlamına geliyor."

Prens salondan çıkmadan önce yüzünde sadece öfke vardı.

Sonra Rhanes yalnız kaldı. Ya da belki yalnız değildi...

Gözlerini kapattı, aklı giderek daha da kararıyordu. Durgundu.

Belki Prens Envy gerçekten hiç orada olmamıştı ve belki de Büyülü Taht'ta gerçekten yanmıyordu.

BÖLÜM 1

Oyun Başlıyor

Oyunun Kuralları

1. İpuçlarınızla doğrudan ilgisi olan ve oyuncu olmayan kişileri etkilemek için hiçbir sihirli ikna yöntemi kullanılmayacaktır.
2. Her oyuncunun bir sonraki ipucuna geçmek için üç şansı olacaktır. Üçüncü denemeden sonraki başarısızlık, diskalifiye olmak anlamına gelir.
3. Diskalifiye olmanın cezası oyun ustası tarafından belirlenecek, ölüm dahil olacak ancak bununla sınırlı olmayacaktır.
4. Ödül, kazanan bireye uygun olarak belirlenecektir. Herkesin kaybedecek bir şeyi vardır.
5. Oyuncular oyun ustası tarafından bizzat seçilmiştir.

Oyuna katılmayı kabul ederek, kendinizi bir galip seçilene kadar Oyun'un iradesine bağlamış bulunuyorsunuz.

Bağlama büyüsünü aktive etmek için aşağıdaki çizgiyi bir damla kanla işaretleyin.

Aktive olduktan sonra Oyun, ilerlemenizi takip edecek, doğrudan Kaos Kralı'na bildirecektir.

İyi şanslar.

BİR

Bayan Camilla Antonius'un aptallara, yakışıklı olanlarına bile çok az sabrı vardı.

Lord Philip Atticus Vexley –altın rengi saçları, bronz teni ve çapkın sırıtmasıyla– her iki alanda da en iyi örneklerden biriydi. Özellikle de Camilla'nın onun için *başka* bir sanat eseri sahtekârlığı daha yapacağını düşünüyorsa.

Tam da güneş batarken parlatılmış binici çizmeleri, bordo rengi kırlangıç kuyruklu ceketi ve daracık açık kahverengi binici pantolonuyla sanat galerisine hızla girdiğinde, Camilla gelme nedeninin bu olduğunu biliyordu.

Neredeyse kapatma zamanıydı ve Vexley'nin gözlerindeki gizemli parıltı oldukça nahoştu; onlar ne arkadaş ne de sırdaştılar. Sevgili de değillerdi. Aslında, eğer Camilla onu bir daha hiç görmese, şansının yaver gidişini kutlamak için krallara layık bir suareye ev sahipliği yapabilirdi.

"İlginç bir şey üzerinde mi çalışıyorsunuz, Bayan Antonius?"

"Sadece bir manzara resmi, Lord Vexley."

Bu doğru değildi ama Vexley'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Camilla'nın sanatı onun için son derece kişiseldi. Annesinin uyarılarından, babasının hikâyelerinden ve kendi yalnızlığından hayat bulur, dünyayı gerçekten olduğu gibi görmesine yardımcı olurdu.

Sanatı, herhangi biriyle paylaşmakta tereddüt ettiği bir parçasının, çoğunlukla ruhunun açığa çıkardığı bir şeydi.

Neyse ki çizim sehpası kapıya dönük değildi ve resmi görmek için Vexley'nin onun etrafından dolanması gerekiyordu. Vexley kendi skandal dolu namından başka bir şey için nadiren bu kadar çaba sarf ederdi.

Camilla tabureyi sehpadan geriye itti ve hemen resminin başından kalkıp kayıt masası *ve* can sıkıcı lordu uzakta tutmak için harika bir bölme görevi gören eski meşe masaya ilerledi.

"Size yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı, yoksa bu gece sadece sanat eserlerine hayranlığınızı göstermek için mi geldiniz?"

Lordun dikkati Camilla'nın boya bulaşmış önlüğüne kaydı. Vexley geldiğinde önlüğünü çıkarmamıştı ve adamın dudaklarını hafifçe bükmesinden çıkarmış olmasını dilediği anlaşılıyordu.

"Bilmiyormuş numarası yapma, tatlım. Neden geldiğimi biliyorsun."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, lordum, borç ödendi. Sizin için bir hafıza taşı bile hazırladım. Tek yapmanız gereken o malum anıyı taşa aktarmak."

Ya da sözüm ona sihirli taşı satın aldığı karanlık pazardaki satıcı ona öyle söylemişti. Herhangi bir sihir titreşimi hissetmemesine rağmen, her şey göz önünde bulundurulduğunda bu pek de şaşılacak bir durum değildi. Yine de Vexley taşı kabul etmeyi reddetmişti.

Camilla'ya, sanki ona istediğini vermemesi, saklamayı seçtiği herhangi bir anıyı geri getirebilecek sihirli bir taştan daha şaşırtıcı bir şeymiş gibi şaşkınlıkla baktı.

Lord Vexley tam anlamıyla bir hanım evladı sayılmazdı ama öyleymiş gibi para harcardı. Bir vikontun ilk oğluydu ve bu yüzden şımartıldığı otuz yıl boyunca sadece en iyi şeylere sahip olmuştu.

Dört yıl önce, bir değil iki tiyatro oyuncusunun yer aldığı nispeten skandal yaratan bir tiyatro olayı ile şimdilerde "rezaletin perde arası" olarak anılan halka açık son derece sarhoş bir sevgi gösterisi sonrasında, babası onu mirasından çıkarmış ve yerine erkek kardeşini vâris ilan etmişti. Bu cesur hamleyle Waverly Green'in elit sınıfı şok olmuştu.

Ancak ailesini şaşırtacak şekilde, Vexley'nin tuhaflıkları onu en ufak bir şekilde gözden düşürmemişti. Aksine, Green'de haylaz bir efsane haline gelmişti.

Cemiyet, özellikle kadınlar adına, kokuşmayan ahlakı her şeyin üstünde tutardı. Ancak erdemler asla günah kadar cazip olmazdı. Çay içerken erdemlerle ilgili dedikodu yapılamazdı, cemiyettekiler ne kadar ciddi ve düzgün olduğunu iddia etse de hepsi büyük bir skandala bayılır, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyi bulurlardı. Waverly Green'de hiçbir şey birinin itibarını kaybedişini izlemekten daha keyifli değildi.

Hiciv gazetesinin köşe yazarları şimdilerde çoğunlukla Vexley'nin adımlarını yakından takip ediyor, bir sonraki potansiyel skandalını ilk yazan olmak için can atıyorlardı. Herkes onun mirastan mahrum edildiğini bildiğinden, gelir kaynağı şehrin büyük bir çoğunluğunun çözmek istediği giderek artan bir gizeme dönüşmüştü.

Vexley, akıllı bir kumarbaz olduğunu ve zekice yatırımlar yaptığını iddia ederek bunlara gülüp geçiyordu ama insanlar onun giderek artan serveti ile ilgili daha fena söylentilerden bahsediyorlardı.

Bazı dedikodularda onun şeytanla bir anlaşma yaptığı iddia edilirken, bazılarında da peri ile bir pazarlık yaptığı fısıldanıyordu. Sadece Camilla gerçeğin ta kendisini biliyordu.

Büyük Hata olarak adlandırdığı şeyden ötürü, *Camilla* artık bilmeyerek de olsa lordun abartılı yaşam tarzı için para sağlıyor ve kendini basın tarafından yakalanma tehlikesine sokuyordu.

Camilla'nın yaptığı ve onun için sattığı son resmin aslında sahte olduğu neredeyse anlaşılmıştı. Eğer resmi alan koleksiyoner çok fazla kırmızı şarap içmemiş, sonrasında lordlar, leydiler ve hatta bir dükten oluşan grubun önünde paha biçilemez bir heykele işeyerek düşesin de pisliğin tam üzerine bayılmasıyla herkesin dikkatini çekmesine neden olmamış olsaydı, Camilla'nın itibarı çoktan yerle bir olmuştu.

O büyüklükte bir skandal Camilla'nın çok çalışarak edindiği Waverly Green'in en çok aranan sanat simsarı konumunu yerle bir edebilirdi. Üstelik lanet olası şekilde çekici gülümsemesi ve yeni ütülenmiş takımıyla karşısında duran bencil hergele bunu biliyor ve görüldüğü üzere umursamıyordu.

"Gerçekten Camilla, tatlım–"

"Bayan Antonius," diye resmi bir şekilde düzeltti.

Camilla'nın gülümsemesi fırçasını sımsıkı tutan eli kadar gergindi.

Vexley ya da içinden söylemeye alıştığı adıyla Uğursuz Vex, uzun zaman önce yaptığı tek bir korkunç hata yüzünden ona şantaj yapıyordu. Sessiz kalması için yaptıkları bir pazarlık sonrasında, Camilla satması için üç sahte resmi tamamlamasının ardından lordun bu anıyı nadir bulunan sihirli bir taşa gömmesi *gerekiyordu.*

Ancak alçakların ve hergelelerin sorunu bir nebze bile şereflerinin olmamasıydı.

Artık *altı* sahte resmi bitirmeye yaklaşmışlardı ve Camilla bunun sona ermesini istiyordu.

Ne kadar yetenekli olursa olsun, ne yaptığı öğrenilirse olası bir tutuklanma ve darağacını boylamak dışında, bir daha Waverly Green'de tek bir resim bile satamazdı. Ironwood Krallığı'ndaki hiçbir civar kasaba ya

da köyde bile resim satamazdı. Gerçi Waverly Green'den genellikle pek ayrıldığı da yoktu.

Ironwood Krallığı, at arabasıyla dört beş günde ancak bir ucundan diğer ucuna geçilebilen küçük bir ada ülkesiydi ama Camilla'nın bildiği her şey bu şehirde ve kuzeyde, iki saatlik mesafedeki kırsal bir beldedeydi. Waverly Green'i terk etmek zorunda kalırsa Camilla'nın babasının anısını yaşatmak için kendi galerisini büyütmekle ilgili kurduğu tüm hayalleri ve ümitleri çürüyüp ölebilirdi.

Vexley gibi erkekler skandalla öne çıkar ve hiciv gazetelerinde yer alırlardı ama kadınlara, özellikle Camilla konumundakilere aynı statü layık görülmezdi. Camilla'nın ince bir çizgide yürümesi, utanılacak şekillerde sergilediği sanat eserlerini düzenlemesi ancak kendisinin asla bir inceleme konusu olmaması gerekiyordu.

Babasının en meşhur tablosuyla ilgili şahsi deneyimi sayesinde, Camilla cemiyettekilerin hafif dramatik olaylara ve iyi bir gösteriye bayıldığını erken yaşlarda öğrenmişti. Tıpkı hiciv gazeteleri ve karikatürlerin artan popülerliğinin kanıtladığı gibi...

Neyse ki şimdilik, cemiyet onun sıra dışı sergilerini konuşmadan duramıyordu. Vexley'nin şahsına yönelik çirkin bir şiddet eylemi gerçekleştirmek dışında, Camilla galeriyi ve ismini, küçük bir misafir odası eğlencesi olarak başkalarını parçalara ayırmaktan başka bir şeyden keyif almayan kötü niyetli dedikoducular dan uzak tutmak için neredeyse her şeyi yapabilirdi.

Sık sık dedikodu gazetelerini okuyup kendine neyin tehlikede olduğunu anımsatır, bunu hem sosyetedeki parlayan itibarını korumak hem de bir galeri sahibi olarak saygınlık kazanmak için savaşırken ne kadar dikkatli adımlar atması gerektiğinin daimi bir uyarısı olarak kullanırdı. Babasının galerisini devralmasını hoş görmelerinin nedeni, Pierre'in alışılmadık doğasını çok sevmeleriydi. Ancak Camilla dedikoducuların leşçil akbabalar gibi beklediğini, hamle yapıp ziyafet çekmeyi ümit ettiklerini biliyordu.

Camilla'nın asıl arzusu, bir gün bu insanları galerisine sadece kendi tabloları için getirebilmekti ve eğer itibarı herhangi bir şekilde sarsılırsa bunun asla olmayacağını biliyordu.

Hızlıca pencereden dışarı baktı, Vexley'nin şu anda nerede olduğunu yazmayı bekleyen hiçbir köşe yazarı olmadığını görünce rahatladı. Sanat

Meleği ve Şeytani Sapkın'ın yalnız başlarına eğlendiklerini gördüklerinde atabilecekleri kötü başlıkları şimdiden gözünün önüne getirebiliyordu.

"Size o diğer konuyla ilgili artık yardımcı olamayacağım," dedi Camilla sessizce. "Özel bir parça ısmarlamak istiyorsanız," dedi Vexley aklını çelecek herhangi saçma bir girişimde bulunmadan önce. "Yardımcı olmaktan mutluluk–"

"*Edemeyeceğim* ve *etmeyeceğim* tamamen farklı şeylerdir, Bayan Antonius."

Camilla onun kibrine, saygısız ses tonuna öfkelendi. Sanki o iki kelime arasındaki farktan habersizdi ve adam onunla çok önemli bir bilgiyi paylaşmıştı.

Vexley buz mavisi gözlerini onun yüzünde gezdirirken, dudaklarına kibar kabul edilenden biraz daha uzun bir süre hayranlıkla bakmaya cüret etti. Dikkati Camilla'nın havalı gümüş rengi buklelerine, zarif hokka burnuna ve doğal altın rengi tenine kaydı.

Camilla'nın koyu gri gözleri bir talibin ilgisini her zaman çekerdi ancak o anda Lord Vexley, gözlerinden bariz şekilde büyülenmiş gibiydi.

Şu anki o yarı aralık, işveli bakışının çok sayıda dul kadını hatta bir kocaya ihtiyacı olmayan bazı kadınları bile baştan çıkarmakta işe yaradığı ile ilgili söylentiler duymuştu.

Lord Philip Vexley tövbe etmeyen bir çapkındı ve söylentiye göre, o sinir bozucu ağzı ipek çarşaflarının arasında biri olduğunda oldukça tatminkârdı. Camilla'nın yatak odasına daha girememişti ki onun da davet edeceği yoktu.

Camilla şantajın, ihtirasa dair her fikri yok ettiğini fark etmişti.

"Hatalıysam beni düzeltin," diye ağır ağır konuşurken, o küçümseyici ses tonunu her kullandığında Camilla'nın kulaklarından çıktığına emin olduğu dumanları görmezden geliyordu. "*Tam olarak* bu işi reddedecek bir pozisyonda değilsiniz, öyle değil mi? Bana sattığınız şu meşhur küçük tabloyla ilgili bilgiyi ne yapalım o zaman? Tabloyu hatırlıyorsunuz, değil mi? Hâlâ bende."

"Vexley," diye uyardı Camilla, sessiz odaya göz gezdirerek.

Henüz etrafta hiçbir köşe yazarı yoktu. Neyse ki daha hafta ortası olduğundan ve hafta sonu yaklaştığından, galeri bomboştu. Sınırlı para kaynağı nedeniyle Camilla'nın bu sabah asistanını işten çıkarması

gerekmiş, bu içini acıtan bir hadise olmuştu. Şimdi de bu fırsatçı hergele ona yaklaştıkça bu gerçek giderek daha da korkunç bir hal alıyordu.

"Aslında, o kadar güzel bir tablo ki onu gözlerden saklamak zorunda kaldım," diye devam ederken, sanki bir sır paylaşacakmış gibi kalçasını büyük masaya yasladı. "Birileri onu benden çalmaya çalışmasın diye."

Meşhur tablo sahte bir eser olup, Camilla'nın yapmak istediği ilk ve son çalışmaydı. İki yıl önce, Camilla'nın annesinin onları terk ettiği günden neredeyse sekiz yıl kadar sonra, babası gizemli bir hastalığa yakalanmış ve artık çalışamaz olmuştu.

Camilla babasını kurtarmak için müthiş bir gayretle tüm paralarını kullanmıştı ve yine olsa yine yapardı. Eve birkaç doktor çağırmış, babasının hastalığının bu dünyaya has olmadığına ikna olduğundan sihirli bir iksiri bulmak için yasak olan karanlık pazara bile gitmişti.

Ölümle savaşmak için yaptığı her şey boşa çıkmıştı.

Camilla'nm reşit olmadan önceki yaşının güneşli bir bahar sabahında, annesinin bir anda ortadan kayboluşu onu korkunç derecede üzmüştü ancak babasının ölümü kalbini gerçekten çok kırmıştı.

Pierre, ruhunun her bir zerresini çevresiyle paylaşan bir ressam, Camilla'yı Ironwood Krallığı'nın sahillerinin ötesindeki karanlık krallıklarla ilgili en sevdiği sihir ve macera masallarıyla büyüten bir baba olarak korkusuz biri olmuştu. Camilla hâlâ babasının ona öğrettiklerini tam olarak gerçekleştiremediği için endişeleniyordu.

Babasının ölümünden sonra, sadece para kazanmak için sahte resimler yapmıştı. Dürüst olmamaktan nefret ediyordu, herhangi başka bir şey denemeyi bile düşünmüştü. Tüm mücevherleriyle gümüşlerini rehin vermiş ve kırsaldaki evlerini personelle bakıcının maaşlarına yetecek kadar bir meblağa kiralamıştı. Ancak buna rağmen kasabadaki evleri ve galerisi, alacak tahsildarları tarafından elinden çekip alınma raddesine gelmişti. Camilla'nın satacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Sanatı ve bedeni dışında.

Ya da rehin vermeye kalbinin dayanamayacağı tek bir şey dışında. Ve bu duygusallık onun peşini bırakmamak üzere geri gelmişti. Hem de birden fazla şekilde.

Bir şekilde tam olarak şaşırtıcı olmasa da Vexley'nin aklı sahteyle gerçek tablo arasındaki minicik bir farkı ayırt edebilecek kadar kurnaz ve kafası yerindeydi. Camilla'nın onu kandırma girişimine öfkelenmek

yerine, karşısına hemen onun bu yeteneğinden kâr edecek bir planla gelmişti. Talep ettiği artık dürüst bir iş değildi.

Ayrıca Camilla'nın hizmetleri için ona ödeme de yapmayacaktı.

Camilla onun kasıklarına diziyle vurmamak için kendini tuttu ve hemen bir gülümseme takındı.

"Sizin gibi yetiştirilmiş bir centilmenin sözünde durması beklenir, efendim. Bir anlaşma yaptık ve ben üzerime düşeni fazlasıyla ödedim. Gidip hafıza taşını getireyim mi?"

Vexley başını geriye atıp bir kahkaha patlattığında, sesi samimi olmasına rağmen bir nedenden ötürü yine de nahoştu. Camilla'yı komik buluyordu. Harika.

"Tatlım, ya evlenme teklifi edecek olsaydım? O zaman kocanı memnun etmeye daha meyilli olur muydun? Eminim başımızın üstünde bir çatının ve karnımızı doyurduğumuz güzel yiyeceklerimizin olduğu rahat bir hayatı garanti altına almak isterdin."

Şimdi gülme sırası Camilla'daydı. Evlilik. Uğursuz Vex'le. Evlilikle gelen yaşam boyu hizmet ve sonsuza dek sürecek bir hilekârlıkla yalancılık. Beraberinde de lordun asla saklamayacağı bir dolu âşık ve Camilla'nın tam bir aptal olduğunu *tonlarca* kez düşüneceği bir hayat.

Vex kaşları havada şüpheyle onu incelerken, Camilla onun şaka yapmadığını fark etti.

Camilla boğazını temizledi, darbeyi yumuşatmak için en diplomatik cevabı aradı. Onların dünyasındaki ayrıcalıklı erkekler kaprislerinin çekilmemesini ve taleplerinin reddedilmesini kabul etmezlerdi. Camilla her ne kadar ondan nefret ediyor olsa da Vexley o lanet olası anıyı temizleyip onu serbest bırakana kadar lordun gözünden düşmemek için elinden geleni yapmak zorundaydı.

"Ne yazık ki ben koca aramıyorum, lordum. Galerim beni yeterince meşgul ediyor ve..."

"Galerinde çalışmaya devam ederdin, tatlım. Senin yeteneğin ve benim bağlantılarım sayesinde, yılda Hükümdarlıktan daha çok altın kazanabilirdik."

"Foyamız neredeyse ortaya çıkıyordu!" diye tısladı. "Asılırsak para falan olmayacak."

"Çok endişeleniyorsun."

Vexley en önemli ayrıntıyı sanki hiçbir önemi yokmuş gibi geçiştirdi.

"Ve öyle ürkütücü bir olay bir daha olmayacak. Harrington'ın o parçaya zaten sahip olduğunu duymamıştım. Onu elindeki orijinalin sahte olduğuna ve Walters'dakinin de orijinal olduğuna inandırmak yeterince kolaydı ama değil mi? Aynen dediğim gibi parçayı bana teslim etti. Hem zaten..." Konuşmaya devam etti. "...sence kimse benim karımdan şüphe edebilir mi? Etseler bile, tek yapmamız gereken gardırobunu biraz daha derin dekolteli elbiselerle güncellemek olacaktır ve sonrasında ne söylediğin ya da sattığınla pek de ilgilenmeyeceklerdir, tatlım. Dikkatlerinin tamamen başka yöne kayacağından eminim. Senin endamında birine göre göğüslerin oldukça etkileyici. Bunun üzerinde çalışabilir, lehimize kullanabiliriz."

"Ben–"

Camilla şaşırmıştı. Vexley'nin planlarını daha da ilerletmek adına, Camilla'nın aklından ziyade bedenine iştahla bakılmasından memnun olacağından kesinlikle emin gibi görünüyordu.

Bu Camilla'nın hiçbir şekilde dahil olmak istemediği bir plandı.

Eğer Vexley evlilik konusunda baskı yapmaya devam ederse, bu gerçek bir soruna dönüşebilirdi.

Aslında, şu anda yalnız oldukları ve adam onun kişisel alanına izinsiz girdiği için bile giderek bir skandala adım atıyor sayılırlardı.

Camilla, her ne kadar kendi işini yapıyor olsa da tam olarak orta sınıftan değildi. Babası, eksantrik olmasına rağmen aslında asil ve unvan sahibi bir aileden geliyordu. Camilla mirasının tamamını neredeyse babasını kurtarmak için harcadığından, kazancı evini ve personelini elinde tutmak için önemliydi. Babası kuşaklardır onlarla çalışan personelle ilgilendiği için onunla ne kadar gurur duyduğunu hep söylerdi. Camilla birilerini daha işten çıkarmak zorunda kalarak kimseyi yarı yolda bırakmak istemiyordu.

Vexley'nin tek yapması gereken, masanın onun olduğu tarafına geçmek ve uygunsuz bir şeyler olduğu izlenimi yaratmaktı; sonrasında eğer bir köşe yazarı pencereden bunu görüp haber yaparsa, Camilla'nın hayatı ve elde etmek için bu kadar çok çalıştığı her şey tamamen mahvolmuş olurdu.

Sırtında buz gibi bir parmağın aşağı doğru indiğini hissetti.

Karşısında duran lordun şantaj konusunda herhangi bir kaygısı yoktu ve onu evlilik tuzağına düşürmek için çaresiz bile olabilirdi. Bu durumda Camilla, ömrünün kalan günlerinde onun piyonu olabilirdi.

Vexley aniden onun eline uzandı ve eklemlerine masum bir öpücük kondurdu, soğuk dudaklarının Camilla'da iğrenmeyle gelen hafif ürpertiye neden oluşunu keyif almakla karıştırdı. Adamın gözbebekleri büyüdü, dudakları yukarı kıvrıldı. Baştan çıkarma yeteneği konusunda kendine haddinden *fazla* güveniyordu.

"Cazibeme kapıldığınızı görüyorum. Bu konuşmaya başka bir zaman devam edelim. İki gece sonra en son elime geçen hazineyi sergilemek için büyük bir akşam yemeği partisi düzenliyorum; yakın zamanda bir davetiye gelecektir."

Camilla reddetmek için uygun bir mazeret bulamadan, Vexley topukları üzerinde dönerek galeriden çıktı.

Kapının üstünde çalan zil, adamın gerçekten orada olduğunun ve bunun korkunç bir kâbus olmadığının tek göstergesiydi.

Lord onu Leydi Camilla Vexley yapmak istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun.

Camilla bu korkuyu aklından çıkarıp tekrar saate baktı. Neyse ki en yakın arkadaşı Leydi Katherine Edwards ve Camilla galeride çalışırken Katherine'in göz kulak olduğu sevgili kedisi Bunny ile her hafta yedikleri akşam yemeği saati neredeyse gelmişti.

Kitty, Camilla'nın en kötü zamanlarında yanında olmuş, maddi sıkıntılarını görmezden gelerek balolara ve sosyal toplantılara katılmasını sağlamış, Camilla'nın cemiyetteki yeri için bir yandaş görevi görmüştü. Gerektiğinde sadece Camilla'ya eşlik etmekle kalmamış, tanıdığı en samimi arkadaş olmuştu ve Camilla ona birçok anlamda minnettardı. Kitty olmasa, Camilla kendisine ne olurdu emin değildi.

Kapatmadan önceki yarım saati geçirmek için resmine geri döndü. Yaratıcılıkta kendini kaybetmek, Vexley'nin tuhaf teklifini unutmak için yapması gereken tek şeydi.

Rüyalarında tekrar tekrar gördüğü sert, ölümcül güzelliğiyle kışın hükmettiği bir dünyayı resmetmeye çalışıyordu.

Camilla tam çizim masasına dönüp, fırçasını eline alarak yerine oturduğunda kapının üstündeki zil tekrar çaldı. Bu sefer elindeki fırçayı neredeyse ortadan ikiye kırıyordu.

O adam ne cüretle geri gelip ona tekrar baskı yapardı.

Camilla gözlerini kapattı ve içinde saklı duran bir gücün ortaya çıkarak cinayet işlemesine engel olması için dua etti. Yirmi sekiz, o kibirli hergeleyi hemen oracıkta boğarak öldürdüğü için bir hücreye kapatılmak ya da sahtekârlık nedeniyle asılarak idam edilmek için çok genç bir yaştı.

"Her türlü hakaret için şimdiden özür dilerim," dedi çizim masasından başını kaldırıp bakmadan. "Ancak ben koca *aramıyorum*, lordum. Lütfen gidin."

Kısa bir sessizlik oldu. Şansı yaver giderse, Vexley ses tonundaki imadan alınır ve dünyanın diğer ucundaki uzak bir şehre gitmek için arkasını dönüp çıkardı.

"Şey, bunu duymak içimi rahatlattı çünkü ben sadece bir tablo arıyorum, bir eş değil."

Camilla bu derin, gürleyen ses tonunun sahibini görmek için hemen taburesinden kalktığında ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Kapının eşiğinde duran adam kesinlikle Vexley *değildi.*

Dikkati bu karanlık yabancıya kayınca Camilla bir anlığına konuşma yetisini kaybetti.

Adam uzun boyluydu, koyu siyah saçlarında titrek mum ışığında hafif parlayan kahverengi teller vardı. İnce ve uzun olmasına rağmen, galeriye girerken Camilla adamın üzerine göre dikilmiş, hatlarını belli eden takım elbisesinden ne kadar yapılı olduğunu fark etti.

Aslında hareket etmemiş, daha çok *etrafı kolaçan etmişti.*

Camilla içten içe bir jaguarın karşısındaymış gibi hissetti. Isırmak için yaklaşıyor olmasına rağmen insanın elinde olmadan hayranlık duyduğu ince, uzun ve parlak bir avcı.

Son derece güzel, sıra dışı, zümrüt yeşili gözleri sanki Camilla'nın aklının nerelerde olduğunu biliyormuş ve dişlerini tenine geçirme fikrinden nispeten hoşlanmış gibi parlıyorlardı.

Camilla, adamın bunu sırf zevk için mi, yoksa canını yakmak için mi yapabileceğinden hemen emin olamadı. Gözlerindeki o tehlikeli parıltıya bakılacak olursa, Camilla ikinci seçeneği tercih ederdi. Her ne kadar bu adamın *son derece* tehlikeli olduğunu gösterse de bakışları sanki gerçekten hakkıymış gibi onu rahatça inceliyordu. Adam giderek yaklaştığında Camilla'nın kalp atışları kulaklarında yankılandı.

Bu adam, Camilla'nın dikkati de dahil etrafındaki her yeri ele geçirmişti. Camilla denese de gözlerini ondan alamadığını fark etti. O kadar da çok denediği de söylenemezdi.

Adam sadece yakışıklı değildi, *çekiciydi.* Yüzü; Camilla'nın parmaklarının yüzünün sert, keskin hatlarını, dudaklarının yumuşak kıvrımlarını ve tuvalin üzerindeki o şeytansı parıltıyı sonsuza dek yakalayan, bronz teniyle öne çıkan mücevher tonundaki gözlerini resmetmek için seğirmesine neden olacak çok sayıda zıtlıklardan oluşan bir çalışma alanı gibiydi.

Adamın güzelliği, krallara özgü hatları olan soğuk bir zalimlikti. İnsanı kesse bile hayranlık duyulması gereken parlak bir kılıç gibiydi. Ondan Camilla'nın soylu hanımefendiler arasında oldukça büyük bir sükseye sahip olmasını sağlayacak harika bir portre yaratılabilirdi.

Evlilikle ilgili söylediklerini düşününce Camilla'nın yanakları kızardı ve adamın bunu fark etmemesi için odanın yeterince loş olmasını diledi.

Adamın şehvetli dudaklarının kenarı hafif bir keyifle kıvrılınca, ne kadar utandığını kesinlikle fark ettiğini anladı.

Eğer bu adam gerçekten bir centilmense, herhangi bir yorum yapmazdı.

"Sizin Bayan Camilla Elise Antonius olduğunuzu tahmin ediyorum."

Adamın göbek adını biliyor olması ona tuhaf geldi, ancak onu bir kez daha büyük bir dikkatle incelediğinde Camilla tam olarak net bir fikre sahip olamadı.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar müstesna bir titizlikle bakmamıştı ve adam ona sanki hem en şahane cevap hem de en zor, en sıra dışı bilmeceymiş gibi bakıyordu.

"Doğrudur, efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sonunda aklını başına toplayabilmişti.

"Buraya sipariş etmek istediğim bir parçanın ayrıntılarını konuşmaya geldim," diye lafa başladığında, ses tonu Camilla'nın üzerinde eriyen ılık bir bal gibiydi. "Ancak şu anda siz ilgimi çekiyorsunuz, Bayan Antonius. Bütün müşterileri mi böyle karşılarsınız, yoksa sadece son derece yakışıklı bulduklarınızı mı?"

Sadece tahammül edilemez olduklarını düşündüklerimi, diye aklından geçirdi ters ters, ilk başta hissettiği büyünün bozulduğunu fark edince.

Camilla adamın kibriyle ilgili sesli bir yorumda bulunmamak için dilini ısırdı.

Yanılmıştı. O bir jaguar değildi, bir kurttu.

Bu da onun, Camilla'nın bu akşam kurtulması gereken kendini beğenmiş aristokrat köpeklerden biri daha olduğu anlamına geliyordu.

"Elinizdekiler istediklerinizmi?" Başıyla adamın elinde tuttuğu koyu yeşilimsi renkte kırışmış bir parşömen parçasını işaret etti.

Camilla'nın ses tonu dışarıdaki sonbahar havası kadar soğuktu, ancak beyefendi bundan hiç etkilenmemiş gibiydi. Aksine, mücevheri andıran anlaşılmaz gözlerinde küçük bir fesatlık pırıltısı belirdi.

Adam sessizce parşömeni ona doğru uzatırken, masasına yakın durduğu yerden hiç kıpırdamadı.

Camilla tereddüt etti. Adam onu, *ona* gitmek zorunda bırakıyordu.

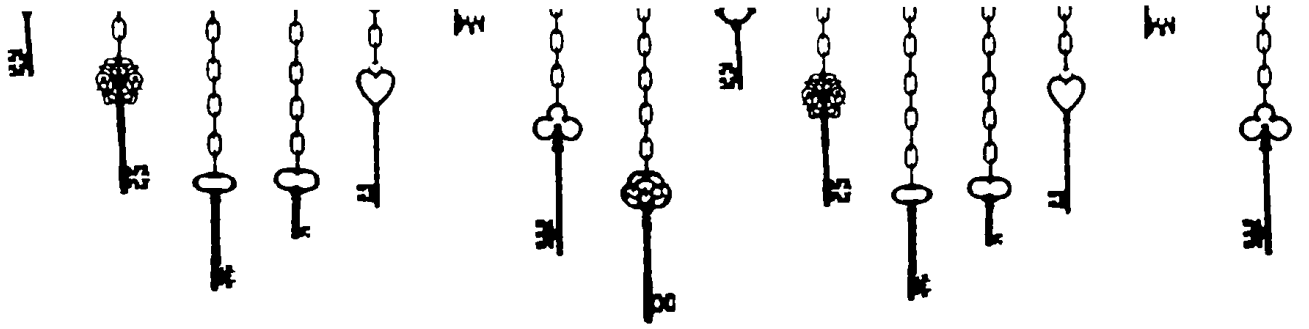
Bu ya adamın güvenilir biri olduğunu gösteren zekice bir gösteri ya da Camilla üzerinde iradesini kullandığını gösteren planlı bir hareketti. Dudaklarındaki tehlikeli gülümsemeyle gözlerindeki soğuk kurnazlığa bakıldığında, tamamen güçle ilgili olduğu belliydi.

Karşısında kontrolü elinde tutmak isteyen bir adam vardı. Camilla haddini bildirmek için onu dışarı atmayı düşündü ve adamın kurdu andıran gülümsemesi giderek büyürken, bakışları hafif alaycı bir hal aldı.

"Evlenme teklifi etmenin aksine, bunun nispeten daha sıradan bir rica olduğunu göreceksiniz." Gözlerini Camilla'dan hiç ayırmadı. "Gelin. Kendiniz bakın."

Dedi kuzu numarası yapan kurt.

Camilla bu adamın istediği *herhangi bir şeyin* sıradan olacağından son derece şüpheliydi ancak yine de ona doğru ilerledi. Ne istediğini ne kadar çabuk öğrenirse, onun bu karanlık, gizemli kıçıyla muzip gülümsemesini o kadar hızlı buradan gönderebilir ve adamdan ebediyen kurtulabilirdi.

İKİ

Haset Prensi'ni stratejik bir hareketten daha çok memnun eden çok az şey vardı.

Neyse ki berelenmiş ahşabın üzerinde zedelenmemesi için kâğıdı dikkatlice iterek parşömeni eski masanın üzerine koyduğu bugün, muhteşem bir gündü. İkinci ipucunu çözmeye bir adım daha yaklaşmıştı.

Waverly Green'de kısa sürede gözlemlediği kadarıyla, bu krallıktaki kadınlara erkeklerini memnun etmeleri öğretilmişti. Bayan Antonius'un resmi hafta sonu tamamlamış olacağıyla ilgili çok az şüphesi vardı. Tek yapması gereken içeri girmek, odaya hâkim olmaktı ve kadın onun isteğini yerine getirecekti.

Ancak şu anda karşısında duran kadın gri gözlerini kısmış ona bakıyor, dolgun dudakları kâğıdı okurken kıpırdıyordu. Mahcubiyetinin yerini kısa sürede huzursuzluk almıştı.

Tam olarak bıçak gibi saplanan öfke gibi olmasa da hisleri Envy'nin tüylerini diken diken etmişti, yine de ufak bir çabayla kadının o noktaya geleceğinden emindi ve bu erkek kardeşi Wrath'ın günah seçimi olduğundan Envy, Camilla'nın öfkesiyle muhatap olmak istemedi.

"Gördünüz mü?" diye sordu, içten içe asla öyle düşünmemesine rağmen ses tonu oldukça rahattı. Ressam verdiği nota uzun uzun bakmaya devam ettikçe kalbi kaburgalarında hissedeceği kadar hızla çarpmaya başladı. Envy'nin tahmin ettiği şekilde tepki vermiyordu.

Camilla sonunda başını kaldırdığında, ona en günahkâr gülümsemelerinden biriyle baktı.

Tek kaşını kaldırdı, hiç etkilenmemiş gibiydi.

Pekâlâ. Doğrudan konuya girecekti.

"Söylediğim gibi, bu nispeten oldukça sıradan bir rica, Bayan Antonius. Ben bir taht resmi istiyorum. Bir tarafı kusursuz ve göz kamaştırıcı, diğer tarafı alevler içinde bir taht. Eğer bu parçayı başarıyla tamamlarsanız, başka bir sipariş daha vereceğim."

Minyon ressam, kâğıt parçasını dikkatli bir şekilde geri iade ettikten sonra sanki kâğıt onu tiksindirici bir şekilde kirletmiş gibi ellerini önlüğe sildi.

Envy'nin bakışları bu beklenmedik hareket karşısında değişirken eli aynı anda her zaman üzerinde taşıdığı ceketinin altındaki zümrüt kakmalı hançere uzandı.

Wrath savaş generaliydi ama Envy de bir silahı son derece ustalıkla kullanabilirdi ve potansiyel bir düşman, ne kadar sıradan görünürse görünsün her türlü ani hareket, içindeki savaşçıyı anında uyandırırdı.

Bayan Antonius tekrar aynı hareketi yapınca Envy kendini rahatlamaya ve kadının gerçekten nasıl göründüğünü anlamaya zorladı. Parlayan gümüş rengi saçları ve sıra dışı gözleriyle Camilla'nın görünüşünün hiç de sıradan olmadığını fark etti.

Aslında, biraz daha dikkatli bakınca ağzının bir kalp şeklini andırdığını ve eğer aklında onu resmetmek gibi bir fikir olsa, tuvali üzerinde yakalamak için kullanacağı şeklin kesinlikle bu olacağını fark etmekten kendini alamadı. Üst ve altdudaklarındaki zarif girinti ve kıvrımlar kusursuz şekilde dengelenmiş, yay gibi kaşları gözüne kusursuzluğun bir taslağı gibi görünmüşlerdi.

Onun dikkatini çektiğinden habersiz olan Camilla üzerindekiyle ilgilenirken dişlerini altdudağına geçirdi.

Son derece dolgun dudakları, Envy'nin gözlerini ayıramamasına ve aklının binlerce farklı kışkırtıcı fikirle dolmasına neden olan baştan çıkartıcı bir ayrıntıydı. Envy giderek zayıflayan saray halkına, oyuna ve önceki lanete o kadar odaklanmıştı ki başka herhangi bir şeye kafa yormamıştı.

Baştan çıkarma ve günah onu kamçılıyordu, göründüğü üzere her ikisini de çok uzun süre görmezden gelmişti.

Erkek kardeşi Lust[3] buna memnun olacaktı.

Envy aklını hemen gitmeyi reddettiği yollarda gezinmekten uzaklaştırdı ve Camilla'nın hor kullanılmış çalışma kıyafetine utanarak bakışını, belindeki kuşakları çözüşünü, boya olmuş önlüğünü hızlıca çıkarıp hemen masasının altına sokuşunu izledi.

Envy ona sakince baktı.

[3]Lust: Yedi ölümcül günahtan biri olan şehvet. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

"Ne zaman çalışmaya başlayabilirsiniz? Bu zaman açısından hassas bir konu, Bayan Antonius."

"Özür dilerim ama sanırım isminizi duyamadım, Lord..."

Akıllı kadın... Sorgulama tarzı zekiceydi. Takım elbisesine ve zarif, görgülü konuşma tarzına bakınca, Camilla onun gerçek bir asilzade olduğunu çoktan anlamıştı.

Onun aslında insan olmadığını ve sıradan bir lord olmadığını ise hiç bilmiyordu; o, Cehennemin hüküm süren yedi prensinden biriydi.

Bazı ölümlü diyarlarda prensler Kötüler ismiyle bilinirlerdi, bu günah dolu oyunlar ve ahlaksızlıklarla lakaplarını kusursuzlaştırmak için yüzyıllarca uğraştıktan sonra hak ettikleri bir isimdi.

Envy şu anda da benzer bir oyun oynuyordu, tek fark risklerin bu sefer daha önceki oyunlardakine göre en büyüğü olmasıydı.

"Lord Ashford Synton. Ancak beni iyi tanıyanlar sadece Syn[4] diye hitap ederler."

Bu tabii ki de yalandı ancak artık söyleyebildiği için sonrasında gelecek birçok yalanın ilki olacaktı.

"Pekâlâ, Lord Synton," dedi Camilla, tanıdıklarından biri olmadığını adama açıkça hatırlatmak için ona soyadıyla hitap etti. "Bu sipariş teklifinizi reddetmek zorundayım, ancak başka bir teklifi değerlendirebilirim."

"Affedersiniz, anlamadım?"

Envy gözlerini kıstı. Bu görüşmenin nasıl geçeceğiyle ilgili aklından geçen hiçbir senaryoda, kadının bir işveren olarak teklifini reddedeceğini bir an bile düşünmemişti.

Bir sonraki ipucunu çözmek için o resme ihtiyacı vardı.

Üstelik kendi taht odasında gerçekleşen bir önceki ipucuna göre, o resmi yapan kişi Camilla olmak zorundaydı. *Same lie Lilac* deşifre edildiğinde çıkan sonuç Camilla Elise ismiydi. Envy hâlâ neden o olmak zorunda olduğunu tam olarak çözememişti ama bu gizemli konunun cevabını yakın zamanda bulacaktı.

Envy'nin casusları şu sıralar ressamla ilgili bulabildikleri her şeyi gün yüzüne çıkarıyorlardı ve kadının ne gibi sırları varsa bunları ondan uzun süre gizleyemeyecekti.

Hafta sonu itibariyle, Envy onun her günahı, kötülüğü ya da değer verdiği her erdemi öğrenecek ve o bilgiyi ne pahasına olursa olsun sonuna

[4]Syn: İngilizce sin "günah" kelimesinin bir türevi, isim olarak ironik kullanılmıştır.

kadar sömürecekti. Herkes bir şeyler isterdi ve Envy, Bayan Antonius'a talep ettiği her bedeli seve seve ödeyecekti.

Camilla başıyla kâğıt parçasını işaret etti.

"Sizin için o resmi yapacak başka birini bulmanız gerekiyor, lordum."

"Olmaz. Siz en iyisisiniz, bu sebepten ötürü geldim zaten... bu müesseseye."

Envy galeriye göz gezdirdi. Rüzgârda tatlı tatlı sallanan dışarıdaki ahşap tabelada WISTERIA YOLU yazıyordu. Elle boyanmış olmasına rağmen oldukça zarif ve son derece çekiciydi.

Dışarıdan bakıldığında, girişin üzerinde morsalkımların sarktığı sıradan taş bir kır evi gibi görünüyordu. Eğer kırsal bölge, bu hayat dolu sanat bölgesinin kalbine getirilip bu yapı kadar hoş görünmeyen daha büyük iki binanın arasına sıkıştırılsaydı, herhangi bir taşra kırsalında hayal edilebilecek göze ilginç gelen bir şey olurdu.

İçerisi ise sırların fısıldandığı ve gizli toplantıların gerçekleştirildiği karartılmış bir odayı andırıyordu.

Geniş döşeme tahtalarının üzerine koyu renk halılar serilmişti ve duvarlar son derece koyu, yeşil brokarla kaplanmıştı. Her ebatta resim ve çizim altın sırmalı çerçevelerle asılmış, oyma işleriyle heykeller karanlık köşelerde adeta nöbet tutuyordu.

Kadının mum ışığında resim yaptığı duvar nişindeki ufacık yuvarlak bir masanın üzerinde, akla gelebilecek her türlü boyut ve şekilde kullanılmış resim fırçalarının durduğu çok sayıda bardak, bozulmuş renklerde suyu olan bir bataklığı andırıyordu.

Tuvalinin arkası kapıya dönük olduğundan, Envy'nin ne üzerinde çalıştığını merak etmesine neden oluyordu. Galerideki diğer her şey büyük bir titizlikle yerleştirilmiş, sanat eserleri en iyi şekilde sergilenmişti. Hepsi neredeyse son derece merak uyandırıcıydı. Tam olarak Envy'nin beklediği bir manzara değildi.

Tıpkı karşısında duran kadın gibi. Envy kendisinin galeriyi incelediği şekilde, kadının da onu yakından incelediğini fark etti.

"Sizi daha önce herhangi bir cemiyet etkinliğinde ne gördüm ne de bahsinizin geçtiğini duydum, Lord Synton. Ziyarete mi geldiniz?"

Envy ufak bir rahatsızlık hissetti. Neredeyse iki haftadır bu sıkıcı şehirdeydi ve lanet olası kasabaya tepeden bakan eski bir evi yavaş yavaş

restore ettiriyordu. Elbette onun gelişiyle ilgili *birkaç* fısıltı kulağına gitmiş olmalıydı. Gergin bir şekilde gülümsedi.

"Şimdilik, süresiz buradayım, Bayan Antonius."

Bu gerçeğe oldukça yakındı. Envy her şeye hazırlıklıydı, Bayan Antonius'un Büyülü Taht'ı resmetmesi beklenenden uzun sürebilirdi ya da bir sonraki ipucu onu orada daha uzun tutabilirdi.

Tabii ki gözcülük etmek için bir üssü olmasını da istemişti, eğer oyun onu buraya getirdiyse, diğer oyuncular da yakında peşinden gelebilirlerdi. Hatta daha da kötüsü, çoktan gelmiş olabilirlerdi.

"O zaman, hoş geldiniz. Sizi memnuniyetle yardımcı olabilecek birine yönlendirebilirim."

Envy onun duygularının biraz değiştiğini fark etti. Huzursuzluğunu hâlâ açık ve net bir şekilde hissetse de aynı zamanda giderek yükselen bir dalga daha hissediyordu: sabırsızlık.

Onun arkadaşlığından huzuru kaçan kimse aklına gelmiyordu.

Belki de erkek kardeşinin Camilla'ya kur yapmakla ilgili komik planına kulak vermesi gerekiyordu. Eğer onunla flört ederse, kadının onu bu kadar kolay reddetmesi mümkün olmayabilirdi.

Envy içten içe sinirleniyordu. Çoğu insanın onun türüne tepkisi oldukça *farklı* olurdu. İblis prensler, âşıkları cezbeden bariz bir karanlık karizmaya sahipti; kimileri bunun prenslerin günahları ustalıkla kullanma güçlerinden kaynaklandığına inanırdı. Envy de az bir gayretle kendi adına, kadının ondan kesinlikle etkileneceğini düşünmüştü.

Konuşurken ses tonundan aşağılandığını hissettiğini belli etmemeye çalıştı.

"Konu ödemeyle mi ilgili?" diye sordu. "Fiyatınızı söyleyin."

"Sizi temin ederim bunun parayla hiçbir ilgisi yok, lordum."

Çenesini cüretkârca kaldırdı. Envy onun bu kadar cömert bir meblağ kazandıracak bir işi geri çevirecek konumda olmadığından son derece emindi.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, yoksa artık gidecek misiniz?" diye sordu. "Korkarım çok talihsiz bir zamanda geldiniz çünkü galeriyi kapatıyordum."

"Olabilir."

Envy onun tedirgin ruh halini etkilemek için günahını minicik de olsa kullanıp kullanmamayı düşündü ama sonra vazgeçti. Peri oyunları

karmaşıktı. Oyuncular kazanmak için sihir kullanamazlardı. Bu durum oyun alanını normal seviyede tutar, ölümsüzleri sıradan insanların seviyesine indirgerdi. Envy bu mücadeleyi genellikle ne kadar heyecan verici bulduğunu itiraf etmektense yanmayı tercih ederdi. Ancak bunlar sıradan durumlar değildi.

Onun bu oyunda ilerlemesi için Camilla'nın resmi kendi özgür iradesiyle yapmayı tercih etmesi gerekiyordu.

Ayrıca bunu en kısa sürede yapması şarttı.

"Acaba siparişimi yapmayı neden reddettiğinizi sorabilir miyim?" diye sordu, ses tonunu hoş tutmaya dikkat ederek.

"Elbette." Gülümsemesi, Envy'nin kalçasında sakladığı hançer kadar keskindi. "Büyülü her nesneyi resmetmeyi reddediyorum. Ve eğer yanlışım varsa beni lütfen düzeltin lordum, ancak Büyülü Taht bunların en güçlülerinden biridir."

Envy onu farklı bir açıdan takdir etti. "Sizin gibi bir hanımefendi büyülü nesnelerle ilgili ne biliyor olabilir?"

Sonunda, Bayan Antonius masanın arkasından çıkıp, onun yanından geçerek kapıya yöneldikten sonra eldivensiz elini kristal kapı tokmağına koydu. Boya, teninde çillerden renkli bir takım yıldızı gibi lekeler bırakmıştı.

"Belki de Silverthorne Yolu üzerindeki karanlık pazarı ziyaret etmeniz daha iyi olacaktır. Bu sanat alanında benden daha çok şey bileceklerini düşünüyorum."

Bunu söyledikten sonra kapıyı çekerek açtı ve kapının üzerindeki zil çaldı. Haset Prensi bariz bir şekilde kovulmuştu.

Karşısında duran küçük cehennem zebanisine gözlerini kırparak baktı ve Camilla da ona daha hoş bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"Acele etmek isteyebilirsiniz, lordum." Kararmakta olan gökyüzüne bakarken, gri renkli irisleri fırtına bulutlarının arasında çakan şimşeklere benziyordu. Kıyametin güzel bir habercisi gibiydi. "Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Bu uyarısı yüksek bir gök gürültüsü sesiyle aynı ana denk geldi ve Envy daha ne olduğunu anlayamadan kapının önünde durduğunu, tuhaf kapının suratına kapatılıp yüzüne kilitlendiğini fark etti.

İki saniye kadar sonra mumlar söndü ve galeri tamamen karanlığa büründü.

Envy, ilk yağmur damlaları omuzlarına düşmeye başlar başlamaz içinden aklına gelen her azize küfretmeye başladı. Refakatçisi sinsi sinsi kıkırdayarak gölgelerin arasından çıkmadan sadece saniyeler önce bir çizmenin sürtme sesini duydu.

"Öylece doğrudan içeri girecektin, değil mi?" diye sordu Kibir Prensi, gecenin karanlığında gözleri sinir bozucu şekilde gümüş gibi parlıyordu. Dağınık kestane kahverengisi saçları sanki bir âşığı ellerini saçlarında gezdirmiş izlenimi yaratıyordu. "O kadar basit."

Envy kardeşine ölümcül bir bakış attı. "Meyhanede beklediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Pride[5] omuzlarını silkti. "Eğlence istedim. Taşaklarının eline verilmesi nasıl bir duygu?"

"Hiç sırası değil."

Envy en yakındaki tentenin altına girmek için sokağın karşısına geçerken, yaklaşmakta olan fırtınadan ve lanet olası kardeşinden kaçmak istiyordu. Kibir maskesi giderek düşüyordu.

"Şimdi bunun kötü bir plan olduğunu söylemenin tam zamanı," dedi Pride onun yanına doğru yürürken, ellerini ceplerine soktu. "Lust'ın fikri bile daha iyiydi."

"Bu Lust'ın tek fikriydi."

"Sonuç? Her zaman işe yarar."

Envy dişlerini sıktı.

"Pekâlâ, Lord Syn." Pride hâlâ lafı uzatıyordu ama ses tonunda şimdi daha keskin bir tını vardı. "Yalan söylemenin nasıl mümkün olduğunu açıklamak ister misin?"

"Pek değil." Envy yardımsever bir havada değildi. "Hem senin Lucia'nın nerede olduğuyla ilgili ipuçlarını araştırman gerekmiyor mu?" diye sordu cevap vermek yerine. "Belki de kalbin herkesin inanmasını istediğin kadar kırık değildir."

Bu çok bel altı bir hamleydi ancak Envy'nin, Pride zırhındaki çatlakları fark etmeden önce yalnız kalması gerekiyordu. Kanatlarını çıkarmak için ihtiyacı olan gücü kullanma riskini alabilseydi, kardeşini arkasında bırakarak çoktan gökyüzüne fırlayıp giderdi. Ne yazık ki şu anda, tanrıların lanetlediği bu oyunu kazanıp sihrini tamamen geri alana kadar aklının başında olması gerekiyordu.

[5]Yedi ölümcül günahtan biri olan kibir, gurur. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Kayıp karısından bahsedince kardeşinin yüzündeki laubali ifade anında kayboldu. Dudaklarını sımsıkı kapattığında, altdudağı boyunca izi hâlâ belli olan eski bir yara belirdi. Pride çoğunlukla parlayan her şeye kafayı takan ayyaş bir hergele gibi davranırdı. Havai ve bencildi. Güzel âşıklar, partiler ve değersiz şeyler dışında herhangi bir şeyle ilgilenmezdi.

Ancak maskeler kralı Envy, tüm bunların kardeşinin yansıttığı sahte yüzler olduğunu biliyordu. Pride dışarıya gösterdiğinden çok daha işini bilen biriydi. Sırları o kadar çoktu ki Envy'nin en iyi casusları bile henüz hepsini ortaya çıkaramamışlardı.

"Haklı olduğum için mızmızlanma," dedi Pride buz gibi bir sesle. "Ona önce kur yapmanı, sonra senin için tahtı çizmesini istemeni söylemiştim. Yoksa neden böyle tehlikeli bir iş için bir yabancıya yardım etsin ki? Kendini onun yerine koy, kendini tehlikeye atar mıydın?"

Envy homurdandığında Pride onu biraz daha dikkatli inceledi.

"Wrath senin strateji konusunda berbat olduğunu söylemişti ve şu an onu haklı çıkarıyorsun."

Envy terslememek için kendini tuttu. Wrath ve eşi Emilia bir ay kadar önce onun Günah Hanedanlığı'nı ziyaret ettiklerinde, sarayının ağır çöküşünü fark etmemelerini zar zor saklayabilmişti. Neyse ki en kötü belirtiler, yakın zamanda bozulan bir lanet sayesinde saklanabilmişti.

Pride onun suskunluğunu sessiz bir düşünme gibi algıladı.

"Camilla seni geri çevirdiğine göre belki kardeşlerimizden biri senin yerine onu baştan çıkartabilir. Lust ya da Gluttony'nin[6] yardım etmek isteyeceklerinden eminim," dedi. "Hatta belki onlardan kibarca rica edersem bir takım bile olabilirler."

"Teklif falan etmiyorsun," diye üstüne basarak konuşan Envy, kardeşinin yüzüne dikkatlice baktı.

Pride ona dik dik baktıktan sonra sonunda sustu.

Envy dönüp galeriye bir bakış attı ve sıkıntısı aniden tekrar gün yüzüne çıktı.

Kasvetli fırtına sırasında bile bu binayla ilgili başka bir dünyaya ait, büyüleyici bir şeyler vardı. Tıpkı sahibi olan sinir bozucu kadın gibi.

Ona kur yapıyormuş gibi davranmak zor bir iş sayılmazdı. Zaten dikkatini dağıtacak başka bir şeye gerek olmadan bile odaklanması gereken yeterince şey vardı. Fanilere kur yapmak, saçma kurallar ve yorucu salon

[6]Gluttony: Yedi ölümcül günahtan biri olan oburluk. Prenslerden birinin adı olarak kullanılmıştır.

danslarından ibaretti. Envy'nin, başkalarının dedikodu yapmaları için etrafta dolanacak sabrı yoktu.

Kazanması gereken bir oyun vardı ve yeterince zaman kaybetmişti.

"Bir gece için senin egonla yeterince uğraştım." Envy, hanedanlık hançerini kınından çıkardı, süslü kabzasındaki zümrüt artan karanlıkta göz kırpıyordu. Cehennem Prensleri başka birinin hançerleriyle öldürülemezlerdi ancak prens gitmek istesin ya da istemesin, doğrudan Yeraltı'ndaki kendi krallığına gönderilebilirlerdi.

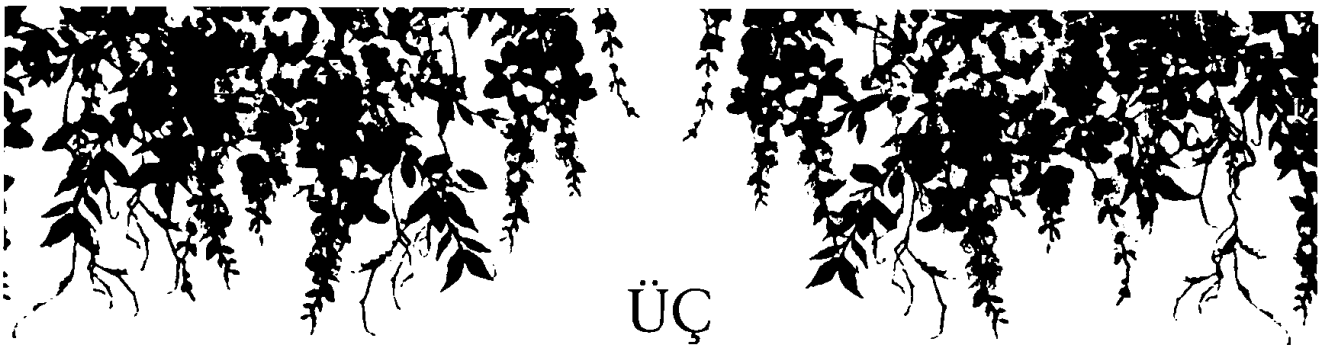
"Eve dön, Pride. Tabii eğer yüzünün diğer tarafında benzer bir yara istemiyorsan."

"İnatçı kalleş." Pride ellerini havaya kaldırıp geri adım attı. "Neden sadece yardım istemiyorsun?"

Envy dudaklarını büzdü, sessizliğini korudu.

Kardeşi ona tiksiniyormuş gibi bakıyordu.

"Camilla'nın ilk reddinden sonra, bir sonraki ipucunu çözmek için geriye iki şansın kalıyor, doğru mu?" Envy hâlâ konuşmamakta ısrar edince devam etti. "Umarım ne halt ettiğini biliyorsundur."

ÜÇ

"Doğru söyle, galeriyi satıp kırsala yerleşmeyi gerçekten düşündün mü?" diye sordu Leydi Katherine Edwards, Camilla'ya bir bardak şeri ikram ederken. "Vexley elbette zamanla ilgisini kaybedecektir, özellikle de balıketi bir tiyatro şarkıcısı ilgisini çektiğinde. Yine."

"Hmm. Keşke o kadar şanslı olsaydım."

Camilla içkisini yudumlarken terlik giydiği ayaklarını, Leydi Edwards'ın şık dekore edilmiş misafir odasındaki çıtırdayan ateşin başında ısıtıyordu. Koyu kahverengi tenli ve güzel kızıl saçlı bu kadın diline hâkim olması gerektiğine inanmıyordu, aynı zamanda cemiyetteki yerini kesinlikle koruyan Katherine, on yıl önce ikisi birlikte sosyeteye ilk takdim edildiklerinden beri Camilla'nın en yakın arkadaşı olmuştu.

Katherine de o zamanlar Waverly Green'de yeniydi ve her ikisi de bir nevi yabancı olduklarından Camilla'yla hemen kaynaşmışlardı. Evlendikten sonra bile, Katherine haftalık akşam yemeği planlarını sürdürmüş, yıllar içinde adeta bir kız kardeş, Camilla'nın tüm korkularını paylaştığı biri olmuştu.

Birkaç korkusu dışında hepsini...

Katherine, Camilla'nın en yakın arkadaşı olsa da Vexley'nin teklifinin altında yatan gerçeği o bile bilmiyordu.

"Şey, eğer sana kur yapmayı kafasına koyduysa, o zaman neden teklifini değerlendirmiyorsun?" diye sordu Katherine, kadife sandalyesine yerleşirken. Camilla da bu tuhaf fikri sindirmek için içkisinden büyük bir yudum aldı. "O bir vikontun oğlu. Bir kont torunu."

Kapı gıcırtısıyla büyük, gri-beyaz bir kedi burnunu göstererek içeri girdi.

"Bunny!" diye Camilla hemen keyiflenirken Katherine homurdandı.

"Erken saatlerde onun için bir araba gönderdim. Sen çalışırken ne kadar yalnız kaldığını biliyorum."

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," dedi Camilla sevgi dolu bir ifadeyle ve kedi onu şöyle bir süzdükten sonra oturup uzun, güzel tüylerini temizlemeye başladı.

"Her neyse," dedi Kitty. "Konumuza geri dönelim. Vexley neden olmasın? İyi bir soydan geliyor."

"O *gözden düşmüş* bir evlat ve kötü şöhreti olan bir hergele. Hiciv gazeteleri şimdi de ona "Altın Dilli Sapık" adını takmışlar, Tanrı aşkına, Kitty. Onunla ilgili son karikatürü görmedin mi? *Ahlaksız* çok hafif kaçar. Çizim o kadar müstehcen ki geçen hafta çizimin olduğu mağazanın önünde üç at arabasının çarpıştığını duydum."

"*Ben* de tam o hiciv gazetesi yüzünden yedi yeni âşığın yatak odasını ziyaret ettiğini duydum," diye karşılık verdi. "Ayrıca güvenilir birinden bu lakabın ona *oldukça* uygun olduğunu da duydum. Ve bunun muzip sohbet yeteneği ya da eksikliğiyle hiçbir ilgisi yokmuş."

Dışarıda, önceden başlamış hafif yağmur tehditkâr bir fırtınaya dönmüş, iki kadın şeri kadehleriyle ateşin başında sıcacık otururlarken uğultulu rüzgâr ağaç dallarını devasa şeytani yaratıklar gibi pencerelere vurmaya başlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra Lord Edwards tam saatinde centilmenler kulübüne giderek, bayanlara Katherine ile üç *Sezon* önce bekârken yaptıkları gibi bir şeyler içmeleri ve eğlenmeleri için zaman tanımıştı. Söylentilere göre, hâlâ bir vâris sahibi olamadığı için sinirini atmak üzere sık sık oraya gidiyordu.

Bu Kitty'nin bahsetmekten hoşlanmadığı bir konu olsa da Camilla nedenini biliyordu ve tıpkı Kitty'nin onun birçok sırrını sakladığı gibi o da bu sırrı saklıyordu.

"Vexley'nin evlenmeyi ciddi ciddi düşündüğünü idrak bile edemiyorum," diye dalga geçti Camilla. "Aynı sayıda gece için de olsa yedi âşık dehşet verici, Vexley için bile."

"Bak, tatlım, ben yedi gece hiç demedim. Söylentiye göre bizzat kendi içki âlemine katılmış ve tek bir kadın bile oradan hayal kırıklığıyla ayrılmamış."

"Tabii ki," dedi Camilla sesli bir nefes vererek. "Bir centilmen sadece sanat eseri satın alırken; tıpkı bir esere, özellikle *benim* galerimdekine, çok fazla miktarlarda para harcarken olduğu gibi ahlaksızlıktan keyif almalı ve sonra evliliğinde erdemli olmalıdır. Sadece bu sebepten ötürü bile Vexley'yle asla evlenmezdim."

Arkadaşı homurdandı. "Ah, tatlım, hayır. İnsanların ıslah olmuş zamparaların en iyi kocalara dönüştüklerini söylemelerinin bir nedeni var.

Yatak odasında ahlaksız bir erkek istersin. Ne kadar ahlaksız o kadar iyidir, aslında. Aksine, senin Vexley'ye son kaçamakları için teşekkür etmen gerekir. En azından olgun ve dayanıklı olduğunu biliyorsun."

"Olgun," diye tekrarladı Camilla gülümseyip başını hafifçe sallayarak. "Bir erkeği mi, yoksa mükemmel dilimlenmiş bir et parçasını mı tarif ettiğini anlamak gerçekten çok zor."

"Kimileri zamparaların tam olarak böyle olduğunu iddia eder. Şansın varsa, dişlerini geçirebileceğin mükemmel bir fileto parçası bulursun."

Katherine büyük bir ısırık almış gibi yaptı.

"Kitty!" diye kahkaha attı Camilla. "Bu korkunç."

"Şaka bir yana, eğer hatırlarsan, William biz evlenmeden önce bayağı meşhurdu ve benim bu konuda hiçbir şikâyetim yok."

Şerisini yudumlarken bardağın arkasından Camilla'ya baktı.

Camilla ısrarla susuyordu.

"Vexley incelikten yoksun ve kaba olabilir ancak kocalarının bencil âşıklar olduklarından, eşlerinin tam olarak tatmin olduklarından emin olmakla hiç ilgilenmediklerinden şikâyet eden birkaç kadın tanıyorum. Bu bir erdem değil midir?"

"Katherine," diye iç çekti Camilla. "Ciddi ol. Erdem ve Vexley, ancak su ve yağ kadar uyumlu."

"Senin sadece şaibeli ahlak anlayışı olan babayiğit ve canın ne zaman çekerse o zaman yatabileceğin bir adam bulman lazım."

Sanki bu dünyada bir kadın için her şey bu kadar basit olabilirmiş gibi.

"Vexley'den hoşlanmadığın bariz olduğuna göre," Katherine sonunda devam etti. "Sadık bir arkadaş için herhangi başka bir potansiyel olasılıkla karşılaştın mı?"

Camilla iki büklüm oldu. *Sadık bir arkadaş* Kitty'nin, Camilla için ketum bir âşık bulma arayışına ısrarla yakıştırdığı tabirdi ve bu Camilla'nın gerçekten onaylamadığı bir çabaydı.

Birkaç ateşli öpüşme, yoğun sevişme ve onu ilk orgazmıyla tanıştıran kötü şöhretli bir avcıyla geçirdiği gizli kapaklı bir görüşme dışında, Camilla'nın gerçek dünyada çok az tecrübesi vardı. Evli arkadaşının ona anlattığı detaylarla yaşamını sürdürüyordu. Annesi gittiğinde babasının yaşadığı kalp kırıklığının acısını gördükten sonra, Camilla evlilik fikrini reddetmişti.

Kitty'nin fikrini hiçbir zaman cidden değerlendirmemiş olsa da hâlâ bir adamın dokunuşunu arzuluyordu. Katherine sadece bunu bilmekle kalmıyor, ayrıca Camilla'yı eğlendiren ve dehşete düşüren bir şekilde sık sık çöpçatanlık yapmayı da deniyordu. Bir şeyi bir kez kafasına koyduktan sonra Katherine'in fikrini değiştirmek imkânsızdı.

Katherine bu gece galeride olmuş olsaydı, sadece adamdan yayılan katıksız hâkimiyet yüzünden Lord Synton'ın Camilla'nın *sadık arkadaşı* olmaya gayet uygun olacağını düşünürdü. O gerçekten de ne istediğini bilen ve peşinden giden bir adamdı.

Synton içeri girip tek bir kibirli bakışıyla galeride adeta hak iddia etmiş, Camilla'nın sağduyusu da dahil her şeyin sahibi olmuştu.

Bu özellik gündüzleri her ne kadar can sıkıcı olmuş olsa da Katherine bunun geceleri yatak odasında arzu edilen bir özellik olduğunu iddia edecekti, özellikle adam Camilla'nın bedenine o aynı otorite seviyesinde sahip olmayı görev edindiyse.

"Sessizliğin ilgi çekici birini *çoktan bulduğuna* inanmama neden oluyor."

"Hayır," diye yalan söyledi Camilla. "Hiç de bile."

Aniden ve kesinlikle ilk olmamak kaydıyla, aklına büyüleyici bir çift zümrüt rengi gözle daha öncesinde *oldukça* şeytansı bir şekilde böbürlenen şehvetli dudaklar geldi.

Arkadaşının evine at arabası yolculuğu sırasında, yağmur miskin miskin arabanın tepesinde davul çalarken, Camilla başını yastıklı duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Kendini; bir şekilde Lord Synton'ın arabada yanında oturduğunu, onu yavaşça kendine doğru çektiğini, parmaklarını kollarında, eldivenleri ve elbisesinin arasında açıkta kalan o küçük aralıktaki teninde sanki evrenin her gizeminin cevabı saklıymış gibi gezdirdiğini hayal ederken bulmuştu.

O zümrüt rengi gözlerini gözlerine kenetler, yavaşça ona doğru eğilip Camilla'ya onu durdurmak için biraz zaman tanır, sonrasında dudaklarını fısıltıyı andıran yumuşak bir öpücükle boynundaki hassas noktada nazikçe gezdirirdi. Camilla'nın nefesi bu hisle kesilirken, yavaşça omuzlarının kıvrımına, oradan da dekoltesine doğru inerdi.

Dilinin her hareketi ya da dişlerini nazikçe tenine her geçirişinde ustalığı giderek daha da cesur bir hal alır ve tüm bunlar Camilla'nın içini yakıp kavuran sıcak bir dalgaya neden olurdu.

Camilla gerçek anlamda nefes nefese kaldığında ancak o zaman tek odak noktası korsesi haline gelir, her bir ipi dikkatle çekip insanı çıldırtan bir titizlikle açardı. Ardından bir kız kurusunun en utanılacak sırlarından birini keşfederdi: iç çamaşırlarına, ona güzel hissettiren kıyafetlere, kadın terzisinden gizlice satın aldığı zarif, yumuşak ve kıvrımlarını saracak şekilde feminen parçalara olan aşkı.

Camilla parmaklarını oturduğu yerden kucağına götürmüş, eteklerini yukarı çekmiş, ipeğin hışırtısı at arabasının gürültüsünün aksine kendi yasak müziğini çalmıştı. Yavaş yavaş dantel kenarlı çorabının hemen yukarısındaki hassas noktaya dokunmaya başlamış, bacaklarının arasında giderek artan sıcaklığa daha da yaklaşmıştı.

Arabada *onun* parmaklarının kasıklarının arasında olduğunu hayal ederek kendine dokunmuş, arabacı kapıya vurup aklının başına gelmesini sağlayacak şekilde irkilmesine neden olana ve sinir bozucu şekilde rahatlamasını engelleyene kadar kendiyle uğraşmıştı.

Lord *Syn*ton. O hakkında fanteziler kurmaya son vermesi gereken bir zamparaydı. *Özellikle* onun asla resmini yapmayacağı tek şeyi istedikten sonra. Büyülü bir nesneyle ilgilenen herkesten ne pahasına olursa olsun uzak durulmalıydı. Hem annesi hem de babası onu buna karşı uyarmışlardı ve bu her ikisinin de ısrarcı olduğu nadir anlardan biriydi.

Büyülü nesneler tam olarak bilinçli sayılmazlardı ancak düşünceleri olmadığı da söylenemezdi. Camilla bir cadının onları kara büyü ve nefretle yaptığını, nesnelere yüzyıllar geçtikçe daha çarpık, daha karmaşık hale gelmeleri için izin verdiğini biliyordu.

Babasının hikâyelerine göre, bu nesnelerin şekil bile değiştirebildikleri anlamına geliyordu. Bir zamanlar taht olan şey bir kitap, bir hançer ya da bir kuş tüyü şeklini alabilir ve sırf eğlencesine birine saplanabilir, canını yakabilir veya öldürebilirdi. Nesne canlı bir yaratığın bedenini almaya, canı sıkılana kadar o bedende kalmaya ve bir anda ev sahibinin kabuğunu terk etmeye karar verebilirdi.

"Camilla?" Birden Katherine'in endişeli yüzünü fark etti. "Hayatım, bir pencere mi açsak? Biraz kızardın sanki."

"Hayır, lütfen. Nedeni yudumladığım son şeri, sanırım."

İçten içe Lord Ashford Synton'a ve onun dikkatini bir kez daha dağıttığı için o baştan çıkarıcı, kibirli dudaklarına küfretti. Yeni tanıştığı bir adamdan aniden hoşlanmamak ve aynı anda ondan etkilenmek

gerçekten çok sinir bozucuydu. Camilla onu bu şekilde düşünmüş olduğuna inanamıyordu.

Gerçi aynı şeyi nefret ettiği bazı *diğer* erkekler için söyleyemezdi. Vexley'yi hayal ederken bir arabanın arkasında kendini neredeyse hiç o aşamaya getirdiği olmamıştı.

Camilla içinden bir daha Synton'ı asla o şekilde düşünmemeye yemin etti.

"Vexley bir parti vereceğinden bahsetti, sana davetiye geldi mi?" diye sordu.

"Sen gelmeden hemen önce geldi. Lütfen bana gideceğini söyle," diye yalvardı Katherine. "Sen olmadan orada bulunma fikrine katlanamam."

Eğer Vexley bir davetiye gönderirse, gitmeyi her ne kadar istemese de Camilla'nın onun hiddetinden kaçmak için evet demesi gerekiyordu.

Gerçi kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Eğer gerçekten çok ses getirecek bir etkinlik sırasında Vexley'nin evine giderse, yaptıkları ilk sahte resmin yerini bulabilirdi.

Vexley onu sakladığını söylemişti ki bu da parçayı eğlenceler sırasında hiçbir misafirin girmeyeceği özel bir odada sakladığı anlamına geldiğinden, Camilla için mükemmel bir başlangıç noktası olabilirdi.

Parti seyrinde ilerlerken Camilla yerini bulana kadar aramaya devam edebilir, sonrasında Uğursuz Vex onun ne yaptığını bile anlayamadan resmi en yakındaki şömine ateşine atarak şantaja maruz kalmasına neden olabilecek sonraki hamlelerden kendini koruyabilirdi.

Bu oldukça riskliydi ama planı işlediği takdirde ödül, fırsatı kaçıramayacağı kadar büyük olacaktı.

Baş belası lordun daha önce söylediklerinde çaresizlik vardı ve onun bir gün Camilla'yı bir şeye zorlamanın yolunu bulacağını biliyordu.

"Tabii ki katılacağım." Camilla kadehini kaldırıp tokuşturdu. "Geceyi geçirmenin daha iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Yalancı." Katherine kahkaha atıp başını salladı. "Ama ben orada olacağın için memnunum. O etkinliklerin ne kadar keyif verici şekilde şamatalı olduklarını bilirsin, özellikle Vexley içki içtiğinde."

Camilla bunu biliyordu ve Uğursuz Vex'in onu hayal kırıklığına uğratmaması için dua etti.

Katherine'in yüzü parladı. "İlginç olaylardan bahsetmişken, yeni gelen lordla ilgili haberleri duydun mu? Lord Ashford diye biri. Herkes ondan bahsediyor."

Camilla boğazında düğümlenen yumruyu yutkundu.

"Ya? Duymamıştım. En azından insanlar hâlâ annemle ilgili konuşmuyorlar."

Katherine ona hazin bir şekilde gülümsedi. Camilla'yı son on yıl boyunca dedikodunun en beterinden korumaya çalışmıştı. Özellikle de kızlarını takdim edildikleri *Sezon*un en iyi erkekleriyle evlendirmek için ellerinden geleni yapan acımasız annelerden.

"Bana söylediğin kadarıyla, Leydi Fleur hiç utangaç biri olmamıştı, zaten on yıl sonra bile hâlâ ondan bahsetmelerinin nedeni bu," dedi Kitty, Camilla'nın aklının nereye gittiğini hissetmişti. "Ve o sersem annelerin sadece senin yeteneğini kıskandıkları konusunda haklıydı. Onun ne dediğini hatırlıyor musun?"

Camilla gücenerek kahkaha attı. "Onlar benim yeteneğimi kıskanmadılar, Kitty. Sadece tuhaf olduğumu düşündüler ve oğullarının bana kur yapmasını istemediler."

Kitty'nin gülümsemesi kurnaz bir hal aldı. "Dedi ki, *onlar sadece dangalak vârislerinin ve inkâr edilemeyecek kadar küçük aletlerinin dikkatini dağıtmaya çalışan aptalların teki.*"

"O hikâyeyi yanlış hatırlıyor olmalısın," dedi Camilla keyifle.

"Belki biraz süslemiş olabilirim. Ama bence, aslında senin oğullarının inmiş soylu kamışlarının övünç kaynağı olmayan ve korkunç derecede gerçeği yansıtan çıplak portrelerini resmetmenden korkuyorlardı."

Camilla elleriyle yüzünü kapatıp, o görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı.

Gitmeden önce annesi, Fleur, Camilla'ya gizemli bir şekilde gülümser ve en terbiyesiz soyluların yatak odalarına pirelerden bir ordu göndereceğini, bu haşerelerin onların popolarını ısırarak bir sonraki baloda hepsinin kıçlarını durmadan kaşıma ihtiyacı hissetmek zorunda kalacaklarını söylerdi.

Resmi ve iyi görünüşlü lordlarla hanımefendilerin kurdeşen olmuş popolarına rağmen, nezaket kurallarına uymaya çalışmaları fikri Camilla'ya tuhaf bir keyif verirdi. Fleur tüm kusurlarına rağmen, Camilla'yı o tuhaf espri anlayışıyla nasıl güldüreceğini biliyordu.

"Yazdı mı?" diye sordu Katherine kısık bir sesle.

Camilla başını salladı.

"Hayır. Sanırım hep istediği gibi dünyayı keşfediyor."

Katherine şerisini yudumlayarak, Camilla'ya düşüncelerini toparlayabilmesi için biraz zaman tanıdı. Laf ne zaman annesine gelse hep kafası anlaşmazlığa düşüyor olsa da en kolayı Fleur gittiğinde hissettiği karmaşa ve terk edilmişliği anımsamaktı.

Yine de Camilla daha bir çocukken, ona gerçek olamayacak kadar fantastik masallar anlatmaya başlayan kişi Fleur olmuştu. Tuhaf yaratıklarla dolu karanlık krallıklardan bahsederdi. Tanrıçalar, iblisler, vampirler ve şekil değiştirenlerden. Her biri bir öncekinden daha da kötü olan yedi iblis prensten.

Camilla annesinin yanındaki kanepeye kıvrılır, gözlerini kapatıp hayal kurardı.

Pierre de her hikâyeyi dikkatle dinlerdi ve Camilla, ressam babasının fırçasıyla annesinin tasvir ettiği manzaraları yaratmasına ilham olan şeyin annesinin sihirli anlatımı olduğundan şüphelenirdi.

İlk başlarda Fleur, babasının sanatından adeta büyülenmiş, unvanı konusunda endişelenmemesi, tutkusunun peşinden gitmesi ve galeri açması için onu teşvik etmişti. Ancak Pierre, karısının tekrar tekrar anlattığı tarifi zor fabllları canlandırmayı saplantı haline getirmeye başladıkça, daha fazla hikâye, daha fazla tasvir talep eder olmuştu. Fleur zamanla bundan rahatsız olmuş, sonra sıkılmış ve ardından da kendini geri çekmişti.

Geriye dönüp baktığında, Camilla işaretleri görmeliydi. Fleur giderek huzursuzlanmıştı. Her gün erkenden evden çıkıyor, eve döndüğünde ise bir türlü sakinleşmiyordu.

Hiç kimseye söylememişti ama annesi ona tek bir şey bırakmıştı: bir madalyon, kızıyla paylaştığı son sır buydu.

Camilla geçmişi düşünmek istemiyordu. Yalnızlığının yine sinsi sinsi geri döndüğünü hissetti ve bu asla tamamen geçmeyen, sadece zamanla sessizliğe bürünen bir ağrıydı.

Tedirgin bir şekilde, hâlâ her gün taktığı madalyonla oynadı.

Katherine arkadaşının bu alışılmış hareketini fark etti. "Bir şey saklıyorsun."

"Onunla daha yeni tanıştım," dedi, sohbeti daha güvenli duygusal zemine taşıyarak. "Gizemli yeni lord."

"Seni çürük elma!" Kitty'nin gözleri büyüdü. "Neden ilk paylaştığın haber bu olmadı? Yakışıklı mıydı? Yoksa bakışları ruhunu bedenine bakarak yakabilecek gibi miydi?"

"Sen kiminle konuşuyorsun?"

"Biraz hayatını yaşa, tatlım. Ya yakışıklıdır ya da çirkindir. Gerçi güzellik nispeten kişisel bir kavram, değil mi?"

Camilla rahat bir şekilde tek omzunu kaldırdıktan sonra, hiçbir şey açık etmemeye yemin etmiş gibi indirdi.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi.

"O zaman beni şaşırt hadi. İlk izlenimlerin neydi?"

"Sen inanılmazsın," dedi Camilla onu kızdırarak.

"Meraklıyım, inanılmaz değil. Sırları ilk öğrenen olmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

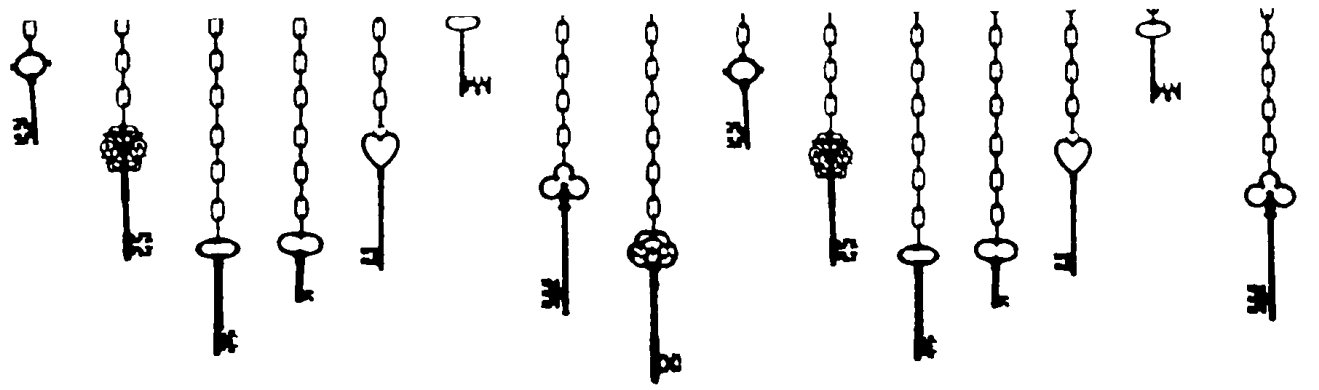
"Pekâlâ. Uzun boylu, kibirli biri ve muhtemelen minik bir penisi var. O kadar kaba davranmasının başka bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Nasıl içeri girdiğini, bir sipariş vermek istediğini görmen lazımdı. Onun gibi erkekler iğrençler. Sırf kendi istiyor diye güneşin doğup battığına beni ikna etmeye çalışsa şaşırmazdım. Doğa kanunlarını unut gitsin. Lord Synton Yaratıcı Tanrıdır ve sen bunu sakın unutayım deme, köylü."

Kitty'nin gözleri pek saklayamadığı bir keyifle parladı.

"Gerçekten de anlatacak *hiçbir şey* olmadığını görebiliyorum. Bu adama deliler gibi âşık olacağın gerçeği dışında. Ya da senin mükemmel *sadık arkadaşın* olabileceği dışında!"

Camilla asla öyle bir şey yapmayacaktı ve adam kesinlikle onun hiçbir şeyi *olmayacaktı*. Arkadaşı doldurmayı teklif edince kadehini kaldırdı, fikirlerini kendine sakladı.

Şansı yaver giderse, o baş belası Lord Synton bir daha asla kapısına gelmeyecekti.

DÖRT

"Burada becerdiğin herkesi ısırırsan," dedi Envy sıktığı dişlerinin arasından. "Dedikodular havada uçuşmaya başlayacaktır, Alexei. Waverly Green şehrinin tamamına korku saçmanın oyunu kazanmaya faydalı olacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, Ekselansları."

Sarışın vampir siyah atkısıyla zarifçe ağzının kenarını silip, Envy'nin yeni satın aldığı malikânesindeki personel kanı fark etmeden önce son kalan delili yok etti. Son derece medeni olan bu davranışı, çenesinden damlayan kan ile korkunç bir tezatlık oluşturuyordu.

"Bir faydası olur mu bilmiyorum ama onu ısırmak *niyetinde* değildim. Sadece istediğini vermeyi planlamıştım. Tutku dolu bir gece."

"Yine de sivri dişlerini ve aletini kendine sakla. Bir atıştırmalık ya da birileriyle tepinmek istiyorsan, Hemlock Konağı'nı terk et. İhtiyacımız olan son şey, sinirleri bozulmuş insanların senin gelişini vampir saldırılarıyla bağdaştırmaları olacaktır. Yeterince açık konuşabildim mi?"

Kumandan yardımcısı başıyla onayladı, akıllıca davranarak hiçbir şey söylemedi.

Envy, Bayan Antonius'a bundan sonra nasıl yaklaşacağıyla ilgili plan yapmak için malikânesine döndüğünde, ana koridorun ortasında vampirin sivri dişlerini âşığının uyluğunun atardamarlarına saplanmış halde görmüştü. İnsan âşığının pantolonu dizlerine kadar inmişti ve Alexei bacağından kan emme ile ereksiyonunu okşamak arasında gidip gelirken yüksek sesle inliyordu.

Vampir zehri insanlar için baştan çıkarıcı, zevki on katma çıkaran ve birçok ölümlünün tüm akli melekelerini hızla kaybetmesine neden olan bir şeydi.

Vampir ne kadar güçlü olursa, zehri de o kadar etkili olurdu ve bir zamanlar fani olan Alexei, kraliyet mensuplarının buz mavisi gözleriyle vampir krallığında tekrar doğmuştu. Isırığı çıldırtıcı derecede etkiliydi. Aslında, diliyle sadece yalaması ya da parmaklarını değdirmesi bile bir

âşığın, daha vampir zehrinin tadına bakmadan çıldırmasına neden olabilirdi.

Korkunç bir gün geçirmişti ve Envy tek başına stüdyosuna geçip, orada öfkesini temiz bir tuvale yansıtmaya hazırdı.

Bunun yerine kendini, bir çocuğu cezalandıran bir bakıcı gibi kumandanını azarlarken bulmuştu.

Yedi Çember'de olmuş olsalardı, bu hiç sorun olmazdı. Zaten âlemin kendisi baştan çıkarmayla besleniyordu. Alexei hevesli her lordu, hanımefendi ya da hanedanlığın herhangi bir üyesini sık sık yaptığı gibi becerebilirdi.

Hatta malum bir tanrıça bile Alexei'nin son kaçamağı olmuştu. Envy, olayın içindeki kadından her ne kadar hoşlanmasa da bu kaçamağın bazı faydalarını görmüştü.

Alexei odanın diğer tarafına çekilerek, Envy'e düşünmek için yer ve zaman tanıdı. Bir vampirin en iyi yönlerinden biri de buydu: saatlerce sessiz ve hareketsiz kalabilir, insana neredeyse orada olduklarını bile unutturabilirlerdi.

Envy uzun pencereden kireçtaşı malikânenin etrafını sarmaya başlayan yoğun sis perdesine bakarken, berbat havayla birlikte derin düşüncelere daldı. Yağmur pencerelere vuruyor, giderek kararan ruh haliyle hızlanıyordu.

Pride ve Lust bir konuda haklıydılar, Camilla'yı baştan çıkarmak başarıya giden en temiz yol olacaktı. Ancak eğer Bayan Antonius'u yatağına atarsa, muhtemelen daha fazlasını isteyecek, kıvranıp duracaktı. Kendini onun çarşaflarına dolanmış halde bulan ölümlülerin çoğu günahıyla baştan çıkarlardı. Daha önce ya da sonra oraya gelmiş ve gelecek herkesi kıskanırlardı. Envy bu nedenle temel bir kural koymuştu: bir âşıkla yalnızca bir gece geçirecekti. Asla birden fazla değil. Bir gece kuralı, âşıklarının açlığıyla birlikte bir efsaneye dönüşmüştü.

Genellikle işin eğlenceli kısmı da bu olurdu ancak Camilla söz konusu olduğunda başlamak için bile çok karmaşık görünüyordu. İşin aslı, Envy gücünü başkalarında hasetliğe neden olmaktan alıyordu ve günahını teşvik etmek şu anda hayati bir öneme sahipti. Oyunu kazanmak için olabildiğince çok güç depolamak zorundaydı.

Ancak onlarca yıldır yatağına bir faninin girmesine izin vermemişti, özellikle de son sefer her şey ters gittiğinden ve tekrar başlamak için çok isteksiz hissettiğinden beri yatağına bir fani almamıştı.

Eğer Camilla'nın bedeli tutku dolu bir geceyse, o zaman belki de bu görevi Alexei'ye bırakabilirdi. Her şey daha az karmaşık olabilirdi... ama kesinlikle başka bir yol daha vardı.

Envy aniden önünde duran defteri açıp yazdığı satırlara baktı, geçen ay gelen iki ipucuna ve bunları nasıl çözdüğüne dair eklediği notlara inceledi.

İlk ipucu hâlâ kanının kaynamasına neden oluyordu; bir bilmeceye eklenmiş sözlü bir sataşma, yaklaşık bir ay önce, Wrath'ın kraliçesi tahta geçtikten bir hafta sonra Hırs Hanedanlığı'nı ziyaret ettiği sırada eline ulaşmıştı.

Genellikle kardeşinin hanedanlığında pek kumar oynamazdı ama o gün, o kadar da umursamıyordu. Envy kartları çevirdiğinde, oyunun başladığını anlamıştı. On iki adet koyu yeşil kartın içinde, düz renkler hariç sadece tek bir kırmızı kart vardı.

Envy onlarca yıldır bekliyordu ve oyunun başlayacağına dair ümidini neredeyse tamamen kaybetmişti. Nabzı giderek hızlanırken dikkati saate kaydı, malum saatin neredeyse yaklaştığını fark etmişti.

Gece yarısı.

Avcı yeşili. Haset Hanedanlığı.

Kırmızı: tam isabet, diye düşündü.

Hiç vakit kaybetmeden eve, taht odasına koştu ve tam da gece yarısından hemen önce ulaştığında çoktan başlamıştı. Tahtının bir tarafın alevler içinde yanıyordu.

Tıpkı Camilla'nın çizmesi gerektiği resimdeki gibi.

İpucuna göre doğru ressamın izini sürüp bulması iki haftasını almıştı. Sonrasında Waverly Green'deki üssünü kurması da bir iki hafta daha sürmüştü. Bir sonraki ipucuna hızla geçmek istiyordu.

Daha önceki oyunlarda dörtle altı arası ipucu varken hiçbirinde kaybedecekleri, şu anda kaybetmekle karşı karşıya olduklarının yanından bile geçemezdi. Ancak, Camilla lanet olası taht resmini yapmayı kabul ettiği takdirde, bu Envy'nin şimdiden yolu yarıladığı anlamına gelirdi.

Tekrar ipuçlarına baktı.

12 yeşil, 1 kırmızı = gece yarısı, Haset Hanedanlığı, hedeflsonraki ipucu Büyülü Taht
Same Lie Lilac. Anagram.
Anagram çözüldü: Camilla Elise

Pencerenin dışına konan bir kuzgun, boncuğu andıran abanoz rengi gözlerini dikip ona baktıktan sonra fırtınaya boğulmuş gökyüzüne havalandı. Sıradan bir kuş ya da bir casus olabilirdi. Bu oyundaki tek oyuncu olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacı olmasa da her oyuncunun ödüle giden farklı ipuçları olacağını biliyordu.

Peri piçi Lennox, oyunlarında kullanmak için bir noktada günahını aldığı kişileri seçer, onlardan aldığı her neyse geri kazanmaları için bir şans verirdi. İpuçları, ödül, her şey kişiye özel hazırlanır ancak ipuçları genellikle birbiriyle örtüşürdü. Örneğin, eğer başka bir oyuncu Waverly Green'deyse, Camilla'nın onun için de bir şey resmetmesine gerek duyabilirdi.

Envy defteri sert bir şekilde kapattı.

Doğru yerdeydi. Şimdi tek yapması gereken Camilla'yı yardım etmeye ikna etmekti. Aklını etrafındakilerden uzaklaştırması, kendiliğinden yeni bir stratejinin oluşmasına izin vermesi gerekiyordu.

Hemlock Konağı, aşağıda parlayan şehre yukarıdan bakan ve nispeten yüksek bir tepenin üstüne konuşlanmış geniş bir konaktı. Bu açıdan bakınca Envy'e Günah Hanedanlığı'nı anımsatıyordu. Ancak benzerlikler tam da bu noktada sona eriyordu.

Çalışma odası koyu renk mobilyalar, deri ciltli kitaplar, aşırı büyük bir masa ve arkası yüksek rahat sandalyelerle doluydu. Canlı renklerde sanat eserleri, zarif heykeller yoktu. Sadece tasarımları kusurlu ve nahoş duran şahsiyetsiz ölümlülere ait haritalar vardı.

Nemli havada asılı duran hafif bir puro dumanı kokusu, önceki sahibinin oldukça çok sayıda olduğu aşikâr kötü huylarından en sevdiği olduğunun bir göstergesi olarak, yıllardır umursanmamış mobilyalara sinmişti. Aslında, eski sahibi Hemlock Konağı'nı zor günler geçirmeye başladıktan sonra terk etmek zorunda kalmış ve topraklarının olduğuyla ilgili söylentiler nedeniyle bir alıcı bulmakta zorlanmıştı. Bu Envy'nin duymaktan büyük mutluluk duyduğu türde korkunç bir haberdi.

Hatta belki o söylentiler, büyük teklifine zemin hazırlayan haftalar içinde Envy tarafından uydurulmuş bile olabilirlerdi.

Gerçi para Envy için sorun değildi ama dökülmeye başlayan evin son derece yüksek bir potansiyeli vardı. Envy söylentilerin onun gizemine daha da gizem kattığını, yerel halkın burayı gezmek için her türlü daveti kabul edeceklerini iyi biliyordu.

Şahsi hoşnutsuzluğu bir kenara, Haset Prensi'nin insanların daha önce hiç şahit olmadıklarına emin olduğu bir maskeli baloya ev sahipliği yaparak fani cemiyetine girmesinden daha iyi bir yol yoktu.

Envy koyu renk bir viskiyi şişesini çekip kendisine yaklaştırmak için masaya uzandıktan sonra şişenin mantarını açtı ve kesme kristal bardağa koydu. Yavaş yavaş bardağı döndürürken oyunu tekrar düşündü.

Bir peri derebeyi asla yolundan şaşmazdı ve Lennox'u iyi tanıyan biri olarak Envy, diğer oyuncuların da ilk ipuçlarından sonra Waverly Green'e geleceklerini düşünüyordu. Bir maskeli balo Envy adına oyuncuların kim olduklarını ve kaç kişi olduklarını keşfetmek için bir fırsat olabilirdi. Eğer hepsinin aklında Camilla'ya resim siparişi vermek varsa, Envy'nin sürünün ilerisinde olması gerekiyordu.

Daha şimdiden casuslarına galeriyi gece gündüz gözetlemelerini emretmişti ancak kadını yakınında tutacak başka yollar bulması da gerekiyordu.

Sonunda dönüp Alexei'ye baktı. "Camilla'nın kötü alışkanlıklarıyla ilgili herhangi bir değişiklik var mı? Sömürebileceğimiz baştan çıkarıcı herhangi bir şey?"

"Hayır, Ekselansları."

Yeni cilalanmış maun kapı çalınca, lafları yarım kaldı.

"Gir," diye emretti.

Kâhyası, Goodfellow, odaya girip belinden öne doğru eğilerek selam verdi. "Lordum."

Bu fanilerin yalanlara ne kadar kolay inandığını görmek gerçekten çok üzücüydü. Para, güzel kıyafetler, kibir... Envy'nin tek bir lafıyla, avukatının desteği ve Alexei'nin sözleşmesiyle, buradaki insanların inanacağı bir hikâye uydurmak son derece kolay olmuştu. Envy, Ironwood Krallığı'nın güney bölgesinden gemiyle gelmiş bir lorddu; gelişi ailesinin evlilik yoluyla topraklarını genişletmek ve servetlerini arttırmakla ilgili arzularını müjdeliyordu.

"Bir şey mi vardı, Goodfellow?"

Goodfellow tedirgin bir ifadeyle vampire baktı.

"Alexei," dedi Envy. "Konuyla ilgilen."

Yardımcı kumandam başını salladıktan sonra odadan çıktı.

Envy'nin bildiği kadarıyla, bu krallıktaki insanlar vampirlere pek inanmıyorlardı ancak bir vampirin yakınlarında olduklarında av olduklarını kesinlikle hissedebiliyorlardı.

Korku fanilere özgü hisleri arttırıyor, doğal hayatta kalma içgüdülerini aptalca bulmadan önce onları hayvanlar âlemine daha da yaklaştırıyordu.

Aşırı kibirden mi, yoksa egodan mı bilinmez ama insan başka hiçbir avın yapmadığı bir şeyi görmezden geliyordu: içgüdülerine güven ya da sonuçlarına katlan.

"Ne vardı?" diye sordu Envy, vampir çıktıktan sonra Goodfellow'un dikkatini çekmek için.

"Davetiyelerin hepsi gönderildi, lordum. Waverly Green'deki hiçbir soylu aile bunu kaçırmak istemeyecektir. Aşçı da–"

"Bayan Antonius'a da davetiye gönderdin mi?"

"Ressama mı?" diye sordu Goodfellow.

Envy hafifçe başını salladı.

"Henüz değil, lordum. Ama sanırım kendileri trajik geçmişine rağmen cemiyette sevilen biri haline geldi, o yüzden onu da listeye ekleyeceğim. Söylediğim gibi, Aşçı–"

"Anlat."

"Şey, Aşçıyı mı, yoksa..." Goodfellow, Envy'nin sert bakışları karşısında kekeledi. "Ah, Bayan Antonius. Annesi o takdim edilmeden hemen önce onları terk etti, zavallı kız. İşleri onca kötü söylentilerle birlikte küçük hanım için daha da zorlaştırdı. Hiçbir anne oğlunun onunla flört etmesini istemedi. Kendisi artık neredeyse kız kurusu sayılır, gerçi *cemiyet* onun galerisine bayılıyor ve bu da onu hâlâ gündemde tutuyor, sanırım."

Envy duyduklarını biraz düşündü. Camilla'nın annesi gitmişti, evlilikle ilgili planları yoktu... O zaman neden onu hemen reddetmişti? Envy soylu olduğunu açıkça belli etmişti ve kesinlikle çok yakışıklıydı. Camilla en azından flört etme girişiminde bulunabilirdi. Tabii eğer aslında onun flört etmesini beklediyse...

Neden şu Lust'ın lanet olası planı hep izlenecek doğru yol olmak zorundaydı? Belki de Envy'nin sonraki adımı onu *baştan çıkarmak* olmalıydı. Bu denemeye değerdi.

Goodfellow, Envy'nin sessiz düşünmesini anlatacaklarına devam etmesi gereken bir davet olarak algıladı.

"Aşçıya pazardan alınacaklar bildirildi ve istediğiniz maskeleri alması için uşağı gönderdim. Bahçıvana da çiçek aranjmanlarıyla ilgili talimatlar verildi. Balo salonundaki yenilemeler de bitmek üzere ve davetten en az iki gün önce biter, böylece Lord Efendimizin istediği her türlü düzenlemeye zaman kalmış olur."

"Böğürtlenler ve esmer şeker ne oldu?"

"Hepsi halledildi, lordum. Waverly Green'deki en iyi burbon viski de alındı."

Envy başını salladı. "Kuzey kanadındaki galeride bir ilerleme var mı?"

"Portrelerin hepsi açıldı ve heykeller de şu anda temizleniyor."

"Çalı labirentinin de kontrol altında olduğunu düşünüyorum."

"Elbette. Bahçe görevlisi resmettiğiniz taslakları aldı, şu anda ilgileniyor."

Envy'nin, Camilla'nın onu reddetmesinden beri hissettiği gerginliği biraz hafiflemişti. Bu gece en azından bir şeyler yolunda gidiyordu.

Goodfellow boğazını temizledi ve Envy iç çekmemek için kendini tuttu.

"Başka bir şey var mıydı?"

Goodfellow beklenenden biraz daha teatral tavırlarla bir zarf çıkardı. Buruşmamış, düzgün fildişi renginde bir parçaydı. Sıradan ve ruhsuz.

"Bir davetiye geldi, lordum. Gretna Malikânesi'nden."

Envy boş boş kâhyaya baktı.

"Affedersiniz, lordum. Gretna Malikânesi, Lord Philip Vexley'nin evidir. Dürüst olmak gerekirse, her ne kadar kötü bir şöhreti olsa da kendileri sosyetenin gözbebeğidir."

Tüm haşmetli görünümüne rağmen, Goodfellow çok berbat bir dedikoducu olduğundan, Envy'nin Waverly Green'le ilgili her ayrıntıyı öğrenmesine yardımcı olmaktan çok mutlu görünüyordu.

"Kötü bir şöhreti olmasının nedeni nedir?" dedi Envy, merakla viskisini yudumladı.

Goodfellow'un kızarmış yüzü iyice kıpkırmızı kesildiğinde, bu olayda bir ahlaksızlık olduğu izlenimine kapıldı.

"Söylentiye göre o... şey, belirli bir arkadaş çevresi için ahlaksız partiler düzenliyormuş, lordum."

Envy mimiklerine hâkim olmaya çalıştı. *Ne kadar öngörülebilir ve insansı bir şey*, diye düşündü.

Biraz eğlenebilir ve Goodfellow'un debelenişini seyredebilirdi.

"Misafirler müstehcen davranışlarda mı bulunuyorlarmış?"

Goodfellow kesik bir nefes aldıktan sonra başını salladı. Gözleri bu keyifli skandalı paylaşma ihtiyacıyla parlıyordu.

"Ve?" diye cesaretlendirdi Envy.

"Şey, şöyle ki bazı misafirlerin bahçeye kaçıp," dedikten sonra başka birilerinin onları dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındı. "Öpüştüklerini duydum."

"Öpüşmek." Envy kendini bıçaklama isteği geçene kadar içinden saymaya başladı. "Acaba herhangi biri şahit olmuş mu bu ... müstehcen davranışa?"

"Şey, sanırım olmuş. Gerçi herhangi bir detay duyduğumu söyleyemem."

Envy sinirlendiğini düşündüğü kadar iyi saklayamamış olmalıydı çünkü Goodfellow anlatmaya devam etti.

"Topladığı sanat eserleriyle ilgili bir şey söyleyemeden duramayacağım. Birçoğu saygın kişilere uygun değil. Gerçi Lord Vexley'nin bunu pek umursadığı söylenemez. Sadece erkeklik organı şeklinde parçalardan oluşan özel bir koleksiyonu olduğuna dair söylentiler var. Onları saklıyormuş, yoksa hanımefendiler akşam yemeğinde bayılabilirlermiş. Âlem bu yüzden bir noktaya kadar Vexley'yi görmezden gelir."

"Bu nokta sanırım erkeklik organı şeklindeki parçalar," dedi Envy boş bir ifadeyle.

"Kesinlikle öyle, lordum. Bu kanıtlanmamış bir iddia ancak bir söylentiye göre akşam yemeğinden sonra hanımefendiler gittiklerinde lord... gösteriler... düzenliyormuş."

Goodfellow, Şehvet Hanedanlığı'nı ziyaret etse kesinlikle bir yerine pıhtı atardı.

Erkeklik organı şeklindeki parçalarla oynayan iblisler orada günlük sıradan şeylerdi.

Ancak sanat bahsi geçtiğinde, Envy'nin ilgisi artmıştı.

"Şu Vexley hırslı bir sanat koleksiyoneri demek, öyle mi?" diye sordu. Goodfellow başını salladı. "Koleksiyonu buradaki kadar büyük mü peki?"

Goodfellow tam konuşacağı sırada, söyleyeceklerini düşünerek sustu.

"Ben şahsen görmedim, lordum, o yüzden bu konuyla ilgili kesin bir şey söyleyemem. Ancak Silverthorne Yolu'nu sık sık ziyaret ettiğini duydum. Karanlık pazarla ilgili söylenenleri eminim siz de biliyorsunuzdur."

"Aydınlat beni."

"Şey, lordum, Green'de yaşayan hemen herkes oradaki satıcıların tam olarak... insan olmadıklarına inanır."

Envy'nin kaşları hafif kalktı. Bunu duymamıştı ve casusları bu eksik ayrıntıyla ilgili ondan kesinlikle azar işiteceklerdi.

"Peki, o zaman söyle bakalım, onlar neymiş?"

"Satıcıların sürgün edilmiş periler oldukları söylenir. Ancak, oraya gidenlerin çoğunun ayyaş olduklarını unutmayın. Ben şahsen, bu tip peri masallarına inanmam."

Envy donakaldı. Bu kesinlikle çok enteresan bir haberdi.

"Bu kötü şöhretli lordun şu... peri satıcılarını ziyaret ettiğinden emin misin?"

"Evet. Uşağı bana bizzat kendisi söyledi, lordum. Haftada bir kez, tıkır tıkır tam saatinde."

"Davetini kabul et," dedi Envy, kâhyayı sert bir baş hareketiyle gönderdi. Sonunda başka bir oyuncu bulmuş olabilirdi.

Goodfellow efendisinin kararını onaylamamış olsa bile, akıllıca davranarak hiç belli etmedi.

Envy, peri türüyle ile ilgilenen bu hergeleyi tanımak, teorisinin doğru olup olmadığını görmek istiyordu.

Goodfellow, Envy'nin emrini yerine getirmek için odadan çıktı.

Evrensel olarak kabul gören bir gerçek olsaydı, bu kesinlikle şu olurdu: günah söz konusu olduğunda, bu ya da herhangi başka bir krallıktaki hiçbir centilmen bir iblisle rekabet etmeyi hayal edemezdi.

Özellikle Cehennemin Prensi'yle.

BEŞ

Camilla eteğiyle oynarken araba kaldırım taşları üzerinde tıngırdayarak ilerliyordu ve yanında oturan Lord Edwards, Peter adında bir horozdan bahsediyordu.

Anlaşılan, Edwards'ın kendi horozuyla ilgili yeni keşfettiği bir sorunu vardı.

Camilla bunun dolambaçlı bir ima olmaması için dua ediyordu.

Karşısında oturan arkadaşıyla göz göze geldiğinde Leydi Katherine'in, eldivenli elini dudaklarına götürüp kıkırdamamak için kendini tutmaya çalıştığını fark etti. Bu Camilla'yı hiç de şaşırtmayan bir durumdu. Camilla ve Kitty aynı tuhaf kumaştan biçilmiş gibiydiler; bunu sadece çok güzel saklıyorlardı. Çoğu zaman.

"... işte bu yüzden, canım," dedi Edwards karısına. "Malikâneyi görmek için en kısa zamanda Winterset'e gitmemiz gerekiyor. Peter'ın çıldırmasına izin veremeyiz."

Keşke cemiyet de Vexley için aynı şeyi hissetseydi.

"Hayatım," dedi Katherine. Ses tonunda şaşırtıcı şekilde herhangi bir eğlenme emaresi göstermeden onu sakinleştirerek, "Yazlık evimize geçmemize daha aylar var. Tavukların yaz gelene kadar iyi olacaklarından eminim," dedi. Sonra dikkatini Camilla'ya verdi. "Sen de en azından bir süreliğine bize katılacaksın, değil mi?"

"Elbette."

Camilla memnuniyetle birlikte bir samimiyet de hissetti. Ailesinden kalan kır evini geçen yaz kiraya vermek zorunda kaldığında, Kitty neredeyse bütün sezon Camilla'yı onlarla birlikte kalmaya zorlamıştı. Camilla bunu dile getirmemişti ancak babasının kırsaldaki evini kiraya vermek zorunda kalmamış olsa bile, babası öldükten sonra oraya gitmek gerçekten acı verici olabilirdi. Babasının varlığının hayalet gibi hâlâ koridorlarda gezindiğini hissedeceğinden, kendisi resim yapıp babası ona gizemli peri kralına borçlu olan insanlarla ilgili hikâyeler anlatırken yaz sıcağına rağmen içtikleri dumanı tüten sıcak çikolatanın kokusunu alacağından endişe etmişti.

Bazı hikâyelerde kral zalimken, bazılarında da tanrı gibi ve iyiliksever olurdu. Yaşı büyüdükçe Camilla tüm bunların saçmalık olduğunun farkına varmıştı. Yine de sonlara doğru babasının gerçeklik algısı giderek daha da azalırken onun bu masallara çaresizce nasıl tutunduğuna hayranlık duyardı.

"Belki Bayan Antonius Peter'ın bir portresini çizebilir."

Kitty iç çekti.

Araba gümbürtüyle durduğunda Camilla kümes hayvanının yanlış hareketiyle ilgili başka şikâyetler dinlemekten kurtulmuştu. Boğazında aniden hissettiği yumruyu yutkundu, arabacı kapıyı açıp inmesine yardım etmek için geldiğinde gerginleşmeye başlamıştı.

Gretna Malikânesi'ne, Vexley'nin evine gelmişlerdi.

Green'in doğu yakasındaki en seçkin mahallelerden biri olan Greenbriar Parkı'nda bulunan bir şehir eviydi.

Ferforje taraçalar, evin ön cephesini sarmış öbek öbek çiçekli bitkiler ve çalılarla vurgulanmış kirli beyaz taştan yapılmış bina kusursuz görünüyor, sokaktaki diğer tüm sıra evlere uyum sağlıyordu. Çok hoş taş bir parmaklık, minik ön bahçeyi arnavutkaldırımlı caddeden ayırıyordu.

Camilla başı dimdik arabadan indi ve eve, içerideki loş ışıklara, tüm bunların ona neye mal olduğundan habersiz keyifli parti davetlilerine baktı. Vexley'nin bu evi satın almasına yardımcı olan şey Camilla'nın yaptığı yasa dışı işlerdi. Karşısında işlediği suçların somut bir örneği duruyor, kendi rezilliğiyle Camilla'yla dalga geçiyordu.

Önündeki birkaç saat içinde Camilla'nın geleceği için tehlikede olan çok şey vardı. Bu gece ya özgürlüğünü çalarak geri kazanacak ya da sonsuza kadar Uğursuz Vex'in yalancılık ağında tutsak olacaktı.

Üçü birlikte büyük merdivenleri hızlıca çıkıp paltoları ve şallarını verdiler, ardından gelmiş olan davetlilerle kaynaşmak için misafir salonuna alındılar.

Birisi Lord Edwards'a seslendi ama Camilla o kadar gergindi ki lord ve Katherine'in selamlaşmak üzere yollarını değiştirip, onu tek başına meyve kokteyli almak için yalnız bıraktıklarını neredeyse fark etmemişti.

Küçük kalabalıkta gözleri Vexley'yi aradı. Köşede, aptal ama zengin Lord Walters ile Lord Harrington, babalarının unvanını kumardaki başarısıyla satın aldığı söylentileriyle adları lekelenen, kumral güzellikleriyle bilinen Carrol kız kardeşleri eğlendirmeye çalışıyorlardı. Camilla onlara

ve birkaç başka kişiye daha kibarca gülümsedi ama Vexley'yi hiçbir yerde göremedi.

Meyve kokteyline uzanıp bir kadeh doldurduktan sonra odaya tekrar göz gezdirerek içkisini yudumladı. Katherine ve William, o sırada William'ın en yakın arkadaşı olan Lord Garrey ile konuşuyorlardı. Buradaki çoğu erkek gibi otuz iki yaşında olan Lord, zaman zaman hiciv gazetelerini şereflendirmekle ünlüydü.

Garrey sırf bir gün ona miras kalacak bir dukalık sayesinde her Sezon evliliğe en uygun bekârlardan biri olarak görülürdü. Muzip gülümsemesi ve masumane cazibesinin bir zararı olmadığı söylense de Camilla'nın Kitty'e düzenli olarak anımsattığı kumar alışkanlığını görmezden gelmek zordu.

Bayan Young ve Bayan Linus da davetliler arasındaydılar. Gerçi Camilla ne anne ne de babalarının gizlice Vexley'nin evine gelmek için kaçtıklarını bildiklerinden şüpheliydi. Her iki kadın da neredeyse kız kurusu statüsüne erişmişlerdi ancak yine de tam olarak rafa kaldırıldıkları söylenemezdi.

Refakatçileri olan Dul Bayan Janelle Badde, selam vermek için kadehini Camilla'ya kaldırdı. Camilla, Janelle'e her zaman hayranlık duymuştu. Kendinden neredeyse otuz yaş büyük bir adamla evlenmiş ve adam kısa süre sonra ölerek onu statüsünden sonuna kadar faydalanan genç, mutlu bir dul olarak bırakmıştı. Kadın bir sürü âşık edinip özel günlerde ihtiyaç duyan evlenmemiş arkadaşları için refakatçi olmaya gönüllü olmuştu.

Cemiyet görünürde bunu onaylamamış, ancak onaylamamak gibi bir seçenekleri de olmamıştı. Camilla tam odanın diğer yarısını incelemek için arkasını döndüğü sırada gözleri *ona* takıldı.

Lord Ashford Synton tüm amirane, sinir bozucu haşmetiyle oradaydı.

Tek başına durmuş, odanın diğer tarafındaki bir tabloyu inceliyordu ve henüz kendisini fark etmemişti. Fırsatı değerlendirerek Camilla onu incelemek için biraz durakladığında bunu yapan tek kişi olmadığını anladığında biraz sinirlendi. Dul Janelle, bakışlarını adamın üzerinde gezdirirken resmen dudaklarını ıslatıyordu.

Camilla kadının tepkisini anlıyordu. Adam öyle haşin bir şekilde boy gösteriyordu ki odanın diğer tarafından bile mum ışığındaki yüzünün keskin hatları görülüyordu. Camilla aniden dikkatini neyin çektiğini

fark etti. Synton, onun Vexley'nin evindeki en sevdiği tabloya doğru yakınlaşmıştı.

Rustik bir ahırın olduğu bir arazinin suluboya tablosuydu. Camilla buranın kuzeyde, hatta babasının masallarından birinde olduğunu hayal ederdi. Resim arka planda karanlık avcıyı andıran dağlardan, ön plandaki parlak, soluk adaçayı rengindeki uzun çimlerin olduğu yeşil ve krem rengi tonlarla doluydu.

Tablo insanda bir huzur hissi uyandırıyordu. Sırlar, sosyal kısıtlamalar olmadan yaşanan bir hayatın basitliği fikrini yansıtıyordu.

Acaba o yumuşak çimlerin üzerinde çıplak ayak koşmak nasıl olurdu? Eteklerini dizlerine kadar çekmek ve bunun hanımefendilere yakışıp yakışmadığını zerre kadar umursamadan yürüyüş yapmak nasıl olurdu? Camilla ayaklarının altında toprağı hissetmeyi, geceliğiyle yıldızların altında dans etmeyi arzuluyordu. Başkalarının onu kısıtlayan kuralları olmadan yaşamayı. O aslında bunca gösteriş ve teferruatın altında çılgın, ehlileştirilmemiş bir kadındı.

Synton'ın resimde ne gördüğünü, elini kaldırıp ahırı neredeyse derin bir huşuyla ellerken ne hissettiğini merak etti. "O... gerçekten de çok acayip, öyle değil mi?"

Camilla, Dul Janelle'in sesiyle irkildi. Gerçi kadın Camilla'ya bile bakmıyordu. Bakışlarıyla Synton'ın üstündeki kıyafetleri adeta yakıyordu.

"Adını biliyor musun?" diye sordu dul kadın iştahla.

Camilla soruya sinirlense de tepkisi pek mantıklı değildi.

"Hayır, kusura bakma." Hemen dikkatini tekrar partiye verdi. "Boğazım kurudu. Biraz daha kokteyl ister misin?"

Dul Janelle belli belirsiz bir ses çıkardı. Camilla yakındaki içeceklere geri dönerek, Janelle'i ağzının suları akar vaziyette bıraktı. Vexley'nin hâlâ teşrif etmemiş olması, şimdiden sarhoş olduğu ya da dramatik bir giriş planladığını gösteriyordu. Hangisi olursa olsun, geri kalan herkes bir şeylerle meşgul olurken Camilla'nın etrafı keşfetmek için biraz daha zamanı olabilirdi.

Heyecanlanan Camilla hızlıca masadan uzaklaştı ve bir kadeh meyve kokteyli almak için gelmiş olan birine çarptı.

"Ben–" Başını kaldırınca konuşmakta zorlandı. Bir çift zümrüt yeşili delici göz ona bakıyordu.

Lord Synton'ın güçlü elleriyle onu tutarak içkisini dökmesine engel olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Lordun bakışlarındaki soğukluk, uzun parmaklarının kollarını kolayca kavrayıp sımsıkı tuttuğunu hissettiği yerdeki yanma hissiyle tezatlık oluşturuyordu.

"Buraya bu kadar çabuk nasıl gelebildiniz?" diye sordu.

Yüz ifadesi yavaş yavaş değişirken, dudakları tek tarafa kıvrıldı.

"Beni gördüğünüz ve selam vermediniz mi? Çok incindim, Bayan Antonius."

Synton'm sesi Camilla'nın kulaklarında uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi yankılandı ama adam ellerini indirmiş olmasına rağmen geri adım atmadı.

"Belki de etrafta neler olup bittiğine bakıyordum. Bir hanımefendi nereye güvenle adım atması gerektiğini bilmelidir," dedi iğneleyici bir ifadeyle.

"Ama siz yine de egomu ezip geçiyorsunuz."

"Kusura bakmayın, lordum. Bu kadar kolay incineceğiniz konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Synton tek kaşını kaldırarak onu baştan aşağı süzdü.

"Bu tip toplantılara sık sık katılır mısınız?"

"Katılırım."

Yakışıklı lordun yüzü kayıtsızlıktan meraka dönerken Camilla tam o sırada iki şeyin farkına vardı. Birincisi, bu adam daha önce hareket eden bir araçta kendi kendine neredeyse orgazm olurken gözünde canlandırdığı kadar acımasızca çekiciydi ve ikincisi, Synton'ın bu partilerle ilgili söylentileri çoktan duymuş olduğuydu.

Yanakları kızarmaya başladı.

Burada genellikle nahoş hiçbir olay olmazdı, en azından Camilla buradayken. Gerçi çiftler her zamankinden daha sıklıkla gizlice kaçamak mekânlarına gidiyorlardı ve Vexley'nin insanların muhtemelen tam da tahmin edilen amaçla kullandıklarını düşündükleri birkaç doğurganlık heykeli vardı.

"Lord Vexley güzel sanatlara hayranlık duyar. Koleksiyonunu sergilemesi için ona yardımcı olurum."

"İlginç." Kelimeyi sanki *iğrenç* demek istiyormuş gibi telaffuz etmişti.

Synton'ın ona tekrar baktığında bakışları deliciydi.

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu Camilla adamın dikkatini dağıtmak için. Eğer Synton onun çılgın bir eğlence için burada olduğunu düşündüyse, kendi adına ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyordu.

"Demek elindeki parçaların çoğundan siz sorumlusunuz, öyle mi? O... başka biriyle çalışmıyor mu?" Synton sertçe, onun sorusunu tamamen görmezden gelerek sordu. Ses tonunda şimdi bir hiddet vardı, anlaşılması zordu ama oradaydı. Camilla bunu kıskançlığa yormuştu ama neyin, Vexley'nin sanat eserlerinin kıskançlığı mıydı bu?

Camilla rahatsızlığını sakladı.

Bir soruya başka bir soruyla cevap vermek mükemmel bir oyalama taktiğiydi.

Camilla onun aslında, şehre yeni gelenlerinin çoğunu meraklandıran karanlık pazarı sorup sormadığını merak etti ama şimdi o rezil yeri konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Silverthorne Yolu yüksek sosyetedeki birçok kimsenin yokmuş gibi davrandığı bir muhitti. Babasının son aylarında oraya olan takıntısı giderek arttıktan sonra Camilla da orası hiç yokmuş gibi davranmıştı.

Sona doğru duymak zorunda kaldıkları söylentilerin hiçbirini alevlendirmek istememişti. Cemiyettekiler babasının oradaki bir peri satıcısına âşık olduğunu ve birkaç saatlik bir unutma hali sağlayan kara büyüye bağımlı olduğuyla ilgili fısıldaşmışlardı.

Camilla her ikisinin de doğru olmadığını biliyordu.

Babası çok daha tehlikeli bir şeye kafayı takmıştı.

"Vexley benim aracılığımla sık sık bir şeyler satın alır, gerçi ben onun birçok satıcısından sadece biriyim."

Bir kol beline dolandı.

"Hadi ama, tatlım. Sen benim için bir sanat tüccarından daha fazlasısın."

"Lord Vexley."

Camilla üzerinde Vexley'nin hiç hoş karşılanmayan ağırlığını hissedince doğruldu.

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken, hergele avucunu daha da aşağı indirerek poposunu avuçladı.

Camilla hem bu istenmeyen temasa hem de Uğursuz Vex'in ilişkilerini olduğundan daha başka bir seviyedeymiş gibi gösteren cesur hamlesine öfkelenmişti. Bu gece harekete geçmek zorunda olduğu ve özgürlüğünü

geri kazanması gerektiğiyle ilgili daha fazla kanıta ihtiyacı varsa, *bu* beklediği işaretti. Aslında, çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Hızlıca yana adım atarak, Synton dışında birileri bu münasebetsizliği fark etmeden kendini onun ellerinden uzaklaştırdı.

Ancak Synton zaten ona bakmıyordu. Soğukkanlılıkla Vexley'ye bakıyordu. Yüz ifadesi memnuniyetsizlikten o kadar donuk bir hal almıştı ki Camilla bir an için havada nefesinin buharını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Acaba sana ait olmayan şeylerde hep hak iddia eder misin, Vexley?"

Camilla'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Synton... kıskanmış mıydı?

Neyse ki Vexley sanki Synton zekice bir espri yapmış gibi homurdanmış, birkaç kadeh içmiş olduğu da buradan anlaşılmıştı.

"Yeni gelmiş olmalısın, Synton. Senin de iyi bir koleksiyoner olduğunu duydum. Gerçi seninkinin benimki kadar büyük olduğundan şüpheliyim."

Synton imayı görmezden geldi, dikkatini bir kez daha doğrudan Camilla'ya verdi. "Zevkinizi görmek için galerinizde özel bir tura katılmayı çok isterim, Bayan Antonius. Hemlock Konağı'ndaki galerime birkaç parça satın almak istiyorum."

"Hemlock Konağı mı?" diye araya girdi Vexley, hafiften yok sayıldığını fark edince. "Orası tam bir virane."

"Bayan Antonius?" diye ısrar eden Synton, ev sahiplerinin orada olduğunu hâlâ görmezden geliyor gibiydi.

Camilla, Synton'ın kendine has dik başlı ve kibirli tavrıyla ne teklif ettiğini hemen anladı. Onunla Wisteria Yolu'nda tekrar yalnız kalma gibi bir arzusu yoktu ama bunu Uğursuz Vex'e çimdikleme mesafesinde olmaktan daha çok tercih edebilirdi.

"Bu akşam ilerleyen saatlerde ya da yarın şafakta zaman ayırabilirim."

"Bu akşam, o zaman."

"Pekâlâ, lordum."

Camilla, Synton'ın bu müdahalesine minnet duyması gerektiğinden emin olamadı. Bu tıpkı demir döküm tencereden yanan bir ateşe atlamak gibi hissettiriyordu.

Synton'ın kendine has bir gündemi vardı ama Camilla en azından hangi iblisle yatağa gireceğini seçiyordu. Deyim yerindeyse, tabii.

Synton'ın koyu renk çarşaflar arasında sere serpe yattığı, bronz teninin parladığı, kollarını başının arkasında birleştirdiği bir manzara gözünün önüne geldikten sonra hemen onu aklından çıkardı.

"Gel bakalım, Synny." Vexley, Synton'ın bu takma ismi duyduğunda gözlerinde beliren öfkeyi ya gözden kaçırmış ya da görmezden gelmişti. "Camilla'nın uygunsuz saatlerde sanat bölgesinde pervasızca dolanmaması gerekir."

"Bayan Antonius kararını verdi, ayrıca ben senin bihaber ve açıkçası nispeten anlamsız fikrini sorduğumu pek hatırlamıyorum, Vexley."

Camilla nefesini tutarak ya da kahkaha atarak dikkat çekmekten kendini alıkoymak için dişlerini altdudağına geçirdi. Synton gözden düşmüş lordu kendi evinde resmen yola getirmişti.

Birkaç saniye sonra, hakarete uğradığını idrak eden Vexley'nin yüzü kıpkırmızı oldu, kulaklarının üstü Camilla'nın daha önce hiç görmediği parlak bir pembe rengini aldı.

Tarafsız baktığında, Vexley fiziksel olarak çekici bir adamdı ancak yüzünün aldığı hal şu anda onu bir şeytan gibi gösteriyordu.

"Sen ne cüretle–"

Misafir salonunda kapının çalındığı duyulduktan hemen sonra kâhya içeri girdi.

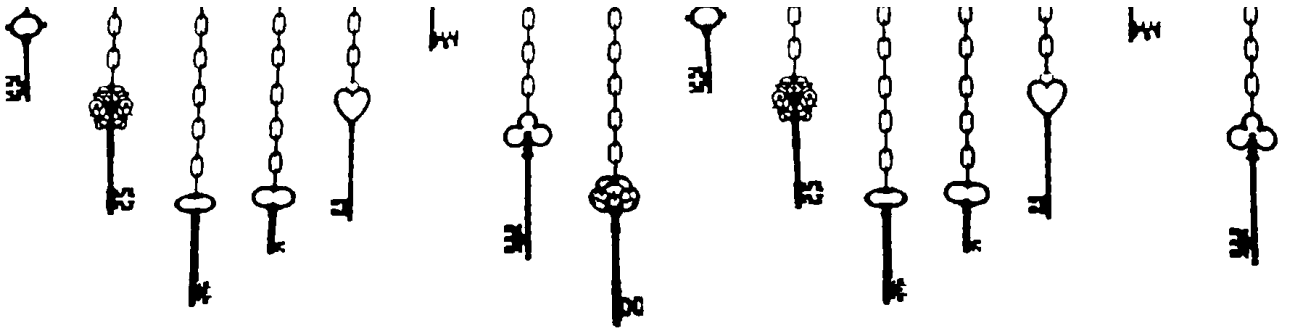
"Yemek hazır, lordum."

Göreve çağrılan Vexley, hemen rahat bir zampara tavrı takınarak Camilla'ya kolunu uzatmadan önce anlık bir tereddüt yaşadı. "Bayan Antonius. Arkadaşlar. Geçelim mi?"

Camilla, Synton'ın hoşnutsuzluk dolu derin bakışlarını bir kez daha üzerinde hissetti ama ona bakmaya cesaret edemediği gibi Vexley'nin teatral kibarlığını herkesin önünde geri de çeviremedi.

Tek yapması gereken bu akşam yemeğini atlatmaktı.

Sonra, nispeten daha kibar olan kalabalık ayrılıp kalanlar gerçekten içmeye başladıktan sonra, gizlice o sahte resmi bulup ateşe atacak ve Vexley'nin üzerindeki hâkimiyetini sonsuza dek yakıp kül edecekti.

ALTI

Haset Prensi, elini yavaşça Vexley'nin koluna koyan Camilla'yı seyretti.

Bu tam da Envy'nin adamın bedeninden ayırmayı hayal ettiği koldu. Etrafa saçılan kan, soluk duvar kağıdının üzerinde nispeten daha çarpıcı görünebilirdi ama vahşi içgüdülerini şimdilik bastırdı.

Vexley, Camilla'yı bir ödül gibi gezdiriyordu. Kazandığı değil, çaldığı bir ödül gibi.

Envy, Yedi Diyarlar'daki düşünce tarzını aklına getirdi: kur yapmak söz konusu olduğunda her bireyin oynamayı *istemesi* gerekirdi.

Vexley, Camilla'ya bir seçenek sunmamıştı ve Envy'nin fani geleneklerini bildiği kadarıyla, Camilla onu reddetseydi bu bir olaya neden olabilirdi.

Bayan Antonius bu gece, bir sebepten ötürü, uzun bir süre kimsenin dikkatini çekmek istemiyor gibiydi. İpek elbisesinin koyu yeşil rengi Envy'nin kravatıyla uyumluydu ve bu *Envy'nin* dikkatini çekmeye devam ediyordu. Gözüne takılan pastel tonlardaki elbise deryasında, Camilla baskın ve canlı bir karanlığın cesur bir tonu gibiydi.

Elinden geldiğince fark etmemeye çalışmasına rağmen, Camilla çok güzeldi.

Gümüş rengi saçları zarif buklelerle süslenip geriye doğru toplanmış, sivri çenesini ve zarif boynunu ortaya çıkarıyordu. Taktığı sıradan ama dikkat çekici gümüş madalyon gözlerine uyuyordu.

Tavrında bir zarafet vardı. Vücudu tuvale aktarılmak için adeta yalvaran zarif üçgenler ve dolgun kıvrımlardan oluşuyordu. Hareketlerinde ise ev sahiplerinden mümkün olduğunca uzak durmak istediğini gösteren bir tavır vardı.

Oyuncu olsun ya da olmasın, Envy hâlâ karar verememişti, Vexley birden fazla şekilde sorun olmaya devam ediyordu ve Envy'nin aptallarla kaybedecek zamanı yoktu.

Her geçen gün, saray halkı zayıflıyordu ve bu sadece onun suçuydu.

Bu yüzden daha güvenilir olan ikinci yola başvurmaya, Camilla'yı baştan çıkarmaya karar vermişti. Bu tamamen pragmatik bir karardı: bunun mum ışığının Camilla'nın gümüş rengi buklelerinden yansıma şekliyle hiçbir ilgisi yoktu.

Envy en yakınında duran, Camilla'yla birlikte geldiğini hayal meyal hatırladığı parlak kızıl saçlı hanımefendiye kolunu uzattı ve koridordan yemek salonuna geçen kafileyi takip etti.

"Gizemli Lord Synton olduğunuzu varsayıyorum, doğru mu?" diye sordu hemen kızıl saçlı kadın.

"İnsanlar benim için böyle mi söylüyorlar, Leydi...?"

"Leydi Katherine Edwards."

Kadının bakışlarını üzerinde hissetti ama gözlerini ağır ağır yemek salonuna doğru ilerleyen lordlar ve hanımefendilerden ayırmadı. Aklından onları ilerletmeye yardımcı olmak için popolarını sihirli demir çubuklarla dürtmeyi geçirdi. Yemek henüz başlamamıştı ama Envy daha şimdiden gitmeye hazırdı.

"Büyük bir izlenim yarattığınızı söyleyebilirim," diye devam etti.

Envy yan gözle Leydi Edwards'a baktı. "Öyle bir etkim vardır."

Katherine dolu dolu ve abartılı bir kahkaha atınca önlerindeki koyu renk saçlı bir kadının dikkatini çekti. Kadın dönüp arkasına baktığında Envy'i gözlerinde parlayan bariz şehvetle şaşırttı.

Sonra bakışları Leydi Edwards'a kaydı ve koyu renk saçlı kadının kıskançlığı daha da arttı. Envy onu ürkütmek için bir gülücük attığında kadın hemen bakışlarını kaçırdı.

"Arkadaşımın ne demek istediğini anlıyorum. Siz belasınız."

Envy'nin gözü tekrar sıranın önünde olan Camilla'nın gümüş renkli saçlarına takıldı. Leydi Edwards ona yem atıyordu ve bu sırada gerçekten de çok eğleniyordu.

Ancak belki de onunla arkadaşlık etmek Camilla'yı rahatlatabilirdi. Çekici ama mesafeli bir asilzade maskesi takınmaya karar verdi.

"Bu gece, nispeten daha az tehlikeli olduğumu söyleyebilirim, Leydi Edwards."

Envy bunun doğru olduğunu fark edince biraz rahatsız oldu.

Flört etmeyi en aza indirgemiş, sadece oyunda işine yarayabilecek önemli soruları sormuş ve Camilla odaya girdiği anda tüm dikkatini ona vermişti. Çok cüretkâr görünmek istemediğinden, salondaki en ilgi

çekici resmi inceleyerek peşinden gitmeden önce ona beş dakika zaman tanımıştı. İçinden sinirli bir şekilde, *kahrolası kusursuz bir centilmen*, diye geçirdi.

Yine de kadehini yakalayıp elbisesinin mahvolmasına engel olduğunda Camilla sinir bozucu şekilde hiç etkilenmemiş gibi davranmıştı. Camilla'nın sarsaklığının nedeninin kendisi olması da cabasıydı. Prens Gluttony bu hareketin bir faniyi baştan çıkartmakta her zaman işe yaradığını söylemişti. Kardeşine göre, fani kadınlar karanlık bir kahramana bayılırlardı. Sanki kahramanlığa, dökülmemiş bir meyve kokteyli kadehiyle karar veriliyordu.

Ancak her zaman olduğu gibi Envy, kur yapmak söz konusu olduğunda da Gluttony'nin bir ahmak olduğunu anlıyordu. Camilla'nın dili de tıpkı saçları gibi tatlı olduğundan, hızla yanından uzaklaşarak Envy'i kamçılamıştı.

Yardımını garanti altına almak için Camilla'yı ikinci kez baştan çıkarmayı deneyecekse, onu neyin tahrik ettiğini bulmak zorundaydı. Oynayabileceği bir fantezisi olduğundan emindi.

Kalabalık sonunda yemek salonuna girdiğinde Envy memnuniyetsizliğini saklamak için mimiklerine sahip çıktı.

Örtü serilmiş uzun masaya şamdanlar ve sayısız kristal vazolar yerleştirilmişti. Seradan getirtildiği, ufak bir servete mal olduğu belli olsa da morsalkım tercih edilmişti ve Camilla'nın gözlerini bir anlığına sımsıkı kapatışından bu detayın onun da gözünden kaçmadığını, pek hoşuna gitmediğini anlamıştı.

İlgi çekici.

"Aileniz nereli, Lord Synton?" diye sordu Leydi Edwards, dikkatini kendine çeken kibar bir ses tonuyla. "Synton batıya özgü bir soyadı mı?"

"Güney," dedi kaçamak bir cevapla.

Katherine peçetesini açıp kucağına sererken onu tekrar tepeden tırnağa süzdü. Envy, en derin sırlarını keşfetmek için kadının onu zihnen süzdüğü gibi uzak bir izlenime kapıldı.

"Sizi daha önce arkadaşımla konuşurken gördüm. Bayan Antonius'u nereden tanıyorsunuz?"

"Ben bir sanat koleksiyoneriyim ve galerisinden herkes övgüyle bahsetti."

"Hmm."

Leydi Katherine suyundan bir yudum aldı.

Envy'nin, kadının onunla ilgili şüpheci olduğunu anlamak için duygularını hissetmesini sağlayacak doğaüstü güçlerini kullanmasına gerek yoktu.

"Birçok centilmen ondan... sanatından etkilenir."

Envy'nin günahı, o hissi bastırmadan önce alevlenir gibi oldu.

Leydi Katherine o cin gibi gözleriyle masada hemen karşılarında oturan Camilla ve Vexley'ye baktı. Harrington adından başka bir beyefendi Camilla'nın diğer tarafına oturup belli belirsiz bir tedirginliğe neden olunca, Envy bu adamı da araştırmayı aklının bir köşesine yazdı.

"O çok yetenekli ve babasından çok daha mütevazı."

Envy gözünü bahsettikleri kişiden ayırdı. "Babası da mı resim yapardı?"

Pierre'in resim yaptığını tabii ki biliyordu ama bilmiyormuş gibi yaparak daha fazla bilgi toplayabilirdi.

"Pierre Antonius, *Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılışı* ve daha birçok diğer eserle meşhur oldu. Güneyde bile duyduğunuza eminim. Bu onun en meşhur portresidir. Ona poz veren kadın, yüzünü saklayan bir peçe dışında çıplaktı. Elbette aynı zamanda kocaman, kuzgunu andıran kanatları da vardı. Pierre'in çalışmaları çoğunlukla fantastik, buçukluklar adını verdiği tasvirlerden oluşurdu."

"Sıra dışı kökenleri olan insanlar," dedi Envy boşluğu doldurarak.

"Öyle de diyebiliriz." Leydi Katherine işveyle gülümsedi. "Kanatlı kadınlar, boynuzları ya da şeytansı kuyrukları olan erkekler. Başkaları da onun bu takıntısını paylaşıyor gibiydi. Sanatı aracılığıyla, cemiyettekiler kendi fantezilerinin keyfini çıkarıyor, başka şekilde ahlaksız kabul edilecek parçaları sergileyebiliyorlardı."

Envy, Katherine'in teklifsiz ancak çok takdir gören sanat tarihi dersini şarapları doldurulurken dinlemeye devam etti. Casusları Pierre'in galeriyi yirmi yıl önce açtığı ve iki yıl önce vefat edip Camilla'yı dünyada bir başına bıraktığından başka, babasıyla ile ilgili pek bir şey bulamamışlardı. Camilla'nın anne veya baba tarafından büyükleri, teyze, amca ya da kuzenleri yoktu.

İnsanların tavşan gibi üreddiklerini düşününce bunun garip olduğunu fark etti.

"Peki ya Pierre'in ailesi?" Envy, şarabını yudumlarken sordu.

"Pierre'in mi? Trajik bir kökeni var. Annesiyle babası o daha çocukken bir araba kazasında vefat etmişler ve onu bir aile dostları büyütmüş. Ebeveynleri de tek çocukmuş ve onlar da kötü bir sona maruz kalmışlar."

"O zaman ailelerinin lanetli olduğu söylenebilir."

Leydi Katherine ona dik dik baktı.

"Öyle söyleyenler oldu ve hepsi de son derece bihaber aptallar."

Envy hafifçe gülümsedi. Katherine onun da öyle biri olabileceğini nazikçe ima etmişti.

"Peki ya annesinin ailesi?"

Leydi Katherine'in yüz ifadesi değişti. "Bu bahsetmek istemediğim, hassas bir konu."

Envy hoşça gülümsemiş olsa da içten içe meraktan kıvranıyordu. "Pençelerinizi çıkarmanıza gerek yok, Leydi Edwards. Niyetim kötü değildi. Waverly Green'in en nüfuzluları başka neye meraklıdırlar?"

Leydi Katherine ona Pierre'in bilmecelere ve gizemlere olan merakını anlatmaya devam etti. Ölmemiş olsaydı, Envy onun da oyundaki oyunculardan biri olduğunu düşünebilirdi. Ancak bu merakının Waverly Green'deki birçok kişiyle ortak olduğu aşikârdı. *İnsanların oyunları ne kadar sıkıcı*, diye düşündü başını sallarken.

Kâhya tekrar gelip akşam yemeğinin servis edileceğini haber vermek için ciddiyetle zil çaldı. Yemek Fransız usulü sunulduğundan, misafirler hizmetkârların masaya yerleştirdikleri geniş bir başlangıç yemeği ve garnitürlerle dolu seçeneklerden kendileri almaya başladılar.

Biberiye soslu fırınlanmış dana bonfile dolu tabaklar; Frenk soğanlarıyla süslenmiş soslu patatesler ve yer yer koyulmuş parça halinde eriyen tereyağı; soslu havuçlar, donuk gözleriyle bakan bütün halinde doldurulmuş balıklar; buharda pişirilmiş kuşkonmazlar, kuyrukları hâlâ duran iri karidesler; yoğun limon kremalı sosa bulanmış gevrek tavukgöğüsleri yavaş yavaş masadaki yerlerini aldı.

Envy tüm bunları balıkların sitemkâr bakışları ya da karidesleri temizlemek için elini kullanmasına gerek olmadan da yiyebilirdi ama düşüncelerini belli etmemeye çalıştı. Yemekler yine de güzeldi ve Leydi Edwards'ın arkadaşlığı da şaşırtıcı şekilde tahammül edilebilir düzeydeydi.

Herkes ilk turu tattıktan sonra ikinci tur getirildi. Yakınlardaki bir krallığın güney bölgesinden ilham alarak hazırlanmış tabaklar ortadaki yerlerini aldılar.

Portakal, dilimlenmiş soğandan yapılmış salata tuz, karabiber, dağ kekiği, yağ ve sirkeden hazırlanmış keskin bir sosla karıştırılıp üzerine çam fıstığı dökülmüştü.

İkinci turda gelen balık tabağı, yüzünde içten bir gülümsemeye neden oldu. Bu ona yengesinin aile restoranını ve orada servis edilen bir yemeği anımsattı. Ancak bu ziyafet başka hiçbir yönden evindeki akşam yemeği partilerinin şatafatının yanından bile geçemezdi. İtiraf etmek istemese de kardeşi Gluttony onu kısa süre önce oldukça etkilemiş, yakıldığında soyulmuş Brüksel lahanalarının içine eriyerek yoğun ve gösterişli bir sos hazırlayan domuz yağından mumlar hazırlamıştı.

Erkek kardeşi tabii ki her zaman en iyi, en çok ses getiren partileri verme konusunda hep yüksek bir motivasyona sahip olmuştu. Onunla ilgili göndermeleri oldukça ilham verici olan bir gazeteciyle bir kan davasına girmişti.

Yemekler ve elbette şarap, ardı ardına gelmeye devam etti. Çok şükür.

Envy hiçbir ikaza maruz kalmadan kadeh kadeh içmeye devam ediyordu. Aslında, birkaç davetli de aynısını yapıyordu.

Göründüğü kadarıyla, Waverly Green'in yüksek sosyetesi de şatafatlı, tepeden bakan tavırlardan sıkılmışlardı. Vexley'nin bir zampara olduğu gerçeği düşünüldüğünde, bu yemek daveti son derece sıkıcıydı. Envy'nin gelecek hafta vereceği maskeli balo ortalığı kesinlikle hoş bir şekilde karıştıracaktı.

Masanın karşısında, daha önce karşılaştığı Janelle adlı esmer dul, hâlâ onunla göz göze gelmeye çalışıyordu. Öne doğru eğilirken göğüslerini masaya bastırıyor, dekolteli korsesiyle birleştiğinde bu hareketinin davetkâr bir manzara yarattığını biliyordu.

Envy gözünü, dudaklarını hafif hafif büktüğü yüzünden ayırmadı.

"Güzel şarap leydim, haksız mıyım?"

Kadının dikkati Envy'nin eline kaydı. Camilla'yla nasıl bir sohbet ortamı yaratıp Vexley'den uzaklaştıracağını düşünürken farkında olmadan kadehin ayağıyla oynuyordu.

"Heykel yapar mısınız, Lord Synton?" diye sordu.

"Neden sordunuz, Leydi Janelle?"

Yanaklarında tatlı bir pembelik belirdi.

"Bir ressamın ellerine sahipsiniz, lordum. Nesneleri kusursuzluğa taşıdıklarını düşünmekten kendimi alamıyorum. Eğer bir modele ihtiyacınız olursa, poz vermekten mutluluk duyarım."

Camilla'nın tarafından gelen ufak bir rahatsızlık onu şaşırttı. Ancak çaktırmadan ona baktığında, Camilla'nın ona bakmadığını fark etti. Aksine, Camilla tüm dikkati ona doğru eğilmiş, bitirdiği beşinci şarap kadehinden sonra gözleri cam gibi olmuş Vexley'deydi.

"Lord Synton?" dedi Leydi Janelle, biraz daha öne eğilirken göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Kadının solunda oturan bir adam sonunda kafasını poposundan çıkarıp kadınla ilgilenmeye başlayınca Envy cevap verme zorunluluğundan kurtuldu.

Neyse ki Janelle sanki başından beri amacı buymuş gibi bu değişiklikten gayet memnun görünüyordu. Oyun içinde oyun.

Vexley'nin yemek daveti hem hanım hem de beyefendilerden oluşan davetlilerin tam da istedikleri gibi sarhoş olduklarından emin olan şarap eşliğinde, daha yoğun ruh halleri etrafta dolanmaya başlarken kibarlıktan hızla uzaklaşmıştı.

"Cennetten gelen tatlı içecek," diye fısıldadı Envy tepsiden bir viski kokteyli alırken. Hayatında ilk kez iblis kanının diğerleri gibi fani içkisiyle sarhoş olmasını engellemesinden pişmanlık duydu.

Saatler sonra, son tatlı da getirilip boşların toplanmasının ardından ev sahibi masadan bir kadeh aldı ve havaya kaldırıp, içkinin yarısını koluna döktü. Kırmızı şarabın diğer yarısını da sanki bir cinayet sahnesini tekrar canlandırıyormuş gibi masa örtüsüne boşalttı.

Envy kayıtsız bir ifade takınsa da öfkeden kuduruyordu. Dağınık manzaralardan nefret ederdi. Bu bir başıboşluk göstergesiydi.

Bu sarhoş ahmak tabii ki onun rakibi olamazdı.

"Hanımefendiler, biz beyefendiler purolarımızı içerken siz de lütfen misafir salonuna buyurun. En yeni hazinemi göstermeden önce biz beyler kendimizi toparlamak için biraz müsaade istiyoruz. Sonrasında, hep birlikte... biraz oyun oynamaya ne dersiniz? Eğer cesaretiniz varsa."

Onun olduğu tarafa hiç bakmadan, sinirlerinin aniden gerildiğini hissedince Camilla'nın duygularıyla anında bir bağ kurdu. Vexley

konuşmaya devam ederken, Camilla'nın huzursuzluğu ve giderek artan tedirginliği sanki kendi tedirginliğiymiş gibi Envy'nin etrafını sardı.

Bayan Camilla Antonius ya kötü bir şey yapmak üzereydi ya da Vexley'nin herkes için planladığı şey konusunda tedirgindi. Ya da belki adamın oyunlarıyla ilgili heyecanlanmıştı.

Envy, Goodfellow'un anlattıklarını anımsarken Camilla'ya bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Envy'nin, Camilla'nın hislerini daha önce tamamen yanlış yorumlamış olması mümkündü. Belki de Vexley'den izinsiz dokunuşu yüzünden değil, sadece aleni tavırları yüzünden rahatsız olmuştu.

Beklenti ve tedirginlik özünde neredeyse benzer duygular olduklarından, ressamın o anda hangisini tecrübe ettiğini anlamak imkansızdı. Envy'nin doğaüstü sezgilerinin ona yardımcı olmadığı nadir rastlanan bir durumdu ve o bu belirsizliği pek umursamıyordu.

Ancak bu belki de başka bir fırsattı. Camilla'nın bu gece neyin peşinde olduğunu anlayabilirse, o zaman kendini onun gözünde vazgeçilmez kılıp karşılığında da yardım etmesini garanti altına alabilirdi. Baştan çıkarmaya gerek kalmazdı.

"Tamam o zaman," dedi Vexley nihayet. "Biz artık gidelim."

Envy göz ucuyla Camilla'nın hızla kapıya yöneldiğini gördüğünde dikkatleri üzerine çekmeden hemen ayağa kalktı. Tam sandalyesini geri iterken, Leydi Katherine tarafından durduruldu.

"Kibarlık edin ve misafir odasına kadar bana eşlik edin, lordum," diyerek yolunu kesti.

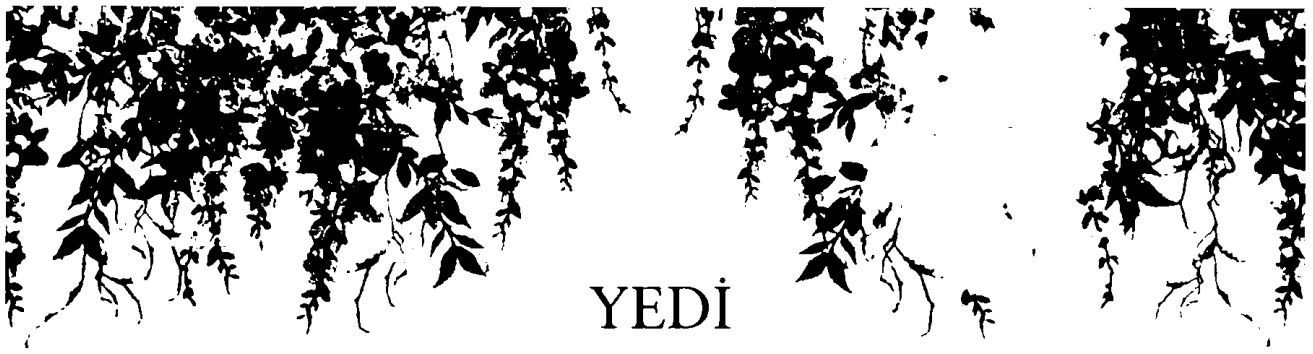
İşgüzar kadından dönüp kapıya bakarken, sihrini o anda kullanmanın aleyhine olup olmayacağını düşünüyordu. Riskler söz konusu olduğunda bu küçük sayılırdı, ancak Envy yarışma kurallarından herhangi birini bozma riskini göze alamazdı.

"Sadece bir dakikanızı alır," diye ekledi.

Camilla'nın gözden kaybolmak için ihtiyacı olan da tam bir dakikaydı ve arkadaşı ya bunu biliyordu ya da tıpkı onun gibi varsayımda bulunmuştu.

Onca lanet şey arasında nezaket kuralları ile köşe sıkışan Envy hoş bir gülümseme takındı ve kolunu uzattı.

"Tabii ki, Leydi Katherine. Önden buyurun."

YEDİ

Camilla, yalnız olduğundan emin olmak için koridora hızla göz gezdirdikten sonra üst kattaki odalara çıkan merdivenlere doğru neredeyse koşarken, biraz önce çıktığı kapıya ilerleyen yemek davetlilerinin sesleri giderek daha da yükseliyordu.

Misafirlerin çoğunun onun hızlı çıkışını fark edemeyecek kadar sarhoş olmaları ve Vexley'nin ima ettiği ahlaksız oyunlara odaklanacaklarını umuyordu.

En aklı başında adamların bile günaha girme vaadiyle bu kadar geri zekâlı olabileceklerine hiç şaşırmıyordu. İlk birkaç Sezonunda, Camilla balolarda çiftlerin gizli gizli kaçtıklarını, tutkularını yaşamak için bahçelere koştuklarını gizli gizli seyretmişti. Foyaları ortaya çıktığında erkeklerin sırtına vurulur, zampara ve hergele ilan edilirlerdi. Ancak kadınlar fahişe gibi bir kenara atılır, her iki taraf için de doğal olan bir şey yapmaktan menedilirlerdi. Bu haksızlıktı ve Camilla'nın hiç belli etmediği kadar içine dert oluyordu.

Erkeklerin kendi cinsel açlıklarını doyururken hâlâ uygun bir damat adayı olarak kalma lüksleri varken, kadınlar evlilik saadetinin tuzağını reddettikleri takdirde bile azize olarak kalmaları gerektiği konusunda uyarılırlardı. Camilla da bu oyunu oynuyor, nefret etmesine rağmen bu dünyadaki en büyük pazarlık kozu olan itibarından vazgeçmek istemiyordu.

Arzu fikrini düşününce, aklına tekrar Lord Synton geldi ve onu hemen aklından çıkardı. Biraz şansı varsa, akşam yemeğinde hayranlıklarını açıkça gösteren birçok hanımefendiden biri tarafından dikkati dağılırdı.

Tedirginliğinin yerini bir an için huzursuzluk alsa da Camilla'nın öyle hissetmesi için haklı bir sebebi yoktu. Asıl canını sıkan, Synton'ın eşlik etmek için onu aramasından çok el altından gizli bir kaçamak arayışında olabileceği fikriydi. Hayalinde Synton sadece onunla ilgileniyor, tıpkı resim yaparken Camilla'nın bir konuyu incelediği gibi lord da yoğun duygularla onun zevkine odaklanıyordu.

Camilla'nın hayal etmekten keyif aldığı o yoğunluk, başka biri tarafından tamamen tüketilme hissiydi.

Sadece bir kez birinin onu istemesini istemişti. Sanatını değil. Yeteneğini değil. Onu.

Bazen kendini gerçekten çok yalnız hissediyordu. Babası gitmişti, tıpkı annesi gibi. Synton'ın hayali ona istediği ama sahip olmadığı her şeyi hatırlatmıştı. Ancak gerçek Synton, yemek sırasında Camilla'ya ne bakmış ne de sohbet etmeye çalışmıştı.

Camilla tam da bu yüzden hayal ve gerçeği bir daha asla birbirine karıştırmayacaktı.

Dikkat dağıtıcı bu fikirleri aklından çıkarıp sadece yapması gereken işe odaklandı: sahte tabloyu bul ve yok et.

Etekliklerini avucuna toplayıp ilk basamağa adım attığı anda geniş meşe tahtalar ayakkabılarının altında sesli sesli gıcırdayınca kalp atışları hızlandı. Tam da yemek salonunun kapısı hızla açılıp konuşma sesleri mantarı çıkarılmış şarap şişeleri gibi koridora dolarken gözden kaybolup yukarı çıktı.

"Ah!" diye bağırdı Vexley. "Dikkat et, Walters. Yoksa şu heykele işeyerek Harrington'ın yarattığından çok daha büyük bir skandala neden olacaksın."

Camilla, yaygaracı kahkaha sesi giderek yaklaşırken durmaya cesaret edemedi. Vexley'nin evindeki hemen her sanat eserinin yerleştirildiği yeri daha önce gördüğünden, düzen konusunda iyi bir bilgiye sahipti. Solundaki ilk kapının ardında birkaç raf dolusu kitap, iki rahat sandalye ile hoş bir şöminenin durduğu bir okuma odası vardı. Aşağıdaki asıl kütüphaneden çok daha küçüktü ve genellikle lord tarafından pek kullanılmıyordu.

Parmak uçlarında içeri girdikten sonra sessizce kapıyı kapattı, ateşin hafif hafif yandığını görünce rahatladı. Vexley, bir kitabı bir el aynası kadar sık eline almıyor olabilirdi ama birileri bu odada öpüşmek için saklanır diye çok okuyan biri gibi görünmek isteyecek kadar da kibirliydi.

"Tamam o zaman. Resim."

Camilla hemen işe koyuldu.

Gizli bir kapı mandalı olup olmadığını bulmak için kitap raflarının yanma koştu. Her birini hızlıca elden geçirdikten sonra, her bir döşeme

tahtasına basarken yerin altında bir bölme olduğunu belli edecek farklı bir ses duymak için biraz bekledi.

Panel kaplı duvarı iterken, her geçen dakika daha da heyecanlanıyordu. Gizli bir odaya açılan bir dolap, kapı ya da şamdan kolu yoktu. Resmi saklayacak başka yer yoktu.

Dönüp gitmek üzereydi ki dönüp şömine rafının üzerinde asılı duran tuvale baktı ve portrenin arkasında gizlenmiş bir şey olmadığından emin olmak istedi.

Gerçi *portre* bir hayal ürünüydü. Şaşırtıcı derecede Uyuz Hex'e benzeyen çıplak bir adam, bir bulutun üzerinde sere serpe uzanıyordu. Elleri erekte olmuş aletine sarılmış, ortasında okşar gibi dururken bakışları muhtemelen dikkatini her kim çektiyse ona sabitlenmiş durumdaydı.

Kibar cemiyet standartlarına göre bu oldukça ahlaksız bir resimdi ancak sanatla ilgilenen biri olarak Camilla bu erkek resminden etkilenmemişti.

Camilla onun lanet olası hayalarına fiske vurmamak için kendini tuttu ve odada sahte resmin olmadığından emin olduktan sonra kapıyı yavaşça açıp çıkmadan önce birkaç saniye bekledi.

Sevgililerin hayalet fısıltısı merdivenlerden duyuluyordu ama onun dışında bu katta yaşayanların olduğuna dair bir iz yok gibiydi.

Hiçbir çift daha bu kata, en azından şimdilik, çıkmamıştı ama bu Vexley'nin partilerinden biri olduğu için birilerinin gelmesi an meselesi demekti.

Camilla sessizce koridorda ilerleyip hemen bir sonraki odaya girdi, banyo odasına. Duvarları eliyle yoklayıp panelleri iterek ve diğer sanat eserlerinin arkalarına bakarak daha önceki aramayı burada da gerçekleştirdi. Yere eğilip pençe ayaklı küvetin altına bakarak ne olur ne olmaz diye ellerini küvetin altında ve zeminde gezdirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Camilla dizlerinin üzerinde doğrularak odayı farklı bir açıdan gözden geçirdi.

Babası ona hep bir odanın detaylarına dikkat etmesi gerektiğini, bazen boş bir alana bakmanın bir nesneye doğrudan bakmaktan daha fazla şeyi ortaya çıkardığını söylerdi.

Bu kırsaldaki malikânelerin bulunduğu ormanda harikalar yaratan bir detaydı. Camilla bir keresinde ormanın ortasında ağaç gövdelerinin arasında uzun bacaklarını fark ettiği alacalı bir balıkçıl kuşu görmüştü.

Ne yazık ki burada sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Camilla kurtuluşunun içinde olması için dua ettiği bir çamaşır dolabı gördü ancak içinde düzgünce katlanmış havlular, ipek bir bornozla fazladan sabun kalıplarından başka hiçbir şey yoktu.

Sonraki iki misafir odasındaki araştırmaları da izlendiğine yemin edebileceği bir ürperti dışında aynı şekilde sinir bozucu şekilde sonuçlandı.

Sırtını duvara yaslayıp, kalbi hızla atarken gölgelerin arasında onu izleyen her kimse ortaya çıkmasını bekledi ama tabii ki orada kimse yoktu.

Sonunda, sahte resmi gerçekten orada saklamasının mümkün olmadığından emin bir şekilde Vexley'nin yatak odası süitinin önünde durdu. Vexley resmin gözlerden uzakta olduğunu söylemişti ve Camilla onun gece vakti aktivitesi olarak ne yaptığını bildiğinden, yatak odasına kabul salonundan daha fazla misafir girdiğine emindi.

Yine de aranmadık hiçbir kuytu, hiçbir köşe bırakmamakta kararlıydı.

Şansının yaver gitmesi için dua ettikten sonra, Camilla asla girmeyeceğine yemin ettiği tek odaya girdi. Vexley'nin baskın parfüm kokusu neredeyse odaya girdiği gibi çıkmasına neden olacaktı ama salondan yatak odasına çıkan gizli bir tünel olmadığı sürece, Vexley'nin onu içeride bekleme olasılığı yoktu.

Demek ki buraya kadardı. Geniş yatak odasına adım atıp gelen biri olup olmadığını duyabilmek için kapıyı hafif aralık bıraktı.

Camilla ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Belki dağınık çarşafların olduğu kocaman yatakta, beklerken kendilerini ya da birbirlerini tatmin eden birkaç çıplak kadın olabilirdi. Ancak pürüzsüz örtüleri olan standart büyüklükte bir yatak, şık ama sıradan yatak odası mobilyaları, karşı duvar şöminesinde güzel yanan bir ateş ve yatak başının üzerinde tam da aradığı resmin gururla sergilendiğini görmeyi beklemiyordu.

"Vexley, seni koca aptal."

Tabii ki bu resimle âşıklarına gösteriş yapmaktan kendini alamayacağı belliydi.

Hiç beklemeden elbisesini kaldırdı ve yatağın üzerine çıktı.

Parmaklarıyla tam yaldızlı çerçeveyi kavradığı sırada damarlarında akan kanın buz kesmesine neden olan bir ses duydu: hemen arkasındaki döşeme tahtasının gıcırtısı.

Sonraki hamlesinin ne olacağını düşünürken donakaldı. Kesin olan bir şey vardı; resim tam anlamıyla elindeydi, artık bırakamazdı.

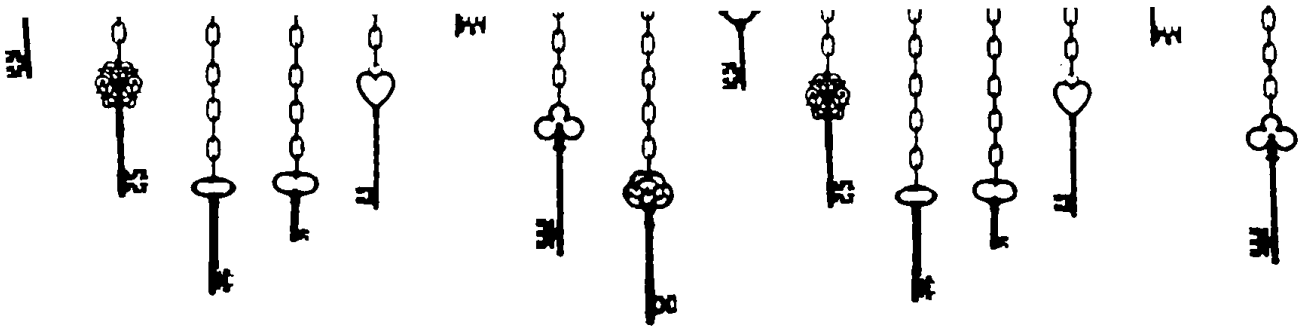
Şömine odanın diğer ucundaydı ama eğer hızlı hareket ederse, Vexley resmi elinden çekip almadan önce ateşe atabilirdi. Tam olarak yok olmayabilirdi ama artık sergileyemeyeceği ve ona karşı kullanamayacağı şekilde yeterince zarar görebilirdi.

Vexley'nin ondan resmi hemen bırakmasını söylemesini bekledi ancak ne ukala ne de art niyetli bir söz duymadı.

Belki de ses peşinden odaya gelen birinden çıkmamıştı. Herkes oldukça çok içmişti, bırakın hiç görünmeden gizlice bu odaya girmeyi, merdivenlerden gizlice çıkabileceklerini bile düşünmüyordu. Belki de bu sadece gıcırdayan eski bir evdi.

Yine de Camilla durumun bundan ibaret olmadığını biliyordu; ensesinde hissettiği sıcaklık odada onunla birlikte başka birinin daha olduğunu açıkça gösteriyordu. Sinirlerine hâkim oldu ve yavaşça arkasını dönerken, tuvali pencereden atmaya ya da gerektiği takdirde onunla Vexley'nin boğazını sıkmaya hazırdı.

"Lütfen. Benim için durmayın."

SEKİZ

Synton kollarını göğsünde birleştirmiş, rahat bir şekilde duvara yaslanırken dudaklarında keyifli bir gülümseme vardı. Bir şekilde odaya girmeyi *ve* hiç ses çıkarmadan kapıyı kapatmayı başarmıştı.

Onun cüssesinde bir adam için imkânsız olması gereken bir hareketti.

"Bundan sonra ne olacağını daha çok merak ediyorum, Bayan Antonius."

Kontrolü ele geçirmesine izin vermek yerine, Camilla işi tersine çevirmeye karar verdi. Yapmacık cesaret gösterisi harikalar yaratabilirdi.

Ellerini beline koyabileceği bir mesafede resmi bırakıp Synton'a en kendini beğenmiş bakışını attı.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir anlaşmamız vardı? Hatırladınız mı?" Synton gözlerini resme bakmak için kaydırdı. "Randevunuz için elbiselerinizi çıkarmadan önce sizi bölmeye geldim."

"Randevum mu? Vexley'yle mi?" Sesi bir oktav yükseldi.

Synton cevabını beklerken tek kaşını kaldırdı.

"Vexley'nin oyuncağı olmaktansa çıplak vaziyette bir Kraliyet balosuna katılmayı tercih edeceğime sizi temin ederim."

Synton'ın bakışları değişti. Başıyla resmi işaret etti. "Soyunmak yerine, sizi meşhur *Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılışı* tablosunu çalarken görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Bu bir ressam için çok ayıp."

"Ben hiçbir şey çalmıyorum, lordum."

Yalan söylemek normalde Camilla'nın göz yumduğu bir şey değildi ama sahte resmi yok etmek için yakaladığı en iyi fırsatı mahvetmeden önce bu adamdan kurtulması gerekiyordu.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Synton ona inanmamıştı.

Haklı olarak ama yine de...

"Vexley benden bu haftanın başında bu resmi temizlememi istemişti. Ben de galeriye gitmeden önce resmi alıyordum." Camilla kendine engel olamayıp konuşmaya devam etti. "Vexley oyunlardan bahsettiğinde

oldukça etkilenmiş görünüyordunuz. Bir süre meşgul olacağınızı düşünmüştüm."

Synton'ın yüz hatlarında keyifli bir ifade belirdi.

"O yüzden mi bu kattaki her odaya gizlice girip çıktınız? Resmi almaya gelirken aynı zamanda benim bir âşığa kur yaptığımdan da emin mi olmak istediniz? Ne kadar yüce gönüllü bir hareket."

Camilla gözlerini kıstı.

"Hanımefendileri gözetlemek huyunuz mudur, lordum?"

"Sadece düzgün bir merhaba demeden benimle asla evlenmeyeceklerini söyleyen ama başka biriyle bir kaçamak yaşıyor olmam fikrini kıskananları gözetlerim."

"Ben kıskanmadım. Ancak şunu da bilin, o gün sizin başka biri olduğunuzu sandım," dedi. "Bu gece, tuvaleti arıyordum. Bir centilmen olsaydınız, geldiğinizi haber verir ve gölgelerin arasında dolaşmak yerine yardımcı olmayı teklif ederdiniz."

Synton'ın yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu. Başını yana yatırdı, bakışları sanki her bir köşesi ve kıvrımı sadece onun göz zevki için yaratılmış gibi Camilla'nın her yerinde ağır ağır gezindi.

Tekrar göz göze geldiklerinde, o zümrüt gözlerinde parlayan katıksız açlıktan şüphe edilemezdi. Camilla keşke onun ateşli bakışından nefret edebilsem diye düşündü ama bu tıpkı canlanan bir ateş gibi onu nefessiz bıraktı.

"Benim bir centilmen olduğuma inanıyor musunuz, Bayan Antonius? Kalbinizin böyle çılgınca atma sebebinin içten içe öyle olmadığımı ümit etmenizden kaynaklandığına bahse girerim."

Camilla kalbinin bu kadar hızlı çarptığını onun nereden bildiğinden emin olamadı ancak adamın onu etkilediği gerçeğini kesinlikle kabul etmeyecekti.

"Yanılıyorsunuz. Sizi hiç düşünmüyorum, Lord Synton."

Synton'ın dudaklarındaki hafif gülümseme tam bir sırıtmaya dönüşünce, Camilla'nın daha önce fark etmediği bir çift gamze belirdi.

"Cesur ve ilginç bir yalan daha."

Synton, tıpkı avına yaklaşan bir avcı gibi yatağa biraz daha yaklaştı ve onun tarafından yakalanma fikri, tedirgince beklerken Camilla'nın kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Ağır, zahmetsiz tek bir hamleyle yatağa çıkan Synton, yerleşmek için bir elini duvara koydu. Yatağın üzerinde Camilla'nın yanında durmuş, ona yaklaşıyordu.

Adam ona tepeden bakarken, Camilla bir an için resmi unuttu.

Daha önce hiç kimse ona bu kadar cesurca bakmamıştı. Bu kadar derin. Sanki Camilla'nın titizlikle ördüğü tüm duvarların ötesinde aslında kim olduğunu gerçekten görebiliyor gibiydi.

Ya da belki ona sadece arzusunun derinliğini biliyormuş ve karşılığında o da etkilenmiş gibi bakıyordu. Her ikisinin de istemediği kadar çok.

Camilla sadece buradaki normal hayatını sürdürmek istiyordu. İnsanların beklentilerini karşılayan biri olmak için çok mücadele etmişti. Ancak şimdi, bir saniye için bile olsa, başka şeyler de istediğini itiraf edebilirdi. Onun gizli kalmış bir parçasına hitap eden bir şeyi.

"Şunu bilin ki eğer bir âşıkla birlikte olsaydım, uzun saatlere ihtiyacım olurdu, Bayan Antonius."

Ona uzanmadan önce gözleri bir saniyeliğine boynuna kaydı, yavaş yavaş titreyen nabzını okşadı.

Synton'ın çıplak elinin bu kısacık teması Camilla'da bir sıcak dalgasına neden oldu ve sonra, sanki bu yanmayı o da hissetmiş gibi elini aşağı indirdi.

Camilla tamamen geri çekilmesini beklemişti ama aksine, meraklı gözlerle ona baktı. Aynı elinin başparmağını dudaklarının kenarında gezdirerek onu şaşırttı. Dudakları aralanıp içeri girmesine izin verene kadar sabit bir baskı uyguladı.

Synton'ın, onun gözlerine kilitlenmiş gözlerinde arzudan bir kor belirdi ve Camilla bu sessiz emre uyarken, başparmağını ağzına soktu.

Tadı günah ve felaket gibiydi. Camilla'nın içini alevlendiren, baş döndürücü bir karışımdı.

"Dil yalan söyleyebilir ancak bedenin diğer parçaları her zaman doğruyu söyler, Bayan Antonius. Yeterince yakından bakıldığında."

Büyük bir gayret sarf etmiş gibi, başparmağını geri çekip elini tekrar indirdi ama yataktan inmedi.

Camilla onda tam olarak ne olduğundan emin değildi. Belki de onu cemiyetin diğer mensupları kadar iyi tanımıyor olmasıydı. Ya da belki etrafını incelerken takındığı o sessiz derinliğiydi. Her ne olursa olsun,

kendinde bir türlü adamdan uzaklaşacak gücü bulamıyor, merak içinde bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünüyordu.

Synton o kadar yakınında durdu ki baş döndürücü kokusu Vexley'nin parfüm kokusunu bastırdı. Kokusunda karanlık ve son derece erkeksi bir hava vardı. Tatlı orman meyvelerinden bir esintiyle birlikte gelen viski ve baharat kokusu gibiydi.

Aniden, Camilla dilini dudaklarının kenarında gezdirmek, orada bulacağından emin olduğu günahın tadına bakmak istedi.

Ancak aksine, Synton o iştah kabartan dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve hafifçe kulak memesinde gezdirdi. Camilla'nın gözleri bu hisle titreyerek kapandı.

"Neden resmin peşindesiniz, Bayan Antonius? Vexley onu sizden çaldı mı?"

Sahte resim.

Vexley.

Sanki Synton başından aşağı bir kova soğuk su dökmüş gibi aklı bir anda başına geldi. Bu sersem herif başından beri onu öpmeye çalışmıyor, sadece bilgi almaya çalışıyordu. Muhtemelen de ona şantaj yapmak peşindeydi.

Camilla onu baştan çıkaran lorddan uzaklaştırmaya çalıştı ancak Synton aniden kendiliğinden kenara çekilince, şilte bir anda havalandı ve Camilla'nın dengesini kaybetmesine neden oldu.

Yuvarlanarak öne düştü.

Camilla canını yakacak şekilde parkeye çarpacağı gerçeğiyle gerildi ama Synton mümkün olmayacak bir hızla hareket ederek, onu kollarıyla yakalamak için öne fırladı ve kendi bedeniyle düşüşünü hafifletikten sonra büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Darbe yüzünden lordun ciğerlerindeki hava boşaldı. Dizleriyle kalçaları ve göğüsleri çarpışırken ipek kumaşın yırtılma sesi de onlara eşlik etti. Bir an için ikisi de sersemlemiş halde öylece kalakaldılar. Ardından Camilla kıpırdandı.

"Kahretsin," diye küfretti sessizce.

Camilla doğrularak hemen durum değerlendirmesi yaptı.

Synton iyi görünüyordu, tek bir tel saçı bile bozulmamış, takımında tek bir kırışıklık olmamıştı.

Camilla'nın tüm etekliği kıvrılmış ama başka zarar görmemişti. Ancak elbisesinin sol tarafı boyunca uzanan dikiş yeri o kadar ucuz kurtulamamıştı.

Camilla korsesinin açılan yerine bakıp, Waverly Green sahillerini ziyarete gelmiş en berbat denizci gibi küfretmeye başladı. Gizli merakı olan, korsesinin siyah danteli bariz şekilde görünüyor, tüm ihtişamıyla ortaya dökülen göğüslerinin dış hatlarını tutuyordu.

Altından gelen boğuk bir kıkırdama ve sonrasında bedeninin *oldukça* hassas bir bölgesinde yankılanan bir hareket, Camilla'nın dikkatinin daha önemli konulara kaymasına neden oldu: başka bir erkeğin yatak odasındaydı, elbisesinin yarısı sanki tutkunun zirvesindelermiş gibi yırtılmış, Synton'ın üzerinde bacaklarını ayırmış ve elleri adamın göğsünde oturuyordu.

Sert göğsünde.

Tanrı yardımcısı olsun. Synton en büyük heykeltıraşlardan biri tarafından yontulmuş, mermer bir heykel gibiydi.

Adam uyluklarının arasında kıpırdanınca Camilla aletinin ne kadar büyük, dolgun ve güçlü olduğunu anında hissetti.

Ayrıca altında yatan adamın ona hissettirdiği duygudan nispeten hoşlandığını fark etti. Sanki Camilla büyük bir canavarı yakalamıştı ve bir an için sadece ona aitmiş gibi hissetmişti.

En azından karşılığında Synton hamle yapana kadar.

Camilla'ya miskin bir gülümsemeyle baktı.

"Eğer bir yerinize bir şey olmadıysa, Bayan Antonius, kalkmak isteyebilirsiniz. Hemen."

"Siz yaralandınız mı?" Camilla onu biraz daha dikkatli inceledikten sonra, Synton onu durdurmadan önce kalçalarından aşağı doğru kaydı. "Acaba ben... ah. *Ah.*"

Arkasına sert bir şeyin bastırdığını hissetti.

Camilla hemen o anda Synton'ın ne olduğunu dile getiremeyecek kadar kibar olduğunu anladı.

Bir erkeğin olabileceği kadar incinmekten uzaktı.

Camilla'nın ağzı kurudu, nabzı hızlanıyordu.

Bir an için ikisi de öylece kalakalmış, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı.

Camilla onun neden duraksadığını bilemiyordu ama içinde hiddetli bir savaş vermeye başlamıştı. Hemen ayağa kalkması ve muhtemelen küçük bir olay çıkarması gerekiyordu ama birbirlerine dokundukları yerde vücudu adeta karıncalanıyor ve nabzı baştan çıkarıcı bir şekilde atıyordu.

Her türlü mantıklı düşüncenin yerini fiziksel arzu aldı.

Synton bile dalga geçerek kendini bundan kurtaramadı: Camilla'nın altında kalan bedeni ona karşılık veriyordu.

Camilla şimdi kalçalarını tutan ellerinin olduğu yere baktı, güçlü parmaklarını ters dönmüş eteklerinin ipeğine adeta batırmıştı. Camilla tekrar göz göze gelmek için başını kaldırdığı sırada Synton tuhaf şekilde kıpırdadı, onu birden ayağa kaldırdıktan sonra kendi de yavaşça ayağa kalktı.

"Affedersiniz, Bayan Antonius. Sizi temin ederim niyetim bunu yapmak–"

"Hayır, hayır," diye araya giren Camilla, lorda ve arzuyla kalkmış ereksiyonundan başka her yere bakıyordu. "Özür dilemenize ya da açıklama yapmanıza gerek yok. Benim–"

"Merhaba? Yukarıda kim var?"

Vexley. Sesi sanki merdivenin başından geliyor gibiydi.

Bir anda hissettiği pişmanlık, Camilla'nın uygunsuz durumuyla ilgili tüm duyguları silip alttı.

"Aman Tanrım, hayır. Saklanın! Birlikte görünmememiz gerekiyor. Özellikle bu şekilde." Faydasız bir şekilde korsesinin yırtık kenarlarını çekiştirdi, ancak göğsünün kıvrımı özgür kalmakta ısrar ediyordu.

Gerçekten de Vexley'nin sesi bir olay çıkaramayacak kadar sarhoş geliyordu. Koridorda sendeleyerek yürürken bir şeylere çarptıkça küfrediyor, yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Kendine has soğukkanlı tavrını geri takınan Synton pek endişelenmiş görünmüyordu. Sadece ceketini düzeltti ve tek kaşını kaldırdı.

"Neden?"

"Çünkü rezil olurum!" Camilla saçlarını düzeltip eteklerini toparladı, ancak yırtılan yeri saklayamadı. "Siktir, siktir, siktir. Bu bir kâbus."

Ağzından çıkan küfürlerle giderek daha da eğlenmeye başlayan Synton'a baktı.

"Tanrı aşkına, neden orada öyle duruyorsunuz, lordum? Bulunmak mı istiyorsunuz?"

"O akraba evliliği mahsulünün bizi bulması umurumda değil."

"Umurunuzda olmalı!" Gözlerini yere indirmekten kendini alıkoyamadı. "Eğer *bu* durumu kontrol altına alamazsanız, kesinlikle suçlu görüneceğimizden eminim, lordum."

"Bu durum mu, Bayan Antonius?" Synton'ın ses tonu keyifliydi. "Daha önce böyle bir durum gördünüz mü? Görgü kuralları gereği size hemen evlenme teklifi mi etmem gerekiyor?"

Camilla ters ters baktı. Bakire olmaması, ki değildi, onu kesinlikle ilgilendirmezdi.

"Ben evlenmiyorum."

"*Merabaa?*" Vexley yandaki odadan seslendiğinde kelimeleri yuvarlıyordu. "Hadi çık, çık her neredeysen! Burada zina yapmak yok, en azından ben olmadan!"

"Numara yapabiliriz," dedi Synton düşünceli bir ifadeyle. Sanki Vexley, Camilla'nın son iki yıldır elde etmek için çok çalıştığı her şeyi yok etmek için yanlarına gelmiyormuş gibi rahattı.

"Numara mı?" Camilla kâbus görüyor olmalıydı. "Siz çıldırdınız mı?"

"Bu neden korkunç bir şey olsun hiç anlamıyorum," dedi Synton sakince. "Başka biriyle ilişkiniz olduğunu düşünürse size sulanmaya bir son verebilir. Tabii eğer siz onun çabalarından gerçekten hoşlanmıyorsanız?"

Camilla ona kuşku dolu bir bakış attı.

"Bu sadece Vexley'nin bizi bulmasıyla ilgili değil," diye tısladı. "Eğer uygunsuz bir durumda görülürsem, cemiyet bizim ya evlenmemizi bekleyecek ki numara yapmak değil, lordum, gerçekten evlenmekten bahsediyorum; ya da sonsuza dek mahvolmuş olacağım. Galerim. Hayatım. Bir daha asla kabul görmem. Bunu bildiğinize eminim!"

"Kurallar çiğnenmek için vardır."

"Sizin için öyle olabilir. Ancak burada kadınlar aynı saygınlığı görmezler. Sizin onurlu olanı yapmak gibi bir göreviniz var!"

Camilla pencereye koşup karanlık bahçeye baktı. Görebildiği kadarıyla en azından gizli gizli dolaşan hiçbir davetli hatta, daha da kötüsü, bir köşe yazarı yoktu.

İki kat yukarıda olmasalardı, Camilla kendini aşağı atabilirdi. Odanın karanlık köşelerine bakındı ancak Vexley gardırobunu her nerede

tutuyorsa, burada görünmüyordu çünkü her duvar dolap yokmuş gibi parlıyordu.

"Resim!" diye bağırdı Camilla, gözü tekrar yatağın tepesine kayınca.

"Resim..."

Synton başka bir şey söyleyemeden, Camilla hızla yanından geçip tekrar yatağa zıplayarak duvardan resmi çekip almaya çalıştı.

Ancak bu sefer biraz bile kıpırdamayınca hazırlıksız yakalandı. Vexley bu lanet olası şeyi nasıl takmıştı? Ne değişmişti?

Camilla parmaklarını çerçevenin altında gezdirdi ve ağırlığını duvardan geriye doğru vererek tabloyu çıkarmak için elinden geleni yaptı. Ancak tablo kıpırdıyormuş gibi bile yapma zahmetinde bulunmuyordu.

Lanet olası şeye baktı, on dakika önce onu nasıl çıkardığını düşünüyordu. Synton onu yakalamadan önce resmi aldığını hayal etmiş olamazdı. Değil mi?

"*Merhabaaaaa.*"

Yatak odasının kapısı tıkırdadığında kanı dondu. Vexley her an hızla odaya girecek ve onları darmadağın bir halde yalnız bulacaktı. Vexley'yi tanıdığı kadarıyla, bu hikâyeyi her ikisi çıplak ve tam iş sırasında yakalamış gibi süsleyerek anlatırdı. Daha da kötüsü: Vexley, Camilla'nın elbisesini mahvettiğini ve Synton'ın ikisini birlikte bulduğunu iddia edebilirdi. Onun sözüne karşı Synton'ın sözü olacaktı ki Synton daha şehre yeni gelmişti.

Camilla resmi son bir kez daha çekiştirirken, inatla duvarda kalmaya devam ettiği için küfrediyordu. Vexley şimdi kapıyı daha kuvvetli bir şekilde çalıyordu.

"Artık hiç eğlenmiyorum. Açın şu lanet olası kapıyı!"

Kapı kolu yine tıngırdadı ama olduğu gibi kalmaya devam etti.

Resmi tutan elleri gevşerken, Camilla tekrar Synton'a baktı. Görünürde her kapıyı kilitlediği gibi açtığı da belli olan süslü bir maymuncuğu havada tutmuş, yüzünde şeytansı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Bu onu bir dakika yavaşlatır. Belki de iki," diye fısıldadı, sesi işveli bir şekilde sakindi. "Ama acele etmeliyiz."

Sıra dışı maymuncuğu cebine koyup, pencereye ilerleyerek aşağıdaki bahçeyi inceledi. Memnun görünen Synton, pencereyi iterek açtıktan sonra elini Camilla'ya uzattı.

"Büyük kaçışımızı yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Camilla bir ona bir de resme baktı. Özgürlük neredeyse tadına bakabileceği kadar yakındı. Onu gerçekten isteyerek nasıl arkasında bırakabilirdi? Synton sinirli bir ses çıkarınca, Camilla'nın dikkati tekrar ona yöneldi.

Dişlerini gıcırdatarak yataktan aşağı inerken sesini alçalttı. "Lordum, siz bu kapıdan hiç zarar görmeden öylece çıkıp gidebilirsiniz. Bana neden yardım ediyorsunuz?"

"Benim de herkes gibi bir aziz olmaktan çok uzak olduğuma inanın." Gülünce dişleri göründü. "Ben cemiyetin oyunlarıyla ya da çakırkeyif bir aptal rolünü oynamakla hiç ilgisi olmayan biriyim, Bayan Antonius. Ben karmaşa istemem. Eğer siz rezil olursanız, bu benim *planımı* da olumsuz etkileyecektir. Eğer o ayyaşla bir bağınız olursa, bu benim için de ortalığı karıştıracaktır. Ben önce kendime yardım ediyorum ki bu da size yardım etmek gibi aşağılara sızan bir etkiye sahip."

"Ne soylu bir davranış," diye mırıldandı Camilla. Waverly Green'deki onca erkek içinde, nasıl olmuştu da bu adamla kalakalmıştı?

Synton tek bir kelime daha etmeden bir çırpıda pencereye çıktı, demir çatının kenarındaki tutma yerini bulup başını tekrar içeri soktu. Gölgeler suratında tehlikeli çizgilere neden oluyordu ve bir an için, abanoz rengi sulara dönüştüler. Sonra gözlerini kırptı ve Camilla'nın gördüğünü sandığı gizli derinliklerin hepsi kayboldu.

Kim bu adam? Pencereye giderken yarı yolda durdu, içindeki kararsızlıkla savaş veriyordu. Amacına bu kadar yaklaşmak ve arkasını dönüp gitmek akıl alır gibi değildi. Bu yabancıyla pencereden dışarı tırmanmak ona çılgınlık gibi geliyordu. Ancak içerde kalırsa, o zaman çok daha kötü durumlarla karşılaşabilirdi.

"Camilla." Synton'ın sesi otoriterdi. "Vexley birazdan o kapıyı kırıp içeri girecek. Gelini olmak gibi bir isteğiniz yoksa ben olsam acele ederdim."

Resme son bir kez daha baktıktan sonra Camilla seçimini yaptı ve ileride pişman olacak kadar yaşamayı diledi.

DOKUZ

Camilla'nın metal çatıya çıkmasına yardım ederken gözlerini sımsıkı kapatması ve dik eğimde sendeleyerek yürümesi, Envy'yi içerideki kapıdan gelen yüksek sesten daha çok endişelendiriyordu.

Camilla daha önce kalp krizi geçirmezse, Vexley onları bulamadan bahçeye inmelerini ve hazır bekleyen arabasına binmelerini sağlayabilirdi.

"Gözlerini aç," dedi sessizce.

Camilla'nın düşüp boynunu kırması gerçekten de hiç hoş olmazdı. Onun ölümünün oyun için ne anlama geleceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama kesinlikle iyi olmazdı.

Camilla başını sallarken yüzü ay ışığında bembeyazdı.

Yataktan düştükten sonra Envy ilk kez onun duygularına kulak verdi, korkusunun soğukluğunu kendi bedeninde hissetti. Eğer ölümlü olsaydı, soğuktan ürperebilirdi.

Camilla sadece korkmuyordu, resmen donakalmıştı.

"Yüksekten mi, yoksa yakalanmaktan mı korkuyorsun?"

"İkisinden de," dedi sıktığı dişlerinin arasından, gözleri hâlâ sımsıkı kapalı haldeydi.

Envy sihri sayesinde yalanını yakaladı ama şu anda buna odaklanamayacaktı.

Camilla'nın dişleri zangır zangır titriyordu ve birazdan tüm bedeni de titremeye başlayacaktı. Terliği çatıda kaydı.

Envy insandan daha başka bir şey olduğunu belli edecek herhangi bir ipucu vermek istemiyordu ancak Camilla'nın bayılmak gibi saçma bir şey yapmadan önce ayağını yere sağlam basması şarttı.

Kolunu bacaklarının altından geçirip diğer koluyla belini kavrayarak, minik bedenini sımsıkı kendine yasladı.

Şaşırtıcı şekilde, Camilla hiç direnmeden ona sokulduğunda sanki buz gibi sulardan çekip çıkarılmış gibi titriyordu. Tepkisi, insana has bir korku için bile aşırıydı ama Envy'nin şu anda bunun sebebini çözecek zamanı yoktu.

"Rahatla," diye emretti. "Bir saniye sonra her şey bitecek."

"Ne demek–"

"Sessiz ol."

Camilla kıpırdandı ve daha çığlık atmaya fırsat bulamadan, Envy çatıdan adım atıp hafif bir gürültüyle rahatça nemli çimlerin üzerine indi.

Rahatlamak yerine Camilla ona daha da sıkı tutundu, yüzünü göğsüne bastırarak resmen üstüne tırmanmış, hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Envy elini alnına götürdü. Kaşı ve ensesi boncuk boncuk terlemişti. Yukarı çatıya baktı, kaşlarını çattı.

"Camilla. Nefes al. Yerdeyiz."

"Biz... biz ölebilirdik."

"Planlarımda ölmek yok, sevgilim."

Kısacık bir sessizlik oldu.

"Bana sevgilim demeyin."

"Anlaşıldı, kedicik."

Edepsiz bir isim mırıldandı, korkunun yerini huzursuzluk alırken titremesi de azaldı.

Envy gülümsedi. Güzel. Yaşadığı şokun başlangıç aşamaları her neyse üstesinden gelebilecek kadar hırçın hissediyordu.

Belki Camilla'yı sinirlendirmekten *hoşlandığını* anladığı için de gülümsemiş olabilirdi. Bu toplumun kadınları ehlileştirmeye çalışan katı kurallarına rağmen, Camilla karşılık veriyordu. Envy onun dişlerini çıkardığını görmekten keyif aldı.

Envy, Camilla'ya o kadar odaklanmıştı ki çalıların arasından belli belirsiz çıkan bir kol, gecenin karanlığını sivri bir nesneyle delerek onu omuzlarının tam ortasından keskin bir şeyle bıçaklayana kadar etraflarında biri olduğunu fark etmedi.

Dudaklarından acıdan çok şaşkınlık yüzünden çıkan ıslık gibi bir sesle, arkasına dönüp, Camilla'yı zarar görmemesi için uzaklaştırdı.

"Ne–"

"Arkadaşımı hemen bırak, seni alçak!"

Leydi Katherine yakındaki çalıdan fırlarken, topuklu ayakkabıdan ibaret silahını tekrar havaya kaldırdı ve tehditkârca sallamaya başladı.

Envy gözlerini kapatıp oyunun buna gerçekten değip değmeyeceğini düşündü. Erkek kardeşleri keşke şu anda onu görselerdi. Kadın ayakkabısı ile saldırıya uğruyordu.

"Yemin ederim, eğer onun itibarına zarar verirsen–"

"Onun ırzına geçiyor gibi mi görünüyorum?" diye kükredi, sesini alçak tutmaya çalışarak.

Leydi Katherine ayakkabısını sallamaya devam ediyordu ama başını uzattı ve çıplak ayağı üzerinde tuhaf şekilde topallayarak Camilla'yı daha iyi görmeye çalıştı.

Tam o sırada yukarıdan Vexley'nin sesi gelince, hepsinin gözü açık pencereye ve aşağı sarkan adama kaydı. Şansları varsa sersem herif pencereden düşerdi.

Envy, artık sabrı tükendiğinden tekrar Leydi Katherine'e döndü.

"Onun itibarının yerle bir olmasının nedeni olmak istemiyorsan, önümden çekil. Hemen."

Leydi Katherine, Envy'e dik dik bakmaya devam etti.

"Elbisesi yırtılmış."

"Çok zekisiniz," dedi boş bir ifadeyle ve karşılığında öfkeli bakışlara maruz kaldı.

"Onu burada, benimle bahçede bırakıp gidebilirsiniz, lordum. Skandal engellenmiş olur."

"Lütfen, Kitty." Camilla'nın sesiyle ikisi de irkildi. "Hemen gitmek istiyorum."

"Bu *centilmenin* sana yanaşmadığından emin misin?" diye sorarken, Envy'e hâlâ sanki en sıradan yaşam formlarından biriymiş ve onu sivri bir şeyle tekrar yaralayabilirmiş gibi ayakkabısının topuğunu sallayarak bakıyordu. *Centilmen* kelimesini telaffuz edişinde aslında *aşağılık serseri* demek istiyor gibiydi.

"Evet. Lütfen. Biri bizi görmeden önce gitmemiz gerekiyor. Köşe yazarlarının gizlice araziye girdiklerini biliyorsun."

Katherine'in yüz ifadesi aniden değişti. "Ah! O potansiyel sadık bir arkadaş mı?"

"Kitty!"

Camilla sonunda kendini toparladı ve kendi başına ayakta durmak için Envy'nin kollarından iterek uzaklaşırken hâlâ hafif sendeliyordu.

Bu hareket Envy'nin ilgisi çekti ama daha çok şey öğrenemeden birinin yaklaştığını duydular.

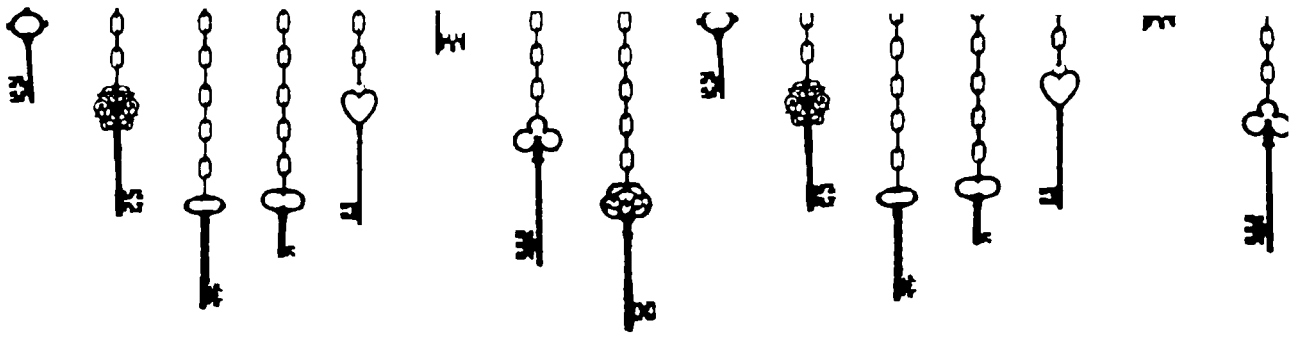
Ayakkabı kullanan haydut, Leydi Katherine, ağzını kapatıp sendeleyerek geriye gidip daha fazla birbirlerine müdahale etmeden nihayet geçmelerine izin verdi.

Camilla geçerken arkadaşının elini sıkmak için uzandı.

Envy hiç vakit kaybetmedi. Arabacısına beklemesini söylediği yan yola doğru yürürken, Camilla'nın telaşla onun arkasından gelmesine memnun oldu.

Bahçeden gelen boğuk sesler ve tuhaf şekilde Dul Janelle'in sesini andıran bir kıkırdamanın ardından gelen hafif bir inilti, Envy'yi Camilla'nın elini tutup arabaya kadar kalan yolu olabildiğine hızlıca gitmeleri için harekete geçirdi.

Bu kötü adam, karşılık vermeden önce sadece bir süre centilmen rolü yapabilirdi. Bir sonraki ipucu neredeyse avucunun içindeydi ve Envy, zaman dolmadan önce tabloyu ele geçirmesine bir kişinin daha engel olmasına izin verirse kendisinin ve sarayının lanetlenmiş olduğundan daha fazla lanetlenirdi.

ON

Camilla'nın tek yapmak istediği sıcak bir küvete girip bu lanet gecenin yaşandığını unutmaktı. Resmi *ellerinde tutmak* ve çekip alamamış olmak haksız bir zalimlik gibi geliyordu. Eğer birkaç dakika daha yalnız kalabilseydi ya da Vexley sarhoş bir halde kapıyı çalmasaydı, şu anda yeni bulduğu özgürlüğü sayesinde havalarda uçuyor olabilirdi.

Tam tersine, çaresizlikten boğulmuş gibi hissediyordu.

Sadece eline geçen en büyük fırsatı kaçırmakla kalmamıştı, aynı zamanda o kahrolası çatıda neredeyse ölüyordu ve Kitty'nin, Synton'la ve aralarında maalesef uygunsuz bir şey olmamasıyla ilgili sorularına da cevap vermek zorunda kalacaktı.

Camilla onun bu tuhaf albeniyi herkese karşı hissedip hissetmediğini merak etti. Daha önce o tip bir fiziksel arzunun aklını başından aldığını hiç hatırlamıyordu. Belki sadece bir keresinde avcıyla olan dışında. O zaman bile hisleri çok farklıydı.

Camilla, Wolf'u gerçekten istemiş, tutku dolu gecelerinden gerçekten keyif almıştı. İstediği gibi davranacak kadar özgür olmuştu; Camilla'ya ne kadar yalnız olduğunu, kendi gibi birini ne kadar arzuladığını anımsatmış olsa da Wolf birçok açıdan ona denk olan, yorulmak bilmeyen bir âşık olmuş ve kendi yaşadığı gibi yaşaması için Camilla'yı baştan çıkarmıştı.

Devam ettiği sürede her şey harikaydı ama Synton'ın yanında hissettiği şiddetli arzuyla aynı değildi. Synton onun kendi görgü kurallarını yırtıp atmasına ve tutkularının peşinden gitmesini istemesine neden olmuştu.

Bu da buradaki yaşantısı için tehlikeliydi.

"Birini boğma hayalleri mi kuruyorsunuz, Bayan Antonius?"

Synton'ın boğuk, tok sesiyle dikkati arabada karşısında oturan adama yöneldiğinde, kaldırım taşlarının üzerinde Camilla'nın evine doğru ilerlerken yüzünün yarısının gölgelerin arasında olduğunu fark etti.

"Affedersiniz anlamadım?" diye sordu.

Synton öne eğildi ve Camilla kucağına kayan bakışlarını takip etti.

Ellerini oldukça tehditkâr *görünen* bir şekilde esnetip duruyordu.

"Ses tonunuzdan bu fikirden oldukça etkilenmiş gibi görünüyorsunuz, Lord Synton. İnsanın gizli bir sapık olduğunuza inanası geliyor."

"Sizin ses tonunuzdan da *bu* ifşaattan oldukça etkilenmiş olduğunuz anlaşılıyor, Bayan Antonius."

Camilla'nın dudakları bir gülümsemeyle seğirdi.

Arabaya ilk bindiklerinde sadece iki kez konuşmuşlardı. İlki Camilla'nın adresini söylediği sefer ve ikincisi de Lord Synton'ın paltosunu onun omzuna geçirmekte ısrar edişiydi.

Onun mest edici kokusunun etrafı sarması ve paltosunu çıkartıp hemen onun omuzlarına koyduğunda vücudunun kaliteli kumaşta kalan sıcaklığını hissetmek ağır bir işkence gibiydi.

Galeriyi ziyaret etmekte ısrar etmemesi Camilla'yı rahatlatmıştı, bu geceden sonra, bu kadar geç bir saatte hiçbir resmi gösteremeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Ayrıca, Vexley'nin yatak odasındaki tuhaf karşılaşmalarının ardından lordla arasına çok ihtiyacı olduğunu düşündüğü bir mesafe koymak istiyordu.

Bunun en büyük nedeni, Synton'ın ona dokunmak istememiş olmasından duyduğu rahatlamadan mı, yoksa utançtan mı kaynaklandığını çözemiyor olmasıydı. Açıkçası, adamın ondan fiziksel olarak etkilendiği, uyarıldığı gün gibi ortadaydı. Bu da Camilla'nın onun başka biriyle bir ilişkisi olup olmadığını ya da sadece ona dokunma fikrinden tiksinip tiksinmediğini merak etmesine neden olmuştu.

Evlenerek hapsolma fikrinden huzursuz olduğunu söylemişti ve bu onu öpmeyi bile reddetmiş olmasının arkasındaki en büyük neden olabilirdi.

En azından sahte resimden hiç bahsetmemişti.

Camilla bu yanlış için kendine diğer her şeyden daha çok kızıyordu. Synton ortalıkta bir şeyler anlatacak birine benzemiyordu ama Camilla onu gerçekten tanımıyordu. Bu, bir sonraki parti ya da baloda paylaşılacak oldukça müstehcen bir dedikodu olabilirdi, sahte resimler satıp sosyeteyi kandırarak gizli bir hayat süren galeri sahibi ve ressam.

Sanki aklındaki tüm endişeleri çekip çıkarmış gibi, Synton rahat bir şekilde, "Kimseye bahsetmeyeceğim. Sahte resimden," dedi.

Bir anda tüm bedeni rahatlamışken, "İki soruya dürüstçe cevap verdiğiniz takdirde," diye ekledi.

Camilla huzursuzluğunun tekrar arttığını hissetti ve konuşurken gözlerini devirmemek için kendini zorladı.

"Yalan söylersen, anlarım. Anlaştık mı?"

Synton, zümrüt yeşili gözleriyle onu derinlemesine incelerken, Camilla isteksizce başını salladığında gri gözleriyle elinden geldiğince ona meydan okudu.

"Vexley o sahte resmi sana karşı kullanıyor mu?"

Camilla önsezisine şaşırdığı için gözlerini kırpıştırdı. Nedeninden emin olmasa da yalan söylerse onun anlayacağıyla ilgili doğru söylediğine inanmıştı.

"Evet."

"Başka bir resim daha yapmanı istedi mi?"

"Evet."

Camilla onun daha fazla bilgi almak için baskı yapacağını beklerken gerildi.

Kısa süren sessizlikte Synton, Camilla'nın yüz hatlarını incelerken, onun yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Adam artık onun en karanlık sırlarından birini biliyordu. Skandal tehdidi yetmezmiş gibi artık Synton onun üzerinde Vexley ile aynı güce sahipti.

"Ben *kesinlikle* onun gibi biri değilim, Bayan Antonius."

Bakışlarında tehlikeli bir şeyler parladı.

O biraz önce aklımı mı okudu?

"Tabii ki hayır. Yüz ifadelerinize hâkim olun. Aklınızdan geçenleri dile getirmiş gibi ihanet ediyorlar."

Tek bir kelime daha etmeden, Synton arkasına yaslandı ve tekrar pencereden dışarı bakmak için başını çevirince yüzünün yarısı yine gölgelere gömüldü.

Camilla bunun kasti bir hareket olduğunu fark etti, karşılığında Camilla'dan herhangi bir şey istemediğini gösteriyordu. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bu küçük bir zafer sayılırdı.

Yolun geri kalanını konuşmadan geçirdiler, Camilla resmen koltuğun ucunda oturuyor, sonunda evi göründüğünde gerginlikten resmen titriyordu. Vexley'nin oturduğu Greenbriar Park, evinden sadece iki sokak uzaktaydı ancak bunlar uzun caddelerdi ve sokak temizleyicileriyle pazar

arabaları gıcırdayarak evlerine döndükleri için geceleri eve dönerken karşıya geçmek çok uzun zaman alıyordu.

Tıpkı tarif ettiği gibi, arabacı bir kapı geride durunca Camilla iç çekti. Ev. Banyo. Yatağı. Çok fazla şey bilmeye başlayan ve gizemli bir geçmişi olduğundan şüphelendiği bu adamla arasında huzurlu bir mesafe.

"Teşekkürler, şey için–"

Camilla'nın eli bir an kapı kolundayken, sonra kendini Synton'ın kucağında, demir gibi kolu onu hareketsiz kalacak şekilde belinden tutarken buldu. Pencerenin yanlara bağlanmış perdeleri sımsıkı kapanmıştı.

"Ne–"

"Evinizin önünde bir adam var, Bayan Antonius."

Synton perdeyi kenarından onun görebileceği, etrafa bakabileceği kadar hafifçe açtı. Ona kimse yok gibi gelmişti.

"Batı yönünde, şurada. Kapınızı gözetliyor ve oldukça gergin görünüyor. Nedenini bilmem gerekiyor."

"Benimle bir sıkıntısı olduğunu nereden biliyorsunuz?" Camilla bitkin hissediyordu.

"Bilmem gereken kıskanç bir âşığınız var mı?" diye bastırdı Synton.

"Ah, tanrı aşkına. Ben bir... Ah."

Orada, gölgelerin en karanlık yerinde, Camilla çok küçük bir hareket fark etti. Synton'ın bunu nasıl fark ettiğini anlayamamıştı.

İçinden küfrederken başka biri daha ilk gördükleri adamın yanına geldi.

"Hiciv köşesi yazarları. Bu gece yaşanan onca heyecan yüzünden, onların bazen Vexley'nin partisine giden davetlilerin evlerini gözetlediklerini unutmuşum. Kimin kiminle partiden ayrıldığını bildirip böylece daha fazla dedikodu malzemesi elde ederler. Hepimizin çok..."

Camilla gözlerini kapattı, aklına onu eve bırakan neden Leydi Katherine'miş gibi yapamayacağı sinir bozucu nedeni anımsadı.

Synton'ın arabasının beklediği karanlık yolda bile, arabanın kapılarında gümüş rengi mürekkeple SYN harfleri olduğunu fark etmişti. Köşe yazarlarının çılgınca başlıklar atmaları için lordun eve girmesine gerek yoktu:

SANAT MELEĞİ SYN'E TESLİM OLDU

Skandal tehlikesinin ötesinde, Camilla'nın bir de Vexley'nin, Synton'ın onu eve bıraktığını öğrenmesine ihtiyacı yoktu. Eğer Vexley başka bir

erkeğin onların anlaşması için bir tehdit olduğuna inanırsa, Camilla'yı sonsuza dek elinde tutmak için fevri bir şey yapacağına emindi.

"Onlardan kaçmak için gidebileceğimiz bir yer var," dedi Camilla sonunda. "Arabacınızın bir sonraki sokağa çekmesini söyleyin."

Camilla, görüldüğü üzere, bu gece Synton'a bir sırrını daha ifşa etmek zorunda kalacaktı.

Synton çatıya yumruğunu vurdu ve arabacı ilerledi.

Kaldırım taşlı sokakta ilerlerlerken, Camilla hâlâ Synton'ın kucağında olduğunu, gergin baldırlarının altında yükseldiğini hissetti. Kıpırdandı ama Synton onu bırakmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

"Buraya dönsün."

Synton onun söylediğini yaptı ve dakikalar içinde görünürde oldukça sıradan duran bir evin önüne geldiler.

Camilla ne zaman bu sevimli dış cepheyi görse, her seferinde içi acırdı.

Babası şehirdeki evlerinin arka sokağındaki bu binayı on yıl önce almıştı, annesi onları terk ettikten bir hafta sonra. Kimileri buna keder ya da çılgınlık demişti ama yanılıyorlardı. Babası bu binayı hayatının son birkaç yılında sırlarla dolu bir eve dönüştürmüştü.

Yanından geçen birine sıradan bir ev gibi görünebilirdi. Ancak ön kapı ve pencereler sadece duvarlara tutturulmuş mükemmel oyma işleriydi. Gerçek giriş, binanın yanındaki özel, kilitli kapısı olan bir sokağın arkasındaydı. Kapı elle açıldıktan sonra gizli mandalın çekilmesiyle binanın yan tarafında, bir arabanın geçebileceği kadar uzun ve geniş gizli bir kapı daha ortaya çıkıyordu.

Sağ tarafta hiç komşu yoktu, sadece tırmanılmayacak kadar uzun, taş bir duvar vardı. Ve üç katlı kasaba evi böylece meraklı diğer gözlerden başarıyla gizlenmiş oluyordu.

Bu babasının en sevdiği eseriydi. Babası gizli girişleri hep sevmişti ancak hayatının sonuna doğru özellikle onlara takıntılı olmuştu. Camilla bundan tam olarak ne anlaması gerektiğini hiç bilememişti. Bunun babasının eski masalları sevmesiyle ve belki biraz da annesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Sanki sihirli bir kapı annesinin tüm sırlarını açığa çıkaracak ve babasını terk ettiğinde nereye gittiğini gösterecekmiş gibi.

Nedeni her ne olursa olsun, o son on yılda kapılar, portallar, girişler ve pasajlar Pierre'in en büyük ilham kaynağı olmuştu. Onları resmetmiş,

heykellerini yapmıştı ve evin tamamını çaresizce bulmayı arzuladığı dünyaya bir kaside haline getirmişti.

Camilla babasının eserinin bu son aşamasını daha önce kimseye göstermemişti. Babasının neye dönüştüğünü kimsenin bilmemesi daha iyiydi. Ayrıca babası anlamamış olsa da o anlamıştı: bazı kapıların açılmamaları gerekirdi.

Arabacıya kapının nasıl açılacağını tarif ettikten sonra devasa kapının önüne geldiler. "Arabacınıza sağında kalan feneri çekmesini söyleyin," dedi Camilla.

Synton her ne kadar bu tuhaf talebe şaşırmış olsa da belli etmedi.

Az sonra kapı genişçe açıldı ve arabayı ilerideki karanlığa sürdüler. Camilla arabadan inmeden önce kapının arkalarından kapanmasını beklediler.

Synton onun peşinden çıktığında, birkaç titrek gaz lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmış mağarayı andıran odayı incelemeye başladı. Camilla'ya yeniden bakmadan önce etraftaki her yuları, semeri ve saman balyasını inceledi.

"Ne hoş bir ahır. İyi de köşe yazarlarından gizlice kaçmayı nasıl planlıyorsunuz?"

"Kafamı karıştırıyorsunuz, lordum. Sorabileceğiniz *onca* soru arasından, en can alıcı olan bu mu? Nereden gelmiş olursanız olun, gizli bir kapı sıradan bir şey değildir."

Tek kaşını kaldırdı.

"Babanızın tuhaflıklarını duymuştum, Bayan Antonius. Bunun onun işi olduğunu düşünüyorum. Hoş bir çalışma alanı, buna şüphe yok, ancak şu anda ben tuhaf aile tarihinizden çok sizi eve götürmekle ilgileniyorum."

Camilla onun üstünkörü incelemeden bu kadar çok şey çıkarmış olabileceğine inanmıyordu. Babası hayattayken, burayı stüdyosu olarak kullanmıştı. Gerçekten çalışmak için alana ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu iddia etmişti. Arka tarafta ikinci katta bir banyo ve bütün resim malzemelerinin olduğu iki yatak odasına çıkan bir merdiven vardı. Üçüncü kat sadece eserlerini sergilemeye ayrılmış açık bir alan olarak bırakılmıştı.

Camilla dışında hiç kimse bu stüdyoya girmemişti ve bu ana kadar ne o ne de babası buraya adım atmamışlardı.

"Benim yerine koyamadığım parça," dedi Synton. "Burada oluş nedenimiz. Yürüyüşe çıkmış gibi yayan olarak sokakta rahat rahat geçmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Doğal olarak ikinci tünelden geçeceğim."

Köşede kırık tekerlere benzeyen bir yığını işaret etti.

Bu da babasının eserlerinden biriydi. En tepedeki tekeri çevirince, altında saklı olan tuzak kapısı açılacaktı.

"Bu gece bana yardım ettiğiniz için teşekkürler. Yolun geri kalanını kendim gidebilirim. Balyayı ittirirseniz, yan kapı tekrar açılır. İyi geceler, lordum."

Synton sakin bir planla onu değerlendirdi.

"Bu sefer benden o kadar kolay kurtulamazsınız, Bayan Antonius."

Yanından geçti ve tuzak kapısını açtıktan sonra yürüyerek tünele girdi. Adımları kendinden emin ve sakindi.

"Gelin. Sizi evinize kadar geçireyim. Zaten hâlâ ilgilenmemiz gereken bir konu var."

ON BİR

Envy'nin dikkati, artık hızlıca suratına fırlattığı paltosu olmadan önünde uzun adımlarla ilerleyen gergin kadın ve gizli, kemerli tünel arasında gidip geliyordu.

Bu gece yemekte Camilla'nın babasının biraz tuhaf biri olduğunu duyduğunda, gizli bir resim stüdyosu ve görünürde hiçbir yere çıkmıyor gibi duran kapılarla dolu yeraltı tünelleri inşa edecek türde biri olduğu izlenimine kapılmamıştı.

Yine de burada, bir sokağın cephesini diğerine bağlayan gizli bir geçitte ilerliyorlardı. Envy dışarıda bir koruma büyüsü olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi. Yoldan geçenleri, bu bilmece eviyle ilgilenmemeleri için kibarca ilerlemeye teşvik eden bir koruma büyüsü.

Bu Envy'nin casuslarının stüdyoyla ilgili neden bir şey bilmediklerini açıklıyordu. Muhtemelen öylece yanından geçip gitmişler, onun yerine Camilla'nın şehirdeki evine odaklanmışlardı.

Burası bir ölümlü için etkileyici bir ustalık gerektiriyordu. Envy bunun adamın gizemli Silverthorne Yolu'nda geçirdiği zamandan kaynaklandığını düşünüyordu.

Neyse ki yaşlı adam her boşluğa bir gaz lambası yerleştirerek, alanın iyi aydınlanmasını ve kolayca geçilebilmesini sağlamıştı.

Gerçi Envy'nin görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Bu, belli ki Lord Antonius'un kızı için yaptığı bir şeydi.

Havada, Camilla'nın iç karartıcı ruh hali ya da Envy'nin gözünün onun yırtık korsesine ve her hareketiyle dışarı çıkan baştan çıkarıcı iç çamaşırına bakmasıyla hiçbir ilgisi olmayan tuhaf bir elektrik vardı.

Dantelin güzel bir işçiliği vardı ve Envy neredeyse kendini bu kadar ilgisini çekmesinin nedeninin *bu* olduğuna ikna etmişti. Sanatı takdir ederdi ve kumaş çok güzel işlenmişti.

Elbette bunun bu güzel parçayı giyen kadınla ya da siyah dantelin altındaki pürüzsüz, altın rengi teniyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kadın ayaklı bir çelişkiydi, daha önce Camilla'nın kendisinden etkilenmiş olduğuna onun bile şaşırdığını hissetmişti ama aynı zamanda onu boğazlamak da istemişti.

Bu yatak odasında ilginç bir birlikteliğe dönüşebilirdi.

Ressam, yolun ortasına yakın bir yerde durup yüzünü ona döndüğünde, gri gözleri karanlıkta hançer gibi parlıyordu.

Akıllı bir adam bunu gerçekten bir uyarı olarak algılardı.

Ancak Envy tehlike söz konusu olduğunda bıçak sırtında yürümeyi tercih ederdi.

"Evet?" Camilla'nın sesi ona attığı bakış kadar soğuktu. "Yarına kadar bekleyemeyecek olan bu çok önemli iş neymiş?"

Kimse onu tutkulu olmamakla suçlayamazdı.

"Hemen Büyülü Taht üzerinde çalışmanıza ihtiyacım var."

Camilla ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

"Hayır."

"Neden bu kadar karşı çıkıyorsunuz?" O akşam ilk kez, Envy öfkesinin gerçekten kabardığını hissetti. Sonra birden kafasına dank etti. "Daha önce kimse sizden sihirli bir nesne resmetmenizi istedi mi?"

Camilla ona öfkeyle baktı. "Bu konuyu konuşmuştuk, Lord Synton. Sihirli bir nesne resmetmeyeceğim. Ne sizin için ne de başkası için. Fikrimi değiştirdiğim izlenimine nereden kapıldınız acaba?"

"Bu gece size bir iyilik yaptım. Karşılığında da bir iyilik bekliyorum."

"Anlıyorum." Camilla'nın ses tonu aniden değişti. "Sadece dürüst bir insan gibi davrandığınızı düşünerek ne kadar aptallık etmişim. Bana gerçek yüzünüzü gösterdiğiniz için çok teşekkür ederim, lordum."

Eğer Envy'nin gerçekten kim olduğunu bilseydi, çığlık atarak kaçar ve arkasına bile bakmazdı.

Tecrübelerine göre, Camilla gibi kadınlar romantizm istediklerini inkâr eder, sonrasında kalplerini sonunda kırmaları için Envy gibi alçaklara tepside sunarlardı. Şehvet sık sık aşkla karıştırılırdı.

Envy ona, tedirgin bir şekilde geri adım atmasına neden olan ağır, zalim bir gülümsemeyle baktı.

O iyi biri değildi ve bir fani de değildi.

Camilla bunu ne kadar erken öğrenirse, onun için o kadar iyi olacaktı. Eğer Camilla gün ışığıysa, Envy gecelerin karanlığıydı. Eğer dikkatli olmazsa, gölgeleri onun ışığını söndürecekti; yalnızca yok etmeden önce

sıcaklığına sahip olmak için kısa bir süreliğine olsa bile bunu yapacaklardı.

Aşk ona göre değildi ama şehvet dolu bir gece hoşuna gidebilirdi.

"Sizi uyarmıştım. Ben bir aziz değilim, Bayan Antonius."

Envy aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra onu duvarla arasına hapsetti.

"Bir centilmen de değilim. Size iyi niyetimden ötürü yardımcı olmadım. Nadide bir yeteneğiniz var, fevkalade çok miktarda para ödemeye hazır olduğum bir yetenek."

Yüz hatlarında öfke beliren Camilla, onunla göz göze gelmek için çenesini kaldırdı.

"Başka. Birini. Bulun."

"Hayır."

"Resmi istiyorsunuz. Neden? Neden *onunla* ilgili olmalı?"

"Kendi şahsi sergim için istiyorum," diye yalan söyledi. "Yeteneğiniz oldukça meşhur."

Yakınlığı yüzünden Camilla'nın sinirlerinin ve arzusunun köpürmeye başladığını hissettiğinde kulağına doğru eğildi. Baştan çıkarma, dedi kendi kendine, ikinci girişimine giden yoldu. Camilla'nın onu arzularına teslim olacak kadar çok *istemesine* ihtiyacı vardı.

Envy konuşurken, dudakları onun pürüzsüz teninde fısıldıyor ve dokunuşu zar zor hissedilse de etkisi gücünü belli ediyordu. Camilla onun kollarında titredi.

"Bu yüzden, sizi istiyorum. Sadece sizi."

Envy onun yüzünü görmek için kıpırdadı.

İlk bakışta, Camilla aralarındaki yakınlıktan etkilendiğini hiç belli etmiyordu; yüz ifadesi kayıtsız denebilecek kadar sakindi ama sonra gözleri dudaklarına kayınca kendini ele verdi.

Envy onun ne göreceğini biliyordu, âşıkları ona hep altdudağının ne kadar dolgun olduğuyla, göstermeyi tercih etmesi halinde yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkaracak şeytansı gülümsemesine neden olan çarpık kıvrımı ile ilgili iltifatlarda bulunmuşlardı.

Ancak Envy kendi tepkisinin bu olacağını beklemiyordu. Camilla'nın bakışlarındaki sıcaklık içinde bir şeyi, sahiplenici bir şeyi uyandırmıştı.

Nefes alışverişleri giderek hızlanıyor, arası kısalıyor, nabzı görünür şekilde boğazında atıyordu.

Camilla onu istiyordu.

Ve Envy, artık onun sırrını, bu küçük cadının iblisi arzuladığını, ona hissettireceği günah dolu baştan çıkarıcı şeylerin hepsiyle heyecanlandığını biliyordu.

"Fiyatınızı söyleyin, Bayan Antonius."

Envy bir eliyle açıktaki buklelerinden birini kulağının arkasına götürürken, bacaklarının arasında duran bedenini gevşetti, daha da yakınlaşırken onu bacaklarını açmaya zorladı.

Dizini vücudunun hassas noktasına yerleştirirken Camilla'nın nefesi kesilmiş, beklenti aralarındaki havanın yoğunlaşmasına neden olmuştu.

Camilla dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı.

Baştan çıkarıcı ağzıyla ilgili daha önce düşünceler ve hayallere neden olan tüm o şehvetli fikirler şiddetli bir şekilde geri geldiler. Envy sertleşti ve Camilla'nın bunu hissettiği doğru anı fark etti.

Camilla sırtını yasladığı serin taş duvara doğru ürperdi.

"Karşılığında ne istediğinizi sanırım biliyorum." Ellerini bedeninde gezdiriyor gibi hareket ettirdikten sonra kalçasında durdu. "Sizi bu duvara karşı becersem mi?"

Camilla'nın ona duyduğu arzu Envy onu daha da sıkı tuttuğunda arttı, ipek etekliklerini parmaklarının arasında toplarken kendi arzusu da alev aldı. Envy dudaklarını yanağında gezdirdi; dikkati aralarındaki her bir temas noktasına odaklanmıştı. Camilla'nın göğsü ona doğru inip kalkıyor, dengesiz ritmiyle onu baştan çıkarıyordu.

"Önce parmaklarım, sonra aletimle."

Envy'nin vücudu onunkini hissetmek için gerildi, onun sert olduğu yerde Camilla yumuşaktı. Bu baştan çıkarma savaşında, Envy yavaş yavaş kazanıyordu. Kadının kararlılığının azalmaya başladığını, onun dokunuşuna yavaş yavaş karşılık verdiğini hissetti.

"Uzlaşabileceğimiz bir nokta olduğundan eminim."

Camilla'nın arzusu anında buhar oldu.

Yerine, Envy karıncalanarak yükselen o tanıdık öfkeyle karşılaştı.

Camilla onu göğsünden iterek uzaklaştırdı. Envy geri adım atıp ona yer açtığında aniden hissettiği yokluk duygusuna şaşırdı.

"Aramızda hiçbir şekilde bir uzlaşma olmayacak, lordum. İblislerin kralıyla bir anlaşma yapmayı tercih ederim."

Camilla'nın kardeşi Wrath ile bir anlaşma yapma düşüncesiyle bir anda mantıksız bir kıskançlık hissetti ama sonra günahının soğukluğunu tuttu.

"Bunu memnuniyetle ayarlayabilirim. Evine gitmek için hemen yola çıkalım mı? İyi hissettiğinizde ve tatmin olduğunuzda, belki biraz daha uzlaşmacı olabilirsiniz."

Camilla'nın dudaklarından çıkan boğuk, yumuşak kahkaha sesi Envy'nin bakışlarının onun bakışlarına kilitlendiği sürece pek de umursamadığı anlık bir farkındalığa neden oldu.

"Evinize gidin, Lord Synton."

Camilla eteklerinin ucunu toplayıp evine doğru tünelde ilerlerken, onu olduğu yerde bıraktı.

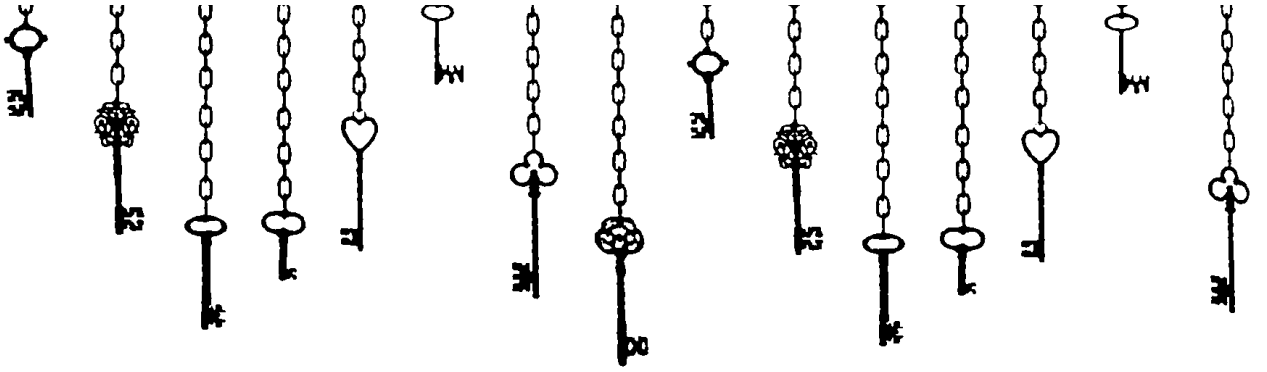
"Bir gece için cazibenize yeterince maruz kaldım," diye seslendi arkasına bakmadan.

Ancak Envy onun için aynı şeyi söyleyemiyordu.

Envy hoş gülümsemesi, yumuşak kıvrımları ve canlı kahkahasıyla Bayan Antonius'un ona göre olmadığını hatırlasa iyi olurdu ama söyledikleri tekrar aklına geldiğinde günahı bir kez daha alevlendi. *İblislerin kralıyla bir anlaşma yapmayı tercih ederim.*

Sanki yapabilecekmiş gibi.

Camilla oyun bitene kadar *onundu* ve paylaşmaktan hoşlanmadığını herkes bilirdi.

ON İKİ

Camilla fırçasını bıraktı ve eleştirel bir gözle tuvaline baktı.

Bu olması gerekenden çok daha zor bir işti.

Normalde bir resimde tam olarak neyin eksik olduğunu, nereye gölge yapacağını, nereyi vurgulayacağını, nereye daha fazla derinlik ve renk ekleyeceğini hemen görürdü. Ama bugün, bir türlü göremiyordu. Hâlâ düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu. Yatakta dönüp durduğu, çarşaflarını tekmelediği, sonra çarşaflara dolanarak ve haddinden fazla sinirlenerek geçirdiği bir gecenin ardından, ritüelini unutacak kadar bitap düşmüştü. Annesinin madalyonu hâlâ boynundaydı ama yine de bu resim gözlerini açtığından beri tüm dikkatini istiyor gibiydi.

O yüzden buraya, gün doğmadan galeriye gelmiş, önlüğünü takıp beline bağlamış ve madalyonuna kadar ulaşmamış olması için dua ettiği boya çoktan tenine bulaşmıştı.

Karşısındaki tam olarak bir otoportre değil, bir önceki gece yaptığı banyodan ilham aldığı bir manzaraydı.

Gerginliğine rağmen, Camilla yine de bunun şimdiden çok hoş olduğunu düşündü; onu, alenen olabilmeyi istediği her şeymiş gibi yakalamıştı. Yumuşak, feminen, cesurca güçlü. Arzusuna özür dilemeden sahip çıkan, baskı kuran bir dünya için boyun eğiyormuş numarası yapmasına gerek olmayan biri gibi.

Kendini pençe ayaklı küvetinin içine gömülmüş, bir eli karnının altında dururken, dizlerini kırmış, altın rengi bacakları suyun dışında çizmişti. Suyun üzerinde çiçek yaprakları yüzüyor, bir gece önce Synton'ın dudaklarından dökülen her günahkâr kelimeyle zonklayan, bacaklarının arasındaki yeri saklıyorlardı. Resimde, bir ayağı beyaz küvetin kenarına yaslamışken açıkta kalan kasıklarının ipeksi tenine yapışmış çiçekler görünüyordu.

Camilla'nın aklına tekrar o banyo geldi. Gecesinin sefilliğini yıkayarak üzerinden atarken, suyun temizleyemeyeceği bir şey olduğunu anlamıştı.

Synton'ın boğuk, kadifemsi sesiyle söylediği ve öfkeyle değil, alev alev bir arzuyla yanmasına neden olan edepsiz sözlerinin anıları.

Ve onun tahrik oluşu...

Tanrım, sert ve arzulu bir şekilde vücudu vücuduna yaslanmıştı.

Lord kalçalarını oynattığında, ona bastırarak kalçalarını döndürdüğünde, Camilla neredeyse yıldızları görmüştü.

Aslında, bir doktor çağırıp bir kuvvet ilacı istemeliydi, kesinlikle ters bir şeyler vardı. Synton'ın cesur ve iğrenç davranışı yüzünden travmatize olmuş olmalıydı.

Bir de sihirli resmi neden istediğiyle ilgili yalan söylediği gerçeğiyle travma yaşamıştı. Synton kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Sihirli bir nesne isteyen başka biri olup olmadığını öğrenmek istediğinde, Camilla buz kesmişti.

Notu tamamen unutmuştu.

O hafta başı gizemli bir koleksiyoner bir taleple gelmiş, resimli bir büyü kitabını sormuştu. Notta imza, gönderen adresi olmadığından Camilla notu bir kenara atmış, şu ana kadar bir daha da düşünmemişti. Synton ne biliyor olabilirdi?

Sizi bu duvara karşı becersem mi?

O konuda çok daha fazlasını bildiği kesindi. Camilla ince sabun kalıbını vücudunun kenarından aşağı doğru kaydırarak, Synton'ın tüy kadar hafif dokunuşunu taklit etmişti. Gözlerini kapatıp o anıyı tekrar anımsadığında, Synton'ın sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu.

Neden olduğu rahatsızlıkla birlikte.

Camilla, Vexley'nin tanıdığı en sinir bozucu adam olduğunu düşünmekle hata etmişti. Synton artık bu şerefe gururla nail olmuştu ama en çıldırtıcı olan, Camilla'nın onu düşünmekten kendini alıkoyamamasıydı.

Sizi bu duvara karşı becersem mi? Önce parmaklarımla, sonra da aletimle.

Camilla'nın nutku tutulmuştu. Nedeni kaba sözleri değil, içinden anında bu sözlere tepki göstermesiydi.

Evet. Tanrım, evet. Hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Synton, insanların içinde kusursuz bir centilmen gibi davranmış, Vexley'nin görgüsüz davranışından rencide olmuş gibi görünmüştü.

Yakında meraklı gözler olmadığında çok farklı, şaşırtıcı derecede günah doluydu.

Fısıltıları onların kendi karanlık sırrı gibiydi ve Camilla bunlardan kesinlikle hoşlanmıştı.

Sonra bir anda yok olmuş, bunu Camilla'nın hizmetleri için bir ödemenin pazarlık konusuna dönüştürerek her şeyi mahvetmişti. Sanki bir bedel koyulmadan Camilla'yı sadece arzulayamazmış gibi davranmıştı.

Synton'm aptal teklifi onun yine yapayalnız hissetmesine neden olmuştu.

Camilla, annesinin ortadan kaybolmasından hemen sonra sosyeteye takdim edildiğinde, neredeyse onun statüsündeki diğer her genç kadın gibiydi. Bir prensin onunla balo salonunda vals yaparak aşkını ilan ettiği fikriyle büyülenmişti.

Gerçekte ise her şey korkunçtu.

Babasının tuhaf davranışları ve annesinin yokluğu onu içine kapanık, arkadaşları dans edip flört ederken gölgelerin arasında saklanan birine dönüştürmüştü. İkinci ve üçüncü Sezonları daha da kötü geçtikten sonra, peri masalına inanmaya son vermişti.

Bu zaten başından beri, annesinin onu hep uyardığı aptalca bir hayaldi.

Synton galerisine adım attığı andan itibaren ona çekildiğini, o parlak gözlü kızın bir parçası geri dönmüş ve delicesine arzulanmayı istediğini hissetmişti. Bunun, kendisi için bile fazlasıyla aptalca olduğunu düşündü.

Kapının üzerindeki zil sesli sesli çaldı ve onu şu ana geri getirdi. Camilla saate bakıp, öğleden sonra olduğunu görünce şaşırdı.

"Resmi ne yaptın, seni küçük hırsız? Ona mı verdin?"

Vexley'nin kulakları sağır eden suçlaması günün huzurunu kaçırmış, bir önceki gecenin bulanık anılarını kovalamıştı. *Kahretsin. Sahte resim.*

Camilla, yumruk olmuş elleriyle ona doğru yaklaşan Vexley'nin yüzündeki katıksız öfkeyle şaşkına dönmüş bir halde resminin başından kalktı.

İçgüdüsü hızlı bir şekilde koşmasını söylüyordu ama içinden gelen boğuk bir ses de olduğu yerde kalması için onu uyarıyor, Vexley'nin peşinden koşacak kadar çılgın olduğunu ve onu yakalarsa her şeyin daha da kötü olabileceğini söylüyordu.

Camilla sakin ve dengeli bir sesle konuşmaya çalıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, lordum. Neyi ne yaptım? Ve kime vermişim?"

"Bugün bana bilmiyormuş numarası yapma! Neyi sorduğumu gayet iyi biliyorsun."Vexley saldırmaya hazır bir yılan gibi tepesine dikildi.

"Resim nerede? Bütün sabah evin altını üstüne getirdim ve kesinlikle orada yok, o yüzden bir centilmen olmayı bırakmadan önce sana bir kez daha nazikçe soruyorum, lanet olası şey nerede, Camilla? Synton'a mı verdin?"

Gözlerini kırparak ona bakarken söylenenleri duyuyor ama anlamakta zorlanıyordu.

Eğer Vexley bir centilmen gibi davrandığını düşünüyorsa, o zaman Camilla da kendini perilerin Seelie[7] Kraliçesi ilan edebilirdi.

"Hiçbir fikrim yok." Vexley'nin söylediği en önemli şeye odaklandığında Camilla'nın kalbi resmen kulaklarında atmaya başladı. Onu kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. "Resmi kayıp mı ettiniz? Yoksa bir yere koydunuz ve unuttunuz mu?"

"Benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz, Bayan Antonius ama sizi temin ederim değilim. Hayır, kaybetmedim. Dün gece akşam yemeği için giyinmeden önce hep bıraktığım yerdeydi. Ve sabah uyandığımda gitmişti."

Camilla'nın aklı karıştı. Bu muhtemelen en kötü haberdi. Resmi tekrar çalmak için başka bir şansı daha olacağını düşünmüştü.

Vexley yanılıyor olmalıydı.

Diğer olasılık teninde görünmez örümcekler dolanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Eğer şimdi başka biri resmi ele geçirdiyse...

Doğruldu, zaman kazanmak için numara yapmaya başladı. "Akşam yemeğinde bir fili bile devirecek kadar çok içtin, Vexley. Yerini değiştirip unutmadığına emin misin?"

"Sakın." Öne eğildi, mavi gözleri vahşileşmişti. "Erkenden gittin. Hiç kimseye veda etmedin. Ve Synton da gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Sonra uyandığımda resim yoktu. Eğer onunla işbirliği içinde değilsen, o zaman merak ediyorum, Leydi Katherine'e ne oldu? Kocası böyle uygunsuz bir davranış, böyle bir plan hakkında ne düşünürdü?

[7]Seelie: Periler, Seelie ve Unseelie olarak ikiye ayrılır. Seelie perileri Işık Krallığı mensubu iyi periler, Unseelie perileri Karanlık Krallığı mensubu kötü periler olarak bilinirler.

Özellikle cemiyetin ağzına malzeme olursa. Hiciv köşeleri skandala bayılır, Camilla."

"Leydi Katherine'in sahte resimle ilgili hiçbir bilgisi yok ve onu tehdit etmemekle iyi edersin." Camilla geri adım atmadan, inatçı bir şekilde Vexley'yle burun buruna geldi. "Makul bir saatte eve gittim ve bu beni bir şekilde suçlu mu yapıyor? Böyle bir nezaket göstermeyen düzinelerce kişiye ya da başkalarına ne demeli? Harrington ya da Walters'ın kendi koleksiyonları için o parçaya sahip olmak istediklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onun gerçek resim olmadığı konusunda hiçbir fikirleri yok. Onları gerçekten, fırsatını bulsalar resmi çalmayacak kadar saygın insanlar olarak mı görüyorsun?"

"Sen daha bana bu hafta anlaşmamızın sona ermesini istediğini söylemiyor muydun?" diye bastırdı, ağzının kenarlarından köpükler çıkıyordu. "Bir dedektif olmayabilirim, Camilla ama bu bana kesinlikle bir neden gibi görünüyor. Eğer Synton'la çalışıyorsan, bunun çok nahoş sonuçları olacaktır."

Vexley elini Camilla'nın boğazını sıkmak için hızlıca kaldırdı. Sonra hafifçe boğazında tuttu ama kötü bir niyeti var gibiydi.

Kapana kısılan Camilla kaskatı kesildi.

Vexley'nin gözleri korsesinin önünden aşağı kayarak geceliğinden görünen göğüslerinin dolgunluğuna takıldı. Dehşet dolu bir an için, Camilla onun elbisesini yırtacağını düşündü.

"Hafta sonuna kadar geri getir, yoksa seni mahvederim."

Kapının tepesindeki zil hoşça tekrar çaldı ve artık yalnız olmadıkları konusunda uyardı.

Camilla'nın nefesi göğsünde hapis kalırken kıymetli saniyeler geçiyor ve Vexley onu hâlâ bırakmıyordu. Aksine, mat gözleri kötülükle parlıyordu. Camilla'nın tam olarak neden korktuğunu biliyor ve bundan keyif alıyordu.

Ancak sonunda, Vexley doğruldu ve kenara çekilmeden önce yüzündeki öfkenin yerini miskin bir kayıtsızlık aldı, Camilla'nın arkasında kalan resimlere bakıyormuş gibi yaptı.

"Şu resmi paketleyin ve Gretna Malikânesi'ne gönderin, Bayan Antonius. Onu sevdim sanki." Temkinli bir bakışla gözlerine kilitlendi. "Kırmızı lekeler bana kanı çağrıştırıyor. Müstehcenler. Güçlüler. Parçalanmış şeyleri tehditkâr şekilde çekici bulduğumu iyi bilirsiniz."

Bu kadar çabuk yeni bir maske takma yeteneği rahatsız ediciydi. Bunu nasıl daha önce hiç fark etmemiş olduğu Camilla'nın tedirginliğinin daha da artmasına neden oldu.

"Elbette, lordum." Gülümsemesi aralarında hâlâ var olan gerilim kadar gergin olsa da onun çevirdiği dolabı kabul etmiş gibi yaptı. Camilla sonunda, bir hiciv köşesi yazarının onların bu münasebetiyle oldukça çok ilgilendiğini göz ucuyla fark etti.

"Size herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim, bayım?" diye sordu keyifle.

"Lord Vexley!" Köşe yazarı Camilla'yı görmezden gelerek, sanki olması gereken daha önemli bir yer olduğunu aniden hatırlamış gibi galeriden çıkan Vexley'nin arkasından seslendi.

"Bir dakika... Walters'ın dün gece bahçedeki bir heykelle dövüştüğü ve kaybettiği doğru mu acaba?"

Vexley, güler yüzlü ifadesini geri takınıp duraksadı. "Hadi ama Havisham. Arkadaşımın sırlarını bu kadar kolay ifşa edeceğime inanıyor olamazsın, değil mi?"

Vexley meşhur gülümsemesini takınıp, görünürde dünya umurunda değilmiş gibi kapıdan çıkarken biraz yavaşladı. Camilla, onlar galeriden çıkana kadar bekledikten sonra kendini tabureye bıraktı, tüm kasları titriyordu. Mecbur bırakıldığı takdirde, Vexley'nin tehditlerinin hakkını vereceğinden hiç şüphesi yoktu. Aslında, onu oracıkta öldürmeye hazır görünüyordu. Ellerini boğazına götürdüğünde, lordun dokunuşunun yarattığı buz gibi his iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Resmi çalmayı başarması halinde Vexley'nin sinirleneceğini biliyordu ama ona fiziksel olarak zarar verebileceğini hiç tahmin etmemişti.

Daha önce hiç şiddet dolu davranmamıştı. Ya da onun yumruk yumruğa bir kavgada yer aldığı ile ilgili herhangi bir söylenti duymamıştı. Vexley herkesi sıradan bir ayyaş, sevilen bir serseri olduğuna ikna etmişti.

Peki onu gerçekten ne kadar tanıyordu?

Saygın hiç kimse karanlık pazarı onun kadar sık ziyaret etmezdi. Silverthorne Yolu sokaklarında sihrin dolaştığı, gelen fanilerin canını ve duygularını içip bitirdiği bir yerdi. Babasında buna birebir şahit olmuştu ve oranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu biliyordu. Babası bir kez oraya gitmeye başladıktan sonra bildikleri hayat sona ermişti.

Başlangıçta, Pierre giderek hastalanınca, Camilla her türlü sonucu göze alıp oraya gitme cesaretinde bulunmuştu. Eğer orası babasının hastalandığı yerse, o zaman ilacını da orada bulacağından emindi ve orada gücü hissetmiş, albenisini algılamıştı.

Babası öldükten sonra pazara sadece iki kez daha gitmişti.

İlk seferinde, efsanevi avcı Wolf'la tanışmış, Waverly Green'in ona sunacağının ötesinde bir hayatın cazibesine kapılmıştı.

İkinci seferinde de tutku dolu gecelerini bir sır olarak sakladığından emin olmak ve onu uyarmak için gitmişti. Camilla, Waverly Green'de kalmak istemişti ve bir çaresizlik anında, acısının karanlığında bile hâlâ yaşadığını hissetme ihtiyacı yüzünden itibarını bir kenara bıraktığından kimsenin haberi olamazdı.

Wolf ant edip gitmiş ama bir gün geri döneceğinin sözünü de vermişti.

Camilla bunun asla olmaması için hâlâ dua ediyordu. Vexley ve Synton yeterince başına bela olmuştu.

Yeri gelmişken... Synton'ın dün gece ondan daha fazla bilgi almak için baskı yapmamış olmasının, konuyu oluruna bırakacağı anlamına geldiğini düşünmek aptallık olurdu. Vexley'yle hemfikir olabileceği bir şey varsa o da Synton'ın bir şekilde, bir yolunu bulup Gretna Malikânesi'ne tekrar girmiş olduğuydu.

Birinin daha şantaj yapmasına izin verirsem bu iki olsun, diye düşündü.

Eğer Vexley onu gerçekten mahvedecekse, en azından o lanet olası resmin kendi elleriyle yok olduğunu görmenin tadını çıkarmalıydı.

Sinirlenen Camilla, müşterilere galerinin bugün için kapalı olduğunu gösteren bir tabela koyduktan sonra bir araba kiralamak için çıktı.

Aniden Hemlock Konağı'nı ziyaret etmek istedi.

Arnavutkaldırımı taşlardan sokağa çıktığında, ardında birinin olduğunu hissetti. Arkasını döndüğünde sokağın karşısında binaya yaslanmış bir adam gördü. Yüz hatları kaşına kadar indirdiği bir şapka yüzünden belli olmuyor, siyah paltosu altında boyu ve yapısı ayırt edilemiyordu.

Ellerindeki deri eldivenler Camilla'nın duraksamasına neden oldu.

Camilla adamın binadan uzaklaşıp gitmesini bekledi ama gitmedi. Olduğu yerde, sessizce, bir şey olacağını sezmiş gibi duruyordu.

Vexley onu gözetlemesi için birini tutmuş olamazdı, değil mi?

Bu sorunun cevabı basit bir evetti.

Camilla yutkundu ve hızla sokağın sonuna yürüyerek, bir araba çağırdı. Arabaya binip pencereden baktığında adamın gitmiş olduğunu gördü.

ON ÜÇ

Envy başını geriye atıp dün gece çaldığı resmi düşündü. Akşamüstü güneşi pencereden içeri giriyor, adımlayarak havaya kaldırdığı toz tanelerini parlatıyordu.

Günün en iyi kısmını etkileyici resme bakarak geçirmiş, Vexley horlarken burnunun dibinden resmi aldığına memnun olmuştu.

Tam bir yüz karası olan adam yüzüstü uyuyor, açıkta kalan sivilceli poposundan tıpkı sahip olduğu görgü kuralları kadar kötü bir tavırla osuruyordu.

Envy'nin vahşi tarafı bu resmi kendi fuayesine asmak, Vexley'yi bir şeyler içmeye davet etmek ve oyun ilerleyene kadar kendi alanını işaretlemek için Camilla'nın eserinin etrafına işemek istiyordu.

Aksine, Envy kendini dizginledi, savaşları kazanan şeyin strateji olduğunu hatırladı.

Evet, kesinlikle ortada bir savaş vardı. Dün gece Camilla'nın yardımını almaya yönelik ikinci girişimi de başarısız olmuştu. Diskalifiye edilmeden önce sadece tek bir şansı daha vardı. Hükmen mağlup sayılmaya neden olan kurallar hâlâ net olmadığından, saray halkının yüzleşeceği gerçekler de belli değildi.

Envy'nin kazanması *gerekiyordu*.

Olumlu bir tavır sergilemeye çalışıyordu ama her şey karanlıktı. Camilla'yı etkilemek için sihrini kullanamazdı ve baştan çıkarma da işe yaramamıştı.

Doğrudan sormak da ilginç şekilde başarısız olmuştu.

"Siktir." Envy elini saçlarında gezdirerek tekrar resme baktı.

Çaresizlik insanları darmaduman eder, savsaklamalarına neden olurdu. Envy'nin odaklanması gerekiyordu. Resmi çalmak ona Camilla'ya karşı kullanabileceği büyük bir pazarlık kozu sağlamıştı. Camilla'nın tabloyu ne kadar istediğini görmüştü. Bu yüzden, Camilla onu duvardan çekip almaya çalıştığında, resmi duvara sabitlemek için minicik bir sihir kullanmıştı. Onu kendisinin alması bir sigorta planı, kolunda sakladığı bir

karttı. Bu doğrudan bir ikna etme girişimi olmadığından, Lennox'un kurallarını çiğnemiş sayılmazdı.

Artık resim elinde olduğuna göre, Envy şimdi başka neye odaklanabileceğini düşündü.

Neredeyse yaklaşan, iki gece sonraki balonun hazırlıkları yolunda gidiyordu.

Malikâne eski görkemine ve hatta daha fazlasına kavuşmuştu. Koyu renk mobilyalar yeni cilalandıklarından parlıyor, yeni kadife perdeler tok ve zengin renkleriyle kendini gösteriyordu. Kendi özel koleksiyonundan getirttiği sanat eserleri malikânede zevkli bir şekilde sergileniyordu ve Envy personele en sevdiği geleneksel içkiyi nasıl hazırlayacaklarını bile göstermişti, Karanlık ve Günahkâr. Bir gece orman meyveleri, esmer şekerden şurup, viski, portakal kabuğu rendesi ve biraz şampanyadan hazırladığı mayalanmış bir karışımdı.

Personel içeceğin ismiyle alay etmiş ama tadına baktıktan sonra hiçbiri itiraz etmemişti.

Envy artık tüm dikkatini üçüncü girişimine verebilirdi. Casusları, zaten bildikleri dışında henüz Camilla'yla ilgili çok önemli bir şey bulamamışlardı, gerçi babasının yaptığı gizli tünelle ilgili şüphesini doğrulamışlardı. Tünel, diğer krallıklara açılabilecek görünmez sihirli bir sınır olan krallık hattının üstüne inşa edilmişti. Çoğu kişi bunu bilmezdi ve çok az kimse bunları kullanırdı. Özellikle de burada, insan diyarında.

Envy tünelin aktif olduğunu hissetmediğinden, şu anda kullanılmıyor olmalıydı. Ayrıca herhangi bir runik harf ya da bir portal anahtar deliği görmemesine rağmen, bu Pierre'in bir yerlere bir tane saklamadığı anlamına da gelmiyordu. Sakladıysa bile, Envy onu açmış olabileceğinden şüpheliydi.

Portal anahtarları Envy'nin bildiği kadarıyla sadece iki türe hediye edilirdi: öncelikli olarak karanlık saray halkına hükmeden Unseelie[8] kraliyet mensubu olan perilere ya da kurt adamlar gibi çok güçlü şekil değiştirenlere.

Günün geri kalanını giderek artan öfkesiyle ziyan etmek yerine, Envy meşhur karanlık pazara bir ziyarette bulunacaktı. En azından, o zaman Vexley'nin neyin peşinde olduğuyla ilgili daha çok şey öğrenebilirdi. Adamın başka bir oyuncu olduğuna gerçekten ikna olmuştu ama dün

[8]Unseelie: Karanlık Krallığı mensubu kötü, şeytani periler.

geceki şaşırtıcı performansından sonra, Envy rakibinin bu olmamasını diledi. Tam bir hayal kırıklığı olurdu. Yine de Waverly Green'de başka kimin âlemlerin sınırlarını bildiğini öğrenmek için faydalı olabilirdi.

"Demek burada saklanıyordun."

Envy kardeşi Lust'ın sesini duyunca dönüp bakmadı. "Dur tahmin edeyim. Pride bir flörtöz gibi dedikodu mu yapıyor?"

"Muhtemelen. Ama bunu Greed'den duyduğunu söyleyen Gluttony'den duydum."

Kardeşleri o rahatsız edici köşe yazarlarından daha da can sıkıcıydılar.

Hiç olmazsa Gluttony'nin daha iyi bilmesi gerekirdi, şu anda Yedi Çember'de kendi muhabiriyle bir savaştaydı.

"Lanet bozulduğuna göre," dedi Envy ağır ağır. "Hepinizin zamanını geçirmek için daha iyi bir şeyler bulduğunuzu umuyordum. Gerçi seni de suçlayamam, kardeşlerimiz arasında en ilginç olan benim."

Goodfellow'u çağırdı ve resmi dikkatli bir şekilde yatak odasına götürmesini söyledi. Envy odayı onun izni olmadan kimsenin giremeyeceği şekilde büyüyle korumaya almıştı. Resim orada yeterince güvendeydi.

"Kayan Adalar'ı ziyaretim senin için pek göz kamaştırıcı sayılmaz gerçi," dedi Goodfellow gittikten sonra. Lust kadife perdelerle oynamak için ilerledi. "Senin benim... ertelediğim cezamdan çok belirli bir ölüm tanrıçasıyla daha çok ilgilendiğine eminim. İntikam ve şehvet birlikte çok iyi iş çıkarıyorlar."

Lust kıkırdayarak güldü, iğnelemekten asla geri kalmazdı.

"Duyduğum kadarıyla, tanrıça yavru köpekleriyle çok meşgulmüş." Envy kurt adam sürüsünden böyle saygısızca bahsedilmesi karşısında gözlerini devirdi. "Tanrıça bu duruma dahil olmamış olsa bile, günün sonunda aletimin hâlâ yerinde kalmasını tercih ederim. Ayrıca, içinde olduğun şu küçük oyun çok daha ilgi çekici. Bir ressamın seni hadım ettiği doğru mu?"

Envy kalçasında duran mücevher bezeli hançere dokunurken, sırf Pride'ı hadım etmek için Yedi Çember'e geri dönmeyi düşünüyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmiyor ama sen yine de rahat ol, ben hâlâ en hali vakti yerinde olan kardeşinizim."

"Bu tartışılır ama ev sahipliği yapacağın şu maskeli balo yeterince baştan çıkarıcı. Davetiyem kaybolmuş sanırım, erken gelerek senin adına

telafi ettiğim bir dikkatsizlik olmuş. Benim katacağım etkiyle bu partinin efsane olacağından eminim."

Lust'ın sesindeki kışkırtma, her zaman belaya alametti. Sonunda perdelerin yanından uzaklaştı ve şömine rafının oymalarını oldukça yakından incelemeye başladı.

"Beni, bu etkinliği krallığın gördüğü en uçarı davete dönüştürmek için burada bulunan şehvetli tanrı iblisin olarak görebilirsin. O kibirli, muhafazakâr lordların ve hanımefendilerin arzularına teslim olduklarını bir düşünsene..." Lust'ın ses tonu arzu doluydu. "Personelin masaları ve duvarları haftalarca temizlemek zorunda kalacaklar."

Envy'nin aklına, önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir adam onun tatlı arzusunun tadına bakarken gözleri kapalı bir halde kendinden geçen Camilla'nın yüzü geldi. Her nedense, Envy bu olayın tam da kendi yemek masasında olduğunu hayal etti.

"Hayır." Envy sonunda kardeşine dönüp ona dik dik baktı. "Kesinlikle–"

"Sen!"

Stüdyosunun kapısı birden açıldığında, kumandan yardımcısı ve ondan önce içeri dalmayı başaran gri parlak gözleri ile küçük cehennem canavarı karşısında belirdi.

"Bu ne cüret!"

Alexei ellerini havaya kaldırdı. "Onu durdurmaya çalıştım."

Envy, Lust'ın yüzündeki sersemlemiş merakı görmezden gelip dikkatini ressama verdi. Camilla'nın gümüş rengi saçları dağınık bir topuz halinde bir fırçayla tutturulmuştu ve elbisesi koyu, ateşli bir mürdüm rengindeydi. Gözlerinde onu durduğu yerde vurmakla tehdit ediyormuş gibi görünen şimşekler çakmasaydı, Envy ona iltifat edebilirdi. Camilla en tatmin edici sonuçları elde etmek için hangi renkleri eşleştireceğini biliyordu ve yaratıcılığı, tuvalini boyamaktan çok daha öteye uzanıyordu.

"Biraz daha gayret et. Bayan Antonius sadece bir elli boyunda ve avuç kadar bir hanımefendi," dedi sonunda. "Eğer onunla başa çıkamıyorsan, Alexei, belki de senin pozisyonunu tekrar gözden geçirmemiz gerekiyordur."

"Öyle bir şey yapmayacaksınız," dedi Camilla. "Kasıklarına sert bir darbe indirmek dışında, yoluma çıkarsa onu aynı zamanda ısırmakla da tehdit ettim."

Lust boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Anlıyorum." Envy yüz hatlarını nazik bir alaka gösteriyormuş gibi değiştirerek, Camilla'nın bilmeden dişlerini bir vampire geçiriyor olduğu fikrinin ona verdiği keyfi belli etmemeye çalıştı.

Envy, ayrıca ona doğrudan emretmeye cüret etmiş birinin olduğu bir zamanı da anımsayamıyordu.

Camilla başını kaldırıp ona meydan okuyormuş gibi baktı.

Lust hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı. "Bu kadar ters bir tavra sahip olmasının nedeni siz olmalısınız."

"Affedersiniz ama siz kimsiniz?" diye sordu Camilla, Lust'ı incelerken ses tonu hiç etkilenmemişçesine hâlâ buz gibiydi.

Envy'nin kardeşinin, haz duygusuna hükmeden prens olduğu düşünülünce bu hatırı sayılır bir özellikti ve bir ortamda bulunduğunda genellikle saniyeler içinde eteklerin kalkmasına ya da pantolonların inmesine neden olurdu.

Lust, Camilla'nın bayılmamasına son derece şaşırmış ve merakı fazlasıyla cezbedilmiş görünüyordu.

Dişlerini sıktı.

Lust eğilerek kadının elini tuttu, dudakları eldivenli eklemlerine değerken günahından biraz daha akmasına izin verdi.

"Daha yakışıklı erkek kardeşi, elbette."

"Etkilendim." Camilla elini çekip aldıktan sonra nefes kesici öfkesiyle Envy'e döndü.

Lust'ın gücünden hiç etkilenmemişti.

"Sizinle hemen özel bir görüşmeyi talep ediyorum."

Lust şaşkın bir şekilde Envy'e baktığında, Camilla'nın saf kayıtsızlığına çok şaşırdığı belliydi.

Envy tek kaşını kaldırdıktan sonra kardeşine ve Alexei'ye başıyla işaret etti. "Pekâlâ."

Her iki adam da Camilla'nın içeriye girişinden bu talebi yerine getirecek kadar korkmuş görünüyorlardı.

Çıkıp kapıyı kapatmalarının ardından, Envy içkisinin dokunulmadan durduğu masaya yaslandı, Camilla'nın bir iblis prensin etkisine direnme yeteneğiyle kafası karışmıştı.

"İtibarının zedelenmesinden kaçman biri için bir refakatçi olmadan, benimle yalnız kalmak, özellikle dün gece söylediklerimden sonra son

derece tehlikeli görünüyor. Tabii eğer buraya o müstehcen fanteziyi gerçekleştirmek için geldiyseniz başka."

Camilla'nın bu konuda onunla yüzleşip yüzleşmeyeceğini merak ediyordu.

Genç kadın yemi yutmadı, aksine onu aya benzeyen gözleriyle olduğu yere sabitledi.

"Resim nerede?"

"*Evelyn Gray'in Baştan Çıkarılışı*'nı kastettiğinizi düşünüyorum?"

"Benimle oyun oynamayın, lordum." Camilla ilerledi, etekleri dizlerine sürtünce durdu. "Bugün Vexley beni ziyarete geldi."

Vexley her ne kadar bir domuzun kıçındaki irinli bir yaradan daha fazlası olmasa da Envy'i mantıksız bir kıskançlık sardı.

"Aranızda geçen âşık atışmaları hiç ilgilimi çekmiyor."

"Çok şaşırtıcı. O zaman eli boğazımdayken savurduğu fiziksel hasara neden olabilecek tehditlerle hiç ama hiç ilgilenmediğinizi de varsayabilirim, lordum. Tüm bunlardan rahatsızlık duymadığınıza göre bana sadece resmin yerini söyleyin, ben de alıp gideyim."

Envy donakaldı.

Kuruduğunu ve karardığını düşündüğü kalbi, Camilla'ya biraz daha dikkatli baktığında şiddetle atmaya başladı.

"Size zarar mı verdi?"

Tek bir kelime, onu onaylayan tek bir bakışla Envy iblis kılıcını hemen Vexley'nin boğazına dayayabilirdi.

Camilla dik dik bakmasına rağmen kendini toparladı. "Bu sefer vermedi ama eğer resim hemen geri gelmezse çok daha kötüsünün olacağı konusunda tehdit etti."

"Öyle bir şey olmayacak." Ses tonu kendi hiddetiyle bulandı.

Camilla irkilerek geri çekildi, onu daha yakından incelerken söylediğini gerçekten kastettiğini anladığında gözleri doldu.

Envy, bir anda kendini planını yürürlüğe koymak üzere kapıya doğru adım atarken buldu.

Belki ölümlüyle işi bittikten sonra, onu yemek olarak Alexei'ye verebilirdi.

Eğer Vexley oyunculardan biriyse, bu kesinlikle daha da çok işine yarardı.

"Onu öldüremezsiniz," dedi Camilla, ses tonu onca şeye rağmen kısmen şaşkın ve biraz da öfkeliydi.

Envy geri adım atmadı. "Sizi temin ederim, öldürebilirim."

"İzin verin tekrar söyleyeyim. Onu öldürmeyeceksiniz."

Envy sonunda duruldu ve şüphe, dolanmış bir sarmaşık gibi etrafını sararken dönüp arkasına baktı. Camilla'nın taş kesilmiş yüzüne tek bir bakışla anlamıştı: bu çarpık hikâyenin daha fazlası vardı.

Camilla söz konusu olduğunda, aslında buna hiç şaşırmaması gerekirdi.

"Neden?" diye sordu.

Camilla zorlanarak yutkundu, narin boğazı hafifçe kıpırdadı.

Bu Vexley'nin lanet olası elleriyle kirletmeye çalıştığı boğazın ta kendisiydi.

Öfkesi bastıramadan tekrar kabardı. Wrath şimdi onu görse, başka biri adına onun günahına teslim olduğunu görse... O ukala hergele bunu unutmasına asla izin vermezdi.

"Onu öldürmeme neden izin vermiyorsun, Camilla?" dedi Envy tekrar.

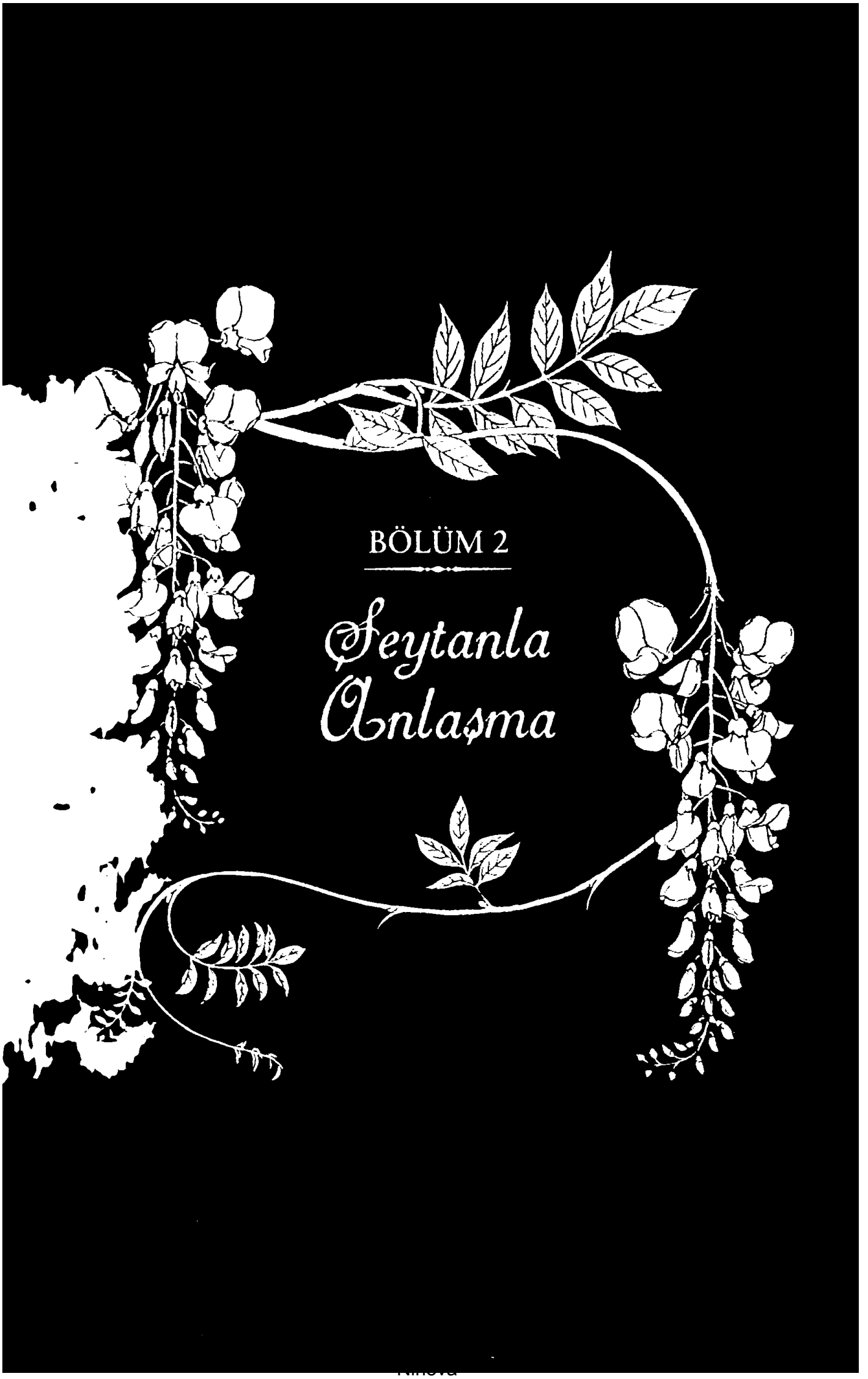
Bunun ahlak değerleriyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. En azından tamamen. Sessizce ve dikkatle bekledi. Kadına gerçeği söylemesi için zaman tanıdı.

"Çünkü resim benimle ilgili sahip olduğu tek şey değil, lordum."

Envy konuyu açmasını beklerken birkaç saniye geçti.

Camilla'nın elleri yumruk olmuş, kabarık eteklerini sımsıkı tutuyordu. Kızgınlığı ve çaresizliği aralarındaki boşlukta adeta savaşıyordu.

"O ölürse, babam da ölür."

BÖLÜM 2

Şeytanla Anlaşma

ON DÖRT

"Mecazi anlamda, demek istedim," dedi Camilla telaşla. Lord Synton'ın yüzüne dikkatle baktığında Vexley'nin peşine düşeceğini anlamıştı. Bir an için, Synton ona bir intikam meleğini andırdı: sanki saf ölümcül zarafet ve ilahi adaletle, işlediği günah yüzünden düşmanı yok etmek için hızla saldırıyordu.

Şimdi, sahip olduğu soğuk sakinliğine ve mutlak kontrole bakınca, Camilla'nın onun Vexley'yi öldürebileceği ve bu alçakça eylemi bitirdikten sonra bir daha aklına bile getirmeyeceğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Bunu henüz *yapmamış* olması, sadece dezavantajlarına karşı avantajlarını tarttığı ve Vexley'nin cezasız kalacağı sonucuna vardığı anlamına geliyordu.

Şimdilik.

Synton'ın bu avıyla övüneceğini düşünmüyordu ama Vexley'yi öldürecek kişinin ta kendisi olmaktan kesinlikle rahatsızlık duymayacağını da biliyordu.

Synton'ın gözbebeklerinin küçüldüğünü gördüğünde belki de bu vahşetten heyecan *duyabileceğini*, kollarını açıp karşılayabileceğini düşündü. Bu Camilla'nın ona dikkat etmesi gerektiği anlamına geliyordu ama her nedense, tam aksine içini rahatlatmıştı.

"Tam olarak insan birinin babası mecazi olarak nasıl öldürülür?" diye sordu. "Acaba bir insanın mecazi anlamda birinin annesini öldürdüğüne de inanmalı mıyım?"

Gözlerindeki haşinlik ve omuzlarının gerginliği, Synton'ın kibar ses tonuyla bir tezat oluşturuyordu. Camilla'nın içinde, karşısında duran bu adamın aslında pahalı takım elbiselerden bir kafese hapsedilmiş vahşi bir hayvandan başka bir şey olmadığına dair inkâr edilemez bir his vardı.

Bu adam karanlığı *seviyor*, hoş karşılıyordu; gölgeler, olmayı tercih ettiği yerdi.

Camilla, Synton'ı o şekilde resmettiğini düşündü. Gölgelerin arasından beliren güzel yüzü, haşin yüz ifadesinin sert çizgilerine rağmen

dudaklarının dolgunluğu, düşmanlarının kanının damladığı keskin bir kılıç sallarken.

"Bayan Antonius?"

Adını duyunca Camilla hayallerinden uyandı. Başını sallayarak kendini toparladı. "Duyduğunuz anlamda söylemek istemedim. Ve *tabii ki* annemi ben öldürmedim. O dünyayı gezmek için bizi terk etti. Hikâyenin sonu."

"O zaman beni babanız konusunda aydınlatın." Sanki her bir hece onu gerçekten rencide ediyormuş gibi konuşmuştu.

Camilla derin bir nefes aldı. "Vexley'nin elinde babama ait bir şey var. Geri almayı gerçekten çok istediğim bir şey. Söylediğine inanacak olursak, Waverly Green dışında bir yerde saklıyormuş ve tam yerini sadece o biliyormuş. Vexley'nin talihsiz bir sonla karşılaşması durumunda, onu asla geri alamam. Bahsettiğim şey babamın çok değer verdiği bir objeydi. Eğer onu kaybedersem... Benim için büyük bir duygusal anlamı var, hepsi bu."

Gerçek tam olarak böyle değildi. Her şey bir kış gecesi başlamıştı. Camilla, Pierre'in ceketini alıp hızlıca kapıdan çıktığını, annesinin yıllar önce anlattığı bir masalı mırıldandığını anımsadı. Bu olay ölmesine yakın, sık sık geçmişe dair hayallere kapıldığı bir zamanda gerçekleşmişti ancak bu seferki farklıydı. Pierre üç gün ortalardan kaybolmuş, her şeyi değiştireceğini iddia ettiği sihirli bir anahtarın sahibi olarak bitkin ancak gururlu bir şekilde eve dönmüştü.

Camilla babasının Silverthorne Yolu'nda o anahtar için pazarlık yaptığı sonucuna varmıştı. Kısa süre sonra gizli girişler tüm dünyası olmuş ve gizli kontrol kapısı olan stüdyosu inşa edilmişti.

Takıntılı bir adama dönüşmüş, yemek yemeyi unutur, çokça uyur olmuştu. Onun bu halini görmek, Fleur gölge diyarlarıyla ilgili masallarıyla hayatını mahvetmeden önceki yaşantısını çaresizce geri getirmeye çalışmak, çok zor olmuştu. Yine de o öldükten sonra, anahtarın önemli olduğunu düşünmüştü. Sanki Camilla, doğru kapıyı kendisi bulursa, babasının çılgınlığıyla ilgili gözden kaçırdığı bir şeyi ortaya çıkarabileceğini hissediyordu.

Tabii ki anahtarı karanlık pazarda tekrar rehin vermiş olması gerektiğini artık biliyordu. Aksine, onu gizlice saklayarak elinde tutmuş, ondan ayrılmak istememişti.

Duygusallık çoğunlukla dişlerini çıkarır ve insanı kıçından ısırırdı.

Camilla onu satmış olsaydı, Vexley anahtarı ondan hiç çalamazdı ve şu anda etrafına bir zincir daha dolanmamış olurdu.

"Babanız gerçekten öldü o zaman."

"Evet," dedi sessizce. "O gerçekten de birkaç yıl önce vefat etti."

Synton'ın yüz hatlarında, sanki yeri doldurulamaz bir şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu anlıyormuş gibi hafif bir yumuşama belirdi. Gergin bir an için, Camilla onun uzanıp elini tutacağını, yalnız olmadığını anlamasını sağlayacağını sandı.

Sonra Synton her türlü empati duygusunu hızla ortadan kaldırdı, geri adım atıp aralarına mesafe koyarken yüzü titizlikle donuk bir hal aldı. Artık tamamen anlaşılmaz bir ifadesi vardı.

Kafasında hızlı bir şekilde yapboz parçalarını ve bilmeceleri çözdüğünü, bir sonraki hareketini planladığı ve bu bilginin herhangi bir şeyi değiştirip değiştirmediğini düşündüğünü belli eden zehir gibi gözleri dışında tabii.

Yavaş yavaş Camilla'ya baktığında, o vahşi gözlerinde yeni bir kıvılcım belirdi.

"İki gece sonra bir maskeli balo daveti veriyorum."

Camilla konunun neden aniden değiştiğini anlayamayınca kaşlarını çattı. "Davetiyem bugün geldi."

Synton neredeyse kayıtsızca başını salladı. "Babanıza ait objenin yerini bulmanız konusunda size yardımcı olacağım. Ayrıca o resim de bende kalacak, bu sayede Vexley'nin tasmasını sıkı tutmuş ve her ikimiz için de başka sorun çıkarmamasını sağlamış olacağım. Eğer Büyülü Taht resmini yapmayı kabul ederseniz, tamamlandıktan sonra resmi size teslim edeceğim."

Elini kaldırıp herhangi bir tartışmaya engel oldu.

"İkimiz de bu pazarlıktan istediğimizi almış olacağız. Teklifimi bir kenara atmadan önce, gerçekten düşünmek için biraz zaman ayırın, Bayan Antonius. Bu adil bir anlaşma."

Bu mantıklı bir talepti ama Camilla'nın kalbi adeta kulaklarında atıyordu.

O tahtın resmini *yapamazdı.*

En azından en derinlerde sakladığı sırlarını ele vermeden yapamazdı.

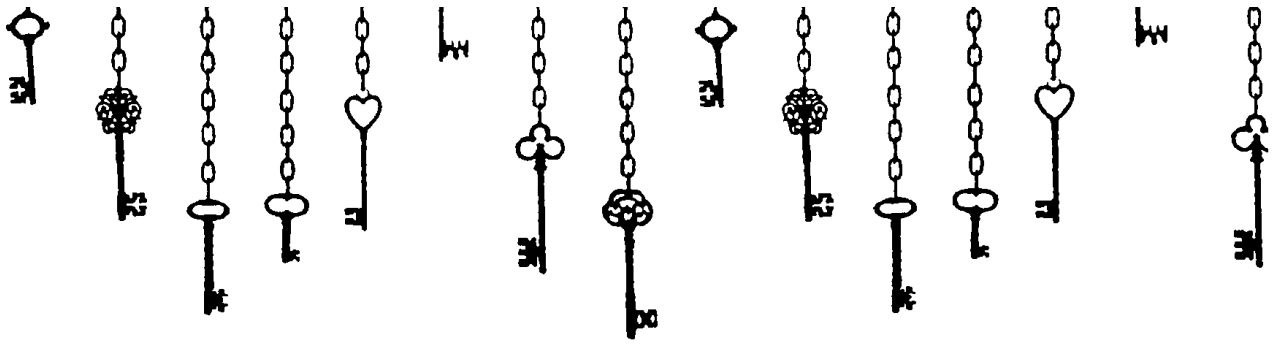
Ancak seçenekleri hızla azalıyordu.

"O resmi istemenizin gerçek nedeni nedir?" diye sordu, muhtemelen beyhude bir çabayla. Yine de ona sırlarından birini anlatmayı düşünüyorsa, onun da karşılığını vermesi gerekirdi.

"Size söyledim. İlginç sanat eserlerini topluyorum. Yeteneğiniz bu parçaya sahip olmak istememe neden olacak kadar iyi."

Synton'ın yüz ifadesi tuhaf bir şekilde duvar gibi oldu ancak Camilla zümrüt rengi gözlerinden kasvetli, yüzyıllar geçmiş gibi görünen bir şeyin emaresini yakaladı. O bakışta insanlık namına hiçbir şey yoktu; sadece Camilla'nın beraberinde ürpermesine neden olan, delip geçmenin imkânsız olduğu bir soğukluk vardı. Camilla onun tek başına ömürler yaşadığını, asla kaçamadığı bir şey yüzünden işkence gördüğünü kolayca gözünün önüne getirebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi, açıklanamayacak şekilde etkilenmişti. "İki gece sonra, baloda size bir cevap vereceğim."

ON BEŞ

Envy, Goodfellow'un peri konusunda haklı olmasına şaşırmıştı.

Silverthorne Yolu'ndaki karanlık pazar, adını uygun bir şekilde nadir eşyalar satan ve aldatmacayı icat edenleri kandırabileceklerine inanabilecek kadar aptal ya da kibirli olan fanilerle zalim pazarlıklar yapan yaratıklardan almıştı.

Birçok insan perilerin yalan söyleyemediklerine inanırdı, bu tıpkı onlara en uygun folkloru uydurdukları gibi kendi yarattıkları bir masaldı.

Sadece bir efsane doğruydu; demir onları gerçekten de yere seriyordu.

Ölümlüler inanmak istediklerinin yarısı kadar akıllı ya da üstün olsalardı, evlerini ve hapishanelerini demirden yaparlardı. Envy kardeşlerinin Günah Hanedanlıklarındaki her bir zindanın bu maddeden yapıldığından emindi. Daha az bilinen çok sayıda yaratık diyarlarda dolaşırdı ve demir onları da zapt etme konusunda oldukça işe yarardı.

Açıkgöz satıcılar geçerken açık hava tezgâhlarından sesleniyor, onu kendi tezgâhlarına çekmeye çalışıyorlardı.

"Hafıza taşına ne dersiniz?"

"Asla dinmeyen şehvet iksiri ister misiniz?"

"Her düşmanı kandıracak ya da ölümü alt edecek bir ceket mi?"

Envy, arnavutkaldırımlı sokakta adımlıyor, elleri gelişigüzel ceplerinde, şaibeli eserlerin olduğu her tezgâha göz gezdiriyordu. Oysa gerçekte çok gergindi. Peri sihrinin melodisi dinleyicinin bilinçaltına yavaşça işleyen, farkında olmadan mırıldanmalarına neden olan bir şarkı gibi kışkırtıcı ve baştan çıkarıcı şekilde havada titrediğini hissettiriyordu. Vahşi Saray'ın sihri, baş döndüren baharat ve fırtına bulutlarının karışımı, hemen fark edilmeyen bir koku, atmosferdeki bir elektrik yükü gibi havada yoğun şekilde asılıydı.

Vahşi Saray, Karanlık Periler'in yuvası olan Unseelie krallığına verilen isimdi. Periler tür olarak iki saraydan birine doğarlardı. Seelie yani güneşe, bahara ve yaza tapan ışık sarayı halkı ya da aya, sonbahara ve kış mevsimine tapan perilerin olduğu Unseelie saray halkı.

Yedi Çember ve Kayan Adalar'ın olduğu ada zinciri tarafında, periler görünmez bir sınırla ayrılarak batıda yaşıyorlardı. Seelie halkı güneşin en parlak olduğu doğuya yerleşirken, Unseelie halkı ayın en doruk noktasında olduğu batıya yerleşmişlerdi.

Tabii ki bir de yalnız yaşayan periler ve sürgün edilmiş periler vardı. Her biri kendi benzersiz mücadeleleriyle yüzleşiyordu. Bir sarayın mensubu olmak varlıklarının özüne işlediğinden, saraydan isteyerek ya da istemeden ayrılmak onlar için çok zordu. Ya da Envy'e öyle söylenmişti.

Perilerin zaman kavramı, Yeraltı krallıklarındaki zamandan bile farklı ilerlerdi. Ölümlü diyarında birkaç gün Peri Diyarı'nda birkaç aya denk gelse de Peri Diyarı'nda geçen birkaç gün de Yedi Çember'de sadece birkaç hafta olabiliyordu. Envy bunu aklına getirmeyi pek de tercih etmediği bir zaman diliminden şahsen biliyordu. Yine de yıllar içinde Vahşi diyarları kurnazca görmezden gelmiş olmasına rağmen, Unseelie halkının sarayındaki düzensizlik Yedi Çember'e kadar ulaşmıştı.

Onlarca yıl önce, kötü oyunlarıyla bir efsane olan Unseelie Kraliçesi Prim Róis, kısa bir süreliğine tahttan çekilmiş ve yokluğunun neden olduğu karmaşanın tadını çıkarmıştı.

Çoğunlukla da bunu kralı örselemek için yapmıştı. Kraliçe İhtilaf, Kral da Kaos'tu. Her ikisi de taptıkları ay kadar tutarsız ve değişkendiler. İkisi birlikte Unseelie halkına hükmetmiş, birkaç bin yıl boyunca çarpık, kaba ve çürümüşlükle dolu, kâbus gibi bir peri halkı toplamışlardı. Unseelie krallığının kendisi de tıpkı bir yıldızın sivri uçları gibi kırılmıştı. Prim Róis ve Lennox en tepedeyken sapkın vârisleri de geri kalan dört saray halkına hükmediyorlardı. Envy, Unseelie halkının duygularla beslenen ve en çok da tutkuyla ilgilenen baştan çıkarıcı kadın cinlere benzediklerine ilk elden şahitti. Bu yaratıkların insanlarla oynamaktan keyif aldıklarını gayet iyi biliyordu.

Bu yüzden Envy ve erkek kardeşleri, dökülmüş kanın kokusuna çekilen cadılar ve vampirler Peri Diyarı'nda köpekbalıkları gibi dönüp durmaya başlayınca, krallığı sıkı bir gözetim altında tutmaya başlamışlardı. Vampir halkının evi olan Garez Adası, Yedi Çember'in güneydoğu sahilinden bir taş atma mesafesinde, Kayan Adalar'ın batısından seyahat ettiklerinde Peri Diyarı'na kolayca yelken açmalarını mümkün kılıyordu.

Neyse ki Seelie halkı en azından biraz mantıklı davranmış, dikkatlerini kendi meselelerine vererek lanetli üyeleriyle hiç ilgilenmemişlerdi.

Envy karanlık düşüncelerden uzaklaşıp, bu tuhaf ve yalnız perilerden hiçbirinin onların nereye gittiklerini çözemediğinden emin olmak için etrafa bakındı.

Şans eseri, solundaki bir tezgâh dikkatini çekti. Değerli taşlardan yapılmış resim fırçaları ay ışığında parlıyordu. İçlerinden biri kusursuz bir zümrütten yapılmıştı. Güzeldi.

Envy fırçayı alıp kaldırdı, herhangi bir sihir ya da hile olup olmadığını hissederken, göründüğü kadar alelade olmasına şaşırdı.

"Paketle bunu."

Bakır rengi gözler ışıldayıp sivri dişler parladı.

"Hoş bir tercih, Ekselansları."

Gerçek unvanı rüzgârda bir uğultudan başka bir şey değildi ancak eski zamanlardan kalma birkaç çift göz ona döndü. Peri başka sırlar ortaya dökmeden, Envy'nin hançeri Unseelie'nin boğazında, ucu parlayan kanını dökmeye yetecek kadar derine batmıştı.

Hançeri bu fırsata memnun olmuş gibi parladı.

"Bak sana ne diyeceğim. Bana bilgi ver, ben de neden kafanı bedeninden ayırmayacağıma ikna olayım. Yalan söylersen bu gece leşinin yanacağı odun yığınına işerim. Anlaştık mı?"

Bir iblis hançeri kimi ya da neyi öldürdüğü konusunda ayrım yapmazdı. Hiçbir ölümsüz bir darbeye karşı gelemezdi. Kendi erkek kardeşleri dışında.

Peri öfkelendi ama başını öne eğdi. Berbat bir gün daha görecek kadar yaşamayı garantileyecek akla sahipti.

"Sen ya da tanıdığın herhangi biri Pierre Antonius adında bir adama bir bilgi sattınız mı? Ayrıntıları ver."

"Evet. Diyarlarda gezmenin bir yolunu öğrenmek istiyordu."

"Ne kadar zaman önce?"

"İki yıl."

"Ve?" Envy baskı yaptı. "Başka?"

"Ona diyar çizgilerinden bahsettik."

Tıpkı Envy'nin tahmin ettiği gibi.

"Kralınız ona bir anahtar verdi mi?"

"Ben artık hiçbir kral ya da kraliçeye ait değilim. Verip vermedikleri beni ilgilendirmiyor."

Sürgün edilmiş bir peri, yalnız bir periden daha dengesizdi. Sürgün edilen periler ya bir sarayları olmadığı için öfkelenirler ya da özgür olduklarına sevinirlerdi. Bu peri sarayı olmadığına sinirli gibiydi.

"Siyasi saçmalıkları bir kenara bırak, soruya cevap ver. Bir anahtarı var mıydı?"

"Evet."

Ve Envy, bunun Camilla'nın geri almak istediği nesne olduğuna bahse girebilirdi. Duygusal bir değeri olduğunu iddia ettiği nesne. Pierre'in sanatında tasvir ettiği gizli tünel ve geçitleri görünce, Envy tam olarak ne işe yaradığını bilmemesine rağmen Camilla'nın onu neden geri istediğini anlamıştı. Bu da Vexley'nin, Envy'nin inandığından çok daha kurnaz olduğunu gösteriyordu. Ayrıca onun oyunculardan biri olduğuna neredeyse emindi.

"Neden diyarlarda seyahat etmek istiyordu?"

"Diğer herkesle aynı sebepten. Kendinden daha üstün olanların arasında yaşamak için. Biz sıkılana kadar bizi eğlendirmek için."

Bu aslında perinin, nedeni tam olarak bilmediğini söylemenin küstahça bir yoluydu. Pierre, Peri Diyarı'na girmenin bir yolunu ya da şekil değiştirenleri arıyor olabilirdi.

"Sen ya da herhangi başka biri, Vexley adında bir ölümlüyle pazarlık yaptın mı ya da yaptınız mı? Eğer yapıldıysa, ne istediğini açıkça söyle."

"Yaptım. Bilgi istedi. Bir anahtar hakkında."

Envy hançerini daha da sıkı tuttu.

"Aynı anahtar mı?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Bugünlerde çok fazla geçit anahtarı bulunmuyor."

Sözünden dönüp bu periyi bıçaklamamak için tüm iradesini kullandı.

"Bu anahtarla ilgili bilgi alabildi mi?"

Eğer aldıysa, o zaman anahtarı sağlam bir şekilde bulup alma ihtimali giderek azalıyordu. Eğer Vexley anahtarın ne kadar kıymetli olduğuyla ilgili ufacık bir fikre sahip olmuşsa, Envy onun anahtarı en çok parayı veren kişiye satacağını, Camilla'ya geri verme konusunda kolayca yalan söyleyebileceğini biliyordu.

Unseelie ona cevap vermeden hemen önce çıkan bir tartışma, perinin Envy'nin elinden kaçmasına yetecek kadar dikkatinin dağılmasına neden oldu.

Küfrederek, iki tezgâh ilerideki bir satıcıyla kavga eden ölümlüye öfkeyle baktı ama tüm bu kargaşayı çıkaran kişinin kim olduğunu görünce öfkesi biraz sakinleşti.

Lord Edwards. Katherine'in kocası.

Gerçekten merak uyandırıcıydı.

Hemen tüm olasılıkları gözden geçirdi: Edwards da oyunculardan biri olabilirdi. Ya da belki Unseelie sihrine bağımlı olmuş kişilerden biriydi.

Oraya gidebilir, adamı kavganın içinden çekip alabilir ya da gölgelerin arasından seyrederek başka hangi sırların ortaya çıkacağını görebilirdi.

Envy pek yardım etmeyi seven biri değildi.

Sihriyle kendini gölgeleyerek gizleyip öfkeli lordun yanına süzüldü.

"Peter'ın iksirden vaat edildiği gibi bir fayda görmediğini bilmenizi isterim."

Peri satıcı ölümlüye boş boş baktı.

"Horozu diyorum, Tanrı aşkına," dedi Edwards dişlerini sıkarak. "Horozun altın yumurtalar yumurtlayacağına söz vermiştin. Paramı geri istiyorum."

Envy bir anlığına gözlerini yumdu. Edwards gerçekten de aptalın teki miydi? Yoksa horoza kendi ipucunu bulmak için mi ihtiyacı vardı? Tuhaftı, ancak oyun ustasının çarpık bir espri anlayışı vardı.

Belki de Edwards, gerçekten tüm diğer faniler gibi sadece zengin olmanın kolay bir yolunu arıyordu.

Canı sıkılan ve hayal kırıklığına uğrayan Envy, Silverthorne Yolu'nda ilerleyip giderek azalan kalabalığı inceledi, Camilla'nın babasının diğer diyarlara duyduğu hayranlığın gizemini çözmeye çalıştı. Acaba merakını ne cezbetmişti? Periler mi, yoksa şekil değiştirenler mi?

Yoksa Pierre'in merakı sadece maceraya duyulan o sinir bozucu insani bir ihtiyaç mıydı?

Envy aniden, Camilla'nın kayıp annesiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istedi; ihtiyacı olan cevapların hepsi onda olabilirdi. Envy annesiyle ilgili soru sorduğunda Camilla konuyu hemen kapatmıştı ve şimdi bunun nedenini daha da çok merak ediyordu.

ON ALTI

Camilla'nın hizmetçisi korsesinin iplerini yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar çok sıktı. Ardından ayakkabılarını getirmek için gitmeden önce şimdiye kadar bırakın sahip olduğu, gördüğü en göz alıcı elbiseyi giymesine yardım etti.

Babası öldükten sonra, Camilla galeriden gelen tüm parayı personelini tutmaya harcamıştı. Galeri epeyce yol katetmiş, onun için de iyi bir gelir kaynağı olmaya başlamıştı ama bunu eskiden her sezon yaptığı gibi gardırobunu yenilemek için kullanamıyordu.

Ya güzel elbiseler alıp personel sayısını yarıya düşürecek ya da elbiselerin sayısını yarıya indirip tüm hayatı boyunca tanıdığı bu insanları yanında tutacaktı. Tercih kolaydı.

Şu anda giydiği elbise bir daha sahip olmayı düşünebileceği elbiselerin de ötesindeydi. Gerçekten de bir sanat eseriydi; gösterişli, şatafatlı ve inkâr edilemeyecek kadar çarpıcıydı. Sadece ufak bir servete mal olduğundan değil, aynı zamanda onu giymek güçlü hissettirdiği için Camilla elbisenin içinde adeta bir prenses gibi hissediyordu. Gerçekten böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Boy aynasının önünde önce bir tarafa sonra diğer tarafa dönüp kumaşın hareketlerini hayranlıkla seyretti.

Etekliklerinde, rasgele parlayan yıldızlar gibi serpiştirilmiş gümüş rengi pulların olduğu kabarık, incecik beyaz tül katmanları vardı. Korsesi, gümüş boncuklarla kaplanmış pırlantalarla ince beyaz tüylerden yapılmıştı. İlahi, baştan çıkarıcı ve hiçbir ölümlünün el süremeyeceği bir ay tanrıçasına benziyordu.

Elbise, ona uygun gümüş rengi telkari[9] bir maskeyle birlikte Synton'ın balosundan iki saat önce gizemli bir şekilde eline geçmişti. Pakette not yoktu ama elbisenin üzerinde çok güzel, yeni bir resim fırçası duruyordu.

Gerçi buna resim fırçası demek hakkını yemek olurdu. Tutma yeri tek parçadan işlenmiş, Syton'ın gözleriyle aynı renk tonunda bir zümrütten

[9]Tel haline getirilmiş gümüş veya altının özel tekniklerle örülmesi olarak bilinen süsleme tekniği.

yapılmıştı ve Camilla'nın aklında hediyelerin nereden geldiğiyle ilgili bir şüphe bırakmamıştı.

Yeterince şaşırtıcı şekilde, değerli bir taştan yapılmış olsa da fırça ne ağır ne de tutması zordu. Avucuna kusursuzca uymuş, birkaç dakika tuvalin başına oturmak istemesine neden olmuştu.

Camilla sık sık damarlarında kan yerine boya dolanıp dolanmadığını düşünürdü. Resim yaparken, sanki fantastik, güzel ve tam olarak kaçmak istediği gibi yerler olan yeni diyarlar ortaya çıkarırdı. Sanatı sayesinde, bir şekilde bu küçük galerinin çok ötesinde bir evrenle bağlantısı olduğunu düşünürdü. Her biri, bir öncekinden daha da sihirli binlerce hayat yaşayabilirmiş gibi hissederdi.

Synton onu baştan çıkaracak şeyi doğru seçmişti.

Resim fırçası kurnazca bir hediyeydi. Camilla'nın gerçekten de onun için Büyülü Taht'ı resmetmeyi düşünmesine neden olmuştu. Sonuçları ne olursa olsun...

Fırçayı kırışmış kadifenin üzerine bıraktığında duyguları adeta taşıyordu. Teklif ettiği anlaşma için bu gece ona bir cevap vermek zorundaydı.

Bu kararının bir ihanet anlamına gelmemesini diliyordu. Babası ölmeden önceki geceyi anımsadı, titreyen kollarındaki son bir güçle Camilla'yı yanına yaklaştırmaya çalışmıştı.

"Karanlık... kazanamayacak."

"Anlamıyorum," demişti yaşlı gözlerle. Babası biliyor muydu? Hep biliyor muydu acaba, diye düşünmüştü?

"Sen... iyi, tatlı bir kızsın. Bundan asla... şüphe duyma."

Bunlar ona son sözleriydi. Pierre yıllar içinde sihirli nesnelerle ilgili duygularını açıkça göstermişti. Ne kadar tehlikeli olduklarını, neye mal olursa olsun onlardan uzak durulması gerektiğini söylemişti.

Camilla'nın nadir... yeteneğiyle bir araya geldiğinde Büyülü Taht'ı resmetmesi durumunda bu gerçekten tezahür edebilirdi. Ne yaptığıyla ilgili hikâyeler, bitmek tükenmek bilmeyen bir güç ve ölümsüzlükten diğer tüm kralları lanetlemeye hatta ölümsüzleri bile yok etmeye kadar uzanan bir çeşitlilik gösteriyordu ama Camilla hiçbir versiyonun iyi olacağından emin değildi.

Acaba Synton taht resmiyle ne yapmak istiyordu?

Kendi şahsi koleksiyonu için istediğini iddia etmişti ama Camilla'nın bu cevabın dürüst olmadığını anlamak için adamın bir yalanı hemen anlama yeteneğine ihtiyacı yoktu.

Tarif edilemeyecek kadar karanlık şeyler yapacak güce sahip bir nesneyi Synton gibi birine verme riskini göze alabilir miydi? Babası ona gücün en saf ruhları bile bozduğunu tekrar tekrar öğretmişti. Synton ona en başından beri hiç de saf bir ruh gibi görünmemişti.

Eğer Camilla Büyülü Taht'ı çizerse, daha sonra yaşanacaklardan şahsen sorumlu olacaktı. Belki Synton bunu kötüye kullanmayabilirdi ama çok daha kötü birisi tarafından çalınma ihtimali vardı.

Hafifçe vurulan kapının sesi onu tekrar şimdiki ana getirdi.

"Girin."

Hizmetçisi kibarca reverans yaptıktan sonra Camilla'nın ayakkabılarını giymesine yardımcı oldu.

"Lord ve Leydi Edwards geldiler."

Camilla son bir kez daha kendine bakıp maskesini taktı.

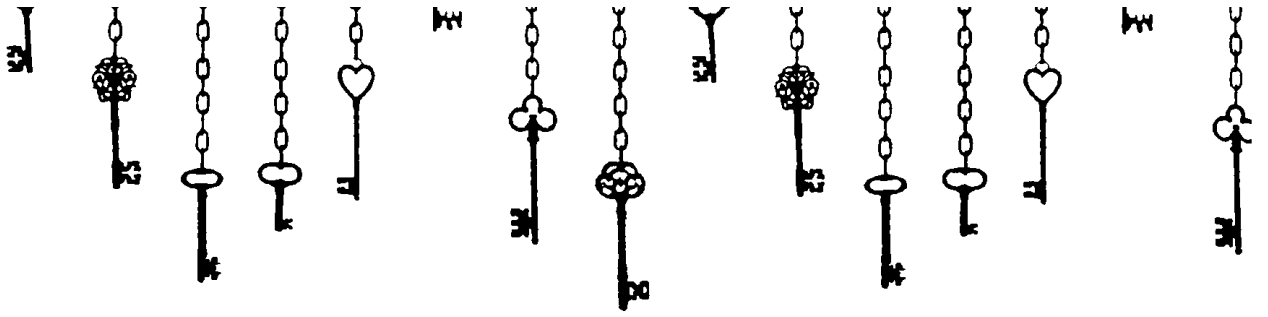
Öyle ya da böyle, bu gece eve dönen kadın başka biri olacaktı. İyisiyle kötüsüyle.

Şimdiye kadar şansına baktığında pek de ümitli değildi.

"Lütfen, baba. Bana yardım et." Camilla gözünün önüne babasıyla bir anısını getirmeye çalışıp onun güven veren sesini aradı ama ahirette onu her kim duyuyorsa kötü bir kahkaha atmış ve tüyler ürpertici sesin yankısını iliklerinde hissetmesine sebep olmuştu.

Camilla, o uğursuz kahkahanın daha kötü şeyler yaşanacağının bir işareti olmamasını umut ederek hızla odadan çıktı.

Duzenleme
Ny.ozlem

ON YEDİ

Hemlock Konağı, kesinlikle Haset Hanedanlığı değildi ama o âlemin prensi değişimden oldukça memnun kalmıştı. Ve sonucundan. Karın boşluğundaki sızının giderek artması ya da gözünün sürekli saate kayıyor olması dışında her şey yolundaydı. Gecenin sonunda birçok şey karara bağlanacaktı. Ya zafere bir adım daha yaklaşacak ya da halkını sonsuza kadar lanetlemiş olacaktı.

Envy'nin halkının kaderi inatçı bir faninin elindeydi.

Bunun şiirsel bir ironi olduğunu düşündü. Lennox'un bu oyunu planlamak için onlarca senesi vardı. İşleri hiçbiri için kolaylaştırmayacağını bildiğinden Camilla'yı muhtemelen tam olarak bu özelliği yüzünden seçmişti.

Yine de Envy oyunu kaybetmeye bu kadar kısa sürede yaklaşacağını düşünmemişti.

Nefes alışverişine, oynaması gereken gizemli lord rolüne odaklandı. İçten içe, çılgın bir deniz gibi çalkalanıyordu. Yukarıdaki balkonda volta atmak, parmaklarını korkuluklarda gezdirmek, biriken enerjisini bir şekilde boşaltmak istiyordu.

Belki de sadece istekli bir partner bulup sükûnete erene kadar onu becermesi gerekiyordu. Hatta daha da iyisi, birinin şehvetini canlandırarak gücünün bir kısmını yenilemesi gerekiyordu.

Bu o kadar zor olmamalıydı. Büyük bir heyecanla parıldayan evine gelen ilk davetlilere göz gezdirdi. Daire şeklindeki araba yolunu düzeltmiş, üzerinde kanatlı bir yaratık heykelinin olduğu, suyu parlak açık yeşil renkte olan bir çeşme ekletmişti.

Her oda, arazinin her bir santimetrekaresi, göz kamaştırmak ve günahını teşvik etmek için tasarlanmıştı.

Waverly Green'in fani cemiyetinin neredeyse tamamı, malikâneye ve onun gizemli cazibesine çekilen yüzü aşkın asilzade, sırf sonrasında böbürlenmek için davetini kabul etmişti. Envy ayrıca bazı davetiyeleri

bilerek vermemişti. Herkesin katılabileceği bir etkinliğe hasetlik duymak için hiçbir neden yoktu.

Balo salonuna giren, en kaliteli kumaşlardan elbiseler ve takım elbiseler giymiş, maskeleri mum ışığında parlayan birkaç düzine kadar çifti inceledi. Kadınlar, heyecanla konuşarak salonda dolanırken, erkekler etrafta dolaştırılan tepsilerden aldıkları içkilerini yudumluyorlardı.

Envy büyük salona bakan balkonda ilerleyerek konuşulanları dinledi. Koyu altın rengi maskeler takmış olmalarına rağmen, Vexley'nin partisinde gördüğü Lord Walters il

e Harrington'ı ve Dul Janelle'le kaçamak yapan adamı, Lord Garrey'i tanıdı.

Lord Garrey enteresan biriydi. Anlaşıldığı üzere, son birkaç yılda ailesinin kusursuz konumuna rağmen bir dizi talihsizlik yaşamıştı. En küçük kız kardeşi ve sonra kur yaptığı hanımlardan biri ortadan kaybolmuş, onlardan bir daha asla haber alınamamıştı. Envy'nin casusları ayrıca adamın çocukluk arkadaşı Lord Edwards'la olan bağlantısını da ortaya çıkarmışlardı. Anlaşılan Lord Garrey de Silverthorne Sokağı'nı sık sık ziyaret ediyordu.

Envy tüm bunları bildiği için, Lord Garrey'nin de oyunculardan biri olduğundan şüpheleniyordu. Periler ölümlü kadınları alıp, onları Peri Diyarı'na götürmekten hoşlanırlardı. Bu oynamaya değer bir şey olurdu, birini geri kazanmak için bir şans.

Adam balo salonunun kenarında dolaşmak için müsaade isteyip, her bir resme ve heykele dikkatle bakmaya başlayınca, Envy'nin içine doğan his daha da güçlendi. Envy bilinçli olarak Unseelielerin tasvir edildiği sanat eserlerini tercih etmişti. Kimin fark edeceğini görmek istemişti ve planı tıkır tıkır işliyor, Lord Garrey tam da orada duruyordu. Vahşi Saray.

Envy, ana katta bekleyen Alexei'ye işaret edip, söz konusu ölümlüyü izlemesi gerektiğini belirtti. Kumandan yardımcısı başıyla onayladıktan sonra gölgelerin arasında kayboldu.

Tekrar dikkatini Walters ve Harrington'a çevirdi. Eğer Lennox onunla dalga geçmiyorsa, gözlemlediği kadarıyla oyuncuya pek benzemeyen bu adamlar sadece iki soytarıydı.

Malum lordların olduğu grubun fısıltıları kulağına geldi, seslerinde kıskançlık tınısı vardı. Görünürde, Envy'nin davetiyeleri beklediği etkiyi yaratmıştı. Davetiyeleri Günah Hanedanlığı'nm sembolü olan iki başlı

kurtla mühürlemişti ve neredeyse siyah denebilecek koyu yeşil renkte, parlayan gümüş rengi mürekkeple en kaliteli kâğıda basılmıştı.

Her biri davetlilere uygun seçilmiş hediyelerle gönderilmişti. Brendiler, purolar, nadir bulunan kitaplar... Envy'nin casusları onun için çok detaylı istihbarat toplamışlardı. Davet edilenlerin daveti reddetmelerini neredeyse imkânsız kılmıştı. Harrington ve Walters, ambalajın sinir bozucu şekilde son derece sıra dışı olmasının neden olduğu hakaret karşısında küstahlıktan neredeyse kuduruyorlardı.

Camilla'nın hediyesi ise çok farklıydı. Envy her şeyi kendi satın almış ve ona sıradan bir parti hediyesinden daha fazlasını vermişti. Camilla bir asilzade olmayabilirdi ama Envy onun bu gece saygınlık ve zarafette emsalsiz bir prenses gibi olduğunu görmek istiyordu. Bunun nedeni kısmen güzelliğinin bunu gerektiriyor olması, kısmen de Vexley'ye hiçbir zaman bir şansı olmadığını göstermek istemesinden kaynaklanıyordu.

Şehvet kıvılcımları şimdiden salondaki havada parlıyor, Envy'nin günahını besliyor ve her insani duyguyu alevlendirmek için etrafa yerleştirdiği baştan çıkarıcı yağlarla etki daha da büyüyordu. Vanilya, zencefil, yasemin, misk... Her koku farklı bir his uyandırıyor, yeni bir zevk vaat ediyordu.

Oyun için olabildiğince fazla güç depolaması gerektiğini bildiğinden, Envy seçtiği dekorasyonda da günahının karanlığına yer vermişti. Koyu renk ahşap masalar ve sandalyelerle siyah kristalden bir avize. Demirden yapılmış aplikler ve şamdanlara yerleştirilmiş abanoz rengi balmumundan ince mumlar.

Aşağıda, balo salonunun zemini gece karanlığında bir çayır gibi parlıyor, cilalanmış siyahımsı yeşil mermer, üzerinde süzülen dansçıların maskeli yüzlerini net olarak yansıtıyordu.

Başını sallamasıyla, kiraladığı dörtlü müzisyen grubu çalmaya başladı. Geniş mermer zeminde dönen her bir elbise gece yarısı açan çiçek yaprakları gibi kendi güzelliğini yansıtıyordu.

Envy'nin öngörüsü zarif bir şekilde gerçek olmuştu.

Gerçek ihtişamı sezmiş ölümlüler içkilerini yudumluyor, küçük gruplar halinde sohbet ediyor, gece ilerledikçe taktıkları maskeler sayesinde daha da cesur davranıyorlardı. Envy gerçek yüzlerini saklayabildikleri takdirde günah işlemek için kendilerini biraz daha rahat bırakacaklarını biliyordu.

Gerçi şu ana kadar şahit olduğu en utanç verici şey, erkeklerin cemiyetin normalde izin verdiğinden daha fazla dans çalmalarıydı.

Camilla'nın nasıl olacağını, maskenin onu cesaretlendirip cesaretlendirmeyeceğini merak etti. Aşağıda girdap gibi dönen gökkuşağı renklerinin arasından gümüş rengi bir renk geçmesini beklerken, Camilla'nın birkaç gece önce tüneldeki arzusunu anımsadı. O kadar yoğun, o kadar çarpıcıydı ki Envy'nin neredeyse amacından sapmasına neden olmuştu.

Onun gümüş rengi saçlarını gözünün önüne getirdi, sonra saçlarını yavaş yavaş yumruğuna dolayıp, yüzünü kendine çevirdiğini hayal etti. Bu şekilde tutulmaya karşı koyar mıydı, yoksa hoş mu karşılardı? Her iki durumda da Envy, Camilla öfkesini, onu en çok istediği şeyden mahrum bıraktığını unutana kadar öperdi. Dilini ağzına soktuğunda çıkardığı iniltileri, duvara yaslanmış halde tıpkı kadının istediği gibi ona sahip olduğunu hayal edebiliyordu.

O zaman da Camilla'dan etkilenmişti ve hâlâ etkilendiğini fark edince sinirlendi. Belki de pazarlığı bir kenara bırakıp onu yatağına almalıydı, böylece kısa sürede kadını kafasından atabilirdi.

Bir gece ve sonra Envy nihayet tatmin olmuş olacaktı.

"Dikkat et, kardeşim."

Lust, parmak uçlarında Karanlık ve Günahkâr dolu bir kadehi sallayarak, yanında belirdi.

"İnsanlar yüzündeki bu ifadeyi özlemle karıştırabilirler."

Envy oynaması gereken rolü hatırladı. O Cehennemin Prensiydi, ahlaksız ve küstahtı. Günahını canlandıracak türde eğlence arayan biriydi.

Her şeyi kaybetmenin eşiğinde olan çaresiz bir adam değildi.

"Haklı olduklarını söyleyebilirim," dedi Envy. "Bir sonraki ipucunu bulmak için can atıyorum."

Lust homurdandı.

"İnatçı herif."

"Şu anda Pride gibi konuşuyorsun. Belki de Sloth[10]'un önerdiğini yapmalı, rahatlayıp daha yaratıcı olmalısın."

"Bu kadar kayıtsız olduğuna göre, Camilla'yı seve seve bir yere yaslayıp aletimi içine sokmaktan–"

Lust anlaşılmaz bir ses çıkardı.

[10]Yedi ölümcül günahtan biri olan tembellik. Prensin adı olarak kullanılmıştır.

Envy hareketlerinin sonucunu düşünmeden önce volkan gibi patlamıştı. Yine de kardeşinin boğazını sımsıkı sıktığında, yüzünde mizahtan eser yoktu.

"Sakın."

"Neden? Bu şehvet, aşk değil. Aşk sarhoşu ağabeyimiz gibi davranmana gerek yok. Tabii, eğer bu oyun diğerlerinden farklıysa o zaman başka." Lust'ın bakışları değişti; Envy'i bilerek tahrik ediyordu. "İtiraf etmek istediğin herhangi bir şey yok, öyle değil mi?"

Envy'nin kafasında yüksek bir kükreme sesi yankılandı. Lust kurnazlığını neşeli kişiliğinin arkasına saklıyordu ama içgüdüleri diğer erkek kardeşlerinin hiçbiriyle kıyaslanamayacak seviyedeydi.

"Benim olana kadar," dedi Envy sakince. "Paylaşmak konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Normalde bu doğruydu. Herkes onun sınırlarını koruma konusundaki takıntısını bilirdi.

"Güzel. Bir an için boğazımı parçalayacağını sandım."

Lust ona kurt gibi sırıtarak baktıktan sonra gözü Envy'nin arkasına kaydı.

Envy elini indirdi ve tekrar vurmaya hazırmış gibi esnetti.

Kardeşi kolunu onun omuzlarına atıp dans pistine bakması için döndürdü.

"Eğer ressamı sen yatağa atmazsan, başka biri atacak."

Oradaydı, karanlığı delip geçen parlak bir kılıç. Tek bir gece için bile olsa, onun yıldız ışığı prensesi. Onu ve sarayını yanan, ölümcül ellerinde tutan kadın.

"Lanet olası tanrılar adına," diye mırıldandı yanında duran Lust, ıslık çalarak. "Şu kadına bak."

Envy onun yanında, mavi ve gri maskeleriyle sıradan gölgeler gibi duran Leydi Katherine ve Lord Edwards'ı zar zor fark etti. İkisinin ortasında Camilla başı dimdik duruyor, uhrevi saçları maskesinden geriye doğru bukleler halinde toplanmış, açık omuzlarından dökülüyordu.

Envy'nin bakışları köprücükkemiklerine kaydı, keyifle kıvrımlarını belli eden ama açıkça göstermeyen elbisesindeki girintiye baktı. Bu detay kışkırtmak, baştan çıkarmak için tasarlanmıştı ve Bayan Camilla Antonius tüm salonu büyülüyordu. Vexley'nin partisinde çekingen davranmış, gölgelerin arasında kaybolup fark edilmekten kaçmak istemişti.

Parlak gümüş rengi maskesiyle, şu anda karşısına çıkan herkesin dikkatini üzerine çekiyordu. O bir yıldızdı ve herhangi sıradan bir ölümlü için ışığını söndürmeye niyeti yoktu.

Bu gayet uygundu çünkü Camilla, bu gece ölümlü bir adam için hazırlanmamıştı.

Envy için hazırlanmıştı.

Ve Büyülü Taht'ı resmetmeyi kabul ettikten sonra, çünkü Envy bunu yapacağına inanmak zorundaydı, birlikte geçirecekleri zamanın her saniyesinin tadını çıkaracaktı. Güneşin ışıkları pencerelerden süzülüp tutku dolu geceleri sona erene kadar onun bedenine tapacaktı.

Envy, günahını alevlendiren bir şey gördüğünde kendi büyük girişini yapmaya hazırdı.

Vexley de gelmişti ve şimdiden Camilla'yı dans pistine doğru çekiştiriyordu. Eli Camilla'nın kalçasında, Envy'nin hoşlanmayacağı kadar çok aşağıda duruyordu.

Buz gibi soğuk, ezeli kıskançlık, Envy'nin durduğu tırabzanın donmasına neden oldu.

Yandaki balkondan aşağı bakan faniler önlerindeki tırabzan buz kesince çığlık attılar.

Lanet olsun. Envy fanilerin anılarını bulandırmak için minicik de olsa sihrini kullanıp, biraz önce şahit oldukları tuhaflığı unutmalarını sağladı. Herkes sakinleştikten sonra, Envy kardeşine uyarı maiyetinde bir bakış attı.

"Sakın başlama."

Lust onu tavrıyla ilgili tekrar sinirlendirmeye fırsat bulamadan, merdivenlerden inmeye başladı.

Maskeli lordlar ve leydiler önüne çıkıp dikkatini çekmeye çalıştılar. Hafifçe öksürerek onlara bakmasını sağlamayı denediler. Envy aralarından bir bıçak gibi geçti, gerçekten ölüme niyet eden bir ölümlüyü hedef alarak ilerliyordu. Vexley'nin gösterişli altın maskesi de tıpkı Bayan Antonius'un bedeninden aşağı doğru kayan elleri kadar hafifti. O eller biraz daha aşağı inerse, Envy onları kesip atabilirdi.

Dans pistinde hedefe doğru adımlarken insanların hayret dolu seslerini görmezden geldi. Konuşmadı, geçmek için ricada bulunmaya tenezzül etmedi. Vexley, Envy hemen oracıkta kılıcını kalbine saplamadığı

için tanrısına şükretmeliydi. Ya da belki önce o aptalın aletini keser, kendisinin olmayan bir şeyi almanın nasıl hissettiğini gösterebilirdi.

Aksine, Envy kolunu rahat bir şekilde Camilla'nın beline doladı ve valsin bir adımını bile kaçırmadan onu ustaca kollarına çekti. Camilla bir an kaskatı kesildikten sonra rahatladı, Envy'nin maskesine bakakaldı. Vexley öfkeden kudurmuştu ama dans sayesinde kısa sürede geride kaldı.

Diğer çiftlerin etrafından dolandılar ama Envy onları hiç önemsemiyordu. Camilla tapılacak bir tanrıçaydı ve bu gece onundu.

Envy, altdudağını ısırışını seyretti, bu hareket aşağıda kasıklarında kor bir alevi harlıyordu.

"Söylemek istediğiniz bir şey mi var, Bayan Antonius?" diye sordu, dudaklarını kulağına götürerek.

Onu baştan çıkarmak niyetindeydi ama o gergin sıcaklık daha da aşağılara inince, bedeni aniden birbirlerine dokundukları her yerin farkına vardı.

Camilla'nın tüyleri diken diken oldu. Envy biliyordu çünkü hafif dokunuşuyla bunu hissetmişti. Teni heyecandan pütür pütür olmuştu. Israrcı ya da zoraki bir şekilde değil, çekinmenin kıyısında bir sahiplenmeyle, sakince kendine çekti.

Camilla geri çekilmedi. Aksine, sanki karşılık veriyormuş gibi ona yaslandı. Bahsi arttırması için meydan okuyordu. Envy nazikçe sırtını okşadı, pistte dönerken Camilla'nın aniden aldığı nefesi fark etmek neredeyse olanaksızdı.

"Camilla?" dedi, nefesi boynundaki narin gümüş rengi bukleleri hareketlendirdi.

"İnsanlar biraz önce yaptığınız şey hakkında konuşacaklardır, lordum."

Envy'nin ses tonu keyifliydi.

"Peki ne diyecekler?" Camilla'yı tekrar tekrar döndürüyor, daha hızlı hareket ederken, müziğe ayak uyduruyordu. "Bir dans çaldığımı mı? Sarhoş bir aptalın olay çıkarmasına engel olduğumu mu? Yoksa diğerlerinin ne düşündüklerinin hiç umurumda olmadığını mı?"

Camilla bir süre sustu.

"Resim fırçası çok hoştu. Ama rüşvet zaten hep baştan çıkartıcıdır, öyle değil mi?"

Envy gülümsedi. "Basit bir hediye olduğunu düşünün."

"Kusura bakmayın ama lordum, sizinle ilgili hiçbir şeyin basit olmadığına bahse girerim."

Boğuk ve keyifli bir şekilde güldü. Bayan Antonius zorlu bir rakipti. Tüm bunlar sona erdiğinde Envy onunla ağız dalaşına girmeyi gerçekten özleyebilirdi.

Onları kenara, karanlık bir tarafa doğru yönlendirerek biraz yalnız kalmalarını sağladı.

"Size baskı yapmak isteseydim, Bayan Antonius, bunu yapmanın çok daha ilgi çekici yollarını bulabilirdim."

Camilla'nın gözleri onun dudaklarına kaydı, gereğinden fazla orada kaldıktan sonra tekrar gözlerini kaçırdı, etrafa bakındı. Yanakları hafif kızarmıştı.

İlginç.

Envy, çenesini tutup dudaklarını dudaklarında gezdirmeyi, onu oracıkta öpmeyi düşündü. Bu hareket yüzünden mahcup olup olmayacağını ya da maskenin onu cesaretlendirip cesaretlendirmeyeceğini düşündü.

Arkalarında genizden gelen bir ses, anın büyüsünü bozdu. Envy hemen geri çekilmedi ya da kollarını Camilla'dan çekmedi. Sadece dönüp gelen kişiye rahatsız bir ifadeyle baktı.

Esmer kadın dans kartını havaya kaldırdı. "Bu dans bana ait, lordum."

Envy müziğin durduğunu, yeni bir şarkının başladığını duyunca gözlerini kırptı. Beyaz tüylü maskenin ardındakinin Dul Janelle olduğundan şüphelenen Envy, kadını başından savmak üzereyken, Camilla geri adım attı, hafif bir çene hareketinden sonra hızla dans pistinin diğer tarafına geçerek içeceklerin olduğu masaya yöneldi.

Envy kısa bir süre arkasından baktı. Çok yaklaşmıştı... peki neye? Evet demesine mi, yoksa güvenini kazanmaya mı? Belki de sadece o anda onu öpmek istemiş, onları seyreden Vexley ve diğer herkesi kıskançlıktan çıldırtmak istemişti.

Esmer kadın tekrar karşısında belirdiğinde, tüylü maskesinin arkasındaki bakışlarıyla onu adeta yiyordu.

"Lordum?"

Envy hoş bir gülümseme takındı. Cemiyetin oyunları şimdiden müdahaleye başlamıştı ve tüm çabalarına rağmen daha bir âşığı yatağa atma keyfine bile nail olamamıştı.

Camilla'nın olduğu yöne son bir kez daha baktı, zevk arayışında olan kardeşinin elinde yeni bir kadehle Camilla'ya yanaştığını görünce günahı yine alevlendi.

Lust kadehini Envy'e doğru kaldırdığında, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Lanet olası hergele.

Envy, Lust'ın ne söyleyeceğini, günahını Camilla'ya karşı tekrar nasıl kullanmaya çalışacağını gayet iyi tahmin edebiliyordu. Maskeli kadını kollarına alırken kıskançlık tüm bedenini sardı, dans eşini kasten Camilla'nın durduğu yere doğru yönlendirdi.

Kardeşinin, sarayını kurtarmak için sahip olduğu en iyi fırsatı mahvetmediğini garanti altına almak için Lust'ı gözünden ayırmak istemiyordu. Biraz da Camilla'nın onun başka biriyle dans etmesine nasıl tepki göstereceğini görmek istiyordu. Orada bir şey olduğuna, kısacık bir an için bile var olduğuna yemin edebilirdi.

Ve eğer Camilla onu öpmeyi aklından geçirdiyse, o zaman belki teklifini kabul etmeyi de düşünüyor olabilirdi.

İçinde ümit benzeri bir kıpırtı hissetti. Bu gece her şeye rağmen çektiği zahmete değebilirdi.

ON SEKİZ

"Kardeşimle bir dans daha istiyorsanız, buyurun."

Camilla gözlerini dans pistinde vals yapan zümrüt rengi maskeli adamdan ayırdı ve Synton'ın kardeşine baktı.

İlk tanıştıklarında fark etmemişti ama Lord Synton'la aynı renk koyu saçlara ve bronz tene sahip olmasına rağmen, gözleri maskesiyle hoş bir uyum içinde olan çarpıcı bir kömür grisiydi.

Adam ona karşılık vermek zorunda kaldığı gizemli bir gülümsemeyle baktı.

Onda bulaşıcı, Camilla'da arkadaşlığının keyfini çıkarmak istediği bir şey vardı.

Dürüst olmak gerekirse bu, biraz huzursuz edici bir histi.

"Bir erkekle iki kereden fazla dans etmek uygunsuz kaçar, Bay Synton."

Adam kahkaha attığında, sesi samimi bir keyifle doluydu.

"Kardeşimin bu ismi çoktan sahiplendiğini düşünsem de lütfen bana Syn diye hitap edin. Kardeşlerim ne derlerse desinler, ben kendimi günahın baş prensi olarak görüyorum."

Gözündeki şeytani pırıltıya bakınca, Camilla onu bu şekilde gözünün önüne getirebiliyordu.

"Pekâlâ, Syn. Kaç kardeşsiniz?"

"Yedi kardeşiz, her biri bir öncekinden daha da yakışıklı yedi kardeş."

Yedi Synton kardeş, Tanrı onları korusun.

Ve Camilla birinin bile özgüven eksikliğine sahip olmadığına bahse girebilirdi.

Hafifçe eğildi, sesini fesat dolu bir fısıltıya düşürdü. "Biz Günah Prensleri olarak biliniriz. Bu çok ciddiye aldığımız bir unvandır, sizi temin ederim."

Camilla kahkaha attı. Buna hiç şüphe yoktu ama yine de omurgasında hafif bir ürperti hissetti. Yedi Günah Prensleri gerçekten vardı ve Yedi Çember adında bir âleme hükmederlerdi, ancak annesinin anlattığı bazı efsanelerde bir zamanlar sekiz prensten bahsedilirdi.

Olamazdı...

Yanında duran adamı inceledi.

"Hikâyeleri duydum. Gerçekten bir Günah Prensi olduğunuzu varsayalım. Neye hükmediyorsun?"

"Hâlâ tahmin edemediyseniz, o zaman o kadar iyi bir prens değilim demektir."

Sinir bozucu bir cevaptı. Gerçi Camilla muhtemelen o ve Synton'ın daha başka, çok daha efsanevi bir şey olmalarını ümit ediyordu. Bu, can sıkıcı çekim için bir bahane olurdu. Suçu sihrin üzerine atmak, bu hergeleden sırf kendi olduğu için hoşlandığı gerçeğini kabul etmekten çok daha kolaydı.

"Neden dans etmiyorsunuz?" diye sordu. "Bir sürü leydi göz ucuyla sizi süzüyor."

"Ben yedek kulübesinden sorun çıkarmayı tercih ederim."

Sıra dışı gözlerini kalabalığa çevirdi, gülümsemesi giderek daha da fena bir hal alıyordu.

"Çok fazla ahlaksızlık. Ruh için iyidir."

"Ahlaksızlık mı?"

Syn başıyla dans pistini işaret etti. "Günahkârlık."

Camilla bakışlarını takip etti, sonra nefesini içine çekti.

Salonun karanlık köşelerinde gizli gizli konuşan çiftler, sanki mecburlarmış gibi birbirlerine yaklaşmışlardı. Ellerini birbirlerinin vücutlarında cesurca gezdiriyor, aç ve meraklı gözlerden hiç rahatsız olmadan dokunmaya devam ediyorlardı.

Camilla salonu incelemeye başladı. Dans pistindekiler görgü kurallarındaki boşluğu fark etmemiş gibiydiler. Birçoğu kahkahalar atıyor ve telli çalgılar çalan dörtlünün müziğiyle dans ediyordu. Hepsi içkilerin tadına bakmıştı, maskelerinin ardındaki bakışları donuklaşmış, dönerken adımları dengesizleşmeye başlamıştı.

Ancak etrafta, titrek mum ışığından uzaklarda, birkaç çift öpüşmeye başlamıştı. Boğazlar, eldivensiz eller, dudaklar, göğüsler...

"O da neyin nesi..." Camilla inanamadı. Görkemli salonun en karanlık yerlerinde ortaya çıkan manzarayı sanki silecekmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Bedenini saran sıcaklık boynuna doğru çıkıyor, oradan karnına iniyordu.

Hemen yanında, maskeli bir çiftin duvarın dibinde sevişmeye başladıklarını, bir bacağını partnerinin arkasına dolarken kadının kızarmış

teninin elbisesinin altından çıktığını fark etti. Çiftin her iki yanında duran mumlar çılgınca titredikten sonra teker teker yavaşça sönüp, onların sırrını gizlediler.

Camilla'nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Bu gerçekten oluyor olamazdı. Ama yine de...

Sürekli gelen gümüş tepsilere, cömertçe tazelenen içkilere baktı. Acaba içkilere, insanların engellerini kaldırmalarına neden olan bir şey mi katılmıştı?

"Şey, beklemediğim bir pürüz çıktı," diye mırıldandı Syn. "Bahçede yürüyüş yapmak ister misiniz, Bayan Antonius?" Tuhaf şekilde Camilla'nın önüne geçip görüşünü engellemeye çalıştı.

Ancak geç kalmıştı.

Camilla onun kolunun altından eğildi ve maskeli esmer kadının, bütün balo salonunun gözleri önünde parmak uçlarında yükselip Lord Ashford Synton'ın yakalarını, öpüşmek için eğilmesini sağlayacak şekilde kendine doğru çektiğini gördü. Olanları ağzı açık kalmış bir halde, dehşetle seyretti. Birkaç çift büyük bir şaşkınlıkla dansı kesti.

En azından nutku tutulan bir tek Camilla değildi.

Yine de lanet olası lord, maskeli güzelden hemen geri çekilip uzaklaşmadı.

Camilla da zaten uzun süre seyretmedi ya da dudaklarının birleştiğini görecek kadar uzun bakmadı. Öpüşmeye giden o an, midesinin bulanması için ihtiyacı olan tek şeydi. Hiç düşünmeden hemen oradan uzaklaşıp, saçma sapan bir şey yapmadan önce balo salonu terk etti.

"Camilla, gitme!"

Ona seslenen her kimse, kıskançlığına başka kimsenin şahit olmasını istemediğinden duymazdan geldi ve terasa çıkan kapıları açarak merdivenlerden inip çalı labirentine doğru koştu.

Sonbahar havasının nemli soğuğu gözlerini yakarken, elbisesinin ince katmanlarından işleyerek içini ürpertti.

Camilla bu buz hissini hoş karşıladı. Hissizlikten, soğuktan başka bir şey düşünmek istemiyordu.

Aksi takdirde, Synton'ı ve daha önce *onu* nasıl kollarına almasını istediğini, dudaklarını ve bedenini birbirlerinin vücutlarının nerede başlayıp nerede bittiği anlaşılmayana kadar ona yaklaştırmasını istediğini hatırlayacaktı.

Onun öpüşlerinde boğulmak, tarifsiz tutkunun içinde kaybolmak istedi.

Camilla, bunu içinden kendine bile olsa itiraf ettiğine şaşırmıştı.

Synton onunla dans edip onu Vexley'den kurtardığında, aptallık edip bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştü. Tıpkı gönderdiği elbise ve resim fırçası gibi.

Tek anlamı Synton'ın *ondan* bir şey istediğiydi; onu istememişti.

Camilla olabildiğince hızlı koşmuştu. Labirentin bir sırasından diğerine hızla ilerlerken, yeni kesilmiş çimlerin çiğiyle sırılsıklam olan ayakkabılarından ayakları buz gibi olmuştu. Attığı her adımda sanki minik çelik bıçaklar üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Hissettiği acı göğsündeki ağrının hafiflemesine yardımcı oluyordu.

Kıskançlığın mengeneyi andıran sımsıkı tutuşu gevşeyene kadar koştu, kendine duyduğu sinirin geçmesini bekledi.

Camilla, ona karşı gizli bir duygusal yakınlık hissetmediği aşikâr olan bir adam yüzünden acı çekmemeliydi.

Eğer Synton istemediyse–

Bir an önündeki yol bomboşken aniden kaçtığı adamın ta kendisiyle çarpıştı.

Lord Synton onu kollarından sımsıkı tutarak sendeleyip düşmeden hemen önce yakaladı. Başını kaldırdığında, adamın bakışlarının ay ışığında parladığını ve ciddi olduklarını gördü. Maskesini ve onunla birlikte nezaket numarasını da bırakmıştı. Gözlerinden bakan her neyse kesinlikle insana benzemiyordu.

Camilla öylece kalakaldı, Synton'ın karanlık gözleri dekoltesini takip edip onu özel bir alakayla incelemeye devam ederken kalbi hızla atıyordu. Ardından tekrar çenesine, maskesinin altında kalan dudaklarına baktı.

Biraz önceki bakışının tehlikeli olduğunu düşünmüştü ama şu anki bakışlarındaki vahşi soğuklukla kıyaslandığında bir hiç sayılırdı.

"Bir daha asla bana kıskançlığınızı göstermeyin, Bayan Antonius. Sonu iyi olmaz."

"Beni tehdit etmeyin."

Camilla onun ellerinden kurtuldu, kıskandığını inkâr etme zahmetine girmedi.

Synton'ın dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi. "Bu bir uyarıydı."

Burada, etrafında kopmak üzere olan bir fırtına gibi birbirine çarpan iki zıt kuvvet, tüyler ürpertici bir şiddet ve yanan bir şehvetle dolu tuhaf, karanlık bir enerji vardı.

Havada cızırdayan yoğun enerjiye rağmen, Camilla elinde nasıl bir güç tuttuğunun ve nasıl bir zarar vereceğinin farkında olduğunu bildiği için Synton'ın kendini geri çektiği izlenimine kapılmıştı.

Çenesini kaldırdı.

"Peki ya dikkate almazsam?" Bakışlarını kaçırmak istemediğinden gözlerine baktı.

Gergin bir hareketsizlik anından sonra, Synton'ın gösterdiği kontrol tamamen yok oldu.

Camilla bir an onun karşısında dururken, bir an sonra kendini bir çalıya yaslanmış halde, yemyeşil dalların hoş bir acıyla tenine battıklarını hissetti.

Synton aletini olduğu gibi kadını vücuduna yaslayıp elini saçlarına doladı, burnunu boğazında gezdirirken kokusunu içine çekiyordu. Vücudu gergin, sımsıkı kıvrılmıştı.

Bileğinin tek bir hareketiyle onun maskesini çıkardı, ipek kurdelelerini kulaklarından aşağı, yanaklarına doğru kaydırdıktan sonra maskeyi sık çalılara fırlattı.

Camilla'nın yüzünü biraz daha kaldırdı, bariz şekilde ilk önce dudaklarının mı, yoksa kızarmış boğazının mı tadına baksam diye karar vermeye çalışıyor gibiydi.

Camilla, adamın her yerinin tadına bakmasını istediğini anlayınca çok şaşırdı.

Synton başını eğerek dudaklarını çenesinde ateşten bir çizgi üzerinde gezdirip yavaşça onun dudaklarına yaklaştı, bir an için nefesindeki viski ve orman meyvelerinin kokusunu alması için üzerinde dolandı. Sonra, sonunda, dudaklarını hafifçe dudaklarına dokundurdu. Önce nazikçe ve sonra sertçe bastırarak, tüm bedenine arzu kıvılcımları gönderdi.

Geri çekilirken dişlerini ona muhtaçmış gibi altdudağına geçirdi.

"Bazı oyunlar kazanacağına emin olana kadar oynanmamalı." Bir parmağını kulağının kenarında gezdirip nazikçe saçını düzeltti. "Benim günahımı tekrar ateşlerseniz, size kaybetmenin ne demek olduğunu gösteririm, Bayan Antonius."

Tek bir kelime daha etmeden, arkasını döndü ve onu tek başına bıraktı. Camilla kalbinin hızla attığını, çalı labirentte yankılandığını duyduktan bir saniye sonra onu rahatsız eden yakıcı bir alev hissetti. Dramatik bir ruh hali değişikliği. Bir kez daha.

"Lanet olası çekilmez herif."

Kendini toparlamak ve çalıların arasından çıkmak için biraz bekleyip elbisesiyle kabarık etekliğini düzeltti. Maskesini yakındaki çalıdan çekip alırken huzursuzluğu daha da arttı. Maskeye takılmış birkaç yaprağı çıkardı, maskeyi her hareket ettirdiğinde yansıyan ay ışığı terk edilmiş labirentti aydınlattı.

Camilla sesli bir şekilde nefes verip, uzakta kalan büyük malikâneye baktı. Ne kadar uzağa koştuğunu fark etmemişti. Şimdi pencerelerin loş parıltısı, gözüne gökteki yıldızlar gibi görünüyordu.

Belki de eve dönmeliydi. Artık Synton'ın oyunlarını oynayacak bir ruh halinde hissetmiyordu.

Bir elinde maske, diğer eliyle ağır etekliğini tuttu ve sessizce ilerleyerek, labirentten malikânenin önüne giden çıkış yolunu aramaya başladı.

Lord Edwards ve Leydi Katherine'in arabacısı onu eve götürüp çifti almak için her zaman geri dönebilirdi.

Arkasında bir dalın kırıldığını duymasıyla hemen döndü. İlerideki yoldan, ellerini havaya kaldırmış bir adam çıktı.

"Sizi korkutmak istemedim, Bayan Antonius."

Camilla karanlıkta kim olduğunu görmeye çalıştı. "Lord Garrey?"

Ona zarar vermek istemediğini göstermek için elleri hâlâ havada ona yaklaştı.

"Balo salonundan çok uzaklaşmışsınız." Etrafına bakındı. "Size salona kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

Camilla'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı, iç güdüleri onu bir şeylerin yolunda olmadığı konusunda uyarıyordu. Lord Garrey etrafına bakınmaya devam ediyor, sanki dinliyormuş gibi başını yana eğmiş duruyordu.

Yalnız geldiği düşünülünce, tavrı olması gerektiği gibi değildi. Tıpkı Camilla gibi o da bunun nasıl görüneceğini gayet iyi biliyordu. Yapması geren arkasını dönüp onu hemen orada yalnız bırakması gerektiğiydi. Yine de oyalanıyor, dikkati yavaş yavaş boynuna kayıyordu.

"Yalnız görünmememiz gerektiğini biliyorsunuz. Lütfen," dedi Camilla, sakin ve dingin bir ses tonuyla, ancak tam tersini hissediyordu. "İtibarım yerle bir olmadan gidiniz."

"Bunun sizin için önemli olduğunu varsayıyorum."

Camilla ses tonundan hoşlanmadı.

"Bu Waverly Green'deki her kadın için çok değerlidir, lordum. Ben de farklı değilim."

"Ama öylesiniz, değil mi?" diye sordu, bir adım daha attı. "Farklısınız."

Bu konuşma girmemesi gereken bir yöne sapıyordu.

"Babamın galerisini idare etmemi kastediyorsanız, o zaman sanırım farklıyım." Daha soylu kadınların iş sahibi olmamalarının suçlusunun sosyete olduğunu, sadece onun şartlarının farklı olduğunu söyleme zahmetine girmedi.

Adam, neredeyse kayıtsızca başını salladıktan sonra bir eskrimci gibi ileri atıldı. Camilla bu ani şiddet patlamasına hazırlıksız yakalandı.

Karşı koymaya fırsat bulamadan, Garrey yüzüne bir bez kapattı, yardım çığlığı atmasına engel oldu. Camilla yüzünü tırmaladı, tırnaklarını kanamasına neden olacak şekilde derisine geçirdi.

"Şşş," dedi. "Yakında bitecek."

Garrey onu çekiştirerek sürükledi, elini madalyonunun altından geçirdi ama çekmedi. Tutuşu acıtacak kadar sıkılaşmaya başlayınca Camilla sızlanmaya başladı.

"Lanet olası madalyonu bana ver, Camilla."

Gözleri dolmaya başlayan Camilla, başını salladı.

"Beni kabalaşmak zorunda bırakma."

Madalyonu çekiştirdi ama çekip koparacak kadar güç kullanmadı. Saldırı karşısında hissettiği korku ve öfke sırasında, bu fark edilecek kadar tuhaftı. Madem bocalayacaktı o zaman neden ona saldırma zahmetine girmişti?

Çekmek yerine Camilla'yı yere itti, onu yerle kendi arasında sıkıştırdı. Elini ağzından çekmişti ama Camilla metalin parladığını görünce donakaldı. Garrey, simsiyah gözleriyle ona bakarken, kalbinin üzerinde bir hançer tutuyordu.

"Madalyonu bana ver ve bu iş burada bitsin." Sesi alçaktı. "Sana zarar vermek istemiyorum ama yapmam gerekeni de yaparım."

Hançerin güzel elbisesini yırttığını gören Camilla öfkeden çıldırdı. Camilla da ona zarar vermek istemiyordu ama o da yapması gerekeni yapardı.

"Madalyon o kadar para etmez," dedi birden. "Rehin verirsen eline pek bir şey geçmez."

"Benim için hayal edebileceğinden çok daha değerli." Hançeri madalyona götürdü. "Onu bana kendi ellerinle ver. Hemen."

"Neden? İstiyorsan kendin al."

"Oyun oynamayı bırak, Camilla. Ver şunu. Ve acele et."

Camilla'nın kafası karıştı. Madalyonu ona verebilirdi. Bu rastlantı sona erebilirdi. Ancak bu sadece bir kolye değildi ve her nasılsa, bir şekilde bunu Lord Garrey de anlamıştı.

Kafasında yavaş yavaş bir plan oluştu.

"Bırakın ayağa kalkayım." Sanki teslim oluyormuş gibi bir ifade takındı, altdudağını titretti. "Kilidini açmak için kalkmam gerekiyor."

Lord Garrey sıkıntılı bir ifadeyle ona baktı.

Adam ona tam olarak inanmamıştı ama Camilla bakışlarındaki vahşi çaresizliği görmüştü. Garrey'nin Waverly Green'deki diğer herkesin gördüğü şeyi, erkeklere itaat etmek için yetiştirilmiş genç, aristokrat bir kadın gördüğünü Camilla da biliyordu.

Bir tuzaktan şüphelenmiş olsa bile Garrey onunla başa çıkabileceğine inanacak şekilde yetiştirilmişti.

Yavaşça ayağa kalktı ve Camilla'ya elini uzattı. Hareketleri, biraz önce yaptığına göre şaşırtıcıydı. Camilla sert tepki göstermemek için kendini tuttu. Aksine, ayağa kalkarken bu itiş kakış sırasında topuğu kırılmış numarası yapıp sendeledi.

"Ah!" diye bağırdı, öne doğru düşer gibi ayakta durabilmek için adamın kollarını tuttu.

Tıpkı Camilla'nın tahmin ettiği gibi, kuşaklardır süregelen iyi yetiştirilme iç güdüsü devreye girdi. Lord Garrey hançeri yere bırakıp onu tuttu ve Camilla, bu hareketi dizini olabildiğince sert bir şekilde adamın bacaklarının arasına geçirmek için kullandı.

"Kaltak!"

Adam iki büklüm olduğunda Camilla tekrar saldırıya geçip, kemik peşinden koşan yırtıcı bir canavar gibi adamın üstüne atladı. Aslında acı bir şekilde öyle de sayılırdı.

Ancak geri çekilirken lanet olası elbisesine takıldı.

Garrey bu dikkat dağınıklığını karşı saldırıya geçmek için kullandı.

Camilla'nın ayaklarına tekme attı, düşerken ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Camilla kendini toparlamaya fırsat bulamadan, Garrey üzerine çıkıp onu ağırlığı altında ezmeye başladı.

"Kahrolası madalyonu bana ver, yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

Ellerini boğazına götürmüş, sıkıyordu. Camilla'nın gözünde küçük siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı ve ağzına kan tadı geldiğini sandı. Daha sonra fark etti; düşerken dilini ısırmıştı. Metal tadı ağzını kapladığında öğürmesine neden oldu.

Tekrar adamın ellerini tuttu, onun kanıyla kayganlaşmıştı.

"Seni kaltak." Garrey artık öfkeden kuduruyordu, Camilla boynunu kıracağından emin olana kadar sıkmaya devam etti.

Camilla çaresizce yerde bir şey bulmaya çalıştı. Yere düşen bir şey, kullanabileceği bir şey... yere düşen hançerin ucu parmağına saplanınca canı yandı.

Simsiyah görmeye başladı. Saniyeleri kalmıştı. Belki daha da az.

Eli hançerin kabzasından kaydı, kan yüzünden tutmak neredeyse imkansızdı. Elini çimlere sürtüp kanın birazını silmeyi başardı.

"Kimse nefes almaya ihtiyacın olduğunu söylemedi," dedi Lord Garrey, yüzünde yırtıcı bir gaddarlık maskesi vardı. Ne demek istediğiyle ilgili Camilla'nın bir fikri yoktu. Nefes almaya ihtiyacı olmadığını kim söylemişti?

Belki de Lord Garrey onun anlayamayacak kadar bitik olduğunu düşünmüştü.

"Öldüğünde madalyonu bana isteyerek vereceğini düşünüyorum."

Ciğerlerinde kalan son hava çıkarken, Camilla hançeri kavradı ve aşağı indirerek, sapına kadar adamın boynunun kenarına sapladı.

Hançeri döndürdü, homurdanarak dişlerini sıkarken yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Lord Garrey'nin elleri anında gevşedi ve gözleri açık şekilde donakaldı. Sonra yavaş yavaş yana devrildi. Camilla artık daha hızlı dökülen yaşlar yüzünden net göremiyordu. Adamı itip kıvranarak altından çıktığında, bu saldırı ve yaptığı yüzünden tir tir titriyordu.

Onu öldürmüştü.

Adamın boynundan çıkan hançere baktı, manzara karşısında ürperdi. Lord Garrey tam olarak ölmemişti. Titriyor ve kendi kanında boğuluyordu.

"Hayır!" diye bağırdı, çıldırmış gibi etrafına baktıktan sonra kana bulanmış gümüş ve beyaz rengi elbisesine baktı. "Hayır. Hayır."

Saçını tutup, köklerinden çekiştirerek düşünmeye çalıştı. Bu nasıl olmuştu?

Camilla dizlerinin üzerine çöktü, hançere uzandı ve aniden geriye çekildi.

Karşı koydu, tekmeledi ve çığlık attı.

"Şşş. Her şey yolunda."

Synton'ın sesi o anda ilaç gibi geldi.

Nazik ama sıkı bir şekilde onu tutuyor, kalbi Camilla'nın sırtında hissetmesine neden olacak kadar kuvvetli, kendi kalp atışını anında yavaşlatacak bir hızla atıyordu.

"Ben bunu halledeceğim, tamam mı?" Karşılaştığı manzara karşısında Synton son derece sakin davranmış, Camilla'nın başını çenesinin altına yerleştirip teselli etmeye başlamıştı. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Sonra gidip üstünü başını temizleyeceğiz."

Biraz sonra, Camilla başını sallayarak onayladı.

Synton onu yavaşça bıraktı ve yüzünü görebilmek için önüne geldi.

Gözü boynuna takılınca gözleri karardı. "Bunu o mu yaptı?"

Camilla başını salladı, hissetmeye başladığı acıyla yüzünü buruşturdu.

Synton, Lord Garrey'e baktığında yüz ifadesi safi nefretle doluydu. Hançeri çekip çıkarmak ve birkaç kez daha adama saplamak istiyor gibiydi.

Birine işaret ettiğinde *Alexei*, diye düşündü Camilla hâlâ sersem bir halde. Daha ne olduğunu anlayamadan, Lord Garrey'nin titrek bedeni ortadan kayboldu.

Bir itiş kakış izi kalmamıştı.

Kırılmış çalılar ya da yolunmuş çimler yoktu.

Belki de bu gerçek değildi. Bu nasıl doğru olabilirdi? Belki her şey oradaydı ve Camilla artık göremeyecek haldeydi.

Gecenin ölümcül bir sonla bittiğini kabul edemeyen Camilla şiddetli bir şekilde titriyordu.

Synton onu tekrar kendine çekip, göğsüne yaslayarak kucakladı.

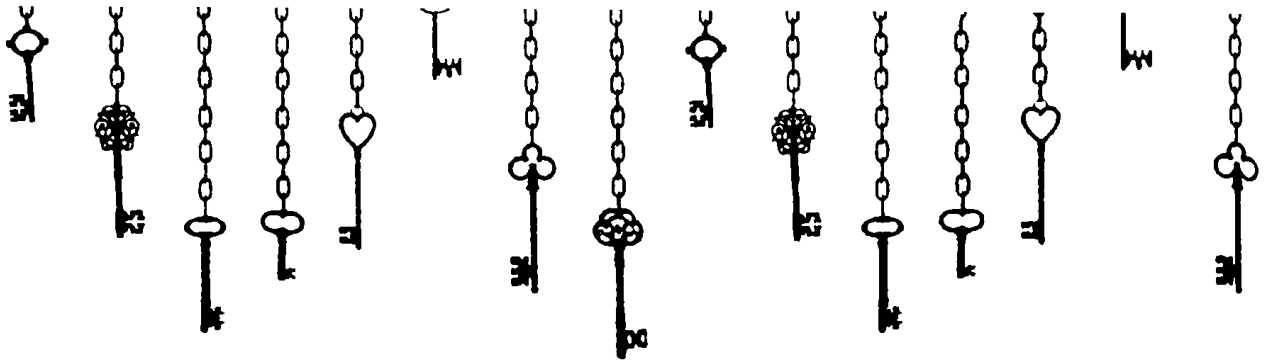
"İyisin," dedi yavaşça, saçlarını okşadı. "Gözlerini kapat. Nefes al."

Camilla söylediklerini yaptı, yavaşça içine çekmeye çalıştığı nefesi kesik kesikti.

Synton'ın elleri onun boynundan, kollarından ve elbisesinden aşağı doğru kayarken ısındı. Sanki her bir yarasını iyileştiriyor gibiydi.

Hareketlerinde hiçbir uygunsuzluk yoktu. Sadece güven ve rahatlama sunuyordu.

Camilla şokta olmasa, onu saran bu tuhaf hisse şaşırıyor olabilirdi. Tenindeki ağrı kesildi, nefesi düzeldi. Ağzındaki metal tadı kaybolmuştu. Yavaşça, fark edilmeden, elini göğsünün üzerine götürdü, madalyonun hâlâ orada durduğunu hissetti. Sonra kendini tekrar bıraktı ve onu kollarında tutarak fırtınanın geçmesini bekleyen Synton'a yaslandı.

ON DOKUZ

"Tanrım, Synton. Vexley saklambaç oynamayı teklif ettiğinde, bahsettiği şey senin–"

"O cümleyi bitirme," diye uyardı Envy, Waverly Green'in tamamını yakıp kül etmeye hazırdı.

Lord Harrington, Envy sesi tanımıştı. Ahmak herif sesinin çalı labirentinde duyulduğundan emin olmak ister gibi, ikinci bir adamı, Walters'ı yanında şahit getiriyordu. İkisi de onun ne kadar hareketsiz ya da tehlikeli olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştular.

Envy, Camilla'yı alıp ortadan kaybolmak üzere olmasaydı, embesilin geldiğini duyabilirdi. Lord Garrey bir oyuncu olduğunu gayet güzel kanıtlamıştı. Onu ilk bulan Camilla olmasına rağmen bu aslında Envy olmalıydı.

Piç kurusu Camilla'yı neredeyse Envy'nin mülkünde öldürüyordu. Envy korkunç derecede hatalı bir karar vermişti. Alexei'yi Unseelie sanatıyla ilgilenmiş ikinci bir lordun peşinden göndermiş, Garrey'nin hâlâ balo salonunda Dul Janelle'le dans ettiğini sanmıştı.

Garrey, Camilla ayrıldıktan kısa bir süre sonra çıkıp onun peşinden labirente girmiş olmalıydı.

Alexei, Lord Garrey'nin Camilla'nın neden olduğu yaralara yenik düştüğünden emin olacaktı. Envy'nin tek pişmanlığı bunu kendisinin yapamamış olmasıydı.

Camilla, onun kollarına saklanmış ağlıyordu ve Envy o an düştükleri ikileme şaşırdı. Lordların ahmakça ve salakça hareketleri bir olaya neden oluyordu.

"Kadınla işi burada mı pişiriyorsun?" diye yaklaştı Harrington ve kahkaha attı. "O Bayan Antonius mu? Vexley taşaklarını eline verecek."

Günahının gücünün aniden tüm bedenini kaplaması ve Camilla'nın vücudunun hâlâ sihrinin etkisi altındaki sıcaklığı ile ölümlü adamı hemen oracıkta öldürmemek için büyük direnç gösterdi. Envy'nin ihtiyacı olan son şey, ona saldırmak için herhangi başka bir nedendi.

Walters kasım kasım ilerleyip konuşmaya devam ederken Envy kendini giderek daha da şaşırtarak öfkesine hâkim oluyordu.

Camilla zaten yeterince hırpalanmıştı. Envy ufak bir sihirle kadının yaralarıyla birlikte elbisesini de onarmayı akıl ettiğine memnundu ve sihrini kullandığı için sadece biraz zayıfladığını hissediyordu. Şu an durdukları yerde vahşice bir şey yaşandığı kimsenin aklına gelmezdi.

"Bakın burada neler var!" diye bağırdı Walters. "Hiciv gazeteleri bu gece bayram edecek!"

Kollarında duran Camilla kas katı kesilerek sonunda şok olmuş halinden çıktı.

Envy onu iğrenç lordlardan biraz daha saklamak için döndü ve sadece Camilla'nın duyabileceği bir sesle konuştu.

"Şimdi teklifimi kabul edip etmediğinizi söylemek için harika bir zaman."

Sesi kuşku doluydu.

"Ne önemi var ki? Artık çok geç, itibarım yerle bir oldu."

Daha neler.

Eğer Camilla'nın itibarı gerçekten beş paralık olmuş olsaydı, o zaman sahte resmin de bir önemi kalmazdı ve Envy'nin nakde çevirmesi gereken bir oyun fişi olmazdı. Bu gece Garret kadar kolay kaybetmeyecekti.

Arkasındaki kalabalığın giderek daha da büyüdüğünü hissettiğinde, vaktinin azaldığını biliyordu.

Rezil olmaya doğru giden bir uçurumdan düşmeye başlamışlardı. Ne kadar çok şahit olursa, onları bu beladan çekip çıkarmak da o kadar zor olacaktı.

Yeni bir strateji bulmak, Camilla'ya her ikisini de kurtarabilecek bir şey teklif etmek için kafa yormaya başladı. Aklına bir çözüm geldi. Bu, her ne pahasına olursa olsun uzak durmak istediği bir şeydi ancak başka bir çıkış yolu yok gibiydi.

Duraksamasının başka bir nedeni daha vardı. Bir kez konuşmaya başlarsa, bu Camilla'nın yardımını almak için üçüncü girişimi olacaktı. Planın onun ilerlemesi adına ileriye doğru bir adım olmasını ümit etmek zorundaydı.

"Camilla bana bak." Biraz durdu, göz göze gelmek için yüzünü kaldırdı. "Ben seni korumaya söz verdim. Bu skandal geçene kadar nişanlanmış numarası yapalım." Camilla gözlerini kırptı. Söylediğini anlamış

mıydı? Bir daha denedi. "Bu iyi bir teklif ve sen de bunun farkındasın. Sen istediğini ben de istediğimi almış olacağız."

Camilla, Envy'nin soğuk, siyah kalbinin hızla atmasına neden olacak gergin bir an boyunca sustu.

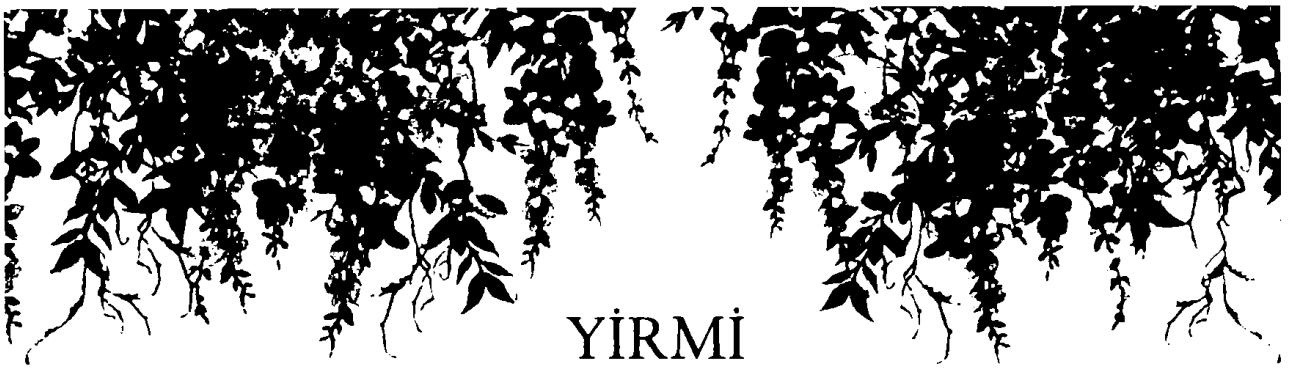
Lütfen, diye sessizce yalvardı, *sarayımı lanetleme*. Şimdi olmaz.

"Ciddi olamazsınız," diye fısıldadı sonunda. "Biraz önce yaptığım şeyden sonra..."

Bu bir hayır değildi.

Envy maskesini çıkarıp ne kadar ciddi olduğunu görmesini sağladı. Sonuçlar Envy için daha ağır olamazdı. Artık Camilla için de daha ağır olamazdı.

"Sizi temin ederim ciddiyim. Ölüm kadar. Tercih sizin, Bayan Antonius. Kurtuluş ya da mahvoluş. Hemen söyleyin. Kararınız nedir?"

YİRMİ

Camilla, Synton'ın teklifini düşünürken zaman sanki durmuştu.

Şartlar göz önünde bulundurulduğunda, bunun sahip olduğu en iyi seçenek olduğunu düşündü. Gerçi Synton'ın... yaptığı şeyden sonra onunla ne gibi bir işi olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Şiddet, kan, acı. Saldırıyı aklından çıkarmaya çalışırken derin bir nefes verdi.

Vexley'nin aksine, Synton ona şantaj yapmıyor ya da zorla evlenmek istemiyordu. Bunun için bir bahane uydurmamış, kısa süre önce cemiyetin hiçbir oyununda yer almak istemediğini açıkça dile getirmişti.

Camilla'nın onun arazisinde birini ölümüne bıçaklamış olması ve adamın olayın üstünü kapatmak için ona yardım etmiş olduğu gerçeği... Gerçekten de konuşmaları gereken bir konuydu ama Synton onu korumuştu. Darmadağın olmak üzereyken onu bir arada tutmuştu.

Camilla vücudunda göz gezdirirken, elbisesini görünce şaşırdı. Morlukları yok olmuştu. Yetkililere gitmesi halinde, kimse onun şiddet gördüğüne inanmazdı. Acaba Synton onu iyileştirmek için sihir mi kullanmıştı? Söylediği gibi eğer karanlık pazara gittiyse, bu mümkün olabilirdi.

"Bayan Antonius?" diye sessizce üsteledi. "Kabul ediyor musunuz?"

Synton'ın müstakbel gelini olduğu takdirde, Vexley onu kendisiyle evlenmek için zorlayamazdı ve tekrar şantaj yapmaya kalkarsa, içinde Synton'ın onu vazgeçirmekten mutlu olacağına dair bir his vardı.

Ya Synton, babasının anahtarını bulmayı başarırsa?

Bu ümit edilemeyecek kadar güzel olurdu.

Lordun sabırlı gözleri yüzüne odaklanmıştı ama bakışlarının anlamını çözmek imkânsızdı. Ancak bir an için, Camilla'ya öyle ümit ve sessiz bir yakarışla dolu bakmıştı ki Camilla onun ne kadar çaresiz olduğunu anlamıştı. Adamla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordu fakat içgüdüleri ona güvenmesini söylüyordu.

Camilla başını salladı.

"Kabul ediyorum."

Synton hemen cebinden armut kesim zümrüt ve pırlanta bezeli bir yüzük çıkarıp Camilla'nın parmağına taktığında, yüzük minik elinde inanılmaz derecede büyük göründü. Ayrıca son derece güzel ve pahalıydı.

Sahipleniciydi.

Lanet olası şey kimsenin gözünden kaçmayacaktı.

Camilla dudaklarını birbirine bastırdı, Synton'ın cebinde neden halihazırda bir yüzük taşıdığını düşünüyordu. Ancak bir sonraki saniye, Synton arkasını dönüp aniden kırbaç darbesini andıran bir sesle Harrington'ın ağzına yumruğunu geçirince şüpheleri yok oldu.

Lord küfretti, çenesinden kan akmaya başladığında sendeledi.

Walters geriye sıçradı ve koşup labirentten çığlık atarak çıkmaya başladı.

Camilla, gözlerini kırpmadan, önündeki sahneye öylece bakakaldı. Harrington kesinlikle ufak tefek bir adam sayılmazdı ama Synton onu tek bir yumrukla yere sermişti. Üstelik buna rağmen hâlâ kendini tutmuş gibi görünüyordu.

Tam olarak Synton ne kadar *güçlüydü*?

"Sen kafayı mı yedin?" diye bağırdı Harrington. "Dişimi kırdın!"

Synton rakibinin karnına sert bir yumruk daha indirdi ve Harrington yere yığıldı.

"Şimdi eşlik edecek bir kaburgan da oldu. Eğer nişanlım hakkında bir daha bu şekilde konuşursan, senin o minik, ezik aletini koparır boğazına tıkarım. Yeterince açık konuştum mu?"

"Tanrı aşkına, burada neler oluyor, beyler? Gerçi *beyler* kelimesini pek de yerinde kullandığım söylenemez."

Leydi Katherine hızla küçük kalabalığa ilerledi. Gri maskesini kenara fırlatıp dikkatini Camilla'ya yönlendirmeden önce Synton ve Harrington'a baktı.

Sabit bakışlarının ardında yüzlerce soru birikiyordu. Camilla onun sonrasında bazı cevaplar isteyeceğini biliyordu ama Katherine şimdilik sakin görünüyordu ve onaylamaz halde başını sallayarak Harrington'a bakıyordu.

"Kendi konumuna yaraşır bir şekilde davranmadan önce daha kaç skandala karışacaksın, Harrington?" diye sordu Katherine. "Düşesin

önünde kendini rahatlatmak yeterli bir ders değil miydi? Bir şaklaban gibi hayatına devam edecek kadar çekici ya da yakışıklı bile değilsin."

Harrington, sinirli şekilde Synton'a bakarken hırıltıyla soludu. "Bu hergeleyi arkadaşınla yakaladım. Onları görmemiş ve müdahale etmemiş olsaydım tanrı bilir ona ne yapardı."

"Evlenme teklifimin içine ettin, durumu yanlış yorumladın ve kendimizi savunmak için ikimize de bir şans vermeden çirkin söylentiler yaymak için kaçmaya kalkıştın."

Synton bir kolunu Camilla'nın omzuna atıp onu kendine çekti. Camilla hiç tereddüt etmeden ona sokuldu. Bedenini saran sıcaklığı güven veriyordu.

"Bayan Antonius'a hakaret ettin ve beni de rencide ettin. Seni bir düelloya davet etmediğime şükret."

"Nişanlı falan değilsiniz," diye bağırdı Harrington. "Sizi yakaladığımda göğüsleri neredeyse dışarıdaydı ve–"

Synton onu tekrar yere yapıştırdı.

Şimdi artık maskeli balodakilerin neredeyse yarısı çalı labirentte toplanmış, Harrington'ın yumruklanarak canından oluşunu seyrediyordu.

Camilla'nın bu manzara karşısında dehşete kapılması ya da midesinin bulanması gerekirken, bir de kendi ona yumruk atmak istiyordu. Lord Garrey'e yaptığı şey düşünülünce aslında bundan rahatsız olması gerekirdi.

Synton başını ona doğru çevirdi, parlak zümrüt yeşili bakışlarıyla göz göze geldiler.

Yüz ifadesi bir kez daha buz kesmeden önce Camilla onun dudaklarının seğirdiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

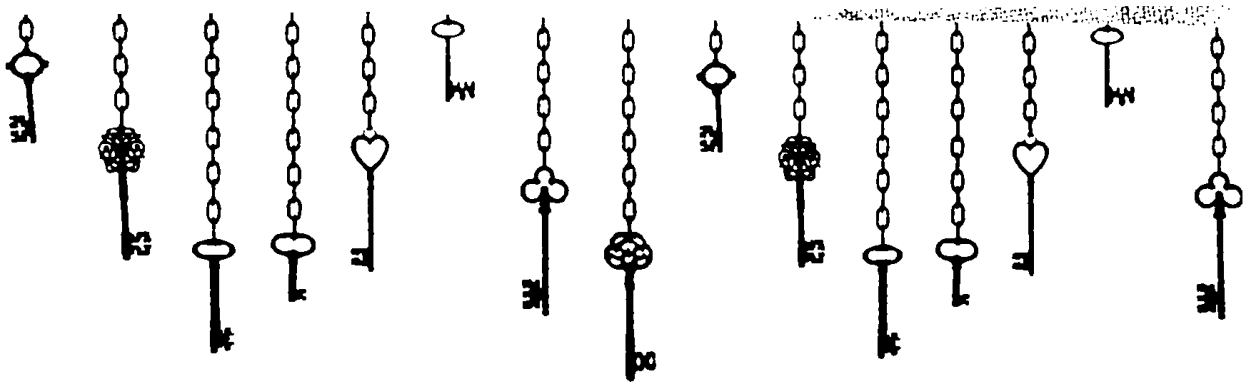
"Nişanlımla ilgili yorum yapmak isteyen başka biri var mı?" diye sordu, ses tonu aldatıcı şekilde sakindi.

Hiç kimse, Leydi Katherine bile, tek bir kelime etmedi.

"Harika. Eğer aranızda fikrini değiştirmeyi düşünen varsa, söylentileri yaymadan önce bu manzarayı hatırlamasını tavsiye ederim. Kulağıma herhangi bir şey gelirse, Waverly Green'i en kısa zamanda terk etmek sadece kaçınılmaz sonu geciktirmeye yarayacaktır."

Envy, "Peşinizden gelir ve sizi parçalara ayırırım," demedi ama verdiği mesaj gayet net ve açıktı.

"Şimdi, hayatım," dedi Camilla'ya dönerek "Kutlamak için içecek bir şeyler bulmaya ne dersin?"

YİRMİ BİR

"Bana bir kez daha anlatın lütfen, Lord Synton. İkiniz nasıl tanışmıştınız? Ben tüm bu tehditler, yumruklaşma ve düşen dişler arasında nasıl olduğunu pek hatırlayamıyorum," diye sordu Leydi Katherine, arabaları kaldırım taşında ilerlerken.

Envy herkesi eve uğurladıktan sonra, Camilla ve arkadaşlarıyla birlikte arabaya binmeyi kabul etmişti. Bu tam da âşık bir nişanlının yapacağı türden bir hareketti ama şimdi soru yağmuruna tutuluyordu. Leydi Katherine bir dedektif gibi işin aslını öğrenmeye çalışıyordu.

"Bir sipariş konusunda Camilla'yla iletişime geçtikten sonra, sık sık mektuplaşmaya başladık," diye rahatça yalan söyledi Envy.

"Bu siz Waverly Green'e gelmeden önce miydi?" Leydi Katherine ona inanmıyordu.

"Evet. Camilla'dan kimseye bahsetmemesini rica ettim. Niyetimi belli etmek için doğru zamanı beklemek istedim. Aslında, bu geceki balo teklifim için bir sahne görevi görecekti ama sonra Camilla'ya baş başayken teklif etmek istediğimi fark ettim."

"Bu kulağa çok makul geliyor, hayatım." Edwards diğer koltuktan düşüncesizce yorumda bulundu. "Oldukça gösterişli bir partiydi."

Leydi Katherine'in buz gibi bakışları Envy'e kilitlenmişti.

"Peki sonra, ona yüzüğü tam olarak ne zaman verdiniz? Harrington'ı yere sermeden önce mi?"

"Lütfen, Kitty, şimdilik bu kadar yeter," dedi Camilla. "Uzun bir geceydi ve bu hikâyedeki kötü adam nişanlım değil. Harrington'ın nasıl davrandığını sen de gördün. Adam tam bir ahmak. Synton'la haftalardır iletişim halindeydik ve sonunda bu gece onun teklifini kabul ettim."

Envy sahte nişanlısına tekrar baktığında, arkadaşına büyük oranda gerçeği söyleyerek tam olarak yalan söylemekten kaçınmasından etkilenmişti.

Leydi Katherine bir nebze yumuşamış görünüyordu.

"Uygunsuz her hareketim için özür dilerim," dedi Envy, insani hassasiyetleri rencide edebilecek şeyleri anımsayarak. "Hiçbir hanımefendinin bu tip şiddet içerikli davranışlara şahit olmaması gerekir ama Harrington asla Camilla'yı mahvetmeye çalışmamalıydı. Tek sıkıntısı birkaç eksik diş ve kırık bir kaburga olduğu için çok şanslı."

Bunun üzerine, Camilla ve Leydi Katherine kahkaha atmadan önce çaktırmadan birbirlerine baktılar.

Edwards gözlerini devirdi. "Benim tatlı karım, biz evlenmeden önce gizli bir boksör sayılırdı. Kavgayı bir şok olarak göreceklerinden şüpheliyim."

İnsanlar şaşırtmaktan asla geri kalmıyorlardı.

Envy, önce Edwards'a sonra Katherine'e ve sonra da Camilla'ya baktı. Edwards görünürde son derece kibirliydi ancak karısından bahsederken gözünde fark edilen haylaz bir ışıltı beliriyordu.

"Sen de kavga eder miydin?" diye sordu Envy, ressamına bakarak.

"Tanrım, hayır." Katherine araya girdiğinde gözleri keyifle parlıyordu. "Camilla her zaman daha çok bir âşık gibidir. Ama kavgaların resmini çizmek için katılırdı. Siz de boks yapar mısınız, Lord Synton?"

"Bazen," diye itirafta bulundu, aklına Wrath'ın efsanevi dövüş çukuru geldi. "Kardeşimin kendi özel ringi var. Bazen tüm aileyi katılmak için oraya davet eder."

Araba yavaşça durduğunda Envy karanlığı gözden geçirdi. Büyük, yüksek bir bina neredeyse tüm sokağı kaplıyordu.

"Birchwood'a hoş geldiniz." Edwards başıyla malikâneyi işaret etti. "Şehir evimiz."

"Camilla'yı kendi evine götürdüğümüzü sanıyordum?" dedi Envy, ses tonundaki hüsranı saklamaya çalıştı.

Camilla'yı bıraktıktan sonra tekrar geri dönmeyi planlamıştı. Artık, aklı başına geldiğine göre hemen resme başlaması gerekiyordu. Zaman hızla akıyordu.

Leydi Katherine ona keyifle baktı. "Ve bu mutlu haberi kutlamayı düşünmediniz mi? Aptallık etmeyin. Nişanınıza daha önce yapmış olmamız gereken şekilde kadeh kaldırmadan ikinizi göndermeyi asla kabul edemem. Aslında," deyip Camilla'nın ellerini tuttu. "Bu gece burada kalmanız için ısrar ediyorum. Sabah şerefinize çok büyük bir kutlama kahvaltısı yaparız."

Camilla da arkadaşının ellerini sıktı ve Envy'e ufak, özür dolu bir gülümsemeyle baktı.

"Bu harika olur, Kitty, teşekkürler. Bu gece bizi ağırlamanızdan şeref duyarız."

Hiç de öyle bir şey duymayız. Sanki Synton'ın içinden geçenleri duymuş gibi, Camilla tekrar ona çaresizlik dolu bir ifadeyle baktı.

"Sevgili nişanlımın da söylediği gibi, onur duyarız," dedi Envy gergince. "Düşünceli davranışınız için teşekkürler."

En azından yatak odalarına erkenden çekilebilir ve resim üzerinde çalışabilirlerdi.

Envy daha şimdiden Alexei'nin malzemeleri getirmesiyle ilgili plan yapmaya başlamıştı ama Katherine, "Harika. Sizin için hemen iki yatak odası hazırlatıyorum," dedi.

"Şahane," dedi Envy, yalan söyleyebildiğine bir kez daha minnet duydu.

Gece gizlice Camilla'nın yatak odasına girebilirdi.

Ürkütücüydü ama imkânsız değildi.

Ya da bir aptal gibi öyle olduğunu düşündü...

YİRMİ İKİ

"Şu tüylü yumak da neyi nesi?"

Camilla yatağında tünediği yerden başını kaldırdı, Synton'ın onunla sözde nişanlısı arasında duran mamut gibi uzun tüylü, gri ve beyaz kediye bakışını takip etti. Bunny'nin ilk mırlamalarının yerini hoşnutsuzluk dolu hazin bir bakış aldı.

Camilla'nın kedisi harika bir insan sarrafıydı.

Ya da belki kedi sadece Camilla'nın yatak odasına yapılan bu gece yarısı ziyaretini onaylamıyordu.

Bunny, muhtemelen Camilla'nın içinde kopan savaşı hissetmiş gibi aşırı mızmız davranıyordu. Camilla, Lord Garrey'nin öldüğünden neredeyse emindi. Bunu idrak etmek gerçekten zordu. Başka bir seçeneği yoktu; Lord Garrey onu öldüreceğini açık açık söylemişti. Yine de Camilla, hâlâ yaptıklarından pişmanlık duymadığı için hatalı olduğunu hissediyordu.

Bunny başıyla onu dürterek buraya, şimdiki ana getirdi.

"Lord Synton, lütfen Bunny'le tanışın."

Synton kapıyı arkasından yavaşça kapattı, bakışları Camilla'dan Bunny'e sonra tekrar Camilla'ya döndü. Camilla onun tedirgin mi, yoksa keyifli mi olduğunu anlayamıyordu.

"Güçlü bir büyü yapmadığı sürece, Bunny sadece bir kedi. Bunun farkındasınız, değil mi?"

Camilla şaşkın şaşkın ona baktı.

"Büyük bir dişi aslanın ruhu ve pençelerine sahip olduğu konusunda sizi temin edebilirim. Bunny'e bir daha hakaret etmeyin, yoksa sizi buna pişman edebilir, lordum."

Synton'ın dudakları seyirdi. "Bu uyarınızı dikkate alacağım."

"Çok akıllıca. Kedim bastığı yere tapmayan hiç kimseden hoşlanmaz."

"Kediniz neden Leydi Katherine'in evinde?"

"Geceyi ne zaman burada geçirecek olsam, Kitty onu hemen buraya getirtir. Bunny, Lord Edwards'ın arabasında dolaşmaktan çok hoşlanır. Kendi ipek yastığı ve ılık krema kâsesiyle onu hep şımartırlar."

"O halde burada sık kalıyorsunuz."

Camilla başını salladı. "Lord Edwards dışarıdayken hemen her hafta akşam yemeği yeriz. Sonra da genelde geceyi burada geçiririm."

Camilla'ya tekrar baktığında, Synton'ın alaycı yüz ifadesinin yerini çok daha ciddi bir ifade aldı.

"İyi misiniz?"

Camilla derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Acaba o..."

"Kendi günahlarının suçlusu mu?" diye sordu Synton. "O zaman evet. Alexei ondan bütün hikâyeyi öğrenmiş."

Ölmemişti. En azından onun yüzünden ölmemişti. Bunu bilmek bile onu tam olarak rahatlatmıyordu ama yine de göğsündeki yük biraz hafiflemişti.

"Madalyonunuzu neden istediğini sormayacağım," diye mırıldandı. "Sorsam bile bana doğruyu söylemeyeceğinizden eminim."

Camilla dudaklarını büzdü.

"Siz iyi olduğunuz sürece sorun yok," dedi tekrar ona bakarak. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi uykular. Yarın ilk iş resme başlarız."

Synton arkasını döndü, eli kapının kolundayken Camilla'nın yalnızlığı aniden su yüzüne çıktı.

"Bekleyin."

Göz göze gelmek için arkasına döndüğünde sessiz ve sakindi. Camilla, tekrar konuşmayınca Envy'nin dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Bir şey mi istediniz, Bayan Antonius?"

Camilla onu tekrar kollarına almasını, hâlâ üzerinde hissettiği bu soğukluğu yok etmesini istiyordu.

Envy'nin bakışları sanki aklından geçenleri okumuş gibi değişti, dikkati yavaş yavaş aşağı kaydı.

Camilla ziyaretçi beklemiyordu ve bu yüzden hizmetçisi ona çoktan geceliğini ve sabahlığını giymesi için yardımcı olmuştu. Camilla'nın Birchwood'da kendi misafir odası vardı, her geldiğinde kullanması için ayrılmış eşyaları hazırda bulunurdu çünkü Katherine aksini kabul etmezdi.

Sabahlık ipekti ve yumuşak örgü dantelden geceliğinin kumaşı narin bir incelikle tüm vücut hatlarını sarıyordu. Kumaşın cinsi göz önünde bulundurulduğunda, hatları rahatlıkla görülebiliyordu. Yumuşak lüks

ipeğin içinde uyumaya bayılıyor, kimsenin onu bunun içinde görmesini beklemiyordu.

Camilla o anda üzerinde ne kadar az şey olduğunu fark etti.

Synton'ın bakışları adeta hoş bir okşama gibi yavaş yavaş yüzünden aşağı indi. Dikkatli bakışları oldukça net ve şehvetliydi. Acele etmiyordu, vücudunun her bir karesini hayranlıkla süzerek aynı şekilde ağır ağır yukarı çıktı.

Camilla'nın ağzı bir anda çöl gibi kurudu, vücudu giderek ısınmaya ve kasılmaya başladı. Labirentteki korkunç anıların hepsi kaybolmuştu. Neredeyse olmuş olanın hayaleti uzaklaştırılmıştı.

"*Sizin* istediğiniz bir şey var mıydı, lordum?"

Camilla'nın sesi, Synton'ın tekrar yüzüne bakmasına neden oldu ama ikisi arasındaki kıvılcımları söndürmeye hiçbir faydası olmadı.

Synton'da cinsel arzularından sık sık keyif alan ve hem zevk almak hem de vermek konusunda çok tecrübeliymiş gibi görünen bir erkeğin havası vardı. Camilla hiçbir durumda, asla başka birine itaat edecek bir kadın olmamıştı ancak Synton'ın her hevesine ve talebine boyun eğme fikrinde baştan çıkarıcı bir şey vardı.

Adamın eski âşıklarını aklına getirdiğinde kendini alıkoyamadan, müthiş bir kıskançlığa kapıldı.

Synton'ın yüzü aniden değişti, ateşin yerini buz aldı.

"Evinizden ihtiyacınız olan şeylerin bir listesini hazırlayın." Resmi bir ses tonuyla kısa konuştu. "Yarın Hemlock Konağı'na taşınacaksınız."

"Efendim?" Camilla boş bulunup sabahlığını daha da sıkı çekiştirdi.

"Çalışanlarım bu gece eşyalarınızı toplayacaklar."

Bu imkânsız adamla aynı çatı altında yaşamak gerçekten de berbat bir fikirdi.

"Evlenmeden sizinle birlikte yaşayamam. İnsanlar konuşacaktır."

"Korumacı nişanlınız size kendi gelin kanadınızı hediye ederse konuşamazlar. Bundan sonra sizi yanımda istiyorum, birinin size zarar verme ihtimaline karşı."

"Öyle mi?" diye sordu. "Bana kendi kanadımı mı hediye ediyorsunuz?"

Yüzünde, kediyi andıran bir gülümseme belirdi. Bunny bile köşede durduğu yerden başını kaldırıp baktı.

"Çevirdiğimiz küçük dolap yüzünden yatağımı paylaşamayacağın için hayal kırıklığına mı uğradın, sevgilim?"

Aslında uğramış sayılırdı.

Camilla, adamın bu tatlı sözlerle aslında ona sataştığını biliyordu.

"Kendinizi gerçekten bir şey sanıyorsunuz."

"Duyguları okuma konusunda son derece yetenekliyimdir. Beni fiziksel olarak arzuluyorsunuz."

Ukala. Kibirli. Lanet olası şekilde haklıydı.

Bu sanki bilinen bir gerçekmiş gibi tek omzunu kaldırdı ve hiç istifini bozmadı. "Şey, siz de aç bakışlarınızı benden alamıyorsunuz. Bana her baktığınızda bir parça kıyafetimi çıkardığınızı ve sonra ne yapmaya karar vermeye çalıştığınızı düşünüyorum."

"Böyle mi düşünüyorsunuz, Bayan Antonius? Benim bir şekilde uzmanlıktan yoksun olduğumu mu?"

Camilla bir kez daha çok tehlikeli sularda yüzdüklerini fark etti.

Son iki yıldır yalnızlıkla mücadele ediyordu. Eğer bu zevki tatmak için kendine izin verirse, Synton'ın onun yalnızlığını unutturmasına izin verirse... o zaman belki bu ağrı sonraki birkaç yıl için yok olabilirdi. Zaten nişanlı numarası yapıyorlardı.

Bu bahanenin onu özgür bırakmasına neden izin vermesindi? Bir gece için arzularına teslim olabilirdi.

"İstediğiniz zaman usta bir çapkın olabileceğinizden son derece eminim."

Synton'ın parlak bakışlarında bir meydan okuma vardı. Yüz ifadesinden Camilla'nın haklı olduğu anlaşılıyordu.

"Söyleyin, Bayan Antonius, acaba siz hiç olağandışı bir şey yapar mısınız?"

Camilla yapmıştı, bir kez. O zamandan beri başka birinin dokunuşuna hasretti.

Synton onun sessizliğini yanlış anladı. Ses tonu bir mırıltı gibiydi. "Yapmak ister misiniz?"

Bekledi, onu seyrediyordu. Camilla'nın yüzünde her nasıl bir ifade gördüyse, bu daha da yaklaşmasına neden oldu. Sanki Synton'ın arzuları doğrultusunda hareket etmesi için ona sessizce meydan okuduğunu anlamış gibiydi.

"Sadece bu gece," dedi, gözlerini gözlerinden ayırmadan, yeni kurallar belirleyerek. Kendine rağmen, Camilla'yı meraklandıran kurallar. "Bizim sırrımız olacak."

Camilla'nın nefesi kesildi. Onun kabul etmesini beklemiyordu.

"Sabahlığını çıkar. Kuşağı bana ver."

Camilla yatak odasına göz gezdirdi, iki kapı ileride mışıl mışıl uyuyan arkadaşını düşündü.

"Yapmamalıyız," dedi, elini kaldırıp kuşağın üzerine koyduğunda, serin ipeğin hissi odadaki ani sıcaklığa ilaç gibi gelmişti.

Tanrım, yumuşak kumaşın ayaklarının dibine düşmesini nasıl da istiyordu.

Synton yine sıra dışı bir şekilde düşüncelerini okudu.

"İnsanını yapmaması gereken şeyleri yapması çoğunlukla özgürleştiricidir."

Birkaç adım daha attı, aralarındaki elektrik giderek daha da yoğunlaşıyordu. Camilla bir arazinin ortasında durmuş, şimşeklerin giderek daha da yaklaşmasını bekliyormuş gibi hissetti. Kuşağını, birazcık açmak için çekti.

"En son ne zaman biraz yaramazlık yaptın, Camilla?"

"Tam olarak ne teklif ediyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece bir öpücük," dedi hafif, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Bunu söylerken ses tonu baştan çıkarıcı boğuk bir kükreme gibiydi... Camilla daha önce hiç bu kadar etkileyici bir beklentiye kapılmamıştı. Avuçları karıncalandı ve nefesi kesildi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Heyecan, arzu ve hiç kuşkusuz hafif bir tedirginlikle adeta savaşıyordu.

Camilla dudaklarını ıslattı.

Synton hemen karşısında durup gözlerine baktı. Onun jestini fark ettiğinde dudakları hafif kıvrıldı. "Kuşağı bana ver, Camilla. Hemen."

Verdi. Belinden çekip çıkardıktan sonra ipek kuşağı açık duran avucuna bıraktı. Kıpırdadığında sabahlığı yavaşça açılarak dantel geceliği ortaya çıkardı.

Synton onu keyifle süzdükten sonra ayağa kalkıp dönmesini işaret etti.

Camilla emrettiği gibi sessizce kalktığında kalbinin, bir sonraki talebinin ne olacağından duyduğu heyecanla daha şimdiden hızla atıyor olmasından nefret etti.

Synton kuşağı nazikçe başına doğru kaldırarak gözlerini kapattıktan sonra sıkıp bağladı. Uzun kuşağın uçları kürek kemiklerinin arasına düşünce sırtını gıdıkladı.

Gözleri bağlanmıştı.

Synton bir elini omzuna koyarak onu kendine döndürdü. Camilla onun zümrüt yeşili gözlerinin içini rahatlatması için can atıyordu ama tek hissettiği dudaklarının kendi dudaklarındaki esintisiydi.

"Bu nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

Tüm hisleri zirvedeydi, evin derinlerindeki bir yerden bir saatin sesi duyuldu. Hâlâ yakında olan Synton'ın nefesinin hafif iniltisini, gömleğinin hışırtısını duyduktan sonra bir elini sabahlığın içinde hissetti. Belini kavrarken geceliğinin üzerinden elini rahatça kaydırdı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Güzel."

Synton'ın vücudu tahmin ettiğinden daha sıcak, kokusu yakından daha da baştan çıkarıcıydı. Yüzünü biraz kaldırdı ve beklentiyle dudaklarını araladı.

Eğer Synton onu öpecekse, bunun her saniyesinden keyif almak istiyordu.

"Bundan çok daha iyisini yapabiliriz, hayatım."

Ağzını boynunda, köprücükkemiklerinde kaydırırken daha aşağılara inmeden önce ağır ağır bir taraftan diğerine geçti, sonra madalyondan aşağı inerek göğüslerinin üzerindeki dantelde durdu. Camilla onun öperek tekrar yukarı doğru çıkmasını, sonunda da dudaklarını dudaklarında hissetmeyi umuyordu.

Ancak Camilla, kısa süre içinde adamın oyun oynamaktan keyif alan bir erkek olduğunu anlamıştı.

Synton hareket ederken Camilla içerideki havanın hareketlendiğini, dudaklarını göğüslerinin ucuna götürüp geceliğinin yumuşak kumaşına bastırdığını hissetti. Beklenmedik sıcaklık ve ağzının ıslaklığı onda bir keyif sersemliğine neden olurken, dişlerini teninde gezdirdi.

Synton'ın erotik öpücüğü, geceliğini sırılsıklam yaparken Camilla'nın dudaklarından yükselen bir inleme, bacakları arasında farklı türde bir ıslaklığa neden oldu.

Synton onu sabit tutuyor, hemen kalçasının kıvrımının üzerine koyduğu elleriyle belinden sımsıkı kavrıyordu. Dilini yavaş yavaş bastırmaya başlamış, bedeninden elinden geldiğince çok zevk almaya çalışıyordu.

Diğer göğsüne geçti, Camilla doğru düzgün düşünemez olana kadar ince kumaşın üzerinden yalamaya ve emmeye devam etti.

Camilla onun, beklediğinden daha erken doğrulduğunu hissettiğinde nemli geceliği artık üzerine yapışmıştı.

"Lordum..."

Synton'dan keyif dolu boğuk bir ses çıktı ve Camilla'yı kasıkları yatağın kenarına sürtünene kadar geri geri yürütmeden önce bir lord dışında başka her şey olduğunu söylediğine yemin edebilirdi.

"Otur."

Camilla oturdu, vücudu karıncalanıyordu ve sonraki öpücüğünü hevesle bekliyordu.

Camilla onu göremiyordu ama delici ve yoğun bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi üzerinde hissediyordu. Eğer onu görebilse, bakışlarında şu anda soğuk ya da karanlık bir şey olmayacağından kesinlikle emindi. Yırtıcı, ihtiyaç dolu olurdu. Tıpkı onun gibi.

Belki de Synton bu yüzden gözlerini kapatmıştı, böylece Camilla onun üzerindeki etkisini göremeyecekti. Gözbağını hem sevdi hem de nefret etti. Bir sonraki hamlesini heyecanla beklemesine izin verdiği için sevmiş ve seyredemediği için nefret etmişti.

"Durmamı istemiyorsan, seni tekrar öpeceğim, Camilla."

"Lütfen," dedi alçak ve boğuk bir sesle. "Durma."

Sırtını sert bir şekilde yatağa uzanana kadar bastırdı. Güçlü elleriyle ayak bileklerini tutarak onu yatağın kenarına çekti.

Dokunuşu tüm bedeninde haz dolu ürpertilere neden oluyordu.

Sessizlik uzayarak içerinin havası gerginlikle ağırlaştı.

Camilla, onun kendisine bakıp bakmadığını düşündü ve eğer bakıyorsa, yüzünde nasıl bir ifade olduğunu merak etti.

Başka bir belli belirsiz hareket daha sezdi. Dizlerinin üzerine mi çöküyordu?

Ağzını bacağında hissettiğinde beklenmedik bir hisle irkildi, nefes alışverişleri kesik ve dengesiz bir hal aldı. Bileğinden baldırına doğru küçük haz dokunuşları yaratırken, yukarı çıkarak tadına bakıyordu.

Dizinin arkasında durunca Camilla nefesini tuttu. Güçlü ellerini her iki kasığına koydu ve avuçları bir an orada kalıp nazikçe okşadı. Rahatlatıcı, baştan çıkarıcıydı.

Camilla kıpırdandı, onu görmek istiyordu.

Sonra adam ellerini tekrar oynattı, yavaş yavaş kasıklarını açarak zonklayan tenini ortaya çıkardı. Camilla donakaldı. Teni ve yumuşak dantel arasında hiçbir şey olmadan uyumak istediği için iç çamaşırını çıkardığını unutmuştu.

Synton küfrettiğinde Camilla, onun küfretmek niyetinde olduğundan emin olamadı. Bu kaba söz onun arzusunu daha da alevlendirdi.

Ardından sanki engel olup olmayacağını test ediyormuş gibi bekledi. Onun konumunda bir kadına itiraz etmesi, tutkularını inkâr etmesi öğretilmişti. Hissetmemesi gerektiği anlarda utanması öğretilirdi.

Gözbağı onu daha da cesur yapıyordu.

Yavaş yavaş bacaklarını araladı. Serin hava en hassas yerini öpmüş gibiydi ve Synton'ın bundan sonra ne yapacağını görmeyi beklerken kalbi hızla atıyordu.

Synton kendine daha fazla hâkim olamayacakmış gibi inlediğinde, sesi saf arzunun ıstırap dolu bir hırıltısı gibiydi.

Sonra ağzını bacaklarının arasına götürdü. Dilinin ilk hareketi nazik, neredeyse iffetliydi. İkincisi müthişti. Daha güçlü, daha talepkârdı. Kararlı bir şekilde ahlaksızlığa dönüşen tembel bir hamleydi.

Camilla yatakta yay gibi gerildi, adamın dili kadınlığını aralayıp, orada dönerek daha da derinlere ilerlerken inliyordu.

"Siktir," dedi Synton, kasıklarının içini öpmek için bir an durdu. "Muhteşem bir tadın var."

Sonra ağzını yine aynı yere götürdü, dişlerini oradaki sinir yumaklarına değdirdi.

Hafif bir ısırık, Camilla'nın bedeninin irkilmesine neden olduktan sonra Synton onun arzusunu daha da yükseltti. Bu hafif acıtan bir zevkti ve daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Synton tenini emerken vücudu zonkluyor, Camilla bacaklarını onun bir kral gibi ziyafet çekmesi için daha da açıyordu. Kasıklarının içini öperek onu baştan

çıkarıyor, bacaklarının arasından bir diğerine dişlerini sürterek geçerken, sıcak nefesiyle kadınlığını uyarıyordu.

Camilla neredeyse küfredecek hale gelene kadar her hareketi uzatmaktan kesinlikle keyif alıyordu.

Klitorisine hafifçe üfledikten sonra masum bir öpücük kondurdu. Kışkırtıyordu. Çıldırtıyordu. Teni, neredeyse acıyacak kadar kaygan ve kıpkırmızı olmuştu.

"Lütfen." Çarşafları yumruklarının arasına alırken, inlemenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Çok düzgün ve kibar," diye mırıldandı Synton, diliyle ona hafifçe dokundu.

Ağzı tekrar yaklaşınca Camilla aniden irkildi ve adam dilini hafifçe onun içinde kıvırdı.

Synton ses konusunda onun endişesini paylaşmıyor gibiydi. Dili ona tekrar dokunduğunda çıkan inilti insandan çok bir hayvanınkini andırıyordu.

Sonra Camilla'yı tekrar *oradan* öptü, dilini Camilla'nın şimdiye kadar hissettiği en görkemli yerde kaydırarak hızlı ve yavaş hareketler arasında gidip geldi. Camilla yine nefes nefese, yataktan yay gibi gerildi.

Son derece günahkâr okşamasını sürdürürdü ancak Camilla'nın vücudu daha fazlasını istiyordu. Onu daha derinde, içinde istiyordu. Giderek büyüyen, zonklayan, acı veren hissi yatıştıracak bir hareket istiyordu.

"Aman Tanrım..."

Diliyle içine girerek daha da derinlere nüfuz etti ve Camilla bir zevk çığlığını yutmak zorunda kaldı. Dili çok ihtişamlı, tutkulu ve çarpıcıydı. Tüm omurgasının alev aldığını hissetti.

Günah Lordu, onunla ahlaksız dilini kullanarak sevişiyordu. Camilla'nın bacakları adamı daha da yakınına çekmek için aralanıyor, her bir günahkâr öpücükle vücudu alev alıyordu.

"Aman Tanrım."

Bir hırıltı daha.

"Seni temin ederim, Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok."

Sanki Camilla birazdan kaçacakmış gibi, Synton'ın kalçalarını tutan elleri onu daha da sıktı. Synton o ahlaksız, şahane ağzıyla yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece sonsuza dek bu şekilde yatabilirdi.

Onu hâlâ göremiyordu ama gözünün önüne getirebiliyordu. Synton bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çökmüş, elleri dantel geceliğinin içinde, sanki bedenine tapan bir müritmiş gibi başı eğik duruyordu.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, daha fazlasını istiyordu.

Synton yeni bir hevesle onunla meşgul olurken, ılık dili üzerinde ve içinde o kadar kusursuz hareket ediyordu ki Camilla, Tanrı'nın ya da şeytanın ta kendisinin bununla bir ilgisi olup olmadığını umursamadı. Bu adam onu cehenneme götürebilir ve Camilla da memnuniyetle sonsuza dek yanmayı kabul edebilirdi.

Daha da derinlere inmesini, asla durmamasını istiyordu.

Synton'ın dilinin yerini parmakları alarak katmanları arasında hareket etti.

O kadar iyi hissediyordu ki Camilla çığlık atmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. O şahane his bir dalga gibi yükselmeye devam ederken zevkten kıvranıyor, çarşafları yırtılmalarından korkmasına neden olacak kadar sıkı tutuyordu.

Synton yavaşça bacaklarını omuzlarına götürdü, tek eliyle onu yatağa sabitlerken ziyafetinin tadını çıkarmaya devam etti.

"Benim için gel, Camilla."

Bu bir emirdi.

"Dilimin üzerine boşal. Şimdi."

Ve Camilla buna bayılmıştı.

Her bir görkemli dokunuş sinirlerinin olduğu yerin giderek daha da sertleşmesine, ısınmasına, gerilmesine ve doruğa ulaşırken damarlarından ateş fışkırmasına neden oluyordu.

Camilla kalçalarını ileri doğru sallayıp parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve yüzünü daha da kendine çekerek, çok derinlerde titreyen bir memnuniyet hırıltısına neden oldu. Adeta uçurumun kenarından yuvarlandığında, tüm bedeninde bir öncekinden daha da sıcak bir dalga gibi yayılan zevkten uçmasına sebep oldu. Daha önce de orgazm olmuştu ama bu öncekilere hiç benzemiyordu. Bu seferki, onun bu yatak odasında sonsuza dek kalmak istemesine neden olmuştu.

Synton durmadı, parmakları ve diliyle Camilla'nın başka bir orgazm daha yaşamasına neden olana kadar onu okşamaya devam etti. Bir sonraki orgazm onu adeta bedeninden çıkıp çok uzaklarda bir yere gitmiş gibi hissettirdiğinde Camilla çığlık attı.

Synton'ın hareketleri yerini ağır okşamalara bıraktı, son bir dalga gelene kadar durmayıp, Camilla'nın resmen kemiksiz ve bitik hissetmesine neden oldu. Camilla derin nefesler alarak kendini geriye doğru bıraktı.

"Bu..." İlahi bir deneyimdi. Eğer o Günah Lordu'ysa, Camilla seve seve yaşayan en kötü günahkâr olabilirdi.

Synton, kasığının içini bir kez daha öptükten sonra titreyen bacaklarını yavaşça yere bıraktı.

Camilla onun sıcaklığının gittiğini hissetti. Ceketinin sesini duydu, hava hareketlendi ve ardından her şey sessizliğe gömüldü.

Olamazdı...

Camilla doğruldu, gözbağını çekip çıkararak gözlerini kırpıştırdı. Odada kimse yoktu. Etrafına bakınırken, duyguları bir uçtan başka bir uca kayıyordu.

Synton'ın *bunu* yapmış ve sonrasında gitmiş olması mümkün değildi. Hem de tek kelime etmeden.

"Synton," diye tısladı, öfkeliydi.

Maharetli ağzından bulaşan bir sarhoşluğa kapılmadığı takdirde, Synton herhangi birinin edemeyeceği kadar hızlı hareket etmişti.

Hâlâ da geri dönmemişti.

O ayarsız sersem Camilla'ya bir dahaki tüm orgazmlarının sonunu getirecek bir an yaşatmış, sonra da gitmişti.

Kapıya baktı, vücudu hâlâ artçı sarsıntılardan titriyor, o sırada Synton'ın nasıl bu kadar yakıcı bir tutkudan hızlıca buz gibi bir kayıtsızlığa bürünebildiğini düşünüyordu.

Eğer onunla bir oyun oynadıysa, buna kesinlikle pişman olacaktı.

Camilla hemen o anda, ne kadar sinirli olduğunu göstermek yerine kendisinin de bir oyun oynayabileceğine karar verdi. O da Synton'ın kayıtsızlık maskesinden takacaktı. Onun da aşağılandığını hissetmesine neden olacaktı.

Kendini tekrar yatağa bıraktı, tavana bakarken tüm yaşananları tekrar düşündü. Huzursuzluğunu kontrol altına almak itiraf etmek istediğinden daha uzun sürdü. Ancak siniri geçtikten sonra, Synton'ın davranışını daha net anladı.

Gözbağı.

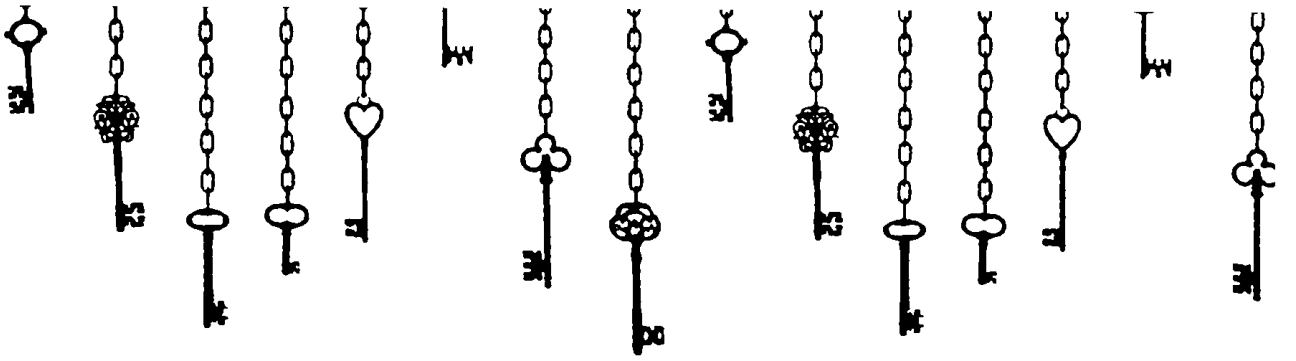
Sadece bu gecenin bahsi.

Tuhaf gidişi.

Bir şekilde, Camilla, Synton'ın kendisinden daha çok açık verdiğinden emin oldu.

Camilla'nın kesinlikle görmesini istemediği bir şey vardı ve bu Camilla'yı onun geçmişindeki gizemi ortaya çıkarma konusunda daha da meraklandırmıştı. Yasak şeyler her zaman ilgisini çekerdi.

Üstelik Lord Synton, değişken ruh halleri, huysuzluğu ve hareketleriyle, kesinlikle *çok* baştan çıkarıcıydı.

YİRMİ ÜÇ

"Boya, tuval ve fırçaların hepsi burada, stüdyoda," dedi Envy selamlaşmak yerine. Arkası bilerek gün ağardığında çağırdığı ressama dönüktü.

Edwardsların malikânesinden o sabah erkenden ayrılmış, nişan kutlaması kahvaltısını kaçırdığı için de bir özür mektubu bırakmıştı.

"Hızlı çalışacağınızı umuyorum, Bayan Antonius."

Sonra döndü, Camilla'nın içeri girdiğinde duygularını hiçbir şekilde göstermemiş olmasına şaşırmıştı. Sessiz kalmak... pek ona göre değildi.

Envy onun veda bile etmeden çıkıp gitmiş olmasına çok sinirlendiğinden emindi. Ya da muhtemelen aşk sarhoşu olduğundan.

Her ikisi de değildi.

Gözlerini odada gezdirdi, Synton'ın yanından sanki listeleyeceği bir tuvalmiş gibi geçti. Envy'nin birkaç saat önce dizlerinin üstünde, bacaklarının arasına gömülmüş olduğunu hiçbir şekilde belli etmiyordu.

Sinirlendi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, Alexei ilgilenecek."

"Teşekkürler, Lord Synton," dedi sonunda. "Bir fincan çay getirmesini söylerseniz sevinirim, hepsi bu olacak."

Envy gerçekten çok şaşırmıştı. Camilla onu şimdi de bir hizmetçi yerine mi koyuyordu?

"Yağlı çörek ve kaymak da ister misiniz? Size onlardan da getirsin mi?"

"Gerek yok ama düşündüğünüz için teşekkürler."

Camilla, onun ses tonundaki aleni alayı duymazdan geldi. Ahşap tabureye ve şövaleye ilerleyerek seçtiği tuvali yerleştirmeden önce, elini büyük bir aşkla cilalı ahşabın üzerinde gezdirdi.

Bugün kömür grisi renkte bir elbise giymişti, elbisenin koyu rengi zengin gösteriyordu. Bileklerinden dirseklerine doğru bir dizi inci uzanıyor ve ikinci bir sıra da boynundan karnına doğru ön tarafında ilerliyordu.

Envy onun ellerini başının üstüne götürüp o güzel incileri dişleriyle koparmak istedi.

"Artık gidebilirsiniz," dedi Camilla sanki sonradan aklına gelmiş gibi başını hafifçe çevirerek. "Yalnızken daha iyi çalışırım."

Envy arkasından bakakaldı.

Camilla dün gece partide içki içmemişti, bu yüzden sarhoş olmuş olması imkânsızdı. Envy onun dilinin üzerinde bal gibi tatlı ve ılık bir şekilde orgazm olduğunu hatırladığından emindi. Bu gerçeği görmezden gelmeyi mi *tercih ediyordu?*

Dün gece gerçekten de çok şaşırtıcıydı. Ancak Camilla, Lord Garrey krizini atlatmış ve devam etmişti. Yaşamayı, hayatı kutlamayı istediğine karar vermişti.

Envy de bunu son derece çekici bulmuştu.

Onun tatlı iniltilerini, Envy'nin ona verdiği zevke tamamen teslim olmuşken hissettiği sevincini saf ve özgür bulduğunu anımsayınca bile sertleşti.

Kimsenin duymaması için dudağını ısırmış ve çarşafların üzerinde kıvranmış, üzerine çıktığında tıpkı kendisine dolanmasını istediği gibi, aynı çarşafları bacaklarının arasına toplamıştı.

Kalçalarını yavaş yavaş oynatmaya başlayıp onu tam olarak olmasını istediği yere yönlendirirken, Envy ikisinin de yapmasını istediği gibi aletini onun ıslak sıcaklığına sokmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Camilla şaşırtıcı şekilde arzulu bir kadındı ve Envy daha sadece küçük bir dilimin tadına bakmıştı.

Bir, burada önemli bir sayıydı.

Bir kadınla sadece bir kez yatma kuralı genel olarak tek gecelik şehveti kapsıyordu.

Bu da çoğunlukla olası her pozisyonu, zevk veren her eylemi kapsıyordu. Sonra ikisinin birlikte geçirdiği zamanın sonsuza dek sona ermiş olması ona mantıklı gelirdi.

Dün gece Camilla ile yaşadığı şeyler kesinlikle sıradan değildi.

Kendini daha fazla *tutamayacağı* hale gelmeden önce oradan ayrılmıştı.

Camilla geldiği anda, onu üzerine çekmek ve kendilerinden geçene kadar sertleşen aleti üzerinde yukarı aşağı sürüklemek istemişti.

Envy onunla hakkını vererek sevişmek istemişti.

Camilla'yı tatmak için sadece bir gecesi olacaksa, o zaman bunu boşa harcamayacaktı. Ayrıca, onun itibarını zedelemeyeceğine söz vermişti ve

eğer dün gece teslim olmuş olsaydı, Lord ve Leydi Edwards'ın Camilla'nın inlemelerini duymamaları mümkün olmazdı.

Görgü kuralları bir kez daha onu perişan etmişti. Onun tadıyla kahrolası bir şekilde tahrik olduğu düşünceler eşliğinde kendi işini görüp şeytani bir kükremeyle orgazm olduktan sonra bile hâlâ tanrının cezası yürüyen bir sinir küpü gibiydi. Hem de giderek artan bir öfkeyle birkaç kez geldikten sonra bile böyleydi. Her orgazm olduğunda, bir öncekinden daha da az tatmin olduğunu hissetmişti. Onu arzuluyordu ve eli Camilla'yla kıyaslanamazdı.

Ayrıca Camilla'nın kayıtsızlığı onu kesinlikle daha da vahşileştiriyordu. Eğer bu ikisi arasında oynanan bir oyun olsaydı, Camilla'nın şu anda galip olduğunu itiraf etmek zorunda kalabilirdi. Daha önceki âşıklarının hepsi yataklarını onurlandırdıktan sonra daha fazlası için yalvarmış, kıskançlıktan neredeyse vahşi yaratıklara dönüşmüşlerdi. Envy de işlerin her zaman bu şekilde olmasını tercih etmişti.

"Başka bir şey var mı, lordum?"

Envy tekrar kadına döndü. Camilla onu seyrediyordu ve hiç farkına varmamıştı.

O asla dikkatsiz davranmazdı.

Bu kendi doğasına aykırı bir davranıştı. Envy plan yapardı, titizdi, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmazdı. Her şey onun için çözmesi gereken bir bulmacaydı. Eğer Camilla bu baştan çıkarma oyununda onu alt etmeyi düşündüyse, o zaman kime karşı oynadığı konusunda gerçekten hiçbir fikri yoktu. Kayıtsız davranmak istiyorsa, o zaman Envy de hiç şüphesiz öyle davranacaktı. Kendi hamlesini ona karşı kullanacaktı.

Ona buz gibi gözlerle baktı.

"Kendi evimde beni azletmeyin, Bayan Antonius. Eğer bu tekrar olursa, kimin kime hizmet ettiğini hatırlatmak zorunda kalırım."

Yüz hatları eğleniyormuş gibi belirip kayboldu.

Envy onun aslında dün gece kimin kime hizmet ettiğini gayet iyi bildiği gibi net bir izlenime sahipti. Her şeye lanet olsun. Hiçbir kurşun isabet etmiyordu.

"Bunun sizin için *oldukça* zor olacağını düşünüyorum, lordum."

Camilla'nın bakışları ağır ağır onun pantolonuna doğru kayıp bir anda tekrar yukarı baktığında, gri gözleri haylazca parlıyordu. Envy'nin aleti cevap verir gibi seğirdi, tekrar dikkatini çekmek istiyor gibiydi.

"Elleriniz *düşünmekle* dolu gibi görünüyor lordum, ben de artık çalışmaya başlasam iyi olur."

Azizler aşkına, ikinci kez küstahça kovulduğunda Envy daha da sertleşti.

Eğer bu herhangi başka bir zamanda, başka şartlar altında gerçekleşmiş olsaydı, Camilla'ya hemen orada, boyaların üzerinde sahip olurdu. Her bir zevk dolu hamleyi tuvalin üzerinde yakalamak için kusursuz küçük poposunu ve kendi el izlerini kullanırdı.

Sonra da lanet olası şeyi kendi sergisine asardı.

Onu *o zaman* da kovabilir miydi acaba...

Kaya gibi sert ve birçok nedenden ötürü sinirlenmiş bir halde, Camilla'yı resmiyle baş başa bıraktı.

Koridora çıktığında lanet olası kardeşinin keyifle duvara yaslanmış, bir armudu ince ince dilimlediğini ve ağzına attığını gördü. Bu sefer, yüz ifadesi gerçekten tuhaf şekilde düşünceliydi.

"Ne var?" diye bağırdı Envy.

"Başın belada," dedi Lust, bariz olanı dile getirerek. "Etrafa yaydığın şehvet *benim* sarayımın bile yüzünü kızartabilir. Acaba hiç Camilla'nın senin dikkatini dağıtmak için seçilmiş olabileceğini düşündün mü?"

Düşünmüştü.

Bu da oyun ustasının onu titizlikle seçtiği anlamına geliyordu ve bu, onu öfkeden kudurttu.

Camilla, onu derinden yaralamak için tasarlanmış bir piyon olmaktan daha fazlasını hak ediyordu.

"Birkaç saat içinde, artık bir sorun olmaktan çıkacak. Hem Büyülü Taht'a hem de sonraki ipucuna sahip olacağım."

Ardından, Bayan Camilla Antonius'un malikânesinin tamamını müstakbel eşine bırakarak kayıplara karışan ve öldüğü varsayılan bir nişanlısı olacaktı.

Bu aslında anlaşmalarının bir parçası değildi ama Envy peşinde olduğu şeye sahip olduktan sonra Waverly Green'e bir daha dönmeyi planlamıyordu ve Camilla'ya fazladan bir iyilikte bulunmak son derece mantıklıydı. Envy maddi durumunun babasının ölümünden sonra sıkıntıya düştüğü kanısına varmıştı. Sahte resimler yapmaya karar vermesi için başka bir neden bulamıyordu. Sarayına yardım ettiği için ona en azından bu şekilde ödeme yapabilirdi.

Envy ayrıca Vexley'nin bundan sonra onun için asla bir sorun olmayacağından da emin olacaktı. Ya da herhangi başka bir oyuncunun. Alexei'nin casuslarıyla çalışarak, Waverly Green'de az da olsa şüpheli görünen herkesin peşine düşmelerini emretmişti.

Başka birileri daha ona ulaşmadan önce gerekirse bütün krallığı öldürtebilirdi.

Lust ona şüpheyle baktı.

"Ziyarete geldiğinde onu önce Şehvet Hanedanlığı'na getir. Eğer Öfke Hanedanlığı'ndan başlarsa bizim nasıl eğlenileceğini bilmeyen, intikam dolu vahşilerden başka bir topluluk olmadığımızı düşünebilir."

Envy gözlerini devirdi. Casuslarının ortaya çıkardıklarına göre Wrath ve karısı çılgınlar gibi, vahşice eğleniyorlardı. Hem de hanedanlığın her yerinde. Aslında, ortaklıkta Wrath'ın, kraliçesi taç giydikten sonra saray halkını neredeyse hiç görmediğiyle ilgili söylentiler dolanıyordu. Zincirler ve bıçaklarla oynamakla, birbirlerinin gazaplarını sapıklar gibi harlamakla çok meşguldüler.

Bu şekilde devam ettikleri takdirde, kısa sürede bir sürü şeytani yeğeni doğmuş olacaktı.

"Camilla önce Haset Hanedanlığı'na gelecek," dedi Envy hiç düşünmeden ve Lust ona zafer dolu bir gülümsemeyle baktığında anında pişman oldu. "Sen neden hâlâ buradasın?"

Lust tek omzunu kaldırıp indirdi.

"Kardeşim için endişelenmiş olamaz mıyım? Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Envy gözlerini kısıp kardeşine baktı. Bu tam olarak yalan sayılmazdı, ancak Lust'ın ona yem attığını hissetti ve gerçeğe giderek daha da yaklaşıyordu.

"Sen ve Gluttony'nin arasında bir bahis mi var?"

"Öyle bir şey de olduğunu söyleyebiliriz."

"Çık dışarı."

Envy arkasını döndü ve mutfağa doğru yürümeye başladı. Görüldüğü üzere, Bayan Antonius için bir fincan çay istemesi gerekiyordu. Sonra yine uzun, buz gibi bir banyo yapacaktı. Yalnız.

"Benden etkilenmiyor, en azından yeterince güçlü bir şekilde."

Lust'ın konuyu değiştirmesi aniden durmasına neden oldu.

"Gücünü onun üzerinde kullanmaya mı çalıştın?" diye devam etti kardeşi.

"Oyunun kuralları sihir kullanmama izin vermiyor," dedi Envy sonunda itiraf ederek.

Bu sudan bir bahaneydi ve kardeşi bunu dile getirme zahmetine girmedi.

"Taht resmi bitene kadar bekle." Lust bir süre sustu. "O zaman dene."

Lust dile getirmedi ama Envy ne düşündüğünü gayet iyi biliyordu: Camilla, Envy'nin son ölümlüsünden çok farklı olabilirdi.

Lust, tüm o aralıksız yatak maceralarına rağmen, aslında gizli bir romantikti.

Ancak Envy, daha şimdiden bu hikâyenin nasıl sona ereceğine karar vermişti.

Onun dünyasında sonsuza kadar mutlu olmasını istediği tek şey kendi saray halkıydı.

YİRMİ DÖRT

Camilla, zümrüt fırçayı korsesine sakladığı yerden çıkardı. Büyülü Taht üzerinde çalışmaya başlayacağı için çok hevesli olmasa da fırçayı ilk kez kullanacağından büyük bir heyecan duyuyordu.

Telaşı yavaş yavaş sırtından aşağıya iniyor, kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Camilla yapmak üzere olduğu şeyin ne kadar yanlış olduğunu zaten sezmiş, odanın köşelerinden içeri doğru temiz bir sayfaya mürekkep dökülüyormuş gibi sızan kara büyünün ilk esintilerini hissetmişti. Babasının hikâyelerinin doğruluğu varsa, Büyülü Taht, her nerede uykuda bekliyorsa kadim bir gözü açmak gibiydi.

Çağrıldığına sinirlenecek miydi, yoksa ne için çağırıldığını merak mı edecekti?

Camilla yakında öğrenecekti. Synton'la şeytanın pazarlığını yaptıktan sonra, artık bu işten kurtulmak söz konusu değildi.

Belki Camilla yeteneğini çok abartıyordu, belki de sadece sıradan bir resim olacaktı.

Ve Synton da herhangi bir şüpheli arzusu olmayan sıradan bir sanat koleksiyoneriydi.

Camilla gözlerini devirdi. İnkârın hiç kimseye hiçbir faydası olmamıştı. Lanetli olsun ya da olmasın, bu kendisi için seçtiği kaderdi ve artık işe koyulma zamanıydı.

Hafif bir tıkırtı pencereye bakmasına neden oldu.

Sese doğru yürüyüp bakımlı araziye göz gezdirdi, hiç kimseyi göremedi. Bir şey olacağını hissedercesine tüyleri yine diken diken olmuştu. Muhtemelen rasgele bir dal çarpmıştı ancak Lord Garrey'le labirentte yaşadığı olaydan sonra, o kadar emin olamıyordu.

Dışarıda herhangi biri olabilirdi.

Bulutsuz gökyüzüne baktı, rengi lekesiz, berrak bir sonbahar mavisiydi. Bugün hiç esinti yoktu. Yaklaşmakta olan bir fırtına emaresi de yoktu. O tuhaf hissi üzerinden attı ve hızlıca malzemelerini gözden geçirdi; yağlar, sulu boyalar, kalemler, kara kalemler, pastel boyalar...

Tık, tık, tık.

Gözü tekrar pencereye kaydı. Bir gölge mi geçmişti? Tüyleri yine diken diken oldu. Kesinlikle yakından bir kuş uçup geçmişti.

Gülünç. Aklı ona oyunlar oynuyordu, hepsi buydu. Öyle vahşi bir saldırıdan sonra bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Tık, tık, tık.

Bu sefer ses daha da kuvvetliydi, biri kesinlikle cama vuruyordu. Camilla dışarı baktığında nefesi kesildi. O Lord Garrey miydi?

Bir anda dehşete kapıldı. Lord Garrey değildi.

Pelerinli biri pencerenin diğer tarafında durmuş, yüzü elbisesinin katmanlarında kaybolmuştu. Camilla çığlık atmadan yarım saniye önce galerisinin etrafında gezinen adamı tanıdı. Adam eldivenli elini hafif cama vurdu, başıyla pencere camının mandalını işaret etti.

"Synton?" diye bağırdı sonunda, geri adım atarak.

Her nedense, dışarıdaki figür eğlenmiş gibiydi. Camilla'yı durdurmak ya da içeri girmek için hiçbir hamlede bulunmadı. Yine de Camilla dikkatini adamdan ayırmadan geri geri kapıya ilerledi. Camdaki adam, muhtemelen camı kırmak için bir elini kaldırdı ve o anda Camilla'nın sakinliğinden eser kalmadı.

"Synton!" diye bağırdı. "Acele et!"

Camdaki figür başını hafifçe arkaya çevirdi ama Camilla'nın tek görebildiği, adamın tuhaf şekilde arkasını dönüp kaçmadan önce kurdu andıran soluk sarı gözüyle ona göz kırparmış gibi yapmasıydı.

Bir saniye sonra, Synton oradaydı.

"Ne oldu?"

Camilla pencereye baktı, tam olarak anlamasa da idrak etmişti. O göz... olamazdı. Yanılıyor olmalıydı. Dikkatini lorda verince, davranışı için makul bir bahane bulmaya çalıştı. Ona gerçeği söyleyemezdi, en azından şimdilik.

"Özür dilerim, lordum. Çayı getirdiniz mi?"

Synton şaşkın şaşkın ona baktı.

Camilla tuhaf şekilde boğazını temizledi. "Resme başladıktan sonra, tamamen yalnız olmam gerekiyor."

Synton kaşlarını çatıp baktıktan sonra odayı inceledi, şüphelendiği yüzünden belli oluyordu. Ancak Camilla'nın anlatamayacağı sırlar vardı,

bunca yıldır bu kadar çalıştıktan sonra anlatamazdı ve buraya nasıl gelmiş olursa olsun, penceredeki adam da bunlardan biriydi.

Uzun bir sürenin ardından, Synton sonunda kaşları çatık halde odadan çıkıp birkaç dakika sonra bir tepsiyle geri geldi. Gümüş bir çay takımı servisi, biraz bisküvi ve kesme şeker.

"Başka bir isteğiniz var mı, Bayan Antonius?"

Ses tonu alaycıydı ama Camilla duymazdan geldi.

"Şimdilik yeterli. Teşekkürler."

O gittikten sonra Camilla sinirlerini yatıştırmak için kendine bir fincan çay koydu. Avcının, bunca zaman sonra neden özellikle de şimdi peşinden geldiğini düşünmek istemiyordu. Bir zamanlar geri geleceğine söz vermiş olabilirdi ama tam da sihirli bir nesneyi resmetmeden önce buraya gelmesinin iyi bir nedeni olamazdı. Hem ayrıca onun Synton'ın evinde olduğunu nereden biliyordu?

Babasının vefatından sonra dünyasını her ne kadar bir arada tutmaya çalışmış olsa da giderek daha da tehdit altında olduğunu hissetmişti. Seçimini yapmıştı, hem de yıllar önce. O konu çoktan kapanmış olmalıydı. Ancak içten içe kaçınılmaz olanla yüzleşmeden önce, nefes alması için ufak bir mola verildiğinden hep endişe duymuştu. Geçmişi bir akbaba gibi tepesinde dolanıyor, leşine doğru uçarak parçalarını alıp kaçmayı bekliyor gibiydi. Avcının şimdilik gittiğini ve kesinlikle zararsız olduğuna karar verdi. Onunla tekrar konuşmaya çalışana kadar, Camilla da elindeki işe odaklanabilirdi.

Camilla, hoş bir Waverly Green karışımından yapılmış çayını yudumladı ve etrafa göz gezdirdikten sonra, sonunda tekrar yalnız olduğu için ayrıntıları gözden geçirebileceğine karar verdi.

İçerisi sanki canlanmış bir ışıkla gölge resmi gibi, cesur ve dramatik zıtlıklardan ibaret bir stüdyoydu. Bir duvarda yerden tavana kadar uzanan pencereler parlak gün ışığının içeri girmesini sağlarken, diğer taraftaki koyu renk panelli duvarlar köşelerde neredeyse simsiyah gölgeler oluşturuyordu.

Uzun ahşap bir masada deri ciltli ve oldukça eskimiş eskiz defterlerinden bir yığın duruyordu. Kırılmış karakalem ve top haline getirilmiş birkaç kâğıt parçası. Yarısı koyu kehribar rengi bir sıvıyla dolu, takımı tamamlayan iki kristal kadehle birlikte kristal bir sürahi.

Stüdyonun arka duvarındaki büyük kireçtaşı şöminede ılık, hoş bir parıltı saçan ateş yanıyordu. Önünde deri bir koltuk ve el dokuması bir halı duruyordu, ressama arkasına yaslanıp hayal kuracak rahat bir alan sunuyordu. Son duvarda ise birkaç tuval gerilmiş, şövalelerin üzerinde bekliyordu.

Her şey kusursuzdu, tam Camilla'nın kendi için seçeceği gibiydi. Synton hiçbir şeyi gözünden kaçırmayan bir adamdı.

Camilla'nın artık onun yanında daha dikkatli olması gerekiyordu. Resmi ne kadar çabuk bitirirse, anlaşmalarından da o kadar çabuk kurtulmuş olacaktı.

En yakındaki sandalyeden bir önlük alıp beline bağladı.

Ardından pencerenin karşısında olan duvardaki şövaleye dönüp oturdu ve tüm dikkatini çalışmasına verdi.

Kararlı elleriyle madalyonunu çıkarıp daha önce elbisesinin içine diktiği cebine koydu.

İnanılmaz derecede büyük zümrüt ve pırlanta bezeli yüzüğü çıkarmadı. Ardından başını yana yatırdı, gözlerini kapatıp babasının hikâyelerinden bir sahneyi gözünün önüne getirdi.

Anlatılanlara göre, Büyülü Taht'ın sadece bir tarafı yanmış, diğer tarafı hiç hasar görmemişti. Başka bir büyük tezatlık; başka bir denge unsuru daha.

Camilla babasının ona Büyülü Taht'ın efsaneye göre doğrudan güneş tanrıçasının soyundan gelen İlk Cadı tarafından yaratılmış olduğunu anlattığı sesini düşündü.

Cadının kızı, ölümcül düşmanlarından birine, iblis bir prense âşık olmuştu ve İlk Cadı o kadar öfkelenmişti ki iblisleri yok etmek ümidiyle birkaç nesneye büyü yapmıştı. Hikâyeye göre Büyülü Taht'ın amacı, prensi önce baştan çıkarmak ve sonra da onu ele geçirmekti.

Camilla hafızasının genişletti. Sınırlarını serbest bırakıp yeteneğinin duygularının ötesine geçmesine izin verdi, ta ki onu damarlarında canlı hissedene ve parmaklarından fırçasına doğru koşup ötesine geçmeye hazır olana kadar.

Zihninin derinliklerinde, taht onunla konuşarak ona ihtiyacı olan renkleri, şekli, hangi şekilde ortaya çıkarılması gerektiğini anlattı.

Camilla gözlerini açmadan önce görüntü kendini tamamen belli edene kadar bekledi.

Şimdi, tuvale baktığında, kompozisyonun tamamını sanki gerçek yerini çoktan almışçasına görebiliyordu. Bunun aslında herkes için bu şekilde gerçekleşmediğini anlamıştı ama her nasılsa onun için hep bu şekilde oluyordu.

Resme başladı. İlk olarak arka planın tamamen siyah olması gerekiyordu. Sanki taht hiçbir şeyin hayatta kalmaması gereken bir yaşam kıvılcımı gibi, sonsuz bir derinliğin içinden çıkıyor gibi olmalıydı.

Belki Yaratıcı için biraz da alaycı bir şekilde.

Taht artık kendi gücüne sahipti. Kendi gözlerinde kendi tanrısıydı. Onu büyüleyen, ona güç ve hayat veren cadı, şu anki görkemiyle karşılaştırıldığında *hiçbir şeydi.*

Tahtın bir bilinci olduğuyla ilgili söylentiler doğruydu. Sadece biraz değil, tam anlamıyla bilinçliydi. Diğer tüm varlıklar gibi çok fazla duygu ve düşüncesi vardı. Büyülü Taht ne olduğunu biliyordu ve oyun oynamaktan hoşlanıyor, kendini aslında oldukça iyi bir oyun ustası gibi görüyordu.

Camilla parçayı görülmek istemeyi arzuladığı şekilde resmetmeye yönelik kararlık dışında hiçbir yargıda bulunmadı, hiçbir şey hissetmedi. Tahtın uygun gördüğü şekilde içinde yaşayabileceği bir araca dönüşmüştü.

Yeteneğini kullandığında, yaratıcı gücün sularında derinlere dalar, zaman kavramını tamamen kaybederdi. Saniyeler ya da aylar geçebilirdi ve o sadece fırçasının bilincinde mutlu mesut ama bilinçsiz bir şekilde kalabilirdi.

Babası onun yeteneğinin eskilere ait, belki de ailesine güçlü bir peri tarafından verilmiş bir armağan olduğunu söylerdi. Camilla kendini onun gücüne kaptırdığında, perilerin ya da karanlık diyarların zamanına seyahat ederdi.

Pierre ona hep öngörülemeyen güçlere bulaşmanın, diyarlar arasında durmanın tehlikeli olduğunu hatırlatırdı.

Bu yeteneği kontrol edemeyebileceği fikri Camilla'yı, bunu söyleyen babası olsa bile sinirlendirirdi. Yeteneğinin derinlikleri bir armağan olabilirdi ancak o sanatı için çok emek harcamıştı. Sadece onu çağıranın ne olduğunu anlamak için değil, aynı zamanda ona hayat vermek, nasıl kendisine ait yapacağını anlamak için de çalışmıştı.

Bu Pierre Antonius'un bir zamanlar bildiği bir şeydi. Sonunda un ufak olmadan önce.

Camilla fırçasını bıraktı, göğsünde hissettiği yumruyu ovuşturdu.

Babasını düşününce kalbi acıyordu. İnsan ya da peri için zaman çok kıymetliydi. Babasıyla bir dakika daha geçirebilmek için neredeyse her şeyden vazgeçebilirdi.

Bıraktığı tuval hafif bir ışık titreşimi, gölge benzeri bir kıpırtı yansıttı.

Taht, Camilla'nın dikkatinin ondan uzaklaşmamasını istiyordu. Gücenmişti.

Artık resim onun evreninin efendisiydi ve Camilla da ona itaat edecekti.

Neredeyse büyülenmiş bir halde fırçayı tekrar eline alıp boyaya batırarak resme devam etti. Taht karanlığın içinden ortaya çıkmıştı ve şimdi tahtın parlak, cesur, ısrarcı alevleri kendilerini gösteriyordu.

Bir dakika kadar süre geçmişti ki Camilla ayaklarının sertçe yerden kesildiğini hissetti. Bir el bacaklarını, başka bir el sırtını sımsıkı tutarken, vücudundaki tüm kan acı verici bir şekilde aniden başına hücum etti.

Aklı karışmıştı. Hâlâ hafifçe tahtın büyüsünün etkisinde olan Camilla'nın bir patates çuvalı gibi teklifsizce birinin omzuna atıldığını anlaması biraz uzun zaman aldı.

Tıpkı yerinden kaldırıldığı gibi aniden ayaklarının üzerine bırakıldı ve hızla çarpan bir kapı sesiyle beraber sırtı duvara vurduğunda şimdiki ana geri döndü. Darbe ona zarar verecek kadar kuvvetli değildi ama aklını başına getirecek kadar sarsmıştı.

Camilla onu kaçıran kişinin yüzü gözünün önüne gelene kadar gözlerini kırptı.

"Siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz, Bayan Antonius?"

Synton'ın normalde kibar olan ses tonu bir hırıltıdan farksızdı, dikkatle ona bakarken yüz ifadesi vahşetin sınırındaydı.

Soğuk hava Camilla'nın kızaran yanaklarına vurdu.

Sıcaklık sanki malikânedeki her bir şömine aynı anda sönmüş gibi aniden düşmüştü. Eğer Synton bu kadar yakınında duruyor olmasaydı, Camilla ürpertiyi hafifletmek için kollarını ovalayabilirdi.

"Resim yapıyordum." Öfke dolu gözlerle ona baktı. "Yoksa daha önce yaptığımız pazarlığı bir sebepten unuttunuz mu, lordum?"

Synton gözlerini hafifçe kısarak tuhaf bir şekilde ona baktı.

Rahatsız edecek kadar uzun bir sürenin ardından, bakışları ağır ağır kadını tekrar incelerken yüz ifadesi her zamanki gibi acımasız ve sertti.

Bakışlarındaki yoğunlukla tekrar ona odaklanıp duruşunu rahatlattı ve bir adım geri attı.

Çok az.

Camilla teninde tekrar hafif bir sıcaklık hissetti.

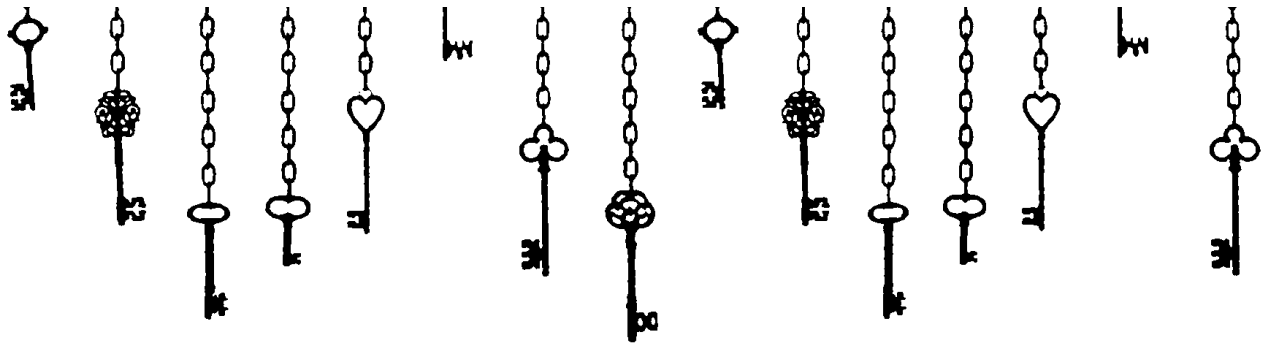
"Bundan sonra, Büyülü Taht üzerinde sadece ben de stüdyodayken çalışacaksın."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü yatırımımı koruyorum."

"Bu–"

"Uzlaşmaya açık değil," diye lafını kesti. Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdiğinde Camilla kaşlarını daha da çattı. "Ya kendi isteğinizle ben odadayken resme devam edersiniz ya da resim tamamlanana kadar ikimizi kelepçelerim, Bayan Antonius. Ne kadar sürerse sürsün. Tercih sana kalmış, sevgilim."

YİRMİ BEŞ

Envy, Camilla'nın sevgilim diye hitap edilmesine ne kadar öfkeleneceğini biliyordu ama bu ona engel olmamıştı. Onda güçlü duygular uyandırmak Envy'nin sapık bir keyif almasına neden oluyordu. Burun deliklerinin hafifçe büyümesinden, nabzındaki artışı görmekten ve aya benzeyen gözlerini kısmasından çok hoşlanıyordu. Camilla'nın ona cehennemi yaşatmasından önceki saniyelerden oldukça keyif almaya başlamıştı.

Şu anda, keskin bakışlarındaki öfke gerçek bir rahatlamaydı. İlk gece kapıyı çalıp Camilla ona cevap vermediğinde, hiç üzerinde durmadan yatmaya gitmiş ve yaratıcılık anında sanatçıların kendilerini kaybetmelerinin ne kadar kolay olduğunu bildiğini düşünmüştü.

İkinci gece, Alexei günü stüdyonun kapısında geçirip ona ne yemek ne de içmek için Camilla'nın dışarı çıkmadığını söyleyince, Envy şüphelenmeye başlamıştı.

Camilla ona sadece bir saattir ortalıkta olmadığını söylediğinde yalan söylemiyordu, söylemiş olsa Envy bunu hissederdi. Ona göre sadece o kadar zaman geçmişti.

Oysa bu sırada, Waverly Green'de iki gün geçmişti.

Envy zamanın bu şekilde akmasına neden olan şeyin oyun mu, yoksa tahtın kendisi mi olduğundan emin değildi ancak nedeni her ne olursa olsun, Camilla'yı artık asla yalnız bırakmayacaktı.

Bu ipucunun bir öncekinden çok daha zor olması Envy'i hiç de şaşırtmıyordu. Lennox, ödülünden bu sefer o kadar kolay vazgeçmeyecekti.

Camilla kolunun altından geçmeye çalıştı ama Envy onu engelledi, kararlı bir şekilde duvara yaslanmış halde tuttu.

"Şimdi ne var?" diye sordu Camilla, ses tonunda yeniden gerginlik belirdi.

"Geç oldu. Bir şeyler yiyip içeceksin ve yatmaya gideceksin. Tamamen dinlendikten sonra da tekrar başlayacağız. Hastalanırsan ya da yarı ölü gibi olursan benim için işe yaramazsın."

Aralarındaki sessizlik uzadı.

Camilla'nın gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Anlaşmamızın hiçbir yerinde belirli yatma saatlerine uymam gerektiğini anımsamıyorum, Lord Synton. Ben tatmin olana kadar çalışırım. Ya bana eşlik edersiniz ya da yatağa tek başınıza gidersiniz. Bana emirler yağdırabileceğinize inanıyorsanız o zaman belli ki aklınız karışmış."

Envy onu tekrar incelerken, bu daimi irade savaşlarıyla ilgili neyin bu kadar lanet olası çekici olduğunu düşünüyordu. Eğer bu entrika ve uyarılma karışımı his Lust'ın sürekli hissettiği şeye biraz bile yakınsa, kardeşinin günün her anını günahını yaşamaktan başka bir şeye ayırabilmesi gerçekten mucizeydi.

Envy'nin çenesindeki bir kas seğirdi. Kendi bencilce nedenleri yüzünden Camilla'nın resme devam etmesini istiyordu ve kendi de hiç yorgun değildi. Eğer devam etmek istiyorsa, o zaman öyle olacaktı.

Geri adım attı ve kolunu ileri uzattı. "O zaman önden buyurun, Bayan Antonius."

Camilla yanından geçerek sanki bir savaşa giriyormuş gibi dimdik stüdyoya yürüdü.

Eğer gerçekten bir savaş çıkmış olsaydı, Envy onun düşmanlarını tek tek alt ettiğini gördüğüne hiç şaşırmazdı. İradesi şimdiye kadar karşılaştıkları arasında en güçlüsüydü.

Camilla zorlanana kadar son derece kibar bir sosyete güzeliydi; ancak sonrasında dişlerini gösteren, hiddetli küçük bir savaşçı ortaya çıkıyordu.

Camilla'nın vahşi yönü Envy'i çağırıyordu.

Camilla gergin omuzlarını hafifçe döndürdükten sonra tekrar oturdu, Envy'nin hediye ettiği zümrüt fırça çoktan elindeydi ve kırmızı boyanın üzerinde havada duruyordu. Önlüğünü belinden çıkarmamıştı.

Arkasında, Envy kendine bir parmak brendi koydu ve şöminenin yanındaki kanepeye yaslandı, bakışları ilk defa resme kaydı.

Camilla tahmin ettiğinden çok daha fazla yol kat etmişti.

Tahtın tuvalde canlandığını görünce, aklına bir sandalye ve bir kılıçtan daha fazlası geldi ki bu çok mantıklıydı çünkü büyülü nesne tam olarak buydu: bir silah. Camilla ton olarak ne çok sıcak ne de çok soğuk olmayan şampanya ve bakır arası bir renk tercih etmiş, ancak ikisi arasında mükemmel bir ton yakalamıştı.

Zıtlar kusursuz bir uyum içinde birbirine karışmıştı.

Sol taraftaki alevleri eklemeye yeni başlamıştı. Şimdi onlar üzerinde çalışıyor, fırçasını paletindeki karıştırılmış renklere batırıp çıkarıyordu.

Envy resme dikkatlice baktıkça, tahtın etrafındaki karanlığın yavaş yavaş, sanki tuvalin kenarından kıvrılarak duman çıkıyormuşçasına etrafta dalgalandığını fark etti. Tuhaftı.

Camilla bu tuhaflığı görüyorsa bile hiç belli etmedi.

İçkisinden bir yudum aldı, boğazından aşağı inen sıcaklıktan memnundu. Camilla izlemesi büyüleyici bir manzaraydı. Tıpkı zevk alırken olduğu gibi biraz pervasız, şu anın içinde ve özgürdü. Gümüş rengi saçları sırtına dökülmüş, hareketleriyle arada bir parlıyordu. Parmağındaki zümrüt yüzük ustaca çalışırken şöminenin ateşini yakalıyordu. Fırça sanki ruhunu tamamen boyaya aktarıyormuş gibi elinde canlanıyor, sanatına adeta hayat üflüyordu.

Envy'nin gözleri bir kez daha resme kaydı. Arka plan, sanki tahtın uyanışıyla bir sır ortaya çıkacakmış gibi bir akşam denizi misali dalgalanıyordu. Bu resimde bir yerde üçüncü ipucu saklıydı.

Huzursuzluk, vücudu gerilen Envy'nin ileri atılmaya hazırmış gibi öne eğilmesine neden oldu.

Hareketine karşılık odada bir yerde, onu yerine kapatıp kilitlemek için hazırlanmış her türlü kısıtlamayı, her türlü sihirli sınırlandırmayı test eden bir güç olduğunu hissetti.

Kendi sihri karşılık vererek homurdandı. Burada kesinlikle ölümlülerin dünyasına ait olmayan bir şey vardı.

Envy doğruldu.

Burası *onun* bölgesiydi.

Camilla odada giderek artan enerjiden, tuvalden ağır ağır akmaya başlayan gölgelerin karanlık bir dalga gibi stüdyoyu ele geçirmesinden tamamen habersizdi.

Envy'nin kalp atışı hızlandı. Camilla neredeyse bitirmek üzereydi ve onlara katılan her neyse bunu o da biliyordu.

Resimdeki alevler gerçek bir ateş gibi çıtırdıyordu. Stüdyonun diğer tarafında, şöminedeki alevler de ona eşlik ediyordu.

Envy daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, Camilla fırçasıyla hayalden bir gerçeklik yaratıyordu.

Bir an için oyunu, ödülü, kazanmanın o ve saray halkı için ne anlama geldiğini unuttu. Bunun yerine, sadece bu kadına odaklanmanın ne anlama geleceğini düşünmeye başladı.

Camilla gerçekten yeni gerçeklikler yaratabilir miydi?

Belki de bunca zamandır peşinde olduğu ipucu resim değil, ressamın ta kendisiydi.

Envy bunun ne anlama geldiğini düşünürken stüdyo tuhaf bir şekilde inledi, karanlık şimdi toplanan büyük bir fırtına gibi öfkeyle etraflarında dolanıyordu.

Sanki her an, hayal ve gerçeklik artık ayırt edilemez bir hal alacak gibiydi; onların dünyaları ve Camilla'nın yarattığı her neyse birbirine girecekti.

Envy içkisinin kalanını kafasına dikti ve kadehi masaya bırakarak ellerini esnetti. İblis hançeri kalçasında sanki yanıyor, bu müdahale karşısında kullanılmayı talep ediyordu.

"Bayan Antonius."

Envy'nin sesi fırtınanın ortasında bir şimşek gibi yankılandı. Camilla onu duymuyor gibiydi.

"Camilla."

Şövaleye bakan yüzü arkasını döndüğünde, gözleri yıldız gibi parlıyordu.

Envy ona bakan gözlerin tamamen insansı olmadığına yemin edebilirdi.

Taht onu ele mi geçirmişti?

Kalbi biraz daha hızlı attı.

Envy ona tekrar seslendi, bu sefer ses tonu bir iblis prensin emri, hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği sihirli bir talep gibiydi ve Camilla gözlerini kırpıştırdı, irisleri tekrar normale döndü.

"Gel," dedi, bakışları Camilla'nın arkasında giderek büyüyen şekle takılmıştı. "Hemen."

Camilla dönüp arkasına baktı ve resim fırçası hâlâ sımsıkı elindeyken hiç itiraz etmeden söylenileni yaptı.

Güvenli bir şekilde Envy'nin arkasına geçtikten sonra, Envy karşılarında duran tahta alaycı bir şekilde gülümsedi.

Şeytanın bile donup kalmasına neden olacak bir kükremeyle, kıyamet koptu.

YİRMİ ALTI

Camilla, Synton'ın arkasına saklandı, büyülü resim her ne yapmak üzereyse gerçekleşmeden önce odadan çıkabilmeleri için dua etmeye başladı.

Ancak çok geçti.

Hem de *oldukça* geç.

Havayı insansı olmayan bir çığlık kapladı. Camilla aniden vücudunun, sanki büyülü nesneye hayat vermek karşılığında ondan bir parça alıp götürmüşçesine bomboş kaldığını hissetti.

Tam kolunu tuttuğu anda Envy geriye, ona doğru uzandı, ikisi de Camilla ne tür bir şeyi serbest bıraktıysa onu algılamaya çalışıyor gibiydiler.

Camilla'nın anladığı kadarıyla karşılarında duran şey devasa boyutlarda, yere eğilmiş ya da kamburu çıkmış gibi görünen, parlak kırmızı-turuncu kordan gözlere sahip olan ve yoğun gölgeyi andıran bir yaratıktı.

Bunca yıl boyunca, gördüğü onca kâbus içinde, Camilla daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Annesinin ve babasının anlattığı hikâyelerde de hiç böyle bir şey yoktu. Zihninde gittiğini hayal ettiği yerlerde bile yoktu.

Bu her neyse, Camilla tahtın kendisi olmadığını anlamıştı; bu, tahtın fiziksel şeklini kullanarak onun içinde yaşayan büyülenmiş bir şeydi.

Etraflarını saran alevler, tıpkı gölge efendisi gibi giderek daha da güçleniyor, daha da vahşileşiyordu.

Nefreti açıkça görülüyordu, öfkesinin eşi benzeri yoktu.

Camilla yaratığın ardında külden başka hiçbir şey kalmayana dek tüm malikâneyi, şehrin tamamını yakmak istediğini hissetti. Yıkım. Zalimlik. Kaos. Hapishanesinin parmaklıkları ardında kim bilir kaç yıldır intikam planı yapıyordu? Belki masallarda yanlış anlatılmıştı, belki de cadı, tahtı aslında bu yaratığı dünyadan uzak tutmak için büyülemişti. Belki de cadının nefreti bir tehditten ziyade bir korumaydı.

Gerçek yüzyıllar içinde çoğu kez kaybolur ya da yeniden yazılırdı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Camilla, sesi kükürt kokan bir sonraki rüzgâr esintisiyle kaybolup gitti.

Synton elini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

Söyleyecek ne vardı ki?

Dünya gözlerinin önünde hiç hoş olmayan bir şekilde parçalanıyor ve yeniden şekilleniyordu.

Camilla'nın annesi, babasına kıyasla diğer dünyaların mitolojilerine bu kadar saplantılı olmamıştı ama onun da sıkı sıkıya bağlı olduğu bir kural vardı: Pierre yeteneğini asla bir iblise açık etmemeliydi ve annesi Camilla'yı da böyle yetiştirmişti.

Camilla ne olduğunu bilseydi tahtı asla resmetmezdi. Bu kadar kindar bir şeyin şeytani bir varlıktan başka bir şey olması mümkün değildi.

Korkunç bir şekilde uğuldayan rüzgârlarla birlikte, etraflarındaki hava giderek daha da rahatsız edici şekilde ısındı, ölüm ve kül kokmaya başladı.

Yukarıdan, şeytanın dünyasından gelen lanetli kar taneleri gibi düşmeye başlayan kor ateşler tenini yaktı.

Dehşete kapılmıştı. Bunun sonu iyi olamazdı.

Camilla kendini ve Synton'ı güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Eğer resmi ortadan kaldırırsa...

Kararlı bir şekilde ileri doğru hareketlendi.

"Dur."

Synton sesini sadece biraz yükseltmişti ama yaratık onu yine de duymuştu. Hareketsiz kaldı. Camilla da durdu.

Yeraltı Dünyası'nın derinlerinde, durdukları yerden şeytani bir kahkaha yükseldi.

Kahkaha, sanki farklı ses tonlarından bir sürü farklı sesler de yükseliyormuş gibi katmanlıydı.

"Bana emretmeye cüret mi ediyorsun?" diye tısladı büyülü iblis.

Synton, yaratığın ses tonundaki vahşeti tamamen görmezden geldi. Yaratığın *ondan* ürkmesi gerekiyormuş gibi öne doğru bir adım attı. "Bana vereceğin bilgiler var."

Camilla, Synton'ı boğmak istiyordu. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarının farkında değil miydi?

Camilla onu geri çekmeye fırsat bulamadan, şeytani yaratık ileri atıldı, sanki onları kokluyormuş gibi derin nefesler almaya başladı.

"Çok fazla güç. Çok fazla... günah."

Gölgemsi şekil ağır ağır nefes verdi, gözlerinin kırmızısı biraz daha parladı.

"Ekselanslarıııı."

Camilla bir anda donakaldı.

Yaratığın başı ona doğru döndü. Sonra bir anda, Camilla'nın *zihninin* içine girmiş, sessizce onunla konuşuyordu.

Yetenek kaybedilmesi korkunç bir şeydir, dedi. *Eğer oyunu sonuna kadar oynarsan, yeteneğin geri verilecektir.*

Ne oyunu? diye cevap verdi Camilla.

Onun, *eninde sonunda seni bunu yapmaya zorlamayacağına inanmış mıydın?*

Büyülü Taht zihninde sinsi sinsi kahkaha atıyordu. Camilla'nın anladığını görmüştü.

Evettt, diye keyifle tısladı, *sen artık onun oyun tahtasında hareket ettireceği piyonlardan sadece birisin.*

Synton'dan bahsetmiyordu. Yaratık çok ama çok daha kötü birinden bahsediyordu. Camilla az önceki duyguyu tekrar hissetti; daha öncekiyle aynı olan o garip boşluğu ve o anda yeteneğinin gittiğini anladı. Kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Yaratık onun yeteneğini, varlığının özünü çalmıştı.

Bu korkunç gerçek üzerinde düşünecek fazla zamanı yoktu. Synton'ın başının tepesinde yavaş yavaş parlak bir taç belirdiğini görünce nefesi kesildi. Uçlarında zümrütler olan, güzel bir taçtı.

"Ahhh." Taht mırıldanarak, tekrar yüksek sesle konuştu. "Haset Prensi. Demek buradasınız. Artık saklanmıyorsunuz."

"Ne?" Camilla'nın hissettiği korku bir an galip gelen şaşkınlığıyla savaştı.

Synton ona bakmadan, tahta doğru yürürken her adımıyla etrafından, *ondan* sihir yayılıyordu.

Eğer taht güçse, o zaman, sözde prens, imkânsız bir şekilde, onun ortaya çıktığı gücün kaynağıydı. Camilla artık ondan yayılan sihri hissedebiliyordu.

Kalbi öfkeli bir şekilde atmaya başladı. Synton tam olarak *neydi*? Kesinlikle olamazdı...

"Bana bilmek istediğimi söyle." Synton'ın ses tonu küstahça ve talepkârdı. Krallara yaraşırdı. "Hemen."

Tahttaki alevler daha da yükseldi, doğanın gücüne sahip yaratığın etrafında dans ettiği yükselen bir öfke ve kaos cehennemi gibiydi. Büyülü nesne bu emir karşısında öfkelendi ancak tam Camilla onun harekete geçeceğini düşündüğünde, "*Boho! Adamdaki asırlık giden gerdanlığın ceket sandığı.*"

Lord harekete geçmeden önce bekledi.

"Kralına selamımı söyle."

Synton hızla kolunu uzattı ve parlak bir kılıç gölgeyi andıran yaratığı kolayca delip geçerken, yaratık çığlık attığında sahip olduğu birden fazla ses aynı anda bağırdı.

Alevler, korlar, rüzgâr ve tahtın ta kendisi, başladığından çok daha hızlı bir şekilde ortadan kayboldular. Gerçekteyse, Camilla'nın yaptığı resim bir kül yığınına dönüşmüştü. Geriye sadece Lord Synton'ın başındaki uçları zümrüt bezeli taç kaldı.

Taht ona Haset Prensi diye seslenmişti.

Bu, Synton'ın inkâr etmediği bir suçlamaydı.

Synton yavaş yavaş onun suçlayıcı bakışlarını görebilmek için dönerken Camilla onu izledi, en ufak bir pişmanlık belirtisi olmayan yüzü buz gibiydi. Bakışları anlaşılmaz, korkusuzdu. İnsaniyetsizdi.

Birden her şey anlam kazandı.

Gözlerinde kadim bir yalnızlık vardı çünkü o ölümlü, kalbi kırılmış bir adam değildi. Kaç yaşında olduğunu sadece o biliyordu. Kaç hayat yaşadığını, kaç sevgiliyi kaybettiğini.

Tabii eğer gerçekten böyle bir şey hissetme yetisi varsa. Belki de Camilla'ya sadece onun görmek istediğini göstermiş, kendi gücünün tamamını onu manipüle etmek için kullanmıştı.

Haset Prensi Envy.

Camilla ilk şoku atlattıktan sonra, şimdi her şeyi daha net düşünebiliyordu.

Waverly Green'deki çoğu insan yedi iblis prens masallarının kurgu olduğuna inanırdı ama doğrusunu bilmeliydi. Camilla hiç görmediği için bir şeyin üstünü çizmenin pek de akıllıca olmadığının gayet farkındaydı.

Göz önünde olan birçok tuhaf şeyin aslında gözden kaçtığı bilinirdi. Dünya tuhaf yaratıklarla dolu büyük, garip bir yerdi. İnsanlar gerçek benliklerini nadiren gösterirlerdi. Ancak Camilla'nın dinlediği hikâyelerin hiçbirinde, iblisler yalan söyleyemezlerdi.

Bu ironi karşısında gülümsedi, sesi keyifli olmaktan çok uzaktı.

"Lord Synton. Akıllıca. Bizleri üzmek pahasına da olsa gerçekten çok eğlenmiş olmalısınız." Ses tonuyla birlikte yüz ifadesi de sert bir hal aldı. "Vexley'yle birbirinize hiç benzemediğinizi iddia etmiştiniz ama işte buradasınız, acımasız bir yalancı. Ve zavallı bir iblis."

Envy elini yumruk yaptı, bakışları karardı.

Gözlerinde, soğukluğu eriten bir öfke kıvılcımı parladı.

Bu maskaralıkta, en azından tek bir şey gerçekti, Vexley'ye benzetilmekten hoşlanmamıştı.

"Yatağınızdayken o kadar da zavallı sayılmam, Bayan Antonius." Bakışlarında alay vardı. "Güçlerimin ufak da olsa tadına baktınız."

Öfkesine rağmen, sıcaklık Camilla'yı delip geçti. Synton'ın bu kadar aklını başından almış olmasına şaşırmaması gerekirdi, o kelimenin tam anlamıyla günaha hükmeden bir prensti. Bu dünyadaki hiçbir insan onun baştan çıkarma yeteneğiyle boy ölçüşemezdi; görüldüğü üzere hikâyeler doğru olduğundan, prensler bu kelimeyi icat etmişlerdi. Synton ona diliyle sahip olmuştu ve yatağına giren tüm diğer aptallar gibi Camilla da isteyerek ruhunu o lezzet için satmıştı.

Synton sonra zalimce dişlerini göstererek gülümsedi.

"Heyecanlandığınızı hissedebiliyorum, Bayan Antonius. Ne olduğumu bilmenize, yalan söylemiş olmamdan nefret etmenize rağmen, hâlâ beni istiyorsunuz."

Aralarında çekim olsun ya da olmasın, Camilla onu artık yatak odasına davet etmeden önce cehenneme kar yağması gerekirdi.

Camilla'nın aklına başka bir şey daha geldi.

"Ben hangi kardeşinizle tanıştım?" diye sordu.

Baloda, Syn ona toplam yedi kardeş olduklarını söylemişti. Bildiği kadarıyla doğru olan buydu. Muhtemelen bunca zamandır ona söylenen tek doğru gerçekti.

Prens Envy gözlerini kıstı.

O bakış kesinlikle kafasının içinde hükmettiği günahın ta kendisiydi. Güzel. Camilla artık onun yumuşak karnını biliyordu.

"Lust."

Bu gerçekten her şeyi açıklıyordu.

"Alexei hangi kardeş?"

"O kumandan yardımcım." Envy'nin bakışları, karanlık ve dipsiz bir kuyu gibi parlıyordu. "Onu ısırmakla tehdit etmeden önce bir kere daha düşün, sevgilim. Alexei bir vampirdir ve seni temin ederim onun ısırığı daha acı olacaktır. Gerçi zehri sana hiç bilmediğin zevkleri tattırabilir. Ölmek üzereyken orgazm olur ve son nefesinde hâlâ daha fazlası için yalvarabilirsin."

Camilla, Synton'ın onu şok etmeye çalıştığını biliyordu ama birçok kurguda vampirler ve onların tehlikeli cazibesinden bahsedildiğinden, Alexei'nin zehrinin uğruna ölünecek orgazmlara neden olabileceği gerçeği Camilla'nın gecesinin en şok edici bilgisi sayılmazdı.

Ki bu oldukça olağanüstüydü.

"Anlaşmamız tamamlandığına göre evcil vampir hayvanınızla bir daha karşılaşacağımdan şüpheliyim, Ekselansları." Camilla kendini toparlayarak doğruldu, aklından lanet olası önlüğü hâlâ giymiyor olmayı istediği geçti. Ancak en azından Synton'ın gerçek unvanı prensi kızdırmış gibiydi.

Tanrı Camilla'nın yardımcısı olsun. Haset Prensi. Gerçekleşmiş bir peri masalı kahramanıydı ve Camilla'yı, bir önceki gece şeytansı kollarında cenneti tecrübe edeceğine inandırmıştı.

Karşısında duran bu yalancı hergeleye söyleyecek başka bir şeyi kalmayan Camilla kapıya doğru ilerledi ama sızlayan kalbi yüzünden duraksadı. *Gidemiyordu.* Yeteneğini geri almak için, oyunu oynamak zorundaydı. Taht bu konuda gayet açık konuşmuştu. Tahtın gerçekten ne demek istediği konusunda bir fikri olmadığını iddia etmek istese de vardı. İçinden gizlice yeteneğini çağırmayı denediğinde... hiçbir faydası olmadı.

Camilla derin bir nefes aldı. Oyunların nasıl oynandığıyla ilgili pek bilgisi yoktu ama daha önce ölümcül riskleriyle ve sinsi oyun ustasının kendisiyle ilgili efsaneler duymuştu. Yeteneğini, resim yapma kabiliyetini kaybetmek oyun ustasının Camilla'nın kaybetmeye asla katlanamayacağını bildiği bir şeydi ve bu oyunda yer almasını garanti altına almak için yapacağı bir hamleydi.

Eğer Camilla güncel oyuna katılıyorsa o zaman bu, Synton'ın ya da Envy'nin, lanet olası her kimse, başından beri bunu planladığını gösteriyordu. Öfkesinin tekrar alevlendiğini hissetti ama kendi kendine tüm bunlar doğruysa, Envy'e ihtiyacı olduğunu hatırlattı. En azından

bundan sonraki hamlesinin ne olacağını bulana kadar ihtiyacı vardı. Ya da başka bir oyuncu bulana kadar...

Gözlerini kapattı. Tabii. Lord Garrey. Şimdi Synton'ın adamın sonunu getirmesine nasıl yardım ettiğini anımsayınca, Camilla iblis prensin yeni bir rakibi olduğunu bilmesinin iyi bir fikir olacağından çok emin olamadı. Kendisi...

Başından beri kendinin de sır sakladığını öğrenmesine izin vermek daha da kötü bir fikir olabilirdi. Camilla, şimdilik çalınan yeteneğiyle ilgili herhangi bir şey açık etmeyecekti. Envy şüphelenebilirdi.

Hem bir sır daha neydi ki?

Tekrar gözlerini açtığında, Envy tehlikeli bir şekilde hemen karşısında duruyordu.

"Tahtın ne söylediğini biliyor musun?"

"Bir dolu saçmalık." Sakin kalmaya çalışıyordu ancak kalbi onun duymasından korktuğu kadar hızlı çarpıyordu.

"Boho! Adamdaki asırlık giden gerdanlığın ceket sandığı."

"Ne demek istediğimi çok güzel dile getirdiniz, Ekselansları," diyebildi.

"Bir ipucuydu." Envy bir an gücenmiş gibiydi. "Bir anagram. *Boho! Adamdaki asırlık giden gerdanlığın ceket sandığı.* Deşifre olmuş hali, *Sıradaki Tembellik Hanedanlığı. O da gidecek!*"

Camilla'nın ağzı birden kapandı.

Prens hiç tereddüt etmedi. Gülümsemesi zafer doluydu.

Camilla boş boş bakmaya devam etti. İkisinin oyunu gerçekten birbirine karışmıştı.

"Gördüğün gibi, hayatım," diye devam etti. "Oynadığım oyunun farkında olmadan bir parçası oldun. Kazanmak için uzun yıllar beklediğim bir oyunun."

Envy'nin bu konuda ne kadar doğru söylediğinden haberi yoktu.

Boşta kalan eliyle ona uzanmak üzereyken hiç dokunmadan tekrar indirdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Adım ve unvanım konusunda sana yalan söylemiş olabilirim ama anlamak zorundasın, ben kazanmak için her yolu denerim." Sonra ona bir kurt gibi gülümsedi. "Ve günahkâr olmayı bir aziz olmaktan çok daha fazla seviyorum."

"Hiç kimse sizi azizliğe aday göstermeyecektir."

"Ve buna memnun olurum. Azizler yatırımlarını korumak için normalde kimseyi öldürmezler."

"Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun? *Senin* yatırımın mıyım?"

"Bence kaçınılmaz olanı geciktiriyor ve zaman kaybediyorsun."

"Belki de ne yapacağıma karar vermeden önce seni dizlerinin üzerinde, özür dilerken görmek istiyorumdur."

Envy'nin yüz ifadesi günah dolu vaatle değişti.

"Senin için dizlerimin üzerine çökmüştüm. Eğer beni tekrar orada istiyorsan, sadece sorman yeterli. Ama oradayken benden bir *özür* bekliyorsan, o zaman hayal kırıklığına uğrayabilirsin. En azından o konuda."

Camilla ona kuru bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bana eşlik etmeyi seçin ya da seçmeyin, Bayan Antonius. Her iki şekilde de benimle birlikte Tembellik Hanedanlığı'na geliyorsunuz."

Aşağıda, karnında bir sıcaklık yükseldi. Hem de uygunsuz bir şekilde. Bu lanet olası canavar tarafından tahrik *olmaması* gerekiyordu.

Camilla içindeki o küçük sapık şeytana küfretti çünkü dizginlenmemiş ahlaksızlıkları için baştan çıkarıcı şekilde bu kötü adama adeta mırlıyor ve sarsılmaz erdemleri için kahramanla alay ediyordu.

Ahlak pusulası Kuzey Yıldızı kadar güvenilir bir adama âşık olmuş olsaydı, hayatı çok daha basit olabilirdi.

Ancak Envy'e yardım etmek artık kendine yardım etmenin anahtarıydı. İyisiyle kötüsüyle, Envy henüz bunu bilmiyor olsa da bu oyunda artık ortaktılar. En azından şimdilik bilmemesi gerekiyordu.

"Bir sonraki ipucu her neyi ima ettiyse artık bana ihtiyacınız olduğuna göre," dedi sonunda Camilla. "Hazırlanmak için en azından biraz zaman istiyorum."

Camilla'nın ses tonu ciddi, duruşu gayet netti. Bu bir anlaşmaydı, eğer değilse oyunu oynamak için başka bir yol bulması şarttı.

Envy onu süzdü. "Bir saat."

"İki."

Envy biraz daha baktı. Yüzü adeta taştan oyulmuş gibiydi ama gözlerini kırparken Camilla ufacık da olsa bir saygı kıpırtısı gördüğüne yemin edebilirdi.

"İki saat," dedi dişlerinin arasından, kabul etti. "Bir şeyler ye, yıkan, sıkı giyin. Tam gece yarısı gidiyoruz."

Camilla onu zarif bir baş hareketiyle selamladı.

Envy stüdyonun kapısını onun için açtı. "Camilla?"

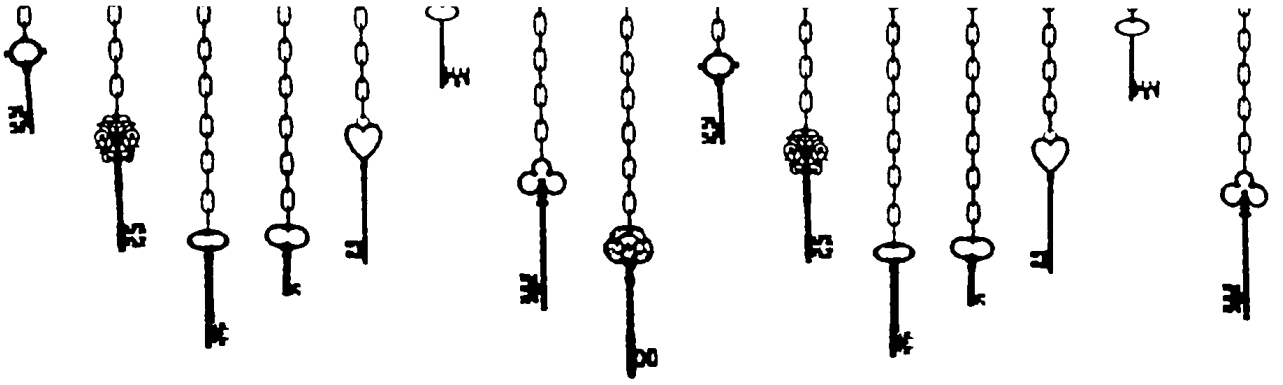
Camilla tam eşikte durup, arkasına baktı.

"Kaçarsan, peşinden gelirim."

Camilla onun ne kadar ciddi olduğunu gördü. Envy amacının peşinden acımasızca gidecekti.

Camilla'nın bir yanı, hiçbir ahlak sınırının geçilmeden bırakılmayacağı kadar kötü bir şekilde bir şeyi arzu etmenin yoğunluğunun cazibesine kapılmıştı. Böylesine azimli ve hedefe odaklı bir erkek... Camilla'yı en temel seviyede büyülüyordu.

Arkasını döndü, Envy bu tehlikeli vaat karşısında hissettiği minicik heyecanı göremeden önce yatak odasına yöneldi.

YİRMİ YEDİ

"Evet?" diye bağırdı Envy, pencereden karanlık çalı labirente bakıyordu.

Gece yaşanan karmaşayla beraber Camilla'nın gözlerindeki o tuhaf ay ışığını andıran parıltıyı da düşünüyor, eğer tam olarak insan değilse, ki bundan daha da şüphelenmeye başlamıştı, Camilla'nın ne olabileceğini çözmeye çalışıyordu.

Üçüncü ipucunu bulmak için Camilla hayati öneme sahip bir anahtar haline geldiğinde, kadının sırları olduğunu tahmin etmişti. Ancak gerçekte kim olduğunun gizeminin bu kadar derinlemesine araştırılması gerekeceğini beklemiyordu.

Şu anda başka bir soruna daha ihtiyacı yoktu. Hiçbirinden tatmin olmadığı varsayımlar arasında gidip gelirken ruh hali kesinlikle düşmancaydı.

Şekil değiştirenler, periler, hatta yarı vampirlerden tuhaf bir karışım bile onun yeteneğini açıklayabilirdi. Ancak ailesiyle ilgili her şeyi öğrenene kadar bundan emin olamayacaktı.

Alexei'nin koridorda gezindiğini hissettiğinde, çoktan casuslarını yeni talimatlarla sahaya göndermiş, Camilla'nın annesini ve daha fazlasını bulmalarını istemişti.

Getirdiği haberler her neyse iyi olamazdı. "Ne kadar kötü?"

"Kendi gözlerinizle görmenizi öneririm, Ekselansları."

Envy saate baktı. Camilla'yla gitmek için sözleştikleri zamana daha bir buçuk saatten fazla vardı ve bu arada sarayına gidip geri dönebilirdi.

Kumandan yardımcısı vampire bakmak için döndü.

"Ne kadar kötü?" dedi tekrar, her kelimeyi tek tek vurgulayarak.

"Üçte ikisi, Ekselansları."

"Siktir."

Saray halkının üçte ikisi düşünce bulanıklığına yenik düşmüştü. Eğer bir başkası Haset Hanedanlığı'nın şu anda ne kadar korunmasız olduğunu öğrenirse, o zaman ciddi bir tehlike altında olabilirlerdi.

Envy büyük adımlarla kapıya yürüdü, vampir yardımcısı bir gölge gibi arkasından geldi.

Sessizlik içinde birkaç merdiven indikten sonra şarap mahzeninin önünde durdular. Kireçtaşı duvarlarda güneş görmemekle pek de alakalı olmayan hafif bir soğukluk vardı.

Envy, zor da olsa buradan Günah Hanedanlığı'na bir geçit yapabilmek için sihrini kullanmıştı.

"Camilla'ya göz kulak ol," dedi Alexei'ye. "Buradan ayrılmadığından emin ol. Bir saat içinde gelip onu Günah Geçidi'nden geçireceğim."

Alexei başını salladı ve üst kata çıkarak gözden kayboldu.

Envy derin bir nefes alarak avucunu kaldırıp önündeki duvara koydu. Büyülü sözleri söyledikten sonra taşın içinde gizlenmiş geçide doğru dümdüz yürüdü. Anında diyarları birbirine bağlayan yoğun enerjiye, sanki suyun içinden yürüyormuş gibi ileriye doğru çekildi ama saniyeler içinde serbest kaldı ve yürüyerek diğer tarafa geçti.

Kendi özel odasına göz gezdirirken derin bir nefes verdi. Her şey bıraktığı gibiydi. Devasa sayvanlı yatağı bozulmamış, kendi nü portresi tavanda hâlâ gururla salınıyordu. Güzel.

Komodinleri temizlenmişti ama hâlâ az da olsa tozluydu. Ahşabın üzerinde, Envy'nin parmağını gezdirebileceği kadar ince, hafif bir katman vardı.

Defterleri düzgün bir şekilde sıralanmış, oyunu başlatan mektup özenle aralarına sıkıştırılmıştı.

O gittiğinden beri kimse odasına girmemişti.

Odanın dışında onu her ne bekliyorsa kendini buna hazırladı.

Koridorda çıktığı anda sessizlik hemen dikkatini çekti. Ne müzik ne de hareket vardı. İblislerin yüzyıllar boyunca topladığı ve sergilediği sanat eserlerine hayranlıkla bakarken çıkardıkları ayak sürümeler ya da telaşlı sesleri yoktu.

Envy'nin malikânesi bir müze havası yaratacak şekilde dekore edilmişti. Her kanat, her kat farklı bir ortam yaratmak için düzenlenmişti. İkinci katta Duvar Kilimi Odası'yla birlikte Titanlar Odası, üçüncü katta Gotik Merdiven ve Miras Kulesi'nin de olduğu En Uzun Gece Galerisi vardı. Altıncı kat koridorunda ise Envy'nin âlemlerden topladığı, favorisi taş olan çeşitli materyallerden yapılmış mimari parçalar bulunuyordu.

Fani sanatına ayırdığı odaları da vardı. Venedik, Rönesans, Barok, Georgian, Kadim Dünya, Eski Dünya. Son zamanlarda biraz daha az böbürlenmiş olsa da Unseelie perilerinin Vahşi Saray'ından bile eserlere sahipti.

Hatta bazı kanatlar farklı dönemleri karıştırıp eşleştirecek şekilde renge göre düzenlenmişti. Mavi koridor, kırmızı, pembe, sonra altın, gümüş, bronz ve bakır tonlarıyla metalik rengin hâkim olduğu kanatlar vardı. Ancak topladığı yeşil sanat... İşte günahına ait sihrinin gerçekten parladığı yer burasıydı; sarımsı yeşil, zümrüt, en koyu yosun ya da en parlak çim rengindeki yeşil gibi ölümlülerin bilmediği tonlarda göz kamaştırıcı renk çeşitleriyle bezeliydi.

Envy koridorları adımlarken başka hiç kimseyi görmedi. Sis Koridoru'ndaki kemerli pencerelerden dışarı bakmak için durarak aşağıdaki avluya göz gezdirdi.

Boştu.

Avlu onun en sevdiği yerlerden biriydi. Genelde kimi müzik çalan, kimileri de bahçelere tuvaller kurup resim çizen saray mensuplarıyla hareketli olurdu. Envy onların su ögeleriyle ya da kuzeyden ithal ettiği sadece kışın çiçek açan sihirli ağaçlarının arasına tüneyen kuşlarla ilgili resimleri ve çizimlerini görmekten hep keyif almıştı. Evinin rakipsiz güzelliğinden her zaman gurur duyardı.

Tüm bunlar çok önceydi. Şimdi sessiz ilerleyişi sırasında onu sadece heykeller ve oyma işleri seyrediyor, taştan yüzleri tıpkı sarayı gibi cansız duruyordu.

Alexei abartmamıştı. İşler giderek daha da kötüleşiyordu.

Envy'nin uzun adımları geniş koridorları dolduruyor, kimseyi görmeden ilerledikçe adımları daha da hızlanıyordu. Asillerin sarayda kalmak için kullandığı lüks odaların olduğu üst kata çıkan merdivenlerin yanında duraksadı.

Orada, uzakta bir ses duydu. İnleme.

Çenesini sıkıp keder dolu sese doğru ilerlerken endişesini ve öfkesini yumruklarında tutuyor, yüzünden hiçbir endişe ya da pişmanlık okunmasına izin vermiyordu.

Sonsuz gibi gelen bir süre sonra, bir yatak odasının önünde durdu.

Etkilenmemiş gibi görünmeye söz vermiş olmasına rağmen bir elini saçlarına götürdü.

"Kahretsin."

Bu iyi olamazdı. Ebedi varlığında Haset Prensi ilk kez kendi sarayından kaçmayı düşündü.

Lütfen, onu dinleyecek herhangi bir Yeraltı Tanrısı'na sessizce yalvardı, *onları bağışla.*

Çok geç kalmamayı umuyordu.

Önünde durduğu kapı daha önce en yüksek sınıftan gelen Lord ve yüzyıllardır tanıdığı iblislerden oluşan konseyinin kadın bir üyesi olan Leydi Casius'a aitti. Onunla birlikte plan yapmış, onlarca yıldır birlikte büyüleri araştırmış, bu çılgınlığı ertelemek için ümidini kaybetmemiş bir çiftin odasıydı. Yalan söyleyebilmesini sağlayacak büyüyü bulmuşlardı. Envy'nin sonunda hepsinin kurtulmasını sağlayacağına inanan çiftti. Hak etmiş olmasına rağmen Envy'i yaptığı şey için hiç suçlamamışlardı.

Eğer onlar yenik düştülerse...

Âlemlerin herhangi birinde Envy'nin daha kötü olabileceğini düşündüğü birkaç şey vardı.

Lord ve Leydi Casius, eski tanrılar tarafından takdis edilmişlerdi ve Envy oyun için krallığından ayrılmadan önce risklerini bilmelerine rağmen bu dünyaya üç yeni iblis getirmişlerdi. Bebekler, Envy'nin uzakta olduğu süreye rağmen, en fazla altı aylık olmalıydılar.

Kapıyı çaldıktan sonra yavaşça iterek açtı, içeri girerken tırnaklarını avuçlarına geçiriyordu.

Mahvolmuştu.

"Sen kimsin?" diye çığlık attı Leydi Casius, geceliği parçalanmış ve yırtılmıştı. "Kim o?"

"Şşş," dedi sakince. "Benim, Piper. Prens Envy."

Yüzünden yaşlar akıyor, korkudan geri geri kaçıyordu.

"Ben... ben seni tanımıyorum."

Tekrar ağlamaya başladığında, sesi bir zamanlar güzel dekore edilmiş odada yankılandı. Bardaklar kırılmış, resimler duvarlardan söküp çıkarılmıştı. Sanki içeride bir savaş olmuş gibi duvar kağıdına kan sıçramıştı.

"Onu tanımıyorum! KİM O?"

Envy onun ayaklarının dibinde duran düşmüş yığını işaret eden eline baktı, cansız bedenden akan kan adeta göle dönmüştü. Yatak örtüsüyle üstünü kapatmaya çalışmıştı. Yataktaki çarşafları bir cinnet anında parçalamış, her şeyin netleştiği bir an yaşanmış olmalıydı.

Envy yavaşça, elleri havada, kadına yaklaştıktan sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde ne bulacağını zaten biliyordu.

Ödü kopuyordu.

Örtüyü çekti ve hemen bakışlarını kaçırdı. Lord Casius uzun bir süre önce ölmüştü. Envy kapıyı ilk açtığında leş kokusunu nasıl almadığını anlamamıştı. Bir iblisi öldürmek... bu kolay bir iş değildi. İblisler uzun yaşarlardı, Envy ve kardeşleri gibi ölümsüz olmayabilirlerdi ama öyle rasgele de ölmezlerdi.

Envy arkadaşının ellerinde birkaç müdafaa yarası gördü, aklı yerinde olsaydı bile karısı ona tekrar tekrar vurmuş olsa da onun karısına asla el kaldırmayacağını biliyordu.

Lanet olsun. Envy oyunu kazanıp dengeyi kurduktan sonra, ki aksini düşünmeyi reddediyordu, Piper asla iyileşmeyecekti. Anıları geri gelse bile, kendini asla affetmeyecekti.

Birçok anlamda, Envy daha şimdiden çok geç kalmıştı.

Eski dostunu kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, Piper'ın sonraki sözleriyle olduğu yerde kalakaldı.

"Kim onlar?" diye bağırdı, tiz bir sesle. "KİM ONLAR? Sürekli bana bakıp ağlıyorlardı. BENİ ÖLDÜRMELERİ İÇİN ONLARI KİM GÖNDERDİ?"

"Kim..." Envy aniden her şeyin farkına vardı ve bakacak gücü bulamadı.

Ancak bu diyarın prensi olarak, bu onun göreviydi.

Bu günaha sahip çıkacak, ruhunu yaralamasına izin verecekti. Bu ölümler, bu cinayetler... Hepsi ona aitti. Eğer kadehi o kadına hiç vermeseydi...

Bulmacaları çözecek, ödülünü alacak ve işleri yoluna sokacaktı. Ona neye mal olacağı önemli değildi. Bu süreçte kimi kandırması, öldürmesi ya da kiminle oynaması gerektiğinin önemi yoktu.

Envy kazanacaktı. Aksi halde saray halkı artık olmayacaktı.

Kendini odayı gözden geçirmeye zorlarken gözleri yanıyordu.

Orada, köşede, beşiklerin olduğu yerde...

Ağzına safra sıvısı geldi; gözlerini sımsıkı kapattı, tarifsiz manzarayı görmek istemiyordu. Fark yaratmayacaktı. Manzara oraya, sonsuza kadar kazınmıştı.

Envy acısını yaşamak için kendine biraz izin verdikten sonra kalbiyle birlikte azmi de taş kesti. Camilla'nın yanına dönmeden önce bunu yoluna sokmalıydı ve çok az zamanı kalmıştı.

"Ben yaptım." Leydi Casius dizlerinin üzerine çöktüğünde korkunç gerçek, çakmak çakmak gözlerinde belirdi.

Envy bunun her zamanki gibi yakında sona ereceğini biliyordu; anılar bir kez daha bulanıklaşacak ve o saf bir şekilde gerçekten uzaklaşacaktı.

Piper'ı bu odadan hemen çıkarması gerekiyordu, icabına bakması gereken şey...

Havayı acı bir feryat sardı.

Envy daha bıçağı göremeden, odanın diğer tarafına ulaşamadan, Leydi Casius hançeri göğsüne saplamış, dizleri mermer zeminin üzerinde çatırdadıktan bir saniye sonra kafatasının sesi gelmişti.

Envy bu darbeyi sanki kendi kalbine isabet etmiş gibi hissetti.

Küfrederek, elleriyle yüzünü ovuşturdu. Aşina olmadığı bir panik duygusunu bastırmayı denedikten sonra nefesini kontrol etmeye çalıştı. Sonra kalbini buzla sardı, bedeninden yükselen soğuk odayı adeta bir don tabakasıyla kapladı ve ölen arkadaşlarını kaldırmak için ilerledi.

Bir kez daha, Envy onları kurtarmak için çok geç kalmıştı ve şimdi günahlarına ekleyeceği beş ölüm daha gerçekleşmişti. Korumaya yemin ettiği beş iblis daha.

Onları burada bırakmayacaktı; bedenlerini diğer herkesi götürdüğü yere götürecekti. En azından o zaman, artık yalnız olmayacaklardı.

YİRMİ SEKİZ

"O sihirli yaratığın söylediği şeye nasıl inanırsın?" diye sordu Camilla.

Envy onu dikkatle izliyordu. Çok yakından. Camilla yatak odasının kapısını açtığı andan itibaren keyfinin olmadığını anlamıştı. Envy sert bakışlarıyla onu inceledi, içeri adım atarken dudakları zalimce kıvrıldı ve sadece dişlerini göstermekle yetindi.

"Sıkı giyinmeni söylemiştim. Bir pelerin al."

"Benimle bu şekilde konuşma," dedi sertçe. "Ben çocuk değilim."

"O zaman bir çocuk gibi davranma."

Camilla gözlerini kıstı. Kesinlikle bir terslik vardı.

Neyin değiştiğinden emin değildi. Daha önce ona karşı herhangi bir sıcaklık hissettiyse bile bu çoktan kaybolmuştu. Envy'nin soğukluğu, dudaklarındaki sertlik, mücevheri andıran gözlerindeki merhametsiz parıltı... Karşısında masallardaki kötü adam duruyordu. Ebeveynleri, çocuklarına dehşet dolu dersler çıkarılacak hikâyeler anlatmaya teşvik edecek kadar kötü bir Cehennem Prensi.

Camilla'nın iki saat içinde onu bu haşin canavara dönüştürebilecek ne olmuş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Adamı yavaşça inceledi, herhangi bir ipucu bulmaya çalıştı. Kan, koyu yeşil takım elbisesinde bir kırışıklık, buz gibi görünüşünde herhangi bir çatlak ya da saçlarında tek bir dağınıklık yoktu. Yine de yüzeyin altında karanlık enerjisinin şiddetle çalkalandığını hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. "Başka bir oyuncu mu saldırdı?"

"Eğer şimdi bilgi paylaşımında bulunacaksak," dedi, sesi tehlikeli şekilde yumuşaktı. "O zaman bana aile geçmişinizi anlatmaya ne dersin? Ya da belki sihrinizi?"

İçindeki her şey durdu.

"Ne?"

"Çoğu fani gerçekliği birkaç fırça darbesiyle büyülü hale getiremez, Bayan Antonius."

"Şey, o zaman, ben yapabildiğim için çok şanslısınız."

Envy onun elini tuttu, eski dilde bir şeyler fısıldadı ve bir sonraki nefesinde Camilla sanki evrenin kıyısında duruyormuş gibi hissetti.

Hemlock Konağı'nın olduğu dünya gözden kayboldu, yerini çok daha karanlık, geniş ve soğuk bir yer aldı.

Envy elini bırakıp yanma doğru bir adım atarak mırıldandı. "Yedi Çember'in dışındaki boşluğa hoş geldin. Burası tüm diğer âlemleri birbirine bağlayan yerdir." Zalimce gülümsedi. "Ve işte karşınızda Yeraltı Dünyası'nın meşhur kapıları."

Camilla etrafındaki tuhaf havayı incelerken, korku kadar buz gibi rüzgâr da tüylerini diken diken yapıyordu. Aşağı baktığında üzerinde sihirli bir şekilde ortaya çıkan kalın bir pelerin olduğunu görüp şaşırdı.

Prensin sesinden başka hiçbir ses yoktu.

Bir de hızla atan nabzı dışında. Öfkeyle yüzünü ona döndü, gözleri alev gibiydi.

"Sen tamamen çıldırdın mı?"

"Henüz değil."

Camilla'nın içinden onu orada bırakıp tek başına gitmek geçti. Ancak Envy'nin ipucunda onun da Tembellik Hanedanlığı'na gitmesi gerektiği belirtilmişti. Lanet olası oyun, üstelik daha yeni başlamıştı. En azından Camilla için.

"Eğer *bir daha* benim irademi kendi iradenle ezmeye çalışırsan," dedi Camilla, ses tonu alçak ama intikam vaadiyle doluydu. "Buna pişman olursun, Envy."

"Pişman olduğum birçok şey var, Bayan Antonius ama sizi buraya getirmek bunlardan biri değil."

Çenesiyle kapıları işaret etti.

"Varacağımız yere kadar yolumuz uzun. İlerlememizi öneriyorum."

Camilla huzursuzluğunu bastırdı. Oyuna odaklanması gerekiyordu ve sözde tehditkâr kapıların Sloth'un sarayına çıkan tek yol olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, kaba erkeklere uzun zamandır tahammül ediyordu. Ona tahammül etmeye de devam edebilirdi. Şimdilik.

Mağarayı andıran tuhaf salona bakmak için döndü.

Envy'nin bahsettiği kemiklerden, boynuz ve pençelerden yapılmış kapılar birkaç adım ileride kâbus gibi parlıyordu. Yaşamak için çok kötü ve unutulmak için çok şeytani yaratıklar, geçen herkese karşı bir uyarı maiyetinde sonsuza dek ölümsüzleştirilmişlerdi.

Kapıların gotik havasında bir hoşluk, Camilla'nın resmetmek istememesi gereken karanlık bir güzellik vardı. Yeteneği ondan çalındığı için artık resim yapamıyordu. Yeteneğini geri kazanmaya çalışırken panik onu yine ele geçirmiş, bir kez daha sonucu olmamıştı. Sihri bağlanmış olsa bile, kapının kemeri ona sesleniyordu.

Waverly Green'den bu yabancı topraklara geçiş o kadar tuhaftı ki Camilla soğuk hava tenine işlerken bile bunun gerçek olduğunu bir türlü tam olarak algılayamıyordu. Haset Prensi onu tam olarak Yeraltı Dünyası'na getirmişti. Hiçbir masal, bunun görkemli dehşetine onu hazırlayamazdı. Babasının anlattığı en karanlık masallar bile.

"İlk önce Günah Geçidi'nden geçmemiz gerekiyor," dedi Envy, büyüyü bozarak. "Hangi büyük günaha meyilli olduğunu görmek için seni test edecektir. Her bir sihir seni baştan çıkarmaya çalışırken biraz... tuhaf duygular hissedebilirsin. Endişelenme, seni büyük bir ilgiyle izliyor olacağım."

"Öyle yapacağına eminim," dedi buz gibi bir sesle. Envy'nin dikkatini dağıtma girişimini görmezden gelerek, gerçekten neyle karşılaşacağını düşündü. Her bir ölümcül günah için teste tabi tutulacaktı.

Şehvet. Hırs. Haset. Kibir. Öfke. Oburluk. Tembellik.

Bu diyarın en kötüyü gerçekleştirmesi için yedi yöntem.

Camilla hemen orada işleri ne Envy ne de bu kahrolası yer için kolaylaştırmamaya karar verdi. Artık önceden uyarıldığına göre, Camilla sihrin ilk belirtilerini bekliyor olacaktı.

"Herhangi bir sorunuz var mı, Bayan Antonius?"

"Biz yokken Waverly Green'de ne olacak? Benim bir işim, bir hayatım var. Sen oyununu oynarken ben öylece ortalıktan yok olamam."

Envy tek kaşını kaldırdı; Camilla onu şaşırtmıştı. Güzel.

"Çalışanlarımın yokluğunla ilgili mantıklı bir hikâye uydurmalarını sağlarım. Ve geri döndüğümüzde galerinden resim satın alacağım. Ödemeyi–"

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Senin hayır yapmana ihtiyacım yok."

"Bu, verdiğim rahatsızlığın ve kaybedilen zamanın karşılığıdır. Siz akıllı bir işkadınısınız, eminim bunun değerini anlarsınız. Başka bir soru var mıydı?"

Camilla bunun değerini anlıyordu, gayet iyi anlıyordu. Koleksiyonundaki en pahalı parçaları bulacak ve onları satacaktı. Bu bile sonraki iki yıl boyunca çalışanlarına ödeme yapmasını garanti altına alırdı.

Sakinleştikten sonra Camilla başka ne bilmesi gerektiğini düşündü.

"Her test ne kadar sürecek?"

"Bu tamamen sana bağlı. Bu diyar günahla beslenir, tıpkı oksijenin ve suyun fani diyarlardaki yaşam için gerekli olduğu gibi kötülük bu diyarın var oluşunun bir parçasıdır." Duraksadı. "Geçit testini tamamlayana kadar yayan ilerlemek zorundayız. Her bir günahı tecrübe edene ve bir hanedanlıkla uyum sağlayana kadar diğer her sihir yasaktır, o yüzden istesem bile bizi öylece Tembellik Hanedanlığı'na götüremem."

"Diyarın burada kalmayacak olsam bile nereye ait olduğuma karar vermesi mi gerekiyor? Ve senin bunun üzerinde bir gücün yok mu?"

Envy cevap vermeden önce onu değerlendirdi. "Vampirler, periler, şekil değiştirenlerle tanrıçalar da burada yaşar ve normalde herhangi bir iblis hanedanlığıyla uyumlanmayı tercih etmeseler de Günah Geçidi en iyi nereye uyacağını hep merak eder. Eğer şartsa bunu doğal bir düzen gibi düşünebilirsin. Bir prens ne kadar güçlü olursa olsun, burası her ne kadar bizim egemenliğimizde de olsa, doğanın bizim bile bozamayacağımız bazı kuralları vardır."

Envy onu ilerlemesi için yönlendirirken adımları sessiz, boşluğun gerçeküstü derinliklerinde neredeyse yok gibiydi.

Karşılarında, kapıların etrafını saran duvarlar mağarayı andırıyordu. Taş paneller Camilla'nın kanatları çıkmadığı sürece görmeyi ümit edemeyeceği kadar yüksek, renkleri tuhaf, mavimsi bir siyahtı.

Kalın buz plakları gibi saydamdı.

Envy bir elini onun sırtına koydu ve ilerlemeye teşvik etti. Saniyeler içinde ürkütücü kapılardan geçtiler.

Camilla onun sadece ilerlediği için mi, yoksa kapıları yakından incelemesini istemediği için mi tedirgin olduğunu merak etti.

Eşiği geçtikleri anda kapılar arkalarından kapanarak onu kardan ve buzdan ibaret bu yeni dünyaya hapsetti.

Sesler, Camilla'nın hayal ettiği gibi uğursuz ve sefil bir halde geri geldiler. Rüzgârlar esti, buzla kaplı dallar titredi ve uzaklarda bir yerde büyük canavarların hırıltılarını duyduğuna yemin edebilirdi.

İnsanlara Yeraltı Dünyası'nın ateşten bir yer olduğu anlatılmış olsa da aslında tam tersi olması onu hiç şaşırtmamıştı. Ölümlülerden saklanan yerler, insanların rasgele keşfetmeleri halinde nerede olduklarını fark etmemeleri amacıyla sık sık maskelenirdi.

Uzaktaki dağlara, onları saran yemyeşil ağaçlara ve önlerinde uçsuz bucaksız uzanan dik geçide baktı. Etrafa uyum sağlamaya çalıştı.

Her şey karların altına gömülmüştü.

Güneş bile, tabii öyle denebilirse, alacakaranlıktan gökyüzüne sabitlenmiş donuk bir küre gibiydi. Fırtına kopmak üzereydi. Soğuk hava doğanın şiddeti gibi kokuyordu.

"Şaşırtıcı derecede etkilenmemiş görünüyorsunuz, Bayan Antonius. Neden böylesiniz?"

"Bana kendimi bildim bileli haftalık beslenmemin bir parçası olarak farklı diyarlarla ilgili masallar anlatıldı. Yürümeye başladığımdan beri babam sık sık karanlık pazara giderdi."

Prens ayrıntılara girmesini beklerken, soğuk ve aristokrat tavırları bu donmuş topraklar kadar mesafeliydi.

Yedi karanlık ve tehlikeli prens tarafından, neredeyse kelimenin tam anlamıyla günah ve ahlaksızlıkla yönetilen bir krallık olarak Yedi Çember, tabii ki ürkütücüydü. Tıpkı yanındaki bu görkemli adam gibi. Daha doğrusu görkemli iblis prensi.

Onun ölümlü bir adam olmadığını anımsadı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Adamın gücünden etkilenmesi fikrinden nefret ederek, hissettiği heyecan duygusunu bastırdı.

"Bu sorumun cevabı değil." Envy merakla onu izliyordu.

Camilla tek omzunu kaldırdı ama sessiz kalmaya devam etti.

Ona yalan söyledikten ve kaçırdıktan sonra, Camilla'nın kendisiyle ilgili başka bir sırrı anlatmasını bekliyorsa, sonsuza dek beklemesi gerekecekti.

Derin bir nefes aldı, soğuk hava onu aklını başına getirmeye zorluyordu.

Envy yalan söylememişti, en azından Günah Geçidi konusunda. Camilla etkilenmemiş gibi davranıyordu ancak bu âlemin sihrinin, etraflarını olası bir avmışçasına koklayan kurt sürüsü gibi sardığını hissetmişti. Camilla hangi günahın daha önce karşısına çıkacağını, azmini test

edeceğini merak etti. Ayrıca bu diyarın keşfettiği şey karşısında şaşırıp şaşırmayacağını da merak ediyordu.

"Olabildiğince uzağa gideceğiz ama eğer test bitmemişse, geceyi burada geçirmek zorunda kalırız," dedi prens sessizliği bozarak.

Camilla dikkatini Envy'e verdi, vücudundaki gerginliği, kasılmayı hissetti.

Envy istese bile daha diken üstünde görünüyor olamazdı. Camilla'nın hatırladığı eski masallara göre Envy'nin onunla kalmasına gerek yoktu.

Kalmayı tercih ediyordu, muhtemelen kaçmadığından emin olmak için. Ya da belki kendi günahıyla bir ilgisi vardı. Envy, onun yanından uzaklaşmasını istemeyecekti.

Adamın gözleri onu bir hekim gibi inceliyordu.

"Üşüdün mü?"

Camilla başını salladı, sonra hemen büyük pelerini işaret etti. Gereksiz ayrıntıları saklamak konusunda yetenekli olan bir tek o değildi.

Eğer Envy bunu şüpheli bulduysa bile, üzerine yorum yapmadı.

Bunun yerine, yol açmak için birkaç adım önünden karda ağır yürüyüşlerine başladı. Bu çok işe yarayan, aynı zamanda da hoş bir davranıştı.

Camilla yürürken diyarın her bir yerini içine çekti, her bir ayrıntıyı sindirdi ve eve döndüğünde, teorik olarak yeteneği tekrar yerine geldiğinde, resmetmek için hepsini aklında tuttu.

Tam da Waverly Green'de adının duyulmasını sağlayacak türde bir manzara olurdu. Babası işin anahtarının bu ayırt edici özellik olduğunu hep biliyordu; onun tuhaf fantastik resimleri, diğer sanatçıların çekimine kapıldığı dini ya da natürmort resimlerle karşılaştığında son derece sıra dışıydılar.

Bu, Camilla'nın manzara aşkını fantastik dünyanın canlılığıyla harmanlayacaktı. Pierre'in çalışmalarının yanından geçemeyebilirdi ama onun açısından keşfedilmek için yalvaran gizli dünyaları barındıracak kadar mükemmeldi.

Tabii ki etrafta çok fazla beyaz vardı ancak bu; ağaçların yoğun, zengin yeşil renkleriyle, gökyüzündeki gri bulutlarla ve buzun sıra dışı şekilde kalınlaştığı yerlerdeki güzel mavimsi bir tonla bozulmuştu. Renkler yumuşak ama zengindi, dramatik havanın eli kulağında olan tehlikesine karşı dimdik duruyorlardı.

Dik tepeleri tırmandılar ve derin vadilerden indiler. Bazen yol Camilla'nın geçmek için yana dönmek zorunda kalacağı kadar dar, bazen de bir ordunun rahatça geçebileceği kadar genişti.

Güçlükle ilerlerken Camilla bu krallığın ne kadar büyük olduğunu daha iyi anlıyordu, duyduklarından çok ama çok daha büyüktü. Her yöne doğru sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Geçit, sadece yüksek dağ tepelerinin ötesinde nasıl bir görkem olduğunu ima ediyordu.

Camilla, her yıl ailece gittikleri yakındaki kır evleri dışında Waverly Green'den başka hiçbir yere gitmemişti. Yine de annesi ölümlü dünyasındaki eski seyahatleriyle ilgili hikâyeler paylaşmayı hep çok sevmiş, sık sık Pierre'in sulu boyalarıyla ustaca yaptığı resimler kadar canlı bir manzara çizmişti. Yıllar boyunca, annesi ve Pierre sıra dışı bir çift olmuşlardı.

Yine de annesinin tez canlılığı buna bir son vermişti.

Babası öldükten sonra, Camilla annesinin peşinden gidip Waverly Green'den ayrılmayı düşünmüştü. Birden yalnız kalınca, her yere gidebileceğini ve her şeyi yapabileceğini fark etmişti. Evde olduğunda, yalnızlığın ve anıların ağırlığı altında boğulması mümkünmüş gibi hissediyordu. Ancak bir tercih yapmış, babasının şerefini seçerek Wisteria Yolu'ndan kaçmamayı tercih etmişti.

Camilla aslında tercihinden hiç pişman olmamıştı ama yine de içten içe bir gün babasının anlattığı masallardaki dünyaları görmeyi hayal etmişti. Gerçi şu anda bunu yanında Haset Prensi'yle birlikte yapıyor olduğu gerçeği, umduğundan daha fazlası gibi görünüyordu.

Arada sırada üzerinde büyünün hafif baskısını hissediyordu ve bunu zihinsel olarak uzaklaştırıyordu. Öfke sadece ufak bir rahatsızlıktı. Hırs dünyanın nimetleriyle ziyafet çekmekten kendini alıkoyacağı hafif bir arzuydu. Haset ise onun buraya her istediğinde gelip aklında kalmasını istemesinin ve buraya gelebilenleri kıskandığını hissetmesinin bir yoluydu. Yine de hiçbir şey onu alt edemedi, hiçbir şey ona hâkim olamadı.

Camilla kendi iradesinin efendisiydi. Keşke yeteneğini de bu kadar kolay geri alabilseydi.

Envy'nin dikkatinin çoğunlukla ormanın bittiği yerde olması, Camilla'nın daha önce duyduğu hırıltıların gerçekten de canavar olduklarını doğruluyor gibiydi. Üç başlı tazılarla ilgili efsaneler duymuştu ve o yaratıkların şu anda duydukları garip sesleri çıkardıklarını hayal edebiliyordu.

Envy birkaç kez ona baktı, sanki Camilla çözemediği tek bulmacaymış gibi kaşlarını çatmıştı.

Camilla nefesini tuttu, adamın onu sorgulamasını bekledi ama yapmadı.

Ona tekrar sırtını döndüğünde Camilla aleni bir hayranlıkla adamın güçlü fiziğini, güveninin kararlılığını, telaşsız adımlarını seyretti. Envy bu zalim, bozulmamış dünyada evindeydi. Bu geçitteki en büyük yırtıcı hayvan oydu ve bunu biliyordu.

Bunu biliyor olması, Camilla'nın sinir bozucu şekilde ona karşı duyarlı olmasına neden oluyordu.

Kar tanelerinin bile onun saçını ya da kıyafetini bozmaya cesaret edemeyip, yol veriyormuş gibi ayrılmalarını, prenslerine eğilerek selam veren hayranları gibi kenara çekilmelerini seyretti.

Eğer şimdi, burada onun resmini çizecek olsaydı, bütün krallığın, prensin muazzam iradesine boyun eğmesini sağlardı. Dünyanın ayaklarının dibinde kıvrıldığını, diz çöktüğünü gösterirdi.

Camilla hafif bir kahkaha attı.

Envy bastığı toprak tarafından tapıldığını bilme fikrine kesinlikle bayılırdı.

Adam dönüp arkasına baktı.

"Yok bir şey," dedi Camilla, gözlerindeki dile getirilmemiş soruya cevap verdi. "Sadece eğleniyordum."

"Bunu görebiliyorum." Dudaklarının kenarları kıvrıldı, onları düşünmeden buraya getirdiğinden beri yüzünde ilk defa eğlendiğine dair bir işaret görmüştü.

Döndü ve giderek artan bir hırsla yürümeye başladı.

Durmaksızın ilerlediler.

Camilla'nın etraflarında yükselen hırıltılar ve kükremelerden korkması gerekirken aksine içindeki macera hissi yeniden alevlendi. Hayal gücü, ormanda saklanan yaratıkların neye benzediğiyle ilgili baş döndürücü imgeler yaratıyor, yeteneğini geri kazandığında onları nasıl resmedeceğini düşünüyordu. Öyle veya böyle yeteneğini *geri kazanacaktı*.

Bunlar, bir aslanın kafasına ve bir balinanın gövdesine sahip, büyük kanatlı canavarlar olabilir miydi? Dişleri Camilla'nın kolları kadar uzun olabilir miydi? Kalın tüyleri mi, yoksa tamamen farklı bir dokuda pulları mı olurdu?

Olasılıklar sonsuzdu.

Zeminden titreşimini hissettiği bir sonraki kükremeyle tekrar heyecanlandı. Bu sanki doğrudan, en yakındaki tepeden gelmişti. Camilla kalbinin atışından, nabzının hızlanmasından zevk duyuyordu.

Envy başını salladı, ifadesinden onun tepkisine az da olsa şaşırdığı belliydi ama hâlâ susuyordu.

Korkunun içinde bir şeyi uyandırdığını, görgü kurallarından sıyrılmak ve tam bir hayvana dönüşmeyi istemesine neden olduğunu fark etti. Tehlikeli. Bu rahatsızlık verici günahların haricinde, onu gerçekten baştan çıkaran tek şeydi. Prensin kendi dışında tabii.

Ancak Envy çok daha farklı bir sebepten ötürü tehlikeliydi. Camilla prensin onda bunca zamandır kapalı, saklı tuttuğu her şeyi serbest bırakabileceğini hissediyordu. Dahası, Envy'nin onun sırlarını açığa çıkarma fikri artık olması gerektiği kadar korkutucu değildi.

Rüzgârlar yeni bir güçle ağaçların tepelerini sallayarak, Camilla'nın artık kendini serbest bırakması gerektiğini fısıldar gibi esiyordu.

Kar daha hızlı yağmaya başladı, arada buz taneleri vardı.

Envy aniden durdu.

"Geceyi burada geçireceğiz."

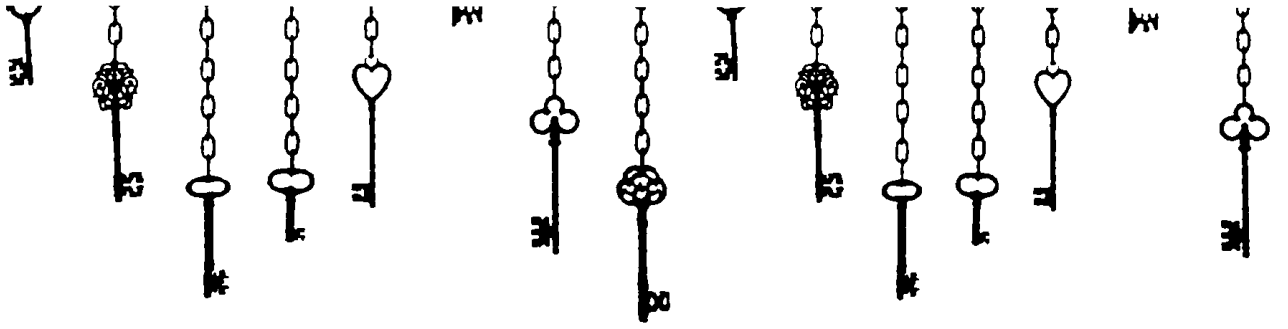
Camilla sık yeşilliklere bakındı.

Burası kabaca yontulmuş ağaçlardan yapılmış eski bir kulübeden başka bir şey değildi ve ikisinin birlikte kalması bir yana, sadece Camilla'nın sığabileceği kadar bile büyük değildi. Özellikle Envy'nin onu bu kadar şiddetle baştan çıkardığı günden sonra.

Bu diyara ayak bastığından beri Camilla'nın kalbi ilk kez tamamen farklı bir nedenden ötürü hızla attı. Gerçek irade sınavı aslında şimdi başlıyor gibiydi.

Üstelik bu sefer, kazanma konusunda pek ümidi yoktu.

Sihri uzaklaştırmak başka, giderek artan arzusunu görmezden gelmek bambaşka bir şeydi ve bu günah dolu krallık bunu biliyordu.

YİRMİ DOKUZ

"Önden buyurun, Bayan Antonius."

Envy irice bir ladin dalını geri çekti, krallığına ölümlü bir kadını en son getirdiğinde devasa yeşilliğin arkasına sakladığı minik kulübeyi tamamen açığa çıkardı.

O konuyu, o kadını düşünmekten hoşlanmadığı için tüm dikkatini eserine verdi; *kulübe* aslında ağaçları kesip, biraz sihirle bir araya getirerek yaptığı küçük kabin için cömert bir kelime sayılırdı. Çok etkileyici olmayan, Geçit'i kızdırmayacak bir şeydi. Binayı tamamen büyüyle yapabilecek olsa bunu zaten yapardı. O yüzden, kolları sıvamış ve işe koyulmuştu.

Envy yine de hâlâ ufak da olsa bir başarı hissettiğini düşündü.

Camilla başta ürkmüş gibiydi ama şimdi bu yapıya da tıpkı bugün Günah Geçidi'nin her bir karesine baktığı gibi merakla bakıyordu. Envy bu harabenin daha önce böyle bir hayranlık ya da merak uyandırabileceğini bilmiyordu. Camilla diyarın buz gibi derinliklerine gösterdiği hayranlıkla Envy'i şaşırtmıştı.

Daha şaşırtıcı olanıysa, Camilla'nın buraya gelene kadar birçok etkiden muaf olmuş olması, Envy'nin onun bir sır sakladığı şüphesini daha da arttırıyordu. Ancak Envy sonunda uykuya yenik düştüğünde, Camilla'nın karanlık diyara teslim olacağını biliyordu. Hiçbir varlık, en güçlü vampirler, şekil değiştirebilenler, ya da periler bile Günah Geçidi'nin baştan çıkarıcı çekimine karşı koyamazlardı.

Aralarında şimdiden cızırdayan fiziksel çekimse buna dahil değildi.

Envy onun hisleriyle bağlantısını açık tutmuş, Camilla'nın yolculukları sırasında herhangi bir noktada gergin ya da korktuğunu hissettiğini bildiğinden emin olmak istemişti. Bir şey onlara saldırırsa, bunu hemen bilmek istemişti.

Diyara ilk geldiklerinde, onu buraya hiçbir uyarıda bulunmadan getirdiği için öfkeden adeta kuduruyordu. Envy'nin itiraf etmekten

kaçındığı şeyse ressam daha ona resmi bir cevap vermeden uzun zaman önce, Camilla'nın hazır olduğunu hissedene kadar beklemiş olduğuydu.

Asıl sürpriz ise Camilla fırtınanın içinde güçlükle onun arkasından gelirken olmuştu.

Envy hızla heyecana dönüşen hafif bir korku hissetmişti. Camilla'nın daha sonra tahrik oluşu yüzüne tokat gibi indiğinde, Envy neredeyse dengesini kaybetmişti. Dönüp arkasına baktığında Camilla şehvetli ve yabani bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzmüştü. Envy, onun şehvetle sınandığını hissetmek için her belirtiyi anlamaya çalışmıştı ancak öyle olduğunu düşünmemişti. Camilla'nın hissettiği tamamen kendi duygularıydı. Envy kadının bunun farkında olduğundan emin değildi ama unutamıyordu.

Şimdi burada, aralarındaki büyük bir sorunla birlikte bu kabinde, saatlerce yalnız kalmak üzereydiler.

Envy onun arkasına uzandı ve donmuş kapı kolunu rahatça dönene kadar çekince küçük kapının üzerindeki buz tabakası yüksek bir çatırtıyla parçalanarak açıldı. Parçalar karın üzerinde kırık cam parçaları gibi parlıyordu.

Camilla ona şöyle bir baktıktan sonra kenara doğru bir adım attı ve kapıdan geçtiğinde duraksadı.

Envy nedenini biliyordu.

Bu gece *çok* samimi olacaklardı.

Küçük, tek kişilik kabin karanlık ve penceresizdi, kare alan neredeyse tek bir büyük yatakla dolmuştu ki Envy'nin *yataktan* kastı, kalın çam ağacı dallarından birleştirerek yaptığı bir platformdu.

"Yatak" karşıdaki duvara yaslanmış olduğundan kapıyı tamamen açması için ona ufak bir alan bırakıyordu.

İçerinin havası boğuk ama çam dallarının sıcaklığıyla kaplıydı. Burada, doğa şartlarından uzakta ve sıcak, güvende olacaklardı. Saatler geçmişti ve hâlâ yorgun hissetmemesine rağmen, fırtınanın en kötü anıyla karşılaşmadan önce Camilla'nın uyumaya ihtiyacı vardı.

Envy onu kibarca ileri itti.

Camilla ayak diredi.

"Yatak için bile çok az yer var."

Camilla'nın bahsetmekten kaçındığı gerçek, yatağa sığmak için birbirlerine kıvrılarak uzanmaları gerektiğiydi. Bu Envy'nin de biraz çekindiği, biraz da merakla beklediği bir gerçekti.

Camilla'nın günahların heyecanını tecrübe ederken ona yaslanmış olması Envy'nin kendi şahsi cehennemi olacaktı.

"Yıldızlardan daha gösterişsiz bu yatak için özürlerimi sunarım, Exselansları," diye alay etti. "Geçitteki bir sonraki seyahatimizde, kabine bir kanat daha ekletmeyi unutmam."

Camilla ağzının içinden ona pis bir küfür savurdu ama yanından geçmesine, pelerinini çıkarmasına ve dallardan yapılma yatağın üzerine çarşaf gibi sermesine izin verdi. Camilla'ya başıyla uzanabileceğini işaret etti ve kadın öfkeli bir bakışla dediğini yaptıktan sonra yavaşça yatağın üzerine kıvrılıp ileri kaymadan önce yeterince sağlam olup olmadığını test etti. Envy kapıyı arkasından kapatıp yerine oturduğundan emin olduktan sonra onun yanına uzandı.

Camilla'nın sıcaklığı onu neredeyse hemen sardı, kokusu aralarındaki boşluğu doldururken Envy'nin tek düşünebildiği dokunamadığı tenine parfümünün değmiş olmasını ne kadar kıskandığıydı.

"Doğrudan Tembellik Hanedanlığı'na mı gideceğiz?" diye sordu. "Burada... işimiz bittikten sonra?"

"Evet," dedi. "Geçidi memnun etmek için biraz daha ilerledikten sonra, bizi elimden geldiğince hızlı bir şekilde kardeşimin krallığına *transvenio* edeceğim. Gün ortasına doğru orada oluruz."

"*Transvenio*," diye tekrarladı Camilla. "Babamın masallarına göre, iblis prensler diyarlar arasında böyle seyahat ederlermiş. Bir gerçeklikten diğerine geçmek gibi. Biz de kapılara daha önce bu şekilde vardık. Doğru mu?"

"Kesinlikle."

"İlk önce senin sarayını görmeyecek miyiz?"

Envy güçlükle yutkundu. "Ziyaret edecek vaktimiz yok."

Habersiz gitmeden önce Sloth'a resmi bir mektup göndermesi gerektiğini düşündü ancak bunu yapabilmek için önce kendi hanedanlığına uğraması ve rakip saraya resmi olarak kabul edilmeyi beklemesi gerekiyordu, bu da Camilla'nın dağılmakta olan krallığını ilk elden göreceği anlamına geliyordu. Envy onu topraklarının biraz dışındaki kraliyet köşküne bile götürse, birçok şey ters gidebilirdi. Sloth muhtemelen cevap

vermek için oyalanacaktı ve daha fazla vakit kaybetmek, Envy'nin şu anda tehlikeye atamayacağı bir şeydi.

Kısacık bir anlığına kendine farklı gelişen bir fantezinin hayalini kurmak için izin verdi. Hanedanlığının sapasağlam, yaşam ve sanatla dolu olduğunu, günahının kendi çevrelerinde her türden nesne ve parçalar toplayan iblislere ilham olduğunu hayal etti.

Envy, Camilla'nın her şeyin eskiden olduğu gibi ışıltılı ve harika olduğu bir saray görmesini istiyordu. Camilla'nın hanesini, galerilerini, merak duyduğu şeyleri sevip sevmediğini bilmek isterdi. Tabii yatak odasını da.

Ve bu tehlikeliydi.

Bunların hiçbirini istemiyor olmalıydı.

Camilla birkaç dakika sessiz kaldı.

"Bir oyun oynadığını söylemiştin... Tüm bunlar oyun için demiştin. Tehlikede olan nedir?"

Her şey, diye düşündü. "Çok istediğim bir parça var," dedi sonunda. Bu yeterince doğruydu.

"Tüm bunları özel bir parça için mi yapıyorsun?" diye sordu. "Çok önemli olmalı."

Çenesini sıkarak ahşap tavana baktı. Envy'nin en büyük hatasını konuşmaya giderek daha da yaklaşıyorlardı. Özellikle de burada, bir zamanlar *onu* getirdiği yerde.

Camilla ona bakmak için döndü ama Envy yüzüne bakmadı. Bakamadı.

"Pelerinini çıkar," dedi bunun yerine. Şaşkınlığını hissedince, sonunda ona bakıp açıkta kalan vücutlarını işaret etti. "Battaniye olarak kullanacağız."

Camilla onu uzunca bir süre sessizce inceledi ama dediğini yaptı ve Envy giysinin kenarlarını üzerlerine örtmeleri için yardım etti. Son bir kibarlık göstererek, kendi yeleğini çıkarıp bir yastık gibi katladıktan sonra onun başının altına yerleştirdi.

Camilla, biraz daha ona sokularak arkasına yaslanırken, Envy nihai hedefine odaklanarak binden geriye doğru saymaya karar verdi.

Lennox ve kraliyet mensubu Unseelie perilerden nefret ediyordu. Daha önce nefret ettiği her şeyden daha çok nefret ediyordu. Sadece saray halkının düzelmesini sağlamakla kalmayacak, karşılığında Lennox'un

Unseelie perilerle dolu sarayının yok olduğunu görecekti. Onlarla, tıpkı Lennox'un onunla oynadığı gibi oynayacaktı.

"Envy?" diye fısıldadı Camilla, dikkatini dağıtarak. Envy onun pelerinin altında kıpırdandığını hissetti ve sonra ılık parmağını çıkarıp onun çenesinde gezdirdi.

Envy dişlerini gıcırdatıyordu.

Kendini rahatlamaya zorladı.

"Sence daha kaç oyuncu var? Bu oyunda?" diye sordu elini çekerek.

"Oyun ustasının kaç kişiye yanlış yaptığına göre değişir. Beş ya da yirmi olabilir. Ya da artık iki ya da üç kişi kalmış olabilir."

"İpuçlarını çözmeyen oyunculara ne oluyor?"

"Kaderleri oyun ustasının elindedir. Ya huzur içinde yaşamalarına izin verir ya da onları öldürür. Kan yeminini imzaladıkları anda canları onun olur."

Camilla'nın nefesi kesildi. Envy sonunda dikkatini ona verdi. Camilla dudağını ısırıyordu, yüzünü buruşturmuştu. Elini uzatıp kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmek istedi ama yapmadı. Böyle bir duyarlılığın sonu iyi olmazdı.

"Ya kanlarıyla yemini imzalamazlarsa ne olur? Yani ilk başta?"

Endişeli görünüyordu ama Envy nedeninden emin değildi.

"Bildiğim kadarıyla, oynayan herkes yemini imzaladı. Bu oyun ustasının kuralları diretmesine izin veren şey."

"Sence bundan sonra ne arıyoruz?" diye sordu, tavana bakmak için tekrar sırtüstü yattı. "Bulmaca bize gerçek bir ipucu vermedi."

Camilla'nın onları bir takım gibi görmesinden hoşlanmıştı.

Hem de çok.

"Kardeşim oldukça iyi bir koleksiyonerdir. Tembellik Hanedanlığı, kitaplar ve insan yapımı parçalarla doludur. Bir sonraki ipucunu onun kütüphanelerinden birinde bulacağımızı düşünüyorum. Sadece oraya ait olmayan bir şey bulmamız gerekiyor."

Camilla, temkinli bir yüz ifadesiyle ona bakmak için tekrar döndü.

"Peki bu oyun ustası... Perilerin oyun oynadıklarını duymuştum. Özellikle Unseelie Kralı'nın."

Akıllı kadındı.

Envy ona tekrar bilgi verip vermemeyi düşündü ama haklı olduğunu itiraf etmekten bir zarar gelmeyeceğine karar verdi.

"Severler. Lennox, Unseelie Kralı, oyun ustası."

Camilla sessizleşti. Envy onun Unseelie Kralı'yla ilgili nasıl masallar duyduğunu merak etti. Bir şey istediğinde onun ne kadar tehlikeli olduğunu Camilla'nın bilip bilmediğini düşündü.

Envy birden onun tüm bunlara karışmasını istemedi. "Uyu. Yarın uzun bir gün olacak."

Camilla yatmak için diğer tarafına dönmüştü ve artık tamamen hareketsizdi. Envy onun sınırlarına saygı duymaya çalıştı, bu kadar yakın mesafede onun duygularını gizlice gözetleme arzusunu bir kenara bıraktı ama kendine hâkim olamıyordu, aralarındaki o kanalı tekrar açtı ve rahatsızlığını alenen hissetti.

"Etrafın sürekli kıçını yalayan iblislerle çevrili olmalı," dedi Camilla aniden ve Envy irkildi. "Herkes emredilmekten hoşlanmayabilir."

Tanrı aşkına. Bu kadın onu çıldırtıyordu. Belki de artık yapılan iyiliğin karşılığını vermenin, tekrar aramaya başlamadan önce biraz eğlenmenin zamanı gelmişti.

"Normalde aletimi yalarlar." Kıskançlığı tüm kabine yayılınca gülümsedi. "Ve onlara emrettiğimde bundan daha da çok keyif alırlar."

Camilla'nın hâlâ sırtı dönüktü, sanki o artık yokmuş gibi davranıyordu.

Kıskançlığı ona Envy'nin odaklanacağı, keyif alacağı bir şey vermişti. Olan onca şeyden sonra, tekrar bu alanda olmaktan hoşlanmıyordu. Camilla'ya biraz sataşmaktan, bu durumun ne kadar farklı olduğunu hatırlatmaktan kendini alamadı.

"Aslında, her türlü emir veririm," dedi, elleri başının altında, tavana bakacak şekilde kıpırdadı. "Bazılarını sen de hatırlarsın. Kıyafetlerini çıkar. Uzan. Bacaklarını aç." Duraksadı ve sonra yavaş yavaş, "Benim için gel," dedi.

Camilla sesli bir şekilde yutkundu, tüm enerjisi uyarılmayla titreşiyordu. Envy, onun önceki gecenin tüm detaylarını anımsadığını biliyordu.

"İyi bir âşık da bana emirler verir, sevgilim. Birkaç örnek duymak ister misin?"

Camilla ona dönmeden küfrederek tam olarak nereye gidebileceğini söyledi. Envy tekrar sırtına bakacak şekilde yan döndü ve sesini baştan çıkarıcı bir hırıltı düzeyinde alçalttı.

"Beni daha sert, daha derinden, daha hızlı becer. *Orası.* Durma." Envy onun kesik kesik nefes alışından çok memnundu. "Ben de uyum sağlarım, Camilla, bir süreliğine iyi ve itaatkâr olabilirim."

"Fetihlerinizle hiç ilgilenmiyorum, Ekselansları."

"Hmm." Algılarını kullanmadan da bunun doğru olduğunu biliyordu. Ancak onun, söylediklerinin her birini yapma ihtimalini düşünmekten sapıkça bir zevk aldığını da biliyordu.

Envy kendisinin de bundan tahmininden daha çok etkilendiğini fark edince aralarındaki sessizliği bozmadan, birkaç santimetre uzaktaki sırtının sıcak kıvrımını görmezden gelmeye çalıştı.

İlk başta, onun hayal kırıklığını hissetti, oyun oynamaktan *keyif aldığını* anladı ama bitkinliği sonunda galip geldi. Envy onun artık rahatça uyumasını, Lennox ve tehlikeli oyunuyla ilgili yeni endişelerini bir kenara bırakmasını umuyordu. Gerçekten de Camilla'nın nefesi sonunda ağırlaşmış ve sakinlemişti. Uyku yeni yağmış kardan bir battaniye gibi üzerine serilmişti.

Ona çaktırmadan son bir kez daha bakmadan önce uyuduğundan emin olmak için bekledi. Kıvrılarak yana yatmış, pelerini yukarda duran çenesine kadar çekmişti.

Uyku Envy'e uğramıyordu; uğrayacağından şüpheliydi ve aslında tetikte olmayı tercih ederdi. Bu ormanda sadece birkaç yaratık ona bulaşmaya cesaret edebilirdi ama yine de oyun hâlâ devam ediyordu. Camilla aniden tekrar ona doğru dönüp, sanki bir rüyaya dalmamaya çalışıyormuş gibi yavaş yavaş pelerini tutmaya başladığında, Envy ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Gümüş rengi saçları bir haleymişçesine etrafını sarıyor, bir melek gibi görünmesine neden oluyordu.

Siyah ve uzun kirpikleri, altın rengi yanaklarında küçük yarım aylar gibi duruyordu.

Huzurlu, tamamen rahatlamış görünüyordu. Sanki yanındaki erkek kötü bir prens değil de bir tür şövalyeymiş gibiydi.

Envy birinin ona kendini bu kadar açık ettiği bir zaman olduğunu hatırlayamıyordu.

Yavaşça uzandı, dışarda kalan bir tutam saçını zarif kulağının arkasına yerleştirdi. Camilla'nın dudakları aralandı, hoşnut bir şekilde nefes

verdi. Artık derin uykuya dalmış, tamamen rahatlamıştı. Onun bu kadar huzurlu olmasına haset etmeyi düşündü ama bir şekilde bunu yapamadı.

Günah Geçidi'nin şimdi ona hiç merhamet etmeyeceğini biliyordu.

Envy tekrar sırtüstü yatarak gözlerini tavana dikti.

Tüm bedeni gerilmiş, bekliyordu.

Dikkatini bir sonraki ipucunun ne olabileceğine vermeye çalıştı. Bilmeceleri çözmek ve oyunu kazanmak tek endişesi olmalıydı. Ve hâlâ... Lennox'un, Camilla'nın ona eşlik etmesi konusunda ısrar ettiğini düşündükçe, burada olmasından daha da nefret ediyordu.

Onu Waverly Green'de bırakması gerekirdi.

Daha iyi bir erkek olsaydı, bırakırdı. Sonuçlara lanet okurdu.

Camilla'nın nefesi değişti, hafif bir tutukluk oldu.

Envy zorlanarak yutkundu.

Ve uzun gece böyle başladı.

Düzgün nefeslerin yerini şimdi peşpeşe minik zevk solukları almıştı. Ses hafif iniltilere dönüşmeye başlayınca Envy ellerini yumruk yaptı.

Envy dışarıda yağan sulu karı, kapıyı çerçevesinden oynatan uğultulu rüzgârı düşünmeye çalıştı. Onun bacakları arasındayken, aynı sesleri çıkarmasına neden olduğu anı düşünmesine engel olacak her şeyi düşündü. Bir kez tadına bakmak tehlikeli olmuştu ve bu Envy'i birazcık bile tatmin etmemişti.

Camilla sanki ona karşılık veriyormuş gibi pelerininin altında kıpırdandı, sırtını döndüğü o esnada boynu açıldı. Hafif bir mırıldanmayla, giderek onun sıcaklığına daha da yaklaşıyor gibiyken, küçük dolgun kıçı Envy'nin yan tarafını bulana kadar kalçalarını oynattı, değecek bir yer bulduktan sonra kalçasına sürtündü.

Hiç şüphesiz şehvetle test ediliyordu.

Envy tüm dikkatini kahrolası tavana çevirdi, ahşabın damarlarını saymaya çalıştı. Camilla tekrar kıpırdanıyor, elleri bedeninde yukarı doğru hareket ediyordu. Pelerininin altında olmasına rağmen, Envy ellerinin hareketini sanki kendi elleriymiş gibi hissedebiliyordu. İlk önce kalçalarına doğru yukarı kaydı, sonra titreyen karnının üzerinde durdu ve ardından göğüslerine, parmaklarının dolgun kıvrımlarını avuçladığı yere geldiğinde, baştan çıkarıcı yumuşaklıklarıyla onları sıkarken zevk aldığına hiç şüphe yoktu.

Envy, bencilce, günahla ateşlenen rüyalarında onu görüyor olmasını ümit etti.

Onun gelmesini *sağladığında* nasıl hissettiğini anımsadı.

Centilmen olmak için elinden geleni yapmasına rağmen sertleşti.

Bacaklarını aralayıp içine girmek, ikisi de paramparça olana kadar kalçalarını birbirine vurmak için neler vermezdi. Günah Geçidi onu test edemezdi ama o anda, test edildiğine neredeyse yemin edebilirdi.

Envy bir elini yumruk yapıp ağzına götürdü ve sertçe ısırdı ama hissettiği acı sadece arzusunun daha da zevke dönüşmesine neden oldu.

Camilla şimdi pelerinini üzerinden tekmeleyerek atıyor ve aşağı uzanıp etekliklerini yukarı çekiyordu. Sadece ipek çoraplarla örtülü, tapınmak için yaratılmış yumuşak tenini ortaya çıkarıyordu.

Envy kendine daha fazla engel olamadı. Kendinden geçmiş bir halde olan Camilla'nın kalçalarını döndürüp kaldırmasını, hayalet âşığının dokunuşunda kendini kaybetmesini seyretmeye başladı. Yumuşak nefes verişi eteğinin hışırtısıyla birbirine karışıyor, yataklarından yükselen ladin kokusu her an daha da artıyordu. Sanki iradesine karşı çıkarmış gibi, elinin ereksiyonunu kavradığını, pantolonunun üzerinden kendini aynı ritimde okşadığını hissetti.

Camilla yavaşça gözlerini açtı ve şaşırtıcı şekilde, doğrudan onun gözlerine baktı. Envy'nin de tahrik olduğunu gördüğünde dizlerinin üzerinde doğrulup, zarif bir hareketle üzerine çıkarak ellerini onun omuzlarına yerleştirirken eteklikleri dalgalanarak aşağı indi. Çoraplarının bittiği yerden sonrası çıplaktı ve Envy kendi kasıklarını sıkan yerlerin ne kadar yumuşak olduğunu hissedebiliyordu.

"Camilla," diye uyardı, aniden dikkat kesilerek. "Uyan."

"Uyuduğumu kim söyledi, Ekselansları?"

Düzenleme
Ny.ozlem

OTUZ

Belki bu biraz hainlikti ama Camilla, altında kaskatı yatan prense işkence etmekten gerçekten çok büyük bir keyif alıyordu.

Söylediği yalanlar ve yaptığı numaralardan sonra bir oyunu hak etmişti. Özellikle de onu kıskandırmak için çevirdiği dümenden sonra. Neyin peşinde olduğunu anlaması Camilla'nın birkaç dakikasını almıştı; önceki âşıklarını kıskanmamaya çalışmış ve maalesef başarısız olmuştu.

Camilla küçük oyununun parçalarını birleştirdiğinde, onun ekmeğine yağ sürdüğü için kendine kızmıştı. Envy, hasetliğini harlayarak, onu şaşırtan, baştan çıkartan şeyler fısıldamaya çalışarak, heyecanını ve arzusunu uyandırmıştı. Üstelik bunu yaparken de gerçekten çok eğlenmişti.

Camilla gerçekten şok olmuştu, daha doğrusu onun hovarda emirlerini düşününce bile bacaklarının arasının ne kadar ıslandığına şaşırmıştı.

O yüzden şehvet testinin ufak kıpırtısını hissettiğinde, bunun tadını çıkarmaya karar vermişti. Eğer Envy'nin istediği bir gösteriyse, Camilla da ona bir gösteri verecekti.

Günahın etkisi uzun zaman önce geçmiş ve Camilla, Envy'nin bunu aklına bile getirmemiş olmasına şaşırmıştı.

Gerçi, ona tepkisini görünce, Camilla bunun arsız bir geri ödeme yöntemi olması gerektiğini neredeyse unutmuştu. Kalın aletii ona yaslanıyor, o kadar sert ve baştan çıkarıcı görünüyordu ki Camilla rolünün sınırlarının nerede kaybolduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Eğer herhangi bir sınır kaldıysa.

Eylemlerinden Günah Geçidi'nin sorumlu olmadığının farkında değilmiş gibi yaparak, her ikisinin de ne kadar ileri gidebileceklerini merak etti.

Başka bir kirli oyun daha.

Ellerini tekrar kendi bedenine götürdü, göğüslerini kavradıktan sonra sertleşen meme uçlarını okşamaya başladı. Korsesi gerilmiş, sıkmaya başlamıştı ve Camilla dekoltesinin giderek aşağı indiğini, yükselen her nefesiyle birlikte göğüslerinin ortalığa dökülmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordu.

Vücudunu yukarı kaldırdı, sonra yavaşça tekrar Envy'nin üzerine indi. Hemen altında yatan bu gergin adamın gücüyle, o duyguda kendini kaybetti.

Tüm o saf erkeklik ve hayvansı zarafet, zar zor zapt edilen arzuyla resmen titriyordu.

Bu bir oyun olarak başlamış olabilirdi ama Camilla artık tahrik olmuş numarası yapmıyordu.

Boğuk bir ses dikkatini tekrar prense vermesine neden oldu ve Envy'nin ona kilitlenmiş gözlerine baktığında, yüzünde acı çekiyormuşçasına gibi bir ifade gördü.

Envy onun kalçalarını tutarken, güçlü parmakları onu sanki ritmine ayak mı uydursa, yoksa üzerinden tamamen mi kaldırsa karar veremiyormuş gibi kavrıyordu.

Camilla cesurca onu süzdü, onun bu gösterisinden... hâlâ çok etkilenmesine memnun oldu.

"Camilla."

Hafifçe gülümsedi. Envy'nin sesi boğuk ve hafif hırıltılıydı.

Camilla, Prens Envy'nin onu kendi oyununda mağlup eden çok kişi olmadığını düşündü.

"Biraz önce neyi anımsadığımı bilmek ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu, kalçalarını tekrar döndürerek muhteşem aletinin üzerinde kıvrıldı.

"Hayır."

Yalancı, dedi içinden Camilla.

"Vexley'nin evindeki gece, yataktan düşüp aynen bu şekilde yere indiğimiz gece var ya? Bir an için, eğilmiş olsaydım ne yapacağınızı düşündüm." Şimdi aynen öyle eğildi, dudakları dudaklarına o kadar yakındı ki Camilla onun kesik nefeslerini hissedebiliyordu. "Tadınızın umduğum kadar günahkâr olup olmadığına bakmak istemiştim."

Envy zorlukla yutkundu ve Camilla dilini hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi. Dudakları fantezilerin şekil almış haliydi, dolgun ve baştan çıkarıcıydı. Öpülmek için yaratılmıştı.

"Bakmalı mıydım? O gece tadınıza bakmalı mıydım?" diye fısıldadı, dudaklarını kulağına götürdüğünde adamın tüylerinin diken diken olduğunu fark etti.

Camilla onun artık nefes almadığını düşündü. Acı çekiyor gibiydi.

Aralarındaki gerginlik arttı, o kadar yükseldi ki Camilla onu bir ip gibi çekip çıkarmak istedi.

"İki soruya dürüstçe cevap vermenizi istiyorum, Ekselansları. Bunu yapabilir misiniz? Benim için?"

Bakışları Camilla'daydı, gözlerini süzdü sonra dudaklarına odaklandı. Başını, belli belirsiz evet der gibi salladı.

"Tadımı beğenmiş miydiniz?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

Envy küfretti, kalçasını tutan parmaklarını sıktı, sanki kontrolü ellerinden kayıp gidiyordu.

"Evet," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Peki, onu düşünüyor musunuz?"

Camilla kendini ona doğru biraz daha bastırdı, her ikisinin de nefeslerini tutmalarına neden olan bir noktaya temas etti. Dikkatli olması gerektiğini fark etti. Ona yasladığı vücudu zonkluyordu.

Envy sorusuna cevap vermemişti. Biraz daha eğildi ve dudağını hafifçe dişledi.

"Cevap vereceğinize söz verdiniz."

"Evet. Lanet olsun, düşünüyorum." İşkence dolu bir kahkaha attı. "Sürekli."

"Dürüst olduğunuz için teşekkürler." Aniden kalktı, tek bacağını yana atarak rahat bir şekilde adamın yanma yerleşti. Peleriniyle üstünü tekrar örterken ona zafer kazanmış gibi gülümseyip uyumaya hazırlandı. "Rüyalarınız da diliniz gibi harikulade şekilde günahlarla dolu olsun, Ekselansları."

Envy dişlerini gıcırdattı, çenesi bir taşı kesecek kadar sertleşmişti.

Camilla, bir an ürperdikten sonra, "Dürüstlük namına bilmenizi isterim ki ben de düşünüyor olabilirim."

Sabah başka bir fırtınayla geldi.

Camilla gerinip kalktığında hâlâ yorgun hissediyordu ama bu krallığın ona daha neler sunacağını görmeye hazırdı.

Prens sohbet etmek için pek bir çaba göstermeden pelerinini giymiş ve kabinin kapısındaki taze karı adeta yarıp geçmişti. Her zamankinden daha keyifsiz görünüyordu. Camilla bunun bir önceki gece yaşanan

küçük baştan çıkarma oyunundan mı, yoksa aklının tamamen gerçek oyunda olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı.

Uçsuz bucaksız karda zar zor ilerlediler, Camilla giderek daha çok üşüyüp ıslandıkça ve acıktıkça manzara da cazibesini kaybetmeye başlamıştı. Hiç durmadan birkaç saat yürüdükten sonra, Envy sonunda durdu.

"Tamamdır. Geçidi tatmin edecek kadar ilerledik." Elini uzattı. "Hazır mısın?"

Camilla başını salladı ve Envy bir kelime daha etmeden, onları kaşla göz arasında sihirle yok etti. Camilla etraflarında aniden hareketlenen havanın gücünü hissetti ve gözlerini açtığında karşısında etkileyici derecede sarp bir dağın tepesine konuşlanmış, devasa taştan bir şato olduğunu gördü.

Olduğu yerde dönerek şatoyu, ileriye uzanan koyu maviyle beyaz engebeli karaltıların olduğu dağları ve üstlerine bir kefen gibi çökmüş sisi büyük bir hayranlıkla seyretti.

Eğer Envy planları konusunda fikrini değiştirmediyse, Tembellik Hanedanlığı'nın ön bahçesinde olmalıydılar.

Envy taze karla kaplı geniş, taş merdivenlerden yukarı çıktı ve doğrudan yanlarında iki büyük sütunun olduğu bir girintiye yerleştirilmiş tepedeki kemerli çift kapılara yöneldi.

Camilla da aynı şekilde onu takip etti. Kendine engel olamayıp ilk sütunun önünde durdu, iblislerde eşdeğerinin ne olduğunu bilmese de kireçtaşına benzeyen malzemeye işlenmiş, karışık çiçek ve hayvan desenlerine hayranlıkla baktı. Bu her kimin eseriyse gerçekten sıra dışıydı: tek bir keski izi, taşın işlenmiş gibi ortaya çıkmadığını gösteren hiçbir işaret yoktu.

Daha yakından bakabilmek için yaklaştı. Tasvir edilen sahne uçarı ama karanlıktı: çiçekler yavaş yavaş silahlara dönüşüyordu ve hayvanlar bir savaşa girmiş gibiydiler.

Camilla anladı. Doğa vahşi bir kadın, güzelliği ise zalimliğini saklamak için bir maskeydi.

Yavaşça sütunun etrafında döndü ve gördüğü en büyüleyici manzaranın önünde durdu. Bir akrep, akbaba ve bir iblis, hep birlikte bir kürenin etrafında dans ediyorlardı. Başka hayvanlar ve geometrik şekiller de etrafa serpilmişti ancak bu grup, diğerlerinden farklı görünüyordu.

Camilla elini saygılı bir şekilde soğuk taşa koyarken, bu eserin yaratımında sihir olup olmadığını düşündü.

Envy durdu, aniden ona döndüğünde yüz ifadesi gizemliydi.

"Orada kalın, Bayan Antonius. Ne olursa olsun."

Camilla'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve hemen dikkat kesildi.

Envy ona orada beklemesini *rica etmemişti*, bıçak gibi keskin bir emirdi.

Artık oymalar endişe verdiği kadar büyüleyici görünmüyorlardı.

"Burası kardeşinizin toprakları değil mi?"

Envy'nin eli sağ yanına, Camilla'nın hançeri sakladığını bildiği yere uzandı.

"Bu diyarda, bir prensin başka bir yere davet edilmeden girmesi savaş nedeni sayılır."

"Yine de sen elini kolunu sallayarak girmeye devam ediyorsun, kardeşim."

Envy arkasını dönmeye fırsat bulamadan, göğsünden bir hançerin ucu çıktı.

O kadar çabuk olmuştu ki Camilla'nın çığlığı tam da hançer prensin göğsünden çekip çıkarıldığı anda boğazından çıkmıştı.

Envy dizlerinin üzerine düştü, altın rengi kan yarasından karlı merdivenlere vahşice akarken yüzünde soğuk bir öfke vardı.

"Ona dokunursan..." Ses tonunda hafif bir fısıltıya dönüşürken bile kötü bir şey vardı. "Seni yok ederim."

Korkunç bir şekilde kanaması varken bile, Camilla sözlerinde samimi olduğunu hissediyordu.

Envy'nin saldırganından gözünü ayırmayan Camilla, hemen düşen prensin yanına koştu ama tam önünde diz çöktüğünde Envy gözden kayboldu.

Camilla çıldırmış gibi onun olduğu zemini elleriyle kontrol etti, görünmez bir güçle saklanmış mıydı? Hayır, gerçekten gitmişti. Karın üzerinde geriye, onun başka bir şey olduğunun zalim bir hatırlatıcısı olan renkte kanından sadece ufak bir göl kalmıştı.

Başını kaldırıp Envy'nin katiline baktı, kendini savunmak için etrafa bakarken, ona karşı hiçbir şansı olmadığını söyleyen iç sesini susturmaya çalışıyordu. Denemek zorundaydı.

Adamın saçları gümüş ve altın rengi arası sıra dışı bir tonda, gözleri gördüğü en soluk mavi renkteydi. Ona bakan, zalim ve soğuk, iki pırlanta gibiydiler. Tamamen duygusuzdu.

İblis de onu yakından inceliyordu.

Rahatsızlık verecek derecede uzun bir sessizlikten sonra, iblis yavaş yavaş hançerini kınına yerleştirdi. Envy'nin kardeşi olduğunu söylemişti, o zaman...

"Siz Prens Sloth olmalısınız."

Başını hafif eğerek küstahça selam verdikten sonra kendini beğenmiş bir tavırla, "Neredeyse yüzyıldır bunu hak ediyordu."

"Onu öldürdünüz." Camilla adamın ne kadar ukala olduğuna inanamıyordu!

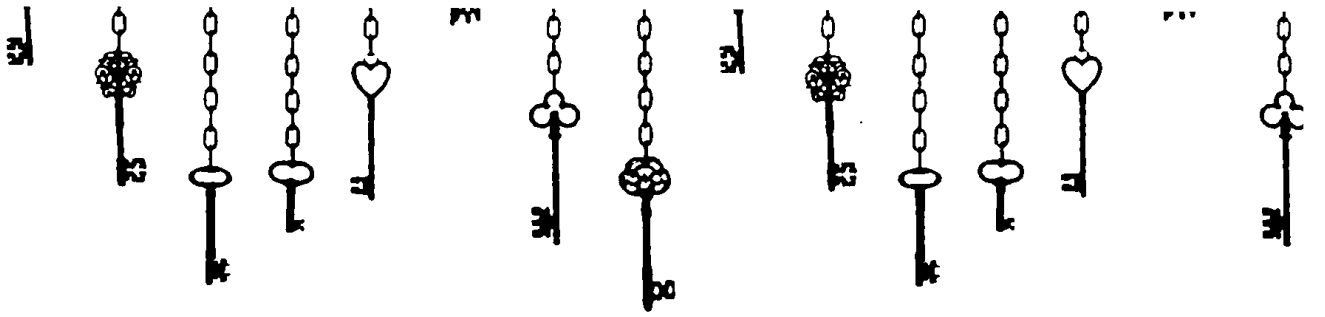
O buz gibi gözleri keyifle biraz çözülür gibi oldu.

"Sizi temin ederim, o sadece kendi topraklarına geri gönderildi. Muhtemelen gece yarısı, tamamen iyileşmiş olarak geri dönecektir ancak bu sefer, önce mektup gönderme inceliğinde bulunacaktır. Gelin. Bayan Antonius, değil mi?"

Camilla başını salladı, ona inanıp inanmaması gerektiğini düşünüyordu ama Sloth çoktan sırtını dönmüştü.

Ona göre Camilla görünürde hiçbir tehlike arz etmiyordu. Bunu, gerektiği takdirde, avantaja çevirebilirdi.

"Tembellik Hanedanlığı'na hoş geldiniz."

OTUZ BİR

Tembellik Hanedanlığı, Camilla'nın Waverly Green'de en kalburüstü evlerde bile şahit olduğu manzaralara benzemeyen bir yerdi. Kendi krallığındaki kral ya da kraliçenin bile böyle bir zenginlikle böbürlenebileceklerinden şüpheliydi. Şatoyu hiç görmemişti; kral ve kraliçe Sundry'de, Ironwood Krallığı'nın başkenti olan, Waverly Green'in kuzeyindeki uzak bir şehirde yaşıyorlardı.

Burada sadece gösterişli eşyalar değil, bilgi de oldukça zengindi.

Her girişten çok sayıda koridora çıkılıyor, giderek büyüyen şato uçsuz bucaksız şekilde her yöne uzanıyordu.

Her türlü niyet ve amaca uygun devasa bir kütüphaneyi andırıyordu.

Camilla'nın görebildiği her koridor deri ciltli kitaplarla dolu olan koyu renk ahşap raflarla kaplıydı. Pirinç şamdanlar, zevkli lambriler boyunca sessizce yanıyordu ve pelüş el dokuması halılar sert zeminlerin üzerinde sergileniyordu.

"Bu nefes kesici." Camilla yavaşça dönerek her şeyi derinlemesine inceledi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Bastıkları yerde, altın kakma işçilikten bir pusula duruyordu.

Sloth ona mahcup, kardeşinin kibrine hiç benzemeyen bir ifadeyle baktı. *Ayrıca* biraz önce Envy'i göğsünden bıçaklayan hançerleyen iblis prense benzemeyen bir ifadeydi.

"Gelin," dedi. "Kardeşimin dönmesini beklerken ben de size etrafı gezdireyim. Eğer arzu ederseniz," diye ekledi. "Eğer doğrudan misafir odanıza gitmek isterseniz, o da ayarlanabilir."

Camilla çekinerek gülümsedi. Şu anda öğrenebildiği her şeyi öğrenmeyi tercih ederdi.

"Eğer sorun olmazsa, etrafı gezmeyi çok isterim."

Sloth başıyla onayladı.

"Merak ediyorum," dedi hemen. "Ön taraftaki sütun. Oymalar çok güzeldi. Ne anlama geliyorlar?"

Sloth fark etmiş olmasına memnun görünüyordu.

"Bizim İkiz Sütunlar yorumumuz, ancak ne yazık ki tam bir replikası sayılmaz."

"Onları daha önce hiç duymadım," diye itiraf etti Camilla.

"Yıldızlara ve gece semasına adanmış kadim bir yerdi, gerçi kimileri Seelie ve Unseelie saraylarına adandığını iddia eder. Sütunlar şimşekleri çeker ve üzerlerine yıldırım düştüğünde parlardı. Üzerlerine oyulmuş takım yıldızlar durdukları yer olan amfitiyatroya yansırdı. Bir sütunun iyi olduğu, kadim tanrılardan armağan olan uyum ve refahı yansıttığı söylenir. Diğerinin ise kötü olduğu, uyarı maiyetinde bir manzara sergileyerek dehşet verici yıkımı tasvir ettiği söylenir. Ve bunun gibi birçok makul teori uzayıp gider. Kimse gerçekten emin değil, tabii ki. Tek bildiğimiz bu sütunların perilere ölümlü dünyalara doğrudan bir geçiş sağladığı."

"Bir gün orijinallerini görmeyi gerçekten çok isterim." Camilla bunun nasıl bir manzara olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. Gök kubbenin Yeraltı Dünyası'nı selamladığını, var olmaması gereken bir birleşmeyi görmek kim bilir ne kadar büyülü hissettirirdi.

"Ne yazık ki sütunlar artık kardeşimin topraklarının altında, sihirle oraya bağlanmış duruyorlar."

"Neden?" Camilla eski bir yerin bozulmuş olduğu fikrine üzüldü.

"Unseelie Kralı'nın ölümlülere olan takıntısı hem onları hem de bizim dünyamızın sınırlarını tehlikeye atacak bir hale gelmişti. Lennox bu garip oyunlarına son vermesi için uyarılmıştı ancak erkek kardeşim tüm Yeraltı Dünyası diyarlarına hükmediyor olmasına rağmen, kral bir iblisten emir almayı pek de hoş karşılamamıştı. Lennox, batıda kendi adasının Unseelie Kralı olarak, kendisinin ve saray halkının aynı kurallara tabi olmamaları gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden onun erişimini, herkesin iyiliği için sınırlandırmak zorunda kaldık."

"Bir kişi, herkes için her şeyi mahvetti."

"Bir kişi değil," dedi Sloth, kibarca. "Yeraltı Dünyası'nda ya da gölgeler diyarlarında karşılaştığınız hiçbir varlığın insan olmadığını unutmamak çok önemlidir. Ne kadar insana benzerlerse benzesinler."

"Tabii, elbette."

Sloth ona gergince gülümsedikten sonra ileriyi işaret etti.

"İçeride, Tembellik Malikânesi yetmiş bin metre uzunluğunda raflardan oluşur."

Camilla hâlâ Sütunlar'ı düşünüyordu ama Sloth dikkatini tekrar üzerine çekti.

"En son sayıma göre yüz seksen yedi bini aşkın kitap, altmış dört bin numune, yirmi bin sanat eseri ki buna heykeller de dahil ve bin dokuz yüz adet silah vardı. Her eser, konusuna en uygun okuma salonunda bulunur."

Camilla'nın aklı bu rakamları almıyordu ama Sloth'un sayıyı abartmadığından emindi. Her yöne uzanan tavanlar en az on metre yüksekliğindeydi ve merdivenlerin olduğu raflar tüm alanda kullanılıyordu.

Tembellik Malikânesi gerçekten de muhteşemdi ama olanca büyüklüğü ve ihtişamına rağmen, hâlâ bir sıcaklık ve davet duygusunu kaybetmemişti. Belki de bunun nedeni baştanbaşa uzanan girintilere yerleştirilmiş iri sandalyeler ya da kubbeli tavanları süsleyen, zamanla yıpranmış, büyük meşe kirişlerdi. Her halükârda, Camilla'nın bir yanı hemen bir kitabın başına kıvrılıp zaman kavramını kaybetmek istiyordu.

Koleksiyonunu tek tek anlatırken Sloth'un ses tonunda gurur ya da egosundan eser olmadığını fark etti; sadece gerçekleri biraz süslüyormuş gibi konuşuyordu.

"Bu kadar büyük bir koleksiyonu şekillendirmenin kaç yıl aldığını hayal bile edemiyorum," dedi Camilla sonunda.

"Emin ol, çok uzun yıllar, ancak benim günahımın yükü de bu."

Başıyla önlerindeki kanadı işaret etti. Tepesinde SCIENTIA[11] yazan oyma bir plaka vardı.

"Malikânenin her kanadı bunun gibi bölümlere ayrılmıştır. Bu kanattaki tüm kitaplar bilimle ilgili; başka kanatlardaki farklı odalarda değişik konulara adanmıştır. Çiçekler, hayvanlar, anatomi, astronomi, arkeoloji ve diğerleri. Sonra tarih, coğrafya, sanat da var ve o kanadın içinde çizimler, yağlı boyalar, zaman dilimleri ve ressamlar var. Hatta sırf eğlencesine "baştan çıkarma sanatı" ya da "flörtleşme" veya "yemek pişirme sanatları" gibi ayrılan kısımlar bile var. Ayrıca bir de şiirler, oyunlar, kurgu ve elbette türlere göre ayrılmış büyük ciltli kitaplar bulunur. Periler, vampirler, kurt adamlar, iblisler, cadılar, tanrıçalar, ölümlüler, yarımlıklar, başkasının yerine geçenler, şekil değiştirenler ve liste uzayıp gider. Bir de yüzyıllar boyunca yaşamış doğaüstü kraliyet mensuplarının doğum kayıtları ve doğaüstü güçlere ayrılmış bir bölüm de

[11]Latince "Bilim" anlamına gelmektedir.

bulunmaktadır. Büyüler, lanetler, büyülü nesneler, sihirler, simya, bulmacalar, yapbozlar ve oyunlar."

Camilla'nın kalbi sanki kanatlanıp uçacakmış gibi kıpırdıyordu.

"Bu kadar doğum kaydını elde etmeyi nasıl oldu da başardınız?" diye başını salladı, cevap yavaş yavaş kendiliğinden belirdi. "Casuslar."

"Gölge iblisleri, az kıdemli iblislerin en sıra dışı olanları, en değişken yaratıklardır, ancak cisimsiz olmaları onlara belirli bir ustalık da sağlar. Tek yapmanız gereken en yüksek meblağı ödediğinizden emin olmaktır. Onlar sadece kendilerine sadıktırlar. Ve çoğunlukla, kardeşim Pride'a."

"Koleksiyonunuz gerçekten de son derece etkileyici, Prens Sloth."

Dudaklarını büzdü ve Camilla söylediği şeyin onun hoşuna gitmemiş olabileceğinden çekindi.

"Affedersiniz, Ekselansları. Eğer haddimi aştıysam–"

"Aşmadınız, Bayan Antonius." Ona hoş bir şekilde gülümsedi. "Bana Lo, derler. Lütfen formaliteleri bir kenara bırakın. Sadece erkek kardeşlerim bana Sloth derler ve bunun temel nedeni sadece beni çileden çıkarmaktır."

Lo, onu Camilla'nın kendi şehir evinin neredeyse iki katı büyüklüğünde uzun, dolambaçlı bir koridordan geçirdi. Bir sonraki koridora girmeden durdu, başını kaldırıp plakaya baktı.

HABENTIS MALEFICIA.

Büyücülük.

"Bazı kanatlar daha... bilinçlidir. Sık sık kendi kendilerini düzenlerler, çok telaşlanacak bir durum değil. Pencereler ve kapılar yer değiştirir, mobilyalar hareket eder. Bir kanepenin olduğu yerde, daha sonra bir bar sandalyesi bulabilirsiniz. Bazen incelediğimiz büyüler ters gider. Büyücülük, iblisler için çaba sarf etmeden elde edilmez."

"Çok fazla araştırma yapar mısınız?" diye sordu Camilla.

Lo tek omzunu kaldırdı, çekimserce silkti.

"Benim saray eşrafım amatörce biraz ondan biraz bundan araştırmalar yapar. Biz çok yönlü olmaktan keyif alırız."

Ki bu da bir iblis bahanesi evet, diye düşündü alaycı bir şekilde. Belki de Camilla'yı bir tehdit olarak henüz listeden çıkarmamıştı.

"Buraya uygun olmayan bir şeyi bulabilir misiniz?" diye sordu, oyunu aklından geçirerek.

"Tabii ki; her bir odayla ilgili titiz kayıtlar tutarız."

Kayıtlar harikaydı ama yine de her odayı aramaları gerekecekti. Bunun bir ömür sürebileceğini fark etti.

Her biri bir öncekinden daha da etkileyici olan koridora ilerlediler.

Buranın döşemeleri meşe ağacı yerine koyu kırmızı lekeleri olan siyah mermerden yapılmıştı.

Lo onun meraklı bakışlarını yakaladı.

"Helyotrop. Daha çok kan taşı olarak da bilinir. Garez Adası'nın hemen dışındaki madenden çıkar. Vampir kraliyet sarayının konutu."

Lo detaylara girmedi ve Camilla da ısrar etmedi. Karanlık pazarda vampir prensle ilgili söylentiler duymuştu. Prensin, nerede ya da ne zaman olursa olsun, yüksek sesle adı söylendiğinde hep duyduğu söylenirdi ve eğer söylentiler doğruysa Camilla onun dikkatini üzerine çekmek istemiyordu.

"Merdivenlerin çoğu sihirlidir," dedi Lo. "Tek yapman gereken birini çağırmak ve gitmek istediğin yere yönlendirmek." Camilla'nın şaşkın bakışları karşısında devam etti. "Merdivenleri, elbette, kendimiz de hareket ettirebiliriz ama yapabiliyorken neden sihir kullanmayalım? Zekâyı kas gücüne tercih ediyor olabiliriz ama unutmayın, biz iblisiz. Tembellik Hanedanlığı da tüm diğer Günah Hanedanlıkları gibi acımasızca savaşa girebilir."

Bunu, altında yatan gözdağını neredeyse kaçırmasına neden olacak kadar rahat söylemişti.

"Dikkate alındı, Lo. Ben hep zekânın en keskin kılıçtan bile daha korkutucu olduğuna inanmışımdır. Tek başına bir düşmanı alt etmenin birçok yolunu bulabilir."

Camilla onun sadece zararsız bir kitap meraklısı olduğuna inanma tuzağına düşmemişti ama başkalarının buna nasıl inandıklarını anlayabiliyordu. Kolayca.

Bunun onu daha da tehlikeli yapıp yapmadığını düşündü.

Acaba daha kaç kişi Prens Sloth'u aptalca küçümsemişti? Kaç kişi onun bütün gün okuma tutkusunu gerçekten olduğunun aksine, cephaneliğindeki en iyi silahını yani zihnini bilediğini tembellikle karıştırmıştı?

Eğer bilgi bu âlemde güç anlamına geliyorsa, o zaman ellerini dikkatli bir şekilde ceplerine sokmuş, karşısında duran bu prensten bilgi akıyordu.

Lo ona bir bilim adamının hassasiyetiyle bakıyordu ve Camilla hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadığını, hiçbir kurnazlığı ya da nüansı hafife almadığını veya bir kenara atmadığını biliyordu.

Lo kesinlikle tembel, üşengeç bir adam değildi.

Son derece sabırlıydı. İşini biliyordu. Korkutucu derecede akıllıydı. Acele etmeden, tüm olası sonuçlardan tatmin olana kadar çalışıyordu.

Şu anda bir partneri yoksa ve eğer bir arayış içindeyse, Tanrı onun âşık olduğu kişinin yardımcısı olsun, diye düşündü Camilla. Lo'nun o kişiyi enine boyuna araştırıp didik didik edeceğini, karşısındakinin hiç şansı kalmayacak şekilde baştan çıkarma taktiklerini hazırlayıp planlayacağını biliyordu.

Gerçi kimsenin isteyeceği de yoktu. Mütevazı görüntüsünün altında tıpkı kardeşleri kadar ölümcül ve gaddar bir savaşçı saklıydı.

"Misafir odanız sonraki koridorun hemen ilerisinde." Yüz ifadesi telaşsız bir hızla kayıtsızlığa dönüştü. "Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Kardeşim muhtemelen bir ya da iki saat içinde gelmiş olur."

Camilla oyalanırken dudağını ısırdı.

"Acaba biraz daha etrafa bakmama izin verir misiniz?"

Lo aniden durdu, onu yakından inceledi. "Hangi konuyla ilgileniyorsunuz?"

Camilla oyundan haberi olup olmadığını, ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse, ben bir ipucu arıyorum. Şey için–"

"Envy'nin en son oyunu, elbette." Lo iç çekti. "Bu oyuna nasıl dahil olduğunuzdan emin değilim ama siz iyi birine benziyorsunuz. Envy'nin sadece böbürlenmek için kazanmakla ilgili takıntısının sizi mahvetmesine izin vermeyin. Bu oyunlar nadiren kazanılan ödüllere değer."

Bu gördüklerinden sonra, Camilla'ya o kadar da doğru gelmemişti. Envy azimliydi, hedefe odaklanmıştı evet, ancak paniği pek de önemsiz gibi görünmüyordu. Ona aksini söylememişti ama giderek oyunun herhangi birine bahsettiğinden daha büyük bir anlamı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Bu konuda şüphe uyandırmak yerine, Camilla ona en rahatsız edici ve ısrarcı hale gelen soruyu sordu ve sorduğu an sormamış olmayı diledi.

"Kardeşinizin... bir ilişkisi var mı?"

"İlginçlikler dediği şeyler dışında, kardeşim ilişki kurmaz."

"Hiç mi?"

Lo başını hafif yana yatırdı, düşünüyordu.

"Envy sana kuralından bahsetmemiş."

Bu bir soru olmadığı için Camilla da cevap vermedi.

"Envy bir âşığıyla sadece tek bir gece geçirir. Ne hissederseniz hissedin ya da onun ne hissedebileceğini düşünürseniz düşünün, bu değişmez, Bayan Antonius. Kardeşim değişime karşı acizdir."

Envy ona bu kısmı doğrudan söylememişti ama şimdi Kitty'nin evindeki o geceyi düşününce... ona bunun sadece o gece olduğunu söylemişti. *Sırları.* Birlikte olmamış olmaları teknik olarak bir gecelerinin bitmediği anlamına geliyordu. Bu da Camilla'nın kafasında olasılıklara neden oldu.

"Çünkü daha önce kalbi mi kırılmıştı?"

"Çünkü günahı onun sahip olduğuyla tatmin olmasına izin vermeyecektir," dedi Lo kibarca. "Envy her zaman yeni bir şey arzulayacaktır. Elde edene kadar. Ardından çok arzuladığı sonraki şeye, başka birinin sahip olduğu bir sonraki kişiye haset edecektir. Peşinden gidecek, zafer kazanarak ele geçirene kadar korkutucu derecede alanına sahip çıkacak, sonra da bir kenara atacaktır. O zalim değildir. Sadece tıpkı hepimizin olduğu gibi günahı tarafından yönetiliyor."

Camilla bu uyarıyı bir kenara atmak istiyordu ama Vexley'yi düşündü. Envy'nin onu ne kadar çabuk hakir gördüğünü. Camilla bunun onu korumakla ilgili olduğunu sanmıştı. Ama eğer Lo'ya inanacak olursa...

"Yani hiç kalbinin kırılmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Asla öyle söylemedim." Lo'nun gülümsemesi dudaklarında ağır bir kıpırtı gibiydi. "Bana soracak olursanız, kalbinizi koruyun ve kardeşimi unutun. O oyunlarıyla, bulmacalarıyla ve planlarıyla mutlu."

Bu onu caydırmaya yönelik bir uyarıydı ama tam tersi etkiye neden olmuştu. Camilla o tip şeylerden hoşlanırdı. Son zamanlarda her gün daha da çok hoşlanmaya başlamıştı.

Bir hizmetçi, gözlüklü kitapsever bir iblis onlara doğru geldi. Adımları telaşsızdı.

Prense bir mektup uzattı, başıyla selamladı.

Lo mektubu okuduktan sonra ceketine soktu.

"Banyo yapın. Yemek yiyin. Dinlenin. Kardeşim çoktan geri gelmek için izin istemiş bile." Lo tekrar gülümsedi, gerçi bu gülümsemesi tam

olarak gözlerine yansımadı. "Sırf Tembellik Hanedanlığı'na kimin hükmettiğini hatırlatmak için onu biraz daha bekleteceğim."

OTUZ İKİ

"Tanrının cezası kalleş."

Envy mektubu elinde buruşturdu, piç kurusu kardeşi Sloth'a savaş ilan etmesine ramak kalmıştı. Bahsi geçen savaş, şu anda altın renkli gözleriyle ona bakan, *öteki* hergele kardeşinin sürpriz ziyaret talebi ile kıl payı engellenmişti.

Envy tepeden tırnağa tamamen siyah giyinmiş Wrath'a öfkeyle bakıyordu.

Parmaklarındaki altın yüzükler parlıyordu. Sadece bir aptal bu yüzüklerin sıradan bir takı olduğunu düşünürdü. Envy bunların bir darbeyi ne kadar şiddetlendirebileceklerini şahsen biliyordu.

Kardeşi kavgaya hazır gelmişti ve Envy mecbur kalacak kadar sinirli hissediyordu. Onlarca yıl önce, Wrath oyun ustasının Envy'e zulmettiği ilk oyunda yer almayı reddetmişti. Bu Envy'nin kardeşini tam olarak asla affetmediği bir gerçekti. Eğer o zamanlar Lennox'u zapt etme şansı olan biri varsa, o da Wrath'dı. Ancak o bunun yerine diplomasiyi tercih etmişti. Bu sürtüşmelerinin temelinde yatan şeydi ve Envy'nin oynamaktan en az keyif aldığı roldü: sinsi, kalpsiz adam.

Husumet bir yana, Envy yakın zamanda kardeşinin gerçekten çok arzuladığı bir şeyi çalmak istiyormuş gibi yapmıştı. Kimsenin bilmediği şeyse Envy'nin casuslarına gizlice Prens Greed'e iki kayıp tanrıçanın yerini söylemelerini istemiş olmasıydı. Bir lanetin olası ortadan kalkışını harekete geçiren tam olarak *o* değerli bilgi olmuştu. Envy herkesi harekete geçirip kışkırtmak için elinden gelenin en iyisini yapmış, gereken her türlü berbat yöntemi kullanmış, öncelikli olarak hep kendi saray halkını ve onların kaderini düşünmüştü.

Kimse Envy'nin gerçek niyetinden şüphelenmemişti, herkes sadece oyundaki oyuncuyu görmüştü. Bu da ona son derece uygundu.

Savaş iblisi ona alaycı bir şekilde sırıttı.

"Ben de seni özledim." Wrath ona doğru bir poşet fırlattı, içindeki şeker ve krema kokusu havayı anında sardı. "Ama karımın özlediği kadar değil."

Envy poşetin içine baktı, tuhaf bir his huzursuzluğunu biraz giderdi.

Emilia onun için *cannoli*[12] yapmıştı. Bir süre daha poşete baktı, altında... arkadaşlıktan başka hiçbir art niyet yoktu. Emilia yemek yapmaya bayılır, gerçekten önem verdiği kişileri doyurmayı çok severdi. Envy gerçekten de kendisine uzatılan bu elden az da olsa etkilenmişti.

Wrath'ın onu ne kadar yakından incelediğini fark ettiği sırada tatlıdan denememek için kendiyle mücadele ediyordu.

Envy poşeti tekrar kapattı, rasgele masasına bıraktı.

"Minnet." Wrath'ın ses tonu şaşkındı. "Bu şu anda hissettiğin yabancı duygu. Teşekkürlerini ileteceğim. Her nedense, Emilia artık arkadaş olduğunuzu düşünüyor."

Göğsünde hissettiği o hoş his acıyarak büyüyordu.

Envy onu hemen bastırdı.

"Senin evde sapkın karınla ilgileniyor olman gerekmiyor mu? Kelepçelerle ilgili söylentileri duydum."

"Kız kardeşini ziyarete gitti." Wrath'ın altın bakışları onu olduğu yere sabitledi, tüm keyfi kaçmıştı. "Ve eğer casusların bir kez daha karımı gözetlerse, senin peşine düşerim."

Envy iç çekti.

"Bilinenin aksine, kimse sizin seks hayatınızı umursamıyor. Eğer bir ölümlü gibi mahremiyet istiyorsan, o zaman şatonun dışında gördüğün her sert zeminin üzerine karını yatırma."

"Casuslarının benim âlemimde olmamaları gerekiyor, o veletler–"

"Sen neden buradasın?" diye lafını kesti Envy; o konuya girmemek en iyisiydi.

Wrath'ın bakışları, Envy'nin tam olarak neyin peşinde olduğunu kanıtlıyordu.

"Saray halkın nerede? Koridorlar sessizdi."

Envy'nin içi tuhaf oldu. Wrath, Alexei eşliğinde ön kapıda karşılanmış ve doğrudan Envy'nin çalışma odasına getirilmişti. Girişine izin vermek riskliydi ancak talebini reddetmek, kardeşinin şüphelerini daha da arttırmış olurdu.

---

[12]Cannoli: Boru şeklinde kızartılmış hamurun içine ricotta peyniri içeren tatlı ve kremsi dolgu malzemesiyle yapılan bir İtalyan tatlısı.

Saray halkının kafası karışmış üyelerini uzak tutmak için koridoru büyüyle korumaya almış, böylece onları savaş iblisinin dikkatli bakışlarından uzak tutmuştu.

"Yukarıdaki balkona yakın zamanda yeni bir Demir Çağı sergisi kuruldu."

Yalan değildi. İnsanların aksine, her iblis prens aldatmacayı algılayabilirdi. Envy, Wrath'ın herhangi bir yalanı hissetmesine engel olmak için çok titiz davranmıştı.

Wrath onu, keskin bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdü. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacak kadar zekiydi ama hesap sorulacak bariz bir yalan yoktu. Neyse ki Öfke Hanedanlığı mensupları, Haset Hanedanlığı'nı yakın zamanda ziyaret etmişlerdi ve kardeşi şüphelendiyse bile Envy'nin saray halkı o zaman son derece normal görünüyorlardı. Wrath hepsinin ne kadar yenik düştüklerini ve bunun ne kadar hızlı gerçekleştiğini kesinlikle hayal edemezdi.

Envy kardeşlerinin onunla özdeşleştiğini düşündüğü o bıkkın ifadeyi takındı.

"Eğer Emilia'yı kıskandırmaya çalışıyorsan, burada hoşlanacağın birilerini bulacağından eminim. Madem geldin, günahımı biraz besleyebilirsin."

Wrath ona, Envy'nin çok fazla ileri gittiğini belli eden bir bakışla karşılık verdi.

"Öfkeni biraz kontrol etmeye çalışmalısın. Benim hanedanlığımdan bile hissettim."

Envy ciddi anlamda *yaralanmıştı* ama yardıma ihtiyacı yoktu. Bir sonraki ipucu için Tembellik Malikânesi'ni araştırıyor olması gerekiyordu ve işgüzar kardeşlerinden artık bıkmıştı. Sonunda, içlerinden biri neden bu kadar gergin olduğunu anlayacaktı. Bir probleme dönüşmeden önce Wrath'dan kurtulması gerekiyordu.

Envy yarasının iyileşmesini beklerken, tehlikeye rağmen mutfağa girmişti. Koridorlardan ve merdiven boşluklarından kıvrılarak duman yükseliyordu. Alevlerin arasında yüzüstü duran iblisin görünürde ölüm nedeni belli değildi.

Envy kendini toparlayıp selam vermeden önce daireler çizerek boş boş gezen uşağı Franklin'i bulmuştu. Uşak kısa bir an Envy'nin kim olduğunu unutmuştu.

Bu anılarının her geçen gün daha da bulanıklaşmaya başladığının bir işaretiydi. Yakında kim olduğunu, malikânedeki hayati önem taşıyan görevinin ne olduğunu bile hatırlamayacaktı. Envy onu dinlenmesini emrederek odasına gönderdikten sonra mutfakla şahsen ilgilenmişti.

Wrath'ın ziyaret talebi geldiğinde üzerindeki yanık et kokusunu yeni temizlemişti.

"Evet?" diye bastırdı Wrath. "İçinden kavga etmek mi geliyor, kardeşim? Yoksa tahtımı ele geçirmeyi denemeyi mi düşünüyorsun?"

"Senin günahınla rekabet etme riskine girecek havamda değilim, güven bana. Senin aksine, kendimi kontrol etmek için kavga etmeye ihtiyacım yok. *Non ducor, duco.* Ben yönlendirilmem, yönlendiririm."

Wrath vurmaya yeltenmedi ama Envy yine de havadaki gerginliğin tırmandığını hissediyordu.

"Vengeance Konağı yeniden eski haline dönerken yeterince huzursuzluk yaratıyor zaten. Umarım senin oyunun bizim aramızda bir savaşın fitilini ateşlemez."

Envy, İntikam Hanedanlığı ile ilgili merakını göstermemeye çalıştı. Lust'ın paylaştığı ufak dedikodu dışında, kulağına Ölüm'ün gizemli topraklarıyla ilgili bir söylenti henüz çalınmamıştı. Doğrusu Vittoria şekil değiştirenlerini alıp kendi hanedanlığına geri döndükten sonra şaşırtıcı şekilde sessiz kalmıştı.

"Ciddiyim." Wrath'ın tehdidi resmen yeri salladı. "Cadılarla ilgili endişelenmemiz gereken yeterince sorun varken, sırf sen kendi pisliğinle başa çıkamadığın için bir de perilerle sorun yaşamaya hiç ihtiyacımız yok. Oyun oynamaya artık ne zaman bir son vereceksin?"

Envy'nin huzursuzluğu arttı. Onun oyunu kaybetmesi halinde hepsinin ne kadar boka batacakları konusunda Wrath'ın hiçbir fikri yoktu. Krallığın geri kalanının çıldırmış olması onun suçu değildi. Bu onun hatası değildi ve daha fazla suç üstlenmeyi reddediyordu.

"Cadılar son çatışmada neredeyse tamamen yok edildiler. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki gerçek anlamda bir tehdit oluşturmaları için onlarca yıl geçmesi gerekiyor. Hem biz ne zaman barış içinde yaşayacağız? Sözde İlk Cadı, Sursea, ölümsüz. Âlemleri tüm cadılardan temizleyebiliriz ancak o daha fazlasını yaratacaktır. Barış ulaşılamaz bir kavram ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

Wrath ellerini yumruk yaptı ama Envy konuşmaya devam etti.

"Pride, Sursea'den nefret ediyor olabilir ama karısının annesine herhangi bir zarar gelmesine de asla izin vermez. Senin barış talebin, kaçınmayı arzuladığını iddia ettiğin savaşın ta kendisini başlatabilir. Pride hiç tereddüt etmeden senin âlemine saldıracaktır; onun tek odak noktası Lucia'yı bulmak. Senin, hem de herkesten çok senin bunun nasıl bir his olduğunu bilmen lazım. O yüzden, savaş iblisi, *senin* aniden düzen istiyor olmana gerçekten inanmalı mıyım? Hem de öfkeyle beslenirken?"

Envy'nin ağzı kulaklarındaydı.

Kardeşinin günahını körüklemeyi bitirmemişti. Hem de hiç.

"Bir düşman düşerse, onun yerine başka biri kalkar. Yeraltı Dünyası'nın işleyişi böyledir ve sen bunu *seversin*. Eğer hatırlarsan, hepimizin en başta düşmesinin nedeni barışın tekdüzeliğiydi. Sen de o tahta tıpkı hepimiz gibi fesatlık yaparak oturdun. Kimse sonsuza dek mağlup ya da yenik kalmaz. Ama kimse sonsuza dek en tepede de kalmaz."

Envy'nin şahsi çalışma odasının olduğu kat, Wrath'ın efsanevi öfkesiyle resmen gümbürdedi. "Bu bir tehdit mi?"

Envy ona kardeşini daha da öfkelendiren miskin bir bakış attı.

Belki de gerçekten kavga etmeyi *umuyordu*.

"Buraya sırf beni barışla ilgili boktan laflarla sinir etmeye mi geldin, yoksa bu ziyaretin gerçek bir nedeni var mı?"

Wrath, Envy'e saldırmanın dezavantajlarına karşın avantajlarını sessizce tartıyormuş gibiydi ama sonunda kendini bıraktı. Aşırı diplomatikti.

"Lust, ilgilendiğin kadının onun etkisine yenik düşmediğini söyledi."

Lust hayalarına bir hançer saplanmasını hak etmişti.

"Bu kulağa Lust'ın sorunuymuş gibi geliyor. Ben kimseyle ilgilenmiyorum."

Wrath dikkat kesildi. Envy içinden küfretti. Yalan söylemişti. İblisler eksik anlatım ve kelime oyunu konusunda uzmandılar ama *asla* doğrudan yalan söyleyemezlerdi.

Envy o laneti kaldırmak için hangi yolları denediğini asla açık etmezdi. Acıyı. Bedelini. Yalan söylemenin oyun için gerekli olacağından hiç emin olamamıştı ancak bunun gerçekleşmesini sağlayabilecek kadim bir efsane bulana kadar planlar yapmış ve araştırmıştı.

O sırrı herhangi birine anlatmadan önce Gerçek Ölüm'ü tadardı.

"Yalan." Wrath sinsice yaklaştı, günahı yine alevleniyordu. "Nasıl?"

"Sırlarımı paylaşmamı gerçekten de bekliyor olamazsın. Neden soruyorsun?"

"Bu kadını önemsiyor musun?"

"Yeteneğinden etkileniyorum," dedi Envy dürüstçe. "Sıra dışı şeylerden hoşlandığımı bilirsin."

"Başka şekilde sorayım o zaman, bu kadına zarar gelirse umurunda olur mu?"

Envy'nin kalp atışı hızlandı. Wrath, ava alışkın olduğundan sesi duyardı. Kürekkemiklerinin arasındaki yer kanatlarını açma ihtiyacıyla aniden acıyla sızladı. Artık açamadığı kanatlar. Sarayının düşmesiyle kaybettiği kanatlar.

"Saçmalıklarınla canımı sıkıyorsun. Ama evet. Eğer ona zarar gelirse umurumda olur. Oyun onun da dahil olmasını istiyor. Bu yüzden, benim için değerli."

Wrath gözlerini kıstı, Envy'i incelerken sessizdi.

"Soruya doğrudan cevap vermemeyi tercih etmek soruya cevap vermek kadar iyidir, Aethan." Kardeşi istediğinde sıra dışı şekilde kurnaz olabiliyordu. "Belki de artık oyun oynamayı bırakmanın zamanı gelmiştir. O zarar görebilir."

Envy istese de artık oyunu durduramazdı. Üstelik Wrath'ın, sanki Envy'nin Camilla'nın ne kadar büyük bir tehlikede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yokmuş gibi karşısında üstünlük taslaması ona saldırmak istemesine neden oluyordu.

"Gerçek adımı o sapkın steno yazısında bir daha kullanma. Ve benim evime gelip bana nasihat çekme. Sabrımın da bir sınırı var."

Wrath'ın ifadesi değişmedi. Altın rengi gözleri parlarken yüzünde hâlâ o soğuk, alaycı gülümseme vardı ve Envy suratına yumruk atmak istedi.

"Âşık bir iblis gibi konuştun."

Arkasını döndüğünde, kaslı fiziği neredeyse kapıya sığmamıştı.

"Pride yıl sonuna kadar davetiyelerin gönderilmiş olacağına dair bahse girdi," dedi Wrath. "Bugünden itibaren, ben üç ay sonra diyorum."

Envy kışkırtıldığının farkındaydı.

"Ne davetiyesi?"

"Düğün."

Göğsünde eski ve huzursuz bir hissin tekrar kıpırdadığını hissetti. Envy herhangi biriyle, Camilla'yla bile evlenmektense Ölümcül

Kadeh'ten içmeyi yeğlerdi. Aslında, onun arkadaşlığından keyif alıyor, fiziksel olarak arzuluyor olabilirdi ama asla bunun ötesine geçmezdi.

Buna izin vermezdi.

"O halde, paramı almayı dört gözle bekliyorum."

Wrath sinsi sinsi kıkırdadı, geniş omuzları titredi.

"Kendine karşı bahse girme. Yoksa Greed'in paraları sonunda seninkinden daha fazla olabilir."

Envy'nin günahı kendini göstermeden önce, biri kapıyı çaldı.

Alexei daha içeri adım atmadan önce korku Envy'nin boğazında yer etti.

Envy'nin dikkati kumandan yardımcısına, Tembellik Hanedanlığı'ndan gelmesini beklediği nota yöneldi.

Mum mührü kırdı ve okudu. Sonunda. Sloth'un topraklarına girmesine izin verilmişti.

Başını kaldırdı, Wrath'ın hâlâ orada duruyor olmasından rahatsız olmuştu. "Senin bağlaman gereken bir karın yok mu? Neden hâlâ buradasın?"

Envy, olmadan bir saniye önce hissetti.

Wrath'ın hançeri parlayarak görünmez bir düşmana saplandı. Bir Gölge iblisi belirdi, savaş iblisinin ayaklarının dibine yığıldı ve öldü.

"Casuslarını Emilia'dan uzak tut."

Hançerini ölü casusun kıyafetine silmek için yere çömeldikten sonra üzerinden adım attı. Wrath kendi başına oradan gitmeden ve karşılaşmaması gereken bir şeyle karşılaşmadan önce Alexei ona ön kapıya kadar eşlik etti.

Envy kollarını göğsünde birleştirdi. "Rapor ver."

İkinci Gölge iblisi de kısmen, belirdi.

"İnsan, Vexley, siz krallıktan gittikten kısa süre sonra ortalıktan kayboldu. Kimse bir iz bulamadı."

Envy dişlerini gıcırdattı. "Ve? Ressamın annesinden bir haber var mı?"

"Waverly Green'de ailesi yok. Evde kan ya da saç teli yoktu."

Bu da kadının bir şekil değiştiren olup olmadığını anlamanın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

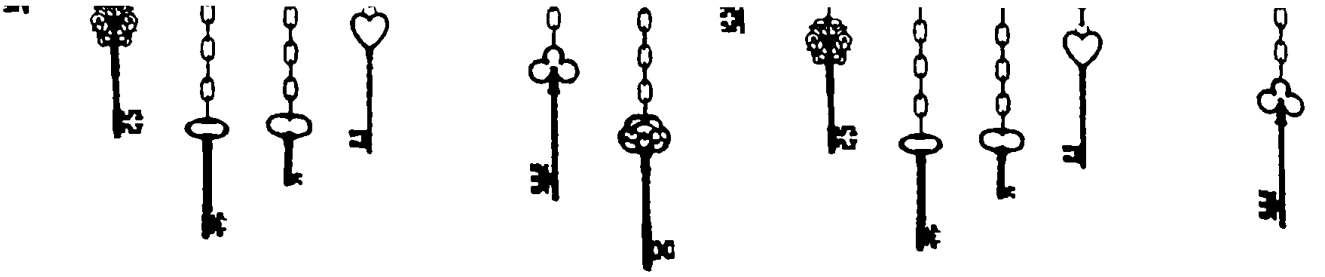
Envy, Camilla'nın saçından bir parça kesip büyüyle test etmeyi aklından geçirdi. Şu ya da bu şekilde onun, eğer insan değilse, ne olduğunu

bulmayı düşündü. Ancak eğer bu oyunu tehlikeye atacaksa, müdahale sayılacaksa...

Envy iç çekti.

"Aramaya devam edin."

Ninova

OTUZ ÜÇ

Anlaşılan Envy, Tembellik Hanedanlığı'na geldikten saatler sonra Camilla onun burada olduğuyla ilgili haber almıştı. Envy'nin onu kontrol etme zahmetine girmemesinden aniden rahatsızlık duydu. Hızlıca banyo yaptıktan sonra bütün gün etrafta dolanmış sonraki ipuçlarını bulmak için elinden geleni yapmıştı. Tek başına.

Ayrıca Envy'i son gördüğünde göğsünden bir hançer çıkıyordu. Gerçekten iyi olduğunu ona söylemek yerine, Envy doğrudan Peri tarihiyle ilgili bir odaya gitmişti.

Camilla onun önceliklerinin ne olduğuyla ilgili herhangi bir yanlış kanıya vardıysa bile şu anda hepsi yok olmuştu. Görüldüğü üzere, Envy'nin tek ilgilendiği şey gizemli oyundu.

"Tanışma şeklimize rağmen, Lo son derece cana yakın biri. Ve oldukça da yakışıklı," dedi Camilla selamlaşmak yerine ve günahını ateşleyerek onu ne kadar sinirlendirebileceğini merak etti.

Envy homurdandı ama sayfalarını çevirdiği kitaptan kafasını kaldırmadı. Günahı daha alevlenmişti. Belki de Camilla'ya karşı bir şey hissetmiyordu. Fikri bile sinir bozucuydu.

"Katılmadığınız çok aşikâr. Neden?"

Envy zümrüt yeşili gözleriyle ona baktı.

"Beni hançerledikten sonra, acaba kardeşim neden o ismi kullandığını anlattı mı?"

Camilla yavaşça başını salladı ve Envy'nin yüzünde büyüleyici gamzelerini belli eden şeytani bir gülümseme belirdi.

"Çünkü düşmanlarının zayıflıklarından keyif alır. Sloth onlar geldikçe daha da kötüleşir. Onun sahte *görüntüsüne* asla kapılmamanızı tavsiye ederim."

"Gerçi birilerinin benim en azından çaba sarf ettiğime şükretmesi gerekir, doğru değil mi kardeşim?"

Lo rahatça kapıya yaslandı, boynundaki zincirden gözlüğü sarkıyordu. Kuyruklu ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin yukarı kıvırdığı yerden, kaslı kollarıyla bir yazı dövmesi görünüyordu.

"Saray halkım biz konuşurken her odayı arıyor. Buraya ait olmayan bir şey varsa, bulacaklardır."

Lo ikisine birden baktığında, yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Geç oldu, o yüzden aşçıma odalarınıza yemek göndermesini söyledim. İpucunu bulmak için durmaksızın çalışacağımızdan, resmi bir akşam yemeğine zamanımız olmayacaktır. Umarım bu yeterli olacaktır, Bayan Antonius."

Envy bir kez alkışladı.

"Aferin. Gerçeği güzel örtbas ettin."

Camilla'nın meraklı bakışları karşısında, "Sloth, okurken kendi odasında bir şeyler atıştırmayı tercih eder. Büyük akşam yemeklerinden kaçmak için elinden geleni yapar. Hanedanlığının mottosu *Libri Ante Vir* cümlesidir. İnsanlardan önce kitaplar. Muhtemelen kıçında kalıcı dövmesi bile vardır."

Lo bu suçlamayı inkâr etmedi.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, Bayan Antonius, lütfen sormaktan çekinmeyin. Aşçım istediğiniz yemekleri hazırlamaktan mutluluk duyacaktır."

"Sevdiğim kokteyllerden birkaçını yukarı getirsinler. Ve Bayan Antonius'un denemesi için biraz orman meyveli iblis şarabı da olsun."

Envy sandalyesine yaslandı, kibrin bir örneği gibi ayaklarını masaya koydu. Kendine ait olmayan bir yerde, yine bir prense emir vermişti. Camilla bile bunun son derece küstahça bir hareket olduğunu anlamıştı.

Lo'nun dudakları incecik bir çizgi halini aldı. Muhtemelen Envy'i tekrar öldürüp öldürmemeyi düşünüyordu. Bu sefer Camilla hançeri daha da derine saplayacağını düşündü.

"Karışık böğürtlenleri ve esmer şekeri de unutma," diye ekledi Envy. "Uzun bir gece olacak."

Lo gözlerini devirip odadan çıkarken Camilla gülümsedi. Onu bir sonraki bıçaklayanın Camilla olmaması Envy için şans olurdu.

"Bu bölümde tam olarak ne bulmayı umuyorsunuz?"

Envy ona şöyle bir baktıktan sonra, daha önce kendini kaptırdığı kitabı kaldırdı.

Unseelie Kralı'nın tarihiyle ilgili bir kitaptı.

"Lennox bir tanrı olduğunu düşünüyor ama mutlaka bir zaafı olmalı. Onu bulduğumda, sonuna kadar sömüreceğim."

Gerçek bir kötü adam gibi konuşmuştu.

Bu da başka bir maske, diye düşündü Camilla. Bu noktadan sonra nasıl ilerleyeceğini merak etti. Envy ya onu neyin motive ettiğini paylaşarak kendini ona açmak için zemin hazırlayacak ya da kalbini tamamen kapatacaktı. Camilla cevabını titizlikle seçti.

Yavaş yavaş ilerleyecekti.

"Kralla tanıştınız mı?"

İçerideki hava birkaç derece daha soğudu. "Bir daha aynı odada olduğumuzda, ikimizden biri özgürce dışarı çıkmayacak."

Sözlerinde kadim ve buzdan daha soğuk bir nefret vardı. Bu tehlikeli bir vaatti.

Camilla ürperdi. Unseelie Kralı gerçekten de çok kötü bir şey yapmış olmalıydı.

"Unseelielerin bu diyardaki diğer herhangi bir yaratıktan daha kötü olmadıklarını sanıyordum," diye devam etti. "Neden özellikle kraldan bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Bir hizmetçi sessizce içeri girdi ve viski, şurup, portakal şurubuyla ahududuların olduğu gümüş bir tepsi ile birlikte tuhaf bir şarap şişesi bıraktı. Şarabın rengi koyuydu ve yıldız gibi parlıyordu.

"Şarap mı viski mi?" diye sordu prens, konuyu değiştirerek.

"Şarap, lütfen."

Envy hemen kalktı ve ikisine içki koydu, ilk kadehi tek seferde içtikten sonra Camilla'ya bir kadeh orman meyveli iblis şarabı ikram etti. Kendine bir kadeh daha doldurdu ve yudumladı.

Gözlerini kısarak onu inceledi. "Burada yalnızken iyi miydiniz?"

Sorusu Camilla'yı şaşırttı.

Ses tonu sakin, normaldi ama Camilla onun bu sakin görüntüsünün altında tehlikeli bir şeyler döndüğünü hissetti. Lo'nun söylediklerinin doğru olduğunu ima ediyor olabilirdi. Envy'nin birlikte geçirdikleri zaman dolana kadar kendi alanını koruyacağını söylemişti. Ya da çoktan öğrendiği başka bir şeyden de kaynaklanıyor olabilirdi.

İstediğinde onu anlamaya çalışmak son derece zordu.

"Evet. Kardeşiniz bana etrafı gezdirdi." Camilla duraksadı, kadehi tutan elini sıktığını fark etti. "Her şey gerçekten de çok etkileyiciydi. Her şeyle ilgili soru sormuş olabilirim ama kardeşiniz tüm sorularıma bir gülümsemeyle cevap verdi."

"Ne kadar da cömert bir davranış."

"Sizi de sordum," dedi.

Envy hafif kaşlarını kaldırdı. "Ve? Sevgili kardeşim hangi sırlarımı ifşa etti?"

"Çok ilginç bir kuralınız varmış."

Envy avının kokusunu yeni almış bir pantere benziyordu. Duruşu dikleşti, parmak uçlarıyla yarı boş kadehiyle oynuyor, gözlerini dikkatle dikmiş bakıyordu.

"Kafanızı peri masallarıyla mı doldurdu, Bayan Antonius? Benim bir şekilde yaralandığımı ve doğru merheme ihtiyacım olduğunu mu söyledi?" Ağzı kulaklarında bir gülümsemeyle. "Ben olduğum kişiyi seviyorum. Bir gece kuralının meydan okumasını seviyorum. Âşıkları çılgına çevirme şeklini. Onların kıskançlığı beni güçlendiriyor. Bir hayalin peşinde gitmek yerine, bunu unutmamanızı tavsiye ederim."

"Belki de peşinde olduğum sizin gücünüzdür, lordum."

Camilla bunu onu kışkırtmak için söylemişti, ancak sözleri o kadar da inandırıcı değildi.

Envy ona gülümsediğinde, o gece gamzelerini ikinci kez gösterdi.

"Yatağımı ziyaret ettikten *sonra* da bu sohbeti hatırlayın."

Şimdi karşısında yine o lanet olası kendinden emin prens vardı. En azından keyiflenmişti.

Camilla onu asıl konuya geri döndürmek istedi. "Unseelie Kralı'ndan bahsediyordunuz, ondan neden nefret ettiğinizden."

"Tutku dolu gecemizden bahsetmeyi tercih ederim. Kanatlar konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Kanatlar kesinlikle çok ilginç olabilirdi. Camilla'nın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

Camilla onun dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu ama bu sefer yemi yutmadı. Sessizce oturup ya ona kendisini anlatmasını ya da kapıyı sımsıkı kapatmasını bekledi.

Envy içkisini bitirdikten sonra yarı memnun yarı uysal bir sesle nefes verdi.

"Lennox benden bir şey aldı. Hem de bir değil, iki kez."

Envy viskisini yudumladı, gözleri uzakta bir noktaya kilitlenmişti.

"Daha önce bir kez ölümlü birinden etkilenmek gibi bir hataya düştüm."

Camilla nefesini tuttu, bunun ikinci kez oluyor olma fikriyle kalbi daha da hızlı attı. Envy'nin bundan sonra söyleyeceği her ne olursa olsun korkunç olacağını, gerçekleşen her neyse prensi derinden yaralamış olduğunu biliyordu.

"Lennox benimle ilk oyunu oynamaya karar vermeden önce, arada sırada Vahşi Saray'ı ziyaret etmek için davetiye alırdım. Onların sanatı başkalarına benzemez ve Peri Diyarı'nda bir parti... Birçok iyi nedenden ötürü efsanevidir. Karmaşa ve sefahat. Günahtan yaratılmış varlıkları ateşler. Karanlık Periler, benim kardeşlerimden çok daha kötülerdir."

Envy içkisini bitirdi, dikkati devam etmeye karar vermeden önce tekrar şişeye kaydı.

"O gece... davetle ilgili bir şey beni huzursuz etmişti. Davetiye sadece benim için değildi ama... onun için de geçerliydi. Ancak..." Tek omzunu silkti. "Ben şehvetimin muhakememe gölge düşürdüğünden emin değildim. Belki de onun gitmesini istemememin nedeni herhangi başka birinden etkilendiğini görmek istemiyor oluşumdu. Belki de başka birinin neye sahip olduğumu görmesini ve manipüle etmesini istemedim. Ya da belki tıpkı onun suçladığı gibi tamamen bencil, kontrol manyağı bir iblistim."

"Kendi başına Vahşi Saray'a gitti demek," dedi Camilla, gerginlikten midesi düğümlenmişti. Orası ölümlülere göre bir yer değildi.

"Periler doğaları gereği, özellikle insanlar için, baştan çıkarıcı yaratıklardır. Siz de iyi bilirsiniz, insanların çoğu bu türün gerçeğini tam olarak anlatmayan masallarla büyürler. Sonra o, maceraya kapılarak Peri Diyarı'na gitti. Kimsenin aslında bir kâbus olduğunu açıklama zahmetine girmediği bir peri masalının büyüsüne kapıldı. Onların şaraplarını içti, yemeklerini yedi ve krallarıyla dans etti. Ben geç kaldım, onu kurtarmaya çalıştım. Sonra da sürgün edildim."

Camilla'nın göğsünde sanki bir kuş kanat çırpıyordu.

"Kardeşim Wrath'dan araya girmesini, koruma büyüsünü kaldırmama yardım etmesini rica ettim ama o kabul etmedi. Unseelielere karşı bir savaşa girmek istemedi."

Söylentilere ve efsaneye göre, Unseelie Kralı o kadar karmaşık koruma büyüleri yapardı ki en güçlü varlıklar bile onları geçemezdi. Camilla, Envy'nin ne kadar güçlü olduğunu, tekrar tekrar kaç kez o aşılmaz çizgilerin ötesine geçmeye çalıştığını biliyordu. Kardeşinin onu reddetmiş olması canını çok yakmış olmalıydı ancak Camilla, Wrath'ın bile başarılı olabileceğinden şüpheliydi.

"Bildiğim kadarıyla, Lennox ondan uzun bir süre sıkılmamış. Sıkıldığında da onu, orada sonsuza kadar yaşayabileceği yerde tutmak yerine, kraliçenin ısrarı üzerine resmen fani dünyasına fırlatıp atmış."

Camilla ile göz göze geldiklerinde Envy'nin bakışlarında bir duygu yoktu.

"Peri Diyarı'nda çok uzun süre kalan insanlara ne olduğunu bilir misiniz, Bayan Antonius?"

Camilla'nın yanağından bir damla yaş süzüldü. Envy onu izledi.

Zaman, Peri Diyarı'nda çok farklı işlerdi. Eğer kral onu orada kendi zamanına göre uzun bir süre tuttuysa, bu insan diyarında muhtemelen yüzlerce yıla tekabül ederdi. Kral onu geri gönderdiğinde, muhtemelen aniden yaşlanmış ve ölmüş olmalıydı.

Onu kurtarmak için Envy'nin elinden zaten hiçbir şey gelmezdi.

"Çok üzgünüm, Ekselansları. Gerçekten." Camilla, bu ölümlü kadının karanlık prensi ondan önce ne kadar derinden etkilemiş olduğunu düşününce, bunu ne kadar içten söylediğine kendisi de şaşırmıştı.

"Üzülmeyin. Hiçbir faydası olmaz."

Envy viski şişesini aldı ve ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Tekrar Camilla'ya dönmeden önce durdu.

"Bana bir söz verir misiniz?" diye sordu.

Camilla başını salladı ama konuşmadı, şartların ne olduğunu duymadan söz vermek istemiyordu.

"Asla Unseelie Sarayı'ndan bir kraliyet mensubuna güvenmeyin, Bayan Antonius."

Camilla cevap veremeden gitti.

Envy'nin itirafı hâlâ kalbinde ağırlığını korurken, Camilla onun hikâyenin sadece bir kısmını anlattığını anlamakta biraz gecikmişti.

Envy yürek parçalayan olayı ilk anlatmaya başladığında, Unseelie Kralı'nın ondan iki şey aldığını söylemişti. Eğer fani kadın bunlardan ilkiyse, o zaman kral başka ne çalmıştı?

Eğer Camilla bu gizemi çözerse, o zaman Envy'nin neyin peşinde olduğunu ve oyunu kazanmanın neden her şeye değeceğini en sonunda anlayabileceğini düşündü.

OTUZ DÖRT

Envy başka bir boş kadehin daha dibine baktı, bu hikâyeyi Camilla'yla paylaşmasına neyin neden olduğunu düşünüyordu.

Hiç kimse gerçeğin tamamını bilmiyordu.

Alexei bile. Ve Envy'nin vampiri, kumandan yardımcısı olarak görevlendirmesinin asıl nedenlerinden biri de Haset Hanedanlığı ve Unseelie Kralı arasında bir savaş çıkması durumunda, vampir sarayının belirli üyelerini mücadelesi için toplamaktı.

Alexei, Haset Hanedanlığı'na geleli neredeyse iki yüz yıl olmuştu ve o süre zarfında daha önceki birçok oyunda yer almıştı. O zamanlar her şey daha önemsiz olmuştu. Ayrıca Lennox bu kadar sadist olmamakla birlikte, gerçek işkenceden çok perilerin numaralarıyla ilgilenirdi.

Envy, Lennox'daki değişimi yavaş yavaş görmüş, Vahşi Saray'da içten içe kaynayan sorunu sezmişti. Bu oyunu gerçekten kazanacaksa, her türlü sonuca hazırlıklı olmak istiyordu.

O zamanlar bu kadar kurnaz değildi. Aynı hataları tekrar yapmayacaktı.

Envy o zamandan sonra yıllarını yeni, yenilmez biri olmaya çalışmakla geçirmişti. Artık her hareketinin bir amacı, bir stratejisi vardı.

Tüm olası sonuçları planlıyor, parçaları yavaş yavaş yerlerine koyuyor, nihai darbeyi indirmek için fırsatını bekliyordu.

Envy kendine Karanlık ve Günahkâr şarabından bir kadeh daha koydu ve Lo'nun çalışanlarının şöminede çıtırdayan bir ateş yaktıkları oturma odasındaki kabarık koltuğuna oturdu.

Bir kez daha yalan söylemişti; Camilla'ya Unseelie Kralı'ndan neden bahsettiğini aslında gayet iyi biliyordu. Ressamın Lennox tarafından baştan çıkarılmadığından emin olması gerekiyordu. Oyun sona yaklaştıkça yollarının kaçınılmaz bir şekilde kesişeceğine neredeyse emindi.

Eğer Camilla perilerin ne kadar tehlikeli olduklarını bilirse, onlarla karşılaştığında yarı yarıya kurtulma şansı olabilirdi.

Tüm dikkati, sessizce çalan kapıya döndü.

"Gir."

Sloth kapıyı arkasından kapattı, bakışlarıyla yavaş yavaş odayı süzüyordu.

Entrikacı hergele, Envy ve Camilla'yı bir banyo ve bu oturma odasıyla bağlanan ortak bir odaya yerleştirmişti. Bunu onları kendi rahatları adına yakın tutmak için yaptığını iddia etmişti.

Envy, Camilla'nın daha önce kestirdiğini düşündüğü dağınık yatağa bir kez baktıktan sonra onun kokusundan ve çarşaflara baktıkça kafasında dönüp duran tilkilerden uzak durmak için doğrudan müşterek odaya girmişti.

"Bayan Antonius burada değil," dedi çenesiyle odasını işaret ederek.

Sloth sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi başını salladı.

"İyi. Ben de seninle özel olarak bir şey konuşmak istiyordum."

Envy hemen konuya girmesini işaret etti.

"Günahımı onun üzerinde kullandım."

"Ve direnç gösterdi."

"Sana da oldu demek," diye varsayımda bulundu Sloth.

"Hayır, Lust onu Waverly Green'de baştan çıkarmaya çalıştı. İlk başta, bunun nedeninin diyarın gücünü bir şekilde hafifletmiş olmasından kaynaklandığını düşündüm. Günah Geçidi'nde Camilla'nın teslim olacağına inanıyordum ama olmadı."

Sloth tekrar başını salladı, duyduklarını sindiriyordu.

Envy onun acele etmeden, gerçekleri kafasında sıraladığını ve bir araya getirdiğini biliyordu.

Sloth sonunda konuştu. "Karanlık büyüye karşı koruma sağlayan bir tılsım en makul açıklama. Ya da üzerinde sihirli bir dövme olabilir mi?"

Envy'e onu dikkatle inceleyerek baktı.

"Üzerinde gizli bir dövme falan gördün mü? Bir sembol ya da bir harf?"

"Kuralımı biliyorsun."

"Ve o hâlâ burada olduğundan, belki de bilmiyorsundur."

"Camilla'yı sorguya çektiğini sanıyordum."

Envy birden kardeşinin onunla başka neler hakkında konuştuğunu öğrenmek istedi. Camilla ona etrafı gezdiklerinden bahsetmiş ama konuyu hızlıca geçiştirmişti. Şimdi Envy nedenini bilmek istiyordu. Lanet olası kardeşi acaba ne denemişti?

"Biraz rahatla, günahın benim âlemime müdahale ediyor."

Sözleri ağır olmasa da Sloth'un ses tonunda bir uyarı vardı.

Son derece gergindi, bu da Envy'nin *onun* neyle meşgul olduğunu merak etmesine neden oluyordu. Gizli bir âşığın onu delirtiyor olmasını ümit ediyordu. Sloth diğer kardeşleri gibi kendi tutkularını o kadar sık ya da enine boyuna beslemezdi ama yüzyıllar içinde birkaç ciddi ilişkisi olmuştu. Önce Liam, sonra Ivy.

Herhangi bir trajedi ya da kalp kırıklığı yaşanmamıştı. İlişkiler daha çok yolunda ilerlemiş, her seferinde dostça bitmişti. Sloth dramadan kaçınırdı. Sıkıcıydı.

"Ben sadece onunla iyi geçinmeni ve vücudunda herhangi bir iz olup olmadığına dikkat etmeni öneriyorum," dedi, Envy'nin tuhaflıklarından bitkin düşmüş gibiydi.

"Ondan bilgi almak için yatağa girmeyeceğim."

Sloth, yavaşça durumdan çok eğleniyormuş gibi gülümsedi.

"Ne var?" diye bağırdı Envy.

"Ahlak sende bir tuhaf duruyor, kardeşim. Bir sonraki ipucunun onun ta kendisi olabileceğini hiç düşündün mü? Gerçekten ilginç bir bulmaca olurdu ve Lennox'un ne kadar kurnaz olduğunu sen de iyi biliyorsun."

Envy sessizdi. Tabii ki biliyordu. Son ipucunu çözdüğü anda, Camilla'nın bulmacanın en büyük parçalarından biri olduğunu düşünmüştü ama sonra bu fikri bir kenara bırakmıştı.

Bunun en büyük nedeni, onun oyunun bir parçası olmasını *istememesiydi*. Sloth'un da aynı olasılığı düşünmüş olması, bu konunun araştırılması gerektiğini işaret ediyordu.

Envy önemli olan tek şeyin oyun olduğunu defalarca dile getirmişti.

Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti. Camilla'nın bir oyuncu olduğunu sanmıyordu ama bir şey, safi meraktan başka bir şey onu motive ediyordu. Envy bunu diyarlar arasındaki boşluğa götürmeden önce neredeyse hissetmişti ama sonra Camilla o duyguya resmen duvar örmüştü.

Belki de yanılıyordu. Belki Camilla bir oyuncuydu ve aslında Envy *onun* oyun tahtasında bir piyondu.

"Eğer bilgi almak için onu baştan çıkarmak istemiyorsan," diye devam etti Sloth. "Sadece onunla seviştiğinde biraz dikkat et. Seni tanıdığım kadarıyla, tek şansının... hakkını vereceğinden eminim."

"Onunla buradaki kullanılmış, vasatın altında bir yatakta birlikte olmayacağım."

Sloth'un gözleri fesatlıkla parladı.

"Bu kanat mahremiyetle korunmaktadır. Kimse onu duyamaz, eğer endişelendiğin buysa. Onun türü için iffetin önemli olduğunu biliyorum."

"İnsanlar."

"Hmm. Onda henüz herhangi bir güç sezmediğini varsayıyorum."

"Hayır." Envy bundan sonraki bilgiyi kendine saklamanın faydalarını değerlendirdi. "Sanata karşı nadir görülen bir yeteneği var ama onun dışında, herhangi başka bir şey sezmedim."

"Biraz daha açar mısın?"

"Seni ilgilendirmez."

"İlginç."

Envy böyle söylediğinde ondan gerçekten tiksiniyordu.

Sloth onu tekrar dikkatlice süzdü, sanki Envy'e yere yapıştırıp parçalayabileceği haşereden başka bir şey değilmiş gibi bakıyordu.

"En son dedikoduları duydun mu?" diye sordu Sloth, sonunda, son derece rahat bir şekilde. Envy kardeşi anlatana kadar ona baktı. "Gluttony'nin gazetecisi bunu bugün bastı."

Cebinden bir gazete çıkardı ve Envy'nin göğsüne çarptı.

Envy manşete baktıktan sonra makaleyi gözden geçirdi.

DEDİKODULAR BÜYÜYOR!

Diyarlardan oyuncuları Yedi Çember'e getiren gizemli bir oyun oynanıyor. Muhbirler, Unseelie Kralı'nın kötü yöntemlere başvurduğunu ve kendi hakiki prensimiz Envy'nin dizginlerini elinde tuttuğunu iddia ediyorlar.

Ödülün uğruna öldürmeye değer bir şey olduğu, her oyuncuya göre ayrı ayrı belirlendiği ve oyuncuların ruhlarını satmalarına neden olacak kadar baştan çıkarıcı olduğu söyleniyor. Gerçi bu sefer öldürmeye izin verilip verilmediği kesin olarak belli değil. Yakında öğrenmeyi umuyoruz.

İnanması güç birkaç varsayıma göre bu oyun çok daha karanlık, daha alçakça bir başka amaca sahip. Unseelie

Kralı'nın İntikam Hanedanlığı'ndan, Öfke ve Ölüm Tanrıçaları'nın son zamanlarda iblis saraylarını ihmal etmelerinden faydalanmak istediği konuşulmakta.

Yedi Çember tehlikedeyken, acaba Lennox dizginleri biraz gevşetip ölümlülerin diyarına tekrar gizlice girebilir mi?

Unseelie Kralı'nın ölümlülere olan takıntısı iyi bilindiğinden bu teoriyi doğrular nitelikte diyebiliriz. Bildiğimiz kadarıyla geçen hafta burada iki yabancı görülmüş. İkisi de oyuncu olabilir mi?

Bu yazı baskıya girmeden önce, hep kifayetsiz kalan Prens Gluttony'e önceki gece ev sahipliği yaptığı misafir sorulmuş ancak kendileri oyunla ilgili herhangi bir yorumda ya da doğrulamada bulunmayı reddetmiştir. Aynı misafirin şafak vakti Bloodwood Ormanı'na ilerlediği görülmüştür.

Söz konusu adamı o zamandan beri gören olmamış.

Kimliği belirlenemeyen bu erkeğin, sihirli ormanda sık sık görüldüğüne inanılan Crone'u bulmak için gittiğini bildirenler oldu. Doğrudan sorulduğunda, Gluttony konuşmamış, sadece şahsın çok fazla günaha girdikten sonra gizlice kaçan bir âşık olma ihtimaline işaret etmiştir.

Prensin bilmezden gelmeye çalıştığı ve ilgi çekici şekilde bu konuda başarısız olduğu şaşırtıcı değil. Gluttony, kardeşleri arasında en az zeki olandır.

Çok sayıda görgü tanığı, farklı ortamlarda orman civarında gezdiği görülen ismini saklayan beyaz saçlı yalnız bir periden bahsetmiştir. Bunun doğru olması halinde, neden sorusu gündeme geliyor. Lennox oyuncuları gizlice gözetliyor mu, yoksa gerçekten de çözülmesi gereken başka bir gizem mi var? Ya da belki bu peri kendi gerçek aşkını arıyordur.

Konuyla ilgili herhangi bir bilgiye sahipseniz, bizimle hemen iletişime geçiniz.

Son olarak, genellikle böbürlenmeleriyle ünlü Haset Hanedanlığı'nın son zamanlarda sessizliğe büründüğü fark edildi. Bu da risklerin, prensin itiraf edeceğinden

çok daha büyük olabileceğine inanmamıza neden oluyor. Yoksa Envy neden kendi halkını oyunun başladığı söylenen aynı zamanda kapatmış olabilir ki? Lanetin sona erişinin ardından prensin neden uçmaya başlamadığını merak edenler de var. Kanatları nerede? Acaba bu ikisinin bir bağlantısı olabilir mi?

Envy gazeteyi elinde buruşturdu. "Bana bu dedikodulara inandığını söyleme."

"Doğru mu?" diye sordu Sloth, Envy'nin gazeteyi şömineye atışını seyretti. "Saray halkını kilitledin mi?"

"Yaptıysam ne olacak?"

Sloth uzun bir süre sessiz kaldı. Öylece durup, alevlerin gazeteyi yok etmesini seyrederken ikisi de kendi düşüncelerine dalmışlardı.

"Kanatlarını çıkar," dedi Sloth sonunda, buz gibi bakışlarını Envy'e çevirdi.

"Yerde yuvarlanayım mı, yoksa fırlattığını getirmemi de ister misin?"

"Levi–"

"Kanatların nerede kardeşim?" Envy ona baktı. "Son zamanlarda gördüğümü hatırlamıyorum. Bunu gazeteye haber vermeli miyim? Onlara tahminde bulunacak bir şeyler vermemi ister misin?"

Envy bu sorgulamanın bir an önce bitmesi gerektiğini düşündü.

Bu muhabire lanet olası bilgiyi kim vermişti? Envy'nin buradan çıkardığı şey bu krallığa en az iki oyuncunun daha geldiğiydi. Hepsine lanet olsun.

Son kalan iki oyuncu olmalarını umuyordu.

"Bir peri olabilir," dedi üstünkörü, konuyu o kadar tuhaf şekilde değiştirince, Envy neredeyse kimden bahsettiğini anlamamıştı. "Seelie Sarayı'ndandır belki. Hatta belki yarı peri bile olabilir."

"Camilla peri değil." Envy ona dik dik baktı. "Şekil değiştirenler de birçok etkiye direnç gösterebilirler ve birçok yetenekleri vardır. Ve onlar büyük oranda insan gibi görünürler. O bazen..."

"O bazen," diye Sloth teşvik etti.

"O bazen tıpkı onlar gibi değişken ruh halleri sergileyebiliyor," dedi Envy.

Sloth bu konuda ısrarcı olmadı. Kendi tahmini kadar makuldü. Aslında, Camilla'nın bir şekil değiştiren olması en mantıklı olasılıktı.

Envy tam olarak emin değildi. Onun şansına kurt düşmemişti ama sürü yaratığı olmayan başka nadir şekil değiştirenler de vardı.

Bu da en azından annesinin onları neden terk ettiğini açıklayabilirdi. Aylak aylak gezmek, sürekli hareket halinde olmak için duyulan doğuştan gelen ihtiyaç. Sürü yaratığı olmayan birçok şekil değiştiren için tek bir yerde yaşamak son derece zordu. Bu durum annesinin *ne zaman* gittiğine de uyuyordu. Camilla daha erişkinliğe yeni girmiş, artık annesinin rehberliğine ihtiyacı kalmamıştı. Lanet olası kadın keşke bir bulunsaydı.

"Elbette, eğer onunla yatmak istemiyorsan, bilgi edinmenin başka yöntemleri de var," dedi Sloth. "Senin uzlaşmacı olmama ihtimaline karşı, ben izin istemeden bir şeyler ayarladım. Teknik olarak, tek ihtiyacımız olan herhangi şüpheli bir işaret aramak için onu çıplak görmek."

"Sen ne–"

"Ah!" Camilla aniden odaya girdikten sonra aniden durdu, yüzündeki gülümseme prenslere bakınca yok oldu. "Burada olacağınızı tahmin etmiyordum. Bu... Sonra gelmemi ister misiniz?"

Envy daha kendi bile farkına varmadan hançerini çıkarmıştı. Görüldüğü üzere, koruma içgüdüsü tavan yapmıştı.

Envy, Sloth'dan uzaklaştı ama silahını yerine koymadı.

"Her şey yolunda mı, Bayan Antonius?"

Camilla altdudağını ısırdı, tereddüt ettiğini gösteriyordu. Envy'nin aklından yatakta da aynı hareketi yaptığı geçti.

"Ben aslında burada Lo'yu bulmayı umuyordum."

Sloth, Envy'e Camilla'nın tepesinden ukala bir bakış attı.

"Tam olarak acaba neden yatak odanızda onu bulmayı umuyordunuz?" diye sordu Envy sertçe.

Camilla'nın yüz ifadesi değişti.

"Benimle o ses tonunda *konuşmayın*." Bir an için bakışlarını adamın yüzüne dikip onun emirler yağdıracağı biri olmadığını vurguladıktan sonra Sloth'a döndü. "Belki de saunaya yapacağım ziyareti ertelesek iyi olur. Rahatlama fikri şu anda imkânsız gibi görünüyor."

"Kardeşimin buna itiraz etmeyeceğinden eminim. Öyle değil mi?" diye soran Sloth, tanrının cezası masumiyetin bir resmi gibiydi.

Envy hemen cevap veremeyecek kadar sinirliydi.

Demek lanet olası kardeşinin bir şeyler ayarlamaktan kastettiği *buydu.* Onu kendi saunasına mı götürecekti? Envy kardeşini boğazlamamak için aklına sahip olmaya çalıştı.

Sloth kollarını göğsünde birleştirdi, Envy'nin günahı odayı buz gibi yaparken yüzündeki ukala gülümseme daha da büyüyordu. Sinsi sadist. Kardeşi pis bir oyun oynamıştı ama Envy buradan atılma ihtimaline karşı günahını dizginlemek zorundaydı. Bir kez daha.

"Gidelim mi?" diye sordu Sloth, kusursuz bir centilmen gibi Camilla'ya kolunu uzattı. "Tabii eğer Bayan Antonius'la biraz yalnız kalmak istemiyorsan, kardeşim? Aklıma gelmişken... ona sormak istediğin önemli bir şey mi vardı? Belki benim yerime ona saunaya kadar sen eşlik etmek istersin. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Envy, hain kardeşi yüzünden, öyle göründüğüne emindi.

Camilla bunu onun için kolaylaştırmıyordu. Tek kaşını kaldırıp, bir sonraki hareketinin ne olacağını bekliyordu.

Envy onların takım olmalarından gerçekten *nefret etti.*

"Siktir git, Sloth."

Kardeşi yavaş yavaş Camilla'ya dönmeden önce Envy'e zafer kazanmış gibi bir bakış daha attı. "Pekâlâ, kardeşim aksi bir gününde. Ben yukarı içecek bir şeyler göndereyim. İhtiyacınız olacak."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Camilla samimi bir şekilde. "Bu harika olur. O zaman başka sefer?"

Sloth çıktıktan hemen sonra, kapı telaşlı bir şekilde çalındı. Envy kendini toparlamaya, kayıtsızlık maskesini takınmaya çalıştı.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Sloth gerçekten de yine çok kirli bir oyun oynamıştı. İçeceklerle dolu bir tepsiyle içeri giren iblis klasik şekilde yakışıklıydı ve başını odadan içeri uzattığında, kocaman bir gülümsemeyle baktığı Camilla'dan çok etkilenmiş gibiydi.

Camilla için elinde bir bornoz tutarken onu beğeni dolu bir bakışla süzdü.

İblisin tahrik olduğu gerçeği Envy'e bir balyoz gibi çarptı.

"Merhaba, hanımefendi. Bunu sizin için getirdim ve biraz da–"

Envy ona dönüp yumruğunu iblisin tam ağzına isabet ettirerek vurduğunda çenesi yerinden çıkarak sanki gök gürlemiş gibi bir ses yükselmesine neden oldu.

İblis yüzünü tutarak fırlayıp koridora çıktığında, üstü kapalı tepsi ve bornoz yere düşmüştü.

Muhtemelen Tembellik Hanedanlığı'nda herhangi biri ilk defa bu kadar hızlı hareket etmişti.

Envy hiç arkasını dönmeden, "Sizinle bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor, Bayan Antonius," dedi.

Camilla'nın hangi sırları sakladığı ve neden sakladığı gibi konuları.

Envy sonunda ona döndüğünde, yüz ifadesinde sıcaklıktan eser yoktu. Artık onunla bu flörtleşme oyununu oynamayacaktı.

Bunun tutku ya da baştan çıkarmayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu kazanmakla ilgiliydi.

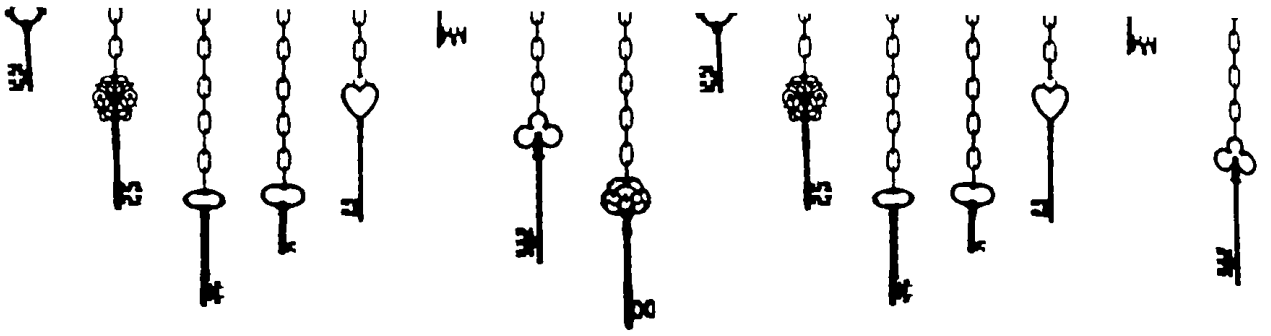
Bu saray halkıyla ilgiliydi.

Ve Camilla'nın, aralarında her ne geçtiyse bunun geçmişte kalacağını anlaması gerekiyordu. Kardeşleri onların işbirliğiyle ilgili yanlış bir fikre kapılmaya başlamışlardı.

Diğerleri de onların peşinden geleceklerdi. En başta da Unseelie Kralı.

Camilla'nın yüzünden ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Belki de onun gerçekten ne olduğunu anımsamıştı. Ya da belki de sırlarından ayrılmaya isteksizdi. Şimdiden Envy'nin ortaya çıkarmak için ne yapmak üzere olduğunu sezmiş bile olabilirdi.

"Oturun." Envy ortak odalarının kapısını kapattı ve çenesiyle koltuğu işaret etti. "Hatta en iyisi, elbiselerini çıkar ve o bornozu giy. Bir varsayımı test edeceğiz."

OTUZ BEŞ

Camilla zorlukla yutkundu, gözleri yüzünde hiçbir duygu emaresi olmadan ona bakan iblis prensin üzerindeydi.

Daha önce Envy'nin ona olan bakışlarındaki ateşi yerini buz gibi bakışları alana kadar fark etmemişti. Belki de Camilla, Envy'nin günahı üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu biraz hafife almıştı.

Saunaya basit bir ziyaret yüzünden *böyle* bir tepkiyle karşılaşmayı kesinlikle beklememişti.

Envy'nin, Lo'nun krallığının nimetlerinden biri olduğunu söylediği rahatlama yeri olan kaplıcalara ziyaretinin, hiç romantizm içermediğinin gerçekten farkında olması gerekirdi. Kıyafet çıkarmak otomatik olarak seksle aynı anlama gelmiyordu. Tahrik olmak ve bunu ileri bir aşamaya götürmek çok farklı iki şeydi.

Paylaştığı hikâyeden sonra, Envy gerçekten de onun erkek kardeşiyle kaçmasını mı beklemişti?

O ve Envy'nin herhangi türde bir ilişkileri olmayabilirdi ama Camilla kalpsiz de değildi.

Lo ile olan konuşmasının son kısmını *duymuş* olsa bile.

"Buhar odaları bu krallıkta tamamen farklı bir anlam taşımıyorsa cinsel birliktelik bir seçenek değildi, bunun farkındasınız, değil mi?" diye sordu. "Eğer öyle olsaydı, Lo'yu bulmak için bu odaya geri gelmiş olmazdım."

Yüz ifadesi kopmak üzere olan bir gök gürültüsünü andırıyordu.

"Kardeşimi bulmak için *başka bir yere* gitmiş olabileceğinizi bilmek, Bayan Antonius, ne kadar da düşünceli bir hareket."

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz. Neden böyle davranıyorsunuz?"

"Tuhaf davranan ben miyim?" diye sordu. "Burada kendi evindeymiş gibi görünüyorsun. Yedi Çember'de, Günah Geçidi'nde. Kardeşimin malikânesinde. Neden iblislerin yanında bu kadar rahatsın? Bu sana da

tuhaf gelmiyor mu? Bana kesinlikle tuhaf geliyor. Ne saklıyorsun, Camilla?"

"Gerçekten de *benim* bir sırrım olabileceğinden bu kadar rahatsız oluyor olamazsınız. Siz. Sırlar Prensi. Neden bana peşinde olduğunuz ödülden bahsetmiyorsunuz? Eğer açık ve dürüst bir konuşma yapmak istiyorsanız, o zaman gelin oradan başlayalım."

Camilla kollarını göğsünde birleştirip beklemeye başladı. Eğer Envy ona bir sır verirse, o da karşılığında bir sırrını verebilirdi. Ama aynı ölçüde bir şey paylaşmadığı sürece o da bir şey alamazdı. Eğer Camilla şimdi boyun eğerse Envy'nin bir şeyler saklarken onun bir şeyler vermesini beklediği, feci bir denge kurulmuş olacaktı.

Gerçekten de iblis inatla sessizliğini koruyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Camilla şimdi aşırı derecede sinirlenmişti. "Bu konuşma pişman olacağınızdan emin olduğum bir yöne doğru gittiği için ben artık içinde yer almak istemiyorum."

Camilla kendi odasına ilerledi ve Envy peşinden onun yatak odasına girme küstahlığını gösterdi.

Hızla Envy'e döndü, gerçekten de sinirliydi. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatlamak istiyordun. Yardımcı olabilirim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Kıyafetlerini çıkar, bornozu giy. Yağlarla sırtını ovacağım."

"Benim için bu inceliği herhangi başka bir art niyetiniz olmadan yapmayı teklif edecek kadar *fedakâr* mısınız?" Keyifsiz bir kahkaha attı. "Söylesenize, Lo ile ben odaya girmeden önce tam olarak neden bahsediyordunuz?"

Envy onu dikkatle inceledi.

"Gizlice dinlemek hiç hoş değil."

"Gizli gizli plan yapmak da." Camilla tatlı tatlı gülümsedi. "Eğer bir sorunuz varsa, sormak genellikle en kısa yoldur. Plan yapma işinden yorulmuyor musunuz?"

Envy ona sanki uzaylı bir türmüş gibi bakıyordu.

"Perilerden o kadar nefret ediyorsunuz ama yine de bir o kadar oyun oynuyorsunuz, Ekselansları."

"Çoğunlukla sadece kraliyet mensubu Unseelielerden nefret ediyorum," dedi gerginliği azaltmak için zayıf bir müdahaleyle.

O itirafın bile hiç faydası olmadı.

"Lennox'un sizden aldığı ikinci şey neydi? Bu oyunu her neye mal olursa olsun kazanmaya değer kılan şey o mu?"

"Önemi yok."

Camilla başını salladı.

"Perilere ve oyuna kendinizi o kadar kaptırmışsınız ki artık hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyorsunuz. Tabii ki de önemi var. Benden bilgi saklıyorsunuz, yarı doğruları söylüyor ve yarım yamalak hikâyeler anlatıyorsunuz ama sonra istediğiniz her an benden kendimi ayaklarınızın dibinde açık etmemi istiyorsunuz. Ve karşılığında hiçbir şey vermiyorsunuz."

Camilla bir şey söylemesini, kendiyle ilgili minicik bir şey paylaşmasını bekledi. Aksine yüz ifadesine bakınca kendini tamamen kapattığını, maskesini yine taktığını gördü.

Bir kereliğine daha acı gerçeği Camilla'nın yüzüne vurdu. "Canınızın yandığı çok açık. Sinirli olduğunuz da. Ben hepsinin Lennox'un sizden aldığı diğer şey her neyse ondan kaynaklandığını düşünüyorum. Ancak canınızı yakanları ve her şeyden önce kendinizi affetmeniz gerekiyor. Yoksa yaranızı deşmeye, kendinizi kuruyana kadar kanatmaya devam edeceksiniz. Ve bunun bir ölümsüz için hoş olduğunu düşünemiyorum."

"Onlar affedilmeyi hak etmiyorlar."

"*Onlar* için değil." Camilla çileden çıkmış bir halde ellerini kaldırdı. "Onlar asla umursamayacaklar. Muhtemelen hatırlamayacaklar bile. Bu kendiniz için. Kardeşleriniz, sarayınız için. Ve benim için."

Camilla onun yanından geçti ve odasının kapısını kapattı.

Her ikisi de oyunu kazanmaları için bir yol bulacak ve sonrasında, şu anda her ne kadar zor görünüyor olursa olsun, Waverly Green'deki sessiz hayatına geri dönecekti.

OTUZ ALTI

Camilla'nın kapısının diğer tarafından gelen bir kumaş sesi Envy'nin onun peşinden gitmesine engel oldu.

Harika. Tam da geceyi bitirmek için ihtiyacı olan şeydi. Camilla üzerini çıkarıyordu ve şimdi aklı, sistemli bir şekilde sırrını katman katman ortaya çıkarmaya odaklanmak yerine her bir kıyafetini yavaş, baştan çıkarıcı şekilde çıkardığını hayal etmeye odaklanmıştı.

Kalın ahşap bir kapının arkasından bile üzerinde kullanacağı en iyi hamleleri düşünüyor, Envy'nin aklının ona nasıl kayacağını, baştan çıkaracağını ve dikkatini dağıtacağını biliyordu.

Tıpkı senin onu baştan çıkardığın ve dikkatini dağıttığın gibi.

Camilla sadece onun oyununu çözmekle kalmamış, ondan çok daha iyi oynar hale gelmişti.

Envy iki dairenin arasındaki oturma odasına geçip kendine bir kadeh Karanlık ve Günahkâr doldurdu. Duble. Az buzlu. Meyveleri siktir et.

Hızla içkisini bitirdi, normalde tadını çıkardığı içkiyi bu sefer hiç umursamadı.

Bir kadeh daha doldurduktan sonra, yatak odasına geçti ve kendini döşemeli koltuğa bıraktı. Tembellik Hanedanlığı'ndaki her koltuk, kanepe, sandalye ve şezlong insanı tembelce uzanmaya, kıvrılıp kendinden geçmeye teşvik edecek şekilde yapılmıştı.

Envy kendini kesinlikle kızgınlığa, huzursuzluğa ve ondan daha çok sırrıyla bulmacaları olan şahane bir kadına karşı kaybediyordu. İki kadeh daha sonra, bir yanı Camilla'nın sırlarını göstermeyi reddetmesinin hoşuna gittiğini itiraf edebilirdi. Onu her bir bilgi kırıntısı için çokça uğraştırmış, merakını asla tam olarak tatmin etmeden önce daha fazlasını istemesine neden olacak kadarını vermişti.

Bir bilmece olmaya devam ediyordu. Çözülmek için yalvaran can sıkıcı, güzel bir bilmece. Ancak Envy'nin onun gizemini çözmeyi isteyeceği kadar çok zamanı yoktu.

Ayaklarını sandalyenin koluna koydu, gözü şöminenin üzerindeki saate kaydı. Gece yarısıydı ve uykusu yoktu.

Sinirliydi. Yedi Çember'de dolanan söylentilere, bu çarpık oyuna, geçen her saniyeye ve sarayının giderek zayıflamasına.

Kanatlarını açmak ve gökyüzüne sıçrayıp, bu cehennemi arkasında bırakmak istiyordu. *Yapamıyor* olması canını yakıyordu. Tekrar yapabilmek için kazanması gerekiyordu.

Envy gücünü olabildiğince korumak zorundaydı. Köşe yazarının haklı olduğu bir şey vardı: onun izni olmadan gelen ya da giden herkese karşı saray halkının bir kısmına koruma büyüsü yapılmıştı. Koruma büyüsünün kilidini sürdürmek için sihrinin büyük bir kısmını kullandığından, olmak istediğinden daha zayıf bir hale düşmüştü.

Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı, kafasını boşalttı.

Sonra aklına Sloth'un günahını körükleme girişimi geldi ve sandalyesinden fırlayarak, kafese kapatılmış bir kurt gibi odada adımlamaya başladı.

Muhabir, Yedi Çember'de iki oyuncu olduğundan bahsetmişti.

Biri Bloodwood Ormanı'na gidiyordu. Belki de şansı yaver gider ve bir oyuncuyu bulabilirdi; böylece aklını kurcalayacak bir endişe daha ortadan kalkmış olurdu. Uykuya dalamayacağı kesinleşince, kapıya yöneldi ve rakibinin peşinden gitmeye karar verdi.

Yatak odasının kapısını hızla açtıktan sonra durdu.

Orada, ortak odalarındaki şezlongta, gölgelerin arasında yarı giyinik bir halde üzerinde yumuşak korsesinden başka hiçbir şey olmayan Camilla, yüzüstü yatmış kitap okuyordu.

Lanet olası şah mat.

Camilla bu hamleyle onun oyun tahtasını alaşağı etmişti. İstemeyerek de olsa buna hayranlık duymalıydı.

Vücudu hizasında gölgeler yaratmak için etrafa stratejik şekilde birkaç mum koymuş, etkileyici bir titizlikle sanatsal bir manzara yaratmıştı. Kendini tamamen giyinik gösterecek bir şekilde konumlandırarak her hareket ettiğinde gerçeğin biraz daha görünmesini sağlayacak zayıf bir ışık oluşturmuştu.

Tekrar hareket etti, dizlerinden yukarı kaldırdığı bacaklarını çapraz şekilde havada tutuyor, evrende hiçbir derdi yokmuş gibi ağır ağır ileri geri sallıyordu. Önünde açık duran kitabın sayfasını çevirdi, Envy'nin orada olmasından hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Yanındaki alçak sehpanın üzerindeki tepside mantar tıpalı şişelerde yağlar duruyordu, Sloth'un onun için gönderdiği bornoz ayaklarının dibinde, halının üzerinde güzelce katlanmıştı.

Sohbetleri ve Envy'nin daha önceki sataşmayı andıran sözleri tekrar aklına geldi.

Kıyafetlerini çıkar, bornozu giy. Yağlarla sırtını ovacağım.

Envy'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Akıllı, akıllı kadın. Camilla, ona masaj yapması için Envy'i kışkırtıyordu. Onun çıplak tenini görmek istediğini, teninde herhangi bir işaret ya da büyü olup olmadığını kontrol etmek istediğini biliyordu.

Muhtemelen, onun kuralını da düşünüyordu. Kendi deyişiyle, sevişmek için sadece bir geceleri vardı.

Şimdi orada, neredeyse tamamen çırılçıplak uzanmış, Envy'e harekete geçmesi için adeta meydan okuyordu.

Bir sayfa daha çevirirken, Envy onun vücudunun sanat eserini andıran çizgilerini takip etmek için kendini durdurma zahmetine girmedi. Dolgun kalçalarını ve baldırlarını, poposunun kıvrımını inceledi. Daha yakından bakınca, Camilla'nın iç çamaşırını da çıkardığını ama baldırlarına kadar çıkan, kenarı dantelli çoraplarını çıkarmadığını gördü.

Onu tıpkı muhteşem bir sanat eserine bakacağı gibi büyük bir hayranlıkla seyretti. Camilla şimdiye kadar gördüğü en muhteşem resimdi, heykeldi. Gümüş rengi saçları, altın rengi teni, hepsi baştan çıkarıcı karanlık bir gizeme sarılmıştı.

Kendi kapısının olduğu yerde dururken, herhangi bir dövme fark etmemişti. Camilla'nın korsesini ve çoraplarını neden çıkarmadığını merak etti. Bunun, sonrasında onun çıkarmasını sağlayarak ona işkence etmek ya da aradığı bilgiyi saklamak için bir oyun olup olmadığını çözememişti.

Fildişi korse tam kaburgalarının üzerinde duruyor ve göğüslerinin üstünü gösterecek kadar aşağı iniyordu. Azıcık görebildiği kadarıyla, ön taraftan bağlanmıştı. Sıkıştıracak kadar sıkmamıştı ama altın rengi teninin üstten dışarı fırlamasına da izin veriyorlardı.

Her delikten, kolay çıkması için baştan çıkartıcı iki kurdele geçiyordu.

Camilla oyun oynamak istiyordu ve Envy oyuna hep hazırdı.

Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Okumayı sevdiğinizi bilmiyordum."

"Sanırım bu da sakladığım sırlardan biri, Ekselansları."

Camilla başını kaldırıp bakma zahmetine girmedi, bu da onun Envy'le oyun oynadığına dair ikinci ipucu oldu.

Camilla'nın planına göre oynadığını bilmesine rağmen, Envy yanına gitmekten kendini alıkoyamadı. Dizlerinin üzerine çöküp kitabı nazikçe çekti ve kapağına baktı.

"Tabii ki." Dalga geçiyordu. "Beyaz atlı bir prens arıyorsunuz."

"Arada bir romantik romanlar okuyor olmam, bir prens aradığım anlamına gelmez. Bana göre kraliyet mensupları yorucu, çekici olmakla ilgili tek bir şey bilmeyen sıkıcı ve kibirli tipler."

Camilla ona sert bir bakış attıktan sonra kitabını çekip aldı ve okumaya devam etti.

Kibirli, gerçekten de suçuyla sabitti. Ancak yorucu ve sıkıcı...

Envy yağ şişesini alarak mantarını çıkarıp kokladı. Vanilya ve viski. Tatlı ve günahkâr, tıpkı küçük oyunları gibi.

Bir sonraki hamlesini düşünüp tarttı. Bloodwood Ormanı'na gitmek aslında zamanını kullanmanın en verimli yoluydu. Başka bir oyuncu bulma olasılığı, özellikle dün gece oraya gittikleri görülmediğinden, oldukça düşüktü. Eğer ormana girdilerse, şimdiye kadar epey yol almış olmalıydılar.

Envy o eski ipucunun peşinden koşarak giderse, sahip olmadığı zamanı ve enerjiyi boşa harcayabilirdi. Ya da onunla ilgili bilmeceyi çözme ümidiyle Camilla'yla bu küçük oyunu oynayabilir ve belki gece sona ermeden onun kıskançlığını körükleyebilirdi. Böylece kendi gücünü tekrar doldurmuş olurdu.

Eğer vücudunda sihirli bir dövme varsa, o zaman bir peri olduğunu anlamış olacaktı. Eğer dövmesi yoksa, onun bir tür şekil değiştiren olduğu ile ilgili varsayımı büyük olasılıkla kanıtlanmış olacaktı.

Öylece durdu ve hiçbir şey söylemeden yağı kadının sırtına damlattıktan sonra, ılık sıvı teninde süzülmeye başlayınca ondan çıkan hafif tıslamanın keyfini çıkardı.

Envy sırtıyla yetinmedi. Camilla ona vücudunu sınırsız bir şekilde sunuyordu ve onun *her* bir santimetre karesiyle ilgilenecek, aklındaki sorularla ilgili cevapları arayacaktı.

Bu gece bir gizemi çözme konusunda başarılı olmayı umuyordu.

Poposunun yuvarlak kıvrımına çizgi şeklinde biraz yağ damlattıktan sonra şişeyi kenara bıraktı. Yavaş yavaş tek tek çoraplarını indirdi, çıplak tenini açıkta bırakacak şeklide çıkardı. Çorapları yumruklarına sardıktan sonra onu çoraplarla şezlonga bağlamayı düşündü ama sonra kenara fırlattı. Camilla'nın bu gece özgürce kıvranmasını istiyordu.

Envy yağı tekrar aldı ve baldırlarının arkalarına, ayaklarının tabanlarına doğru damlatmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, Camilla nefesi kesilmişti.

Camilla onun çizdiği beklenmedik yol yüzünden heyecanlanmıştı.

"Yakışıklı Prens'in neden gerçekten arzuladığın kişi olmadığını gösteriyorum."

Envy onun açık saçlarını toplayıp kenara iterek boynuna ve omuzlarına dokunmak için yer açtı. Parmak eklemlerini korsesinin çizgisinde gezdirdi, bir parmağını kuşağa geçirip nazikçe çekti.

"Bunu çıkarmamanızın bir nedeni var mı, Bayan Antonius?"

Camilla başını çevirip ona baktığında yüzünde ufak bir rahatsızlık, hafif bir tedirginlik vardı.

"Beni tamamen çıplak görmek istiyorsanız, Ekselansları, korkarım ellerinizi kirletmeniz gerekecek."

Envy bu cevaba hafifçe gülümsedi.

"Benimle ilgili bir şeyi bilmen gerekir, Camilla, tatlım."

Uzanıp, omzundaki iplerde duran fiyonklardan birini hafifçe çekti. Öteki tarafa geçti ve diğer kurdeleyi çözdü. Sonra ön taraftaki bağları da gevşeterek, korseyi göğüslerini serbest bırakacak şekilde çıkarıp kenara fırlattı.

"Ben kirlenmekten *hoşlanırım.*"

Camilla'nın nefes alışverişleri hızlandığında onun tahrik olması Envy'i sarstı.

"Ne kadar pis olabileceğim fikrinin seni ne kadar tahrik ettiği üzerine bahse girebilirim."

Kitabı alıp kenara bıraktıktan sonra, onu şezlonga yatırdı. İyice bastırıp yavaşça rahatlayana kadar tüm kaslarını ovuşturarak omuzlarını ovdu.

Kollarının arkalarına, bileklerine ve ellerine kadar tek tek her yerle ilgilendi. Dikkati tamamen ondaydı, her bir çili aklına kazıyor, görünür her sihir işaretini bulmaya çalışıyordu. Sırtının alt kısmına gelip sımsıkı

görünen küçük poposuna indiğinde, onun büyüyle korunduğuna dair tek bir iz bulamamıştı.

Envy rahatlayıp rahatlamadığından ya da daha da şüphelenip şüphelenmediğinden emin değildi.

Yağı bacaklarına sürerek ovuşturdu, masajı ayaklarında bitirdi. Günah Geçidi'nden geçerken yaptıkları uzun yürüyüşlerinden kalmış olabilecek her türlü ağrıyı hafifletti.

Camilla kilometrelerce yürüyerek yaptıkları yolculuk boyunca bir kez bile şikâyet etmemişti.

Memnun bir şekilde iç çekerken Envy onu dinliyordu, vücudu onun verdiği bakımla gevşemişti. Camilla'nın arzusu ise her dokunuşla giderek daha da artmaya devam etmişti.

Artık Envy'nin çıtayı yükseltme zamanı gelmişti.

Ellerini hafif hafif bacaklarının arkasında gezdirdikten sonra uyluklarında açık şekilde tuttu, dövme olmayan tenini büyük daireler çizerek ovdu. Eğilip, poposunun dolgun yerini ısırdıktan sonra bir öpücükle acısını hafifletmemek için kendini zor tuttu.

Hâlâ odadaki hava son derece yoğun ve gergindi. Camilla'nın nefes alışverişi onun bir sonraki hareketinin ne olacağını, sonra nereye dokunacağını beklerken neredeyse duruyordu.

Envy acele etmedi, plan yaptı, Camilla'nın onun adını haykırması için yapabileceği günah dolu tüm yöntemlerin hayalini kurdu. Yavaş yavaş, yağı bir elinin avucuna damlattı, parmaklarına akmadan önce biraz ısıttı.

Yağı tekrar tekrar poposunun üzerine sürdü, her seferinde elini bacaklarının arasına biraz daha götürerek, kendini içine gömmek istediği o şahane yeri okşamaya başladı.

"Güzel," diye mırıldandı, Camilla kalçalarını onun dokunuşuna göre hareket ettirdiğinde. "Gördüğüm kadarıyla haklıyım. Sen de pis oynamak istiyorsun."

Camilla sırılsıklamdı, o kadar tahrik olmuştu ki neredeyse Envy'nin elindeki yağ kadar kaygandı. Envy yavaş yavaş onun kadınlığına dokunuyordu, ortaparmağının ucunu yavaşça içine soktu. Güzel dudaklarından sert bir küfür dökülürken uhrevi saçları yüzünün yarısını gizliyordu.

"Demek bir iblisi arzuluyorsun? Tam da olduğu bir günahkâr gibi beceren bir iblisi."

Camilla kendini parmağına doğru itmeye fırsat bulamadan elini geri çekti, parmaklarını kadının vücudunda kaydırarak ıslaklığını her yere bulaştırdı.

"Sana söz veriyorum, tatlı Camilla, içine girdiğimde haykırdığın şey tanrının adı olmayacak. Yatak odana teşrif ettiğimde acımasız olacağım."

Parmağıyla klitorisinde bir daire çizdi ve kendi iniltisini bastırdı. Arzusuyla o kadar şişmişti ki canı yanıyor olmalıydı. Bu dokunuş karşısında Camilla'nın kalçaları avucuna doğru yükseldi.

Envy sonunda bir parmağını içeri sokup, ona istediğini verdi. Camilla yay gibi yukarı kıvrıldı, daha fazlasını istiyordu. Envy'nin küçük şeytanı, onu tatmin etmesini istiyordu. İkinci parmağını da soktuğunda, Camilla'nın yumuşak inlemeleri taş gibi sertleşmesine neden oldu. O kadar ıslak ve daha fazlasına o kadar açtı ki.

Camilla dirseklerinin üzerinde doğrulup Envy'e bakarken kitabını çoktan unutmuş, onu tatmin etmeye devam edişini seyrediyordu.

"Benim adımı haykırıyor olacaksın, Camilla. Senin Tanrın, Yaratıcın, Yok edicin ve arada kalan ahlaksız karanlık her ne varsa o olacağım. Ve sana söz veririm, benim aletimde gerçekten inandığın şeyi bulacaksın. Onun için dizlerinin üzerine çökecek, ona dua edecek, varlığının her bir zerresiyle ona tapacaksın."

Envy parmaklarını çektikten sonra oraya ufak bir çimdik atarak, aldığı zevki katlamak için hafif bir acıya neden oldu. Camilla inledi, çıkan ses tam bir lütuftu. Parmaklarını tekrar içine sokup ileri geri hareket ettirirken, Camilla sessizce ona her ne yapıyorsa *onu* yapmaya devam etmesini emrettiğinde Envy'nin nefesi de kesik kesik bir hal aldı.

"Bir daha o Yakışıklı Prens'i asla düşünmeyeceksin. Sana bunun sözünü veriyorum."

Envy hafifçe onun kaygan tenine bir tokat attı ve Camilla tekrar kendini ona doğru itti.

Sessizce küfretti, ıslaklığı bacaklarından aşağı doğru parlıyordu.

Envy klitorisiyle nazikçe oynadı. Ardı ardına fiskeler attıktan sonra parmaklarını bir kez daha içine soktuğunda Camilla kalçalarını onun eline doğru döndürmeye başladı.

Bedeninin ona verdiği tepki gerçekten de olağanüstüydü. Envy, onun parmaklarından aldığı bu zevki bütün gece seyredebilirdi.

Camilla içindeki parmaklarını sıktı, yavaş yavaş hareketlenmeye başladı.

Envy boşta kalan elini kendi ereksiyonuna götürdü, onu seyrederken yavaş yavaş pantolonunun üstünden kendini okşadı. Teslim olup her ikisine de arzuladıklarını vermek kolay olurdu. Onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde duracak şekilde kalçalarından kaldırıp, şezlongun kolundan öne eğebilir, bacaklarını açtıktan sonra içine girerek her ikisinin işkencesine son verebilirdi. Ancak bu oyunun cazibesi, her türlü geçici fiziksel tatminden çok daha güçlüydü.

Kalçalarını döndürerek, sürtünmek için bir yer ararken Camilla adeta nefes almayı bırakmıştı. Envy kendini daha sert okşadı, aldığı zevk giderek artarken hayaları sertleşmeye başladı. Zonklayan ereksiyonunu onun ıslaklığına kaydırmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü.

Ama bu gece, o gece değildi. Bu gece sadece onunla ilgiliydi. Envy kendine dokunmayı bıraktı ve tekrar ona odaklandı. Camilla giderek yaklaşıyordu.

Birkaç kez daha parmaklarını hareket ettirip onu daha da heyecanlandırdı, nefesinin tekrar kesik kesik olduğunu duyduktan sonra parmaklarını çekip çıkardı.

Camilla değişikliği fark etmiş olmalıydı; tekrar dönüp ona baktı, vücudu hâlâ yay gibi havada, onu arıyordu.

"Durdun."

Nedenini sormadı ama öfkesi tıpkı şehveti gibi yüzünden açıkça belli oluyordu. Camilla o anda anladı... Envy bu raundu kazanmıştı.

Envy ona bakıp kocaman sırıttıktan sonra öne eğildi ve pembe poposunu şakacı bir edayla hafifçe dişledi, daha önceki hayalini gerçekleştirerek diliyle ısırdığı yeri rahatlattı.

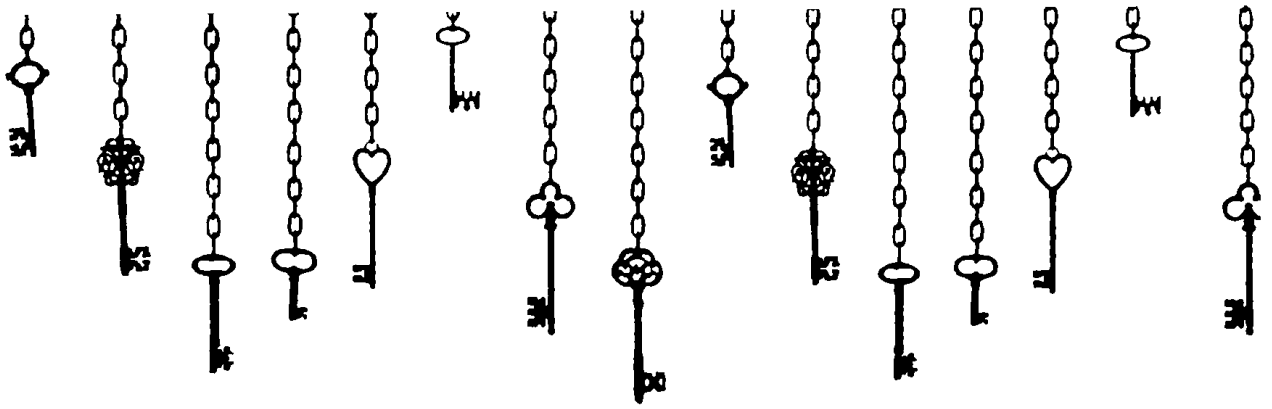
Sonra ayağa kalkıp doğruldu ve Camilla'ya masaj yağı şişesini uzattı.

"Daha sonra kendine dokunurken bunu kullan. Neredeyse bir sonraki sefer seni boşaltacağım kadar iyi olacaktır."

"Efendim?" diye sordu, ses tonu şaşkınlık doluydu. "Ciddi olamazsın."

Envy ona hafif, sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Tatlı rüyalar, benim edepsiz, küçük sevgilim."

Envy kendi odasına döndü ve kapıyı kapattı, Camilla ona bildiği her küfrü ederken kıkırdayarak gözden kayboldu.

OTUZ YEDİ

"Bu kesinlikle bir ipucu değil," dedi Lo dördüncü kez. "Onu bırakın."

Camilla gözlerini kapattı, ilahi bir müdahalenin gerçekleşmesini diliyordu. Sadece birkaç saat uyuduktan sonra, Envy'nin dün geceki galibiyetine daha da sinirlenmiş, herkes kahvaltı ettikten sonra ipucu avının peşindeki günlerine başlamışlardı.

Uzun zamandır bir sonraki ipucunu arıyorlardı ve iblis prensler onu çıldırmanın eşiğinden daha da ileri bir noktaya getirmişlerdi. Camilla tam anlamıyla cinayet işleyecek gibi hissediyordu.

Belki de bunun Yakışıklı Prens'in önerisinin tam tersini yapmasıyla, Camilla'yı bir kez daha çılgına çevirdikten sonra rahatlamadan uyuyamamış olmasıyla bir ilgisi vardı. Envy'nin onu bir şekilde kendi oyunundaki taktikle alt etmesi suç sayılmalıydı. Bir dahaki sefere, Camilla zaferini daha iyi planlamak zorundaydı. Görüldüğü üzere, Envy Günah Geçidi'nde olanlar için ona borcunu ödüyordu.

Oyun başlasın bakalım, iblis.

Bu sabah hepsi sistematik olarak sırayla tüm odaları aramıştı. Üçüne ilaveten iki araştırma yardımcısıyla birlikte çalışırlarsa, Lo'nun titizlikle tutulmuş kayıtlarını sonradan eklenmiş olabilecek bir şeyle karşılaştırmak için kullanarak, oda oda, raf raf daha detaylı bir arama gerçekleştireceklerine karar vermişlerdi.

Bu karar prenslerin kavga etmeden birbirleriyle çalışma konusundaki beceriksizliklerini gün yüzüne çıkarana kadar kulağa hoş gelmişti. Her. Dakika. Küfrediyorlardı.

Camilla odayı inceledi, dikkati karanlık ayı andıran bir nesneye takıldı. Camdan, dumanlı ve şeffaftı. Birkaç raf ileride, boyu yarım metreden uzun, Camilla'nın fanilerin dünyasında gördüklerinden çok daha büyük, devasa bir deniz kabuğu duruyordu.

"Onu hemen bana ver," dedi Lo, Envy'e.

Lo eldivenlerini kullanarak resimli el yazmasını Envy'nin ellerinden temkinli bir şekilde çekip aldıktan sonra camekân bir bölmeye geri yerleştirdi.

"Bunun bir ipucu olmadığından emin misin?" diye sordu Envy. "Listede görmüyorum."

"Bu kitap üç yüz yıldır bu koleksiyonun bir parçası. Bu kadar çok eser ve ciltli kitapların olduğu bir hanedanlıkta, kayıt defterinde bir tanesinin yer almaması talihsizlik ama duyulmamış bir şey değil. Hemen yerine koy."

"Lennox'un bu ipucunu buraya bırakmadığına eminsen..." dedi Envy. "Bana kanıt göstermelisin."

"Bana kazanmanın neden bu kadar önemli olduğunu söylersen, ben de sarayımdaki sırları seninle paylaşmayı düşünebilirim," dedi Lo yumuşak bir sesle. "Bu oyun daha geçen ay başlamıştı, doğru mu?"

"Lennox her fırsatını bulduğunda ipuçları bırakmakla meşhurdur."

"Soruma cevap vermiyorsun," dedi Lo.

Bu nafile sorgulamada sana başarılar, dedi Camilla içinden ters ters.

"Belki de dedikodu köşesinde yazan doğrudur. Belki de bu sefer gerçekten çok daha büyük bir şey için oynuyorsundur."

Camilla kaşlarını kaldırdı. "Dedikodu köşesi mi? Ne yazıyordu?"

Envy kardeşine nefret dolu bir bakış attı. "Hiçbir şey yazmıyordu."

"Ne kadar tuhaf," dedi Camilla. "Bir gazetenin hiçbir şey yayınlamaması. Yine de hepimiz burada oturmuş, bir şeylerden bahsediyoruz."

"Lanet olsun, şu oyunlarını hiç bırakmaz mısın?" dedi Lo. "Gazeteden herkesin haberi var." Başını salladı ve Camilla'ya döndü. "Söylentilere göre Envy'nin halkına sihirli bir koruma büyüsü yapılmış. Hiç kimse ne içeri girebiliyor ne de dışarı çıkabiliyormuş. Bu durum oyunla aynı anda başlamış."

"Bunun doğru olup olmamasının ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi Envy.

Camilla ona daha dikkatli baktı. Tavrı biraz değişmişti, çok fark edilebilir bir değişiklik olmasa da o sinir bozucu bezgin tavrını takınmadan önce kısacık bir an gerildiğini hissetmişti. Sanki söylentilerden rahatsızlık duymuyormuş gibi bir tavra bürünmüştü.

Bu da kati suretle yalandı çünkü söylentiyi Camilla'dan saklamaya çalışmıştı.

Camilla onun çok daha karanlık bir gerçeği saklamadığı sürece bunu neden önemsizmiş gibi göstermeye çalıştığına bir türlü anlam verememişti.

"Kesinlikle," dedi Lo, Camilla'nın düşüncelerini böldü. "Bana sarayınla ilgili sırları anlatmayı reddediyorsun, o yüzden ben de benimkileri paylaşmak istemiyorum."

Prensler atışmaya devam ederken, Camilla o anda her ikisini de boğazlamak istedi. Bu konuda neredeyse bir saattir tartışıyorlardı. Camilla'nın aklından keşke birazdan aletlerini çıkarıp boylarını karşılaştırsalar ve bu iş bitse düşüncesi bile geçti.

Envy aniden sinirlenerek ona döndü.

"Benimki daha büyük, Bayan Antonius."

Camilla gözlerini devirdi. Manasını anlamayı Envy'e bıraktı.

Lo, sessiz sohbetleri karşısında kaşlarını çatmış, sırayla ikisine bakıyordu.

"Yok bir şey." Camilla rahatsız olmuş bir tavırla elini salladı. "Lütfen, bu harikulade tartışmaya devam ediniz. Birkaç saatimizi daha buna ayırabileceğimizden eminim."

İkisi birden onun iğneleyici yorumunu gözden kaçırıp, tartışmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Bu hızla giderlerse, Tembellik Malikânesi'nden asla çıkamayacaklardı.

Belki bu, prensin günahının iş başında olduğunun kanıtıydı. Neredeyse kağnı gibi hareket ediyorlardı ve Camilla hareketsizliğin onu ne kadar çileden çıkardığını daha önce hiç fark etmemişti. Kendi evinde hep hareket halindeydi: çizim veya resim yapardı, galerideki resimleri düzenler ya da Kitty'i ziyaret ederdi. Bunny'le ilgilenir ve evin içinde tüylü minik yer fıstığının başından öperken vals yaparak evde dolaşırdı.

Şimdi ise Camilla... aklını kaçırıyordu.

Büyük, gri ve beyaz kedisini özlemişti.

Bir sonraki ipucunu o da tıpkı Envy kadar çok bulmak istiyordu ama kendisi, en azından önemsiz atışmaların ve saray entrikalarının tuzağına düşmeyi reddediyordu.

İpuçlarını düşünürken, Camilla bir an ilk bulmacası için başka bir şey arayıp aramaması gerektiğini düşündü ama ona oyun kurallarının yazılı olduğu herhangi sihirli bir mektup gönderilmemişti ve kan yemini olan

bir anlaşma da imzalamamıştı. Bu durumda acaba kendisi tam olarak bir oyuncu sayılmıyor muydu? Camilla bir piyon olduğunu düşündü.

Nefret ettiği bir gerçekti.

Tıpkı oyun ustasının nefret edeceğini bildiği gibi. Lennox hamlesini ustaca yapmıştı. Hırsızlar arasında gerçekten onur namına bir şey olmadığını kanıtlayan bu durum şantajın zirvesiydi.

Eğer Envy'nin anlaşmasını hiç kabul etmeseydi, o zaman sihirli bir nesneyi resmetmek zorunda kalmazdı ve şu anda bu belaya bulaşmamış olurdu. Her şey son derece kurnazca ayarlanmıştı.

Camilla'nın yeteneğini geri kazanması gerekiyordu.

Ancak bu Envy'nin suçu değildi. Şu ya da bu şekilde, her halükârda yolları kesişecekti. Camilla avcının geri dönüşünün, tıpkı perilerin cazibesi gibi kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Geçmişinin kara bulutları bir süredir tepesinde dolanıyor, kusursuz bir fırtına için toplanıyorlardı.

Camilla uzun süredir incelediği kitabı kapattı ve tekrar odaya göz gezdirdi. Duygulara ayrılmış bir odadaydılar ve burada tek hissettiği duygu rahatsızlıktı. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Hiçbir kitap, hiçbir nesne onun gözüne batmıyordu, bir şey dışında...

Gözü tekrar devasa deniz kabuğuna, sonra da dumanlı cam küreye kaydı.

Burada rafların arasına sıkıştırılmış bir nesne görmek sıra dışı bir şey değildi ama bu nesneyle ilgili bir şey sürekli gözüne takılıyordu. Belki de nedeni sadece parlak ve hoş olması, Camilla'nın tıpkı bir alacakarga gibi parlak nesnelere ilgi duymasıydı.

"Onu bana ver," dedi Envy, kardeşiyle tartışmaya devam ediyordu.

"Kabul etmesi çok şaşırtıcı olsa da oyunun bu kahrolası diyardaki her şeyden sorumlu değil," diye bağırdı Lo, onun kadar sinirli bir şekilde. "Eğer bana bu oyunu kazanmanın neden bu kadar önemli olduğunu söyleyemiyorsan, benden sarayımı tehlikeye atmamı bekleme."

Camilla parlak deniz kabuğuna daha iyi bakabilmek için odanın diğer tarafına geçti.Parmaklarını pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi, kıvrımlı dış hatları boyunca uzanan koyu kahverengi şeritleri hayranlıkla seyretti.

Dikkatlice çevirdi, inci beyazı iç yüzeyi ve yumuşakçanın yaratıcı spiral deseniyle meşhur kabuğu hayranlıkla inceledi. Doğa gerçekten en büyük sanatçıydı.

Kabuğu yerine koydu ve parlayan küreyi kaldırıp, ışığa tuttu.

Ruh hali rahatsızlıktan meraka evrildi. Küre yakından bakınca çok daha sihirli görünüyordu. İlk gördüğünde şeffaf bir küre olduğuna inandığı şey, aslında onu her çevirdiğinde bir kum saati gibi kumları hareket eden ve binlerce küçük fildişi tanelerden oluşuyordu.

Nesne harikaydı.

Onunla ilgili bir şey fırlatıp parçalara ayırmak istemesine neden oluyordu.

Elini kaldırdı, tam öyle atacağı sırada bir kelime ile trans halinden çıktı.

"Dur." Envy'nin sihirle bezenmiş sesinden çıkan güç, denese bile görmezden gelemeyeceği bir şekilde Camilla'yı sardı.

Prens yavaş yavaş, sanki Camilla saldırmaya hazır vahşi bir hayvanmış gibi, elleri havada ona yaklaşıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Golath Küresi'ni bırak. Yavaşça."

Envy bakışlarını ondan ayırmadan, sakince ve hazır bir şekilde ona bakıyordu. Yine de tavrı sadece Camilla'yı daha da tedirgin etmişti. Camilla odayı inceledi. Lo, sessizce her bir rafı tek tek arayan iki erkek yardımcı, *herkes* donakalmış, onu seyrediyordu.

Camilla elinde tuttuğu nesneye baktı, ilk kez tuhaf bir titreşim hissetti. Hayali bir kalp, uzakta çalman bir davul gibi atıyordu. Bir şekilde Camilla evrendeki tüm korkuların burada toplandığını ve özgür kalmak için ince cama vurduğunu hissetti.

"Ah, bu bir şey... yapıyor."

Envy yavaş ama temkinli bir şekilde ilerledi, sesi alçak ve hükmediciydi. "Bana bak. Sağlam olduğu sürece sana zarar veremez."

Tabii ki bu cümle Camilla'nın lanet olası şeyi uzaklara atmak istemesine neden oldu.

"Küt küt atıyor." Camilla birden nesneyi çok sıkı tutmaktan ve kazara kırmaktan korktu. Sonra da yeterince sıkı tutamayıp yere düşürmekten endişelendi.

Küre avuçlarının arasında ileri geri kıpırdandı, bu his Camilla'nın içinin bir tuhaf olmasına neden oldu.

"Onu yere bırakman için her ne yapmaya çalışırsa çalışsın, görmezden gelmek zorundasın," dedi Envy. "Küre onu kırmanı istiyor."

"Ne küresi?"

"Tanrının kemikleri," diye mırıldandı Envy. "Lanet olası şeyin orada durduğunu sen gördün mü, Sloth?"

"Bizden sihirle gizlenmiş olmalı." Lo'nun sesi tedirgindi.

"Neden?" diye sordu Camilla, camın kaygan, soğuk hissini görmezden gelmeye çalışıyordu. Küre tekrar kıpırdanınca, ona bu sefer tenine yapışmış bir sülüğü anımsattı. "Peki benden neden saklanmamıştı?"

"Asıl soru bu zaten, öyle değil mi?" diye sordu Envy, meraklı bir sesle. Hemen kardeşine döndü. "Koleksiyonunun bir parçası değildi, değil mi?"

Lo başını salladı. "Hayır. Topraklarımda bir küre yok."

"O zaman bu kesinlikle bir sonraki ipucumuz." Envy tekrar Camilla'ya döndüğünde suratı asıktı. "Şimdi onu bırakmaya çalış, Camilla."

"Ben... ben yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Envy küreye vurmaya hazır görünüyordu. "Ona dokunulduktan sonra, küreyi sadece alan kişi tekrar bırakabilir. Ben onu senden alamam."

Damarlarında dolanmaya başlayan korkuyla, Camilla küreyi yavaşça rafa koyarken, kendiliğinden bir hamleye karar verme ihtimaline karşı olabildiğince yavaş adımlar atmayı sürekli kendine hatırlatıp duruyordu. Camilla ancak küre kendisinden birkaç metre uzakta kaldıktan sonra nefes verebildi.

Envy onu hemen arkasına aldı.

"Onu nerede yok etmemiz gerekiyor?" diye sordu Envy.

Camilla bakışlarıyla onu resmen sırtından hançerliyordu. "Biraz önce küreyi kırmak çok da akıllıca bir fikir gibi gelmemişti."

Envy dönüp arkasına baktığında yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sen daha... kırılgansın."

"Bana bir saniye ver," dedi Lo. "Bir koruma halkası çizeceğim. Orada güvende olur."

Yardımcılardan biri Prens Sloth'a bir parça tebeşir getirdi ve prens kusursuz bir daire çizip, etrafına Camilla'nın koruma amaçlı olduğunu düşündüğü rünler çizerken, Camilla ne olduğunu anlamak için beyninin zorladı ama hiçbir hikâye hatırlayamadı.

"Golath Küresi de ne?" diye sordu tekrar.

"Golath aslında Korku Toplayıcısı olarak bilinir, şeytanın ilk belirtisine sahip olduğu düşünülen eski bir varlıktır," dedi Envy hâlâ ayakta,

kürenin başında duruyordu. "Hiç kimse tam olarak kaç küre olduğunu bilmiyor ama bunlar, biz iblis prenslerin bile geçmekten korktuğu kapıları açarlar. Buradaki küre bundan sonra Golath'ı aramamız gerektiğini gösteriyor. Golath, küreleri sadece bir mesajı olduğunda hediye eder. Ya da toplaması gereken bir korku olduğunda."

Korku Toplayıcısı.

Elbette, son ipucunun kadim bir kötülük olması şarttı. Neden Dilekleri Yerine Getiren ya da Rüya Dokumacısı olamıyordu ki?

Ve bu ipucunu bulmak için işaretlenen Camilla olmuştu.

Envy'nin tüm dikkati küredeydi, tamamen nesneye odaklanırken yüzünde sert çizgiler belirdi. Büyülü Taht'ı neredeyse hiç çaba sarf etmeden fırlatıp atmıştı, o yüzden onun bu kadar dikkatli davrandığını görmek hiç de rahatlatıcı değildi.

"Kırmaya hazır mısın?" diye sordu Lo, koruma çemberinden başını kaldırdı.

Prens Envy küreye doğru bir adım attıktan sonra tekrar Camilla'ya baktı.

"Daireden olabildiğince uzakta durun, Bayan Antonius."

Camilla odanın, iki hizmetçinin kitapları sımsıkı göğüslerine bastırıp, dizlerinin üzerinde durdukları diğer ucuna yürüdü. Muhtemelen bilgi avına çıkmak, bir ipucu bulmanın heyecanı meraklarını cezbetmişti. Titremelerine bakılırsa, hizmetçiler işlerin tehlikeli bir hal alacağını beklemiyor gibiydiler. Onlarla daire arasında, pek de koruma sağlamayacakmış gibi görünen çok büyük bir masa vardı.

Lo ve Envy birbirlerine baktılar, Lo başını yana eğip, kardeşi ona her ne sorduysa kabul ettiğini gösteren sessiz bir işaret verdi.

Envy tekrar Camilla'ya bakmadan, sonunda küreyi eline aldı.

Doğrudan tebeşirle çizilmiş daireye yürüdü, kardeşine son bir bakış attıktan sonra küreyi ayaklarının dibinde kırdı.

Camilla derin bir nefes aldı.

Dev gibi, neredeyse ruhsal bir varlık şaha kalktı. Bir keçi kafası ve kaslı bir erkeğin vücuduna sahipti. Yatay irisleri olan gözleriyle Camilla'ya baktı, onu inceledi.

Yaratık sessizdi. Başını kaldırdı, bakışlarını Camilla'nın durduğu yerden hiç ayırmadı.

"Golath." Envy'nin sesi odada giderek artan gerginliği delip geçti. "Neredesin?"

"Sen nesin, ne zaman geldin, bunlar daha ilgi çekici sorular."

Yaratık karanlık bakışlarını Camilla'dan ayırmadı. Aşırı büyük dişlerinin arasından çatallı bir dil uzandı.

Camilla hareketsizdi, yaratığın başka yere bakmasını istiyordu.

"Golath," diye uyardı Envy.

"Benim nerede olduğumu biliyorsun, Prens Envy. Aşağıda. Çok aşağılarda. Mezarlarınızın yandığı ve yerin kuruduğu yerin altında. Cesaretin varsa gel de beni bul. Gümüş renk saçlıyı da getir. Hediyelerden çok hoşlanırım."

Korku Toplayıcısı neredeyse ruhsal olan bedenini bir kasırga gibi döndürdü ve dairenin içinde yok olup, beraberinde parçalanan küreyi de yok etti.

Ağır bir sessizlik çöktü. Envy olduğu yerde kalmış, sanki yaratığın tekrar ortaya çıkıp saldırmasını bekliyormuş gibi gözlerini yerden ayırmıyordu. Geri dönmeyeceği kesinlik kazandığında doğrudan Camilla'ya baktı.

Yüzü ifadesizdi. Lo ise Camilla'ya hiç bakmıyordu. Ne de diğer iki iblise.

Tedirginliği giderek artıyordu. O yaratığın hediyesi olmak istemiyordu.

"Pelerinini al," dedi Envy sakince. "Yanan mezarların altına gidiyoruz. Orada yanan alev ateş değil, buz yaratır. Hayatta kalmayı... tatsızlaştırır."

"Hayır."

Camilla'nın ret cevabına şaşırmayan sadece Envy'di.

Öfke dolu bir şekilde iç çekti.

"Ne yazık ki bu bir müzakere değil, Bayan Antonius. Karar bana kalmış olsaydı, burada kalırdınız. Hatta, sizi Waverly Green'e geri götürürdüm. Her ikimizin de bu konuda bir seçeneği olmadığına göre, pelerininizi alın."

Camilla odadaki diğerlerine baktı. Onların önünde tartışmak istemiyordu.

"Sloth, bizi biraz yalnız bırakır mısın, lütfen?" dedi Envy, Camilla'yı şaşırttı.

Diğer iblisler de çıktıktan sonra, Envy onu göğsüne çekti.

"Gelin, kısa bir doğruluk oyunu oynayalım, Bayan Antonius."

Camilla başını sallayarak ona biraz daha sokuldu.

"Hiçbir şeyin size zarar vermesine izin vermem. Doğru mu?"

"Evet. Ama–"

"Ama yok, sevgilim. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek." Bir eliyle sırtından aşağı doğru okşadı. "Bana güveniyor musun?"

Camilla kahkaha attı, kendini onun kollarından geriye itti. "İlgisi bile yok."

Envy bir kurt gibi gülümsedi, ardından yüz hatlarında ciddiyet belirdi. Takımının cebinden küçük bir hançer çıkardı. Tıpkı Camilla'nın gözleri gibi gümüş rengiydi, kını çok güzel işlenmişti.

Camilla hançeri almadan önce sadece bir saniye tereddüt etti. Demirden yapılmamıştı, bildiği herhangi bir metalden de yapılmamıştı.

Envy bir tutam saçını kulağının arkasına götürdükten sonra geri adım attı.

"Bana canın pahasına güvenebilirsin, Camilla. Bu çok kıymetli bir şey. Asla oyun oynamayacağım bir şey. Ne tür bir oyun oynanıyor olursa olsun. Doğru mu?"

Camilla uzun bir süre daha ona baktı, sonra pelerinini almaya gitti.

Tembellik Malikânesi'nin altındaki tünel, insanın ışığı aramayacak kadar korkunç yaratıkların evi olan Yeraltı Dünyası'nın derinlerindeki bir labirentin olmasını tam da beklediği gibi bir yerdi.

Buz kaplı duvarlar bir tünel oluşturacak şekilde şekillendirilmişti. Geçit, ikisi sessizce yürürken Camilla'nın omzunun prense değmesine neden olacak kadar dardı.

Envy, Sloth'un onun pelerinine ısıyı ayarlayacak şekilde büyü yapmasını sağlayarak Camilla'nın donarak ölmemesini garanti altına almıştı, yine de soğuk hava zalimce yüzüne vuruyordu. Envy aslında yanmayan ama görmelerine yetecek kadar ışık veren, alevsiz bir meşale taşıyordu.

Birçok yerde taş duvarlar pençelerle oyulmuş, bir zamanlar muhtemelen kan olan izlerle lekelenmişti. Hiç kemik ya da iskelet yoktu. Camilla buralara kadar gelip hayatta kalan her neyse bu lezzetli şeyleri arkasında bırakmadığı izlenimine kapılmıştı.

Arada sırada uzaktan çığlık sesleri duyuyorlardı.

Bir seferinde, Camilla'nın tüylerini ürperten korkunç bir uluma ortalığı inlettiğinde, Envy bir parmağını dudaklarına götürüp elini tuttu. Onu kıvrılan başka bir geçide çektikten sonra, o uğursuz inleme Camilla'nın kulaklarında uzaklarda kalan bir çınlamaya dönüşene kadar meşakkatli yürüyüşünü yavaşlatmadı.

Envy, elini sonrasında da bırakmadı.

Prensin yanan mezarlar dediği aşağıdaki yere yaklaştıkça, hava sanki gezginleri uzaklaşmaları için uyarıyormuş gibi daha da soğudu.

Camilla daha kötü olamaz diye düşünürken yine haksız çıktı. Eğer sihirli pelerini olmasaydı, çoktan donmuştu.

Gözleri batıyor, gözyaşları yanaklarında donuyordu. Panik onun daha çok ağlamak istemesine neden oluyordu.

Gözlerim donarak mı kapanacak?

Envy onu aniden kendi önüne çekerek başparmaklarıyla gözlerindeki yaşları sildi. Teninin, onun dokunuşundaki sihirle hemen ısındığını fark etti.

"Nefes alın, Bayan Antonius. Tünelin amacı korkuya neden olmaktır. Golath onunla beslenir."

Bu, rahatlamaktan uzak başka bir düşünceydi.

Envy'nin o sükûnet merkezini bulana kadar beklemesi, Camilla'nın tahmin ettiğinden çok daha zor bir beceriydi.

Camilla biraz sonra başını salladı ve tekrar yürümeye başladıklarında, kendini daha iyi hissediyordu.

Sonunda, bir boşluğa doğru yaptıkları uzun inişten sonra, Envy durdu. Elleriyle onu tutuyor, elini bırakmıyordu.

"Golath." sesi alçak olmasına rağmen karanlığın içinde kükredi.

Yaratık gölgelerin arasından çıkıp, meraklı gözlerle onlara bakarken Camilla'nın kalp atışları hızlandı.

O anda gözlerini hem yaratıktan alamıyor hem de ona bir daha asla bakmak istemiyordu. Burada, yaşamayı seçtiği yerde, artık neredeyse tamamen ruhsal bir varlık sayılmazdı. Etten ve kemiktendi, keçiye benzeyen gözleri karanlıkta tiksindirici bir sarı renkte parlıyordu.

Camilla yaratığın boynuzlarından daha fazlasını göremiyordu ve bunun tek nedeni gözlerinden yansıyan ışıktı. Ağzını göremiyor ama gülümsemesini hissedebiliyordu.

"İlginç refakatçiler, ilginç hikâyelere neden olur. Biraz daha yaklaşın, meraklı hanım."

Sesi kalın ve ilkeldi. Büyülü Taht'ın sesinden farklıydı ama bir şekilde de benziyordu.

Camilla geri adım atmadı, bu tünel her ne kadar öyle olduğuna inanmasını istemiş olsa da o bir av değildi ve yaratık ona biraz daha yaklaştı.

"Ah. Anlatılacak ne hikâyeler var." Sarı gözlerini Envy'e çevirdi. "Sırların efendisi, karanlığın prensi, kendini kapana kısılmış bulmak ne tuhaf. Aylar karmaşık şeylerdir. Tutarsız, titrek. Tıpkı yeni kan gibi."

Envy gerildi.

"Oyunla ilgili elinde nasıl bir bilgi var?"

"Oyun dediğin ya zaferle böbürlenmek ya da mağlubiyetin tadına bakmak için elimize geçen fırsatlardan başka nedir ki?" Korku Toplayıcısı'nın gözleri parladı. "Dikkatli ilerleyin çünkü kaybedilecek çok şey var."

Envy, Camilla'yı daha sıkı tuttu ama o bunun her şeyden çok öfkeyle alakası olduğunu sezmişti.

"Açık konuş. Yoksa bu çözmem gereken bir bulmaca mı?"

Korku Toplayıcısı kısık gözleriyle Camilla'yı izledi.

"Çok fazla bulmaca, çok fazla oyun, çok fazla oyuncu var. Eğer bir buz prensi düşerse, kızıl bir prens yükselir mi? Sanırım bu, öldürenin kim olduğuna bağlı. Kan dökülmeli."

Yaratık tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

Envy küfretti. "Daha işimiz bitmedi."

"Meraklı olanlar göz önünde saklananlardır. Dikkatli ol, genç prens. Bu rutubetli bahçede sürünerek ilerleyen birçok zehirli yılan var. Aldatmaca tüm oyunların en kötüsüdür."

Birden Camilla'nın aklına bir isim geldi, Prometheus... Sanki Korku Toplayıcısı ismi onun için oraya yerleştirmişti. Bir şekilde olgun bir çilek gibi parlak, neredeyse dilinde tadını hissedebiliyordu.

İsmi telaffuz etmek, boşluğa doğru haykırmak istedi ama dişlerini sıkıp kapattı.

Eğer Korku Toplayıcısı, Camilla'nın kendi huzurunda bir şey yapmasını isteseydi, buna olabildiğince çok karşı çıkmaya çalışırdı.

Yaratığın aynı şeyi prense de yapıp yapmadığını merak etti ama tekrar yukarı çıkana kadar bu soruyu sormamaya karar verdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Envy.

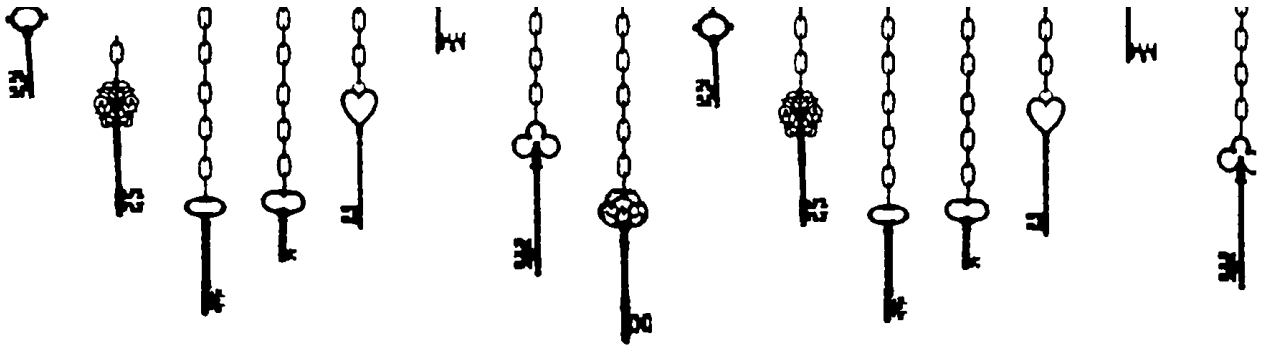
"Anılar da tıpkı kalpler gibi, çalınabilir. Fısıltılarım gölgelerin arasından, âlemlerin içinden, zaman ve boyutların arasından yankılanır, onları duymaya ihtiyacı olanları takip eder ve bulurlar. Sen uyarıyı hiçbir zaman dikkate almadın, genç prens. Şimdi dikkate alacak mısın?"

Envy sıkıntılı bir bakışla onları hızla tünelden, Korku Toplayıcısı'nın yanından geri yukarı çıkardı ve bir daha arkasına bakmadı.

BÖLÜM 3

Karanlığa Kapılmak

OTUZ SEKİZ

Yeraltı onları, Envy'nin krallığının sınırından pek de uzak olmayan ve sihir kullanmanın yasak olduğu bir yer olan Bloodwood Ormanı'nın kenarına yakın bir yere fırlattı.

Envy veda hediyesi için Korku Toplayıcısı'na küfretti. Geldikleri yoldan geri dönmeyi planlamıştı ama kadim yaratık belli ki eğlence arıyordu ve onları Envy'nin kendi sarayına kolayca dönemeyeceği bir yere bırakmıştı. Başka bir oyuncunun da iki gece önce bu ormanı ziyaret ettiğini unutmamıştı. Belki onlardan geriye kalan bir iz bulabilirdi.

Kendi topraklarına güvenle ulaştıktan sonra, Envy onları kendi malikânesinin yakınlarındaki özel bir evde sihirle gizleyecek, böylece orada kimsenin müdahalesi olmadan rahatça düşünebilecekti.

Camilla'nın önünden yürürken, bir kez daha bu ressamın sakladığı sırları ve bu sırların oyununda nasıl bir yeri olduğunu düşünüyordu. Envy genelde kendini bilinmezin içinde bulan biri değildi ve giderek büyüyen bu gizemi aslında umursamıyordu.

Sloth'un şüphelenmesi alışılmadık bir durum değildi, tanıştığı kişileri rahme düştükleri andan doğuma ve şu ana dek enine boyuna araştırana kadar hep şüpheci yaklaşırdı. Ancak Korku Toplayıcısı'nın bir şeyler sezmesi... gayet açık bir uyarıydı. Camilla bir şeyler saklıyordu.

Değişkenler ve bilinmeyenler kaybetmek için kesin bir yoldu. Ne yazık ki kaybetmek onun için bir seçenek değildi.

Camilla'nın geçmişini arkasında bıraktığıyla ilgili kısa vaazı ne kadar hararetli olmuş olursa olsun, bazı yaralar geleceği şekillendirirdi. Envy bir hata yapmıştı. Kendini asla affetmeyeceği bir hata. Bütün saray halkı bunun sonuçları yüzünden acı çekiyordu ve Envy'nin işleri yoluna koyması şarttı.

Kötü Perilerin kraliyet mensuplarına olan nefretine hâlâ sıkı sıkıya tutunuyor, onların bu durumdaki rollerini asla affetmiyordu. Bu Camilla'nın anlamayacağı bir durumdu; onun hayatı, zamanda sıradan ve titrek bir ışıktı sadece.

Ta ki sahip olduğu her şeyi kaybedene, etrafındakileri hayal kırıklığına uğratıp sorumluluğun yükünü omuzlarında hissedene kadar, güneş ışığını aramak ve dünyanın aynı zamanda yeşermesi için yağmura da ihtiyaç duyduğunu tamamen unutarak, Envy'nin karşısına geçip ona nutuk çekemezdi.

Birçoğu için karanlık asla ışık kadar çekici olmamıştı ama bu, karanlığın yaşam için bütünü oluşturan daha önemsiz bir parça olduğu anlamına gelmiyordu. Çok fazla güneş ışığı ruhu kuruturdu.

Denge, anahtar kelimeydi.

"Prometheus kim? Yoksa gerçekten efsanedeki Titan mı?"

Sorusu Envy'nin aniden durmasına neden oldu.

Korku Toplayıcısı'nın kendine has dolambaçlı yöntemiyle konuştuklarını gerçekten anlamış mıydı?

Envy bir parmağını dudaklarına götürdü ve boş yola baktı, dikkatle dinledi. Orman, çıplak dallarda korkak köpekler gibi inleyip uluyan rüzgârlar dışında sessizdi.

Neredeyse topraklarına gelmişlerdi ve Envy burada sihrini bir sorun olmadan kullanabilirdi.

"Gerçek adını bir daha telaffuz etme." Envy'nin eli hançerinde, dikkati yine ormandaydı. "Vampir prens ve casusları hep dinlerler."

Camilla'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Adının Zarus olduğunu sanıyordum."

Envy gözlerini kıstı.

"Yeraltı Dünyası'na daha önce hiç gelmemiş bir ölümlü için, çok fazla enteresan bilgiye sahipsiniz."

"Bence Korku Toplayıcısı o ismi kafamın içine kazıdı," diye savunmaya geçti. Envy'nin bu tuhaf fikri düşünecek zamanı yoktu ama sonra Camilla, "Ve ikinci nedeni de babamın paylaşacak çok fazla masalı olmasıydı," diye ekledi.

Envy'nin sabrı sonunda taştı. "Ah, evet. Adam kafayı diyar çizgilerine o kadar takmıştı ki birinin üstüne gizli bir tünel bile yapmış. Söylesene, Camilla, acaba baban neden ısrarla Peri Diyarı'na giden bir yol bulmaya çalışıyordu? Yoksa belirli bir şekil değiştiren diyarı mı arıyordu?"

Camilla hemen çenesini kapatıp gözlerini kaçırdı.

Sessizliğe gömüldü.

"O resimdeki kadın aslında bir kraliçe değildi, öyle değil mi?" diye sordu Envy. "Ve ben ölümlüler krallığını kastetmiyorum. Aslına bakarsan, Prim Róse'un kendini Eve[13]'e benzetmekten hoşlandığını biliyorum. Resmin adının Evelyn olması da garip. Belki de babanın Unseelie kraliçesiyle bir ilişkisi vardı, ne dersin?"

Eğer annesi bir şekil değiştiren olmuş olsaydı, Camilla bu ilişkiden daha da nefret *ediyor olabilirdi*. Şekil değiştirenler ve periler, tıpkı zeytinyağı ve su gibiydiler.

Camilla'nın sert bakışları Envy'ninkilerle çarpıştı; Envy damarına basmıştı.

Yüzündeki gülümseme tıpkı ağzından çıkan sözler kadar can yakıcıydı ama Camilla'nın etrafına ördüğü o sert duvarı yıkmak için onu zorlaması gerekiyordu. Artık gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmenin zamanı gelmişti.

Lennox, Yeraltı Dünyası'na giderken onun Envy'e eşlik etmesini istemişti.

Korku Toplayıcısı da ona bir sonraki ipucunu vermişti.

Envy nedenini bilmek istiyordu. Neden oydu? Sıra dışı yeteneğiyle. Onun krallığıyla ilgili engin bilgisiyle. Çoğu şeytani etkiye karşı direnebilme yeteneğiyle.

Bayan Camilla Antonius aslında *kimdi*?

Envy bunu kesinlikle ortaya çıkaracaktı.

Daha fazla beklemek, daha fazla oyun oynamak yoktu. Acımasız olması gerekiyorsa, o zaman öyle olacaktı.

Geri çekilmemesine şaşırarak ona doğru bir adım attı. Camilla'nın iki katı iriliğinde erkekler bile bir Cehennem Prensi'nin karşısında korkudan sinerlerdi.

"Casuslarım babanla ilgili çok değişik bilgileri gün yüzüne çıkardılar."

Camilla donakaldı.

"Bizi gizlice gözetlemelerini mi istedin?"

Soru ağzından sanki tadı bozuk bir yiyecek gibi çıkmıştı.

Envy başıyla onayladı. Kardeşinin günahıyla ilişkili duyguların ortaya çıkmasından hoşlanmazdı ama Camilla daha da sinirlendikçe, tüm sırlarını saklama olasılığı da giderek azalacaktı.

---

[13]İng. Havva.

"Nesin sen, Camilla? Ölümsüz müsün? Yarımlık mısın? Yoksa sadece şeytan kadar yetenekli yalancı bir insan mısın?"

Camilla'nın sesi öfke doluydu.

"Başka hangi saçma teorileri eklemek istersiniz, Ekselansları? Bir dişi aslan mı? Bir kartal mı? Biliyorum, durun," diye dalga geçti. "Belki de ben ulu bir kurdumdur."

"Neden karanlık varlıklara bu kadar meraklısın, Camilla, tabii eğer bu gerçek adınsa? Onlar benim ve kardeşlerimin sezemediği ne seziyorlar? Neden oyun için gerekli bir parçasın? Lennox seni seçti. Neden?"

Camilla'nın yüz ifadesi tamamen değişti.

Ve Envy'nin içinde vahşi bir şeyler uyandı.

Onun ne sakladığını öğrenme, *onu* tanıma ihtiyacıyla biraz daha yaklaştı.

Bu küçük oyunun sonu gelmişti.

Günahı serbest kaldı. Onun ve Camilla'nın iradesi arasında bir duvar vardı ve Envy oradan hızla geçti, buzdan bir duvar olduğunu imgeleyerek gücünü arka arkaya sürekli oraya yönlendirdi.

Neredeyse kırılması imkânsızdı, ta ki minik bir çatlak oluşturana kadar.

Günahının sonunda içeri sızabilmesi için tek ihtiyacı olan minicik bir çatlaktı.

Camilla hasede tepki göstermişti, Envy daha önce de buna şahit olmuştu. Envy kendini tüketirken hem gücünü toparlamak hem de Camilla'nın gerçek duygularını yüzeye çıkarmak için onun aklına imgeler yansıttı.

Ölüm Tanrıçası'nı, Envy'nin karşısında kumandanıyla birlikte oluşunu gözünün önüne getirdi. Tanrıçanın kadim lavanta rengi gözleri Envy'nin gözlerinde, günahını boş yere körüklemeye çalışıyordu.

Aynı anda hem Envy hem de Camilla o anının içindeydi. Camilla kafası karışık bir halde Envy'nin düşüncelerini zihni aracılığıyla anı anına izliyor, tekrar yaşıyordu.

Envy'nin gözleri elbisesine indi, bu manzarayı zihninde bilinçli olarak seçtiği belliydi. Vittoria ikiz kardeşlerin en yapmacık olanıydı; o ve Emilia'nın Envy'nin kardeşleriyle birlikte tüm krallığı yıllar önce ikisinin aslında tek bir varlık olduklarına inandırmış olmaları bir mucizeydi.

Vittoria'nın elbisesi göğüslerini kapatan, ortada toplandıktan sonra yere dökülen eflatun rengi iki parça şeritten oluşan bir kumaştan ibaretti. Uzun uzuvları bronz teninin her hareketiyle adeta parlıyordu.

Envy o geceye dair duygularını Camilla'dan sakladı. Ona sadece Vittoria'nın onu seyredişini, tanrıçanın ona karşı düşüncelerinden kanayarak akan arzusunu gösterdi ve duyguları doğrudan Camilla'ya aktardı.

Envy kendisinin tahrik *olmadığını* ve Vittoria yüzünden asla tahrik olmayacağını göstermeyi ihmal etti.

Bu olayla ilgili daha fazlasını, kumandan yardımcısının ellerinin tanrıçanın bedeninde nasıl gezindiğini, boğuk iniltilerinin nasıl başladığını anımsadı; neredeyse Camilla'nın kıskançlığıyla sarhoş olana kadar ondan beslendi. Camilla'nın zihinsel gücünü itmeye, kendini oradan çekip çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama işe yarıyordu. Camilla hasetten çılgına dönmüştü.

"Ateşle oynuyorsun," dedi Vittoria'ya anının içinde. "Neredeyse kelimenin tam anlamıyla."

"Ve yakmasına gerçekten bayılıyorum." Alexei'nin kolları kadının poposunu kasıklarına doğru bastırırken Vittoria hareketlendi ve yavaşça ona döndü. Bu yeni pozisyonda, vampiri şehvetten kudurmuş bir çılgınlığa doğru sürükleyerek Envy'i izleyebiliyordu. Alexei'nin küfürleri ve inlemeleri bunun bir kanıtıysa o zaman görevini zaten tamamlamıştı.

"Eğer günahımı körüklemeye çalışıyorsan," dedi Envy ağır ağır. "Bundan çok daha iyisini yapman gerekiyor."

"Ah, Envy. Günahını okşamak *isteseydim, bunu yapardım." Vittoria elini vampirin pantolonuna soktu, vampir inlerken yavaş yavaş onu okşamaya başladı. "Buyur izle. Ya da bize katıl..."*

Camilla, Envy'nin zihninde neredeyse vahşi bir hayvana dönüşmüş, bu anıyı pençeleriyle parçalara ayırıyordu.

Kıskançlığı Envy'nin daha önce hiç hissetmediği bir türdendi, Camilla'nın içinde görünürde sonsuzluğa uzanan derin bir uçurum vardı. Duygularını içinde kilitli tutmuştu.

Envy o kuyunun ne kadar derin olduğunu daha yeni keşfetmeye başlamıştı.

Bir an için kadının zihnindeydi; sonra birdenbire, hiçbir uyarı olmadan, Camilla *onun* zihnine bir anı gönderdi. Camilla karşı ateşini çok iyi seçmişti.

Envy, Camilla'nın ellerini erkeğin kasıklarına koyuşunu seyretti, adamın pantolonunun kumaşı kasıklarının genişliğinden gerildi, sonra öne eğilip dolgun dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı.

Camilla marifetli parmaklarıyla adamın pantolonunu açtı, yavaşça ereksiyonunu dışarı çıkardı. Envy adamın yüzünü görmeye çalıştı, ileride kullanmak için hatırlamak istiyordu ama sadece Camilla'nın bu anıdan izin verdiği kadarını görebiliyordu.

Ve Camilla'nın dikkati, sadece adamın yüzünün önünde seğiren taş gibi sert aletindeydi.

Envy kendini bu manzaradan kurtarmaya çalıştı ancak Camilla tutundu, ona daha fazlasını gösterdi.

Anısında, tekrar pozisyonunu değiştirdikten sonra dikkatli bir şekilde dudaklarını adamın aletinin başına götürdü, adam ona nasıl emeceğini söylerken yanaklarındaki hava boşaldı.

Envy yumruğunu bir duvara geçirmek istedi.

Diğer adam uzun parmaklarını Camilla'nın gümüş rengi saçlarına daldırdı, kendi istediğini yapması için onu yönlendirene kadar saçlarını eline doladı. Adam saçını daha da sıkı tutup boğazında hareket ederken Camilla'nın neredeyse nefesi kesildi. Anıdaki Camilla sanki boğuluyormuş gibi hissediyordu. Bu onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Kahrolası piç, ağzını nefes alamayacağı kadar sert ve hızlı bir şekilde becerirken, Camilla'nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

Envy anının içinde bağırdı, dışarı çıkması gerekiyordu. Camilla'nın başka biriyle olmuş olması umurunda değildi ama bunu görmek... Onu çılgına çevirmişti. Ve o piç kurusu her kimse hiç de nazik davranmamıştı. Dizginleri bırakmış, karşısındakinin rahatını hiç umursamamıştı.

Envy, Camilla'nın onu kışkırtmayı bıraktığını fark etmedi, bir şekilde her ikisini de o anıdan koparmış ve onu bir ağaca yaslamıştı. Ardından Envy'nin ona verdiği hançeri korsesinden çıkarıp boğazına dayadı, kurşun rengi gözleriyle gecenin karanlığı kadar korkutucu bir şekilde ona baktı.

İkisi de zor nefes alıp veriyor, gözleri hasetten ikiz alevler gibi parlıyordu.

Envy hemen orada boğazını keseceğini düşündü ve bunu hak etmişti. Belki de onun böyle yapmasını istiyordu. O anıdan sonra, acısına son

vermesini istemişti. Camilla'nın dizlerinin üzerinde, başka birini tatmin ettiği görüntü gerçekten çok fazlaydı.

"Devam et, tatlım. Canımı yak." Envy'nin göğsü derin bir nefesle yükselip alçaldı.

Bunun yerine Camilla hançeri yere fırlattı ve yüzünü kendine çekti, dudakları birbirine yapıştı.

Açlık ikisini de ele geçirdi. Ya da çılgınlık.

Envy bunun çılgınlık olmadığını, aksine saf ve katıksız kıskançlık olduğunu biliyordu.

Camilla ona Vittoria'yı, Envy de ona anısındaki erkeği sormadı.

İkisinin de hayatlarına başka âşıkların girdiklerini unutmaya, kendi yeni anılarında birbirlerinin izini bırakmaya ihtiyaçları vardı. Oyunları yeni bir yola girmişti.

Camilla'nın dili bir anda ağzının içindeydi ve Envy'nin eli de onun saçlarını tutan bir yumruğa dönüşmüştü. Öpüşmeleri Envy'nin daha önceki öpüşmelerine hiç benzemiyordu. Camilla geri çekildi, onu bakışlarıyla süzdüğünde sahiplenici ve saf ihtiyaçla doluydu, sonrasında Envy'nin gömleğini yırtarak açtı, boynundan sakallarına doğru onu öpmeye başladı.

Çenesine geldiğinde Camilla tekrar durdu, ellerini göğsünde gezdirecek kadar bir süre bekleyip dövmelerinin, karnındaki kasların her birinin üzerinden geçti. Bel hattının hemen altındaki koyu yeşil renkteki dövmesinde Envy'nin çok sevdiği Latince bir cümle yazıyordu. Ancak bu çok sayıdaki dövmelerinden sadece biriydi. *Non ducor, duco.* Yönlendirmem, yönlendiririm.

"Güzel." Ressam elleri daha aşağı inerken karın kaslarının üzerinden geçti. "Güçlü."

Envy'den yükselen inleme tamamen şeytaniydi.

"Camilla."

Envy onu kendine çekti, Camilla boğazını ufak ufak ısırırken sert bir şekilde göğüslerini okşamaya başladı.

"Öp beni," diye fısıldadı dudaklarına. "Sanki düşündüğün tek şey benmişim gibi öp."

Lanet olası kadın zaten tek düşündüğüydü.

Envy onu döndürüp aynı ağaca yasladı, sonunda o muhteşem göğüslerini açığa çıkarmak için korsesini hızla aşağı indirdi. Göğüsleri serbest kaldığında, ağaçların gölgelerinde çok güzel ve altın gibi parlaklardı.

Camilla inleyene, ona doğru yay gibi kıvrılana kadar öpüşmelerini sürdürdü.

Envy onu burada, bu lanet olası yolun ortasında yiyip bitirecek, bu âlemde başkalarının da olduğunu ona unutturacaktı.

Camilla onun tam olarak bunu yapması için çok hevesliydi.

Envy onu kasıklarının arasına yerleştirdi ve vücudunu kadına doğru ağır, ritmik bir şekilde döndürdü, yakında gerçekleşecek olan bir vaadin provasını gösterdi.

Camilla geriye yaslandı, aldığı kadar iyisini vermeye çalışıyordu.

Camilla dudağını ısırırken Envy göğüslerini avuçladı, meme ucunu uyuşup sertleşene kadar parmaklarının arasında döndürdü; sonra daha da aşağıya inip kumaşı yumruğunun arasına almadan önce elbisenin kenar kıvrımını tuttu, parçalara ayırmakla tehdit eder gibiydi.

Envy ağır ağır çoraplı kalçalarını açığa çıkarırken Camilla'nın genzinden sabırsızlık dolu bir ses yükseldi ve sonra hiçbir şey giymediği yere doğru çıplak teninde yukarı ilerledi.

Parmak eklemleri içine gömülmeyi arzuladığı, şimdiden istekle ıslanmış yeri sıyırdı.

Envy anın tadını çıkarmak, fantezilerini sırayla gerçekleştirerek tek bir zevk kırıntısı dahi kalmayana dek onun orgazma ulaşmasını sağlamak istedi. Bu istekle aleti zonkladı.

Artık daha fazla bekleyemezdi. Bu planladığından daha çabuk olmuştu ama şimdi yaptıkları... Çok ileri gitmişlerdi. Artık ona sahip olmak zorundaydı.

Camilla'nın sırlarının ne olduğu, Envy'nin kim olduğu ya da amacının ne olduğu umurunda değildi, sadece bu nezaketi üzerinden söküp atmayı ve hayvanlar gibi sevişmeyi istiyordu.

Olağanüstü derecede hızlı ve tek bir hamleyle Camilla'yı yere yatırdı, o da bacaklarını vücuduna dolayarak Envy'i daha da kendisine çekip vücutlarını yapıştırdı.

Sanki artık çekip gitmesi mümkünmüş gibi.

Envy ne oyunu ne de Camilla'nın başlattığı şeyi düşünmüyordu, düşüncelerinde sadece o vardı. Dudakları, dilleri ve dişleri birbirine

çarparken elleri sanki birbirlerinin ruhlarının içine girmek için savaşıyormuş gibi çekiştiriyor ve tutunuyordu.

Envy üzerindeki o ağır, sürükleyici harekete tekrar başladığında bu sefer pantolonunu onun çıplak tenine sürtünüyordu. Camilla'nın içine girmesine engel olan tek şey o küçük kumaş parçasıydı.

"Bana durmamı söyle, Camilla."

Eğer söylemezse, ona sahip olacaktı. Hemen şimdi. Sonraki tüm diğer âşıkları için onu mahvedecekti.

Belki Camilla da aynısını ona yapacaktı.

Envy'nin kalçaları daha sert, daha hızlı bir şekilde ona yaslandı, Camilla'nın daha da yakından tutunduğu bir nokta bulduğunda, tırnakları onun tenine yarım ay şeklinde hilaller gibi batıyor, adeta Envy'i işaretliyordu.

Camilla gözlerini titreyerek kapattı ve Envy tekrar o noktaya bastırdı, nefes alışverişine bayılıyordu. Camilla parmaklarını omuzlarına geçirmiş onu sımsıkı kendine çekiyordu.

"Sakın durayım deme."

Sesi duyduğunda Camilla pantolonunu açıyordu.

Bir saniye sonra Envy hançeri elinde ayakta, ormanı tarıyordu.

Camilla'nın seslenmeye fırsat bulamayacağı kadar hızlı hareket etmişti.

Orada hiçbir şey yoktu ancak başka birinin varlığını hissetmişti. Pervasız davranmışlardı.

Envy pervasız davranmıştı. İhtiras ve kıskançlığın onun muhakeme yeteneğini gölgelemesine izin vermemeliydi. Bloodwood Ormanı'nın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Korku Toplayıcısı'nın ne yaptığını biliyordu ve yine de arzusunun mantığının önüne geçmesine izin vermişti.

Envy ona elini uzattı, tüm dikkati ormandaydı, bekliyordu.

"Gel, aşkım. Bu işi Haset Malikânesi'nde bitireceğiz."

Camilla elini tutmadı. Tek bir kelime dahi etmedi.

Envy aşağı baktı.

Camilla gitmişti.

"Kahretsin."

Oyun şimdiden bir sonraki hamlesini yapmıştı.

Bir dakika önce onun şevkle yattığı yerde, sadece Ölümsüz Kalp'in göründüğü bir kart duruyordu. Bu vampir sarayının sembolüydü.

Zarus onları dinliyordu ve bunu Envy'nin bilmesini istemişti.

Evet, artık kesinlikle biliyordu.

Envy kötü şöhretli karta baktı. Üzerinden kan damlayan kurukafa kabzasıyla ortasından vurulmuş anatomik bir kalp, nefes alışverişi ağırlaştı ve üzerine öldürücü bir sakinlik çöktü.

Vampir prens *ölümsüz* olabilirdi ama hâlâ bunu değiştirmenin yolları vardı.

OTUZ DOKUZ

Her şey çok hızlı gerçekleşmişti, Camilla çok geç olana kadar tehlikede olduğunu hissetmemişti.

Bir an erotik, sonsuz hasetten bir denizin içinde sürüklenmenin eşiğinde, karanlık prensiyle sonsuza kadar birleşmek için sessizce yalvarıyordu.

Sonrakinde ise diyarlar arasında yuvarlanıyordu. Vücudu sanki parçalara ayrılıyor, iğneler batıyor ve teninin her bir köşesi sanki ısırılıyormuş gibi hissediyordu. Onu kaçıran kişi geçit kapısı ya da onları nakleden her nasıl bir sihirse şiddetli bir şekilde onları dışarı fırlatana kadar sadece bir gölge olarak kaldı.

Büyük, soğuk bir el onu dizlerinin üzerine itti.

Camilla öfkeli bir şekilde döndü.

Sımsıkı tutunduğu cesareti anında yok oldu.

Tüm içgüdüleri koşup kaçmasını haykırıyordu. Camilla her bir zerresinde varlığını hissetse de nedeni adamın görünümünden kaynaklı değildi.

İkisi birbirlerine bakarken havadaki gerilim arttı.

Dışarıdan bakınca, herhangi bir saray mensubu gibi görünüyordu. Kıyafetleri sıradan ama kaliteliydi. Her lordun giyebileceği bir gömleği, koyu renk bir kırlangıç kuyruk ceketin içine sokmuştu. Uzun, kaslı bacaklarına tam oturan açık kahverengi pantolonu vardı. Uyumlu binici çizmeleri baldırlarına kadar çıkıyordu.

Çok güçlü bir fiziği olan, savaşmak için yaratılmış bir erkekti.

Kısa kestane rengi saçları ya ehlileştiremediğinden düzeltme zahmetine girmediği için ya da vahşi görünmek ve akla kötü fikirler getirmek için öyle bıraktığı şekilde dağınıktı. Delici gözlerini sık, siyah kirpikler çerçeveliyordu.

Onun *ne* olduğunu ele veren de zaten insanı esir alan, siyahların etrafındaki kan kırmızısı gözleriydi.

Vampir.

Camilla yavaşça yutkundu.

"Bana sorun çıkarmak hiç akıllıca olmaz." Sesi pürüzlü, kabaydı.

Bir korku hissi ile Camilla donakaldı.

Adam yere eğildi, düzgün davranmadığı takdirde şiddet göstermeyi vaat eden sert bir ifadeyle ona baktı. Bu yeni hareketinden, onun önünde eğilmesinden bile güç yayılıyordu.

"Anladın mı?"

Camilla başını salladı, ağzı tıpkı durdukları kumsal gibi bir anda kupkuru oldu.

Adam ona bir kez daha baktı, sonra ayağa kalktı.

"Ayağa kalk, minik kuzu. Elbiseni düzelt."

Camilla korsesini tuttu ve toparlandı; Haset Prensi'nin onu bir şehvet anında indirdiğini unutmuştu. Sanki dakikalar önce değil de saatler önce onun kollarındaymış gibi hissediyordu. Koşup yeterince uzağa kaçabilirse...

Etrafına bakındı, en büyük korkuları canlanırken midesi bulandı.

Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Zaten bir vampirden koşarak kaçamazdı. Artık ormanda ya da iblis prensin topraklarını işaret eden donmuş tundranın yakınlarında bile değillerdi. Siyah parlak kumları ve aynı renkte suları olan, sahil boyunca sis bulutlarının süzüldüğü görünürde terk edilmiş bir kumsaldaydılar.

Gökyüzünde, cehennemin gözetleyen gözlerini andıran kırmızı renkte bir çift ay gördü.

Hava sıcaktı, rahatsız edecek kadar sıcaktı.

Bu şaşırtıcı değildi çünkü vampirlerin vücut ısıları olmazdı.

Onu ancak tanrı kurtarabilirdi zira Camilla vampir *diyarındaydı* ve Haset Prensi hiçbir yerde görünmüyordu.

Vampir, sanki aklını okumuş gibi, "Âşığın bize katılmayacak. Onun türü şu anda Garez Adası'nda pek hoş karşılanmıyor."

Garez Adası. Ada, tıpkı ev sahipliği yaptığı vampirlere uygun şekilde adlandırılmıştı.

Hava gerçekten tehditkâr, sanki dişlerini gelen ziyaretçilere geçirmek ve onların en derinlerdeki korkularının tadına bakmak istiyormuş gibi uğursuzdu.

Sol taraflarında yer alan, bir zamanlar tropikal bir orman olan ama şimdi çürümüşlük ve ölümle dolu orman göz alabildiğine uzanıyordu.

Ormanın ilerisinde gotik tarzda bir kule, tıpkı Yeraltı Dünyası'ndan yükselen bir iblis gibi bulutların ötesine kadar yükseliyor, ateşten araziyi gözetliyordu.

Ufukta morumsu bir gölge güneşin doğuşuna az kaldığını işaret ediyordu; eğer Camilla birkaç dakika daha beklerse, küçük bir şansı olabilirdi.

"Yürü, küçük kuzu."

"Nereye?" diye sordu Camilla oyalanarak.

Vampirin ona taktığı isimle ilgili yorum yapmadı. Uyarı açık ve netti: Adamın kafasında Camilla katledilmek üzere yola çıkmıştı. Yemeğine isim vermeye ihtiyaç duymamıştı.

Çenesiyle solu işaret etti.

Büyük ağızlı bir mağara, bu alacakaranlık yaratığı için güvenli bir kale burcuyken Camilla için kesin ölüm anlamına geliyordu. Eğer vampir onu içeri kapatırsa, kaçma şansı çok az olacaktı.

"Ben karanlıktan korkmam," dedi Camilla. "Bay..."

"Blade." Adam gülümserken köpek dişleri parladı. "Şimdi ben zorla *yaptırmadan* önce kımılda."

Blade ona kendi başına hareket etmesi için bir fırsat vermeden, yerden ayağa kaldırdı ve sert bir şekilde mağaraya doğru itti. Olağanüstü gücünü sakınmadı, Envy ona her dokunduğunda muhtemelen kendini kontrol ettiği gibi kendini tutmadı.

Blade onu kumun üzerinde çekiştirirken kumlar Camilla'nın ayakkabılarına giriyor, adımlarını atarken tenini rahatsız ediyor, nüfuz etmeye çalışıyorlardı. Hemen mağaranın önündeydiler ve ne kadar mücadele ederse etsin vampirin demir gibi sıkı tutuşundan kurtulamazdı.

Blade ağzını onun boynuna yaklaştırdı, Camilla donakaldı. "Başını eğerek selam vermeyi unutma."

Onu mağaranın ağzına doğru itti.

Camilla kendini beklediği gibi bir mağarada bulmak yerine, sendeleyerek çok güzel dekore edilmiş bir odaya girdi. Pırıl pırıl parlayan zemine baktı, kendi yansıması kocaman ve çılgına dönmüş gözleriyle onu izliyordu.

Mağara şatoya giden bir geçit kapısıydı.

Camilla hemen kendini toparlamaya karar verdi.

Av *olduğu* bir yerde av gibi *görünmek* bir işine yaramazdı.

Dikkati cilalı zeminden kan kırmızısı işlemeleri olan siyah kumaşların uzandığı duvarlara kaydı.

Kalbi küt küt atıyordu. Bakışları daha ileri, odanın ortasına kaydı.

Bir kaide, bir taht ve... vampir prensin ta kendisi, açık buğday rengi saçları, buz mavisi gözleri, yaşlanmayan yüzünde insana benzemeyen bir ifadeyle orada öylece oturuyordu. Prens onu inceliyordu, bakışları başından boynuna inip orada durduktan sonra ayaklarına ve tekrar yukarı çıkıp yüzünde durdu.

Prens etkilenmiş görünmüyordu. Bu ya çok iyi ya da çok kötü bir şeydi.

Blade'in söylediklerini anımsayınca, Camilla diz çöktü, çenesini göğsüne indirdi. Bu oyunu oynayıp hayatta kalmak, karşı çıkıp ölmekten daha iyiydi.

Ya da daha kötüsünden.

Gözlerini, burunları gümüş rengi parlayan öküz derisinden bir çift çizme sessizce görüş açısına girdiğinde bile yerden hiç kaldırmadı.

Adam bir gölge gibi hareket etmişti.

Buz gibi parmaklar çenesini kaldırdı, ona bakmaya zorladı. Bir canavarın gözlerine bakmaya.

Güzel bir canavar.

Camilla'nın ağzı kurudu, kendi vücudu üzerindeki hakimiyeti giderek kayboluyordu. Kraliyet mensubu vampirlerin özellikle dokunduklarında dünyanın en ölümcül, en güçlü yaratıkları olduğuyla ilgili söylentiler duymuştu. O hikâyeler korkutucu derecede doğruydu.

Prens henüz konuşmamış, iki parmak ucuyla hafifçe tenine bastırmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı ve Camilla'nın vücudu o anda ona istediği her şeyi vermeye hazırdı.

Onu memnun etmek, boynunu açmak ya da bileğini uzatıp köpek dişleriyle tenini delme şerefini ona bahşetmeyi istemek gibi müthiş bir hisse kapılmıştı.

Bunu daha da korkutucu kılan Camilla'nın tehlikenin, prensin yaptığının dehşetinin, *farkında* olması ama karşı koyamayacak kadar güçsüz hissetmesiydi. Bedeni onun zehrini *istiyordu.*

Prensin teninde gezinen bakışları karşısında neredeyse erimişti.

Birkaç dakika önce, Camilla ve Envy'nin arzuyla çıldırdıkları sırada teninin fazlaca açıkta kaldığı bir an olmuştu. Camilla sessizce üstünü

başını toparlamasını söylediği için Blade'e teşekkür etti; o küçücük merhamet kırıntısı hayata tutunmasını sağlamıştı.

Prens onun kolunu kaldırıp başparmağıyla bileğindeki kalp atışını okşadı.

Dehşet aklını ele geçirdi, bedeni adeta cızırdıyordu. Camilla çığlık atmak *istedi* ama sadece daha çok ihtiyacı andıran minik bir inilti çıkarabildi.

"Ekselansları."

Soğuk ses sıcağı kesip geçti.

"İsminizi telaffuz eden bu kadındı. Onu Envy ile buldum."

Prens kolunu bıraktı, burun delikleri büyürken onu kokladı.

Camilla geriye sendelediğinde, artık prensi gücendirip gücendirmediği umurunda değildi. Vücudu hâlâ ona meyilli duruyor, derin bir arzu duyuyor olmasına rağmen, ölümcül dokunuşundan olabildiğince uzakta durmak istiyordu. Adamın üzerindeki etkisi hâlâ tam olarak geçmemişti.

Prens ona yeni bir merakla baktı.

"Envy'nin âşığı."

Vampirin sesi, baştan çıkarmak için yaratılmıştı, kadife gibiydi. Camilla kaç ölümlünün o günah dolu ses için canından olduğunu düşündü.

"Ya da bir eğlence, Zarus."

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

"Onu şiddetle geri göndermeyi öneriyorum," dedi Blade. "Wrath saldırmaya hazırlanıyor. Envy'le olası bir ittifakı da kaybetmeye gerek yok."

Prensin gülümsemesi jilet gibi keskindi.

"Yıka onu. Üzerindeki iblis kokusunun akşam yemeğinden önce geçmesini istiyorum."

Blade onu taht odasından çekiştirerek çıkarıp kapıyı hızla çarpana kadar Camilla tam olarak kendine gelememişti.

Blade aniden ona döndü.

"Bir savaş mı başlatmak istiyorsun, küçük kuzu?"

"Ne istediğimin bir önemi yok gibi görünüyor," dedi kendi kollarını ovuşturarak.

"İzin verirsen bir nasihatte bulunayım." Ona doğru yürüdü, kıpkırmızı gözleri adeta öfkeyle yanıyordu. "Kendini prense sunma. İki sarayı birbirine düşürmek her iki taraf için de iyi olmaz."

"Sanki başka bir şansım varmış gibi. Onun dokunuşunun tüm bedensel kontrolümü ortadan kaldırdığının farkında mısın?"

Bakışları şüpheyle değişti.

"Mümkün değil. Bu sadece bir ölümlüye dilini armağan ettiğinde gerçekleşir. Kalbinin dehşetin pençesindeymiş gibi hissetmesi gerekir. Arzuyla değil."

Blade'in bakışları koridora kaydı ve Camilla onun hızlıca düşündüğünü görebiliyordu. Adam onu tekrar öne doğru çekti, sesi alçaktı.

"Envy senin ne olduğunu biliyor mu?"

Hayır ama öğrenmeye çalışıyordu, diye düşündü Camilla.

"Ben bir ressamım."

Blade onu duvara yapıştırdı.

"Hiçbir sihir kandaki gerçeği saklayamaz."

Sanki onu ısırmayı düşünüyormuş gibiydi. Camilla da gözlerini kaçırmadı, sessizce ona meydan okuyordu.

Adamın buna pişman olacağına yemin etti.

"Bir dahaki sefer Zarus'un yanındayken korkmuş gibi davran, yoksa daha da meraklanacaktır. Tepkini gördüm. Onun dikkat etmediğine şükret. Onda en son kışkırtmak istediğin duygu entrikadır. Buradan gitmek istiyor musun?"

Camilla başını salladı.

"O zaman gerçek doğanla savaş. Yoksa yeni prensesi olursun." Blade sonunda onu tutmayı bıraktı ve Camilla duvardan uzaklaştı.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Ben sarayıma yardım ediyorum. Şu anda, prensimizin kısa süre önce hazırladığı aptalca oyun yüzünden bıçak sırtındayız ve ben, bu vampirleri ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Bu seni kurtlara yem yapmak anlamına gelse bile, aksini yapmakta tereddüt etmem."

Blade ileri uzandı ve Camilla'nın hemen yanlarında durduğunu fark etmediği bir kapıyı açtı.

"Kapıyı kilitle. Ben tekrar gelene kadar hiç kimseye açma."

Bu önlemin prensi uzak tutmak için olduğunu söylemedi ama Camilla ne demek istediğini anlamıştı. Uyarı açıktı, gözlerinden belli

oluyordu. Camilla'nın çoktan ısırılmamış olmasının tek nedeni Blade'in araya girmiş olmasıydı. İki kez.

Camilla ona başka iyilikler için borçlu kalmak istemiyordu. İyiliklerin bedava olmadığını hissetmişti.

Adamın kolunun altından geçti ve dediği gibi yapıp kilidi sürgüye iterken, Zarus ona bir daha dokunduğunda hislerini nasıl kontrol edeceğini düşündü. Ne kadar gayret ederse etsin, kesinlikle kaçamayacağı bazı gerçekler var gibi görünüyordu.

Dedikleri gibi, kan er ya da geç akacaktı.

Vampirlerle dolu bir saray, onun gibi sırları olan birisi için belki de en tehlikeli yerdi.

Blade, banyo yaptıktan hemen sonra geldiğinde, kendisi de yeni banyo yapmış gibiydi.

Camilla, kapının diğer tarafından Blade'in sesini duyduğunda hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmesine engel olamadı. Hiçbir zaman dine sığınan biri olmamıştı ama o anda, şaşırtıcı şekilde bir meleği andırarak Envy'nin orada duruyor olması için dua etmişti. Envy'nin öyle görünmekten nefret edeceğini biliyordu.

Yalnızken, kaçırılmasına kadar gerçekleşen olayları tekrar düşünecek zamanı olmuştu.

Korku Toplayıcısı ona o ismi, Prometheus'u vermişti. Görüldüğü üzere bu vampir prensin gerçek adıydı ki bu da mantıklıydı. Aksi takdirde Zarus her gün adını telaffuz eden bir sürü yaratıktan bunalmış olurdu. Korku Toplayıcısı ya Camilla'nın adını telaffuz edeceğini biliyordu ya da buna bahse girerdi.

Camilla buna emindi ve bunun, oyunun parçası *olmak zorunda* olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Tek yapması gereken, eğer hâlâ çözemediyse, Envy ipucunu çözene kadar hayatta kalmaktı.

Tabii eğer bu, *Camilla'nın* çözmesi gereken kısım değilse... Zihni yeni olasılıklarla dolup taştı. Eğer vampir sarayına gelmek için kandırıldıysa, oyun ustasının bir sebebi olmalıydı. Burada onun, Camilla'nın bulmasını istediği bir şey olmalıydı ama ne?

Kapıyı yarıya kadar açtığında, Blade onu baştan aşağı buz gibi bakışlarla süzdü.

Koridora kadar eşlik etmek yerine, doğrudan odasına girdi.

"Bana bileğini uzat."

Camilla bileğini göğsüne bastırdı. Banyo yaptıktan sonra giymesi için bırakılan elbiseler teninin büyük oranda açık kalmasına neden olmuştu. Şu an üzerindeki kolsuz, koyu mürdüm rengi elbise içlerinde en kapalı olandı ve yaka kısmı, göbek deliğine kadar inen bir dekolteye sahipti. Eteğin sağ tarafında baldırına kadar bir yırtmaç vardı ve ipek kumaş, sanki Camilla boyaya girip çıkmış gibi her bir kıvrımını sarıyordu.

Elbisenin üst kısmını iki küçük şerit zar zor tutuyordu. Herhangi bir yöne doğru ufacık bir hareketle tamamen çırılçıplak kalabilirdi. Vampir prensin karşısında o kadar çıplak kaldığını düşününce bile ürperdi.

"Hayır."

"Boğazını sunmayı mı tercih edersin?"

Bakışları elbisesinin yırtmacına inince dudakları alaycı ve yapmacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bakışlarında ateşli ya da şehvet dolu hiçbir şey yoktu, sadece alaycıydı. Blade ona ılık bir yemek olduğunu hatırlatmaktan keyif alıyordu.

"Eğer biraz daha cüretkâr hissediyorsan her zaman uyluk atardamarını da kullanabilirim."

Camilla ona sert bir bakışla karşılık verdi.

"Sen içki mi içtin?"

"Bir fikirdi sadece."

Rahat bir tavırla yüksek sırtı olan bir sandalyeye oturdu, bakışlarıyla onu tekrar süzerken bu sefer düşünceliydi.

"Vampirler doğaları gereği alanları konusunda son derece sahiplenicidirler. Prens bile başka birine ait olan bir şeye dokunmaz, en azından ödül için büyük bir kavga çıkarıp gösteriş yapmadan. Başkası tarafından ısırılmış olsaydın, prensin resmi bir meydan okuma ilan etmesi gerekirdi."

"Tahmin edeyim," dedi Camilla ruhsuz bir şekilde. "Bana *sen* sahip olmak istiyorsun."

"Hayır, hayatım, ben senden kurtulmak istiyorum. Hem de mümkün olan en kolay şekilde."

Öne eğilip ellerini rahat bir şekilde önünde birleştirdi. Yüz ifadesinden okunan açlık olmasa, normalde aldatıcı şekilde rahat göründüğü düşünülebilirdi.

"Tek ısırık. Tek işaret. Zarus sana bir daha yaklaşmaz."

Hayatta işler nadiren Blade'in bu durumu anlattığı şekilde kolay oluyordu.

Aslında, birileri ne zaman zor bir sorunla ilgili kolay bir çözüm önerisinde bulunsa, mümkün olduğu takdirde olabildiğince hızlı ve uzağa doğru tam zıddı yöne kaçmak en akıllıca hareket olurdu.

Camilla bir şeyden kesinlikle emindi: eğer Blade onun kanını isterse, Camilla'nın takas etmeyeceği şey kesinlikle bu olurdu. Adamın şüpheleri olduğu açıktı ve Camilla bunları haklı çıkarmayacaktı.

En azından isteyerek.

Bazı sırlar, bedeli ne olursa olsun, mümkün olduğunca gizli kalmaya değerdi.

"Başka bir çözüm daha olmalı," dedi.

"İblis prensin gelmeyecek, tatlım. Sadece sen ve ben ya da sen ve Zarus varız. Prensin aksine, ben seni dönüştürmeyeceğim. Ve seni becermeye de çalışmayacağım."

"Sadece kaçmama yardım da edebilirsin."

Blade'in kahkahası boğuk ve karanlıktı.

"O zaman işin eğlencesi nerede olur?"

Camilla yorum yapmadı. Blade'in ona yardım etmesini beklememişti, o yüzden reddetmesi de şaşırtıcı değildi.

Ete kemiğe bürünmüş karanlık yaratık, sandalyeden kalktı ve ona peşinden gelmesini işaret etti.

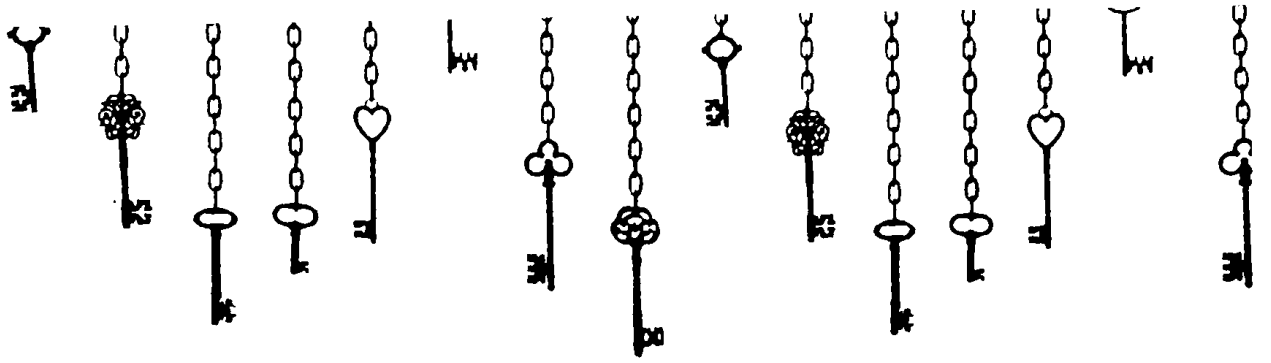
"O halde, seçimini yaptığını düşünüyorum. Kıpırda. Akşam yemeğine geç kalıyoruz."

Camilla başını eğip ipek elbisesine, açıkta kalan baştan çıkarıcı dekoltesine baktı. Blade onu yemekten başka herhangi bir şey olarak görmediğini açıkça belirtmişti ancak diğer vampirler aynı şekilde hissetmeyebilirlerdi.

"Bu gecenin başlangıç yemeği olmamayı gerçekten yürekten diliyorum."

Camilla komik olmaya çalışmıyordu ama Blade'in anlaşılması zor bakışlarında aniden keyifli bir pırıltı belirdi.

"Bu hiç belli olmaz. Sakin kalmaya çalışırsan muhtemelen iyi olursun."

KIRK

Envy, Bloodwood Ormanı'ndan Günah Hanedanlığı'na yürürken, cebindeki Ölümsüz Kalp bir delik açacakmış gibi yanıyordu. Zarus, Envy'nin olanı almıştı. Hem de altından almıştı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Sık ormanın ve çalılıkların arasından zar zor ilerledi, tuhaf ağaç kabukları ay ışığında kanlı parmaklar gibi parlıyordu. Sis, kızıl rengi ağaçların dibine dolanarak etrafı sarıyor, zeminin ve kurulmuş olabilecek hiçbir tuzağın görünmemesine neden olacak kadar yoğun görünüyordu.

Envy adımlarını yavaşlatmadı. Etrafına da neredeyse hiç bakmıyordu.

Camilla ile oynadıkları anılara yolculuk oyununun giderek artan gerilimi ve kaçırılma olayı arasında, Envy onun olanı geri almak ve koruma içgüdüleriyle ilkel, alanına sahip çıkan bir hayvana dönüşmüştü. Artık kurnaz prens yoktu. Sadece hırlayan bir iblisti.

Envy bunun, günahının büyük bir kısmını son birkaç yıldır etrafa dağıtmanın bir sonucu olduğunu düşünüyordu. Dikkati dağılmıştı. Kim olduğunu, neyin tehlikede olduğunu unutmuştu ve vampir sarayına neredeyse bir plan yapmadan koşup gitmişti.

Ancak vampir sarayına o şekilde girmek korkunç bir hamle olurdu.

Kıskançlığı sonunda derinlerde aradığı o tehlikeli yerde soğumuş, son birkaç saatin her bir parçasını zihninde bir araya getirebilmişti.

Birçok bilmece, birçok oyun, birçok oyuncu var. Bir buz prensi düşerse, kızıl bir prens yükselir mi? Sanırım bu ölümün kimin elinden geleceğine bağlı. Kan dökülmeli.

Korku Toplayıcısı'nın mesajının şaşırtmalı olması gerekiyordu ama Camilla o iğrenç ismi söylediğinde Envy gerçek bilmecenin hangi parça olduğunu anlamıştı.

Aniden yerine oturmuştu. Vampir prensin ölmesi gerekiyordu ve kırmızı gözlü vârisin onun yerine geçmesi gerekiyordu.

"Tanrı aşkına." Bu oyun hiç bitecek miydi? Lennox'un, Envy'nin tahmin ettiğinden çok daha karmaşık bir amacı vardı ve oyuncularını

Yeraltı Dünyası'nın etrafındaki çok daha büyük parçaları kendi lehine oynatmaları için kullanıyordu.

Tabii eğer vampir prensi öldürmeyi sadece karmaşa yaratmak için planlanmadıysa. Lennox kaostan beslenir, elinden geldiğince çok kaos yaratırdı. Periler ve onların sonsuz yaşamları bunun ölümsüzlüğün monotonluğunu bozduğunu keşfetmişlerdi.

Envy, Wrath ve kardeşlerinin bundan sonra yapacağı şeyden hiç de memnun olmayacaklarını zaten biliyordu. Çok riskli, çok büyük bir değişikliğe neden olacaktı ancak Envy'nin başka seçeneği yoktu.

Camilla gitmişti ve Lennox şu ya da bu şekilde kaosuna kavuşacaktı. Haset sarayının düşmesi de kendi diyarında bir karmaşaya neden olacaktı ve Envy ne pahasına olursa olsun, iblislerini korumaya yemin etmişti.

Ancak vampir sarayıyla ilgili böyle bir yemin etmemişti. O yüzden bir kralı öldürme planı hazırlayacaktı. Bu Unseelie Kralı'nın planının ilerlemesine yardımcı olsa bile.

Uygulamaya geçmek o kadar kolay olmayacaktı. Envy'nin, tanıdığı tek kırmızı gözlü kraliyet mensubunu kendi veliaht prensini acımasızca öldürmek için bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu.

Bu Blade'in sırrını açığa çıkaracaktı. İki yüz yıldır kendi sarayının geri kalanından sakladığı bir sırrı. O dönüştürülene kadar, daha önce kırmızı gözlü başka bir kraliyet mensubu olmamıştı.

En azından Envy'nin bilgisi dahilinde.

Envy'nin Alexei'nin mesajı götürmesine ihtiyacı vardı. Blade'in onun talebini ciddiye almasını ve siktir olup gitmesini söylememesini garantiye almanın tek yolu buydu.

Alexei'yi hemen gönderecekti, sonra da–

Boğumlu gövdesi ve abanoz rengi yapraklarıyla gümüş rengi damarları olan devasa bir ağaç görünce aniden durdu. Lanet Ağacı.

Envy'nin aklına koleksiyonundaki bir resim geldi ve bu sihirli ağaçla ilgili bir fablı anlatmak için yaptırdığı gümüş plakayı düşündü. Yıllar içinde plakayı o kadar çok okumuştu ki kahrolası şeyi ezberlemişti.

Lanet Ağacı Fablı

BLOODWOOD ORMANI'NIN DERİNLİKLERİNDE BİZZAT CRONE TARAFINDAN DİKİLMİŞ BİR AĞAÇ

VARDIR. RİVAYETE GÖRE BAŞKA DİĞER İYİLİKLERLE BİRLİKTE, EĞER EZELİ DÜŞMANI LANETLEME ARZUSU GERÇEKTEN SAMİMİYSE AĞACIN O KİŞİYE BÜYÜ YAPMAYI DÜŞÜNEBİLECEĞİ SÖYLENİR.

CRONE'UN LANETİNİ ÇAĞIRMAK İÇİN: DÜŞMANIN GERÇEK ADINI AĞACA KAZI, DALLARINDAN KOPARILAN BİR YAPRAĞA DİLEĞİNİ YAZ, SONRA AĞACA BİR DAMLA KAN ADA. YAPRAĞI EVİNE GÖTÜR VE YASTIĞININ ALTINA KOY. UYANDIĞINDA YAPRAK YOKSA, CRONE ADAĞINI KABUL ETMİŞ VE DİLEĞİNİ YERİNE GETİRMİŞTİR. O, YERALTI DÜNYASI'NIN ANNESİDİR, ONUN İNAYETİNDEN KORK.

Envy'nin tüyleri diken diken oldu. Ağaca biraz daha yaklaştı, ilerleyişini daha da zorlaştıran yerdeki çürümüş köklerin üzerinden geçti. Kökler, bu lanetli ormanda başarısızlıkla sonuçlanan bir kurtarma girişimi sırasında topraktan dışarı fırlamış kırık kemikleri andırıyorlardı.

Sis çizmelerinin etrafında dolanıyor, bacaklarının sarıyordu. Onu ister ağaca yaklaştırmaya ister ağaçtan uzaklaştırmaya çalışsın, hiçbir önemi yoktu. Envy sisin içinde, kalp atışının hızlanmasına neden olan bir şeyin dolandığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Yere düşmüş kuru yaprakların üzerinden geçip geniş gövdenin önünde durdu, sonra küfretti.

LEVIAETHAN

Birçok kişi Envy'nin gerçek isminin doğru yazılışını bile bilemezdi. Bu, bir iblis prensin saklayabileceği en üst düzeyde korunan sırlardan bir tanesiydi. Prensler her zaman hüküm sürdükleri günahlarıyla anılır, gerçek isimlerini onları bağlamaya çalışan herkesten saklarlardı.

Adının Lanet Ağacı'na kazınmış olması son derece can sıkıcıydı.

Etrafa göz gezdirdi, kazınan ismin yanındaki donmuş yaprakları örten taze talaşları fark etti. Gerçek adını her kim buraya kazıdıysa bunu yeni yapmıştı. Muhtemelen dakikalar içinde.

Dedikodu köşesini, tam da bu ormana girdiği görülen sözde oyuncuyu düşündü. Oyun devam ederken tesadüfler söz konusu değildi.

Hanedanlık hançerini kınından çıkardı, dinlemek için başını eğdi. Böcekler cırıldayıp vızıldıyor, sesleri her adım sesini bastırıyordu.

Ancak oyuncu yakınlardaydı. Envy şimdi seziyordu. Her kim onu lanetleme cesaretini gösterdiyse onunla birlikte havanın da nefesini tuttuğunu hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki çoktan yeterince lanetlenmemiş gibi.

Geniş ağaç gövdesinin etrafında dolandı, dinledi. Gözetledi.

Sis ve pus, tıpkı dumanla aynalar gibi onun sezgileriyle oyun oynuyor ve çevresel görüşünde gölgelerin titreşmesine neden oluyordu. Oyuncu bunu kendi avantajına kullanıyordu.

Ya da aptalca öyle olduğunu düşünüyordu.

Envy bu ormanlarda yırtıcı bir hayvandı ve arada sırada iyi bir av peşine düşmekten hoşlanırdı.

Bir gölge gibi, sezgilerini kullanarak, hareket etti.

Oradaydı.

Yemyeşil bir çalılığın arkasına çömelmişti.

Korkak herif başını dizlerinin arasına gömmüş, yüzünü saklıyordu.

Envy hançerini kaldırdı, niyeti belliydi.

Arkasında bir dal çatırdadı.

Envy kaskatı kesildi.

"Ona dokunma."

Ses tanıdık ve nahoştu.

Ölüm Tanrıçası gelmişti.

"O benim."

Vittoria aniden ortaya çıktı ve oyuncuya doğru ilerleyip, ellerini adamın saçlarında gezdirdi. Hâlâ yaşadığına ikna olduktan sonra çekiştirerek ayağa kaldırdı.

Adam onun emrettiğini yaptı.

Envy geri çekildi. Oyuncu bir periydi. İnsan değildi. Uzun kulaklarındaki birkaç delikteki minik güneşler Seelie Sarayı'nı sembolize ediyordu. Vittoria öne eğilip onu öptüğünde, Envy'nin hâlâ elinde duran iblis hançerinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Envy dişlerini sıktı. "O oyunun bir parçası. Lennox'a ait."

Vittoria onu duymazdan geldi, geri adım attı.

"Biliyorum. Ama o bana geldi." Vittoria, periye minnettar bir bakış attı. "Kendi küçük oyununda benden yardım isterken *son derece* ikna ediciydi."

Envy'nin aldığı derin nefes, duyduğu rahatsızlığı gidermedi.

"Ona gerçek adımı söylemişsin."

Vittoria sonunda dönüp arkasına baktığında, eflatun rengi gözleriyle Envy'i süzdü. "Hemen değil. Almak için çok çabalaması gerekti. Ona neredeyse imkânsız bir görev verdim. Kazandı."

Envy ona, adamla nasıl bir pazarlık yaptığını sormasını beklediğini hissetti ama yapmadı. Önemi yoktu. Tek ilgilendiği sonuçtu.

Tahmin ettiği üzere, Vittoria'nın öfkesi arttı. Yüzünü tekrar periye döndü. "Göster ona."

Adam korkmuş gibi görünerek akıllılık etmişti.

Ölüm Tanrıçası merhametli biri olarak tanınmazdı. Bir şey istediğinde, alırdı. Biri reddederse, onları buna pişman ederdi. Yeraltı Dünyası'nda bir ölümlüyü Gerçek Ölüm'le öldürebilen birkaç varlıktan biriydi. Gerçi Envy bunu düşünmek istemiyordu.

"Şimdi," dedi, gücü giderek dalgalanırken gözleri parlıyordu.

Peri, Envy'e son bir kez baktı, sonra...büyü onu ele geçirdi.

Envy kendi yansımasına baktı.

"Bana olan takıntın giderek hazin bir hal alıyor," dedi yavaşla. "Benim yüzüme sahip birini becermek aynı şey değil, tatlım."

Vittoria'nın şeytansı elinin parmak uçları karardı, ölüm giderek tenini kömürleştiriyordu. Envy, yakında onun parmaklarının uzayacağını ve pençeye dönüşeceğini biliyordu. Kalpleri daha iyi söküp çıkarmak için.

"Bunun seninle hiçbir alakası yok," dedi alçak bir sesle. "Sadece yatakta benim amaçlarım için yapabilecekleriyle ilgili."

"Bir erkeğe istenildiğini hissettirmek için ne söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Egonu okşamamı mı tercih ederdin?" diye sordu, sesi bir kedi mırıltısı gibiydi. "Hiçbir erkeğin beni senin kadar iyi tatmin edemeyeceğini söylememi mi isterdin? Bence bunu yeterince duyuyorsundur."

"Sadece garanti edildiğinde."

"Belki de bu fantezinin rüyalarımda beni tekrar tekrar esir etmesini istiyorumdur."

"Seni esir eden fantezi ya da rüyalar değildi, tatlım, üzerinde tepinen periydi."

Vittoria ona hafife alır gibi bir bakış attı.

"Birleşmemiz kaçınılmaz. Beni sonsuza dek reddedemezsin."

Envy, Vittoria'nın onu tam olarak neden istediğini biliyordu. Sadece erkek kardeşi Pride'ın kıskanıp kıskanmayacağını görmek için. Vittoria'nın oyunları asla bitmezdi ama Camilla'nın aksine, Envy için hiçbir çekiciliği yoktu.

Vittoria, Envy'nin yüzüne sahip periye işaret etti. "Hadi. Onun aletini çıkar ve seninkiyle karşılaştır." Gülümsemesi giderek daha da şeytansı bir hal aldı. "Ve sonra senden ona tapmanı istiyorum."

Peri dizlerinin üzerine çöktü, eli çoktan Envy'nin pantolonundaydı.

Envy adamın hareketlerine engel oldu.

"Kendi kendimi becermenin akıllıca bir yolunu dile getirmekten memnun olsam da... ben sıkıldım. Kazanmam gereken bir oyun var. Beni becermek dışında, senin de istediğin başka bir şeyler bulacağından eminim."

Vittoria onu tekrar tepeden tırnağa süzerken, Envy planını net olarak görebiliyordu. Vittoria başından beri işlerin bu noktaya geleceğini biliyordu. Periyi trans haline sokan bir büyü fısıldadı.

"Kalbine karşılık onun ölümü. O can sıkıcı çeneni açmadan önce, bunun tek karşı teklifim olduğunu bil. Kabul edersen o ölür, eğer reddedersen ona ormandan güvenle çıkması için eşlik ederim." Arkalarında kalan gümüş rengi ağacı işaret etti. "Ama unutma, senin adını zaten ağaca kazıdı. Eğer yaşarsa, sen lanetlenmiş olacaksın."

Lennox'un Yedi Çember'de, Ölüm Tanrıçası'yla son karşılaşmasından haberi olan casusları olmuş olmalıydı. Bu kelimenin tam anlamıyla, sapladığı bıçağı bir kez daha çevirmekti.

Vittoria, kısa süre önce Envy'nin kalbini çıkarmıştı ve bu kalbi yavaş yavaş tekrar büyürken onu büyük ölçüde zayıflatmıştı. Günah Hanedanlığı'nda tutmak zorunda olduğu büyü nedeniyle gücü giderek azalıyordu. Oyunun ortasında bir de yeniden bir kalp büyütecek enerjisi yoktu.

Ancak eğer oyuncu bu ormanı şimdi terk edip o yaprağı bu gece yarısından önce yastığının altına koyarsa, Envy'nin hazırlıklı olması gereken başka bir dizi bilinmedik sorunu daha olabilirdi.

Bu risk alamayacağı bir kumardı. Perinin ölmesi gerekiyordu.

Duygularını kapatıp kafasında başka bir çözüm bulmaya çalıştı. Başka birinin ölüm nedeni olmak istemiyordu ama saray halkı tehlikedeydi ve onları kurtarmak için her şeyi yapardı.

Vittoria'nın gözlerinde karanlık bir zafer parıltısı vardı. Envy'nin teklifini kabul edeceğini biliyordu.

Kalpler, Vittoria'nın en sevdiği güç kaynaklarından biriydi.

Başka bir alternatif olmadığını gören Envy, çenesini hafifçe kaldırdı.

"O ne demek?" diye sordu Vittoria tatlı tatlı. Sanki ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi. "Kabul ediyor musun?"

Envy ona karşı hissettiği nefretin son damlasının da yüz ifadesine yansımasına izin verdi.

"Evet. Kabul ediyorum."

Vittoria'nın gülümsemesi şeytaniydi. Şimşek gibi hızlı reflekslerle, perinin göğsünün ortasına yumruğuyla bir delik açtı ve kalbini çekip çıkardı.

Peri trans halinden çıkıp hareketsiz bir çuval gibi yere yığıldığında, gözleri şokun etkisiyle kocaman açılmış olarak asıl haline geri döndü. Daha yere düşmeden ölmüştü.

Vittoria, Envy'e dönerken hâlâ atan kalbi sımsıkı tuttuğu şeytansı parmaklarından kıpkırmızı kan damlıyordu. Kalbe tatmin dolu bir bakış attıktan sonra kalpleri kavanozda sakladığı gizli odasına göndermek için sihir yaptı.

O korkunç koleksiyonla ne halt ettiğini ancak tanrılar bilirdi.

"Tekrar canlanacak mı?" diye sordu Envy, bedeni göstererek.

Vittoria ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ona Gerçek Ölüm verildi."

Envy ses tonundan hiç hoşlanmadığı sert bir ifadeyle ona baktı.

"Gerçek Ölüm bana verdiğin şey değil," dedi. "Bunu hatırlatırım."

"Merak etme, küçük prens. Daha seninle oyunum bitmedi. Anlaşma anlaşmadır."

Hemen Envy'nin karşısında duracak şekilde ilerledi, pençesini gömleğine geçirip yavaş yavaş aşağı çekip göğsünü açığa çıkardığı sırada tenini biraz kesti.

Vittoria dudaklarını yaladıktan sonra gözlerini ona dikti.

"Bu canını yakacak."

Kendini tam da acıya hazırladığı anda Vittoria pençeleriyle göğsünü parçaladı.

Kalbini şeytansı elinde tutup, birkaç kez daha atışını hissettikten sonra çekip çıkardı.

Onun keyifli, zalim kahkahası, duyduğu son şey oldu.

Envy yere yığılırken karanlık her yeri sardı.

KIRK BİR

Camilla'nın vampir şatosundaki her gölgede Envy'i aramaya bir son vermesi gerekiyordu.

Blade bir konuda haklıydı, iblis prens onu kurtarmaya *gelmiyordu.*

Belki Camilla yanlış anlamıştı ve Korku Toplayıcısı, ismi onun zihnine bir şekilde yerleştirmemişti. Ya da belki bir sonraki ipucu iblisi başka bir yere götürmüştü.

Envy oyununa kavuşmuştu ve Camilla da şimdi kendi oyunundaydı. Tüm enerjisini kendi kaçışına adayacağına ve bir daha prensi düşünmeyeceğine yemin etti.

İkisinin bir geleceği yoktu. Karanlık bir flörtleşme, âşık olmakla aynı şey değildi.

Camilla hiçbir oyunu gerçekle karıştırmayacaktı.

Attığı her adımla vampir sarayının derinliklerine inerken, kendini Envy'le ya da herhangi başka biriyle ilgili şeyler düşünmekten azat etti. Camilla artık kendi kahramanıydı ve kendini bu işten kurtaracaktı.

O ve Blade karanlık bir koridordan ilerlediler, yerler tıpkı taht odasındaki gibi parlak siyahtı, duvarlar da koyu bordo brokarla kaplanmıştı.

Birkaç metre aralıkla asılmış duvar halıları, koridora biraz doku ve renk katıyordu. Düşman toprağının kalbindeyken bile, tasvir edilen manzaraları görene kadar yanından geçtikleri sanat eserlerine hayran kalmaktan kendini alamadı.

Kelimenin tam anlamıyla, katliamlar. Bir vampirin, bir insanı, şekil değiştireni ya da bir periyi akşam yemeği olarak yiyebileceği her yol bu korkunç sanat eserlerinde ölümsüzleştirilmişti.

Camilla'nın kalbi çılgınca atıyordu.

Blade yavaşça ona döndüğünde, bakışları boynunda atan nabzındaydı.

Koridorun karşı tarafından başka bir çiftin çıkması, Camilla'nın kalbinin daha da hızlı atmasına neden oldu.

Blade onu duvara yasladığında, vücuduyla onu diğer vampirlerden sakladı, gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Ölümcül ağzını kulağına yaklaştırdı.

Camilla sinirlenip ona karşı koydu.

Blade kendi ağırlığını onu sabitlemek için kullanarak engelledi.

"Sakin ol, *hemen*."

Gerginlik Camilla'nın içinde giderek arttı, dışarı çıkmaya hazırdı.

Blade onu dişleri birbirine çarpana dek sarstı.

"Deniyorum." Camilla nefes alışverişine odaklandı. Al, sonra ver.

"Biraz daha gayret et." Blade belini acıtarak tuttu. "Nabzın bir işaret feneri gibi. Eğer rahatlamazsan bu adadaki lanet olası her vampirin dikkatini çekeceksin."

Giderek daha da artan ayak sesleri onlara yaklaşınca Camilla'nın kalp atışı da hızlandı.

Blade küfretti, elini onun açıktaki bacağına götürdü. Buz gibi parmakları onu şok ederek hareketsiz kalmasına neden oldu.

"Numara yap, tatlım. Büyülenmiş numarası yap. Yoksa bu iş çirkinleşecek."

Camilla donakaldı, diğer çiftin sesleri giderek yaklaşırken vücudu kaskatı kesildi.

Blade'in soğuk parmakları yukarı kaydı, sonra onu çimdikleyerek dikkatini zalim yüzüne çekti. Korkunun yerini öfke aldı. Gerçi onun yüzündeki rahatlamaya bakılırsa, vampirin tam olarak yapmaya çalıştığı şey de buydu.

"Kalleş," diye mırıldandı Camilla, adamın yüzünde bir gülümsemeye neden olarak.

Blade'in buz gibi parmakları daha da yukarı çıktığında, öfkesi daha da arttı.

Onun kırmızı bakışlarında tutku yoktu, sadece bir uyarı vardı.

Elini daha da yukarı götürüp onun poposunu tuttu, sahibi olduğu anlamına gelen bir izlenim yarattı.

"Kadın *muazzam* kokuyor." Dişi vampirin sesi genizden geliyordu, şehvetliydi. "Ya paylaş ya da onu kendi odana götür, Blade."

Camilla, kalan korkusu anında kaybolmuş halde Blade'in omzundan bir bakış atma cesareti gösterdi. Dişi vampire değil, hemen yanındaki erkek vampire bakıyordu.

İnsana.

"Lord Vexley?"

Adam ona kibirli bir bakış attı.

"Bayan Antonius."

Vexley sanki vampir sarayının derinliklerine gömülmüş bir yerde değil de Waverly Green'deki başka bir sıkıcı partideymişler gibi davranıyordu.

"*Siz* burada ne yapıyorsunuz?"

"Benim başka dünyadaki bağlantılarıma bu kadar şaşırmayın, tatlım," diye sırıttı. "Benim sadece Waverly Green'de mi güç sahibi olduğumu düşünüyordunuz?"

Camilla orada da *ona* şantaj yapmak dışında, pek fazla gücü olduğunu düşünmüyordu.

Dişi vampir adamın göğsünü okşadı, Vexley göğsünü daha da şişirirken kedi gibi mırıldandı. Aptal herif, kadını onu hemen oracıkta ısırması için kışkırtacaktı.

Vexley kibirli bir ifadeyle Camilla'yı tekrar süzdüğünde, soluk mavi gözleri Blade'in arkasında görebildiği teninin her bir köşesinde gezindi. Bakışları elbisesinin yırtmacına kaydı, gözlerini kısarak Blade'in elinin ipek kumaşın altında gezindiği yere baktı.

Camilla dişlerini sıktı, homurdandığını sakladığını umuyordu. Lanet olası vampir poposunu okşuyordu ve sırıtarak gösterilerine devam etmesi için ona meydan okuyordu.

"Vampirden sıkılınca," dedi Vexley sonunda. "Gelip beni bul. Suçlarını affedebilmem için belki bir şansın vardır. Özellikle de şimdi üzerinden bu... çekingenliğini atmışken."

Camilla onu öldürecekti. Blade'i itip geçmeye çalıştı ama vampir bir dağ gibi hareketsizdi.

Blade başını hızlı bir *hayır* anlamında salladı.

Camilla öfkeyle ona bakarken, bu tedirgin edici ittifakı ne zaman kurduklarını merak ediyordu.

"Akşam yemeği için onlara katılalım, aşkım." Dişi vampir elleriyle şimdi Vexley'nin, Camilla'nın asla şahit olmak istemediği yerlerine dokunuyordu. "Eğlenceli olacağa benziyor."

Vexley vampirin ipeksi siyah saçlarını eline doladı, onu dizlerinin üzerine çömeltti.

"Beni ikna et, aşkım."

Blade duvardan hızla uzaklaştı ve Camilla'yı yemek odasına götürerek, Vexley ve vampirini oyunlarıyla baş başa bıraktı.

Köşeyi döndükleri anda Camilla durdu.

"Vampir onu öldürecek mi?"

Blade başını salladı.

"Ona iltica hakkı tanındı."

"Neden?"

"Unseelie Kralı bir istekte bulunduğunda, kabul etmek akıllıca olur. Zarus bile bunu bilir."

Camilla'nın kanı dondu.

"Vexley oyunu oynuyor."

"Öyle görünüyor."

"Neyin tehlikede olduğunu biliyor musun?"

Blade başını yana çevirip ona baktı.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Unseelie'nin dahil olduğu hiçbir şeyden hayır gelmez."

Blade daha fazla ölüm sahnesinin oyulmuş olduğu geniş bir çift kapının önünde durdu. Kapılar güneşte solmuş kemikler gibi kirli beyazdı. Camilla aniden bunların gerçekten güneşten solmuş kemikler *olduklarını* fark etti. İnsan kemikleri. Yüzlercesi.

Daha yakından bakınca, Camilla kemiklerin kemirildikleri yerleri, köpek dişleriyle yapıldığına hiç şüphe bırakmayan diş izlerini gördü.

Geri adım attı, içinde yükselen bir korku diğer tarafa kaçmasını söylüyordu.

"Sakın *koşma*."

Blade'in ses tonunda onu kovalayacağı ve bunun düşüncesizlik olacağını ima eden bir şey vardı. O en başta yırtıcı bir hayvandı, avlanma ihtiyacı kanında vardı.

Camilla'nın kolunu tutan büyük eli, onu kendi yanına çeken soğuk bir kelepçe gibiydi.

"Zarus'la konuşmamaya ya da dikkatini çekmemeye çalış. Kabul edilebilir derecede uzağa oturacağız. İlk fırsatta da gideceğiz." Blade ona tekrar baktığında, ifadesi sertti. "Eğer kendini kontrol edemezsen, seni *ısırırım*. Anladın mı?"

Camilla derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı. Eğer vampir prensin yanında kontrolünü bir daha kaybederse, o zaman Blade'in onu ısırmasını *istedi*. Bunun vücudunun tekrar kendi kontrolünde olmasını sağlayacağını umuyordu.

Blade boştaki eliyle kapıları itip açtı, resmi bir ziyafet salonundan ziyade daha çok bir genelevi andıran yemek odası göründü.

İnsanın aklına hemen *şehvetli* kelimesi geliyordu. İçerisi yoğun, gösterişli renklerin arasında en çok koyu mor ve siyahın tercih edildiği, zengin tonların kullanıldığı bir odaydı. Karanlık, gösterişli ve baştan çıkarıcıydı; insanı içeri girmeye, her bir hissin tadını çıkarmak için arkasına yaslanıp oturmaya davet eden türde bir odaydı.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler denize, miskince odaya giren ılık, tuzlu esintiye bakan geniş bir balkona açılıyordu.

Uzun yemek masası tam ortasından geçen koyu mor renkte bir örtüyle bölünmüştü.

Çok sayıda koyu mor ve kırmızı renkte sıvılarla; şarap, kan ve içinde ne olduğunu yalnız Tanrının bildiği şeylerle dolu kadehler her oturma yerine koyulmuş, hiç dokunulmamış mor meyvelerle dolu tepsiler masanın ortasında duruyordu. Erikler, üzümler, incirler ve Camilla'nın adını bilmediği meyveler loş mum ışığında parlıyorlardı.

Birkaç duvar nişine her esintiyle dalgalanan şeffaf levhalar yerleştirilmiş, vampirlerin yayılarak oturdukları yastıklarla dolu özel bölmeleri gösteriyordu.

Kimileri konuşuyor, kimileri sevişiyordu ve diğerleri de sadece kan olabileceğini düşündüğü kadehlerindeki içecekleri yudumluyorlardı. Camilla'nın gözleri prensi bulunca içini aniden bir panik dalgası sardı; neyse ki prens biriyle meşguldü ve onu fark etmemişti.

Blade onu masanın sonuna doğru çekiştirdi ve önüne hızla bir kadeh koydu.

"İç." Blade, prensin onu görmemesini sağladı. "HEMEN."

"İhtiyacım olan en son şey şarap," diye fısıldadı. "Sen delirdin mi?"

"Eğer bedensel duyuların biraz uyuşursa, o zaman dokunduğunda kralın cazibesine o kadar kolay boyun eğmeyebilirsin."

Bu açıklama ona biraz mantıklı geldi. Kapılar arkalarından tekrar açıldığında, içeri iki mavi gözlü kraliyet mensubu ile birlikte prensin neden olduğu korkuyla rekabet edecek yeni bir korku dalgası da girdi, Camilla kadehi kafasına dikti. Blade haklıydı; içki vampirlerin sihrinin gücünü bir şekilde hafifletmişti.

Blade kadehi tekrar doldurdu.

"Bunu sadece gerek olduğunda yudumla."

Camilla sandalyesine biraz daha yerleştikten sonra, yavaş yavaş içeriyi inceledi.

Alçak ve rahatlatıcı mırıldanma sesleri onlara kadar uzanıyordu. Arada sırada gerçekleşen şu ısırma olayı da olmasa, içerisi yakın arkadaşlar arasında sessiz, samimi bir ortam gibi görünebilirdi.

Belki biraz *fazla* samimi. Nemli tenlerin birbirine çarpması buğulu terlemelerle hafifliyor, çok yakınlarda şehvetli bir el çırpması gibi duyuluyordu. Camilla artık kesinlikle Waverly Green'de *değildi*. Derin nefes alışverişleri kendinden geçme anının yumuşak iniltilerine dönüştüğünde bile bakmadı.

Blade kolunu onun sandalyesine attı, başını ona doğru eğdi. Onları inceleyen birinin gözünde onunla ilgileniyormuş gibi görünebilirdi. Sahipleniciydi. Sanki Camilla *ona* aitmiş gibi.

Bir tutam saçını, neredeyse farkında olmadan, parmağına doladı ama Camilla onun hiçbir şeyi bir nedeni olmadan yapmadığını biliyordu.

Ondan daha da açık giyinmiş bir grup insan içeri getirildiklerinde Camilla yüzündeki rahatsızlığı sakladı. Hemen vampirlerle eşleştirildiler ve Camilla yeni çiftlerin odanın onayını aldıklarını hissedebiliyordu.

İlk ısırıklardan sonra mutluluğun yayılmasını seyretti. Camilla'ya en yakın olan insan kadın, masanın üzerine çıkıp sırtüstü yattı ve davetkâr bir şekilde bacaklarını açtı. İki dişi vampir onun ayaklarının ucuna ilerleyip, her biri farklı bacağını okşamaya başladı. Eteklerini kaldırdıktan sonra kasıklarındaki atardamarı emmek için eğildiler. Kadının kanını emip cinsel organını yalamaya başladılar.

Fani kadın masanın üzerinde yay gibi yükseldi, parmaklarını göğüslerinde gezdirmeye, elbisesinin ince kumaşını açmaya başladı. Elleri daha aşağı, karnına indikten sonra vampirler göğüslerini okşarken kadın parmaklarını kendi içine soktu.

Erkek bir vampir bu küçük gruba katılmak için yaklaşarak fani kadının başının olduğu tarafta ayakta durdu. Kadın onu fark edince haykırdı, ona tadına bakması için yalvardı. Masanın etrafındaki vampirler yüksek sesle onaylayarak bağırdılar. Vampirlerden biri elini kadının parmaklarının üzerine koyup, kadın inlerken elini ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Vampir sonunda aletini çıkardı, kadına istediğini vermek için onu kafası masadan aşağı sarkacak şekilde kendine doğru geriye çekti ve aletini

tamamen ağzına almasına izin verdi. Diğer iki vampir onu tatmin etmeye devam ettiler. Biri cinsel organını okşarken, diğeri göğüsleriyle oynuyor, erkek vampir aletini ağzına sokup çıkarıyordu.

Camilla, kadının kanının beynine hücum ettiği, erkeğin aletini ağzında daha da derine soktuğu bu pozisyonun rahat olamayacağını düşündü.

Vampir kadının bileğini tutup dişlerini tenine geçirdi ve en sonunda kanını emerken zevkten inledi.

Camilla yüzünü çeviremedi.

Arzu, tutku, hepsi içtikleri kan gibi özgürce etrafta dolanırken kimse gözünü bile kırpmadı. Onlara en yakın oturan vampirler normal sohbetlerine geri dönmüşlerdi.

Sanki onlar eski arkadaşlarıyla sohbet ederken önlerinde bir seks partisi gerçekleşmiyor gibiydi.

Camilla, Waverly Green asilzadelerinin böyle bir gösteriye şahit olup bu kadar sakin ve serinkanlı kalacaklarını hayal bile edemedi çünkü Envy'nin maskeli balosundaki öpüşmeden bile hepsi utanmışlardı. Kendi düşüncelerinin abesliğine hafifçe gülümsedi. Camilla da o gece onlar kadar şok olmuştu.

"Akşam yemeği ve gösteri," dedi Blade, onu ürküterek. Bunun normal olmadığını o da anlamıştı. En azından Camilla'nın dünyasında.

Kısa süre sonra dörtlü grubun tamamı inliyor, orgazmlarının ilk dalgalarını hissederken zevk onları ele geçiriyordu.

Envy'nin sataşması aklına geldi. *Ölürken orgazm olur ve son nefesinde bile daha fazlası için yalvarırdın.*

"Erkek kardeşlerimin sıra dışı zevkleri vardır." Blade eğildi, keyiften gizemli konuşuyordu. "Ama ben insanın yemeğiyle oynamasının cazibesini hiçbir zaman anlayamadım."

Camilla'nın dikkatini görüş açısına giren sarışın, gür saçlı biri çekti.

Vexley ve yeni bir vampir gelmişti. Bu kadın bir öncekinden çok daha cüretkâr bir kıyafet giyiyordu. Kıvrımlarını saran deri kumaş, kusursuz tenini açığa çıkarıyordu ve Camilla'nın daha önce hiç kimsede olduğunu fark etmediği yarasa gibi kanatları vardı. Vexley'ye vurmak için kullandığı, onun da bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyormuş gibi göründüğü, kırbacı andıran bir kuyruğu vardı.

İkisi doğrudan özel çardaklardan birine girerken, kadının uzun dalgalı saçları arkasından dökülüyordu.

"Kanatlarınız mı var?" diye sordu Blade'e.

Blade eğildi, kulak kepçesine fısıldarken nefesi onun ürpermesine neden olacak kadar serindi.

"Nyghtshade bir sukkubustur[14]."

Camilla tekrar Vexley'ye baktı. Tabii ki de neredeyse kendisi gibi zevk için yaşayan bir iblisle haşır neşir olacaktı.

Belki ileride uzun kuyruklu iblis çocukları olur ve cehennemde sonsuza dek mutlu yaşarlardı.

Sadece ümit edilebilirdi.

"Zarus oyun bitene kadar hiç kimsenin ona zarar vermesine izin vermez. Ancak ondan önce gitmesi iyi olur. İltica izni sadece belirli süre içindir. Söylediğim gibi, *ben* yemeğimle oynamam ama başkalarının bundan keyif aldığı ortada."

Camilla, Uğursuz Vex'in bu akşam birinin akşam yemeği olmayacağını duyunca rahatladı. Eğer misafirliği uzun sürer de gözüne kestirdiği her vampir ve iblisle yatmaya devam ederse, o zaman onu nasıl bir kader bekliyorsa onu yaşayacaktı.

"Onunla tekrar konuşmam gerekiyor."

Blade'in dudakları sımsıkı gerildi, dikkati prensin yüzünü yakışıklı bir insanın boynuna gömdüğü masanın sonuna kaydı. Fani pantolonunu indirdi ve prens ondan beslenirken, yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle kendini okşadı.

Eğer Camilla dikkatli olmazsa, o adamın yerinde olabilirdi.

"Acele et."

Blade onun sandalyesini çekip, salonun en uzak köşesine kadar eşlik ederek onunla kraliyet üyeleri arasına olabildiğince mesafe koydu.

İnce perdeleri kenara çekti, sonra peşinden yürüdü. İki kadife yastıkta kimse oturmadığı için, Camilla birine Blade diğerine oturdu, dizi dizine sürtüyordu.

Camilla'nın yırtmacı açıldığında neredeyse tamamen çıplak kaldı. Elbisesinin içinde içlik, cüretkâr bir iç çamaşırı bile yoktu. İnsana özgü

[14]Sukkubus: İngilizce succubus; erkeklerin rüyasına girerek onları tahrik ettiği, baştan çıkardığına inanılan dişi şeytan türü.

iffet dolu yıllar etkisini gösterdi ve Camilla eteğinin iki tarafını tutup, bacaklarını nafile bir çabayla kapatmaya çalıştı.

Blade frakını kucağına bıraktığında, bakışlarıyla hiçbir yorum yapmaması konusunda onu uyarıyor gibiydi.

Vexley bir kolu başının altında arkasına yaslandı, diğer eliyle onu boynuna doğru öpen sukkubusu okşuyordu. Camilla'nın yerleşmesini seyretti, bir elini âşığının pantolonundan aşağı kaydırırken gözlerini kıstı.

"Bu kadar çabuk mu pişman oldun, hayatım?"

"Lennox'un oyununu oynadığını biliyorum."

Camilla, Vexley'nin ipuçlarının neler olabileceğini düşünüp durmuştu ve onun tam olarak neyi bulması gerektiğiyle ilgili zamanla azalan bir şüphesi vardı.

"İlk ipucun neydi?"

Hâlâ tamamen giyinik olan sukkubus Vexley'nin üzerine tırmandı, dikkatini tekrar çekebilmek için üzerinde kalçalarını döndürüyordu. Şahane. Hemen burada birlikte olacak gibiydiler.

"Vexley," diye tısladı Camilla.

Vexley onu önemsemedi. Sukkubus ereksiyonunu dışarı çıkardı, aç gözlerle ona bakıyordu.

Vexley, Nyghtshade'in poposunu sıkıp ovuşturmaya başladığında, dikkati tamamen dağılmıştı. Deri kumaşla kaplı baldırını avucunun içiyle tokatladı, dudakları yana doğru seğirdi.

"Çıkar şunları, aşkım. Sonra da arkan dönük bir şekilde üzerime çık."

"Vexley," dedi Camilla daha yüksek sesle. "Dur."

Nyghtshade'in kıyafetleri göz açıp kapayıncaya kadar hızla çıktı, kuyruğunu sepetinden çağrılmış bir kobra gibi ileri geri sallıyordu. Arkasını dönerek Vexley'nin etkileyici olmaktan uzak ereksiyonunun üzerine oturup, ona poposunu ve kuyruğunu açıkça görmesi için aleni bir manzara sunduktan sonra üzerinde yukarı aşağı zıplamaya başladı.

Camilla bu manzara karşısında tamamen şaşkına döndü ama Vexley'nin hiç umurunda değilmiş gibiydi. Sanki bir seyirci karşısında, çatal kuyruklu biriyle uluorta birlikte olmak normalmiş gibi.

Vexley kadının kuyruğunu tuttu, bir ip gibi bileğine doladı. Ya da bir tutam saç gibi. Sonra kalçasını kaldırdı, sukkubusu büyük bir hevesle becerdi.

Tanrılar merhamet etsin ve bu manzarayı aklımdan çekip çıkarsınlar, diye sessizce yalvardı Camilla.

Beklenildiği üzere, o berbat manzarayı aklından silecek ilahi bir müdahale olmadı. Camilla burada oturmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı diledi. Blade de aynı şeyi istiyormuş gibiydi. Başını sallarken dudağını büzdü.

"Vexley," dedi Camilla dişlerini gıcırdattı. "Çözmen gereken ilk ipucu neydi?"

Vexley gözlerini devirdi.

"Anahtarı almam gerekiyordu."

Zaman sanki donmuştu. Eğer duyduğu o korkunç ıslaklık sesi ve Vexley'nin homurtuları olmasa, Camilla zamanın gerçekten *donduğunu* düşünebilirdi.

"Benim anahtarımı mı?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

Vexley ona rahatsız olmuş gibi baktı.

"Gerçekten, Camilla. Bırak artık. Sadece bir anahtar."

Babamın geçit kapısı anahtarı.

Tam da şüphelendiği gibiydi. Camilla düşünmeden hareket etti, sukkubusu lordun üzerinden itip kaldırdıktan sonra adamın boğazına yapıştı.

"Nasıl yaparsın! *Biz* bir anlaşma yapmıştık."

Camilla o kadar güçlü değildi ama gözü dönmüştü ve lordu şaşırtmıştı.

Vexley çırpındı, çılgınlar gibi karşı koydu ama Camilla bırakmadı, sersem herifi öldürmek niyetindeydi. Eğer anahtarı periye verdiyse, Camilla'nın onu tekrar geri alma şansı gerçekten çok azdı.

"Anahtar nerede?" diye ısrar etti, ellerini tenine geçiriyordu. "Hâlâ sende mi?"

"Hayır," bağırdı. "Bir sonraki ipucum için karanlık pazardaki bağlantıma verdim."

Vexley ona vurmak üzereydi ama Blade'in eli yumruğunu tuttu.

"Ellerini sakın ona *sürme,* ölümlü."

Vexley öfkeyle baktı ama ellerini indirdi. "Onu üzerimden al o zaman, lanet olası."

Blade, Camilla'yı tutup ayağa kaldırdı.

Ancak Camilla anahtarın tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Oyun ustasının kahrolası pençelerindeydi. Camilla, Vexley'ye tekrar saldırmak için harekete geçti.

"Dur," diye hırladı Blade onun kulağına. "Dikkat çekiyorsun–"

"Cık. Cık. Kuralları biliyorsun, Blade. Akşam yemeği savaşma değil, becerme zamanıdır."

Konuşanın sesi baştan çıkarma, arzu, şehvet ve ölümün karışımından ibaretti.

Ve gerçekten çok yakındaydı.

Dudakları Camilla'nın boynuna sürtündü, ılık odada serin bir merhem gibiydi. Bedeni ona yaslanmak isterken, aklı kaçmasını haykırıyordu.

"Kontrol altında, Ekselansları. Kadın kıskanmıştı. Daha önce kiminle birlikte olduğu düşünülünce bu beklenen bir duygu."

Blade'in ses tonu neredeyse Camilla'nın kolunu tutuşu kadar sertti. Onu belli etmeden prensten çekip uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Biz de tam gidiyorduk."

"Aslında," diye mırıldandı baştan çıkarıcı ses. "Görmen gereken bir şey var. Hemen."

Blade onu daha da sıkı tuttu, acı Camilla'nın sımsıkı tutunduğu bir hayat çizgisiydi.

"Ben onu götüreyim–"

"O kalıyor."

Zarus'un emri tartışmaya açık değildi.

Blade birden Camilla'yı burada, onunla yalnız bıraktı. Ölümle.

Başıyla selam verirken Camilla onu seyretti, dönüp ona bir daha bakmadan çıktığını gördü. Blade, kendini kurtarması gerekirse onu kurtlar sofrasına atacağı konusunda Camilla'yı uyarmıştı.

Etrafına bakınıp, vampir prensin cazibesini hafifletmeye yardımcı olması için bir kadeh şarap ararken boğazı düğümlendi.

Soğuk parmaklar bileğini tutup kendine çekti. Camilla'nın vücudu prensin cazibesini hafifletmeyi neden istediğini, *bu* duyguyu tam olarak tatmayı neden hiç istemediğini anında unuttu.

Prensin sadece dokunuşunun tutkunun, şehvetin ötesinde neden olduğu hislere verecek bir isim yoktu. Eğer onu öpecek ya da ısıracak olursa... Camilla onun sert göğsüne gömülürken kemiksizmiş gibi hissedebilirdi. Mermer gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Ayrıca bir o kadar da

hareketsizdi, kalp atışı yoktu. Adamın damarlarında zehirden başka bir şey akmıyordu.

Bir sandalye ya da belki bir taht belirdi.

Camilla bir an ayaklarının üzerinde dururken, bir an sonra kendini vampir prensin dizinde otururken buldu. Prensin parmak uçlarını sadece hafifçe değdirmesi bile vücudunun tamamen adamın kontrolünde olmasına neden olmuştu.

İleride ağır ağır bir davul çalmaya başladı, ritmi prensin olmayan kalp atışını andırıyordu. Camilla boş boş salona baktı, vampirin kollarında kaldıkça hisleri daha da karmaşık bir hal alıyordu. Camilla'yı baştan çıkaran her neyse diğer herkesi de etkilemişti.

Camilla baktığı her yerde çiftlerin arzularına teslim olduklarını gördü. Erkekler erkekleri, kadınlar birbirini tatmin ediyorlardı ve karışık gruplar ilgilerini her kim çekiyorsa onu öpüyor, ısırıyor ya da kanını emiyordu.

İnsanlar kendilerini kesiyor, birden çok vampirin onları yalamalarına ve okşamalarına izin veriyorlardı.

Öldürmek kesinlikle yoktu, sadece tadına bakıyor, zevk veriyorlardı.

Kan dökme arzusu vampir sarayında tamamen yeni bir anlam kazanmıştı.

Prens onu daha da yakına çekene kadar, Camilla dudaklarının boğazında gezindiğini, ellerinin omuzlarını sıyırdığını, saçlarını yana ittiğini fark etmemişti.

Neden tetikte olması gerektiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Bir oyun, bir ipucu...

Camilla, Blade'in sadece prensin dokunuşuyla baştan çıkmış gibi görünmemesi gerektiğiyle ilgili söylediklerini hayal meyal hatırlıyordu. Tetikte kalmaya, gergin hissetmeye gayret etti.

Korkuyormuş ve onu arzulamıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Prensin nefesi boynunda, dili tenine çok yakındı. Envy, prensin onu bir kez bile yalamasının gelmesine neden olabileceğini söylemişti. Camilla zihninde olabildiğince çok mücadele etmeye çalıştı, tek bir parmağını kıpırdatmayı, tek gözünü kırpmayı deniyordu. Bu etkiden daha güçlü olduğunu kanıtlamak için herhangi bir şey yapmayı.

Zarus parmaklarıyla çenesini tutup diğer tarafa çevirdi, boynu emilmek için yalvarana kadar döndürdü.

Sonunda Camilla tüm bedeninde bir ürperti hissetti. Korkudan değildi, zevktendi ama vampir prensin aradaki farkı anlamamasını ümit etti.

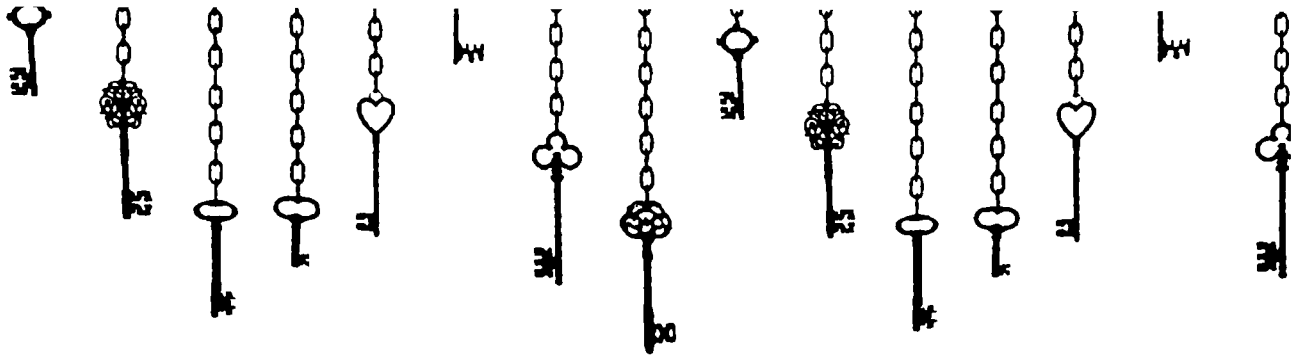
Zihninde bir mucize, herhangi bir şey olması için haykırıyordu.

Dudaklarını ona doğru indirdi ve dişlerini tenine sürttü, tam dişlerini tenine geçirirken soğuk bir alev gönderdi.

Ardından prens kaybolmuş, tahtının üzerinden geriye doğru düşmüştü.

Camilla onun kucağından düşerken, bağlantıları ve prensin onun üzerindeki kontrolü de kayboldu. Çığlıkları sonunda boğazından yükselebildi.

Ve doğrudan Prens Envy'nin onu bekleyen kollarına düştü.

KIRK İKİ

Envy, Camilla'yı sımsıkı göğsünde tuttu, atan bir kalbinin olmadığını fark edemeyecek kadar dikkatinin dağılmış olmasını umuyordu. Ölüm Tanrıçası'yla karşılaşmasını kimsenin bilmesini istemiyordu.

Zarus bu bilgiyi kendi yararına kullanırdı.

Yine de bu zayıf halinde bile Envy'nin günahı, lanetli yemek salonunun tamamının buz kesmesine neden oldu. Buz ince tabakalar halinde salonu kaplayıp sıcaklık dibe vururken vampirler içten içe oldukları sürüngenler gibi tıslamaya başladılar. Envy'nin kolları gücünü kullanma gayretiyle titriyordu ama yine de devam etti.

Neredeyse çok geç kalacaktı. Eğer vampir Camilla'yı dönüştürmüş olsaydı...

Zarus neredeyse hemen kendini toparladı, kıyafetinde aslında olmayan bir tozu temizler gibi yaparken dişlerini gösterdi. Envy'nin fırlattığı hançeri çekip çıkardı, dudak büktü.

"Nasıl havalı bir giriş yapacağını hep bilirsin." Bakışları sertti. "Gerçi hanedanlık hançerinin yerine bu hançeri kullanmana biraz alındım."

O hançer kutsal suyla yıkanmış ölümlü çeliğindendi. Bir vampiri öldürmezdi ama cehennem ateşi gibi yakardı. Bir dahaki sefere hançerini meyanköküyle kaplayacaktı çünkü o daha beter yakardı.

Ancak her şey planlandığı gibi yolunda giderse, bir sonraki sefer *olmayacaktı.*

"Kusura bakma, Zarus. Bıçaklayıp gitmek istemezdim ama sen de bizi daha önce kaba bir şekilde bölmüştün. Onu *kendi* yatağıma geri götürmek istiyorum."

Zarus kaşını kaldırdı. Kibirli dangalak.

"Kadın adımı telaffuz etti, bu da onu *benim* yapıyor."

Oda daha da soğudu. Envy'nin harcayacak az bir gücü kalmıştı ama giderek kararan ruh halini saklamaya çalışma zahmetine girmedi. Camilla *ona* aitti.

Zarus sırıttı. "Tabii meydan okumayı teklif etmek istersen başka."

Envy gülümsediğini belli etmedi. Bu tam olarak yapmak için geldiği şeydi.

Camilla ona sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu, bronz teni bembeyaz olmuştu.

Envy'nin onun için geleceğini düşünmemişti.

Bu mantıklı bir çıkarımdı. Envy'i memnun etmesi gereken bir çıkarım. Camilla'ya oyunun tek odak noktası olduğunu söylemişti. Camilla tam olarak yanılmamıştı. Envy bu sebeple buradaydı.

Gerçi Envy içinde derinlerde *bir şeyin* sızısını hissetti. Hem de hiç hoş olmayan bir şeyin.

Bir sorunla karşılaşmamış olsaydı Camilla için çok daha erken *gelirdi*. Ama bunu itiraf etmek...

Salonu gözden geçirdi. Envy bu durumla kendisi ilgilenirken, Camilla'nın arazisindeki misafir evinde güvende bekliyor olmasını tercih ederdi.

İçeride üçü kraliyet mensubu olan en az yirmi vampir vardı.

Zarus şatoyu kan büyüsü kullanarak korumaya aldığı için Camilla'yı kendi Günah Malikânesi'ne sihirle öylece alıp götüremezdi. Tam olarak toparlanmamış haliyle bile, Envy vampirleri neredeyse kendi başına alt edebilirdi ama Camilla işleri karmaşık hale getiriyordu. Hem onu koruyup *hem de* hepsiyle savaşamazdı, en azından onun için büyük bir tehlike oluşturmadan. Yaralanmamış olsaydı bile durum yine de çok tehlikeli olabilirdi.

"O zaman seni düelloya davet ediyorum." Envy'nin sesinden can sıkıntısı belli oluyordu. "Senin hayatına karşılık onunki."

İkisi Camilla'nın odası olması gereken yere geri gönderildiklerinde düello hazırlıkları başlamıştı. Koridorda yürüdükleri süre boyunca, Envy'nin elini kemiklerini birbirine geçirecek kadar çok sıkarak tutmuştu. Eğer Envy bir fani olsaydı, eli morarmış ya da kemiği çıkmış olabilirdi.

Odaya girdikleri anda Camilla hemen ona döndü.

"Onunla savaşamazsın," dedi.

Merhaba, seni görmek harika, düşmanımı bıçakladığın için teşekkürler, bile demeden.

"Eğer seni öldürürse..."

"Yeteneklerime olan güvenin gerçekten üzücü, sevgilim. Zarus güçlü olabilir ama benden daha güçlü değil."

Camilla onu dikkatle inceledi.

"Bu konuşan kibir mi, yoksa gerçek mi?"

"Biri canını yaktı mı?"

Camilla onun konuyu bariz bir şekilde değiştirmesi ve sorusuna cevap vermeyi reddetmesi karşısında dudaklarını büzdü. Tahrik iyiydi. Bu Camilla'nın korktuğu ama onun dışında iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Hayır. Blade beni korudu. Bir süreliğine."

Envy onu dinlerken başını yana eğdi.

"Kırmızı gözlü piçten bahsediyorsun."

Vampir odaya girdi, kollarını göğsünde birleştirip uzakta bir duvara yaslandıktan sonra Envy'i süzdü. Blade aralarına mesafe koymakla akıllılık etmişti.

Camilla'nın Zarus'un kucağında oturduğu, vampirin dilinin onun teninde olduğu dişlerini ona geçirmeden hemen önceki manzara karşısında Envy çok da merhametli hissetmiyordu.

Günahı hâlâ içinde fırtınalar koparıyor, dışarı çıkacak bir yer arıyordu.

Blade bunu biliyordu.

"Bana borçlusun," dedi vampir kısık sesle.

Blade'in dikkati sadece Envy'deydi.

"Anlaşmanın sonunda istediğin her şeyi alırsan borcum kalmaz," dedi Envy. "Alexei ile detayları konuştuğunuzu varsayıyorum."

"Evet. Hoşuma gitmedi."

"Gitmek zorunda değil. Nasıl olduğunu görmüştün. Wrath'a ne yaptığını. Wrath'ın karısı Emilia'yı çalmaya çalıştı. Aklı başında hiçbir yaratığın yapacağı bir hareket değil. O gerçekten sarayını yönetmek için uygun mu?"

Camilla ikisine baktı, yavaş yavaş bir farkındalık yaşadı.

"Onun casuslarından biri misin?"

"İş arkadaşı, hayatım," dedi Envy. "Kimse *casus* kelimesinden hoşlanmaz."

"Ortak iş arkadaşı," diye ekledi Blade.

Şartlar onları mecbur bıraktığında gönülsüz müttefiklerdi. Onun haricinde ne o ne de vampirin birbirlerine pek bir faydası yoktu.

Alexei için olmasa, Blade Envy ile asla muhattap olmazdı. Vampirler bir bakıma kardeşlerdi, her ikisi de aynı ata tarafından dönüştürülmüşlerdi. Her nedense Blade'in gözleri mavi yerine kırmızıydı ama yine de kraliyet mensubuydu. Envy'nin sarayı ve Blade arasındaki bağlantıyı birçok kişi bilmezdi.

Ve Envy öyle kalmasını sağlamıştı.

Camilla ağır adımlarla yürüdü ve Envy'nin suratına bir tokat attı. Bunun ona zarar vermeyeceğini biliyordu, o yüzden bu ani bir sinir patlamasından başka bir şey değildi.

Envy kaşlarını kaldırdı.

"Bu şerefi neye borçluyum?"

"Birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Arada sırada. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Beni sen mi kaçırttın?"

Envy gözlerini kıstı.

"Benim bir kaçırılmayı ayarlamak için ne zaman vaktim olmuş olabilir? Sen o anıyı zihnimin içine sokmadan önce mi, yoksa çamurun içinde zebaniler gibi yuvarlanırken mi? Senin kaçırılman için çok daha uygun bir zaman seçebilirdim."

"Tokadı hak ettin. Sırf aklıma önce senin soktuğun o anı için bile olsa."

Camilla sonra gümüş gibi parlayan gözlerini Blade'e çevirdi. Sırıttığını saklamıyordu. Garez Adası'nın baş belası eğlenmişti. Blade ondan *hoşlanmıştı.*

"Onun gelmeyeceğini söylemek yerine bana bu işbirliğinden bahsedebilirdin," dedi Camilla. "Yoksa beni ısırmayı mı umuyordun?"

Blade'in[15] gülümsemesi adını aldığı silah kadar keskin bir hal aldı.

"Eğer çıkarlarıma uysaydı, o kötü tatlı iblis kanına rağmen *Envy'i* bile ısırırdım, kuzucuğum."

"Evcil hayvan isimleriyle işimiz bittiyse," dedi Envy yavaşça, günahının alevlenmesiyle giderek daha da huzursuzlandı. "Elimizde ne gibi bilgiler var?"

[15]Blade, İngilizce 'hançer' demektir. İsminin anlamına gönderme yapıyor.

Blade'in dikkati Envy'e yoğunlaştı, Camilla ve Envy'e bakarken gözlerinde bilmiş bir bakış parladı. Vampirin gözlemlerini kendisine saklaması akıllıca olurdu.

"Düello güneş doğmadan birkaç saat kadar önce arenada gerçekleşecek. Bütün saray halkının önünde gladyatör tarzında olacak. Zarus olabildiğince çok heyecan yaratmak istiyor. Zaman azalırken, gerginlik de artar. Zehir kullanmayı planlıyor."

Sanki bu Envy'i öldürebilirmiş gibi. Ancak şu andaki zayıf haliyle, bu hiç hoş olmazdı.

Yüzündeki umursamazlık maskesini hiç indirmedi. Hiç kimse onun kaybetmek gibi bir şansı olduğunu tahmin edemezdi. Bunu kendi bile düşünemezdi.

"Ve?"

"Zehir sadece seni yavaşlatmakta etkili olacak, duyularını ve gücünü köreltecek. Tıpkı kendi zehrinin yapacağı gibi. Etkisini göstermeye başladığında başını ve uzuvlarını ayıracak, parçalarını odun yığınında yakacak."

Envy gözlerini devirdi.

"Odun yığınları çok sıkıcı. Bu kadar yavan olmayı prensinize bırakın. Gerçi onun hâlâ Orta Çağ'da takılıp kaldığını düşünüyorum."

Camilla çarpılmış gibiydi.

"O mağaradan kaçamaz mıyız?"

"Kaçabiliriz." Envy ona uzandı, gümüş rengi bir tutam saçını kulağının arkasına götürdü. "Ama bu sorunu çözmez. Zarus sadece seni alması için başka birini gönderir. Ve bir sonraki sefer sınırlarını daha da güçlendirir. Bunu şimdi sona erdirmek en iyisi."

Blade kendini iterek duvardan uzaklaştı ve kapıya yöneldi.

"Başka bir haber duyarsam gelirim."

Envy başını salladı, dikkati tekrar Camilla'daydı. Konuşmaya başlamadan önce koridordan vampirin sesi duyulmayana kadar bekledi.

"Herhangi bir terslik çıkarsa, Alexei seni Öfke Hanedanlığı'na götürecek. Onunla savaşma. Kardeşim senin güvenliğinden sorumlu olacak ve onun varlığı Zarus'un saldırmadan önce iki kez düşünmesini sağlayacak."

"Biraz önce daha güçlü olduğunu söylemiştin."

Envy bir an tereddüt etti.

"Kazanmak her zaman güçle alakalı değildir. Kimin daha çok istediğiyle alakalıdır. Zarus adil dövüşmeyecek ya da kılıcını kolay bırakmayacaktır. Beni o zaferi hak etmek zorunda bırakacaktır."

"Beni burada bırakman daha kolay olurdu."

"Bunu asla yapmayacağımı sen de biliyorsun."

Envy elini çenesine götürdü, yüzünü kaldırırken dokunuşu çok yumuşaktı. Camilla yine onunla ilgili romantik hayallere daldı. Ona altın bir hale yakıştırırken halesinin uzun zaman önce kırılmış olduğu gerçeğini görmezden geldi.

Çünkü *Envy* halesini parçalamıştı.

"Ama daha en önemli soruyu sormadın, tatlı Camilla'm."

Adamın yüzünü incelerken, Envy'nin onu bir tuzağa sürüklediğini biliyor ancak tuzağın nereye kurulduğunu göremiyordu.

"Neden?"

"Siz göründüğünüzden çok daha fazlasısınız, öyle değil mi Bayan Antonius? İnsan değilsiniz. Ama nesiniz? İçimde bir yerde eğer bunu daha önce bilseydim, neden oyunun bir parçası olduğunu da bilirdim gibi bir his var. Beni aydınlatmak ister misiniz?"

Camilla gözlerini kaçırmadı, cevabı hafif bir inkârdı.

İnsan olmadığını itiraf ediyor ya da Envy'nin onu aydınlatmasıyla ilgili sorusuna cevap veriyor olsun ya da olmasın, bir önemi yoktu.

"Seni neden burada bırakayım ki?" diye sordu tekrar, dudaklarını ona daha da yaklaştırırarak.

Camilla onun dudaklarının birleştiği yeri ve Envy de onun yalanlarını tatmak istedi. Envy dudaklarını dudaklarında gezdirdi, tam olarak öpüşmüş sayılmazlardı.

Camilla'nın nefesi kesildi.

Envy geri çekildi.

"Oyunu unutmuşa benziyorsunuz, Bayan Antonius. Siz benim kazanmam için bir gerekliliksiniz. Korku Toplayıcısı'nı dinlediniz mi? Ben tam da olmam gereken yerdeyim."

Camilla yüzünü buruşturdu, hemen geri çekilmeyi denedi ama Envy onu bırakmayıp nefret dolu bir hal alan bakışlarını gözlerinden ayırmamaya zorladı. Envy onun Sloth'un evinde okuduğu kitabı düşündü. Peri masalı romantizmini tercih etmesinin altında Camilla'nın gösterdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ondan şimdi nefret etmesi Camilla için daha iyiydi.

Envy değişmekte aciz değildi. O aslında değişmek *istemiyordu*.

"Ben asla senin beyaz atlı prensin olmayacağım, Camilla. Şimdilik, benim için çok değerlisin. Ama değerin kaybolduğunda..."

Kadının çenesini okşadı, gözlerinin çelik gibi sertleşmesini seyretti.

Camilla ona zarar vermek istiyordu. Güzel yüzünden bu gayet net anlaşılıyordu.

"Oyun sona erene kadar bunun olmamasını ümit etmek en iyisi, sevgilim. Yoksa benim gerçekten ne kadar kötü olduğumu görmek zorunda kalabilirsin."

KIRK ÜÇ

Gergin geçen birkaç saatten sonra, Camilla arenaya tepeden bakan kraliyet locasında Blade'in yanına oturdu, kucağındaki yumruklarını sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuşlardı.

Aşağıda beyaz kumdan daire şeklinde uzanan geniş alanın etrafı, savaşçıları zeminin içinde tutmak için aynı renkte yüksek ve pürüzsüz duvarlarla çevrilmişti.

İlk geldiklerinde gördükleri siyah kumdan sahilin aksine, kar beyazı kum taneleri ve taşlar, vampirlerle dolu arenada tehlikeli bir şey gerçekleştiğinin kanıtı olarak dökülen kanı göstermek için bilinçli tercih edilmişti.

Camilla kan dökme arzusunun gerçekleşmesi halinde ne olabileceğini düşünmek istemedi. Ne kadar yüksekte olduğunu düşününce, düellonun tam orasında buradan aşağı atlamaktan başka bir çıkış yolu yok gibiydi.

Şafak vaktine daha hâlâ çok vardı ve Garez Adası'nın tuhaf çifte ayları kumlarda ürkütücü, kırmızı bir pus oluşturmuştu. Meşaleler yanıyordu; dumanın keskin kokusu basık, nemli havada yükseliyordu.

Camilla'nın elbisesi bunaltıcı sıcaklık yüzünden ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış, rahatsızlığını daha da arttırmıştı. Sabit bir şekilde oturamamasının ya da tek seferde birkaç kesik nefesten daha fazlasını alamamasının asıl nedeni *buydu.* Bu kendi kendine sessizce tekrarlamaya devam ettiği zaruri bir yalandı.

Vampirler çeşitli giriş kapılarından kuleye girdiklerinde oturma yerleri dolup taştı. Prenslerin savaşının başlamasını beklerken, yumruklarını vurup ayaklarını hızla yere basarak yaptıkları tezahüratları korkunç bir gürültü oluşturuyordu.

Camilla etrafa göz gezdirdi, Vexley'yi aradı ama lord ya aşağıda öfkeli kalabalığın arasında oturuyordu ya da zamanını cehennemden gelen metresiyle geçirmeye karar vermişti.

Kısa süre sonra kanın metalik kokusu dumanla birbirine karıştı. Tepsiler dolusu kan kokteylleri servis edildi. Zaten tehlikeli olan kalabalık, artık sarhoş ve daha öfkeliydi.

"Kesin olan bir şey var," dedi Blade, gözleri aşağıdaki hendekteydi. "Enteresan olacak."

Envy'nin kendine olan güvenine rağmen bile dövüşün nasıl sonuçlanacağını söylemek olanaksızdı. İnanılmaz bir baş belası da olsa Camilla iblis prensin herhangi bir şekilde zarar görmesini istemiyordu.

Alexei kraliyet locasına girdi, sessizce yer değiştirirlerken Blade'e başıyla selam verdi.

Camilla başını eğerek onun olduğu yöne baktı. Alexei zaten onu seyrediyordu.

"Ekselansları bunları giymenizi söyledi."

İki güzel kelepçeyi havaya kaldırdı. Yüzlerce kırık yakut gibi görünen taşlarla bezenmiş, kalın gümüş kelepçeler.

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, bunları tak ve yatağına kelepçelenmiş gibi yap."

Camilla gözlerini devirdi. Şu anda bile iblis onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Onu sadece oyun için güvende tutmakla ilgili istediği her şeyi söyleyebilirdi. Yaptıkları aksini söylüyordu.

Alexei kelepçeleri ona tek tek verdi.

Camilla onun sadece gümüş yerlere dokunduğunu fark etti.

"Yakutlardan hoşlanmıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. "Yakutlarla karıştırılmış meyankökleri. Vampirler için son derece ölümcüldür."

"Bunlara ihtiyacım olacağını mı düşünüyor?"

"Bir tedbir diyelim, Bayan Antonius."

Camilla temkinli bir şekilde kelepçeleri alıp taktı. Sanki onun için yapılmış gibi tam olmuşlardı.

"Öyleler," dedi Alexei.

"Neden bu krallıktaki herkes aklımı okuyabiliyor?"

"Yüz ifadenizden düşünceleriniz belli oluyor. Çok az," diye ekledi. "Bir ölümlünün fark edebileceği kadar değil. Ama artık etrafınızda ölümlüler yok. Buradaki yaratıklar her şeye dikkat ederler; hiçbir ayrıntı çok küçük değildir. Her zaman maske takmanız gerekir."

"Sanırım başka yırtıcı hayvanların etrafında olmak, insanı dikkatli olmak zorunda bırakıyor."

Alexei ona katıldığını göstererek başını eğdi ama başka yorum yapmadı.

Bunun yerine, Camilla'ya daha önce fark etmediği bir çantadan çıkardığı kelepçelerin takımı olan gerdanlığı uzattı, soğuk parmakları kazara Camilla'ya değince hemen geri çekildi.

Camilla cevap bulmak için onun solgun mavi gözlerini inceledi. Hislerinde herhangi bir kayıp hissetmemişti ve Alexei'nin gözlerine bakınca bir kraliyet mensubu olduğu anlaşılıyordu.

"Senin dokunuşun beni Zarus'un dokunuşu gibi zayıflatmıyor. Neden öyle?"

Alexei dikkat kesildi.

Kahretsin, dedi Camilla içinden. İnsanmış gibi davranması gerektiğini çok geç anımsadı. Alexei uzun bir süre ona baktıktan sonra, sonunda cevap verdi.

"Zarus bir mantar gibidir." Alexei'nin buz gibi bakışları sertleşti. "Hayranlık duyulmaya kana duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyar. Kendi kafasında o bir tanrıdır ve bunu gücünü kötüye kullanarak dahi olsa gerçekleştirerek aynen öyleymiş gibi tapınılmak ister. Danışmanlarını nadiren dinler ve aşırı gururu sarayına zarar verir. Kısa süre önce Prens Wrath'ın kuyruğuna bastı, sonucunda da..." Başını salladı. "Zarus'un saltanatı yaptığı o hareketle sona erdi. Tahttan *ne zaman* indirileceği sadece an meselesi."

Camilla yırtıcı yaratıkların bile kendi sihirlerini sadece gerekli olduğunda kullanmak gibi ahlaki bir yükümlülük hissediyor olmasına şaşırmıştı.

"Eğer Prens Envy onu mağlup ederse, tahta sen mi geçeceksin?"

"Ekselansları onu mağlup ettiği *zaman*," diye düzeltti Alexei. "Ben Haset Hanedanlığı'na geri döneceğim."

"İstediğin bu mu?"

"Evet."

Alexei kraliyet locasını ilerideki karmaşadan ayıran dalgalanan beyaz ince perdelere, alkol katılmış kan dolu kadehlere, baştan çıkarılan ve ısırılan ölümlülere baktı.

Kendi türü gibi arzularını gerçekleştirmek istiyorsa bile bunu asla belli etmiyordu.

"Ben Ekselanslarının kumandan yardımcısı olmayı *tercih ediyorum*. Sarayını yönetme şeklinden öğrenilecek çok şey var. Bir gün buraya geri dönmeye karar verebilirim ama şimdilik anlaşmamız karşılıklı olarak çok faydalı."

"Envy onun sarayını incelediğini biliyor mu?"

Alexei daha da çok gülümsedi. "Elbette. Bu onun fikriydi."

Dövüş çukurunun yakınlarındaki trampetler çaldı, Camilla'nın tüylerinin diken diken olmasına neden olan üç kesik ses yükseldi.

Alexei dikkatini Blade'e çevirdi, Blade başını eğip gölgelerin arasına geçmeden önce ikisi arasında sessiz bir konuşma geçmiş gibiydi.

"Rahatlayın," diye mırıldandı Alexei. "Envy kaybetmeyecek."

Bu krallıkta sahip olduğu tek müttefiklerden biri ölümüne savaşa girmek üzereyken kandan sarhoş olmuş vampirlerle dolu bir kulede rahatlamak pek mümkün değildi. Eğer Envy başaramazsa...

Camilla, Waverly Green'e geri dönüş yolunu bulmakla ilgili çok fazla ümit olduğundan emin değildi. Alexei onu Öfke Hanedanlığı'na götürmeye çalışabilirdi ama eğer iblis prens ölürse acaba Alexei'nin onları güvenli bir yere götürme şansı tam olarak neydi?

Sandalyesinin ucuna tünedi, aşağıyı seyretmeye başladı.

Camilla gözlerini aşağıdaki beyaz kumlara, her bir prensin çıkacağını düşündüğü karşı taraftaki girişi kapalı iki mağaraya dikti.

Yüzünü tamamen kapatan devasa boyuttaki üstünkörü yapılmış kurt kafası başlığı, kaslı göğsü tamamen çıplak, kolları dövmeli ve baldırları bir filin bacakları kadar kalın insansı bir yaratık uzun adımlarla alana girdi. Boyu en az dört metreye yakındı ve tıpkı bir dağ gibi yapılıydı.

Camilla bu yaratıkla dövüşen ve canlı bir şekilde arenadan çıkan biri olduğunu hayal edemiyordu.

Alexei dudak büzdü.

"Köpekgiller. Sataşmalar söz konusu olduğunda pek de orijinal sayılmaz. Ama bu Zarus işte."

"Bu nasıl bir sataşma?"

Camilla'ya hiç de bir sataşma gibi gelmemişti. Ona yürüyen Ölüm gibi gelmişti.

"Envy'nin hanedanlık sembolü iki başlı kurttur. Yeşil gözlü bir canavar. Batı Adalarının Kurdu olarak bilinen Köpekgillerin seçilmesinin nedeni prensle alay etmek."

Yaratığın tombul elinde zincirle bağlanmış iki dikenli topun olduğu bir gürz sallanıyordu. Gerçekten de Orta Çağ'a özgü bir silahtı. Camilla eski kan sporlarında oldukça popüler olan bu silahı yıllar içinde birçok dehşet verici resimde görmüştü.

Camilla dövüşün tam olarak öyle olacağını düşündü: bir kan sporu.

Devasa yaratık silahını kalabalığa doğru salladı, tezahüratlar arenada yankılanırken inanılmaz şekilde giderek daha da arttı.

Yaratık boşta kalan elini tribünlere doğru kaldırdı, kışkırtıcı bir şekilde birilerinin gelip dövüşmesi için meydan okuyordu.

Tam da korktuğu gibi, yaratığın aslında bir başlık takmadığını fark etti. İnsan bedeni ve bir kurt başına sahipti. Kalabalık, duvarın üstünden birini doğrudan canavara doğru fırlatınca yaratık havlayıp hırladı.

Camilla onun gözlerini görmeden, kurbanın insan mı, yoksa vampir mi olduğunu anlayamamıştı ama adamın ne kadar korktuğunu görebiliyordu; bacağından aşağı inen idrarı parlayınca, öfkeli kalabalık daha da çok yuhalamaya başladı.

Ondan sonra her şey çok hızlı gerçekleşti.

Göz açıp kapayıncaya kadar kısa sürede parlayan metal ve parçalanan etler arasında yaratık, adamı tanımlanması imkânsız bir çiğ et yığınına dönüştürene kadar dövmüş, kuleye doğru yankılanan ölüm çığlıkları tüylerini ürpertmişti.

Adam tepeden tırnağa kana bulanmıştı; bileğinden kesilmiş kolunun bir parçası inatçı sinir parçasına tutunmuş sallanıyordu. Sol gözü yuvasından fırlamış, kötü görünen bir sıvı sızıyordu.

Camilla gözlerini sımsıkı kapattı, kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Yaratık adamın kafatasına nişan alıyordu ve Camilla öldürücü darbenin hedefi bulduğunda olacaklara şahit olmasına gerek olmadığına karar verdi.

Sessizlik oldu, metal kemiği parçaladıktan sonra kalabalık çılgına döndü.

Aşağıdaki koltuklardan yükselen titreşimler Camilla'nın *kendi* kemiklerinin takırdamasına neden oldu.

"Bitti," dedi Alexei, ona doğru eğilerek. "Ceset gitti."

Birinin yaşamını barındıran kandan göle bakınca Camilla'nın midesi şiddetli bir şekilde bulandı. Bu dehşet ötesi bir şeydi.

Bir kâbustan da öteydi.

Üstelik daha yeni başlıyordu.

Pürüzsüz taş duvarlardan hâlâ kan damlıyordu ve Envy, burnunun ucu iç organlardan neredeyse simsiyah olmuş devi hiç umursamıyormuş gibiydi. Onu çok seven saray halkının arasında sanki gezintiye çıkmış miskin bir kraliyet mensubu gibi ağır ağır yürüyerek arenaya girdi. Dev, zincirli gürzünü sallayarak ona saldırmak için yaklaşıyor, yakındaki tribünlerde oturan vampirler ve evcil insan hayvanlarının bulunduğu karışık kalabalığa son kurbanının kan pıhtılarını sıçratıyordu.

Camilla anlık bir dehşetle köpeğe benzeyen yaratığın son kurbanının orada olmama nedeninin onu yemiş olduğunu fark etti. Geriye ne kemik ne de et kalmıştı.

Yine de Envy sıkılmasına ramak kalmış bir beden diliyle yürümeye devam ediyordu.

İblis prens, şık bir yelek ve vücuduna göre kusursuzca dikilmiş yeni ütülenmiş bir pantolondan oluşan yeni bir takım giyiyordu. Dövüşe pek uygun bir kıyafet değildi.

Camilla onun dâhi mi, yoksa deli mi olduğundan emin olamıyordu. Belki de her ikisinden birazdı.

"Neler oluyor?" diye sordu, gözleriyle vampir prensi arıyordu. "Neden o yaratıkla dövüşecek?"

"Envy yaratığa odaklanır odaklanmaz Zarus saldırıya geçecek."

"Bu kurallara aykırı değil mi?"

Alexei ona nemrut bir bakış attı.

"Kural yok."

Kurt başlı yaratık olan Köpekgil, bir fırtına gibi saldırıya geçti. Daha önceki dövüşme şekli... meğer gönülsüzceymiş gibiydi.

Köpekgil, müstesna bir gaddarlıkla Envy'e odaklandı.

Adımları arenayı sallarken attığı savaş çığlığı, Camilla'nın şimdiye kadar duyduğu en ürkütücü şeydi. Kulağa sanki tüm ümitler kaybolmuş, ölüm ve kan binlerce yıldır tek arkadaşıymış gibi geliyordu. Envy de onu, bunların hepsini almakla tehdit ediyordu.

İblis prens hareket etmedi, hırlamaları Camilla'nın neredeyse elli metre yukarıda irkilmesine neden olurken Köpekgil hızla yaklaştığında gerilmedi.

Camilla'nın kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi çok hızlı atıyordu. Dik dik aşağı bakarken, tüm dikkati sanki sihirli bir şekilde manzaraya sıkıştırılmış gibi duran prensteydi.

"Koş," dedi sessizce. "Lütfen. *Koş.*"

İmkânsız olsa da sanki onun fısıldadığını aşağıdaki çukurdan duymuş gibi, Envy hemen başını kaldırıp kalabalığın arasında onu buldu.

Camilla'nın gözlerine baktı, başının yanında sallanan gürzün rüzgârıyla saçları karışırken hafifçe gülümsedi. Yaratığın yolundan son saniyede çekildiğinde, paldır küldür yanından geçen Köpekgil'i gözleri dönmüş ve çıldırmış bir halde daha da artan bir öfkeye sürükledi.

Yaratığın cüssesi dezavantajıydı. Atik değildi ve rakibinden gelen herhangi ani bir hamle aleyhine oluyordu.

Camilla'nın dizleri birbirine çarpıyor, kucağında duran elleri bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Koşup çığlık atmak, bu korkunç kâbustan uyanmak istiyordu.

Sonra Alexei'nin söylediklerini hatırladı. Kural yoktu.

Envy sihir kullanabilirdi.

Peki neden kullanmıyordu?

Envy'den birkaç metre ötede olan Köpekgil tekrar saldırdığında prens aniden kendini serbest bıraktı. Camilla'nın görünenin altında yaşadığını hissettiği ne tür bir hayvan ya da ne tür barbar yaratıksa, artık görgü kurallarıyla hapis değildi.

Envy artık bir prens değildi. Her bir zerresine kadar iblisti.

Ve harikuladeydi.

İki nefes arası kadar kısa bir sürede ceketiyle yeleğini parçalamıştı. Köpekgil'e isabet eden yumruğunun sesi Camilla'nın oturduğu yerden bile duyulmuştu. Kalabalık, tezahüratlar, alkışlar ve ayak sesleri, hiçbir şey o yumruğun sesini bastıramamıştı.

Yaratık geriye doğru uçup duvara çarptı, darbenin etkisiyle kulenin yarısına kadar bir çatlak oluştu. İblis, devi sanki hiçbir şey değilmiş gibi fırlatmıştı.

Camilla'nın aklına Harrington'a vurduğu an geldi. Envy kendini tutmuş olmalıydı. Hem de çok.

Hanedanlık hançeri elinde, vampir prens dişlerini çıkarmış arkadan ona saldırırken Envy aniden arkasını döndü.

Zarus korkak bir hamleye başvurmuş, ona arkadan saldırmaya çalışmıştı.

Envy daha hızlı, daha güçlü ve daha acımasızdı.

İblis, vahşet karşısında büyük heyecan duydu.

Camilla, Envy'nin korkunç olmasına rağmen rahatsız edici şekilde hoş bir zarafetle savaşmasını adeta mest olmuş bir şekilde izliyordu.

Eğer şu anda onun resmini yapabilseydi, gölgelerin arasında kalan yüzünün sert çizgilerine, gözlerindeki parlak ölüm vaadine, acı ve ıstırapla dolu bir yemin ediyormuş gibi kıvrılan dudaklarındaki o vahşi kıvrıma odaklanırdı.

Birdenbire her şey korkunç bir hal aldı.

Köpekgil kemerinden dikenli bir kırbaç çıkarıp, gök gürültüsünden daha yüksek bir sesle yere vurdu.

Aslan başı olan başka bir devasa yaratık arenaya koşarken, vampir prens hâlâ Envy'nin sırtını hedef alarak ona daha da yaklaşıyordu.

Camilla yerinden fırladı, öne eğiliyor, bakması için Envy'e bağırıyordu.

Alexei onu tutup geri çekti. Camilla neredeyse arkasını dönüp ona da yumruk atacaktı.

"Bir şey yap! Üçüne karşı savaşamaz."

Alexei'nin gözleri parladı. "Zarus adil bir dövüş yapmaya çalışıyor."

"Nasıl olur da üç kişiye karşı bir..." Camilla cevabı bulduğunda sesi kesildi. "Envy çok daha güçlü olduğu için."

"Pek öyle sayılmaz."

Alexei başıyla arenayı, iki dev yaratığın daha çıktığı yeri işaret etti. Biri insan bedenine ve boğa kafasına, diğeri de bir yırtıcı kuş kafasına sahipti. Beş. Dövüş alanında eşitliği sağlamak için bir vampir prens ve dört dev yaratık olması gerekiyordu.

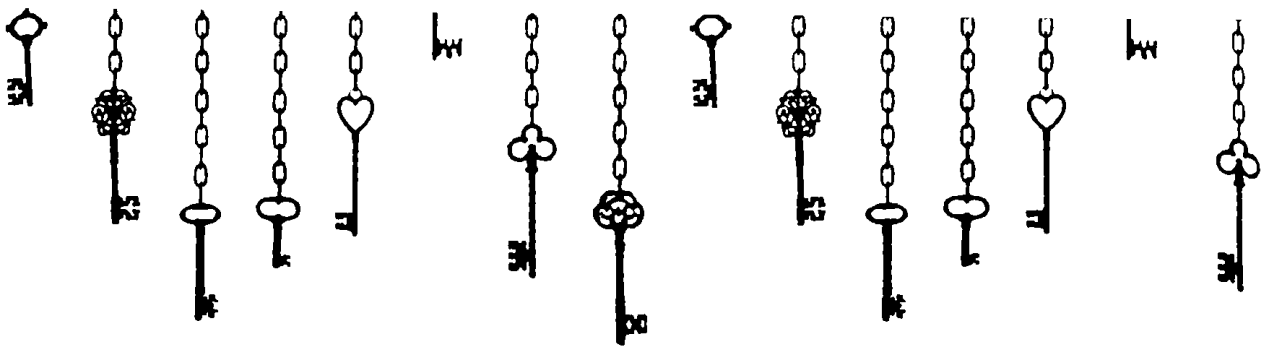
"Envy tam olarak ne kadar güçlü?"

"Kiadara'nın her biri iki yüz adam gücündedir. Eski tanrıların gayri meşru çocukları oldukları söylenir. Kana düşkünlükleri nedeniyle, kendilerini vampirlere uyumlu hale getirmişlerdir."

Camilla'nın ağzı kurudu.

Envy, sekiz yüz ölümlü adam gücüne eşdeğer rakiplerle ve kendi gibi ölümsüz güce sahip bir vampirle savaşıyordu.

İblis prens döndü, öfkeli canavarların saldırdıklarını gördüğünde hançerini kaldırdı ve gülümsedi.

KIRK DÖRT

Envy uzun bir süredir düzgün bir mücadeleye girmemişti.

Wrath'ın son yaptığı teklifi kabul etmediğine şimdi seviniyordu. Daha az baskın günahlarını düşmanları üzerinde kullanmak için silaha dönüştürmeye yönlendirmiş, öfkesini, açgözlülüğünü ve şehvetini öldürmek için körükleyecek şekilde kullanıyordu.

En iyisini sona sakladı.

Envy zihninde, *kendi* günahının hırlamasına neden olan bir sahne canlandırdı. Bir kereliğine kıskançlığını kafesinden çıkardı, biri dışında her düşüncesini tüketmesine izin verdi. Zarus, Envy'nin kapısına dayanmasının sadece bir an meselesi olduğunu bilmesine rağmen, Camilla'ya dokunmuştu.

Vampirin ellerinin onun bedeninde olduğunu, güçlerini onun üzerinde kullanırken dişlerini boynunda gezdirdiğini anımsayınca, Envy aniden arkasını dönüp hançerini Zarus'un bacağına sapladı.

Vampirin hırıltısı hayvaniydi, fışkıran kan ise tatmin edici.

Bundan sonra Zarus'un atmayan kalbine nişan alacaktı.

Arena, Envy'nin gücünün bir sonucu olarak buz kesti. Kendini kontrol etmesi, sihrini ve duygularını dizginlemesi gerekiyordu, aksi takdirde çok hızlı tükenecekti. Şimdiden soluğu kesilmiş, kahrolası kalbi olmadan vücudunu hareket ettirmek giderek daha da zorlaşmıştı.

Sadist Ölüm Tanrıçaları.

Kiadaralar pençelerini, dişlerini ve büyülü güçlerini kullanarak çılgına dönmüş aç hayvanlar gibi Envy'e saldırdılar. Envy'nin buzdan yapılmış hançerleri yaratıklara saplandı. Envy onları uçarak uzaklaştıran yumruklar atarken kendisi de birkaç darbe almıştı. Sonra onların kazanmak için gerekli her yöntemi kullanmaya hazırlıklı geldiklerini fark etti.

Kiadaralar pençelerini ve kılıçlarını zehirlerle kaplamışlardı, böylece Envy'nin zaten yavaşlayan iyileşme becerilerini daha da yavaşlatıyorlardı.

Sırtından aşağı doğru yayılan keskin acıya bakılırsa karacaottan yapıldığını tahmin etti. Eğer Hırs Hanedanlığı'nda iddiaya katılmış olsaydı, Zarus'un da aynısını yapacağı üzerine bahse girebilirdi.

Blade, Zarus'un Envy'i zehirlemeyi planladığını söylemişti ama karacaot farklıydı. Bitki sadece Yedi Çember'in en ücra bölgelerinde bulunabiliyordu ve yakılıp toz haline getirilmediği sürece zehirli sayılmazdı.

Dikenli bir kırbaç omuzlarının arasına, kanatlarının hâlâ saklı durduğu yere isabet etti. Karacaot derisinin içine işleyip haşlamaya başladığında bu acı, öfkesini daha da biledi.

Envy arkasını dönüp, Köpekgil'in göğsünde bir delik açarak hâlâ atan kalbini çekip çıkardı. Onu, diğerlerinin yanına fırlattığında geriye kalanlar cesedin üzerinde kavga etmeye devam ederken giderek daha da yırtıcı bir hal aldılar. Kiadara'nın açlığının sınırları yoktu, kan dökme arzusuna yenik düştüklerinde kendi yaralanmış uzuvlarını bile yerlerdi.

Envy kılıcını, dişlerini gösteren vampire doğru kaldırdı. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Hemen.

Ancak yine de hoş bir gösteri yapacaktı.

"Gel, oyna."

"O küçük sürtüğün kanını emip kurutmadan önce gelmesini sağlayacağım," diye alay etti Zarus.

Yanlış bir şey söylemişti.

Tükenmiş olduğunu görmezden gelen Envy, toplayabildiği ölümsüz gücünü olabildiğince kullanarak hareket etti ve kılıcını vampirin boynuna geçirdi.

Yarası yüzeyseldi, Envy'nin hâlâ oyun oynadığını gösteren bir uyarıydı.

Dönüp tekrar vurduğunda bu sefer kılıcını kemiğe isabet edene kadar derisine sapladı.

Zarus acıyla uludu.

Envy tenini parçalayan karacaot sürülmüş kılıçları güçlükle fark etti.

Bakışları aç bir şekilde, tek bir hedefe kilitlenmişti.

Hançerini vampirin sağ dizine saplayınca darbenin etkisiyle kemiği paramparça oldu. Zarus, ilk kez, o ukala tavrını kaybetti. Yüzünü buruşturarak geriye doğru sendeledi.

Envy oynamayı bıraktı. Bu arenadan sadece biri sağ çıkacaktı ve onun Envy olacağı gün gibi ortadaydı. Zarus'un gözlerinde korku belirdi.

Vampirler hızlı iyileşirlerdi ama kemiklerin iyileşmesi zaman alırdı.

Envy tekrar bir darbe vurup vampirin diğer diz kapağını da kırdığında kemik tuzla buz oldu.

Zarus bir daha ayağa kalkamayacaktı.

Kiadara her ikisinin de etrafını sarmış salyalarını akıtıyor, kuma damladığında asitli bir tıslamaya neden oluyordu. Envy'nin dikkati bir an dağıldı ve boğa boynuzlarından biri omzunu tek darbede delip geçti.

Yara iyileşmeye başlamadı.

Envy dişlerini sıktı, kendi göğsündeki olağanüstü acıya rağmen kılıcını kaldırıp Kiadara'nın göğüs kafesine sapladı.

Daha önceki yarası açıldı ama en azından Kiadara seğirerek yere yığılmıştı.

Zarus diğer iki Kiadara'yı yanına çağırmış, zayıf bir koruma hattı oluşturmuştu. Dizleri kanla beslenene ve gün boyu dinlenene kadar düzelecek gibi görünmüyordu.

Zarus güneşin doğuşunu göremeyecekti.

Geriye kalan Kiadaralar hırlayıp acı çığlıklar attılar.

Envy hançerini daha da sıkı tuttu.

Aslan ya da Şahin. Panter ya da Doğangil.

Sonunda Envy'nin nereden başladığının bir önemi yoktu. Tanrıların soyundan gelen bu yaratıkları öldürmek onu hiçbir şekilde tatmin etmiyordu. Tam bir kayıptı.

Hiç umursamadan can alan bu vampiri öldürmek için bu bile bir nedendi.

Katletme değil, dedi kendi kendine. O son darbe başka birine aitti. Envy ruhsuz bir iblis olabilirdi ama Zarus çürümüş bir pislikti. Saray halkı daha iyisini hak ediyordu.

Panter kükrerken sesinin şiddetiyle yer titretti.

Bu noktaya kadar, Envy kalabalığa hiç dikkat etmemişti; onları duymazdan gelmiş, onun yerine etlere isabet eden, parçalayan ve lime lime eden kılıcının seslerine odaklanmıştı. Şimdiyse kalabalığın tezahüratlarını, kan için haykırdıklarını duyuyordu. Kimin kanının döküldüğü umurlarında değildi.

Tribünlerde tekrar Camilla'yı aramak, hâlâ güvende olduğunu bilmek istiyordu ama yapmadı. Alexei talimatları almıştı. Talimatlara uymadığı takdirde ölümü Envy'nin elinden olacaktı.

Panter, Envy'nin etrafında bir daire çizerek dolandı, yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Şahin ise dikkat dağıtmak maksadıyla acı bir çığlık attı. Envy'nin üzerine takım olarak geleceklerdi.

Sırtındaki yaralar alabildiğine kanıyor, damlalar yere ulaştığında altın renge dönüşüyordu. Yaratıklar kokusunu aldılar, bakışları tamamen simsiyah oldu. Envy lanetliydi ama kanı hâlâ kutsaldı; bir kez tadına bakmak ölmeye değerdi. Ya da ona öyle söylenmişti.

"Güzel olduğumu biliyorum. Ama bütün gece orada öylece durup beni gözlerinizle soyacak mısınız?"

Arka arkaya sıçradılar, her biri ona hamle yaptı. Envy, panterin dişlerinden kıl payı kurtuldu ama şahinin kılıcından kurtulmakta o kadar şanslı değildi. Kılıç yan tarafından girip kaburgasına isabet etti.

Karacaot yarayı iki kat daha eziyetli hale getiriyordu, her nefes alışında nefesi daha da ağırlaştı. Altın rengi kanı, rakipleriyle önceki kurbanlarının kırmızı ve siyahıyla karıştı, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı akmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Başı... dönmeye başlamıştı.

Panter, Envy'i devirmek için dikkatini dağıttı.

Panterin dişleri boğazına geçerken kum sırtındaki yaraları biledi. Yaratığın salyasının tenine değdiği yer, sıcak kayalara çarpan su gibi cızırdadı.

Envy sıçrayarak aslanı çukura doğru fırlattığında, yaratığın gövdesi taş duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki uzuvları ve başı kıvrıldı, ölü halde yere düştü.

Envy son kalan yaratığa merhamet etmedi. Doğangil.

Yırtıcı kuş başlı canavara saldırdı, hançeri bir gözüne sapladıktan sonra diğerine geçti ve nefes nefese bir halde yaratığın kafasını koparıp bir kenara fırlattı. Karacaot tenine işlemiş yakmaya devam ediyordu. Yaralarını hemen temizlemesi gerekiyordu. Bu savaşın sona ermesi de gerekiyordu.

Envy zayıflamıştı, hem de itiraf edemeyeceği kadar çok.

Zarus ise hâlâ sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor, işe yaramayan bacaklarını sürüklüyordu.

Envy yanına yürüdü ve hançerini Zarus'un eline saplayıp olduğu yere sabitledikten sonra yaralı vampirin önünde diz çöktü, kollarını rahat bir şekilde dizlerinin üzerine koydu. Bu pozisyon daha önce tecrübe etmediği kadar çok canını yakıyordu. Ancak yüz ifadesinden acısı hiçbir şekilde belli olmuyordu.

Şu anda Zarus'un kafasını koparıp alevlere atmak çok kolay olurdu ama oyun dengelendiği için Envy yanan yaralarına rağmen bekledi. Korku Toplayıcısı ona net bir emir vermişti.

Bir an için, vampirin bugün neyin tehlikede olduğunu başından beri bilip bilmediğini düşündü.

Buna rağmen kabul edip etmediğini düşündü. Unseelieler egoları alevlendirmekte, bir galibiyeti beklenmedik olmak yerine kaçınılmaz gibi göstermekte harikaydılar.

"Kibir, insanlar ve yaratıklar için aynı şekilde en büyük yıkımdır." Envy dilini şaklattı. "Unseelie Kralı her ne teklif ettiyse, reddetmeliydin. İyi bir hayatın vardı. Kan. Âşıklar. Sana hizmet etmek ve mutlu etmek için var olan koca bir saray halkı. Yine de bir Cehennem Prensi'ne karşı gelmeye cüret ettin."

Zarus siyah kan öksürdü ama yüzünde hâlâ kötü niyetli bir isyan maskesi vardı.

"O... asla... senin... olmayacak."

Envy'nin göğsünde, karacaot kadar canını yakan bir acı yükseldi.

"Lennox sana bunun olacağını söylemiş miydi?" diye sordu. "Tacından daha fazlası için savaşacağını söylemiş miydi?"

Zarus'un buz mavisi gözlerinde öfke parladı.

"...söz verdi... kendi... kızını."

"Hangi kızı olduğunu açıkça söylediğini umuyorum. Etrafta ölümlü tanrıların hepsinden daha fazla hayvan benzeri melezleri var. Sana kutsal bir inek sözü bile vermiş olabilir."

Zarus'un yaralı dili dışarı çıktığında, sanki son darbesinin tadına bakıyor gibiydi.

"... bir... dört."

Envy kaşlarını çattı.

Vahşi Saray'da kan bağı olan dört vâris vardı, iki Unseelie prensi ve iki Unseelie prensesi. Her birinin tarifsiz sihir becerileri olduğu söyleniyordu.

Bu, Zarus'un her şeyi tehlikeye atması için kesinlikle yeterli bir nedendi.

Saray halkı sadece tüm Unseelie türüyle birleşmekle kalmayacak, aynı zamanda prensesi de düşmanlarını kıyılarından uzakta tutmaya yetecek kadar korkutucu, güçlü olacaktı.

Her Unseelie prensesinin tıpkı ebeveynleri gibi kötü olacağı, sonunda vampir prensini sırf eğlencesine bitireceği bilinirdi. Ya da muhtemelen, Karanlık Peri için daha fazla toprak talep edecekti.

Lennox yatırımını üçe katlayacağına inanmadığı sürece asla değerli bir şey teklif etmezdi. Vampir ya bunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Muhtemelen zehriyle prensesi tuzağa düşüreceğini sanmıştı.

Zarus daha fazlasını söylemeye çalışırken kendi kanında boğuldu.

Envy bunun bir anlamda ilahi adalet olduğunu düşündü.

Bakışlarını çevirip, çukurun hemen dışında, mağaranın girişindeki Blade'i gördü. Sonunda oradaydı. Karacaot artık o kadar canını yakıyordu ki neredeyse dizlerinin üzerine yığılacaktı. Kıskançlığının birazını hemen boşaltmak, tükenen gücünü tazelemek zorundaydı.

Dişlerini sıkarak Zarus'un pörsük bedenini kaldırdı.

Blade ileri adım attığında kırmızı gözleri şiddetle parlıyordu. Yeni prense tacını takmanın zamanı gelmişti.

Zarus sonunda durumun gerçekliğini kavradı, parmaklarını Envy'nin koluna geçirdi.

"Merhamet et. Teslim oluyorum!"

"Kardeşime asla saldırmamalı ya da kendi halkına eziyet etmemeliydin," dedi Envy sessizce. "Camilla'yı kaçırmak en kötü hamlendi. *Benim* olana asla dokunma."

Blade'in gözleri sadece prensteydi, güneş yavaş yavaş doğmaya başlarken dişleri parlıyordu. Bir zamanlar zarif ve gaddarca görünen bir hareketle, Zarus'un boğazını parçaladıktan sonra kopan başını havaya kaldırdı. Envy kalabalığın yaşadığı şokun yavaş yavaş azaldığını hissediyordu.

Blade kurbanlarıyla oynamazdı; o hep sert ve hızlı bir darbe indirir, isabetle hallederdi.

Envy kumun üzerinde yatan bedenlere ufak bir büyü yapıp, bir odun yığını oluşturdu.

Blade, prensin başını alevlere götürdü ve alevler yakıp küle çevirirken öylece tuttu. Zarus o kadar yaşlıydı ki kâğıdı andıran teni çıra gibi tutuştu.

Kalabalığın histerisi karanlık bir sis gibi havada asılı kaldı.

"Sessizlik." Blade'in sesi artan dehşet çığlıklarını bıçak gibi kesti.

"Kan ile." Selefinin yanmış kafasını gösterdi. "Kılıçla." Silahını kalbinin üzerine koydu. "Güç ile. Ölümsüzlük Tahtı'nı almış bulunuyorum."

Envy kalabalığı izledi; ikna olmamış gibiydiler.

Şokun etkisi geçmeden ve başka bir vâris ortaya çıkmadan önce Blade'in onları kendi tarafına çekmesi gerekiyordu.

Blade bunu biliyordu.

İki kavisli hançer çıkardı, yavaşça dönerken hançerleri tutup tribünlere baktı.

"Yeni prensinizin karşısında diz çökün. Ya da benim hançerimle ölün."

Gerginlik duman kadar yoğun bir şekilde havada asılı kalırken güneş yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Yakında vampirlerin geri çekilmeleri gerekecekti ama Blade'in çıkışlarda muhafızları vardı.

Diz çökmedikleri takdirde hepsinin yanışını seyredecekti.

Camilla'nın yanında duran Alexei yumruğunu göğsüne götürdükten sonra dizinin üzerine çöktü. Gururlu sesi tribünlerde yankılandı.

"Ölümsüz Kalpler'in meşru vârisi. Sizi şereflendiriyorum. Prens Blade."

Gergin sessizlik uzadı. Sonunda, birkaç başka vampir de aynısını yapıp, yeni prense yeminlerini bildirerek diz çöktüler.

Kısa süre sonra tüm arena diz çökerken fısıltıları havayı doldurdu.

Blade artık Ölümsüz Taht'ın sahibiydi.

Kırmızı gözlü prens artık hükümdardı. Envy'nin bildiği kadarıyla bu bir ilkti.

Envy daha güçlü bir vampiri tahta geçirerek bir hata yapmadığını umarak, Blade'e baktı. Zarus zalim ve sinsiydi, halkına karşı kabaydı ama Envy onun nasıl yönettiğini biliyordu.

Blade ise bir bilinmezdi ama onun halkının ihtiyacı olan prens olacağını umuyordu.

Öyle ya da böyle bunu zaman gösterecekti.

Sonraki birkaç ay içinde, Blade'in dikkatini siyasi güçlerini birleştirmek, vampir asiller arasında işleri düzeltmek için bir eş bulmaya vererek sarayını ve yönetimini kurmakla meşgul olacağını, iblislerle herhangi bir sorun başlatmak istemeyeceğini umuyordu.

Eğer olmazsa...

Wrath hiç şüphesiz daha büyük bir tehdidin ortaya çıkmasına izin verdiği için Envy'i sorumlu tutacaktı.

O köprüyü o aşamaya geldiklerinde geçmeleri gerekecekti.

Şimdilik, Envy'nin hiç kimse giderek zayıfladığını fark etmeden önce yaralarıyla ilgilenmesi, bir sonraki ipucunu bulması, Camilla'yı buradan götürüp sonra bu lanet olası oyunu kazanması gerekiyordu.

KIRK BEŞ

Camilla kapana kısılmış gibi hissederek odasında aşağı yukarı yürüyordu.

Dövüş bir saatten uzun süre önce sona ermişti ve Envy daha hâlâ odaya dönmemişti.

Alexei onu buraya getirmiş, kapıyı dışarıdan kilitleyip gitmişti.

Camilla kapı kolunu zorlamış, kilidi açmaya çalışmış ama bir faydası olmamıştı. Vampir bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söylemişti ancak *Camilla* bir tutsak gibi hissediyordu.

Odanın altını üstüne getirdi, ilaç kavanozları, üzerinde saklayabileceği ince bir hançer ve kınının olduğu küçük bir çanta buldu. Envy'nin ona verdiği hançeri Bloodwood Ormanı'nda kaybettiği için, şimdilik bununla idare edecekti. Hızlı yazılmış bir not buldu:

Prensin yaraları için, ihtiyaç oldukça tekrar uygulayın. Asla unutma: Sert vur, küçük kuzu.

-Blade.

Camilla gülümsedi. Nasıl tanışmış olursa olsunlar, o da Blade'e şans diledi.

Odasının önünden yine telaşlı ayak sesleri geldi. İçeri kilitlendiğinden beri binlerce kişi oradan geçmiş olmalıydı.

Konuşmalardan ufak tefek bir şeyler duyduğu kadarıyla saray tam bir kaos içindeydi.

Görünürde daha önce sadece kraliyet soyundan vampir vârisler bir prensi tahttan indirmişti ve Blade'in kırmızı gözleri bunu daha da tuhaflaştırıyordu.

Kimse Blade'in yeni konumu ya da iddiasıyla ilgili ne yapacağını bilmiyordu.

Kimileri onun göz rengine rağmen bir kraliyet mensubu *olduğunu* söylüyor ve sonrasında bununla ilgili kavgalar çıkıyordu.

Böyle bir iç ayaklanma sırasında vampir sarayı Camilla'nın olmak isteyeceği en son yerdi.

Camilla, Waverly Green'deki galerisini, arkadaşlarını ve hayatını düşündü. Bunny'i düşündü, tatlı tüylü arkadaşının şu anda burada onunla olmasını her şeyden çok istedi. Onu sımsıkı sardığını düşünerek yaşadığı o hissi çağırmaya çalıştı. Faydasızdı.

Kedisi ve arkadaşları dışında, Camilla geri kalan hiçbir şeyi özlemiyordu.

Yatağın kenarına oturup, meyanköklü kelepçeleri ve gerdanlığı çıkardı. Dışardan gelen bir ses dikkatini çektiğinde hemen kapıya koşup vurmaya başladı.

"Merhaba?" diye seslendi.

"Demek buradasın." Vexley'nin ağır konuşmasını duydu. "Camilla, hayatım. Kapıyı aç."

Camilla başını kapıya vurmayı düşündü.

"Kilitli. *Senin* tarafından kilitli."

"Ya."

Tık.

Kapı açıldı, karşısında Vexley ve yeni kız arkadaşı duruyordu. Sukkubus sivri uçlu kuyruğunu salladıktan sonra Vexley'yi duvara yasladı, dilini yüzünde gezdirdikten sonra göz kırparak oradan uzaklaştı.

Camilla, kadının kilidi kırma konusundaki yardımına Vexley'nin şu anda bu kadar uyarılmış olmasından tiksinmeyecek kadar çok minnettardı. Gözlerini Vexley'nin yüzünden ayırmadı.

"Waverly Green'e mi dönüyorsun?" diye sordu, koridora göz gezdirirken.

Alexei yoktu. Envy yoktu. Onu içeri kilitleyen muhafızlar yoktu.

"Dönüyorum. Ama eğer geri dönmenin bir yolunu soruyorsan, bu sana başka bir sahte resimden daha fazlasına mal olacaktır, aşkım." Vexley gülümsedi ve yakınlaştı. "Bu sefer evlilik teklifimi kabul etmeni istiyorum."

Camilla onun bu durumu kendi avantajına kullanmasına şaşırmamıştı ama Waverly Green'e geri dönmenin bir yolunu sormadığını fark edince buna *kendisi* daha çok şaşırdı.

Eğer normal hayatına balıklama bir hızla koşup geri dönmenin, kaçmanın bir zamanı varsa şimdi tam zamanıydı. Oyunlar, Yeraltı Dünyası, vampir savaşları ya da Günah Hanedanlıkları olmayacaktı. Ancak

kedisine kavuşmayı her ne kadar çok istese de henüz evine dönmek istemiyordu. Hâlâ yeteneğini geri kazanması gerekiyordu.

Vexley'den geri geri uzaklaştı, yavaşça başını salladı.

"Yanlış anladın. Ben gitmek istemiyorum."

Vexley eliyle bileğini kavradı, kemikleri adeta birbirine geçmişti.

"*Sen* yanlış anladın. Bu bir tercih değil. Zarus'un ölümü bir sonraki ipucumu almama engel oldu."

"Bunun benimle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Oyunu kaybettim, Camilla. Benim için bitti. Ama sen bir nedenden ötürü buradasın, sen benim acımı hafifleteceksin, değil mi?"

"Bırak beni."

Vexley bileğini daha da sıktı ama yüz ifadesi son derece sakindi. Bu Camilla'yı dışa vurduğu öfkesinden daha çok korkutmuştu. Ses tonu keyifli, aldatıcıydı. Sanki Camilla'nın tek ihtiyacı olan Vexley'nin onu dize getirmesi, nedenini görmesini sağlamasıydı.

"Oluru bu, Camilla. Karım olarak geri döneceksin. Daha fazla sahtecilik yapacağız. Çok fazla para kazanacak, ikimiz için de ölümsüzlüğü satın alacağız."

"Bu yüzden mi oynadın? Ölümsüz olmak için mi?"

Vexley'nin keyifli yüz ifadesi değişti. "Nedenlerim var, tatlım. Şimdi gel hadi."

"Sana, *bırak*, dedim."

Sakinlik maskesi paramparça oldu, daha önce de gördüğü adamın gerçek yüzü ortaya çıktı.

"Ben ödül almadan dönmeyeceğim, Camilla. Bu sen olsan bile." Vexley'nin bakışları buz kesti, dudaklarında zalimce bir gülümseme belirdi.

Camilla'yı tekrar odaya sokup onu duvara yapıştırdı.

"İlk önce, karnına bir vâris koyacağız."

Boştaki elini ikisinin arasından sokup, sanki ona zorla sahip olmaktan bahsetmiyormuş gibi nazikçe karnını okşamaya başladı. Sanki teklifinde bir tatlılık ya da nezaket varmış gibi.

"Vexley," dedi tekrar, sakin kalmaya çalışıyordu. "Bunu yapmak istemezsin. Bırak beni."

Camilla çıldırmış gibi etrafa bakındı; Blade'in ona verdiği lanet olası hançer hâlâ kınında, ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Vexley eğildi, gözleri tehditkârdı.

Bu adamın cemiyeti gamsız biri olduğuna nasıl inandırdığı gerçekten bir muammaydı. Camilla onun orantısız gülümsemesini aslında doğru ve yanlış kriterlerinin ne kadar ayarsız olduğunu gösterdiğini şimdi görebiliyordu.

Korkusunun ve öfkesinin açığa çıkıp, derisinin altında toplandıklarını hissetti. Vexley'ye onu bırakması için son bir şans daha verecekti.

"Bırak beni, Vexley. Hemen."

Sesi sakin, dingindi. Bu bir aldatmacaydı. Vexley'nin kandığı bir aldatmaca.

Ona sanki ruhlarını hemen orada birbirlerine geçmeye zorlayabilirmiş gibi biraz daha bastırdı. *O* evlenmek istiyordu. Ölüm onları ayırana kadar. Camilla en azından bu dileğinin bir kısmını gerçekleştirecekti.

Vexley'nin o sırada göğüslerinin birleştiği yere değil, bir katilin hançerleri gibi parlayan gözlerindeki gümüş renge dikkat etmesi gerekirdi.

Ancak Vexley ne o kadar akıllı ne de dikkatliydi. Bencil tavrı sonu olacaktı.

Tutuşunu hiç gevşetmedi. Artık Camilla'nın umurunda değildi.

O bağlantıyı, adamın dokunduğu her yeri tek tek kullanarak, teninin altında kabaran o tuhaf hissi serbest bıraktı. Belki de delirmişti ama bu kadarı fazlaydı.

Yıllar süren işkence, korku, geri çekilmek ve kendi içine kapanmak bastırılmış bir duygu seliyle patladı. Tıpkı yıkılan bir baraj gibi, tuttuğu her şey sel olup aktı.

"Bu da–"

Vexley'nin elleri onunla birleşmiş, artık ne kadar uğraşsa da çekemeyeceği şekilde yapışmıştı.

Camilla kayıtsız bir şekilde onun titremesini, vücudunun şiddetli bir şekilde sarsılışını, ağzında oluşan köpükleri seyretti, tıpkı kabaran bir denizde biriken köpükleri andırıyordu.

Domuz herif, kendi pisliğine yığılıp son bir kez daha titremeden önce Camilla ondan sidik ve dışkı kokusu aldı.

Geriye doğru bir adım attığında bakışları duygudan yoksun, hareketsizdi. Uzakta, belki de sadece zihninde, tanıdık bir kadının kahkahasını sırtından aşağı doğru hissetti. Karanlık bir saniye için annesinin onunla gurur duyacağını düşündü.

Başını kaldırmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu; belki de onun orada olduğunu, gölgelerin arasından seyrettiğinin farkındaydı. Belki de sadece orada olmasını dilemiş ve o da gelmişti. Yaptığı şeyin ahlaksızlığı ya da en ufak bir pişmanlık hissetmemesi ile çağrılmıştı.

Envy ışığa çıktı, gözleri ona kilitlenmişti. Camilla'nın ayaklarının dibinde yatan ölü adamla ilgili hiçbir şey söylemedi. Yüz hatlarında herhangi bir yargılama, korku ya da iğrenme emaresi yoktu.

Camilla da *onun* vücudundaki yaralardan akan irinlerle ilgili hiçbir şey söylemedi.

Ya da arenadaki vahşi öldürme şeklinden, ölümden almış gibi göründüğü keyiften bahsetmedi.

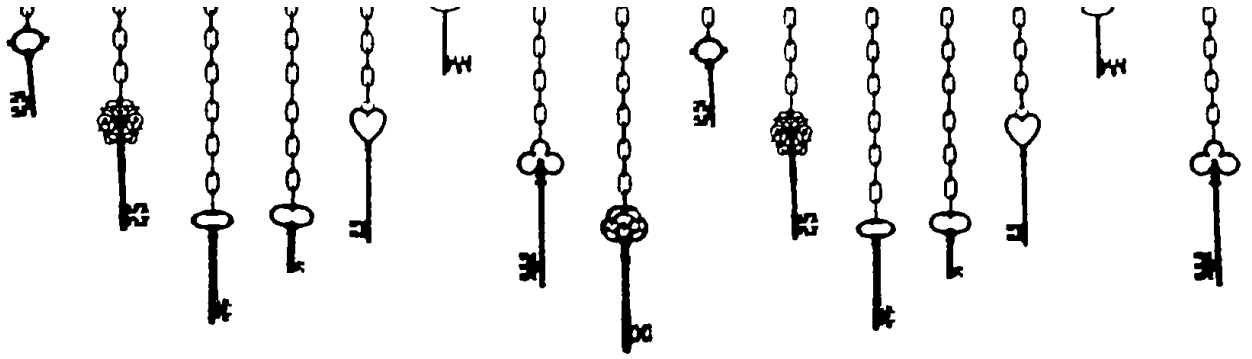
Belki her ikisi de lanetlenmiş, pürüzsüzleşmesi gereken tırtıklı kenarları olan, hizaya sokulacak tüm doğru yerleri kırılmış kötü varlıklardı.

Envy elini uzattı ve bekledi.

Camilla ona gitmeden önce, Blade'in hediye ettiği çantayı aldı. Üzerinden atlayıp geçerken Vexley'ye bir daha bakmadı. Şu anda, Camilla pişmanlık ya da endişe hissedebilecek bir halde değildi. Şok bile hissedemiyordu.

İçinde sakladığı duygular her neyse, sanki hepsini kullanmış gibi boşalmışlardı.

Envy'nin kana bulanmış elini tutan Camilla ona bakıp başını salladı ve kendini, onları vampir sarayının katliamından hızla uzaklaştırması için yapacağı sihre hazırladı.

KIRK ALTI

Envy, savaş duyuları tetikte ve karacaotun neden olduğu acı onu hâlâ yakıp kavurarak duyularını keskin bir bıçak gibi bilerken, Camilla'yı arkasına aldı.

Topraklarının sınırlarına yakın bir yerdeki özel evin dışında durdular. Camilla'yla konuşmak, biraz önce şahit olduğu şeyi sindirmek ve onu şatosuna götürme riskini alıp almayacağına karar vermeden önce kendini temizlemek için bir fırsat kolluyordu. Sarayının zayıflamasının en kötü halinin saklı olduğundan emin olmak için ilk önce malikânesine gitmeliydi.

Ancak şimdi, bunun biraz beklemesi gerekiyordu.

Ormanın kenarında hareket eden bir gölge, tek bir şeyi işaret eden karanlık bir hisle geldi. Peri.

"Açıklığa çık, yavaşça," diye emretti Envy.

Unseelie kendini gösterdi.

Adamın gür beyaz saçları, soluk sarı gözleri ve mürekkepten daha koyu kirpikleri vardı. Kahverengi çizmeleri eskimiş olsa da kaliteliydi, gömleğini yapılı ve ölümcül koyu bronz kollarını gösterecek şekilde kıvırmıştı. Kıyafetleri kırışmıştı ama Envy karanlıkta bile kumaşın kaliteli dokusunu görebiliyordu. Perinin kafasında zarif sivri kulaklarını saklayan, öne düşürdüğü bir şapka vardı.

Ormandan telaşla fırlamış, silahları olmayan fani bir avcıya benziyordu ancak çoğu kimse, silahın *kendisi* olduğunu fark edemezdi.

Envy onu ismen de olsa hemen tanıdı.

"Ormanda genç kızları avlamaktan çok uzaklardasın, Wolf."

"Söylentiler çoğalıyor." Peri gülümsedi, yüzünü biraz daha gösterdi ve insan kılığına girdiği halini bir kenara bıraktı. "Yeni bir vampiri tahta geçirdiğin söyleniyor."

Wolf'un sesi ahenkli ve büyüleyiciydi, yıllar içinde birkaç ölümlüyü baştan çıkarmak için kullanılmıştı. Ses tonu saray halkı arasında bir

zamanlar mevki sahibi olduğunun göstergesi olsa da şu anda evinden çok uzaklardaydı.

Envy onun dedikodu köşesinden alıntı yaptığı gerçeğini gözden kaçırmamıştı. Wolf muhtemelen Haset Hanedanlığı'yla ilgili söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için gelmiş, koruma büyüsünün sınırlarını test ediyordu. Söylentiler tabii ki doğruydu ancak Envy'nin yaptığı koruma büyüsü, çoğu kimsenin tahmininden daha küçüktü ve sadece kendi malikânesini koruyordu.

"Lennox'dan bir mesaj mı getirdin?" diye sordu Envy.

Peri biraz daha yaklaştı, aniden Camilla dikkatini çekti. Çok meraklıydı.

Envy'nin elindeki hançeri son kurbanlarının kanına rağmen hâlâ az da olsa parlıyordu.

Unseelie hançeri fark ettiğinde sanki keyiflenmiş gibi gülümseyerek geri adım attı.

"Söylentiler, söylediğim gibi." Wolf'un gülümsemesi büyüdü. "Hoş, küçük, *şaşırtıcı* söylentiler."

Hâlâ Camilla'ya bakıyor, sonu iyi bitmeyecekmiş gibi gözlerini ayırmıyordu.

Envy üzerinden kötülük akarak ileri adım attı.

"Sabrım tükeniyor."

"Kraldan bir mesajım yok," dedi Wolf. "Ben sadece söylentilerin doğru olup olmadığını merak ettim. Doğru olduklarını görüyorum. Hem de keyifle."

"Eğer yeni vampir prensi merak ettiysen, o zaman neden buraya geldin?"

"İkisinin birbiriyle ilgisi yok." Peri tekrar gülümsediğinde, bu seferki tıpkı adı gibi kurdu andırıyordu. "Sizinle görüşeceğiz, kışların güzel hanımefendisi. Değişen mevsimler hep çok güzeldir."

Envy onu kılıcıyla doğramadan önce Unseelie gitmiş, çoktan bir gerçeklikten diğerine geçmişti.

Tekrar Camilla'ya döndüğünde, günahı ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Bir an için, Camilla hayalet görmüş gibi oldu.

"Onunla daha önce karşılaştın mı?" diye sordu Envy şüpheyle.

Camilla'nın bakışları perinin gözden kaybolduğu yere döndü.

"Herkes onun efsanelerini bilir."

"O kadar büyülenmiş görünmemeye çalış." Envy'nin tavrı, Camilla ona cevap vermeyince daha da kötü bir hal aldı. "O kadınları avlar."

"O hikâyeler tam olarak doğru değil." Camilla bu söyleminden sonra altdudağını ısırdı.

"Öyle mi? Lütfen beni aydınlatın, Bayan Antonius."

"Wolf kadınları tercih eder ama onları yemek için avlamaz. Aslında..." Boğazını temizledi. "En azından masallarda anlatıldığı gibi. Wolf'un iştahı... Waverly Green'de çoğu kimse onun evlerine girmek için genç kızları kandırdığına inanır. Bu, en azından erkeklerin tedbir amaçlı anlattıkları bir hikâye ama benim duyduğum kadarıyla, genç kızlar Wolf'u gördüklerine sadece memnun olurlar. Onunla bir gece... Erkeklerin bu gibi hikâyeler uydurmaları için yeterli bir tehdit."

Envy bir vampir prens ve efsanevi canavarlarla savaşmıştı ama Camilla'nın yüzü sadece lanetli bir Unseelie ve onun yatak odasındaki marifetleriyle ilgili heyecanlı hikâyeleri anımsadığında kızarmıştı. Eve çıkan merdivenleri tırmanırken yaraları hâlâ yanıyordu.

Sanki Envy ona *kendi* efsanevi diliyle bir orgazm yaşatmamıştı.

Kıskançlık, soğuk ve amansız bir halde bedenine yayıldı.

"Gel," dedi, ses tonu buz gibi ve *belki* biraz da kabaydı. "Tabii eğer Wolf'un geri dönmesini ve seninle ilgilenmesini istemiyorsan."

Envy ona odasını ve ortak banyoyu gösterdikten sonra kendi yatak odasına geçti. Kır evi büyüktü ve güzel dekore edilmişti, başkalarının kıskanmasını arzulayan bir prense uygundu. Aynı zamanda Envy gizlice saray halkını kontrol ederken Camilla'nın vakit geçirmesi için de mükemmel bir yerdi. Tabii yaralarıyla ilgilendikten sonra.

Gömleğini yavaşça çıkarırken söylendi. Kesikleri daha sadece kısmen iyileşmiş, kıyafetini çıkarırken derisinin tekrar açılmasına neden olmuştu.

Envy'nin canını yakan bir şey daha vardı. Dövüşten hemen sonra, bir sonraki ipucunun verilmesini beklemişti ama bir mesaj gelmemişti.

Ve Camilla'ya gelince... Onun sırları olduğundan zaten şüpheleniyordu ama teninden minik şimşek ağları gibi çatırdayarak beliren sihre bir an için kendi bile şaşırmış gibiydi.

Onun bu yeteneğe sahip olduğunu bilip bilmediği ya da bir şoka neden olup olmadığı hâlâ ilgilenilmesi gereken bir konuydu. Doğada yaratıkların bu gibi güçleri vardı; elektrikli yılan balıkları bunlardan biriydi. Bu da Envy'nin onun bir şekil değiştiren olabileceğini düşünmesine neden oldu.

Tam olarak bir şekil değiştiren değilse bile, çok sıra dışı bir soydan geliyor olmalıydı; uzak bir akrabasından gelen bir değiştirici kanı kendini bu şekilde gösterebilirdi.

Perilerin de onun gibi bazı yetenekleri olabiliyordu, sihir ve yetenekler. Yine de Envy, onda bir Seelie kanı olduğuna dair bir belirtiye rastlamamıştı. Kulakları normal insanınkiler gibiydi. Bu geceye kadar, herhangi bir sihir belirtisi de görmemişti. Ona masaj yaparken teninde herhangi sihirli bir dövmeye rastlamamıştı. Ayrıca bir koruma büyüsü, hafif olsa bile tespit edilebilirdi.

Peri ya da şekil değiştiren değilse, o zaman başka ne olabilirdi?

Envy'nin elleri tam pantolonunun iplerindeyken arkasından Camilla'nın kesik bir nefes aldığını duydu.

Aynaya bakmamıştı; sırtındaki yaraların pek hoş olmadıklarını zaten biliyordu. Yaraları derindi, bazı yerlerde kemiğe kadar iniyorlardı ve karacaot derisini yiyip bitirmişti.

Belki de bir kereliğine, yaralarının izi bile kalabilirdi.

Hanedanlığının sembolü olan, sağ pazısındaki dirseğinin üstünden başlayıp, omzuna doğru kıvrılarak göğsüne uzanan dövmesinin bile tekrar elden geçmesi gerekebilirdi.

"Hiç durmadılar," dedi Camilla sessizce.

Dokunuşu tüy kadar hafif ve son derecede baştan çıkarıcıydı.

Envy ressamın ellerinin neler yapabileceğinin farkındaydı.

"Bayan Antonius." Envy ses tonunun sert çıkmasını beklemişti ama çok kısık, kendi kulakları için bile çok davetkârdı. "Odanıza gitseniz iyi olur."

"Bir merhemim var."

Parmaklarını, düğüm olmuş gergin omuz kaslarında gezdirdi, dokunuşlarıyla yavaş yavaş rahatlayana kadar devam etti.

"Ve banyonuz için birkaç ot. Blade hediye etmişti."

Envy buna gülümsedi, akıllıca bir hamle gördüğünde bunu takdir ederdi.

Yeni veliaht prens daha şimdiden ittifaklarını güçlendiriyor, daha önceki hükümdarın hatalarını telafi ediyordu. Envy, Unseelie Kralı'nın bu oyunun fazlasıyla sorunsuz sona ermiş olmasına memnun olacağından şüpheliydi. Lennox hiç şüphesiz karmaşa ve nifak yaratmak, sarayları birbirine düşürmek istemişti.

Ayrıca, artık Envy Lennox'un Zarus'a saraylarını evlilik yoluyla birleştirecekleri sözü verdiğini bildiğinden, Blade'in vampir bir gelin alma niyeti olduğunu öğrendiğinde küplere bineceğini biliyordu. Blade daha şimdiden Garez Adası'ndaki asil ailelerden birinin kızını seçeceğini duyurarak, tahttaki iddiasını daha da sağlamlaştırmıştı.

Akıllıca bir hamle daha. Artık Blade'in tacını ele geçirme planları yapmış olabilecek tüm asiller, vârislerinin onun yanında ülkeyi yönetmesi için planlar yapmaya başlayacaklardı. Yeni vampir prens, bir periyle evlenip daha fazla soruna neden olma riskine girmezdi.

Ayrıca, Blade yemek olabilecek herhangi birine âşık olmayı reddetmişti. Bunu da gayet açık bir şekilde belirtmişti. Envy, Camilla'nın onun yanında güvende olacağına kısmen bu sebepten emindi. Vampirin bu kuralından sadece bir kez saptığını duymuştu. Bir kurt adamla başını belaya soktuğunda.

Düşmanlar enteresan yatak arkadaşları olabiliyorlardı.

Lennox bunu bilmiyor olmalıydı ya da Blade'i kandırarak yanına alabileceğini düşünmüştü.

"Kolun ve göğsün... ikiz kurtlar mı?" diye sordu Camilla.

Envy zorlukla yutkundu. Neyse ki dövmesi hâlâ sağlamdı.

"Çift başlı bir kurt. Hanedanlığımın sembolü."

Envy, Camilla'nın dövmeyi incelediğini, üst kolunun tamamını ve sonra göğsünün sağ tarafını nasıl kapladığını seyrettiğini hayal etti. Kurdun gövdesinin alt kısmı hemen dirseğinin üzerinden başlıyordu; arka ayaklarının üzerinde duruyor, gövdesi omzuna doğru uzanıyordu. İlk kafası göğsüne dönerek omzundan kıvrılıyor, ağzı kapalı ve bir şekilde huzurlu, düşünceli görünüyordu.

İkinci kafa ise daha aşağıda, göğüs kaslarının tamamını kaplıyordu ve saldırgandı. Çenesi açık, dişlerini görünmeyen bir düşmana gösteriyordu.

Canlı yeşil gözleri haricinde, Envy bu dövmeyi renksiz tercih etmiş, gölgelerin neden olduğu kontrastın daha çarpıcı bir güzellik yaratmasını istemişti. Işık ve gölge sanatından oldum olası çok etkilenmişti.

Dövmesindeki kurtlar asla erişemeyecekleri bir şeyi sonsuza dek kovalıyorlardı.

Asla tatmin olmuyorlardı. Yeşil gözlü ve tehlikeli canavarlar. Tıpkı onun gibi.

Camilla hiç haber vermeden Envy'nin ilk kesiğini merhemle kapladığında yara ateş gibi yandı. Envy dişlerini sıkarken o küçük, güzel eller otlarla ağır ağır işkenceye devam ettiler. Kuşkusuz, ilk yarası şimdiden daha iyi hissettiriyordu.

Camilla kısa sürede her bir pençe izini ve yarayı tedavi etmişti.

Boğanın boynuzunun girdiği delik Envy'i çok kötü yaralamıştı ama kısa sürede o yara da yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı. Teni sanki ateş karıncaları yarada yuva yapmış gibi kaşınıp yanıyordu.

Camilla bir elini Envy'nin sağlam omzuna bastırdı, kendine doğru çevirerek yüzüne bakmasını bekledi.

Büyük bir kısmı artık sadece hafif bir ağrıya dönmüş olsa da Camilla onun acısını sanki kendisi hissediyormuş gibi irkildi.

Envy'nin göğsünde sadece tek bir yara vardı ama içlerinde en kötüsüydü. Panter çok iyi bir darbe indirmiş, pençesiyle neredeyse bağırsaklarını deşmişti.

Camilla'nın gözleri göğsünden göbeğine inen pürüzlü çizgiye takıldı.

Orada bir duygu kıpırdandı.

Camilla yavaşça onun göğsüne dokundu, kaşlarını çattı. "Kalbin..."

Eğer kalbi yerinde olsaydı, şu anda deliler gibi atardı.

Envy nazikçe onun ellerini geri çekti. "Yakında tekrar büyüyecek."

Camilla'nın yüz ifadesi dehşet doluydu. "Ne? Nasıl?"

"Ufak bir... sorunla karşılaşmamış olsaydım vampir sarayına peşinden daha çabuk gelebilirdim diyelim."

Camilla ona baktı, ne söyleyeceğinden emin değil gibiydi.

"Özür dilerim," dedi sessiz ve nazik bir şekilde.

Bu Envy'nin içinde ilkel bir şeyin uyanmasına, homurdanmasına neden oldu.

"Senin kılıç salladığını anımsamıyorum, sevgilim. Başka birinin adına özür dileme."

"Başka şekilde söyleyeyim." Gümüş rengi gözleri kızgınlıktan parladı. "Özür dilerim ama bu çok acıyacak."

Camilla merhemi göğsünden aşağı doğru hiçbir yerini atlamadan yayarken, yaranın üzerine merhemi sürdüğü eli artık hiç de nazik değildi.

Envy küfredip irkilerek geri çekildi ama küçük cehennem canavarı da onunla hareket ediyor, zalim bir verimlilikle işini bitiriyordu.

"Bitti." Kavanozun kapağını çevirdiği sırada ses tonu tuhaftı. "Bu kadarı yeterli olacaktır. Blade'in notunda gerek olursa tekrar sürün diyordu."

Otlarla dolu çantayı hâlâ iyileşmekte olan göğsüne çarptı.

"Banyo suyuna bu karışımdan iki çimdik at ve yirmi dakika içinde bekle. Tavrını değiştirmez ama yaralarını güzelce iyileştirir."

Lanet olası azizler, Envy bir kaya gibi sertleşmişti. Yine.

Camilla gitmek için arkasını döndü ama Envy elini yakalayıp kendine doğru çekti.

Camilla'nın arzusu ona arenada aldığı her darbeden daha sert vurmuştu. Kendi diyarına geldiklerinden beri bu ondan aldığını hissettiği en güçlü duyguydu.

"İzin verin de size layığıyla teşekkür edeyim, Bayan Antonius."

Camilla ona daha zekice bir cevap veremeden, Envy dudaklarına yapıştı.

KIRK YEDİ

Camilla kısa süre önce daha azı yüzünden bir adam öldürmüştü. Ancak Envy'nin arsız öpücüğü... onu tekrar hayata döndürmüştü.

Buzdan bir kozaya hapsedilmiş, yaptığı şeyin dehşetiyle donmuş olsaydı, şu anda onu kırıp kurtulmuştu. Envy'nin ateşi tüm karanlığı, Camilla'nın ruhundaki soğuk yerleri ele geçirmiş, onu ısıtıyor, *her şeyi* hissetmesini sağlıyordu. Korunan. Güvende. Canlı. Tutkulu.

Güçlü elleri her yerine dokunuyordu. Ellerini saçlarında, boğazında, kalçalarında ve baldırlarında gezdiriyor, göğüslerini avuçluyordu, sanki kadının vücudu en sevdiği tuvalmiş gibi her yerini okşuyordu.

Camilla'nın iç çekişleri onun boyası, dudaklarıysa en büyük ilham kaynağıydı.

Envy onun tadına baktı, tahrik edip ısırdı ve sahiplendi. Dudaklarını asla bırakmadan, dilini Camilla'nın dilinde bitmesini hiç istemediği bir dans gibi döndürüyordu.

Bu öpüşme bir savaş, bir yakarış, kurtuluşa giden bir yol ya da en büyük yıkımlarıydı.

Oyunları samimi bir hal almıştı. Envy'nin her hamlesi karşılık vermesine neden oluyordu. Camilla onu kışkırtınca, adam da bu iyiliğe birbirlerinin kıyafetlerini parçalayana kadar karşılık verdi. Herhangi bir kısıtlama düşüncesinden kurtuldukları gibi vücutlarını ayıran giysilerden de kurtuldular.

Camilla bunun ne olduğunu umursamadı. Başyapıt, kaos, bir farkı yoktu. Bu hazdı: mest ediciydi, saftı ve Camilla hepsini yudum yudum içti.

Envy'nin nasırlı teni Camilla'nın yumuşaklığı karşısında sert, sürtünmeleri beklenmedik bir zevkti. Camilla vampir sarayında giydiği bu kumaş parçasından nefret etmişti; şimdiyse elbisenin açıkta bıraktığı çıplak teninden, onun sevmesi ve okşaması için sunduğu erişimden keyif alıyordu.

Camilla da ona özgürce dokunuyordu, avuçlarını çıplak göğsüne koyduğunda altındaki sert kasların, daha dakikalar önce son derece yaralı olmasına rağmen şimdi ne kadar yumuşak olduğuna şaşırmıştı.

Kolunu ve göğsünü kaplayan özenle yapılmış dövmeler kemer çizgisindeki koyu yeşil yazı kadar güzeldiler. Camilla parmaklarıyla hepsinin üzerinden geçti, daha aşağıya inip, kalçalarında suç teşkil edecek kadar düşük duran pantolonunun çizgisinde dolanırken Envy'nin kesik nefeslerini dinledi.

Tüm yaralarına rağmen, Envy şimdiden tahrik olmuş, kalın aleti pantolonunu sıkıştırmaya başlamıştı.

Camilla onu serbest bırakmak, verdiği rahatlamanın aynısını ona da sunmak istedi.

Yavaşça pantolonunu açmaya başladı.

Devleri katledebilecek güce sahip kolları onu tutup kaldırarak kendine çekti, hareketlerini engellerken son derece nazikti.

İstekli, açgözlü bir şekilde başlayan öpüşmeler daha narin, korkak denemeyecek kadar nazik bir hal aldı. Dudakları birbirinin tadını çıkarmaya, sanki bir kereliğine birbirleriyle ilgili her şeyi öğrenmek, keşfetmek için dünyanın tüm zamanına sahiplermiş gibi hareket etmeye başladılar.

Bu, baştan çıkarıcı, baş döndürücüydü. İnsanın dizlerini boşaltan ve kalp atışlarını hızlandıran türde bir öpüşmeydi. Değişikliğini takdir etmesi, tatlılığının keyfini çıkarması kısa sürdü.

Envy'nin dili onunkine dokunduğunda, bu miskin temasla sıcaklık karnından aşağı indi. Aynı hareketi baldırlarının arasında yaptığı, sırtı yataktan yay gibi yükselip sıcaklığın omurgasından yukarı çıktığı anılar aklına geldi.

Elleri bedeninin üzerinde hareket ederken, bunun sahiplenici olmak ve öldürücü ihtiyaçla ilgisi kalmamıştı. Bu artık Camilla'nın nefesinin kesilmesine neden olan bir soru, onu mahvetmekle tehdit eden bir cevaptı.

Tüm bu kışkırtmalar, gizli oyunlar, sadece tek bir geceleri olduğunu bilmenin çekiciliği ve Camilla'nın bunu sürdürmek istemiş olması, mümkün olduğunca uzatmak istemiş olmasıyla ilgiliydi. Her şey eğlenceli bir oyun olarak başlamıştı. Bir süreliğine yalnızlığını unutmanın, zaman geçirmenin keyifli bir yoluydu.

Envy'nin şu anda yaptığı, bu hareketi... Camilla'nın titizlikle inşa ettiği duvarları yıkmakla tehdit ediyordu.

Camilla bu özel oyunun kurallarını bildiğini düşünmüştü ama şimdi Envy onu gerçekten bir anlam ifade ediyormuş gibi öpüyordu. Sanki bu sadece bir gece geçirmekten ibaret değilmiş gibiydi.

Sanki daha fazlasını kazanmak için oynuyor gibiydi.

Ve bu korkunç farkındalık, Envy'nin aslında hâlâ oyun oynuyor olabileceği, Camilla'nın hazır olmadığı bir gerçekle yüzleşmesine neden oldu.

Camilla sanki düşüyormuş, göklerden yere çakılıyormuş gibi hissetti ve bu sırada Envy tutunduğu yıldızmış ve arzuları lanet olası gökyüzünün tamamını aydınlatıyormuş gibiydi.

Belki de kaderlerinde çarpışmak olan kuyruklu yıldızlardı.

Camilla şişmiş dudaklarına dokunarak geri çekildi. Vücudu karıncalanıyor, onun dudaklarının yokluğunu arıyorlardı.

Envy ellerini onun saçlarında gezdirdi, sanki şimdiye kadar gördüğü en değerli, en ilgi çekici sanat eseriymiş gibi yüzünü ellerinin arasına aldı.

O ellerde hâlâ kan vardı. Ancak şiddeti Camilla'yı korkutmuyordu.

Avucunu yavaşça göğsüne koyup hâlâ arzuyla zonklayan sertleşmiş meme uçlarını okşamak yerine kalbinin atışını hisseden Envy'i seyretti.

Envy'nin şu anki bakışı tehlikeliydi. Bu son derece vahşice bir tehlikeydi.

Kolayca salladığı hançerden ya da kendinden iki katı büyük yaratıkları öldürdüğü soğuk, etkili darbelerinden daha tehlikeliydi. Şehvetinin keskin kenarı bir şeyle... Camilla'nın içindeki hayati bir parçayı delene kadar daha da derinlere giren bir şeyle sivri bir şekilde bilenmişti. Bu nasıl bir oyundu bilmiyordu ama Camilla'nın kaburgalarının arasından geçişi, birlikte geçirdikleri bir geceden sonra Envy'nin çarşafların arasından kayıp gitmesinden daha hızlı olabilirdi.

Envy bakışlarını ondan hiç ayırmadığından, Camilla ne gördüğünü onun da anladığını yüzündeki ifade kaybolmadan fark etmişti. Fırtınanın ortasında titrek bir alev gibi, belirdiği anda kayboldu. Ancak Camilla bunun ne için olduğunu görmüş, asla sürmeyeceğini anlamıştı.

Bu onun için hep kazanılacak bir oyundu. Ve o nazik hareket, o tatlı öpücük... bu oyun onun dengesini tepetaklak etmişti. Bir tek kendi başına tepetaklak olduğuna üzülmeliydi.

"Gitmem gerekiyor," dedi gergince, birden alana ihtiyacı olduğunu hissetti.

Onu anlamış gibi görünen Envy eliyle bileğini tutup avucunu dudaklarına götürdü.

Bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı.

"Banyo yap. Dinlen," dedi geri geri kendi odasına ilerlerken, Camilla'ya çıkabilmesi için alan verdi.

Aralarında, dakikalar önce sadece yakınlığın olduğu yerde, genişleyerek büyüyen bir uçurum belirdi. Her şeyi bozmak isteyen arzu onları ayırdı. En azından Camilla açısından.

Duyarlılık kaybolmuş, yerini bir kez daha Envy'nin soğuk kayıtsızlığı almıştı.

Envy bu oyundan olduğu haliyle mutluydu ve Camilla konuşulmayan kuralı çiğnemişti. Bir illüzyona kanmıştı.

"Kısa bir süre sonra akşam yemeğinde görüşürüz."

Camilla neredeyse onu geri çağıracak, neden birdenbire kalbini korumak zorunda olduğunu, bu oyunun olmaması gereken bir şeyi ima etmeye başladığını açıklayacaktı. Aslında Envy'nin olduğunu *sandığı* kişi olmadığını haykırmak istedi ama ağzından çıkan kelimeler sadece kısık sesle dile gelen yalanlardı.

"Banyo kulağa hoş geliyor."

Camilla başını küvetin kenarına yasladı, gümüş rengi saçlarını ıslanmamaları için tepeden toplamıştı, suyun sıcaklığı sonunda onu rahatlattı. Vexley'nin saldırısını ve ardından ölümünü unutmaya çalışıyordu. Olayların üzerinden geçerken ne kadar kötü ve hassas göründüğünü de unutmaya çalıştı.

Bir de Wolf vardı. Bir süredir Camilla'yla konuşmayı istiyordu. Tehlikeli bir oyun oynayıp, prensin topraklarına izinsiz girmişti.

Gerçek oyun başlamak üzereyken Camilla, Wolf'u sonsuza dek görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Sonra bir de Envy vardı...

Heyecan, Waverly Green'deki sessiz küçük ölümlü hayatını yaşarken hep arzuladığı bir şeydi. Bu yüzden flörtleşmelerinde de hevesli bir oyuncu olmuştu. Baştan sona keyifliydi. Onunla ilişkisinde bahsi sürekli

arttırmaktan karanlık bir zevk almıştı. Camilla onun kendini tutmamasından, hamlelerini cesurca ve acımasızca yapmasından, peşinden gelmesinden, sonra geri çekilmesinden, Camilla'nın ne yapacağını beklemesinden, onu alt ettiğinde bundan keyif almasından çok *hoşlanmıştı*. Envy ona dengi gibi davranıyordu. Sürekli oynadığı oyunlar Camilla'yı sadece fiziksel değil, çok farklı boyutlarda da heyecanlandırmıştı.

Dinamikleri bu geceki öpüşmelerine kadar son derece harikaydı.

Camilla bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu; oyunlarına son vermeliydi. Bunu sadece sanki yakıcı güneşe uçuyormuş gibi hissettiren aralarındaki ateşe teslim olmayarak yapabilirdi.

Camilla'nın aralarına mesafe koyması, yeni sınırlar çizmesi gerekiyordu. Oyun ustasına, Envy'nin kazanmasına odaklanacaktı çünkü bu bir şekilde onun göreviyle bağlantılıydı. Sonrasında yeteneğini geri kazanacak ve Waverly Green'e dönecekti.

Bu yeterince iyi bir plan olsa da bundan o kadar da büyük bir heyecan duymuyordu. Güvenilir bir seçenek, daha fazla kalp kırıklığına maruz kalmamasını garanti altına alan bir yoldu. Şimdiye kadar zaten bir ömre yetecek kadar çok tecrübesi olmuştu. Üstelik gerçekten Envy'le sırrını paylaşmayı istemiş olsa bile, bunu bir türlü yapamıyordu. Oyunlarını şimdi bitirmek ve yara almadan uzaklaşmak en iyi çözümdü.

Uyku giderek şuurunu ele geçirmeye başladığında gözlerini kapattı. Çok kısa süre sonra kapının çalmasıyla huzuru kaçtı.

"Gelin."

Camilla'nın teninin sanki soğuk bir rüzgâr ılık banyoya girmiş gibi kabarması için mantıklı hiçbir neden yoktu ama yine de tüyleri diken diken oldu, vücudu daha aklının fark edemediğinin bilincine çoktan varmıştı.

Gözlerini açtı. Düşünceleri onu sihirle çağırmış gibi, Prens Envy orada duruyor, Lucifer'ın günahkârlığını kabul edip gözden düştüğü andaki kadar günahkâr görünüyordu.

Ondan gitmesini istemeliydi. Bu flörtleşmenin sona ermesi gerektiğine çoktan karar vermişti.

Camilla hiçbir şey söylemedi.

Neden geldiğini bilmek istiyordu. Belki o da öpüşmenin fazla olduğunu biliyordu. İkisinin de aslında olmadığını bildiği bir şey ima etmeye çok yaklaştığını.

Camilla tek kaşını kaldırıp bekledi.

Envy ona kendini anlatabilirdi ve sonrasında Camilla onu gönderecekti.

Envy'nin gözleri yavaş yavaş sanki bu manzarayı daha sonra resmetmek için hafızasına kazıyormuş gibi boynundaki çizgilere kaydı. Bu daha önce de yaptığı bir şeydi, sanki o mütevazı deri parçası onu büyülüyor, birinin burayı tuvale aktarmasını isteme ihtiyacı uyandırıyordu.

"İki şey yüzünden buradayım, Bayan Antonius," diye lafa başladı. "Birincisi, davranışım için özür dilemeyi düşündüm."

Camilla'nın kalp atışları hızlandı. Haklıydı. Öpüşmeleri sadece başka bir hamleydi.

Biraz zaman geçti, sonra biraz daha.

Camilla onun özrü üzerine pek fazla düşünmediğini ve sadece "Büyük eşeklik ettiğim ve oyunu berbat ettiğim için özür dilerim" demenin neden bu kadar zor bir işmiş gibi göründüğünü merak etti.

Tekrar konuşma girişiminde bulunmayınca, Camilla'nın sabrı taştı.

"Bunu söylemekten sizi tam olarak ne alıkoyuyor, Ekselansları?"

Dudakları kıvrıldı ve Camilla o anda bir tuzak kurduğunu anladı. Camilla'nın yemi yutmasını beklemişti.

"Yalan söylüyor olacağımı fark ettim. Hiç üzgün değilim."

"Hangi kısım için?"

Lanet olası. Sormak istediği soru aslında bu *değildi.*

"Hangisi için olduğunu biliyorsun."

"Bu şekilde olmaması gerekiyor."

"Birdenbire kurallara göre oynamamı mı istiyorsun?"

Envy istemediğini biliyordu, lanet olası canavar. Gülümsemesi zafer doluydu. Buraya kesinlikle özür dilemek için gelmemişti; Envy buraya flörtleşmelerini tekrar başlatmak, çıtayı bir kez daha yükseltmek için gelmişti.

"Kelimeler ağzından çıktığı anda, seni o küvetten çıkartır ve şu dakika yatağa götürürdüm." Sesi günahın vücut bulmuş haliydi.

Biraz daha ağır bir adım atarak ona yaklaştı.

"Bir sanatçı olarak, dilimi çıplak vücudunun tuvalinde hayal edebileceğinden eminim. *Eğer* şimdi teslim olursan. Birlikte büyük bir şaheser yaratacağımızı düşünüyorum."

Camilla'nın nefesi kesildi ama kendini sakin kalmaya zorladı. "Hiçbir ahlak kuralınız yok."

"Doğru. Ama seninkiler de benimki kadar gri, tatlım."

"Bu neredeyse hiç doğru değil."

"Sen ne kadar da kurnaz bir yalancısın."

Kesinlikle öyleydi.

"Seni buraya getiren ikinci sebep nedir?" diye sordu. Küvetin içinde ne kadar tahrik olduğunu hissederse hissetsin, bir kez daha kendini bu durumun içinde bulamazdı.

Ilık suyla hiçbir alakası olmayan sıcaklık yanaklarına vurdu.

Envy gülümsedi, onun kızaran yanaklarını fark etmişti. "Dilimi mi düşünüyorsunuz, Bayan Antonius?"

Camilla bacaklarını sıktı.

"Hayır. Akşam yemeğini düşünüyorum."

Envy'nin bakışları belli belirsiz hareketle dalgalanan küvet suyuna kaydı.

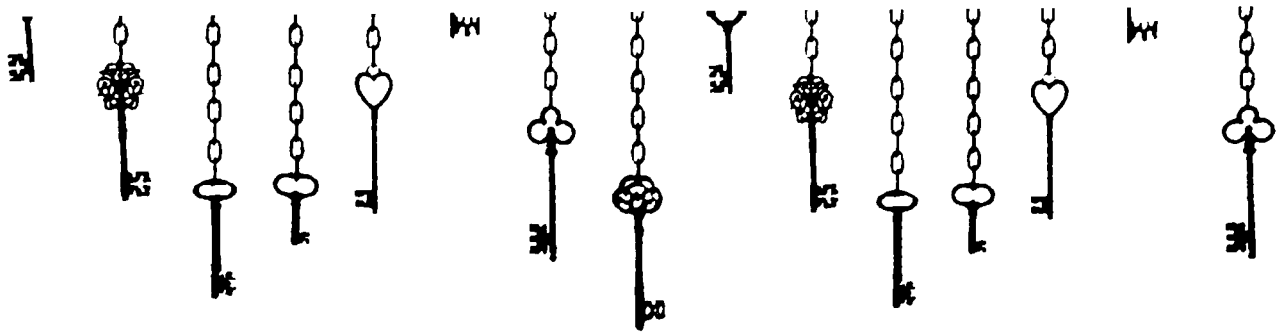
Gözleri açlıkla parlıyordu.

"Bana istediğin kadar yalan söyle, Camilla. Bu iş daha bitmedi ve bunu sen de biliyorsun. Bu gece yatmaya gittiğinde, hassas tenin üzerinde parmakların gezerken, seni zevkten çıldırtanın benim elim olduğunu hayal edeceksin."

Camilla cevap veremeden, lanet olası iblis ona alaycı bir şekilde selam verip gitti.

Sinirlenen ve çok tahrik olan Camilla elini suyun içine soktu, tam olarak prensin söylediğini yaptı.

Orgazma ulaşırken iblisin evin diğer tarafından duyabileceği kadar yüksek sesle inledi. Envy'i tıpkı onu çıldırttığı gibi çıldırtmayı ümit ediyordu.

KIRK SEKİZ

"Ben gittikten sonra vampir sarayında ne oldu?" diye sorarken sırtı Alexei'ye dönüktü, tüm dikkati elinde tutarak döndürdüğü kokteyldeydi.

Camilla'yı akşam yemeği için gidip alması *gereken* saati geçirmiş, saray halkını kontrol etmesi gereken saat ise çoktan geçmişti.

Kır evinden çıkmaya hiç teşebbüs etmemişti.

Camilla'yı tahrik olmuş bir halde küvette bırakıp gittikten sonra duvarlardan gelen orgazm sesini duyana kadar zafer kazanmış gibi hissetmişti. Camilla bu hamleyle onu bulutların üstünden yere indirmişti. Envy biraz yağ almış, zonklayan aletini avuçlayıp onu hayal ederek orgazm olmuştu.

"Blade'in tahtını kaç kişi almaya çalıştı?"

"İki vâris, Ekselansları." Alexei keyifli gibiydi. "Kafaları şu anda kazıkta. Biri taht odasının dışında, diğeri de Blade'in yatak odasının dışında duruyor. Hep izlediğini gösteren bir uyarıyla birlikte."

"Küstahça ama cesurca. Biraz da dramatik." Envy homurdandı. "Blade'in bu rolü beklenildiği şekilde oynadığını gördüğüme memnun oldum." Arkasını döndü. Alexei başını yana eğdi. "İpucu yok mu hâlâ?"

Kumandan yardımcısı başını salladı ama açıklama yapmadı. Gergin bir şekilde başını öne eğince Envy onu gönderdi.

Wolf'la karşılaşmalarını tekrar düşünürken içkisini yudumladı.

Envy tesadüflere inanmazdı.

Dünya herhangi bir şeyin tesadüfen olamayacağı kadar büyük, âlemler ağzına kadar doluydu. Özellikle de oyun devam ederken. Bir yerlerde sonraki ipucu görünürde rasgele bir yere saklanmış olmalıydı.

Wolf'un iblis topraklarına davetsiz girme riskini almasının elle tutulur başka bir nedeni olamazdı. Ayrıca bir zamanlar Unseelie asilzadesi olduğu gerçeği de Lennox'un bir sonraki bulmacayı iletmesi için onu kullanmış olma ihtimalini arttırıyordu. Envy, Camilla'nın periyi gördüğünde nasıl tepki verdiğiyle ilgili inanılması zor teoriler üretmekten

elbette kendini alamamıştı. Envy Wolf'u kurcalamış, Camilla'nın o anıda gösterdiği erkeğin o olup olmadığını düşünmüştü.

Dişlerini gıcırdattı. Hâlâ o lanet olası anıyı düşünüyor olmamalıydı ama günahının bir şekilde dışarı çıkması gerekiyordu ve kıskançlık hissetmesi tüm duyularını daha da keskin hale getiriyordu.

Envy şimdi bunu kullanmaya çalışıyordu. Unseelie'nin söylediği kelimeleri tek tek düşündü, yüzlerce farklı şekilde tekrar tekrar sıraya soktu.

Söylentiler çoğalıyor.

Bu rasgele söylenmiş, uydurma bir cevaptı. Dedikodu köşesinin manşeti olduğu gerçeği bunu neredeyse son derece masum, kolayca gözden kaçabilecek bir şey gibi gösteriyordu. İşte tam da bu yüzden, Envy şüphelenmişti.

Eğer bir anagramsa, birkaç olasılık vardı.

İçerler *yağlı yol.*

Çoğalır söylentiler ya.

Yaylı çığ söyler.

Söyleyin itler.

Hiçbir yere varamıyordu.

İçerler yağlı yol *Gluttony olabilir*, diye düşündü. Çok fazla içki içtikten sonra, özellikle de muhabir onu bir fikir savaşında yine alt ettiyse, kafayı bulmuş olabilirdi. *Yaylı çığ söyler*, belki de sürekli savaş peşinde koşan iblis Wrath'ı işaret ediyordu. Söyleyin itler ise Pride'dan bahsediyor olabilirdi.

Daha önceki ipuçları Envy'nin neyin peşinde olduğu konusunda emin hissettirmişti. Ancak şu an bunların hiçbiri mantıklı, doğru hissettirecek şekilde yerine oturmuyordu.

Envy içkisini tekrar çalkaladı, karanlık devasa bir buz küpünün etrafında dönüyordu. Tıkırtı sesi onu rahatlattı. Tıpkı içkisi gibi. Oyalanıyordu.

İşin doğrusu, Envy saray halkını görmek istemiyordu. Son sefer dehşet vericiydi. Çocuklar... onlar asla aşılmaması gereken bir çizgiydi ve hepsi *onun* suçuydu.

Şimdi karşılaşacağı manzara, daha çok saray mensubu yenik düştükten sonra...

Bir sonraki ipucunun o konuşmada olması gerekirdi. İlerlemek zorundaydı.

Envy daha sonra perinin Camilla'yla konuşmalarını düşündü. O an, günahının onu ele geçirmesine, muhakemesine gölge düşürmesine izin vermişti. Adamın Camilla'yı tatmin edebileceği ya da ettiği binlerce olasılığı hayal etmişti.

Bu bir hataydı.

Envy artık Lennox'un Camilla'yı sırf oyunun son kısmında dikkatini dağıtmak için yanında isteyip istemediğini düşünmeye başlıyordu. Eğer perinin planı buysa, işe yarıyordu. Bu gerçeğin farkında olduğunda bile buna teslim olmaktan kendini alamıyordu. Camilla onun ilgisini birçok anlamda çekiyordu.

Nasıl bir soydan geldiğini, gerçeği resmetme yeteneği, zekâsı ve sihirli küçük şimşek gösterisi. Camilla henüz çözemediği bir bulmacaydı ve onu merak eden tek kişi Envy değildi. Wolf bildiği ya da şüphelendiği başka bir sır varmış gibi bir izlenim yaratmıştı.

Sizinle görüşeceğiz, kışların güzel hanımefendisi.

Envy kadehini kenara koydu ve küçük bir sihirle günlüğünü getirdi. Dakikalar sonra elinden geldiğince çok ipucu karalıyordu.

Kışların güzel hanımefendisi.

Kış güzeldir hanım.

Efendiler kış güzel.

Fena kış efendisi.

Güzel elf kışı.

Envy küfretti. İpucu orada *olmalıydı*. Mana çıkardıkça, ipucu sanki parmaklarından daha da kayıp gidiyordu.

Şakı güzel hanımefendi.

Güzel şarkı hanımefendi.

Sadece *kışların hanımefendisi*ne odaklandı.

Envy birden Camilla'nın kokusunu aldı. Sessiz adımlarla odaya girmişti ve varlığı şimdi arkasında bir mum gibi yanıyordu. *Ya da bir yıldırım çarpması*, diye düşündü Envy muzipçe.

Doğruldu, dönüp arkasına baktı. Üzerindeki koyu yeşilimsi; *Envy'le* özdeşlemiş renkteki kadife elbise, gümüş rengi saçlarının ve gözlerinin ay gibi parlamasına neden oluyordu. Ruhani, ilahi bir varlık gibi görünüyordu.

Tamamen yasak.

Envy onu baştan aşağı süzdü, bu kadar şık, bu kadar zarif görünmesi karşısında nutku tutulmuştu. Banyoda inlediğini hayal ettiği, gelirken küfretmesine neden olan darmadağın kadından ne kadar farklıydı.

"Görünüşünüz..." *Şahsi bir felaket gibi.* Yüz hatları gerildi. "Sanırım bu uygun."

Camilla gözlerini kıstı ama onun yalanını dile getirmedi. Yerde bir yığın halinde duran Envy'nin yırtıp attığı kâğıt parçalarını başıyla işaret etti.

"Endişenizin nedeni nedir?"

"Bulmacaları çözüyordum." Yeri işaret etti. "Faydasız yere."

Camilla o tarafa yürüyüp eğilirken Envy'e dokunmamaya özen gösterdi, defterine karaladığı harflerin üzerinden geçti.

Envy onun daha önceki duygu değişimini, ona vermeyi reddettiği bir şeyi ne kadar arzuladığını hissetmişti. Camilla bir peri masalı istiyordu. Ancak Envy, asla o kahraman olmayacağını söylediğinde gerçekten ciddiydi.

Mutlu sonlara inanmazdı, sadece bazı zaman dilimlerinin diğerlerinden daha keyifli olabileceğine inanırdı. Camilla'nın yanında olmasından hoşlanıyor, ileri geri flörtleşmelerinden heyecan duyuyordu ama o arkadaşlık istemiyordu. Camilla'nın da kendi dünyasına, galerisine, hayatına geri dönmeye ihtiyacı vardı.

"Hanım ikizler olabilir mi?" diye sordu.

Envy'nin kanı dondu. Tıpkı odanın sıcaklığı gibi.

Camilla da aniden ürperdi, kollarını ovuşturmak için geri çekildi.

Envy ikizleri tanıyordu ve birinden nefret ediyordu. Kararmış kalbini bir kez daha yerinden çıkaran ikizden.

Lanet olası Lennox.

"Sadece bir tahmindi...," dedi Camilla sessizce.

Envy öfkesini kontrol altına aldı, Camilla'ya hızlıca gülümsedi.

Onu pek de rahatlatamamıştı.

"Mükemmel bir tahmin. Sanırım çözdünüz, Bayan Antonius. Sadece bunun arkasından gelecek olandan hoşlanmadım."

Envy onun yanından geçip kapıya yöneldi, dönüp bakmak için durdu.

"Akşam yemeğinde olamayacağım. Ama lütfen ben olmasam da yemeğinizi yiyin." Parmaklarını şıklattı ve bir hizmetçi belirdi. "Ev aynı

zamanda resimler ve tuvallerle dolu bir stüdyodur. Ayrıca kütüphane de var. Keşfetmekte ve istediğinizi kullanmakta özgürsünüz."

"Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Haset Hanedanlığı'na."

"Ben gelmiyor muyum?"

Camilla'nın sorusundaki hafif gerginliği, ona inanamadığını gösteren imayı Envy hayal etmemişti. Oyunu daha önce asla ayrı oynamamışlardı. En azından isteyerek.

"Hayır. Burada kalacaksınız."

Takım elbisesini düzeltip manşetlerini çekiştirdi, sanki olabildiğince derli toplu görünmeye çalışıyormuş gibi ufak bir gösteri yaptı. Ses tonuyla imalı bir şey kastettiğini göstermeye çalıştı.

"İlgilenmem gereken şahsi bir konu var. Birkaç saatliğine gideceğim, o yüzden beni beklemeyin, Bayan Antonius."

Envy daha önce bir kez, eğer onu yatağına alırsa, saatlere ihtiyacı olacağını söylemişti.

Camilla bunu unutmamıştı.

İrkildi.

Envy daha önce hiç bu kadar kötü biri gibi görünmemişti.

Ama Camilla'yı orada, ayakta tek başına, sanki kalbini kırmış da sonra keskin parçalarla onu kesmiş gibi bir halde bırakıp gitti.

İşin içinde özellikle Vittoria varken, Camilla'yı güvende tutmak ve saray halkını kurtarmak için çok daha kötüsünü yapmak zorundaydı.

KIRK DOKUZ

Camilla prens gittikten sonra uzun bir süre kapıya baktı.

Envy ona yalan söylemişti. Yüz ifadesi neredeyse Camilla kadar kederli görünürken bir âşık peşindeymiş gibi numara yapmıştı. Acaba sersem herif en kritik anda gözlerini kaçırdığının, boğazının düğümlendiğinin farkına varmış mıydı?

"Ahmak herif."

Camilla'nın olduğu yerde durup bekleyeceğine inandıysa o zaman daha da ahmaktı. Bildiği kadarıyla, Camilla onun evinde bir misafirdi ve o yüzden de istediği yere gidebilirdi.

İlk nereye gitmek istediğine karar vermeden önce, yere atılmış kâğıtlardan birkaçını çekip aldı, Envy'nin attığı ipuçlarını biraz daha kurcaladı. İlginç. Wolf'un ulak olduğuna inanıyordu.

Camilla'nın daha farklı bir şüphesi vardı.

İstediği pelerin ve kalın yün eldivenlerin gelmesi tahmininden daha uzun sürmüştü. Gelen hizmetçi kıpkırmızıydı, gözleri parlıyor, sanki ateşi var gibi duruyordu.

"Gecikme için özür dilerim, hanımım. Çalışan eksiğimiz var..." Tekrar koridora göz gezdirerek sesini alçalttı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Camilla kadının bakışlarını takip etti. Mutfak olduğunu düşündüğü aşağı kattan kimse gelmemişti. Genelde, bu büyüklükte bir ev kır malikânesi olarak geçerdi. Envy'nin personeli tam olmalıydı; kâhya, uşak, hizmetçiler ve bir de aşçı.

"Sen tek misin?" diye sordu genç iblise.

Hizmetçi altdudağını ısırdı. "Sadece ben ve bir uşak kaldık."

Camilla kaşlarını çattı. İblisin sadece ikisinin kaldıklarını söyleme tarzında bir şey huzursuzluğa neden olmuştu. Camilla açıklamasını istemeden önce, hizmetçi kibar bir şekilde reverans yaptı ve hızla koridora koştu.

Camilla arkasından birkaç dakika daha baktı ama Envy'nin burayı çok fazla çalışanla doldurmamayı tercih etmesi aslında büyük bir gizem

değildi. Burayı çok sık kullanmıyor olabilirdi. Belki diğerleri Camilla'nın onun malikânesine gelişi için hazırlık yapıyorlardı. Ya da bu gece beklediği sözde misafir için.

Hangisi olursa olsun, Camilla'nın odaklanması gereken daha önemli konular vardı.

Pelerinini takıp eldivenleri giydi ve sonra karla kaplı geceye çıktı. Soğuk, ladin kokan havayı içine çekerken heyecanla doldu. Yedi Çember sürekli kar ve buzla kaplı, kışın hüküm sürdüğü bir harikalar diyarıydı.

Ağaç hattı boyunca hızla ilerlerken nefesi önünde duman gibi çıkıyor, adımları karla kaplı zeminde sesler çıkarıyor, alttaki yumuşak soğukluğun içine gömülüyordu.

Arkasına dönüp tekrar eve baktığında, pencerelerin hoş altın rengi bir ışıkla parladığını gördü. Alexei'nin çıkıp arkasından gelmesini beklemişti ama Envy her nereye gittiyse, kumandanı da peşinden gitmiş gibiydi. Muhtemelen onun evde kalacağını düşünmüşlerdi.

Yeni bir huzursuzluk hissi devam etmesine neden oldu, Envy'nin diyarının uzaktaki batı sınırını aramaya başladı. Kısa süre sonra, durduğu yerin kuzeyindeki havayı bir uluma doldurdu. Ses yüzünden kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Camilla son bir kez daha hızla etrafa bakınıp takip edilmediğinden emin olduktan sonra ormana girdi. Hayvanlar giderek sessizleşiyor, onu izliyorlardı.

Yakınlarda bir yırtıcı vardı.

Birkaç dakika sonra onu civardaki hava şartlarına karşı akmaya çalışan, damlaları neredeyse donmuş ama kışın gücüne boyun eğmeyi reddeden bir derenin yakınındaki tümseğin tepesinde oturmuş halde buldu.

"Wolf."

"Ne hoş sürpriz." Dişleri ay ışığında parlıyordu. "Yollarımız yine kesişti."

Şapkasını çıkardı, perilere has görkeminin tüm haşmetiyle kendini göstermesine izin verdi.

Ne yaptığını biliyordu ve Camilla onu beğenmek için kendine bir an izin verdi.

Beyaz saçları kutup rüzgârlarının kuvvetiyle dağılmış, sivri kulakları tamamen ortaya çıkmıştı. Hafif parlak görünümü, parlayan tüm o cazibesiyle tıpkı gece gibiydi.

Wolf hâlâ çok güzel, iki yıl önce yakından gördüğü son sefer kadar zamansızdı. Ötekiliği Camilla'ya onu ne kadar kolay baştan çıkardığını, ne kadar hızlı yatağında istediğini hatırlatıyordu. Ama Wolf, ona geçmişini, yıllar sonra ona tanınan bir tercihi hatırlatıyordu.

"Bir haber getirmiştin," dedi Camilla. "Şimdi söyle."

Wolf dilini şaklattı.

"Eski bir arkadaşla böyle mi konuşulur?"

Kayanın üzerinden kalktı ve birden Camilla'nın karşısına geçti, ellerini tutup onu döndürmeye başlamıştı. Wolf onları karın üzerinde dans ettirirken, duyan her ölümlüyü baştan çıkaracak bir melodi mırıldanıyordu.

"Benim tatlı, küçük sevgilim," dedi kulağına eğilerek. "Saraya gel. Ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün. Çarşafların arasına dolanmış, karanlık ruhlarımıza dolanmış. Ne olabileceğini hiç merak etmiyor musun?"

Ediyordu. Sorun da buydu. Karanlık saraya gitmeyi hiç istememesi gerekiyordu.

Camilla onun anın tadını çıkarmasına izin verdikten sonra durdu, ayaklarını sert bir şekilde yere sabitledi.

"Beni gecenin bir körü buraya getirdin, geldim. Bana mesajı ver. Baştan çıkarabileceğin birçok ölümlü olduğuna eminim."

"Birkaç ölümsüz de var." Kahkahası şehvetli bir vaat doluydu. "Neden olduğun şeyi inkâr ediyorsun? O görünümün arkasına saklanıp, ışığını karartıyorsun. Yıllardır."

Marifetli parmağını kulağında gezdirdi, yüzü kederliydi.

"Ne olduğunu bile hatırlıyor musun acaba? Yoksa insanlara karşı numara yapmak, gerçekten onlardan biri olduğunu düşünmene mi neden oldu?"

Camilla kulağındaki elini ittikten sonra öfkeyle uzaklaştı. "Buraya seçimlerimi tartışmaya gelmedim."

Ya da hiç olmamalarını.

"O zaman bana senin ne olduğunu söyle. Hâlâ bildiğini ispatla."

Camilla'nın boğazı düğümlendi, ellerini yumruk yaptı. Waverly Green'e ilk geldikleri ve annesinin yasakladığı günden beri bunu bir daha asla sesli olarak itiraf etmemişti.

Wolf'un hayvansı gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Sana, sonunda denginle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatayım mı?" dedi sessizce. "Kendini tutmamanın nasıl bir şey olduğunu?"

Camilla gerçekten çok hızlı nefes alıp veriyor, tırnaklarını bastırmaktan avuçlarında yarım ay şeklinde izler beliriyordu.

"Beni istedin, Camilla çünkü biz aynıyız. Karanlık pazarda bana geldiğinde, sana hiçbir ölümlü erkeğin veremeyeceğini verebileceğimi biliyordun."

"Yine de hâlâ fani kadınları yatağına alıyorsun. Onlar sana arzuladıklarını veremiyorlar mı?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki ben sihir yapmadan bir ölümlüyü gerçekten beceremem. Asla seninle benim aramdaki gibi olmayacak. Şimdilik iblisinle flört et ama zamanı geldiğinde, bir periyle eşleşeceksin. Vahşi Saray'da sana bir yer var."

Bu konuşma hiç de Camilla'nın istediği şekilde ilerlemiyordu.

"O yüzden mi galerimin ve Hemlock Konağı'nın dışında bekliyordun? Sahipliğini belirtmeye mi çalışıyordun?"

"Kısmen. Ayrıca oyunun oyuncularını izlemek için de gönderilmiştim. Sen hoş bir sürpriz oldun." Wolf iç çekti ve geri adım atıp, onu tepeden tırnağa süzdü. "Niyetimin ne olduğunu şu anda belirtmemek kendi adıma kötü bir hamle olurdu. Sana geri dönmen için bir teklifle geldim. Eğer kabul edersen, bunu eşim olarak yapmanı istiyorum. Aşkla bir alakasının olmasına gerek yok. İttifak bundan çok daha değerli."

"Beni Waverly Green'e geri götürür müydün?"

"Nereye gitmek istersen götürürüm." Sarı gözleriyle onu adeta içine çekti. "Ölümlü diyarları. Peri sarayları. Yatak odam. Teklifimin elbette bir süresi var, anlayacağına eminim."

Camilla onun neyi söylemediğini biliyordu. Eğer Waverly Green'e geri dönmeyi tercih ederse, tekrar ayrılması mümkün değildi. Peri pazarlıklarının alt metni böyleydi. Bu teklif Wolf'la başlamamıştı, bu bizzat oyun ustasından çıkmıştı.

Camilla sonraki sözlerini itinayla seçti.

"Eğer bir ittifak kurma konusunda ciddiysen, benim için bir soruya cevap ver."

Wolf gülümsedi, meraklanmıştı. "Bir soru, bir öpücük."

"Öpücük yok, bir soru var, çok sevdiğin başına bir saldırı yok."

Gürültülü kahkahası geceyi doldurdu. "Pekâlâ, bu gece senin kurallarına göre oynayalım."

"Hanım ikiz nerede?"

"Eski isim. Benden bile yaşlı."

"Kadim o halde. Sorum hâlâ geçerli."

"Eskiler onlara hanım ikizler derlerdi..." Bir an için kendi içine döndü. "Peri Diyarı'nın İkiz Sütunları. Eski bir peri alanıdır, şu anda terk edilmiş. *Oraya* mı gitmek istiyorsun?"

Hayır. Orası Wolf *olmadan* gitmek istediği yerdi. Ayrıca tam olarak beklediği bu değildi. Neyse ki Wolf ona ümit ettiğinden çok daha fazlasını verdiğinin farkına varmamış gibiydi.

"Soruma cevap vermedin."

"Buraya çok uzak olmayan bir geçit kapısı var. İblis prensin muhafızlarından biri orayı koruyor." Elini ileri uzatıp, ona yönü gösterdi.

"Hangi prensin?"

"Eğer seni oraya götürmemi istiyorsan, ayrıntının bir önemi yok. Gel."

İnatçı herif.

"İyi geceler, Wolf."

Camilla kendi açtığı yoldan geri dönmeye başladığında, perinin küfredip arkasından gelmesine şaşırmadı.

"Bana bir cevap vermen gerekiyor, Millie."

Arkasına döndüğünde gözleri parlıyordu.

"Beni takma isimle *çağırma*. Biz birlikte olduk. Uzun bir zaman önce. Bu, paylaştığımız her türlü samimiyetin başlangıcı ve sonuydu. Evet, senin yatağında tüm arzularıma teslim olabilirdim. Seni istediğim kadar uzun bir süre, istediğim kadar sert bir şekilde becerebilirdim, senin de aynen o kadar vahşi ve aç olacağını biliyorum. Ama bu artık geçmişte kaldı."

"Bana o kadar geçmişteymiş gibi gelmiyor. Ayrıca içine girerken sana takma adla hitap etmemden hiç rahatsız olmuyordun."

Wolf'un gözleri, pelerinin altında zar zor görünen, göğsündeki madalyona kaydı. Yüzünde ölümlülerin hüznünü kusursuzca taklit eden bir ifade vardı. Pratik yaptığı belliydi.

"Ne kadar değişik, küçük bir takı... senin–"

Madalyona uzandı, ona annesinden kalan hediyeyi hafif okşadıktan sonra parmaklarını bir tıslamayla geri çekti. Öfkeyle Camilla'ya baktı. Sanki sihrin Unseelie erkeklerini geri püskürttüğü konusunda onu uyarması gerekirmiş gibi baktı.

"Eğer gidersen, teklif iptal olur."

"Tabii ki olur."

Camilla'nın kahkahası soğuk, espriden yoksundu.

Sadece birkaç dakika içinde ondan hayatını değiştirecek bir karar vermesini beklemişlerdi. Geleceği bir hevesle bir kenara atılabilecek, korkuyla zorlanacak bir şey değildi.

Camilla kaderini seçtiğinde, bunu sadece kendisi için yapmak istemişti çünkü hayattan *kendisinin* ne istediğine karar verecek zamanı vardı. Daha önce hiç buna karar vermek zorunda kalmamıştı.

"İyi geceler, Wolf. İyi yolculuklar."

"Bekle."

Ses tonundaki kışkırtıcı tını kaybolmuştu.

Camilla arkasını dönüp bekledi.

Wolf onu kendine çekip, sırtını sert bir şekilde sıvazlamasıyla sona eren bir kucaklama ile şaşırttı. Aptal peri. Camilla bir an için kollarında eridikten sonra çekilip geri adım attı.

"Peşimden gelmeni takdir ediyorum," dedi. Bir periye teşekkür etmek akıllıca değildi. Borçlu kalmamayı sağlayan bir eylemi kabullenmek izlenecek en iyi yoldu.

"Hemen gitme, Camilla, söylediğini duymam gerekiyor. Hatırladığını bilmem gerekiyor."

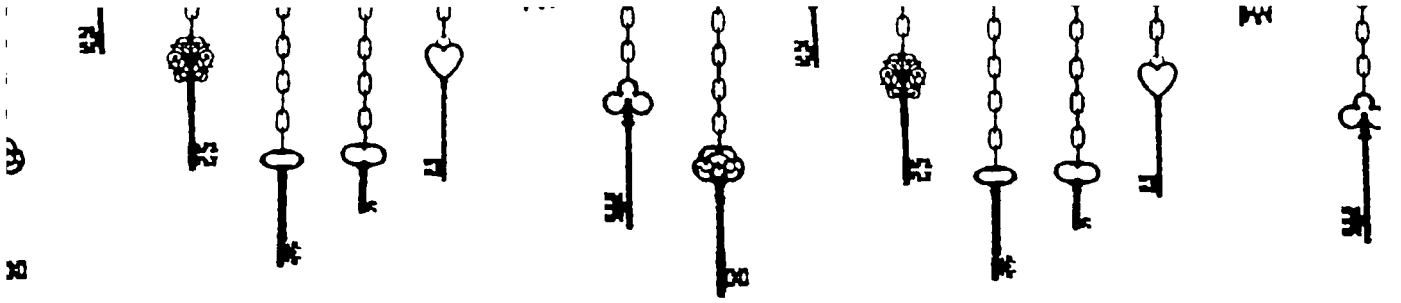
Wolf'un ne demek istediğini, bunu sesli söylemesini neden bu kadar çok istediğinden emin olmasa da biliyordu. Bu bir tehdit ya da talep değil, bir yakarıştı. Bir tercih. Camilla annesini, onu sesli olarak gerçeği bir daha asla söylememesi için nasıl yönlendirdiğini düşündü.

"Bir peri olabilirim," diye sessizce fısıldadı. "Ama bu, beni sarayının bir parçası yapmıyor."

"Yapmıyor, öyle mi?" Wolf'un gülümsemesi adını andırıyordu. "Kendine dikkat et, kışların hanımı. Unutma, ben senin düşmanın değilim."

Ah, ancak o tam olarak öyleydi, değil mi? En azından şimdilik.

Bu sefer, Camilla geldiği yoldan geri dönerken, diğer peri peşinden gitmedi.

ELLİ

"Alexei." kumandan yardımcısı, Envy'nin sihirli sesini her nerede olursa olsun ona ihtiyacı olduğunda hep duyardı.

Bir dakika sonra, arkasındaki hava hareketlendi.

"Ekselansları?"

"Vittoria yolda; bunun..." Ölen saray halkının bedenlerinin koridordan kendi taht odasına kadar uzanan yığını işaret etti. "O gelmeden halledilmesi gerekiyor. Kimse sorunumuzun ne kadar... büyük olduğunu bilmemeli."

Envy sonunda arkasını döndü, kumandanının yüzüne baktı. Vampirin bakışları sertti. Alexei saray halkının hafıza çılgınlığına yenik düştüğünü zaten biliyordu ve vahşet koridorlara sıçramadan önce kapalı kapılar arkasındaki kanın kokusunu almıştı.

Lennox'un birçok düşmanı vardı; Envy sadece birinin onu yüzyıllar önce oyun tahtasından çıkarmış olmasını diledi. Kumandanı da tam olarak bunu yapmayı düşünüyor gibiydi.

Alexei onlarca yıl önce Garez Adası'na geri dönebilirdi. Bunu asla itiraf etmeyeceğini bilse de vampir bu koridorlarda kendini evinde gibi hissediyordu. İblis diyarına vampir sarayının siyasetine duyduğundan daha büyük bir sevgi duymuştu. O da bu oyunun bitmesini istiyordu.

Düşmanlarının boğazlarını parçalamak, onların kanında yıkanmak, buradaki iblislerin çektiği acının bedelini onlara ödetmek istiyordu.

"Elbette," dedi sonunda Alexei, en yakındaki bedenin yanma eğildi. İlk bedeni yerden kaldırırken dudaklarında sert bir ifade vardı.

Envy de diğerini kaldırdığında, öfkesi ve çaresizliği giderek artıyordu. Saray halkının üyeleri sanki birbirlerine saldırmış gibiydiler. Hiçbir şey hatırlayamadığında, herkes bir düşmanın yüzüne sahipmiş gibi görünebilirdi.

Alexei ile birlikte hızlıca hareket edip, bedenleri daha sonra düzgünce ilgilenebilecekleri bir odaya taşıdılar. İblislerin ölümlüler gibi dini

ritüelleri yoktu ama Yedi Çember'deki her hanedanlığın benimsediği kutsal cenaze ritüelleri vardı. Düşenleri onurlandırmanın yolları vardı.

Koridor temizlendikten sonra, Envy yatak odasına geçip temiz bir takım giydi. Vittoria, tanrıça olarak hüküm sürdüğü gerçek rolü düşünüldüğünde, ölümün kokusunu herkesten daha iyi alırdı. Kokuyu bastırmak için biraz daha sihir kullandı. Bu çok fazla gücünü emiyordu ama başka seçeneği yoktu.

Başlangıçta gücünü sadece seçilmiş bir grup muhafız ve personelin aklım başında tutmak için kullanmış, geri kalanlarla bu grubun ilgilenebileceklerini ümit etmişti. Sonra kendi malikânesine koruma büyüsü yapmak zorunda kalmıştı. Bu gece gelip sarayın durumunu gördüğünde, onu ne kadar tüketirse tüketsin, sihrini bu civarda daha fazla çılgınlığın gerçekleşmemesi için olabildiğince uzun bir süre kullanmaya ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Şu anda kendi şahsi güç birikimiyle çok fazla iblisi destekliyor ve hafıza sisini güçlükle uzakta tutabiliyordu. Kullandığı sihri geri dolduracak kadar sihir çekemiyordu ve bu ona büyük zarar veriyordu.

Oyunun son ayağı olduğunu düşündüğü aşamaya geçerken zayıflamış olmak, istediği bir durum değildi. Diğer oyuncuların da onun kadar yıpranmış olmalarını ümit etti.

Alexei, kollarını göğsünde birleştirmiş, kapı aralığında duruyordu. "Bundan hoşlanmadım."

"Lennox oyunu bizim sevdiğimiz şeylere göre tasarlamaz."

"Vittoria'nın bir sonraki bulmaca ya da ipucuna sahip olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Envy derin bir nefes verdi. Bunu o da biliyordu ama Vittoria'nın onlara sahip olması durumunda bunu riske atamazdı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Alexei dudaklarını büzdü.

Vittoria bir sonraki ipucunun anahtarı olmayabilirdi ama neredeyse hiç zamanları kalmamıştı.

"Eğer bunu gerçekten yapacaksan, o zaman hakkını vereceğiz. Bu gece günahının biraz daha fazlasını boşaltman gerekiyor," dedi Alexei, Envy'nin kendi endişelerini dile getirerek. "Eğer işler o raddeye gelirse Lennox'la yüzleştiğinde asla hayatta kalamazsın."

İkisi de o noktaya geleceğini biliyordu. Lennox daha çok oyun ustası olarak kendi zekâsıyla böbürlenmek için kazanana tepeden bakmaktan keyif alırdı.

"Bu hoşunuza gitmeyecektir," dedi kumandanı. "Ama Bayan Antonius–"

"Hayır."

"Sizin *kıskançlığınızı* körüklemekten bahsetmiyorum." Alexei gülümsedi. "Eğer Bayan Antonius sizi başka biriyle görürse, sizin boşaltabilmeniz için onun büyük bir kıskançlık sağlayacağından eminim."

Envy tartışamazdı. Sarayını ayakta tutmaya devam etmesi için gücünü geri kazanmanın en iyi yolu buydu. Yine de...

"En iyi seçeneğimiz bu," dedi Alexei, daha sakince. "Vittoria'da bir ipucu olmasa bile, sonuçta bu görüşmeden yine bir şey elde ederek çıkmış olursunuz."

Envy pencereye döndü. Topraklarında bir yerlerde, Camilla onun kır evindeydi. Bir yanı oraya geri dönmek, birkaç tatlı dakika daha için kendi gerçekliğini unutmak istiyordu.

"Vittoria her an gelebilir. Camilla'nın sizi bulması için bir fırsat yaratabilirim." Alexei ona dik dik baktı. "Ne yapılması gerekiyorsa yapabilirim."

"Vittoria'nın sadece kardeşimi kıskandırmak istediğini biliyorsun."

"Ve?" diye meydan okudu Alexei. "Birden ahlaki bir üstünlük mü benimsediniz? Hem de şimdi mi?"

Envy eliyle bir toz varmış gibi yakasını temizledi. Alexei haklıydı. Bundan hoşlanmak zorunda değildi ama sarayının ayakta kalmasını sağlamak için her ne gerekiyorsa yapmalıydı. Camilla'nın kıskançlığı ona herkesi tekrar güçlendirmesine yetecek bir güç verebilirdi. Ormandaki o leziz andan beri bunu zaten biliyordu.

Sessizce merdivenlerden indiler, taht odasına doğru herkes kendi yolundan ilerledi. Kapının iki yanında iki muhafız duruyordu.

"Ben kapıların kapatılmasını söyledikten sonra, içeri kimse girmeyecek," dedi Envy verdiği emre biraz da sihir katıp, herkesin emirleri hatırlamasını garanti altına aldı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, Ekselansları."

Envy tahtın olduğu platforma yürüdü; yangının neden olduğu hasar uzun zaman önce temizlenmiş, tahtı konsey üyelerinden birinin canını

alan sihirli alevlerden zarar görmemişti. Rhanes yıllar boyunca bilge bir üye olmuştu, hemen hemen herkesin saygı duyduğu biriydi. Onun ölümü saraya büyük bir darbeydi. Tıpkı ilk ipucunun ortaya çıktığı sırada hayatlarını kaybeden tüm diğer konsey üyelerinin ölümü gibi bir darbe.

Envy tahtının, koyu yeşilimsi kadifeden yumuşak ve gösterişli minderine oturdu. Bir zamanlar hepsi emsallerinin kıskandığı kişi olmak için rekabet eden birçok lord ve leydiye ev sahipliği yapan bu boş salona bakmak tuhaftı. Herkes en güzel mücevherlerini takar ve ipek elbiselerini giyer, kendilerini zenginliklerle dolu bir denizde gibi süsler, prenslerinin sanat aşkı yüzünden kendilerini ustaca sergilerlerdi.

Ancak şimdi bu büyük, kocaman salonda sadece o ve Alexei vardı. Sessizlik bunaltıcıydı. Sanki katledilen saray halkının gözleri onları izliyormuş, prenslerinin bu yanlışı düzeltmek için ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Alexei onun arkasından platforma çıktı ve prensin sağ kolu olarak, tahtın hemen arkasında, sağındaki şeref konuğu yerini almadan önce Envy'nin omzuna eliyle hafifçe vurdu.

Tam ikisi de yerlerine yerleştiklerinde Vittoria parlayan gözleri ve uçuşan esmer saçlarıyla içeri girdi.

Envy muhafızlara işaret ettiğinde kapıları kapatarak Envy'i, Alexei ve Vittoria'yı içeri hapsettiler. Yalnızlardı, şimdilik.

Envy zorla tiksintisine hâkim oldu, kayıtsızlık maskesini takındı.

"Vittoria."

"Envy."

"Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Vittoria onu tekrar tepeden tırnağa süzdü. "Senin için her zaman gelirim."

Alexei boğuk bir uyarı mırıldandı. Envy bariz bir tiksinme sesi çıkarmıştı.

Vittoria'nın bakışları kumandana yöneldi. "Alexei," dedi. "Seni görmek her zaman keyiflidir."

Ses tonundan kinaye akıyordu. Vampiri en son gördüğünde, Envy'nin yatak odasının dışındaki koridorda aletinin üzerinde tepiniyordu.

Pembe tondaki elbisesini kışkırtmak üzere tercih ettiği açıktı. Her iki yanında yırtmaç olan elbise tahta doğru yürürken uçuşarak açılıyordu.

Belinden halka şeklinde geçen iki minik kumaş parçası omuzlarına çıkıyor, göğüslerini sadece kısmen kapatıyordu. Cazibe ve günah gibiydi. Bunlar, ölüm dışında en çok sevdiği iki şeydi.

"Seni bu kadar kısa sürede tekrar görmek harika ama," deyip ilk basamakta durdu. "Tam olarak ne istiyorsun? Boğazlamam gereken kurt adamlar ve yeniden kurmam gereken bir hanedanlık var."

Başını malikânemin kapısında bir kazıkta görmek istiyorum, diye düşündü Envy.

Alexei'nin bakışlarını başının arkasında hissetti, şahsi duygularını bir kenara bırakmasını ona hatırlatıyordu.

Camilla'nın gümüş rengi bakışları gözünün önüne geldi. Buna hemen engel oldu.

"Belki sadece sıkılmışımdır, hanım ikiz."

Vittoria'nın yüz ifadesi bu tuhaf söylem karşısında değişmedi. Belki de oyununun bir parçası değildi. Ya da belki bunu Envy için zorlaştıracaktı.

"Ve?" Bir basamak daha çıktı. Envy'i Ölüm Tanrıçası'ndan sadece iki basamak ayırıyordu. "Sonunda oynamaya hazır mısın?"

Envy'nin bakışları sertleşti. Vittoria'nın oyunu ima edip etmediği ya da sadece ona yem atıp atmadığını söylemek imkansızdı.

"Bedelin bu mu?" diye sordu Envy, kendini hazırlayarak.

"Eğer pazarlık yapıyorsak, önce bir numune istiyorum." Gözlerinde zafer parıltısı belirdi. "Bana neye mal olacağını görmek isterim."

Bir basamağın ardından sonuncuyu çıktı.

"Herhangi bir itirazınız var mı, Ekselansları?"

Vittoria ona doğru eğildi, bacaklarını yavaş yavaş açtı ve araya yerleşti.

Avuçlarını Envy'nin baldırlarına koyup, ağır ağır yukarı doğru okşarken, başparmaklarıyla pantolonunun iç dikişlerinin üzerinden geçiyordu. Parmakları aletinin hemen yakınında durdu.

Minik bir seğirme bile olmadı.

Vittoria tek kaşını kaldırdı. "Tamam, o zaman. Bu hayli şaşırtıcı."

Daha sonra tırnaklarını baldırlarının üst kısımlarına geçirip, biraz heyecan katmaya çalıştı. Envy'nin aletinin planına uygun hareket etme gibi bir niyeti yoktu.

Envy kahkaha atmak mı, yoksa küfür etmek mi istediğinden emin olamadı.

Vittoria giderek sinirleniyordu.

"Eğlencemize başka birini daha davet etmemize gerek var mı?" diye sordu, dikkati Alexei'ye kaydı. "Belki de kumandanın bize katılabilir."

Alexei tahtın önüne geldiğinde, yüz ifadesi buz gibiydi. "Kadını şimdi getireyim mi?"

Vittoria başını yana eğdi; sonra dudaklarında berbat bir gülümseme belirdi. "Hayır. Küçük prensimiz şimdi gözlerini kapatacak. Bu kadını düşünecek."

Envy dişlerini sıktı ama ne kadar yanlış gelse de gözünün önüne Camilla'yı getirmeye çalıştı. Gözlerini kapattı, taht odasını aklından çıkarıp Camilla'yı daha önce küvetinde yıkanırken hayal etti. Suyun kıvrımlarını nasıl okşadığını, buharın onun çiçeksi kokusuyla karıştığını, onu baştan çıkarırken keskin bir hal alan bakışlarını düşündü.

Kıyafetlerinden kurtulup onunla birlikte küvete girmeyi, onu kucağına çekip bir bezi ıslattıktan sonra muhteşem teninin her bir karesinde gezdirmeyi, göğüs uçlarının bu hisle sertleşmesini, bu manzara karşısında kendi ağzının sulanmasını istemişti.

Bu anıyla sarsıldı.

"İşte böyle."

Vittoria dudaklarını yalıyor ve ereksiyonunu okşuyordu. Pantolonunun ilk ipini gevşettikten sonra Envy bir anda yumuşadı. Vittoria ona öfkeyle baktı.

"Sorun nedir?"

Envy bir eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Sen âşık mısın?" diye sordu Vittoria, ses tonunda suçlar gibi bir ima vardı.

"Elbette hayır."

Vittoria ayağa kalktı, yanakları sinirden kızarmıştı. "Yatak odasındaki marifetlerin efsanedir. Söylentilerin yalan olduğuna mı inanmalıyım?"

"Yorgunum. Kafamda bir sürü şey var," dedi. "Ayrıca senden pek hazzetmediğimi de biliyorsun."

"Daha önce becerdiğin herkesten *pek* hazzetmiş miydin?"

Etmemişti, işleri daha da zorlaştırıyordu. Ellerini havaya kaldırdı, sinirlenmişti. "Tekrar deneyeceğim."

Vittoria kollarını göğsünde birleştirdi, sinirlendiği belliydi. "Bu gizemli kadın neye benziyor? Büyü harikalar yaratabilir."

Envy'nin içinden geçen her şey bu fikre takıldı. Camilla'nın yüzüne sahip birini becermek istemiyordu. Onu yatağına götürdüğünde, bu *o* olacaktı.

Ağzını sımsıkı kapattı.

Alexei oynamayı reddetmesi nedeniyle başını salladı, onun yerine cevap verdi.

"Gümüş rengi saçları ve gözleri var. Bir elliden biraz daha uzun. Altın rengi tenli. Dolgun dudakları, hafif çekik gözleri var."

Vittoria tekrar tuhaf bir şekilde gülümsedi. Envy'nin tahtının arkasından dolanıp omzuna eğildi.

"Gözlerini kapat, Prens Envy."

Elini indirdi, yavaş yavaş gömleğinin üst düğmesini açmaya başladı. Envy irkildiğini sakladı. Eli en son göğsünün yakınlarındayken, pençeli parmaklarını içeri sokmuştu.

Vittoria yavaşça boğazını aşağı doğru yaladı.

Envy yerinden kalkıp aralarına mesafe koymamak için kendini zor tuttu.

"Senin şu gümüş saçlı güzel buradaymış gibi yapalım." Vittoria'nın teni onunkine değdi. "En derin, en mahrem fantezilerinde, sen tahtında otururken o kadın dolgun dudaklarıyla senin kalın aletini ağzına mı alıyor?"

Parmaklarını aşağıya indirdi.

"Yoksa buradaki kolçağa eğilip..." Elinin Envy'nin tahtı tuttuğu yerin üzerinden geçirdi, Envy daha da sıkı tutmaya başladı. "Ona arkadan sahip olmana izin mi verecek?"

Envy, Alexei'nin daha önceki önerisini düşündü. Kıskançlığa neden olmak için Vittoria'yı gerçekten de yatağında olmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken Ölüm Tanrıçası tarafından tahrik olmuş izlenimi yaratmaktı.

Vittoria kulağına günah dolu manzaralar fısıldayarak onu Camilla'yla ilgili düşüncelerle tahrik ediyordu. Envy gözlerini kapattı, Vittoria'nın söylediği her şeyi gözünde canlandırdı.

Yavaş yavaş parmaklarını Camilla'nın bacaklarının arkasında gezdiriyor, eteklikleri bedeninden yukarı kayarken ipek kumaşın hafif hışırtısını duyuyordu. Çıplak teni yumuşak ve davetkârdı. Elbisesini daha da yukarı kaldıracak, onu yavaşça tahtına yaslayarak soyacaktı.

Envy dizlerinin üzerine çömelecek, öperek yukarı çıkacak, ellerini poposunun kıvrımında gezdirdikten sonra kalçalarını tutmak için ustaca kaydıracak, ıslak ve hazır olduğundan emin olduktan sonra içine girecekti.

Vittoria çok canlı bir manzara resmetmiş, ellerini Envy'nin göğsünde gezdiriyordu. Ancak Envy onu dinlemeyi çoktan bırakmış, sadece hayalindeki kadını düşünüyor, aletini onun girişine yaklaştırırken kadın omzundan geriye dönerek ona bakıyordu.

Envy'nin arkasından yumuşak, genizden gelen bir kahkaha geldi.

Envy bu erotik sahnede, kendini ona doğru iterken Camilla'nın yüzündeki sabırsız bakıştan son derece sertleşmişti.

Kendini bu hayale o kadar kaptırmıştı ki taht odasının dışındaki kargaşayı neredeyse kaçırmıştı.

Duzenleme
Ny.ozlem

ELLİ BİR

"Prensle konuşmam gerekiyor."

Camilla'nın Haset Malikânesi'ne girmesine engel olan kır saçlı kâhyanın yüzünde derin düşünceye dalmış gibi bir ifade vardı. Tuhaftı.

"Prens..." Sesi kesildi.

"Envy," dedi, herhangi bir farkındalık belirtesi arayarak.

Eğer prens onları buraya getirmemiş, ona kendi diyarında olduklarını söylememiş olsaydı, Camilla tamamen başka bir yerde olduklarını düşünebilirdi.

"Prens burada mı?"

Bir netlik geldi.

"Ekselansları. Prens Envy. Evet. Evet, tabii."

İblis birkaç kez, neredeyse boş boş başını salladı. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve Camilla'nın peşinden gelip gelmediğine bile bakmadan ters yöne yürümeye başladı.

Sarayın ön kapısında beklerken, kır evine dönüp dönmemenin savaşını veriyordu.

Camilla küfrederek kapıyı kapattı ve durumun tuhaflığını düşünerek iblisin peşinden koştu.

Birlikte, kendi ayak seslerinden başka bir ses olmayan uzun bir koridordan geçtiler. Etrafta hiçbir iblis ya da saray mensubu, hiçbir çalışan yoktu. Her yer ürkütücü şekilde sessiz ve sakindi.

"Herkes nerede?" diye sordu.

Kâhya arkasını dönmedi, onu tamamen görmezden geliyordu.

Camilla koridorun her ayrıntısını büyük bir keyifle seyrederken, parmaklarını geniş geçit boyunca sıralanmış heykellerde gezdirdi, eserlerin düzenlenme şeklinin tadını çıkardı. Eğer acelesi olmasaydı, her parçayı hayranlıkla seyretmek için burada günler geçirmek isteyebilirdi. Prensin malikânesinin göz gezdirdiği kadarıyla, bir müze ya da sanat galerisine benzediğini fark etmişti.

Burası rüyalarının eviydi.

Yerdeki karolar kocaman siyah ve beyaz mermerden damalı bir desendi, üzerine koyu yeşilimsi renkte uzun bir halı serilmişti. Çerçeveler yaldızlı, heykeller mermerdendi. Tavan hayret verici ayrıntıları olan fresklerle süslenmişti.

Camilla yere uzanıp tavanı seyretmek istedi.

Bakışlarını tekrar yere döndürdüğünde, gözlerini kısarak ilk bakışta boya damlaları gibi görünen lekelere baktı. Koyu kırmızı-kahverengi küçük lekeler damalı karoların normal şartlarda parlak olması gereken yüzeyini bozmuştu. Camilla kâhyayı gözünün önünden ayırmadı ama bakışları kapalı bir kapıya doğru kaydı. Kapı kolunda kurumuş kan vardı, eşiğin altında göl gibi birikmişti.

Korkarak geri sıçradı, kalbi hızla atıyordu.

"Bu da neyin nesi?"

Şimdi daha ciddi bir gözle etrafa bakınca, güzelliğin içindeki diğer çatlaklarda belirdi. İnce toz katmanları, çatlamış mermer ve ilerideki heykellerin bozulmuş yüzleri.

Haset Malikânesi'nde ilerlemeye devam ettikçe Camilla giderek daha da endişelendi.

Kan lekesi gibi görünen bir şeyin üzerinden atladı, bu tıpkı bedeni koridorda sürüklenmiş birine ait gibiydi.

Kırık cam parçaları çizmelerinin altında çatırdadı, ustalıkla yapılmış aplikler parçalanmış ve duvardan sarkıyorlardı. Kan kurumamış ve dağınıklığın üzeri tozlanmamış olsa Camilla, Envy'nin burada daha evvel korkunç bir şeyle karşılaşmış olduğunu düşünebilirdi.

Oyun bu yüzden mi bu kadar önemli? Öyle olduğunu düşündü. Eğer saray halkı düşüyorsa, onun kazanmak için neden bu kadar hırslı olduğunu gerçekten anlardı.

Kâhya sürekli dönüp arkasına bakıyor, sanki onunla konuştuğunu hatırlamıyormuş gibi peşinden gelmesinden giderek daha da tedirgin olmuş görünüyordu. Hatta neredeyse Camilla'nın onu gizlice takip etmesinden endişelenmiş gibiydi.

Envy onu bu yüzden kır evinde tutmuştu ve tam olarak bu yüzden ısrarla ilgisizlik oyununu sürdürmüştü. Envy başka bir rol oynuyordu. Çaresizliğini saklamaya ihtiyacı olan, plan ve komplo yapması, halkını ne pahasına olursa olsun kurtarması gereken birinin maskesini takıyordu.

Kâhyanın peşinden bir sonraki koridoru hızla döndü, kâhya sonunda kemerli çifte bir kapının önünde durdu. Kapının her iki yanında duran iki muhafız, kaşları çatık halde aniden Camilla'ya dönen iblisi görmezden gelmişlerdi.

"Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Camilla nasıl cevap vereceğine emin olamadı.

"Prens," dedi kibarca. "Beni Ekselanslarına götürüyordunuz."

"Öyle mi?"

Kâhya gözlerini devirerek kapattıktan sonra tekrar kırparak açtı. Tek kelime daha etmeden, hızlıca koridora yöneldi ve gözden kayboldu.

Kendi yalanını oynamaya devam ederek, muhafızlara tatlı tatlı gülümsedi.

"Merhaba, ben–"

"Kimsenin içeri girmesine müsaade yok."

"Prens burada mı?"

"Kimsenin içeri girmesine müsaade yok," diye tekrarladı muhafız, aynı ses tonuyla.

Camilla taht odasına girmesine engel olan güvercin göğüslü iblise öfkeyle baktı.

"Bu acil bir durum."

"Kimsenin içeri girmesine müsaade yok." Muhafız aniden Camilla'ya baktı, kaşında minik bir kırışıklık belirdikten sonra hızla kayboldu. "Emir geçerlidir. Herkes için."

"O *içerde* ama, doğru mu?"

"Kimsenin..."

"... içeri girmesine müsaade yok," diye lafını bitirdi Camilla. "İlk üç seferde de sizi duydum, bayım. *Lütfen.* Prensin burada olup olmadığını bilmem gerekiyor; sizi temin ederim söylemeye geldiğim şeyi öğrenmek isteyecektir."

Muhafız dudaklarını sımsıkı kapattı. Bu çok saçmaydı. Envy oyunu kazanmak istiyordu ve Camilla bir sonraki ipucunun yerini biliyordu. Bundan daha önemli ne...

Kapının diğer tarafından narin, kadınsı bir kahkaha duyuldu.

Camilla muhafıza itham dolu bir bakış attı.

"*Kimsenin* içeri girmesine müsaade yok sanıyordum."

İblis gözlerini kaçırdı, kararlı görünüyordu. Artık hiçbir soruya cevap vermeyecekti. Zaten daha önce de vermemişti. Sadece tek bir cümle tekrarlayabiliyormuş gibiydi. Sanki sadece tek bir şey söylemek için yetiştirilmiş ve emirlerinden sapmayı reddediyormuş gibiydi.

Envy neden beni dışarıda tutsun ki...

Mide bulandırıcı bir his içini yaktı.

Envy yalan söylememişti. Taktiklerini değiştirmemişti. Başka birini *misafir ediyordu.*

Şehvetli kahkahası olan birini. Muhtemelen onunla bir gece geçirmeye ayak diremeyecek, vermek istediğinden daha fazlasını bencilce arzulamayacak birini.

O Camilla olabilirdi. O *olmalıydı.*

Envy, Camilla'yı daha önce istemiş ve ona asla unutmadığı bir zevk gecesi yaşatmıştı ama yeterli değildi. O kafa karıştırıcı an öncesinde, Camilla onun bedeninden daha fazlasını istemişti.

Envy de kalbinin sınırlar dışında olduğunu net olarak belirtmişti.

Başka bir istekli yatak arkadaşı bulması çok uzun sürmemişti. Camilla neredeyse acıdan iki büklüm olmuştu.

İşte o, kabul etmeyi reddettiği o nahoş karanlık his, patlamaya hazırlanan kaynar bir gayzer gibi yüzeyin altında köpürerek yine canlanmıştı.

Önemsiz, boğuk kahkaha, bu sefer daha uzaktan, durgun bir yaz gecesi kadar hareketsiz şekilde duyuldu. Davetkâr ve sıcak, tıpkı terden nemlenmiş çarşaflar ve yastıklara fısıldanan sözler gibiydi.

Prens baştan çıkarıcı ve eğlenceli görünüyordu. Ne harika.

Camilla taht odasını görmemişti ama onların yavaş yavaş kaideye çıktıklarını, birbirlerini soyarken kıyafetlerini yasaklardan daha hızlı bıraktıklarını, telaşlı ellerle birbirlerini arayıp, haşin ve dağınık öpücükler kondurduklarını hayal etti. Dilleriyle dişleri birbirlerine çarpıyor, hâkimiyet için savaşıyorlardı.

Acaba Envy o kadını daha önce Camilla'yı öptüğü gibi öpecek miydi? Başını döndürmeye yetecek kadar tatlı, sonsuza dek süreceğine inanmasını sağlayacak kadar yavaş.

Kadının etekliklerini bir elinde toplaması, diğer eliyle saçlarını sıkıca tutması, onu tahta doğru yatırıp eğmesi daha muhtemeldi.

Katıksız ve sonu gelmeyen bir kıskançlık hızla Camilla'yı sardı.

Camilla bu âlemi, bu sarayı, günaha neden olma eğilimi için bu lanet olası iblis krallığının tamamını suçladı. Ama en çok, kendisi hâlâ tecrit edilmişken prensin başka bir âşığı yatağına almaya cüret etmiş olmasını suçladı.

Tatmin olmuş bir şekilde geri geleceğini ve Camilla'nın bekliyor olacağını mı düşünmüştü?

Camilla o kadar kolay kovulmayacaktı.

Arkasını döndü, muhafızın duruşunu rahatlattığını fark ettiği anda hızla geri dönüp yanından geçti ve çift kapıyı iki eliyle iterek açtı. Şans ondan yanaydı; kapılar kilitli değildi. Kapılar, onun yaklaşmakta olan fırtınasının bir uyarısı olarak iki gök gürültüsü gibi çatırdayarak duvara çarptılar.

Telaşla içeri daldı ve hızla koşup, kaidenin ucunda durduktan sonra prense baktı.

Envy gerçekten de tahtında, gözleri kapalı rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, yüzünde şahane kayıtsızlıkla dolu saf bir ifade vardı. Bir bacağı tahtın kolçağında, diğeriyle sağlamca yere basıyordu. Pantolonunun ön tarafı kabarmış, ereksiyonu kumaşı zorluyordu. Saçları, sanki biri parmaklarını gezdirmiş gibi dağılmıştı.

O *birisi* arkasında duran göz kamaştırıcı bir esmerdi ve gömleğinin açık yakasıyla oynuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Elbisesi pembemsi bir renkte, incecik ve neredeyse yok gibiydi. Açık mor tonda gözleri Camilla'yı süzmek için kalkarken hafifçe parlıyordu. Kadın âşıklarını diri diri yiyor ve kemiklerini kürdan niyetine kullanıp dişlerini temizliyor gibi görünüyordu.

Camilla o anda farkına vardı. Bu Envy'nin anısındaki kadındı.

Bu kadın her kimse insan değildi. Etrafındaki boşlukta, görünmeyen bir güç dalgalanıyordu ama Camilla varlığını hissetmişti. Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi, eli Envy'nin gömleğinde kaybolurken prensin pürüzsüz, bronz teninde bir üçgen ortaya çıktı ve kadın eğilip orayı yavaşça yalamaya başladı.

Belki de Camilla'nın buraya onlara katılmak için geldiğini düşünmüştü.

Camilla hafifçe öksürdü.

Envy'nin gözleri açıldı, Camilla'yı görünce dikkat kesildi, burun delikleri hafifçe dalgalanmaya başladı. Belki de onları böldüğü için

öfkelenmişti. Ya da kıskançlığının kokusunu almıştı. Envy'nin günahını tekrar göstermekle ilgili söylediklerini çok geç hatırladı.

Muhafız onu tek seferde yakaladı. "Özür dilerim, Ekselansları. Ben–"

"Bırak onu." Envy muhafıza işaret etti. "Çık dışarı."

Camilla görmek için dönmedi ama adamın hızla çıktığını duydu.

"Bayan Antonius. Bir sorunumuz var gibi görünüyor."

Envy'nin sesinde ya da yüz ifadesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

Camilla'yı birkaç saat önce kollarında tutan, onu sanki lanetlenmiş gibi öpen ve bir kez daha tadına bakmak için daha ileri gitmeye hevesli olan adamdan eser yoktu.

"Çok meşgul olduğunuzu görebiliyorum," dedi Camilla, dikkati tahrik olduğu yere kayarken ses sonundaki hırçınlığı saklamıyordu. "İpucu bulmak için yaptıklarınızı hesaba katınca."

"Sizi Ölüm Tanrıçası Vittoria'yla tanıştırayım," dedi Envy. "Kendisi baldızımın *hanım ikizidir.*"

Camilla derin bir nefes aldı. Envy bulmacayı çözmeye *çalışıyordu.* İkizi baştan çıkararak. Camilla iliklerine kadar bunun doğru olduğunu biliyordu. Bu tanrıça da gayet iyi biliyor gibiydi.

"Ah. Gümüş saçlı güzel." Vittoria, Camilla'ya takdir edercesine baktı. "Dikkatinin dağılmasına şaşırmamalı."

Tanrıça, Envy'nin bir tutam saçıyla oynadıktan sonra tırnaklarını tehlikeli şekilde aşağı indirdi.

Camilla'nın kıskançlığı çirkin yüzünü göstermiş, göğsünden kopmaya hazır bir homurtu yükselmeye başlamıştı.

Vittoria kısık gözlerle onu seyrederken, ellerini şimdi de Envy'nin kemerine götürüyordu.

"Sırayla mı yapsak, hazır o da artık... mücadeleye hazırken?" diye sordu.

Camilla'nın çılgınca kıskançlığı kontrolden çıkmak üzereydi.

Vittoria gözleri Camilla'dayken dilini prensin boynunda gezdirdi, yavaşça geri çekilip dudaklarını büzdü. Ne yaptığını biliyordu, bundan sapıkça bir zevk alıyordu. Envy hiç kıpırdamamış, onu durdurmamıştı. Ama gözleri bir duyguyla... sıcak değil, buz gibi soğuk yanan bir şeyle alev alevdi.

Oyuncağından sıkılmış gibi görünen tanrıça kaidenin merdivenlerinden inip, Camilla'nın etrafında yavaşça bir daire çizerek yürüdü.

"Belki de birbirimizi tatmin edebiliriz." Camilla'ya gizemli bir şekilde gülümsedi. "Katılması için baştan çıkarıp çıkaramayacağımızı görürüz. Ya da belki tam aksine karar veririz. Onun günahıyla birazcık oynarız." Envy'e baktı. "Bu hoşunuza gider mi, Ekselansları? Kadının benim için geldiğini görmek?"

Camilla'nın gözü tanrıçadan, prense kaydı.

Envy'nin yüz ifadesi artık sertleşmiş, göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu. Artık tahtında yayılmış oturmuyordu, elleriyle tahtın kolçaklarını tutan eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Sanki oradan fırlayıp ayağa kalkmamaya gayret ediyor gibiydi.

"Sence Envy kendini okşayacak mı?" diye sordu Vittoria, prense karanlık bir ifadeyle bakarak. "O güzel tahtın her yerine gelecek mi dersin? Ya da seni kıvrandırırken sence beni kıskanacak mıdır?"

Bir adım daha yaklaştı. Camilla geri adım atmadı.

"Sende olan nedir?" Vittoria mırıldandı. "Varlığın şehveti tetikliyor gibi."

Bu Camilla'nın gerçek doğasının bir etkisiydi ve tanrıça gerçekten de çok dikkatliydi. Ya da belki Camilla kendini dizginlemekten, Wolf'un itham ettiği gibi ışığını söndürmekten bıkmıştı.

Belki de tanrıçayı Envy'nin gözlerinin önünde baştan çıkarmalı, onu kendi silahıyla vurmalıydı.

Envy aniden, tam bir iblis gibi, tahtından kalktı. Tek tek sert adımlarla aralarındaki mesafeyi işkenceye neden olacak kadar ağır bir şekilde kapattı.

Camilla tüm bu sürede gözlerini ondan ayırmadı.

Bu irade savaşı Camilla'nın kaybedemeyeceği bir savaştı; mağlubiyet Envy'e çok fazla güç verebilir, aralarındaki dinamiği Camilla'nın bir daha asla geri kazanamayacağı şekilde değiştirebilirdi. Camilla burada onun evcil hayvanı değil, dengiydi.

Envy'nin de artık bunun farkına varma zamanı gelmişti.

Prens, Camilla'nın onun sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında durdu, bu yakınlık yüzünden Camilla o aldatıcı, tehlikeli bakışları sürdürebilmek için çenesini yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Bazen Envy'nin ne kadar iri, ne kadar uzun boylu ve amirane olduğunu unutuyordu. Şu anda heybetinin tamamını kullanıyor, onun alanını kaplıyordu.

Camilla çenesini biraz daha kaldırdı; gözü korkmamıştı.

Envy, Camilla'nın pelerini yere düşene kadar onun ne olduğunu anlamayacağı bir hızda hareket etti.

"Unseelie gibi kokuyorsun, Camilla."

Vittoria sessizce kahkaha atınca Envy gerildi.

"Alexei. Tanrıçayı dışarı çıkar. İşimiz bitti."

"Hayır, bitmedi," diye itiraz etti Vittoria. "Daha eğlenmeye yeni başladık."

Kıskançlık Camilla'nın alenen kana susamış hissetmesine neden oldu. Tanrıçanın ölüme hükmetmesinin bir önemi yoktu, eğer Envy'e ondan önce dokunursa Camilla onu bitirmenin bir yolunu kesinlikle bulacaktı.

"Alexei." Envy'nin de artık sınırları zorlanmıştı. "Şimdi."

Camilla o ana kadar vampirin orada olduğunu fark etmemiş, tüm dikkatini sadece Envy'e vermişti. Vampir araya girip Vittoria'yı tatsız bir küfürle ve taht odasının kapılarını tahmin ettiği gibi yüksek bir sesle kapatarak dışarı çıkardı. Camilla kilidin yuvaya itildiğini, onları içeri kilitlediğini duydu.

Envy hareketsizdi.

Bu bir yırtıcının sessizliğiydi. İnsan olmayan ve hiç olmamış bir varlığın sessizliği. Sinir bozucu türde bir sessizlik.

Eğer Camilla da onun kadar sessiz kalmamış olsaydı, bu bulmacanın parçaları yavaş yavaş zihninde yerlerini bulurken, gerçekten sinirlerini bozabilirdi.

Birdenbire, her şeyi anladı. Envy'nin *onun* kıskançlığına tepki gösterdiğini, günahının kışkırtıldığını, Camilla'nın güçlü hissiyle körüklendiğini düşünmüştü ama bu sessizlik, gerginlik...

O kıskanmıştı. Tanrıçanın sataşmalarından daha çok. Onlar sadece bir dikkat dağınıklığı, Envy'nin gerçek kıskançlığını kontrol altına almaya çalışması için bir yol olmuşlardı.

Ve Envy bunu başaramamıştı.

Wolf, Camilla'nın pelerinine dokunmuştu.

Madalyonuna.

Onunla karın üzerinde dans etmişti.

Onu kucaklamış, o büyük ellerini sırtında gezdirmiş, bir ölümlü gibi sarılmıştı. Ve Camilla ona sokulmuş, Wolf'un bir anlığına, çok kısa bir an olmasına rağmen sarılmasına müsaade etmişti.

Ancak Envy insan değildi, duyuları körelmemişti.

Camilla daha içeri adım atar atmaz, Wolf'un onun üzerindeki kokusunu almış olmalıydı. Muhtemelen Envy tanrıçayla buluşmaya gider gitmez perinin onun peşine düştüğünü sanmıştı.

Ve Wolf'un meşhur olduğu tek bir şey vardı.

Envy'nin çözmesinin uzun sürmeyeceği bir bulmaca.

Camilla, tıpkı Envy'nin ona yaptıklarını gözünde canlandırdığı gibi Envy'nin de perinin önceden yaptıklarının hepsini gözünde canlandırdığını düşündü. Tahtın üstünde. *Tanrıçayla* yaptıklarını.

Camilla, Vittoria'yı kıskanmamıştı; *Envy'nin* başka birine onun *Camilla'ya* dokunmasını istediği şekilde dokunmaya cesaret etmesini kıskanmıştı. Sadece ona.

"Wolf'la konuştum," dedi.

"Biliyorum."

Günahı odayı soğuttu, buz yavaşça duvarları kapladı. Eğer o beceriye sahip olmuş olsaydı, Camilla da içeriyi kendi kıskançlığıyla dondururdu.

Sonunda, Envy madalyonuna baktı. Ya da belki göğüslerine bakıyordu. Sonsuzluk gibi gelen birkaç dakikadan sonra Envy, kayıtsız bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Onunla yattın mı?"

Sesi kısıktı ama kelimeleri bir yumruk gibiydi.

Camilla'nın irkilmesini beklediyse, daha çok beklerdi. Farkındalık habersiz geldi. Bu Camilla ile ilgili değildi. Ya da Wolf'un tekrar yatağına girmesine izin verip vermemesiyle.

Bunun Envy'nin günahıyla, tıpkı tüm erkek kardeşlerinin düşündüğü gibi onun tatmin olma konusundaki acizliğiyle ilgisi yoktu. Onun tek gece kuralı Envy'nin *kendini* cezalandırmasıyla ilgiliydi. Tekrar tekrar.

Envy kalbinin etrafına tek tek tuğlalar dizerek bir duvar örmüştü. Biriyle birden fazla gece geçirmeyi reddetmesi demek, o duvarın asla yıkılma tehlikesi olmaması demekti. Asla incinme ya da âşık olma riski almaması ya da asla kaybetme tehlikesi yaşamaması demekti. Çünkü daha önce canı *yanmıştı*, aşk oyununu oynamış ve kaybetmişti; yarası derindi, kırığı asla tam olarak düzelmemişti.

Yapma şansının asla olmadığı bir seçim yüzünden kendini suçlamıştı.

Ölümlü âşığı kendi özgür iradesiyle Vahşi Saray'a gitmişti. Olanlar gerçekten trajikti ama onun bir suçu yoktu.

"Bir kez." Camilla yalanı sezeceğini bildiği için ona doğruyu söyledi. Bir zeytin dalı uzatmak istediğini kendisi de biliyordu. "Uzun bir zaman önce."

Envy'nin bakışları dudaklarında gezindi.

"Anındaki erkek o muydu?"

"Evet."

"Ne kadar zaman." Sesinde kızgınlıktan eser yoktu. Bu bir soru da değildi. "Bir yıl mı? On yıl mı?"

Camilla'nın boğazı düğümlendi. Aslında söylediğinden çok daha fazlasını soruyordu.

"İki ölümlü yılı."

Yüzünde anladığına dair bir kıpırtı vardı. Belki rahatlama. Camilla'nın *ne* olduğunu bilmiyor olsa bile, bu onun insan olmadığının bir kabulüydü.

Tepedeki pencerelerden süzülen ay ışığı etraflarına yayılıyordu. İlk kez, Camilla ışığın onu gümüş rengiyle yıkadığını, ona ilahi bir parıltı kattığını fark etti; fanileri ihtişamıyla şereflendirmek için gökten düşmüş bir yıldız. Sanki daha alımlı görünmek için herhangi kutsal bir yardıma ihtiyacı varmış gibiydi. Şu an ona bakarken, Camilla onun insan olduğuna nasıl olup da inandığını düşündü.

"Madalyonu bu yüzden mi takıyorsun?" diye sordu. "Onu uzak tutmak için bir tılsım mı? Yoksa asıl kimliğini saklamak için bir büyü mü?"

"Onu sevdin mi?"

Camilla kimi kastettiğini açıkça söylemedi ve o da sormadı. İkisi de onun tanrıçadan değil, ölümlü kadından bahsettiğini biliyorlardı.

Envy yine sessizleşmişti; bu sefer içeri dönen bakışlarının arkasında sessizce kopmaya hazırlanan bir fırtına vardı.

"Delicesine tutulma. Entrika. Büyük hayranlık. Ama asla sevgi değil."

Sanki, gerçeği itiraf ettiği ve buna sahip çıkmak için rolünü oynadığı için Camilla'nın onun korkunç olduğunu düşünmesini bekliyormuş gibi gülümsedi. Maske üstüne maske.

Düzenbazlık onların sonu olacaktı.

Camilla tepki vermeyince, Envy sessizliği bozdu.

"Onu Vahşi Saray'a getirdim. Onu ölümüyle tanıştırdım. Tüm sarayımı etkileyen bencilce bir hata yaptım. O sorumluluğun bir ağırlığı var."

Ve Camilla onun tek gece kuralının bu şekilde doğduğu üzerine bahse girebilirdi.

Camilla yakıp yıkmaya devam eden tek bir hata yapmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bazı hataların dişleri ve pençeleri çıkar, hep daha fazla kötülük, daha fazla pişmanlığa açlık duyarlardı. Camilla ona ne yaptığını sormak istemiş ama şimdilik sımsıkı kapalı bir kapı olduğu hissine kapılmıştı. Malikânesinin koridorlarından daha yeni geçmişti ve artık hatasının bilinen uzun sivri dişlerden daha fazlasına neden olduğunu biliyordu.

"Senin sıran," dedi. "Bana madalyondan bahset."

Camilla derin bir nefes verdi.

"Bu annemden bir hediyeydi. Unseelie erkeklerine karşı koruyor."

Daha fazlasını da yapıyordu ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Envy'nin bakışları bu itiraf karşısında daha da keskinleşti, kafasındaki çarklar çılgınca dönüyordu. Onun tüm ipuçlarını birleştirdiği o anı gördü. "Sen Seelie'sin. Gerçekten kaç yaşındasın?"

İnsan yılıyla yirmi sekizden çok daha büyüktü. "Peri topraklarını ben daha altı yaşındayken terk ettik."

Envy, kafasında hesap yaparak gözlerini kırpıştırdı. Peri Diyarı'nda zaman çok farklıydı. Peri çocukları orada bile standartlara göre yavaş yaşlanırlardı. Camilla bir yüzyıldan uzun bir zaman önce doğmuştu.

Camilla kendi topraklarını terk edip, insan zamanının onu hızla yetişkinliğe taşıdığı Waverly Green'e gelene kadar tam olarak yaşlanmaya başlamamıştı.

Evlenmeyi kabul etmemesinin birçok nedeninden biri de buydu. Camilla hayatı boyunca bir gün daha yaşlanmayacak, birileri şüphelenmeye başlamadan önce sonunda Waverly Green'den ayrılmak zorunda kalacaktı. Bazen annesinin gitme nedenlerinden birinin bu olup olmadığını düşünürdü.

"Tanrıçayla yatacak mıydın?" diye karşılık verdi.

Envy soruyu düşündü.

"Plan öyleydi, gerektiği takdirde."

Bu sefer Camilla irkildi. Gerçek kılıçtan çok daha can yakıcıydı. Ancak Envy bu doğruyu ona tıpkı kendi yaptığı gibi söylemişti ve Camilla bunun için minnettardı.

Envy, suda kan kokusu almış bir köpekbalığı gibi ilerledi.

"İşin aslı, Bayan Antonius, daha azı için birilerini becerdiğim oldu. Daha fazlası için de." Başıyla kapıları işaret etti, ay ışığı yüz hatlarında gölgeye büründü. "Kılıcımı o tanrıçaya aletimden daha hızlı saplardım. Ama eğer bedeli buysa, bunu ödemeye de razıydım."

Endişelendiğinde hemen saldıran bir akrepten farkı yoktu.

Camilla birilerinin iğne yastığı olmak istemediğinden kendini hızla toparladı. İnsanın canının yanması ve pişman olması bir şey, bir ahmak olmak ve ani tepki göstermek başka bir şeydi.

"Şüphesiz. Onun peşinden git. Ben buraya sadece son ipucunu deşifre ettiğim için geldim 'hanım ikiz', bir kişi değil, yazı olan bir sütun. *Bu* yüzden Wolf'u aradım. Hepsi senin aptal oyunun içindi. Gerçi bana eşi olmamı teklif etti. Belki ona beni ikna etmesi için bir şans veririm. Gerçekten *çok* yetenekli bir dili var."

Envy yaralanmış gibiydi ama sonra anladı. "Peri Diyarı'nın İkiz Sütunları."

"Belki de tanrıçanı oraya götürmeniz gerekiyordur. Orada onu canınızın istediği gibi bıçaklayabilir ya da becerebilirsiniz, Ekselansları. Belki de kan adamak bir sonraki bulmacanın kilidini açar."

Bir saniye sonra, Envy'nin gözleri kısıldı. Sanki diğer söylediğini yeni anlamış gibiydi.

"O *ne* istedi?"

"Ah, lütfen," dedi Camilla. "Sanki gerçekten umurundaymış gibi."

"Kuğular tek eşlidir. Perilerin de öyle olduklarını duymuştum. Başka bir erkeğin seninle *eşleşmesini* gerçekten umursamadığımı mı düşünüyorsun? Başka hangi yaratıkların tek eşli olduklarını biliyor musun?"

Camilla neredeyse kalakaldı. Kurtlar. Envy'nin Günah Hanedanlığı'nın sembolü olarak seçtiği yaratıklar. Oyunlarındaki beklenmedik gelişmelerden biri daha. Camilla'ya bu kadarı yetmişti.

"Sen sadece *bir* gece istiyorsun. Benim tüm diğer âşıklara sonsuza kadar tövbe etmem mi gerekiyor? Sen ve o sihirli ereksiyonun hayatımdan çıktıktan uzun zaman sonra da hayatımı yaşamaya devam edeceğime seni temin ederim."

Camilla, öfkeyle arkasını döndü. O lanet olası duvarlarını sonsuza tek ayakta tutabilirdi. Büyüdüğünde, tabii eğer büyürse, o zaman gelip onu bulabilirdi.

"Tuhaf bir şey oldu." Envy peşinden gitmedi ama ses tonunda bir şey onun durmasına neden oldu. "Aletim, normalde her zaman hazır ol pozisyonunda bekleyen çalışkan askerim, Vittoria'yla işbirliği yapmayı reddetti."

Söylenebilecek onca ahmakça şey içinde...

"Bunun beni *teselli etmesi* mi gerekiyor?" diye döndü Camilla. Aleti beyninden daha akıllı gibi görünüyordu. "Belki de bir kraliyet doktoruna görünmeniz gerekiyordur, Ekselansları. O sorun için şifalı otlar olduğuna eminim."

Envy ona doğru ilerledi. Öne doğru attığı her adıma karşılık, Camilla'da geriye doğru bir adım attı. Sonunda sırtı bir sütuna denk geldi ve gidecek yeri kalmadı.

Kalbi hızla çarpıyordu, Envy giderek yaklaşırken ensesinden aşağı minik bir heyecan yayıldı.

Pürüzsüz taş, kıyafetlerine rağmen yanan tenini ferahlatıyordu. Tüm bedeni birden ısındı ve algıları açıldı. Göğüsleri elbisesinin kumaşına sürtünüyor, özgür kalmak istercesine sızlıyor, serin havanın tenini ferahlatmasını arzuluyordu.

Hepsine lanet olsun. Şu anda tahrik olmuş olması *mümkün* değildi.

Envy bir elini sütuna, diğerini Camilla'nın beline koydu, onu çekip sımsıkı tuttu. Şüphe götürmez şekilde erkeksi bir şeyle, karışık viski ve meyve kokusu -tıpkı Envy gibi- sarhoş edici şekilde karanlık ve günah dolu bir halde Camilla'yı sardı.

Camilla sadece bu kokuyla bile sarhoş olabilirdi.

Envy kalçalarını sertçe ona bastırdı. En hassas noktasına doğru kayan sert çıkıntısı, kıyafetlerinin üzerinden bile nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Bir sorunum varmış gibi mi *hissediliyor*, Bayan Antonius?"

Envy tekrar kıpırdadığında hatasız bir şekilde aynı yeri buldu. Camilla'nın bacaklarının arasında ona karşılık veren bir zevk kıpırtısı yükseldi. Sanki *onun* bir sorunu varmış gibiydi.

Asıl sorun Camilla'nın onun bunu tekrar yapmasını istemesiydi.

Delici ve derin bakışlarla Camilla'yla göz göze geldi. *Biliyordu.* Onun arzusunu, isteğini hissetmişti.

Camilla da aksini göstermeye çalışmadı; geri çekilmesini talep etmedi.

Maharetli ellerini onun iri kollarının arkasında gezdirdi, gergin kasları dokunuşuyla gevşerken yumuşak saçlarında dolanmak için tekrar çıkmadan önce sırtını, belini keşfetmesi için cesaretlendirdi.

"Bana cevap vermedin." Envy'nin sesi artık boğuk bir fısıltıydı.

Günah dolu ahlaksız başka bir hamleyle Camilla bacaklarını içgüdüsel olarak açıp onu daha yakına, daha derine davet etti. Adamı geri itmesi, kalbini koruması gerekirdi. Bunun birkaç saat içinde sona ereceği belliydi.

Onun yerine Camilla prensin her yerine dokundu. Her kıvrımına, her çıkıntısına daha sonra resmetmek için her çizgisine ihtimam gösterdi. Elmacıkkemiklerine, burnuna, o baştan çıkarıcı dudaklarına... Onun vücudunun yol haritasını çıkarmak ve rüyalarında tekrar tekrar o yollardan geçmek istiyordu.

"Benim tek sorunum," dedi Envy, parmak uçlarını nazikçe ısırarak. "Seni istiyor olmam."

İtirafı kulağında müstehcen bir fısıltıdan, dışarı çıkarken onu kesip biçecek kadar keskin bir doğruluk kılıcından başka bir şey değildi. Belki Camilla yarın pişman olacak, belki sonrasında milyonlarca parçaya bölüneceklerdi ama şimdi tek istediği sesindeki bu acıyı, kendi ruhunun ona karşılık veren sızısını hafifletmekti.

Bir gece.

Yeterli olacaktı. Envy artık onun insan olmadığını biliyordu. Onun dengi olduğunu, her ikisinin de kendilerini tutmalarına gerek olmadığı ya da birbirlerine zarar vermekten endişelenmemeleri gerektiğini biliyordu.

İstedikleri kadar çılgın olabilirlerdi.

Camilla kesik bir nefes verdi; bu belki bir inleme ya da daha fazlası için sözsüz bir yakarıştı. Camilla hangi dili konuşursa konuşsun, Envy anlıyordu. Envy tekrar kendini ona doğru bastırdı. Ve tekrar.

Hararet işkence dolu her hamleyle Camilla'yı adeta çarptı.

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye mırıldandı. "Bir sonraki ipucuna odaklanmam gerekiyor."

Kalçalarını tekrar, daha sertçe ona doğru bastırdı.

"Şu anda sütunlara gitmek için yolda olmam *gerekiyor*." Cezalandırıcı, tatlı bir hamle daha yaptı. "Sarayımın kaderi söz konusu. Ama ben buradayım."

Kalçalarını tutan parmaklarını daha da sıktı, onu adeta dağlıyor, üzerinde hâkimiyet kuruyordu. Camilla'nın vücudu giderek kayganlaşmaya başladı.

"Sana yapacağım her şeyi kafamda kuruyorum. Boşaldığında, her boşaldığında adımı haykırmanı istiyorum. Dilime. Parmaklarıma. Aletime. Beni mahvettin, Camilla. Ben de karşılığını vermek istiyorum."

Bu sefer, Camilla da kalçalarını ona sürterek karşılık verdi.

Göğsünden boğuk bir hırlama yükseldi. "Beni istediğini söyle."

Camilla, ellerini gömleğine yapıştırıp ona tutunarak kendine çekti. Bu ona vereceği tek cevap, şu anda önemi olan tek karşılıktı.

Daha fazla.

Envy kalçalarını tekrar döndürerek boynuna eğildi. Tekrar. Onun da biraz düzensiz olan nefesi Camilla'nın teninde sıcacıktı. Tanrım, onu istiyordu.

Korkunç bir düşüşten ve başarısızlıktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi onu daha da sıkı tuttu, kontrolünü giderek kaybediyordu. Camilla'yla beraber Envy'de giderek kontrolünü kaybediyordu.

Adamın dudakları teninde geziniyor, bu his tüm duyularını ele geçiriyordu. Belki de zevkten ölmek, fiziksel bir formun dışında var olmak, sadece sınırsız coşkuyu tatmak böyle bir şeydi.

Ve Envy daha içinde bile değildi.

"Camilla."

Adı bir lanet, bir yakarıştı. *Beni mahvettin.*

Envy de aynısını ona yapmıştı. Duvarlarıyla kalmamış, mutlu mesut sürdürdüğü insan yaşamını yıkmıştı. Yalan bile olsa o hayat güvenliydi. Envy'nin yanında olmak, krallığında olmak, hiç de güvenli değildi.

Bu tehlikeli, davetkâr ve baştan çıkarıcıydı, Camilla'nın gerçekte kim olduğunu anımsamasına neden olmuştu.

Envy onun beyaz atlı prens istemediğini söylediğinde haklıydı.

O iblisi istiyordu.

Bedeninin zevke teslim olmasını talep eden ve emreden, hatta buna zorlayan acımasız âşığı.

Camilla, Waverly Green'e nasıl döneceğinden emin değildi. Kendini o kısıtlayıcı kutuya, utanarak ve numara yaparak, düzgünce tekrar nasıl sokacağından emin değildi. Yaşama duyduğu arzuyla şehveti, sanatı ve oynamaktan keyif aldığı her karanlık oyunu saklamak zorundaydı.

Oradaki erkeklerin arzuladığı gibi arzulamıyormuş numarası yapmak zorunda kalacaktı.

Aralarındaki mesafeyi şimdi kapatmak ikisini de uçurumun kenarından yuvarlayacaktı. Dudakları birbirine değecek şekilde ilerledi, ikisi aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Envy'nin dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

"Camilla, *siktir.*"

Her ikisinin de düğüm olmuş kalan son dizginleri giyerek kayıyor, çözülüyor, bağlarından kurtuluyorlardı. Camilla ilk önce kimin harekete geçeceğini merak etti, her ikisine de lanet olsun.

Kendisinin olacağını biliyordu.

"Beni mahvet." Camilla'nın sesi artık kendi sesi gibi değildi. Daha sert, daha boğuk, şehvetli vaatlerle doluydu. "Öp beni."

Envy başını eğdi, aralarında nefes almak için kalan son boşluğu da kapattığında, dudakları Camilla'nın şimdiye kadar tattığı en tatlı zehirdi. Eğer tüm sahip olacakları buysa, o zaman Camilla hakkını verecekti.

Ereksiyonu pantolonunu zorluyordu; onu kapalı tutmak zalimlikti. Camilla öpüşmeyi bırakıp pantolonunun iplerini çözmeye başladı. Sonunda aralarında hiçbir şey kalmadan onu görmeye ve hissetmeye ihtiyacı vardı.

Envy geri çekildi, gözlerine baktı.

"Kuralımı biliyorsun."

Camilla başını salladı.

"Emin misin?"

"Evet."

Envy tek dizinin üzerine çöktü, Camilla'nın ayağını bacağının üzerine bastırıp elbisenin kenarını tuttu. Saniyeler içinde, sihirle çoraplarını çıkardı.

Eli tenine ilk değdiği anda Camilla ürperince Envy'nin dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Sadece bileğine dokunmuştu ama yine de Camilla'nın hissettiği şimşek gibi gelen farkındalıkla her yeri karıncalandı.

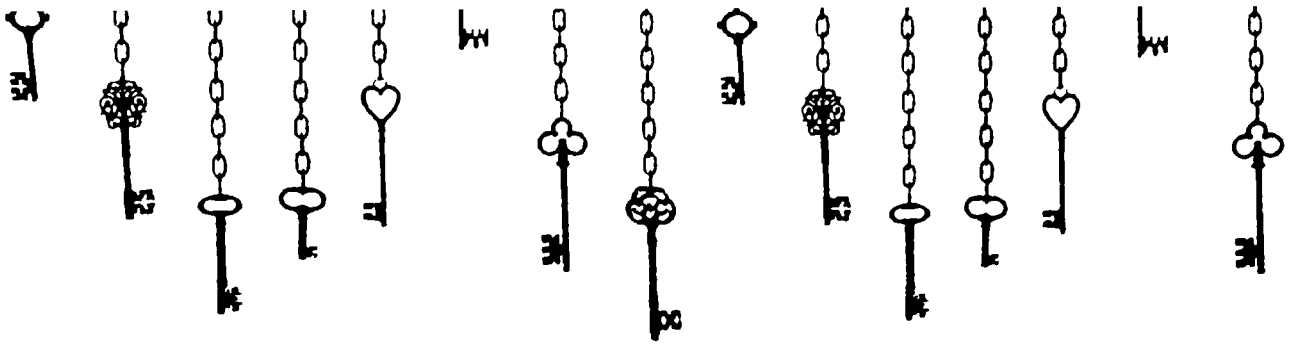
Camilla büyük sütuna yaslandı, gözleri önünde diz çöken, sanki dua ediyormuş gibi başı önünde duran prensteydi.

Camilla aşağı uzandı, parmaklarını onun siyah saçlarına götürdü, çenesinin kıvrımının üzerinden geçtikten sonra Envy'nin yüzünü kaldırırken tüm dikkatini tekrar kendine çekti.

Bu pozisyonda, Envy ona teslim olmuş, prensesinin önünde diz çöküyormuş gibi görünebilirlerdi ama Camilla bunun gerçeğin yanından bile geçmediğini biliyordu. Tam tersine, Envy onu fethetmek üzereydi.

Ve Camilla, nihai galibin kendisi olduğunu bildiğinden, bu raundu kazanmasına memnuniyetle izin verecekti.

"Kendini hazırla, sevgilim," diye hırladı. "Seni yiyip bitireceğim."

ELLİ İKİ

Camilla onun dediğini yaptı, Envy yavaş yavaş kadife eteğini yukarı kaldırıp, daha da yukarılara doğru çıkarak öpücükler kondururken arkasındaki sütuna tutundu. Envy kalçalarını tutup ağır, şahane hareketlerle ilerliyor ve başparmakları her ilerleyişinde vücudunun mahrem yerine daha da yaklaşıp baştan çıkarıcı çıplaklığını daha da ortaya çıkarıyordu.

Camilla'nın arzusu doğrudan ona geçiyordu. Envy sonunda onunla aynı anda gelme, flörtleşmelerini o can yakan bitiş çizgisine taşıma fikriyle daha da sertleşti.

Her ikisinin de hissedeceği haz, eşsiz bir ödeşme olacaktı.

Envy onu yatak odasına götürmeyi aklından geçirdi ama sırtı mermer sütuna yaslanmış, ayağı baldırında dururken bu kadar kuralcı ve düzgün görünmesine karşı koyamıyordu. Çarşafların arasında bir günahkâr olduğunu vaat eden şey Camilla'nın bakışlarıydı.

Çünkü öyle olmayı seçiyordu. Tıpkı Envy gibi.

Dişlerini teninde gezdirip ufak tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Kendi arzusu belinden aşağıya doğru kıvılcımlar saçarken, aleti karnına bastıracak kadar sertleşmişti. Sırf tadına bakarak bile gelebileceğine yemin edebilirdi. Ancak o tatmin hissini ertelemesi gerekiyordu. Bacağının içine, dizinin hemen üstüne masum bir öpücük kondurdu.

Camilla sütuna yaslanarak kıvrandı, giderek sabırsızlanıyordu.

Envy etekliğini beline kadar itti ve Camilla kumaşı ondan aldıktan sonra, aç bakışlarının dikkatle gezinmesini seyretti. Baldırları, kalçaları, zonklayan kadınlığı, onun sergilediği her bir lezzeti tatmak istiyor ama nereden başlayacağına karar veremiyordu. Camilla sırılsıklamdı, parlıyordu. Envy'nin onun önünde diz çöküşünü görmekten tahrik olmuştu.

Envy bilmiş bilmiş güldü. "Tatlı sapkın. Önünde diz çökmem hoşuna mı gitti?"

Camilla dudaklarını ısırıp başını sallarken, etekliklerini istemsiz şekilde daha da sıkı tutuyordu.

"Güzel. Vücudunun sunağında dua etmek benim gibi bir günahkâra diz çöktürmenin yollarından sadece biri. Her yerine karış karış tapacağım. Ama başlayacağım yer o muhteşem ve ıslak kadınlığın olacak."

Camilla'nın gümüş rengi bakışları şehvetle parladı. Envy bunu daha önce de fark etmişti ama artık ahlaksız konuşmasına bayıldığından emindi. Bu onu tahrik ediyordu. Kanıtı ise bacaklarını sıkarak birleştirmesi, nefesinin kesik bir hal almasıydı.

Her ikisi de şanslıydı çünkü Envy, kahrolası ahlaksız bir hergele olabilirdi.

Dizinin üstüne bir öpücük daha kondurduktan sonra bacaklarının arasından yukarı çıktı.

Açlığının daha da artırdığını hissettiği şekilde daha masum, tatlı öpücükler kondurdu. Elleriyle dudaklarının dokunduğu her yeri okşadıktan sonra kendi keşiflerine başlayıp, tüm bedenine zevk dolu ürpertiler gönderdi.

Envy sonunda kadınlığının kaygan kıvrımlarına ulaştığında bakışları değişti.

İlk okşamasıyla Camilla'nın ağzından kötü bir küfür çıktı, yumuşak ve baştan çıkarıcı olmasına rağmen sanki şimşek çarpmış gibi sütuna doğru geriye yaslandı. Tıpkı bir tatlının üzerindeki kremayı yalamak gibiydi. İkinci hamle daha sertti, onun katmanlarını ayırdıktan sonra dilini içeri uzattı.

Camilla ellerini saçlarına doladı, onu tam olarak istediği yerde tuttu.

Envy onu başka bir dil hareketiyle ödüllendirdi.

"Günah gibi bir tadın var, Camilla."

Başparmağını biraz önce dilinin olduğu yere götürüp, Camilla'nın kendini ona doğru itmesine, onu daha derinlerde istemesine neden olacak bir sinir yumağına bastırdı.

Camilla sırılsıklamdı ve Envy daha yeni başlamıştı.

"Buna gerçekten bayılıyorum." Parmaklarını içine sokmak ve tekrar dilini kullanmak arasında gidip gelirken, günahkâr ağzını tekrar o noktaya bastırdı.

Envy tüm duyularını açıp onun tam olarak ne zaman, neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ah...," diye inledi Camilla, gözleri geriye kaydı.

Vücudunun merkezinin üzerinden geçip, ıslaklığının her bir damlasını takip ederek, ona duyduğu ihtiyaç karşısında hırladı.

"Ah, Tanrım," diye soluklandı Camilla. "Durma."

O Tanrı değildi ama bu gece bitmeden Camilla'nın onun *bir* tanrı olduğunu düşünmesinden kesinlikle emin olacaktı.

Envy olduğu yerde mırıldanırken kendi sesinin titreşimini, derinliğini ve onu uçurumun kenarına sürükleyen etkisini fark etti. Camilla'nın nefesi kesik bir hal aldı. Orgazm olmaya çok yakındı. Envy tekrar o sesi çıkarmasının ardından iki parmağını içeri sokarak onu esnetti.

Topuklarının üzerinde geriye giderek, onun kesik nefes alışlarını seyretti.

Gözlerini dikip ona nazikçe masaj yapmak için yavaşladı, parmaklarını kaygan kadınlığında kaydırdı ve o görünmez noktaya bastırıp Camilla'nın orgazm olmasına izin vermeden önce geri çekti.

"Artık oyun oynamak yok," diye uyardı Camilla.

Envy gülümserken Camilla kontrolü devraldı, kalçalarını hareket ettirerek rahatlamaya çalıştı.

Parmakları hâlâ içindeyken, Envy bacaklarını, karnını öpmeye, hafif hafif ısırıp emmeye başladığında, bu sürtünme o kadar muhteşemdi ki ikisi de soluklanamayacak gibiydiler.

"Ben yaklaştım," dedi nefes nefese. Envy de öyleydi.

Ağzını onun kadınlığına götürdüğünde, Camilla'nın orgazmı onu ezip geçti.

Camilla saçlarına yapışıp onu kendine doğru çekti, tüm bedeni ortaya çıkan bir zevk dalgasıyla titriyordu.

Envy'nin hareketleri ağırlaştı, Camilla'nın nefesleri düzelene ve tekrar kendi bedenine gelene kadar arzusunun her bir damlasını yaladı.

Envy son bir öpücük kondurduktan sonra tüm dikkatini ona verdi.

"Bu..." Camilla altdudağını ısırdı, nutku tutulmuş gibiydi. Bir kelime hariç. Adeta yüzünden okunuyordu. *Daha fazla.* "İçimde olmanı istiyorum."

Envy'nin de onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Şu anda onları bölen herkesi öldürebilirdi.

Camilla nazikçe saçlarını çekiştirip ayağa kalkmasını işaret etti. Envy ayağa kalkınca bedeni daha önce sahip olmadığı bir enerjiyle, güçle

parladı. Orgazmının tadı hâlâ dilindeyken Envy'nin daha önce hiç hissetmediği şekilde daha fazlasını istemesine neden oldu.

Camilla onun gömleğini kaldırıp başından çıkardıktan sonra tekrar pantolonunun iplerine yöneldi. Bu sefer görevinden alıkoyulmayacaktı.

Aletini çekip dışarı çıkardığında Envy ona aylak aylak gülümsedi. Camilla derin bir nefes alıp pantolonunu çıkarırken ona neredeyse utangaç bir ifadeyle baktı.

"Muhteşemsin."

Kocaman. Söylemediği kelime buydu ama Envy diğer âşıklarının aletine verdikleri tepkinin son derece farkındaydı. Yüzünde önce endişe, sonra kararlılık belirdi. Envy onun duygularını okumuyor olsa da tam olarak ne düşündüğünü biliyordu. O şeyin içine nasıl gireceğiyle ilgili bir fikri yoktu. Tedirgin olsa da olmasa da denemeye istekliydi.

"Yere uzan," diye emretti Envy'e.

Tanrı aşkına. Camilla'nın ona emirler yağdırmasına bayılıyordu.

Envy onu tahtına geri götürüp uzun bedenini kaideye serilmiş sarımsı yeşil halının üzerine bıraktı, kollarını başının arkasında birleştirerek sırıttı. Birlikte olmak için pek rahat bir yer sayılmazdı ama her ikisinin de sert zeminle ilgili endişesi yok gibiydi.

Camilla yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, eteklikerini açıp ona uzanarak bir parmağını aletinin üzerinde gezdirdi.

"Gergin misin?" diye sordu Envy, daha da gülümseyerek.

"Hiç de değil."

Camilla'nın sahtekârlığını hissedince boğuk bir kahkaha attı.

Camilla hemen dizlerinin altına, onun üzerine oturarak aletini incelemeye başladı. Aletinin pervasız başı her dokunduğunda seğiriyor, Envy'nin dudağını ısırmasına neden oluyordu.

Kahrolası şey. Camilla, ufak bir gülümsemeyle elini cesur bir şekilde çelikten daha sert atan kalın aletine götürdüğünde Envy neredeyse bayılacaktı.

Ucunda, Envy'nin ne kadar tahrik olduğunun bir kanıtı olarak bir damla zevk sıvısı parladı. Camilla parmağının ucuyla daire çizerek sıvıyı yayıp, kenarında gezdirdiğinde Envy küfretmeye başladı.

"Hmm." Camilla'nın gözleri karardı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden ağzını indirip diliyle aynı yeri tekrar yaladı. Envy'nin vücudu onun hafif yalamalarının neden olduğu hisle adeta kıvranıyordu.

Camilla dudaklarını yalayarak geri çekildi. "Senin tadın da günah gibi. En sevdiğim türden."

"Camilla."

Envy ellerini mermer zemine bastırdı, nefes alışverişi sığlaşmıştı. Camilla onu tam anlamıyla avuçlarının arasına almıştı.

Onu biraz daha ağzına aldı, dilini aletinin ucunda döndürürken neredeyse acıtacak kadar sıkı tutuyordu.

Envy onun ağzının sıcaklığı içinde seğirdi ama Camilla aletini daha derine aldı, bir yandan onu yalarken elini yukarı aşağı kaydırıyordu. Kendine hâkim olamayıp inledi ve bu titreşim Envy'nin tüm bedenine zevk kıvılcımları saçılmasına neden oldu. Kahretsin, Camilla hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu. Onu daha da ağzına aldı, sonra sanki aletini emmek onu da tıpkı Envy'i tahrik ettiği gibi tahrik ediyormuşçasına inledi.

Envy tek dirseğinin üzerinde biraz doğruldu, yarı kapalı gözlerle Camilla'nın yavaş, miskin, baştan çıkarıcı hareketlerle yalayarak oynamasını seyretti.

"Siktir."

Envy parmaklarını onun parlak saçlarına doladı. Camilla'nın kafası bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor, temposu giderek hızlanırken daha sert emiyordu. Envy'nin gelmesini istiyordu. Karın kasları dilinin her bir hareketiyle daha da sertleşti. Yaklaşmıştı.

Envy onu istiyordu. Hepsini. Çaresizce.

Camilla bir anda durdu ve tüm bedenine, güçlü kalçalarına ve kaslı karnına, parlayan göğsünde dans eden dövmelerine göz gezdirerek onu büyük bir zevkle seyretti.

Canavarı evcilleştirmişti. Asil maskesinin altında yatan vahşi iblis ona boyun eğmiş, efendisinin sadık bir hizmetkârı olmuştu.

Envy onun bunu fark ettiği o anı gördü.

Yüzünde ağır, ahlaksız bir gülümseme belirdi.

Envy de biliyordu. Bu gümüş saçlı, keskin bakışlı, akıllı kadının onu dizlerinin üzerine indireceğini ve kendisinin de buna çok hevesli olacağını ondan daha uzun bir zamandır biliyordu.

Envy birden onu yukarı, göğsünün üstüne kaldırdı, kadife elbisesi tenini okşarken onu desteklemek için dizlerini büktü. Aleti çıplak sırtında seğirdi.

Envy'nin bakışları adeta erimişti.

"Elbiseni çıkar."

Onun emri, boğuk homurtusu... hepsi Camilla'ya çekici geliyordu. Envy bunun gerçek olduğunu Camilla'nın giderek daha da tahrik oluşundan hissedebiliyordu. Camilla yatak odasında Envy'nin ona emir vermesinden *hoşlanıyordu.*

Camilla tek kaşını kaldırdı, ellerini onun omuzlarına koydu. "*Senin beni* mahvetmene ne oldu?"

Envy ellerini yanlarında, köprücükkemiklerinde ve göğsünde gezdirip elbisesini yakasından etekliklerine kadar tam ortasından yırtarak parçaları vahşice kenara fırlattı.

Üzerinde, Envy onu da parçalara ayırmadan önce bir saniye kadar hayranlıkla baktığı çok güzel dantel bir içlik kalmıştı.

Eğer Camilla onun kötü olmasını istiyorsa, o zaman Envy onun en karanlık fantezilerini bu gece gerçekleştirecekti.

ELLİ ÜÇ

"Büyüleyici." Nasırlı parmak uçlarını Camilla'nın göğüslerinde gezdirip başparmağını hassas meme ucunda döndürdü. Camilla poposuna dayanan ereksiyonunun ona cevap verir gibi seğirdiğini hissetti, sürtünürken bacaklarını biraz daha açtı.

Camilla onun yüzüne düşen siyah saçlarını çekti, güzelliğini hayranlıkla seyretmek için bir süre duraksadı.

Şu an görünürde sadece bronz bir ten ve keskin gölgelerden ibaretti, ayın ışığı yüzünün yontulmuş hatlarının sadece belirli kesitlerini ortaya çıkarıyordu. Envy'nin altında uzayıp giden damalı zemindeki halının koyu yeşilimsi rengine hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı.

Adamı odanın karanlığında parlayan bir melek gibi resmettiğini hayal etti. Parmaklarını tereddütlü bir şekilde tıpkı vücudunun diğer tüm parçaları kadar güçlü ve kuvvetli olan burun kemerinin üzerinden geçirdi.

"Camilla." Onu biraz daha kendine yaklaştırırken Envy'nin sesi dokunuşu kadar narindi. "Tek bir ricam var. Boşaldığında gerçek adımı söylemeni istiyorum."

Camilla geri çekilip gözlerine baktı. Bu küçük bir rica değildi.

"İblislerin gerçek isimlerini çok iyi koruduklarını sanıyordum."

"İşte bu yüzden bu gece söylemeni istiyorum."

Camilla, bunun normal bir rica olmadığını bildiğinden biraz düşündü. Aksi takdirde, krallığın yarısı çoktan onun gerçek adını bilebilirdi. Belki Envy'nin sadece bu seferlik daha az yalnız hissetmeye ihtiyacı vardı. Camilla, onun boş koridorlarında yürüdükten sonra nedenini anladığını düşündü. Eğer yalnızlığı kovalamak istemenin ne demek olduğunu bilen biri varsa, o da Camilla'ydı.

Başını salladı. "Pekâlâ. Söyle bana."

"Leviaethan."

Çok güzeldi; Envy'nin fısıldama şekli, isim adeta dilinden dökülmüş gibiydi. Levi-aethan. Sanki iki kelime, iki farklı isimmiş gibi söylemişti. Camilla bunları hanedanlığının sembolü olan kurtlar olarak düşündü: Levi ve Aethan.

Camilla öne eğilip onu yavaşça öptükten sonra dolgun altdudağını dişleyerek, gizemli bir şekilde gülümsedi. Konuşma zamanı bitmişti. Envy bir iblis olma sözü vermişti ve şu anda aşırı çekici davranıyordu.

Birkaç santim kaldırdığı vücudunu tekrar üzerine indirmeden önce kendini ayarlamaya çalıştı, sadece birazını içine alabiliyordu. Deniyordu.

"Siktir." Envy'nin nefesi sert bir patlamayı andırdı.

Harikulade hızlı başka bir hamleyle, Envy onu sırtüstü yatırdı. Biraz daha yaklaşıp, ağırlığını üzerine bıraktıkça Camilla'nın bacakları daha da açıldı ve Envy başının iki yanındaki güçlü kollarıyla kendini destekledi. Kudretli bedeni, Camilla'nın üzerinde erotik bir his bırakıyordu.

Camilla olabildiğince derin bir nefes aldı, kokusu etrafındaki tüm alanı kaplıyordu. Tek görebildiği, tek hissedebildiği Envy'di ve buna bayılıyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Envy onu öptü. Önce ağır ağır, sonra dilinin ona biraz önce yaptığı tüm o arzu dolu şeyleri hatırlatarak. Camilla ona daha sıkı tutundu, vücudu şimdiden kadınlığının girişinde seğiren aletinin üzerinde zonkluyordu.

Envy boynuna doğru gülümsedi, Camilla bu pozisyonda onu içine almaya çalışırken işkence dolu keşfine ara verdi. Envy'nin boğuk kahkahası Camilla'nın omurgasında karanlık bir ürperti hissetmesine neden oldu, nabzının doğrudan bacaklarının arasında, birleştikleri yerde attığını hissetti.

"Sabır, Camilla, tatlım. Seni hoşuna gittiği gibi hızlı ve sert bir şekilde becereceğime söz veriyorum, yakında."

Camilla itiraz edemeden, Envy'nin ağzı göğüslerine indi. Diliyle o şahane hareketi yaptı. Camilla'nın her yerinin zonklamasına neden olan baştan çıkarıcı hamleler ve hafif diş sürtmesinin bir birleşimiydi.

Camilla ellerini yine onun saçlarına doladı, bedenlerini buluşturmak için kendini yukarı kaldırdı. Bu oyunu yeterince uzun bir süre oynamışlardı ve artık ona ihtiyacı vardı. O rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Lütfen."

Envy yukarı baktı, yüzündeki açlık kendisininkine eşti.

Kendini Camilla'nın girişine yerleştirdi, aletinin ucunu ileri geri sürtüp, çoktan bilmesine rağmen kaygan ve hazır olduğundan emin olmak istedi.

Camilla'ya büyüklüğüne alışması için biraz izin verdikten sonra yavaşça içine girdi. Duvarları aletini sıkıca sarıyordu.

Dudaklarını onun dudaklarında gezdirdi, öpüşmeleri kısa sürede diller ve dişlerden bir düğüme dönüşmüştü. İçinde biraz daha derine girerken Camilla'nın nefesi onunkine karıştı.

Camilla bu öpüşmenin vücudunun rahatlamasına yardımcı olmak, onun inanılmaz büyüklüğünü karşılamak için aslında bir dikkat dağıtma taktiği olduğunu fark etti. İkisi de hareketlerini tekrarladı, Envy yavaşça, santim santim içine girerken durup onu baştan çıkartıyor, Camilla'yı tam zevkin doruğuna getirdikten sonra tekrar çıkıyordu. Her seferinde daha da derine giriyor, onu alıştırıyordu ama Camilla hâlâ tam olarak sığamayacağından korkuyordu.

Son, güçlü bir hamleyle Envy tamamen içine girdi.

Dirseklerinin üzerinde kendini kaldırdı, Camilla'nın yüzünü inceledi. "İyi misin?"

"Evet." Camilla'nın nefesi kesilmişti. *İyi* yetersiz bir ifadeydi. Envy, onu alabileceğini hayal ettiğinden çok daha öte bir şekilde doldurmuştu. Her bir hareketini, kendisinin o sessiz çağrıya cevap verişindeki her sızıyı duyumsuyordu. Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Ürkekçe, onun dirseklerini tuttu ve kalçalarını oynattı, onu imkânsız şekilde daha da içine almak için mermerin üzerinde kaydı. Envy hafif bir tıslamayla dışarı çıktı ve sonra tekrar içine girdi. Tanrım, gerçekten *kocamandı*, Camilla'nın titreyen her bir santimini dolduruyor, her okşayışıyla onun tenine sahip oluyordu.

Envy yalan söylememişti. Camilla'yı mahvedecekti.

Başka herhangi birinin onunla nasıl kıyaslanabileceğinden emin değildi.

Envy'nin bakışlarındaki keskinliği tenine iri kar taneleri düşmeye başlamadan saniyeler önce fark etti. Envy de başkalarını düşündüğünü hissetmiş olmalıydı. Onun olana sahip çıkan, güzel canavar.

"*Hiç kimse.*" Envy dışarı çıktı, sadece aletinin ucunu içeride bıraktıktan sonra tekrar hızla içine girdiğinde Camilla'dan bir inilti yükselmesine neden oldu.

"Efendim?" Camilla zevkten neredeyse kendini kaybetmiş, Envy'nin kalçalarını ustalıkla her döndürüşüyle birlikte çarpan zevk dalgalarıyla

sarhoş olmuştu. Ama Envy'nin bunu söylemesi, Camilla'nın düşüncelerini doğrulaması gerekiyordu.

"Bir daha sana dokunmayacaklar," dedi. "Onları öldürürüm."

Dudaklarını dudaklarına götürerek onu adeta damgaladı. Öpüşmeleri bittiğinde, Envy'nin bakışları her şeyi anlatıyordu: *benim.* Camilla'nın içindeki vahşi bir şey bundan *hoşlanmıştı.* O da karşılığında Envy'e sahip olmak istedi.

Envy yüz ifadesini anlamış olmalıydı. Şu ana dek kendini tutuyor olsa bile, artık durmuştu.

Bir eliyle onu kalçasından tuttu, cezalandırıcı bir hızla her hamlesiyle daha derine ilerlerken vücudunu kuvvetiyle hareket ettiriyordu.

Camilla omuzlarına tutundu, tırnaklarını sert bir şekilde tenine geçirip onu damgaladı.

Onun.

Camilla kendi hızıyla ayak uydururken her hamlesine karşılık veriyor, ikisi de sesli şekilde küfredene kadar vücutlarını birbirlerine çarpıyorlardı.

Envy'nin göğsünden damlayan ter onunkine karıştı. Kolları ve bacakları birbirine dolanmış, her noktada temas ederek erotik bir his uyandırıyordu. Vücutlarının birbirlerine çarparken çıkardığı sesler, birleşmelerinin miski andıran kokusu, sarhoş ediciydi. Şahane. Nabzının küt küt atmasına neden olacak kadar korkutucu şekilde güzeldi.

"Daha sert," diye emretti.

"Kahretsin, Camilla."

Envy'nin sesi vahşiydi, onu giderek daha da sıkı tutuyordu. Gecenin sonunda her ikisi de çizikler ve morluklar içinde kalacaklardı.

Eğer Envy onu mahvedecekse, Camilla da onu mahvetmek istiyordu.

Bu tutku dolu geceyi hatırlamasını, ona karşılık veren kalçalarını, inatçı iradelerinden daha önce parçalara ayrılan vücutlarını düşünmesini sağlayacaktı. Envy'nin de *onun* adını haykırmasını, orgazmının ruhunun en derin yerlerinden yükselmesini istiyordu.

"Daha fazla," dedi Camilla, onu daha da kendine çekip, tuzlu teninin her bir köşesini elinden geldiğince tattı.

Saçlarını daha sıkı çekti, Envy'nin dudakları dudaklarını bulduktan sonra Camilla'nın boynuna, göğsüne ve meme uçlarına indi. Envy onu, çıldıracağını düşünene kadar yalayıp öptü ve ısırdı.

Bir elini araya kaydırıp hâlâ içine girip çıkarken Camilla'nın hassas noktasıyla oynamaya başladı. Camilla sırılsıklamdı, vücuduyla sımsıkı tutunuyor, onu daha derinlerine almak istiyordu.

Envy onu damgalıyor, kendini onun bedenine ve daha da kötüsü kalbine sonsuza dek işliyordu. Camilla aşağı uzanıp aletini tuttu. Elleri arzularının sonucuyla ıslandı.

"Camilla." Envy küfretti, onu tepelerindeki avizeleri sallayacak kadar sert becermeye başlamıştı.

Camilla içinden taht odasını etraflarında paramparça etmelerini umdu. Yıkıntıların arasında hâlâ sevişiyor olmayı. Güçlü. Şu anda hissetmek istediği buydu. Envy'nin bu geceyi tıpkı kendisinin asla unutmayacağı gibi hatırlamasını istiyordu.

"Bekle."

Nefes nefese bir halde aniden durdu. Hâlâ onun içindeydi, aleti hızlanan nabzıyla zonkluyordu. Bu neredeyse Camilla'nın isteğini unutmasına yetecek kadardı. İçinde derinlerde bir yere dokunma şekli... Envy o anda onun tanrısıydı.

Ancak Camilla bunu asla itiraf etmeyecekti.

Göğsüne bastırdı. "Seni tahtında becermek istiyorum."

Envy onu dikkatle süzdü, yüz ifadesi gizemliydi. Sonra sırıttı.

"Seni güzel, küçük şeytan."

Envy'nin gülümsemesi mutluluk saçıyordu, güneşli bir günden daha sıcaktı ve gözleri de bir o kadar parlaktı. Bu daha önce Camilla'nın onda hiç görmediği, nefesinin kesilmesine neden olan bir ifadeydi.

Memnuniyetsizliği ile etraflarındaki havayı sık sık donduran bir erkek için, mutluluğunun sıcaklığıyla güneşe rakip olabileceğine gerçekten şaşırmamak gerekirdi.

Birdenbire, Envy tahtta oturuyordu ve Camilla arkası dönük bir şekilde kucağındaydı.

Camilla odaya göz gezdirerek kendini toparladı. Şimdi oturdukları yerde, uzun kemerli pencereler hemen arkalarında kalacak şekilde, ikisi de başka dünyadan gelen bir parıltıyla yıkanıyorlardı.

Parmaklarını tahtın kolçaklarında dolaştırıp uzaktan farkına varamadığı gümüş süslemeleri inceledi. Koyu yeşilimsi kadife minderlerin oturma ve sırt yerlerini kaplanmış, kolçaklarda iki yere de döşenmişti. Çok güzel bir tahttı. Güçlü ve şık. Tıpkı oradan hükmeden adam gibi.

Metalin içinde, kıskançlığa ilham vermesi gereken değerli zümrütler parladı. Karşılarındaki duvarlarda devasa tuvaller asılıydı. Kanatlı yaratıklar, çiçek desenleri, savaş ve galibiyet manzaraları.

Bu da bir savaştı. Camilla'nın daha önce hiç vermediği bir savaş.

Envy arkasına yaslanıp bacaklarını açtı, Camilla'nın onunla istediğini yapmasına izin verdi. Camilla öne kayarak daha sağlam durabilmek avuçlarını uyluklarına bastırdı.

Envy kendini onun girişine ayarlayıp, Camilla'nın ilk hareketi yapmasını beklerken diğer eliyle sırtını okşayarak onu nazikçe cesaretlendirdi.

Envy onun tereddüdünü yanlış anlamıştı. Camilla gergin olduğu için değil, Envy'nin sırtını hayranlıkla seyretmesine izin vermek, bir şekilde bunun aklına kazınması için anı dondurmak düşüncesiyle durmuştu. Sırtını harika bir manzara gibi göreceğini, bunun onu çılgına çevireceğini biliyordu. Envy'nin tahrik olduğu, kontrolünü kaybettiği fikri Camilla'yı suç sayılabilecek derecede sırılsıklam yapıyordu.

Envy'nin onu orada, içine almayı beklerken gözünde canlandırmasını istiyordu. Tam da iktidarının koltuğunda. Camilla, Envy'nin tahtında günahkâr sarayını yönetebileceğini ama keyifli bir an için Camilla'nın ona hükmettiğini asla unutmamasını istiyordu. Tıpkı Envy'nin ona sahip olduğu gibi.

Camilla'nın onu tekrar santim santim içine almasını bekliyordu ama tek bir sert hareketle üzerine oturduğunda şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. İkisi de küfrediyor, acı ve zevk dolu bir şekilde nefes alıp veriyorlardı. Envy, bu pozisyonda inanılmaz derecede derine girebiliyor, içinde daha da ilerliyordu.

Yavaşça vücudunu kaldırdı, ereksiyonunun üstünde hizalanıp bu sefer kalçalarını hareket ettirerek tekrar aşağı indi. Envy küfretti. Sonrasında onun omzuna yapışıp dişlerini teninde gezdirdi.

Kalçalarını tutup Camilla'nın hızını ayarlamasına izin vererek tenini hamur gibi yoğurmaya başladı.

Camilla kalçalarını döndürüyor, ağır ve kasıtlı hareketler yapıyordu. Hafif öne eğildiğinde, inlemesine neden olan bir noktaya denk geldi ve ateşin adeta damarlarında yandığını hissetti.

Artık oyunlarının bir önemi kalmamıştı. Sadece zevk vardı. Kısa süre sonra Envy'nin hareketleri onunkiyle uyumlu hale geldi, ellerini bedeninde aşağı yukarı gezdirirken Camilla üzerinde inip kalkıyordu.

Kasları bu hareketle ağrımaya, gerilmeye başlamıştı ancak umurunda değildi.

Envy parmaklarını yanlarına geçirip sırtını baştan aşağı öpücüklere boğdu. Yoğun bir sıcak dalgası Camilla'yı sardığında Envy aletinin kadının içinde daha da büyüdüğünü hissetti.

İkisi de küfrederek, sonun yaklaştığını bildiklerinden daha hızlı hareket etmeye başladılar. Camilla artık Envy'nin onunla sevişip sevişmediğinden ya da kendisinin onunla sevişip sevişmediğinden emin değildi. Çıldırmışlardı, vahşilerdi ve sanki hayatları buna bağlıymış gibi birbirlerini beceriyorlardı.

Camilla gelmeden hemen önce, Envy parmaklarını onun ıslaklığına götürdü ve Camilla kendini bu duyguda kaybedene, orgazmı içinden dalgalar halinde yükselene kadar kışkırtmaya başladı. Kıvılcımlar saçan zevk dalga dalga çarptı, Camilla'yı sürükleyip bırakıyordu ve sonunda iblisin gerçek adını haykırdı.

"Leviaethan!"

Envy'nin adını haykırmasıyla içine bir sıcaklık fışkırdı ve Camilla tekrar uçurumun kenarından aşağı düştü, kemikleri kaybolup nefesi kesilerek Envy'nin göğsüne düşene kadar zevkin son dalgalarına teslim oldu.

Envy ona sarıldı, kendi titreyen kaslarıyla karnına, kaburgalarının altına, göğüslerinin kıvrımlarına minik şekiller çiziyordu.

"Siktir." Envy'nin nefesini boynunda hissetti, tüyleri hoş bir şekilde diken diken olmuştu. Biraz yumuşamış olsa da hâlâ içindeydi. "Bir azize gibi öpüşüyor ama bir sapık gibi beceriyorsun."

"Tek gecemizin hakkını vermek istedim."

"Siktir," dedi tekrar, bu sefer daha sessizce.

Belki de Camilla onu *mahvetmişti.*

Dudakları yukarı doğru kıvrıldıktan sonra gülümsemesi kayboldu.

Şafağın sökmesine az kalmıştı ve bir sonraki ipucuna ulaşmaları gerekiyordu. Zamanları sona ermişti.

Camilla ayağa kalktığında, bir hayali arkasında bırakacağını biliyordu.

Takdire şayan bir şekilde, Envy bu küçük hayali geride bırakmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Camilla onun yine oyunu düşünüyor olması gerektiğini biliyordu. Saray halkı için ne anlama geldiğini de.

Ancak Envy orada kaldı. Onunla. Sanki başka bir yerde olmak istemiyormuş gibiydi.

Ellerini kollarına götürüp hafifçe okşadı.

Nefes alışverişleri çoktan düzelmiş ve aralarındaki sessizlik giderek ağırlaşmıştı.

Ağır ve hafif dokunuşları Camilla'nın hatlarında, belinde, kalçasının kıvrımında gezindikten sonra göbek deliğinden aşağı kayarak vücutlarının hâlâ bir olduğu noktaya yaklaştı.

Envy elini daha aşağı indirdiğinde Camilla derin bir nefes aldı. Tekrar sertleşmişti.

"Oyun ne olacak?" diye sordu, sormuş olmaktan nefret ederek.

"Durmamı ister misin?"

Camilla başını salladı. "Hem de hiç."

"Şükürler olsun."

Camilla'nın tamamen üzerine oturabileceği şekilde kıpırdadı ama bu sefer ona daha hâkim bir pozisyondaydı. Camilla hâlâ sırtı ona dönük bir halde göğsüne yaslanırken, bu sefer kontrol Envy'deydi. Yavaş yavaş içine girip çıkarken onu kışkırtıyor, Camilla'yla onu asla bırakmayacakmış gibi sevişiyordu. Hareketleri sert ya da aceleci değildi.

Şimdi kontrol tekrar ondayken, Envy sadece onun vücudundan olabildiğince zevk almaya odaklandı. Aletiyle Camilla'nın içinde aklını başından alacak bir noktaya dokundu.

Dışarı çıkıp tekrar içeri girerek o aynı şahane noktaya temas ediyordu.

Camilla geriye yaslandı, ellerini adamın ensesine dolayıp saçlarıyla oynadı. Envy hareket ederken onun göğüslerini avuçlayıp, ileri hareket edebilmek için kendine yer açtı.

"Şuradaki aynayı görüyor musun?" diye sordu, Camilla'nın daha önce fark etmediği sırlı aynayı işaret etti.

"Evet."

"Seyret." Envy bacaklarını biraz daha açıp, onun da bacaklarının açılıp parlayan kadınlığının görünmesine neden oldu. Saray halkı burada olsaydı gerçek bir gösteriye şahitlik edebilirlerdi. *Camilla* gerçekten rolünün hakkını veriyordu.

Envy parmaklarını klitorisinde döndürdü, yavaşça içine girerken aynı yere bastırdı.

Camilla bu manzara karşısında nefes nefese kaldı.

"Nasıl şiddetli gelmeni sağlayacağımı seyret."

Camilla dudağını ısırdığında, vücudunun bu ahlaksız emre verdiği tepkiyi çoktan hissetmeye başlamıştı.

Envy'nin bakışları vücutlarının birleştiği yerde, bir ziyafete denk gelmiş açlıktan ölen bir adam gibi manzarayı seyrediyordu. Parmaklarını ağzına götürdü, Camilla'nın tahrik oluşunu yalarken aynadaki gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

"Çok tatlı."

Hâlâ içine gömülmüş bir haldeyken ona tekrar dokunduğunda, bu neredeyse çok fazlaydı.

Ensesine narin öpücükler konduruyor, parmaklarıyla ona yavaş yavaş işkence etmeye devam ediyordu. Arada bir kendini tekrar içine itip onun dikkatini kaybetmemek için yoğun hislerini daha da güçlendiriyordu.

Bacaklarını biraz daha açıp kadınlığını iyice açığa çıkardı. Kısa sürede, çok kısa süre içinde Camilla'nın nefesleri dengesizleşti. Doruğa ulaşmak üzereydi.

Camilla gözlerini kapattı.

Envy klitorisini hafifçe tokatlayıp, bir duygu dalgasına neden oldu. "Gözler açık."

"Canavar."

"Buna bayılıyorsun."

Gerçekten bayılıyordu.

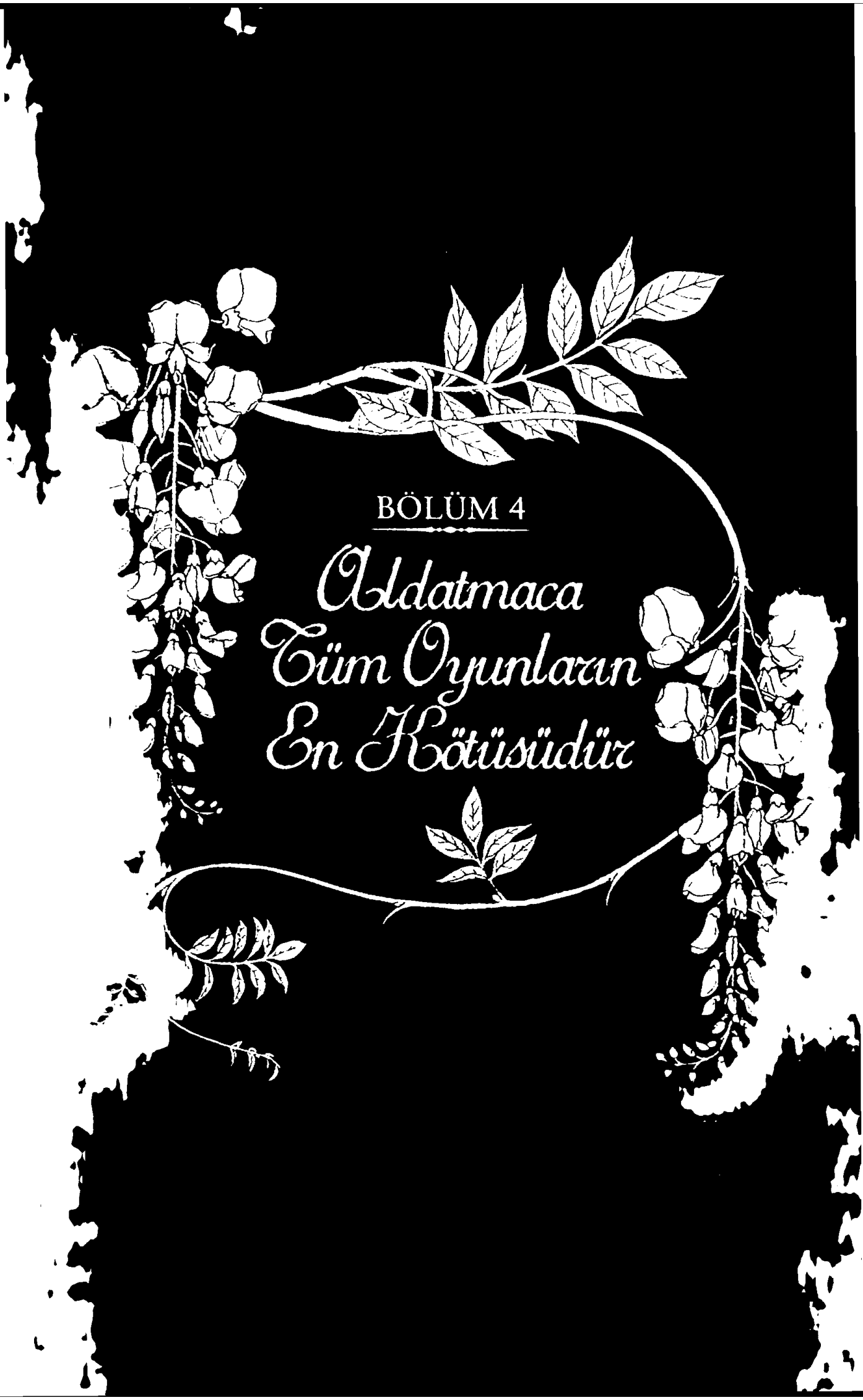
Camilla tüm dikkatini sergiledikleri gösteriye verdi, Envy'nin bir âşık olarak yeteneğini hissediyor ve seyrediyordu. Envy, tıpkı Camilla'nın diyarları çizdiği gibi arzuyla bir resim çiziyordu ve en az kendisi kadar yetenekliydi.

"Benim için gel, aşkım."

Dişlerini boynuna geçirdi, hareketleri giderek daha da hızlandı ama hâlâ yavaş, hâlâ cezalandırıcı şekilde şahaneydi. Envy de boşalmak üzereydi, Camilla'nın uçurumdan yuvarlandığı anda ona katılmayı bekliyordu. Camilla kendini tutmaya, bu anı uzatmaya çalıştı. Ancak vücudu Envy'nin sessiz taleplerine karşılık veriyor, kahredici zevke teslim oluyordu.

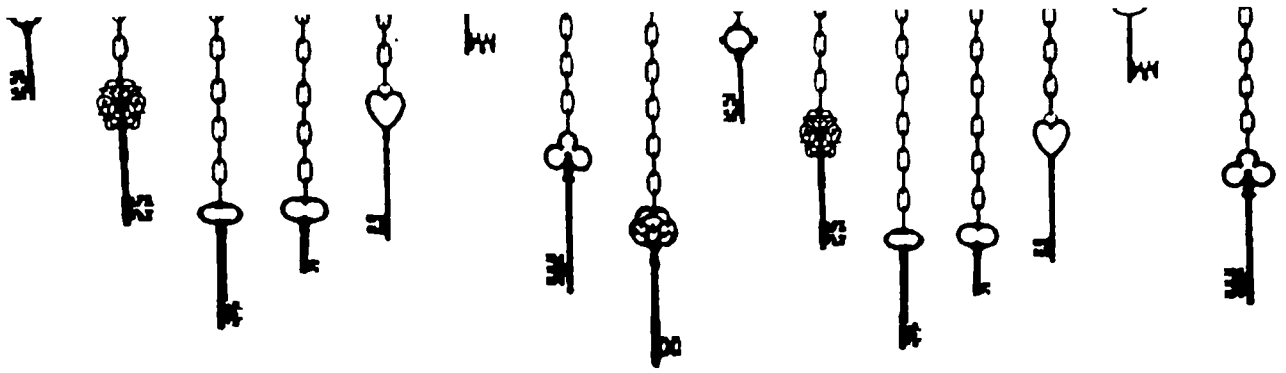
"Leviaethan!" Dudaklarında yine onun adıyla geldi.

Bu sefer, Envy de onun adını haykırdıktan sonra kollarını vücuduna sardı, Camilla onun çoktan kendinden geçtiğini hissetti. Tıpkı gece kayan bir yıldız gibi bir zamanlar ne kadar güzel parladığının hatırasından başka hiçbir şey kalmadı.

BÖLÜM 4

Aldatmaca Tüm Oyunların En Kötüsüdür

ELLİ DÖRT

Şaşırtıcı şekilde, geceyi sonlandıran Envy olmadı.

Camilla onunla tahtında iki kez daha birlikte oldu, her geldiğinde gerçek adını haykırdı. Önden ve arkadan, doyumsuz bir iştahı vardı.

Gerçek adını her haykırdığında, Envy'nin içinde bir şey giderek daha da sıkışıyordu. İlk sevişmelerinden sonra gerilimin biraz hafiflediğini hissetmesi gerekirdi. Tahmin ettiği gibi yatışmamıştı.

Kadını kahrolası tahtın üzerine eğmiş, Camilla onu tekrar becermesi için tersleyene kadar vücudunun her bir santimini okşamış, kışkırtmış ve adeta tapmıştı.

Hâlâ... istek, *ihtiyaç* devam ediyordu.

Envy'nin yatak odasına geçmişlerdi, böylece saray halkının akıbeti belirsizken onun malikânesinde ne gördüğünü kontrol edebilecek ve kendi yatağında bir kez daha yiyip bitirebilecekti.

Bir sefer üç sefer daha oldu. Camilla onun diline, Envy ise ağzına boşaldı.

Şimdi ise çarşafların üzerine yayılmış, bacakları bacaklarına dolanmış halde yatarlarken, Envy parmaklarıyla onun kollarını okşuyor bir yandan da neyin ters gittiğini düşünüyordu.

Kuşluk vakti güneş ışıkları odaya girmeye başladı, aslında gecelerinin saatler önce bittiğini işaret ediyordu. Envy'nin normalde doyuma ulaşmış olduğu zamanı çoktan geçmişti.

Camilla avucuna bir öpücük kondurduktan sonra yüzünü görebilmek için ona döndü.

"Sabah oldu."

Envy dikkatle ona bakarken ses tonu keyifliydi. "Güneşin ne anlama geldiğini biliyorum, tatlım."

Camilla gözlerini kıstı. "Yataktan çıkmamız gerekiyor."

Envy onu üstüne çekip boynuna sokuldu.

"Birazdan."

Camilla, onu önce yavaşça öptükten sonra dudaklarında gezinen dilinin nazik kışkırtmasına teslim oldu. Envy yine sertleşmiş, hazırdı. Gitmeden önce kesinlikle bir saat daha kalabilirlerdi. Envy'nin kendini cinsel zevklerden uzun bir süre mahrum bıraktığı aşikârdı. Camilla'ya duyduğu susuzluğun en mantıklı açıklaması bu olmalıydı.

Camilla gövdesine yaslanıp üzerinde doğruldu.

"Kalkma vakti geldi, Envy. İkiz Sütunlar'a gitmemiz gerekiyor."

Envy ona sinirli bir bakış attı. "Yine Envy mi oldum?"

"Neden olmasın?" diye meydan okudu. "Başka bir beklentin mi vardı?"

Envy bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Hayır."

"Yalan."

Envy tekrar ona baktı. "Periler yalanları iblisler gibi hissedemezler."

"Öyle olmayabilir ama artık yüzünden, aklından geçeni okuyabiliyorum." Camilla onu çok yakından inceliyordu. "Tatmin olmadın."

"Yanlış. Son derece tatmin oldum. Sorun da bu."

Camilla uzun bir süre sustu, tekrar ona baktığında gerginlik giderek daha da rahatsız edici bir hal alıyordu. Ona her baktığında aleti bedenine doğru seğirmemiş olsa bu durum biraz daha can sıkıcı olabilirdi.

"Bir gecede karar kılmıştık," dedi Camilla sonunda. "Bu tekrar uzlaşmak istediğin bir konu mu?"

"Tabii ki değil." Envy doğruldu, onu dikkatlice üzerinden kaldırıp yatağa bıraktı. "Ben kuralımı asla çiğnemem, Bayan Antonius. Tahrik oluşumu romantizmle karıştırmayın. Ben sadece dar ve ıslak yerinizin tadını çıkarıyorum."

Camilla derin bir nefes aldı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

Envy çok ileri gittiğinin farkındaydı.

"O zaman göreceğiz, değil mi?" Gülümsemesi safi fesatlık doluydu. "Tekrar Wolf'la karşılaşacak olmamdan hiç etkilenmeyeceğinizden eminim. Belki de uzun, ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında onun da benim *dar ve ıslak yerimin* tadını çıkarmasına izin veririm. En azından o böyle davranmaz."

Envy'nin kıskançlığı bir alev gibi parladı.

Camilla, seslenip özür dilemesine fırsat vermeden kalkıp Envy'nin onun için sihirle getirdiği yeni elbiseyi kaparak banyoya girdi.

Kapıyı tavandaki portresini sallayacak kadar sert kapattı. Bu daha önce şehvet yerine keyifle göz gezdirdiği portreydi.

Envy küfrederek kendini yatağa bıraktı. Lanet olası pisliğin tekiydi.

Camilla'nın içinde olmasının üzerinden saatler, kavgalarının üzerinden dense bir saat geçmişti ve şiddetli arzusu *hâlâ* dinmemişti. Aksine, daha da kötüye gitmişti. Özellikle her birlikte oluşlarını tekrar aklından geçirdikten sonra, aklı Camilla'nın onun tahtına geçmeyi teklif ettiği anda kalmıştı.

Envy bunun *tam olarak* neyle ilgili olduğunu gayet iyi biliyordu ve Camilla haklıydı. O tahta, bir daha onun küçük poposunun her hareketiyle kıpırdadığını, gümüş rengi saçlarının doğrudan kalbine nişan almış bir hançer gibi parladığını gözünün önüne getirmeden oturamayacaktı.

Camilla onu kurnazlığıyla şişe geçirmişti. Ona lanet olası tahtında sahip olmuştu.

Ve Envy bundan *hoşlanmıştı.*

Camilla tehlikeliydi. Envy'nin istememesi gereken şeyleri istemesine neden oluyordu.

Onu sert ve istekli bir şekilde yatakta bıraktıktan, ona olduğu gibi bir pislik demesine ramak kaldıktan sonra, Envy kendine oyunu hatırlattı. Amacını.

Saray halkını.

Onu cezalandırmaya devam eden hatasını hatırlattı.

Geçirdikleri geceyi geride bırakmalıydı. Odaklanmalıydı.

Belki de nihai sınav Camilla'ydı.

Eğer Envy kazanamazsa, artık bir saray halkı *olmayacaktı.*

Bu tam da Lennox'un isteyeceği türde bir şeydi. Önce vampir sarayını kaos içinde, hemen arkasından da Envy'nin saray halkının düştüğünü görmek.

O anda ne kadar çelişkili duygular hissederse hissetsin, Envy şimdi kendi amacını gözden çıkaramazdı.

Tam olarak bu yüzden, şimdi ona ait olmayan bir taht odasının bekleme salonunda durmuş, içeri girmeyi bekliyorlardı.

Göz ucuyla Camilla'ya baktı. Yanında, dimdik duruyordu ve tüm dikkati, muhtemelen işlemelerini hayranlıkla seyrettiği çifte kapılardaydı. Envy'nin hanedanlık renklerini, gecelerinin tatsız bir şekilde bitmiş olmasına rağmen hiç itiraz etmeden giymişti.

Bu Envy'nin sihirle getirdiği neredeyse siyaha yakın, koyu yeşil ipek elbiseydi. Ölümlü diyarında alışkın olduğu tarzlardan daha açık bir elbiseydi ama bundan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Tevazu insanların arzu ettiği bir şeydi ancak Camilla bunu kolayca üzerinden atıp, etrafına ve gerçek peri doğasına kolayca uyum sağlamıştı.

Aslında, Yedi Çember'de daha uzun kaldıkça Waverly Green'in sosyete kurallarının daha az esiriymiş gibi görünmeye başlamıştı. Kalmayı tercih etmesi ve olduğundan başka biriymiş gibi davranmaya son vermesi halinde, Envy'nin dünyasında serpilebilirdi. Ancak Envy onun bu kadar yakınlarda olduğunu bilmeye, muhtemelen başka birine âşık olmasına *kendisinin* nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Onu bir daha yatağına asla davet etmeyeceği gerçeği varken bu bencilce bir düşünceydi. Yine de...

Camilla omuzları geride, neredeyse zalimce bakışlarla, tıpkı bir kraliyet mensubu gibi duruyordu. Envy ona kısaca nasıl davranması gerektiğini, rakip saraylarda oynamaları gereken rolü anlatmıştı.

Envy heyecanını hissetse de Camilla duygularını asla dışarıya yansıtmıyordu.

Waverly Green'de ona verdiği zümrüt ve pırlanta yüzüğü takmıştı. İkisi de bununla ilgili yorum yapmadı. Envy ona zümrüt bir gerdanlık da teklif etmişti ama reddetmiş ve onun yerine kendi gümüş madalyonunu takmıştı.

Kraliyet habercisi odaya girdi.

"Ekselansları ve kraliçe sizi kabul edecekler."

Envy yine o soğuk, krallara yaraşır yüz ifadesini takındı. Yeni bir oyun başlamak üzereydi. Yapmacık konuşmalar ve saray politikaları, kışkırtma ve kazanma oyunu.

Camilla'ya bakmadan, habercinin peşinden kardeşinin parıldayan, gotik ve şık, baştan çıkarmakla ürkütmek üzere dekore edilmiş odasına ilerledi. Camilla'nın adımları peşinden gelirken sağlam ve kendinden emindi, Envy taht odasına bakarken yüzünü görebilmeyi istedi.

Hızlı bir şekilde içeriyi gözden geçirerek, etrafı Camilla gibi görmeye çalıştı.

Soluk altın rengi damarları olan siyah mermer karolar, yüksek kemerli tavan, eşit aralıklarla yerleştirilmiş, her biri koyu gri taşlardan oyulmuş sütunlar; resimli camlar ışığın içeri girmesine izin veriyor, yumuşak tonlardaki renkleri odaya yansıtıyordu.

Devasa siyah değerli taşlardan yontulmuş avizeler gözcü iblisler gibi tavandan sarkıyor, yaklaşık on beş metre tepelerinde duruyorlardı. Altın silahların asıldığı duvarlarda, aynı zamanda ateş püskürten öfkeli yılan aplikleri vardı.

Oda boydan boya koyu bordo bir halıyla kaplıydı, iblis kralın kraliçesiyle oturduğu platforma kadar uzanan bir kan izi vardı.

Platform, donmuş dumana benzeyen şeffaf ve değerli bir taştan yapılmıştı; diyarlar arasındaki boşlukta bulunan taşla birebir aynıydı.

Platformun üzerinde iki eş tahtın siyah deri minderlerinin etrafından göz korkutucu şampanya bronzu renkte yılanlar dolanıyor, yılanlarının gövdelerinin etrafını dikenli sarmaşıklar sarıyordu.

Her iki naibin gücüne başlarıyla selam veriyorlardı.

Envy, savaş âşığı kardeşiyle ilgili ne düşündüğünü merak ettiği için Camilla'ya bakmamak için kendini zor tuttu. Wrath'dan sinsice bir kötülük yayılıyor, gücü kontrol altındayken bile gümbürdüyordu.

Envy kardeşinin ayrıca karısına imalı bir şekilde göz kırpmış olmasına sinirlenmiş olabileceğini de *düşündü*.

Emilia başını salladı, dudakları seğiriyordu. Envy'nin ne yaptığını gayet iyi biliyor, Wrath'ı sırf heyecan hissetmek için iğnelediğini çok iyi anlıyordu. Farkına varmadığı şey Envy'nin kıskançlığını ateşlemeye *ihtiyacı olduğuydu*. Kendine mümkün olduğunca çok güç çekmeye ihtiyacı vardı; saray halkı döne döne hızla yere çakılıyordu ve onları bir arada tutmak için Envy çok fazla enerji harcıyordu.

Vampir dövüşünden beri kendini tam olarak toparlayamamıştı ve buradan ayrılmadan önce bunu yapmak zorundaydı. Aksi takdirde ne sarayına ne de Camilla'ya yardımcı olamayacaktı.

Camilla yanında gerildiğinde, Envy içten içe karşılarındakinin Vittoria'nın ikizi olduğundan bahsetmediği için kendine küfretti.

"Leydi Emilia," dedi Envy, gamzeleri görünecek şekilde gülümseyerek. Wrath tahttan kalkıp fırlamaya hazır görünüyordu. Ama Camilla rahatladı. "Hediyemi aldınız mı?"

Kraliçe kızardı. "*Onu* gönderdiğine inanamıyorum."

"Korkma. Orijinali hâlâ yatağımın tepesinde duruyor. Senin için replikasını yaptırdım. Kocandan sıkılman ve küçük bir heyecan istemen ihtimaline karşı."

Envy sonra haylaz bir ifadeyle Camilla'ya döndü.

"Yatağımın tepesinde duran gerçek boyutlardaki resmi gördünüz. Birkaç ay önce, Leydi Emilia'ya kardeşimle kavga ettikleri sırada tahrik edici bir görsel olarak kullanması için verilmişti. Aletimin bu kadar efsanevi olmasını kıskanıyor."

Wrath ileri çıktı, bu konuşmayı merakla dinliyordu. "Geceyi beraber geçirdiniz."

Envy dişlerini duyulabilecek bir sesle gıcırdattı. "Evet."

Wrath ve Emilia birbirlerine baktıklarında, sessiz bir sohbet gerçekleşti. Envy onların gözlerinin önünde planlar yapmaya başladıklarının farkındaydı Bazı insanların hayatlarına bir tür heyecan katmak için burunlarını başkalarının işlerine sokmaya ihtiyaçları vardı.

Camilla soğuk bir ifadeyle Envy'e baktıktan sonra, "Belki benim de krala kendisinin bir portresini sunmam gerekir. Bence adil olur."

Envy ona bakakaldı. Camilla onun günahını ateşlemişti. Sonra nedenini anladı. Camilla her ne kadar karşısındakinin Vittoria olmadığını bilse de Envy'nin hediyesinden memnun olmamıştı.

Envy tüm duyularını açtı ve Camilla'nın kıskançlığını bir yumruk gibi hissetti. Sessizce küfretti.

"Emilia'yla daha önce hiç birlikte olmadım, olmaya da çalışmadım," dedi. "Yoksa *benim* prensesim olurdu."

Son kısmı eklemekten kendini alamadı; kardeşinin öfkesi ve kıskançlığı o anda patladı.

Envy hepsini içine çekti, gücünü ağzına kadar doldurdu. Wrath ona yumruk atsa bile, odaya yaydığı yoğun kıskançlık için buna değerdi.

Wrath'ın bir zamanlar sihirle ondan alınmış parlayan, ebatları korku saçmak için yaratılmış gibi görünen gece renklerindeki kanatları açıldı. Bir zamanlar uçlarında sivri gümüş rengi alevler vardı. Onları savaşta defalarca savurduğu bir silahtı.

Camilla'nın yüzünde hâlâ daha önceki o soğuk, zalimce ifade vardı. Wrath'a ve kanatlarına ikinci kez bakmadı bile. Ancak bu sefer sesinde bir sertlik vardı.

Envy'e gerçekten son derece sinirlenmişti.

"Çıplak görüntülerinizi kadınlarla hep paylaşır mısınız?" diye sordu.

Bir an, Envy söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Onu *sevdim*, sevgili kardeşim." Emilia gerginliği bozan bir kahkaha attı. "Siz, Bayan Camilla Antonius olmalısınız. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Birinin Envy'e cehennemi biraz tattırma zamanı gelmişti."

"Zevkti, Ekselansları. Lütfen bana Camilla deyin."

"Yedi Çember'i nasıl buldunuz?" diye sordu Emilia.

Camilla'nın gerginliği bir nebze rahatladı. Emilia'ya mahcup bir şekilde gülümsedi. "Dün gece ikizinizle tanışmış olmam dışında, ilgi çekici buldum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Evet." Envy bir kez el çırptı, herkesin dikkatini tekrar üzerine çekti. "Artık Emilia'nın devasa aletime binme zevkini tatmadığı gerçeğini açıklığa kavuşturduğumuza göre, benim bir ricam olacak."

"Her neyse, cevabım hayır." Wrath hiç etkilenmemişti.

Kanatlarını uyarı maiyetinde yavaşça çırpıyordu. Mürekkebi andıran renkleri neredeyse odanın arka planında kayboluyordu. Gölgelerin üzerine vuran gölgeler gibi. Onları alevleri olmadan görmek tuhaftı.

Envy, Wrath'ın onları ne kadar çok sevdiğini, nasıl kendi varlığının bir parçası olduklarını biliyordu. Kanatlarının artık fildişi renginde olmaları karısını ne kadar çok sevdiğinin bir kanıtı gibiydi. Casuslarının titiz soruşturmaları sayesinde, Envy bunun Wrath'ın Emilia'nın gitmek zorunda kalmaması için ödediği bir bedel olduğunu biliyordu.

Envy hafif bir kıskançlık hissetti. Diğer kardeşlerinin kanatlarıyla birlikte, kendi kanatları da alınmıştı. Saray halkı düzelip eski ihtişamına kavuşana kadar, Envy'nin kanatlarını çıkaracak gücü yoktu. Kanatları parmaklarının ucundaydı ama onları ilk kez serbest bırakmak... gerekli sihir saray halkını ayakta tutmasını sağlamaktan çok fazla şey alıp götürebilirdi. Saray halkının akıllarını koruyan büyü varken Envy'nin kanatlarına harcayacak gücü yoktu.

"İkiz Sütunlar'a gitmem gerekiyor."

Wrath ona sertçe baktı. "Hayır."

"Oyun oraya çıkıyor."

"Cevap aynı."

Envy ve Wrath birbirlerine baktılar. Yer hafif bir gümbürtüyle sallandı. Wrath'ın öfkesi kendini gösteriyordu. Envy'nin kendi günahı da karşılık olarak boğuk bir uyarı gibi yükseldi.

"Kibarca rica ediyorum," derken Envy'nin sesi kısıktı. "Ama şu ya da bu şekilde oraya gideceğim. Oraya ulaşmama engel olamazsın."

"Sütunlar *benim* Günah Hanedanlığı'mın altında durduklarına göre bal gibi de engel olabilirim ve olacağım."

Envy podyuma doğru bir adım attı; Camilla elini koluna koyarak onu engelledi. İkisinden birinin kendilerini salıvermesi krallık için iyi olmazdı.

Emilia hafifçe öksürdü.

"Sütunlar nerede?" diye sordu kraliçe.

Wrath çenesini açmamaya gayret ediyor gibiydi ama karısını asla reddetmezdi. "Giriş Yeniay Sığlıkları'nda."

Kraliçe kaşlarını kaldırdı.

Bunu bilmiyor olması enteresandı. Envy sessiz kaldı. Emilia öfkenin vücut bulmuş haliydi ve Wrath'ın *onun* günahını ateşlediğini görmek için Envy'nin algılarını kullanmasına gerek yoktu.

"Burada başka hangi sürprizlere ev sahipliği yapıyoruz acaba?" Sesi hafif bir uyarı gibi alçak çıkmıştı.

Wrath kardeşine intikam vaadi dolu bir bakış attı. "Hiçbir şey."

Envy homurdandı, Emilia kızgın kızgın ona bakınca ellerini havaya kaldırdı.

"Ne biliyorsun?" diye sordu.

Envy bir sonraki hamlesini itinayla düşündü.

"Bahçedeki öğleden sonrayı hatırlıyor musun?"

O öğleden sonra Emilia, Envy'nin onun için bıraktığı bir büyü kitabını çalmasının ardından Envy de onun sihrini çalmıştı.

Emilia'nın şaşkın yüz ifadesi değişti. Ürperdi. "O korkunç, ağıtı andıran feryat. Bana merak etmememi söylemiştin."

Envy başını salladı. "Etmemelisin, *özellikle* de şimdi. Abyssus, İkiz Sütunlar'a giden yolu korur. Abyssus tanrıça kanıyla beslenir; onu oraya koymak istenmeyen tanrıları perilerden uzak tutmanın bir yoludur."

"Bunu ben neden bilmiyorum?" Emilia şimdi kocasına bakıyordu. "Daha... önceden."

Wrath yumruğunu Envy'nin boğazına indirmeye hazır görünüyordu ve Envy kardeşinin bunu *denediğini* görmeyi çok isterdi.

Camilla, Envy'nin kolunu uyarmak için daha da sıktı. Wrath istediğinde çok korkutucu olabiliyordu. Ancak Camilla'nın onun hareketlerini bu yüzden engellemediğini düşünüyordu.

Envy kardeşine zalimce gülümsedi ama ona yaklaşmadı. "Bir intikam tanrıçasından sır saklamak akıllıca bir fikir değildir."

Wrath yavaşça nefes verdi, sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Bu saray halkım dışında birinin bilmesi gereken bir şey değil."

Envy'nin casusları aldıkları altın ve günahı sonuna kadar hak ediyorlardı.

"Tünele senin hanedanlığından girmeme gerek yok," dedi Envy. "Hatıra Çeşmesi'nin içindeki girişi kullanacağız."

"Hayır." Wrath'ın ses tonu bakışlarından daha sertti. "Seni Hatıra Çeşmesi'nin yakınlarında görmek istemiyorum."

Envy'nin öfkesi tehditkâr bir adım daha atarak yaklaşmasına neden oldu. Kardeşinin gözünden kaçırmadığı bir hareketti. "Kıymetli pınarına hiç dokunmadan gideceğime kanım üzerine yemin ederim. Sadece İkiz Sütunlar'a ulaşmam gerekiyor. Hepsi bu."

"Senin sorunun, benim değil, Levi."

"Oraya giden en kestirme yol bu."

"Ama *tek* yol değil," dedi Wrath, dudakları sert, kararlı bir çizgi halini almıştı.

Envy'nin nabzı adeta kükrüyordu ancak yüzünde gerginlikten eser yoktu. Wrath bu kararından dönmeyecekti. Envy, elindeki son kozu oynayarak Emilia'ya döndü.

"Hâlâ kraliçenin desteğine sahip miyim?"

Taç giyme töreninden sonra, Emilia'nın ona kısmen borçlu olduğuyla ilgili konuşmuşlardı. Envy o zaman ciddi değildi ama şimdi iyiliğinin karşılığını isteyecekti. Bu bir köprü daha yakmak, gerçekten bir şansı varsa bile arkadaşlıklarını başlamadan mahvetmek anlamına gelse bile.

Emilia, kendi adına, keyifli görünüyordu.

Envy, kraliçenin kocasını sinirlendirmekten son derece keyif aldığını fark etti. Kocasının öfkesi her ikisinin de keyfini çıkarabileceği yatak

odasına taşınacaktı. Envy sadece onların Camilla ile buradan gidene kadar beklemelerini umuyordu.

"Bunun pek de hayra alamet olmadığını söylediğimi anımsıyorum," dedi Emilia. "Ancak ben desteğimi henüz veremem. Kocam ve ben konuyu tartışacağız, bir karara vardıktan sonra size haber vereceğiz."

Wrath'ın burun delikleri günahıyla açılıp kapanıyordu. Envy'nin tüneli kullanmasına izin vermek istemiyordu ama Emilia itaatkâr bir eş değildi. Saatlerce tartışabilirlerdi ve o piç kurusu bunun her saniyesinden keyif alacaktı.

"Sizin için bir yatak odası hazırlandı ve atıştırmalık bir şeyler bırakıldı," dedi Wrath.

Bir çene hareketiyle, iblislerin kralı onları azletti.

Saatler sonra, tanrının belası kardeşinden hâlâ bir ses çıkmamıştı ve Envy neredeyse duvarlara tırmanıyordu. Camilla bir kanepenin ucuna tünemiş, bariz bir keyifle dudaklarını büzmüş çayını yudumluyordu.

Envy ona bezgin bir bakış attı.

"Sizi eğlendiriyor muyum, Bayan Antonius?"

"Çılgınlar gibi."

"Dikkatinizi dağıtabildiğime memnun oldum," diye mırıldandı, son derece huysuzdu.

"Aklıma vakit geçirmek için çok daha ilham verici şeyler geliyor."

Envy, nefesini tutup aniden durdu.

Camilla'ya tek bir bakışıyla onunla oyun oynadığını, bir gece kuralının doğruluğunu test ettiğini onaylamıştı. Odanın etrafında yürürken çenesini kilitlemişti.

Camilla'nın bunu söylemesinin ardından dün gece ve bu sabah birkaç saat boyunca birbirlerinin dikkatlerini dağıttıkları ilham verici yolları düşünmekten kendini alamamıştı.

Envy giderek hırslanıyordu. Ona bir daha dokunmayı hiç düşünmüyor olması gerekiyordu. Asla.

"Sen manyaksın, sevgilim."

"Ne diyebilirim ki?" Camilla'nın ses tonu keyifliydi. "İçimdeki cevheri açığa çıkarıyorsunuz."

Envy biraz huysuz, biraz da kahkahayı andıran bir sesle nefes verdi. Sorun bir gece kuralı değildi, sorun Envy'nin Camilla'dan hoşlanmış olmasıydı. Hem de vücudundan daha fazlasını isteyecek şekilde hoşlanıyordu. Aklından, kıvrak zekâsından... Camilla ona bilmeceleri çözmek, strateji oluşturmak, kazanmak için gerekli ihtiyacını tetikleyecek şekillerde meydan okuyordu.

Şimdi de aynı taktikleri onunla oyun oynamak için kullanıyordu.

"Siktir."

Envy silahların durduğu iki büyük rafın arasında asılı aynada kendi yansımasını gördü. Gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve saçları tam anlamıyla darmadağındı. Elini o kadar çok saçlarında gezdirmişti ki neredeyse çıldırmanın eşiğine gelmiş gibi görünüyordu.

Ya da hararetli görünüyordu.

"Öneri aynen *buydu*," dedi Camilla kadifemsi bir ses tonuyla dalga geçerek.

Envy gözlerini sımsıkı kapattı. Bu kadar tatlı ve korkunç bir cezayı hak etmek için ne yaptığını düşündü. Camilla'nın oynadığı bu yeni oyun düpedüz iğrençti.

1500'lü yıllarda yaşamış ölümlü bir yazar olan John Lyly'ın şu sözü, "Adil bir oyunun kuralları aşkta ve savaşta geçerli değildir," Envy'nin Camilla ile bir zaman savaşmış olduğuna inanmasına neden oldu.

Zavallı hergelenin hiç şansı yoktu.

Sonunda, kapı sert bir şekilde çalındı.

Envy kapıyı açarken neredeyse menteşelerinden çekip çıkarmıştı.

Bir kraliyet muhafızı ya da hizmetkârı yerine, karşısında tek kaşı havada Emilia duruyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu, sesini bir fısıltı haline indirerek.

"Hâlâ bana destek misin, değil misin, Emilia? Zaman daha fazla çalamayacağım tek şey."

Emilia dudaklarını büzdü, pembe-altın rengi gözleriyle Envy'i süzdü. Envy onun endişeli olduğunu, görünenden daha fazlasının olduğunu hissettiğini biliyordu. Yengesi onun bazı maskelerinin arkasını her zaman bir şekilde görüyor gibiydi ama hepsini değil.

Envy sakin bir ifadesiyle beklemeye devam etti. Camilla yanında durmak için geldiğinde, Envy uzanıp elini tutmamak için kendiyle mücadele verdi. Emilia başını evet anlamında sallamadan önce Envy'e baktı.

"Evet. Borcum hâlâ baki."

Pembe-altın rengi bakışları Camilla'ya döndü. Yüz ifadesinde belli belirsiz, ümidi andıran bir şey belirdi. Ya da belki mutluluğu andıran.

"Sütunları araştırmanız için size izin veriyorum."

"Sen hep en sevdiğim yengem oldun."

"Ben senin tek yengenim." Emilia gözlerini devirdi. "Ancak... Wrath'ın tartışmaya kapalı bir şartı var."

Envy'nin gülümsemesi dondu. Emilia sapladığı bıçağı döndürmeden önce Envy, işgüzar, lanet olası kardeşinin ne talep edeceğini zaten anlamıştı.

"Yeniay Sığlıkları'nı kesen yolu kullanmak zorundasınız."

Envy içinden kardeşine aklına gelen her küfrü, her kötü ismi saydı. Hem de konuştuğu her dilde. İki kez. Yeniay Sığlıkları tam da uzak durmak istediği yerdi.

Suları sihirliydi, içine giren herkesi sadece gerçeği söylemek zorunda bırakırdı.

Elle yapılmış hiçbir şey ölüme neden olmadan suya giremezdi. Buna kıyafetler de dahildi. Envy sihirli suya yanında Camilla ile çıplak girmek zorundaydı ve eğer Camilla herhangi bir şey sorarsa, ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Sanki bu yolculuk yeterince zor değilmiş gibi.

Emilia, Envy'nin ellerini ellerinin arasına alıp hafif sıktı.

"Leydine kabalık etme. Yoksa ileride senin için başka cannoli yapmam."

Envy gülümsedi ama bir şey söylemedi. Cannoliler gerçekten de *lezzetliydiler* ve Camilla'nın onunmuş gibi görünmesinden hoşlandığını inkâr edemeyecekti. Her ne kadar geçici ya da yalan olsa bile.

Emilia, Camilla'ya sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Seni tekrar görmeyi umuyorum, Camilla. Bir dahaki sefere, iblisleri derin düşüncelere dalmaları ve kendi kendilerine savaşmaları için yalnız bırakırız."

"Bu harika olur; iple çekiyorum."

Envy hiç konuşmadı. Oyun bittikten sonra, Camilla nasılsa Waverly Green'e dönecekti. O yüzden gerçeği dile getirip anın büyüsünü bozmanın bir anlamı yoktu, Emilia ve Camilla'nın asla gerçekleşmeyeceğini bildiği planlar yapmalarını sessizce izledi.

Emilia ona döndü, ardından nereden çıktığı belli olmayan ufak bir şişe uzattı.

"Al. Buna ihtiyacınız olacak."

Envy şişeyi inceledikten sonra tanrıçaya gülümsedi. Emilia ona Abyssus için bir hediye vermişti.

"Sen gerçekten de en sevdiğim yengemsin."

"Gidin. Kocam bir dağı, bir kez daha, dümdüz etmeden önce gidin."

Bir muhafız Envy ve Camilla'ya Öfke Malikânesi'nin en derinlerinde bir mağaraya kadar eşlik etti.

Envy'nin sihri oraya çok daha hızlı ve kısa sürede gitmelerini sağlayabilirdi ancak Wrath'ın cömertliğinin sınırlarını zorlamıştı.

Tünele vardıklarında, muhafız durup kenara çekildi. "Yolun geri kalanını kendiniz gidebilirsiniz. Kralın emirleri."

"Ne kadar yüce gönüllü," diye mırıldandı Envy, iğneleyici bir ses tonuyla.

Odadan ayrıldıklarından beri sessizliğini bozmayan Camilla onun önünden yürüdü. Envy hiçbir kıskançlık sezmediği gibi herhangi bir kızgınlık da hissetmemişti. Camilla'nın duyguları sımsıkı kapanmış, Envy'nin ne hissettiğini elle tutulur bir şekilde anlayamayacağı kadar hızlı gelip geçiyordu.

Belki de şu anda her şeyi anlamaya çalışıyor, her bir detayı ilham kaynağı olarak kullanmak üzere kayda alıyordu.

Biraz sonra tünel mağarayı andıran bir lagüne açıldı.

Siyah kumlar parlıyor, soluk mavi renkteki su miskince kıyıya vuruyordu. Davetkâr ve gösterişsiz bir sis suyun üzerini kaplıyordu. Manzaranın tamamı baştan çıkarmak, sonra da tuzağa düşürmek üzere tasarlanmıştı.

İlerideki duvara resmedilmiş ayın evreleri, büyük bir sarkıtın arkasına saklanmış bir sonraki tüneli işaret ediyordu.

"Çok güzel. Sudan... vızıltı sesi geliyor."

Envy, Camilla'nın elini tuttu ve suya adım atmadan önce geri çekti.

"Yerinde olsam yapmazdım."

"Neden?"

Başıyla Camilla'nın gözden kaçırdığı, ileride kumların arasından çıkan kemikleri işaret etti.

"Elle yapılmış hiçbir şey suya giremez."

"Elle yapılmış mı?" diye tekrarladı Camilla, kaşlarını çattı. "Kastettiğin..."

"Karşıya geçmek için soyunmamız gerekiyor. Ve doğal olmayan her şeyi çıkarmamız. Tıpkı kolyen gibi."

"Ya?" diye sordu Camilla, dikkatini yavaş yavaş Envy'e vererek.

Envy saray halkını, bedenlerini gözünün önüne getirince elleri yanlarında yumruk halini aldı. Baştan çıkarıcı ve arzu uyandırıcı her şeyden daha güçlü olan utanç onu adeta yakıp geçti. Günahla gücünü toplayan ve günah için yaratılmış olmasının hiçbir önemi yoktu çünkü Sığlıkları'n onu ayartmasına izin vermeyecekti.

Ya da Camilla'nın.

Envy lagünün sularının giren ve hayatta kalan herkesin sadece doğruyu söylemesine neden olduğu gerçeğini paylaşmamaya karar verdi.

İblis prensler Yeniay Sığlıkları'nın sihirli özelliklerinden muaf değillerdi. Bu onların bile dışında var olan bir sihirdi.

"Diğer tarafa geçtiğimizde ne olacak?" diye sordu Camilla, dönüp tekrar suya baktı. "Yolun geri kalanında çıplak mı seyahat edeceğiz?"

Ses tonu tedirginden çok merak doluydu. Aksine, ses tonu sanki bu fikir *ilgisini* çekmiş, biraz nefesini kesmiş gibiydi. Envy'nin peri ressamı çıplak seyahat etmek istiyordu. Lanet olası şeytan.

Envy yalan söyleyip çıplak kalmak zorunda olduklarını iddia edebilir, yeraltı labirentinin derinlerine inerken Camilla'nın bir baş yapıt olan çıplak bedenini hayranlıkla seyredebilirdi.

"Kıyafetlerimizi sihirle bir sonraki tünele göndereceğim."

Camilla ona döndüğünde ifadesi gizemliydi, sonra ayakkabılarını çıkardı.

Elbisesini omuzlarından kaydırarak indirdi, zarif bir şekilde adım atarak dışarı çıktığında ipek kumaş ayaklarının ucuna serildi. Altında hiçbir şey yoktu.

Envy güçlükle yutkundu, şaşırmıştı. Çıplaklığından ziyade bakışlarındaki bilmiş parıltıya şaşırmıştı. Camilla kesinlikle kendine has başka bir oyun oynuyor, kuralları oyun sırasında belirliyordu.

Uzun gümüş rengi saçları Sığlıklar'ın loş ışığında parlarken göğüslerini kapatıyordu. Sihirli gölden yeni çıkmış, baştan çıkarıcı ve gizemli bir su perisini andırıyordu.

Bilmesi gerekirdi. Camilla onu kışkırtıyordu ve Envy gerçekten tehlikeli hissediyordu.

Envy sert bir ses tonuyla elini ve vücudunu işaret etti.

"Yüzüğünü ve kolyeni de çıkar."

"Pekâlâ."

Camilla arkasını döndü, saçlarını kaldırıp omzundan geriye baktığında, ne yaptığının son derece farkındaydı. Envy onun sımsıkı görünen poposunu görmezden gelmeyi denese de başarısız oldu.

"Kolye mi açar mısın?"

Kesik bir nefes alıp küfretti.

Camilla hafifçe gülümsedi.

Envy ona doğru ilerledi, parmak eklemlerini sırtında gezdirmemek için kendiyle mücadele ediyordu. Onu öpmek *istiyordu* ama zaman dolmuştu. Kolyesini bir saniyeden kısa sürede çıkardıktan sonra geri adım attı.

Camilla bu hızlı geri çekilişiyle ilgili hiçbir şey söylemedi ancak gözlerinde ufak bir keyif belirdi.

Yüzüğü çıkardıktan sonra Envy'nin önünde yavaşça yere eğildi, dikkatli bir şekilde elbisesinin üzerine koyarken, tekrar doğrulmadan önce işini bitirmek için gereğinden uzun bir süre öyle kaldı. Gözleri gözlerine kilitlenmiş halde hem bakışlarını kaçırmaması hem de kaçırması için Envy'e meydan okuyordu.

Envy, Günah Geçidi'nin kendisine işkence ettiğini düşünmekle hata etmişti.

Bu çok *daha* kötüydü.

Böyle olmamalıydı.

Envy üzerindekileri çıkartırken, onları bekleyen göreve odaklanmaya çalışıyordu. Bunu engellemesi şu an ne kadar zor olsa da şimdi tahrik olamazdı.

"Hadi gel."

Camilla onun elini tuttu ve suya doğru çekiştirdi.

Envy ılık suyun teninde hafif cızırdadığını hissederek peşinden gittikten sonra durdu.

Camilla korkusuzca beline kadar suya girip daldı, birkaç metre ileriden dışarı çıktı. Islak saçlarını geriye yatırıp kahkaha attı. Gözleri ay ışığı gibi parlıyor, lagünde yansıyorlardı.

"Bu harika!" Suyun içinde yürüdü. "Gelin ve bana eşlik edin, Ekselansları."

Envy lagünü gözden geçirdi. Su baştan çıkarıcıydı, kabarcıklar baldırlarına vuruyordu, teninde patlayan milyonlarca minik baloncuk gibiydi. Abyssus'a çıkan tünele ulaşmaları için suyun içinden geçmekten başka bir seçenekleri yoktu. Su onların tadına bakana kadar sihir kullanmak yasaktı.

Bir adım daha attı, su dizlerine geldi.

Birkaç metre daha gittikten sonra, başının belada olduğunu hissederek durdu.

"Benimle yüzmek ister misiniz?" diye sordu Camilla.

Envy ona doğruyu söylemek zorundaydı.

"Evet."

Camilla'nın gülümsemesi gecenin en parlak yıldızına bile rakip olabilecek kadar göz kamaştırıcıydı, parlaktı.

"Dün geceden sonra," dedi, daha yakınına yüzerek. "Beni hâlâ arzuluyor musunuz?"

Envy'nin nutku tutuldu, dişlerini sıktı. Dönüp kıyıya baktı, kendini tekrar güvenli kumlara atmak istedi. Bir faydası yoktu.

"Evet." Aklından bir sürü şey geçti; kahrolası lagünün diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Camilla'ya kurt gibi gülümsedi. "Siz beni hâlâ arzuluyor musunuz, Bayan Antonius?"

Camilla dişlerini altdudağına geçirdi, kaşlarını çattı. Yalan söylemek için kendini zorlamaya çalışıyor ve bir anda söyleyemediğini fark etmiş gibi görünüyordu.

Ters ters bakarak suda geri geri yürüdü. "Evet."

Envy daha derinlere doğru yüzdü, iradesine sahip çıkmaya çalıştı. Aklından sürekli kuralını tekrarlayıp duruyordu.

Camilla'ya bir daha dokunmayacaktı. Onu öpmeyecekti.

Ancak Camilla'nın hâlâ onu arzuluyor olması hoşuna gitmişti. Lanet olası arzusunda yalnız olmadığına sevinmişti.

Yüzerek biraz daha yaklaştı, etrafında dönerken gözlerini ondan ayırmadı.

"Benden hoşlanıyor musun, Camilla?" diye sordu sessizce. "Yanında olmam hoşuna gidiyor mu?"

Camilla ona su attı, gerçeği söylemeden önce dudaklarını büzdü.

"Evet. Ve evet." Ona bir kez daha su fırlattı. "Ve ayrıca senden nefret ediyorum."

Camilla ondan uzaklaştıktan sonra bu sefer o bir soru sordu. "Saray halkın tehlikede mi? Bu yüzden mi oyunu oynuyorsun?"

Envy derin bir nefes aldı, artık lagünün ortasına yaklaştığını fark etti. Ilık kabarcıklı su omuzlarına vuruyordu, sihirli mecburiyet dayanamayacağı kadar güçlüydü.

"Evet. Her ikisine de."

Camilla gerçekten çok akıllıydı. Envy lagünün diğer tarafına doğru derine daldı.

Yüzerek diğer tarafa geçecek, kıyafetlerini giyecek ve yola koyulacaklardı.

Camilla aniden karşısına çıkıp ona uzandı. Birbirlerine dokunmadan durdu.

Ona şöyle bir göz gezdirdi, bakışlarıyla bir şeyler arıyordu. Kışkırtmakla ilgili hiçbir ipucu yoktu. Kurnaz oyunlar ya da stratejik hamleler yoktu.

"Kazanacağımıza inanıyor musun?"

Envy boğazında düğümlenen yumruyu zorlukla yutkundu. Hisleri karmaşıktı, doğruya ulaşmak o kadar kolay değildi. Kazanmak istiyordu. Sahip olduğu her şeyle savaşacak, kazanmak için sahip olduğu her şeyi verecekti. Ancak bunun bir önemi olup olmadığından emin değildi. Bir eliyle ıslak saçlarını düzeltti.

"Bilmiyorum."

"Bana dokunmak istiyor musun?" diye sordu Camilla, sessizce. Ve Envy o anda Camilla'nın onun dikkatini dağıtmasına ihtiyacı olduğuyla ilgili esrarengiz bir hisse kapıldı. "Şu anda."

Envy ağır bir nefes aldıktan sonra verdi.

"Evet."

Camilla ondan başka doğrular öğrenmeden önce kollarını açtı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Ne–"

"Beni takip edin, Ekselansları."

Camilla onları suda vals yaparak, sanki bulundukları yer kendi özel balo salonlarıymış gibi ılık lagünün içinde dans ettirdi. Envy'nin elini sımsıkı tuttu, döndüklerinde kahkahalar atıyor, birbirlerine minik su damlaları sıçramasına neden oluyordu.

"Gördün mü?" diye sordu, sırıtarak. "Bana dokunuyorsun."

Envy'nin kastettiği tam olarak bu değildi ve bunu Camilla da biliyordu. Yine de onun gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. Camilla kozunu çok güzel oynamıştı. Envy aslında onun gerçekten sorduğundan çok daha fazlasını itiraf etmişti. Camilla sorusunu peri kurnazlığıyla kelimelere dökmüştü.

Bu ondan daha çok hoşlanmasına neden olan bir yetenekti.

Birkaç dakika boyunca oyun yoktu. Başı dertte olan bir saray halkı ya da yıkılacak kurallar yoktu.

Sadece, hayat artık sanki hep böyle olacakmış gibi davranan Envy ve Camilla vardı. Sihirli lagünlerde çıplak, vahşi ve özgürce dans eden.

Müzik yerine sadece su sesleri ve damlalarıyla dans ettiler, kahkahaları hafifçe geri sekerek yankılanıyordu.

Çok kısa sürede, Envy geri adım attı, onun avucuna bir öpücük kondurduktan sonra diğer kıyıya yönlendirdi. Hayaller gerçek değildi ve önlerinde onları hâlâ bir kâbus bekliyordu.

"Hemen giyin." Envy kıyafetlerini getirdikten sonra Camilla'yı yalnız bıraktı.

"Abyssus'un bizi beklediğini hissediyorum."

ELLİ BEŞ

Camilla başını sallayarak yerde duran kıyafetlerine baktı.

Envy sihirle daha önce giydiklerinden fazlasını getirmiş, kıyafetlerini gidecekleri bir sonraki yere göre değiştirmişti. Gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

Uzun kollu bir elbise, zarif bir içlik, iç çamaşırlarıyla kalın çoraplar ve kadife bir pelerin katlanmış bir şekilde ayaklarının dibinde duruyordu.

İpek ayakkabılarının yerini sağlam çizmeler almıştı. Esnek deriden, yumuşacık ve güzel işçiliği olan çizmelerdi. Yüzüğü ve kolyesi Sığlıklar'ın tuhaf ışığında parlıyorlardı.

Camilla kıyafetlerini giyinirken arada bir çaktırmadan prense baktı. Sırtı ona dönük bir şekilde dimdik, kasları sertleşmiş, etrafına gerginliğini yansıtan bir tavırla giyinmiş bekliyordu.

Sihirli suda dans teklifini kabul edip onu şaşırtan, yakınında tutarak sessizce mırıldanan adam gitmişti. Soğuk, mesafeli Cehennem Prensi geri dönmüştü.

Kararlı ve acımasızdı. Dikkati sadece oyunundaydı.

Camilla dans edebilmeleri için bir melodi mırıldandığını fark edip etmediğini merak etti. Birkaç değerli dakika için, Envy sanki gerçekten özgür gibiydi. Camilla onu ilk defa bu kadar rahat görmüştü.

Geçirdikleri gece sona erdikten sonra bile daha gergindi. Sanki Camilla'nın göremediği bir düşmanla savaşıyor gibiydi ama yalan söyleyemedikleri Sığlıklar'a geldiklerinde, Envy özgür kalmıştı.

Planlar ve komplolar, soğuk kibrinin arkasına saklanmak ya da kayıtsızlık yoktu.

Camilla dansı sadece bir oyun olarak başlatma niyetindeydi ama Envy, sanki istediğini almak için kendine bir an izin vermiş gibi, onu daha yakınına çekmişti. Hiç kimsenin görmesine asla izin vermediği bir hassasiyet göstermişti. Onu sadece sarılmak istediği için kendine çekip sarılmıştı.

Camilla'yı öpmeye ya da baştan çıkarmaya çalışması bundan çok daha kolay olurdu.

Tek gece kuralında ısrar etmesi halinde bile, Camilla suyun içinde ona sert ve hızlı bir şekilde sahip olmak istediğini itiraf edişini, bedensel ihtiyacını serbest bırakışını, kuralını çiğnediği için cezalandırıcı bir hızla hareket etmesini anlayabilirdi.

Tutku ve şehvet basit, hayvansı dürtülerdi. Tamamen doğaldı. Sorunsuzdu.

Bu hassasiyeti o keskin kenarlardan çok daha tehlikeliydi.

Camilla o duyarlılığa sokulabilir, gardım düşürebilir, çok daha derinden yaralandığını geç de olsa fark edebilirdi. Daha kesildiğini bile anlayamadan kan kaybından ölebilirdi.

Her ikisinin de o bir gecenin sahip olabilecekleri tek şey olduğunu fark etmeleri gerekiyordu. Çünkü Envy her ne kadar kendi nedenleri yüzünden başka bir geceden korkuyor gibi görünse de Camilla'nın da kendi kalbini koruması gerekiyordu.

Camilla oyun ustasının ondan çaldığı yeteneğini geri alacak, sonra da Waverly Green'e geri dönecekti. Bunny'e sarılacak, ona fazladan ödül mamaları ve ılık krema verip yokluğunu telafi edecekti. Envy de sarayını toparlayacak, oyunlarına orada devam edecekti.

Bazen iki insanın bir andan daha uzun bir süre birlikte olmaları kaderlerinde yazılı olmayabilirdi. Her ne kadar şahane ve unutulmaz olsa da her güzel şeyin bir sonu olmayabiliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, hâlâ arkası dönüktü.

Sanki birbirlerinden utanacakları çizgiyi geçmemiş gibi.

Sanki birbirlerinin tenlerine hiç nüfuz etmemişler gibi.

Envy aralarına ne zaman bir duvar örmeye çalışsa, Camilla sert bir şekilde vurmak, ona sıradan bir birliktelikten daha fazlasını paylaştıklarını hatırlatmak istiyordu. Birkaç saatten fazla sürmemiş olmasına rağmen, yine de takdir edilecek bir şeydi.

"Neredeyse."

Camilla çizmelerini giydikten sonra yüzüğünü ve kolyesini taktı. Yüzüğü takmasına neyin neden olduğundan emin değildi, onu sadece Waverly Green'de kullanması ve sosyeteyi nişanlı olduklarına ikna etmesi gerekiyordu. Yüzük kesinlikle bunları burada temsil etmiyordu.

Birlikte olmuşlardı ve her ne kadar tutku dolu, şahane bir gece geçirmiş olsalar da artık geçmişte kalmıştı. Bir daha asla olmayacaktı. Envy kuralının hâlâ geçerli olduğunu gayet açık göstermişti. Bu Camilla için

sorun değildi, hem de hiç. Sorunsuz bir şey istiyordu ve Envy bunun tam tersiydi.

Yine de yüzük... Camilla sevmişti. Hepsi buydu. Birlikte geçirdikleri zaman sona erdiğinde, yüzüğü geri verecekti.

Tamamen giyinik halde onun beklediği yere yürüdü, geçirdikleri duygusal anı Yeniay Sığlıkları'nda geride bıraktı.

Envy ona baktı. "Arkamda kal. Eğer Abyssus sana ilgi gösterirse, hemen Sığlıklar'a geri dönüyorsun. Sana dokunmasına izin verme."

Camilla cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı.

"Dokunmak eğlencenin yarısıdır, Prens."

Konuşan Envy değildi.

Erkek sesi korkutucu değildi. Şeytansı değildi. Ya da kaba. Birlikte gıcırdayan katmanları, dil şaklatma ya da diş çarpması gibi sesler de yoktu.

Hırlama veya kükremeler yoktu.

Kadife gibi bir sesle, insanın hislerini ele geçiren, şefkat arayan bir ev kedisi gibi insana sürtünen, boğuk bir mırıltıyla konuşuyordu ve bu, onun için çok daha tehlikeliydi.

Envy, Camilla'yı arkasına aldı.

"Kraliçeden bir hediye getirdim," dedi, şişeyi havaya kaldırdı.

"Krallar ya da kraliçeler neden benim umurumda olsun ki?" diye sordu Abyssus. "Belki ben arkadaş arıyorumdur. Sohbet. Bir duyguyu tatmak, bir teni öpmek istiyorumdur. Belki de af peşindeyimdir."

Camilla bu seçeneklerden, özellikle de son birkaçından, hiç hoşlanmamıştı.

Envy cevap verdiyse bile asla haberi olmayacaktı.

Dünya sanki bir an hiç olmamış gibi aniden kayboldu. Mağara, yer, duvarlar ya da tavan, tünel kayboldu. Envy yoktu. Kadim, tatlı sesli yaratık yoktu.

Camilla yalnızdı. Tamamen. Bu daha önce hiç tecrübe etmediği türde bir yalnızlıktı, her zaman bir yaşam formu olurdu. Çim ya da bulut veya gökyüzü gibi. Kuşlar öter, böcekler vızıldar, rüzgâr ağır ağır yaprakların arasından eserdi. Etrafında, her zaman bu kadar çok yaşam olduğunu daha önce fark etmemişti.

Burası... bomboştu.

Toprak yoktu. Taş yoktu. Hiçbir şey yoktu. Muazzam, uçsuz bucaksız bir *hiçlik*, her yöne uzanıyor, *her şeyi* yutuyordu. Bu diyarların dışındaki boşluktan daha kötüydü, ağır ve kasvetliydi.

"Merhaba?" diye seslendiğinde, sesi hiçlikte yankılandı.

Hiçbir şey cevap vermedi. Camilla rahatlamış mıydı, yoksa bundan çok mu korkmuştu emin değildi.

Camilla elleri önde, bir şeyler arayarak ileri adım attı. Bu tıpkı uzayda yürümek gibiydi, tek fark gökyüzünü aydınlatan yıldızların olmamasıydı. Ayaklarının altında hiçbir şey yoktu.

Kalbi küt küt atıyordu.

Düşüyor ya da ayakta duruyor olabilirdi, hiçbir şey sezemiyordu.

Bir keresinde, babası vefat ettiğinde ve annesi çoktan gittiğinde, Camilla tamamen yalnız olduğunu düşünmüştü. Sonra Wolf gelmiş ve ona başka bir yol olduğunu, kullanabileceği başka bir şansı olduğunu hatırlatmıştı. Ondan önce, yalnızlığı dilediği bir zaman vardı. Dünyadan kaçmanın bir yolu. Acaba o yolun ne olabileceğini gerçekten hiç kavrayabilmiş miydi?

Bu yer korkuydu. Sonsuzdu. Herhangi bir canlının bilmek zorunda olduğunun ötesinde bir yalnızlıktı.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı. "Ben bir mağaradayım. Öfke Malikânesi'nin altında."

Camilla, bunun bir yanılsama olması gerektiğini bilerek gözlerini sımsıkı kapattı. Çok güçlü bir sihir ya da büyü. Gözlerini kapatıp açması hiçbir fark yaratmadı, her şey aynıydı, değişmemişti, sonsuz karanlıktı.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı tekrar, sesinin titremesinden nefret ederek.

"Gerçeklik nedir ki? Eğer gerçek gibi hissettiriyor, gerçek gibi görünüyorsa, o zaman öyle değil midir?"

Abyssus birden orada, avucunda parlak ışıktan bir topla belirdi. Camilla gözlerini kısarak parlayan ışığa baktığında gözleri acıdı. Parlaklığına alıştıktan sonra, karşısındakini tüm ihtişamıyla görebildi. O kesinlikle bir canavara benzemiyordu. Altın rengi tenli, saçları teniyle birebir aynı parlak tondaydı. Üzerinde güçlü, heykeltraş elinden çıkmış gibi görünen vücuduna sarılı beyaz bir toga vardı.

Abyssus, Yeraltı Dünyası'na hapsedilmiş bir güneş tanrısına benziyordu. Son derece abesti.

Gözleri hariç. Gözleri derin, tamamen simsiyah ve haristi.

Camilla etrafa bakındı, Envy' i arıyordu.

Ortalıkta görünmüyordu.

"Karanlığı hissetmiyor musun?" diye sordu Abyssus. "Gerçek değil mi? Gökyüzüyle dünyanın ve kanın gerçek olduğu gibi gerçek değil mi?"

Camilla başını sallamaya başladı ama sonra durdu. Karanlığı *hissedebiliyordu*. Bu, sihirle bile mümkün olmaması gereken bir beceriydi. Birçok şeye benziyordu; yumuşak, soğuk, ılık, korku ve koruma. Her bir nitelik üzerinde çılgınca titreşiyordu, ta ki zar zor nefes almaya başlayana kadar sürdü.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı.

Duygu kırıntıları fiziksel ve zihinsel gerçeklerle birbirine karıştı. Tekrar nefes alabilene kadar kırılıp parçalandı ve tekrar birbirine geçti.

"Durdur şunu," derken dişlerini sıktı.

Abyssus hafifçe gülümsedi, karanlık gözleri keyifle parladı.

Dünya birden, aniden yok olduğu kadar hızlı bir şekilde geri geldi. Envy sanki onun için sadece bir dakika geçmiş gibi etrafa emirler yağdırıyordu. Camilla saatler geçmiş gibi hissediyordu.

"Gözlerine bakmayın, Bayan Antonius."

Abyssus dikkatini tekrar Camilla'ya verdiğinde, dudaklarında gizli bir gülümseme vardı.

Camilla sonra hemen o kadim, korkunç gözlerin tuzağına düştü. Onu esir tutuyor, içine çekiyor, hayatı, mutluluğu ve ışığı unutmasına neden oluyorlardı. Bu, Abyssus'un ona ilk gösterdiği karanlıktan farklıydı. Ruhunu boğuyor, bozuyordu. Ölümü dilemesine neden oluyordu.

Karanlık. Soğuk, sonsuz karanlık içine sızarak ürpertti.

Bu sonsuz karanlık dışında sanki hiç ışık olmamış, sanki başka hiçbir şey olmamış gibiydi. Bu...

"Yeter."

Bir ses Camilla'nın üzerindeki hakimiyeti paramparça etti.

Abyssus ileriye atıldı ve Envy, Camilla'yı lagüne doğru geri itti.

"Koş!"

Camilla hiç tereddüt etmedi. Arkasını dönüp iki adım attıktan sonra durdu.

Mağara duvarından, pis pis kıkırdayan bir gölge sıyrıldı. İlk önce, Abyssus'un Envy'i aşıp geçmeyi başardığını düşündü; ardından gölge konuştu.

"Merhaba, Camilla, hayatım. Hayalet görmüş gibisin."

Vampir saklandığı yerden tamamen dışarı çıktığında kırmızı gözleri sönen korlar gibi parladı. Camilla buna inanamadı. Belki de *o* şeytanla

bir anlaşma yapmıştı. Waverly Green sosyetesinin yarısını kandırdığı gibi kesinlikle ölümü de kandırmış gibi görünüyordu.

"Vexley. *Nasıl?*"

Başını hafif yana yatırdığında, bu hareketi insandan çok hayvanı andırıyordu.

"Aptal kadın. Damarlarımda ne kadar zehir aktığı konusunda hiçbir fikrin olamaz."

Dişlerini gösterdi. Köpekdişleri, ölümün keskin aletleri gibi parlıyorlardı.

"Cehennem gibi acıttı. Değişim. Kendime gelmem biraz zaman aldı. Seni bulmak, şahsen teşekkür etmek istedim. Bu şerefe nail olmanın karşılığını ödemek istedim."

Camilla dehşete kapıldı. Vexley'yi çok daha kötü bir şeytana dönüştürmüştü.

Vexley bir adım daha attı, tüm dikkati boynundaydı.

"Daha önce yarıda kalmıştık, Camilla. Eşleşmemiz... zor olabilir. Ama kesinlikle deneyebiliriz. Hâlâ bir vârise ihtiyacım var. Neden ölümsüz bir miras bırakmayalım? Bırak da seni dönüştüreyim."

Envy gözleri alev alev ve tehlikeli bir şekilde bir anda yanında belirdi. Camilla etrafına bakınırken duvarların üzerine geldiğini hissediyordu. Abyssus'a ne olduğunu sormak istedi ama sustu. Envy'nin bir planı olmalıydı. *Her zaman* bir planı vardı.

Vexley biraz daha yaklaştı, açlıktan gözü dönmüş, iblisi henüz fark bile etmemişti.

"Sakın." Envy'nin hançeri hafif parladı. "O *benim.*"

"Lord Synton." Vexley kahkaha attı, susuzluğunu üzerinden atmıştı. "Sizinle ilgili çok ilginç hikâyeler duydum. İkimizin de oyunu oynuyor olmamız çok kötü. Sizden hoşlanabilirdim, *Ekselansları.*"

Camilla dağ ve taş arasında, doğaüstü yırtıcılar arasında kalmış gibi hissetti. Bir de ölümcül lagün. Tünel hepsi için son derece dardı. Eğer Vexley'yi geçemezlerse, Abyssus'a doğru geri gitmeleri gerekecekti. Beterin beteri bir durumdu.

Envy biraz daha yaklaştı. Yakışıklı, erkeksi hale bürünmüş korku gibiydi. Camilla aniden tekrar nefes aldı.

"Yaratıklar koruma büyülerini geçtiğinde kardeşim biraz alıngan olabiliyor."

Envy kraliçenin verdiği şişeyi Camilla'nın avucuna sıkıştırdı, onu diğer yöne doğru hafifçe itti. Camilla şişeyi göğsüne bastırıp bir adım geri attı.

"Koruyucu büyüleri nasıl geçtin?"

Camilla birden onun ne yaptığını anladı. Vexley'nin dikkatini dağıtıyor, kibrini okşuyordu.

Envy'nin egosuna hitap etmesi karşısında Vexley'nin koltukları kabardı. Aptal.

"Bağlantılar. Belki de siz doğru yaratıkları tanımıyorsunuzdur."

Envy hafifçe gülümsedi.

Vexley nefes alıp verene kadar saldırıya geçti. Dişlerini Camilla'nın boynuna geçirdiğinde boynundan aşağı ılık bir sıvı aktı. Beceriksizce, vahşi bir hamle yapmış, stratejik davranamayacak kadar çıldırmış öldürücü bir hayvan gibi davranmıştı. Aniden tünelin diğer tarafına fırlatıldığında, iblisin öfkesi ile neredeyse kolları kopuyordu. Vexley yere yığıldı ve Envy hemen Camilla'ya döndü.

Envy onun geldiğini görmedi, ayağa kalkacağını düşünmedi. İblis sadece Camilla'ya odaklanmıştı, bakışları kanına kilitlendi.

Camilla çığlık attı ama hiçbir ses çıkmadı. Vexley sıçradığında elleri pençeye dönüşüp dişleri uzadı. O artık sıradan bir vampir değildi; bir kurt adama benziyordu. Bir canavara. Sadece Yeraltı Dünyası'nda yaratılmış olabilecek iblisi andıran bir varlık.

Sivri dişli ağzını açıp tünelin duvarlarında yankılanan bir şekilde kükredi ve tek bir zalimce hareketle Envy'nin başını omuzlarından kopardı.

Camilla dizlerinin üzerine düştü, öğürüyordu. Tekrar ve tekrar.

Vexley, Envy'i öldürmüştü.

Camilla...

Camilla kusuyor, midesindekileri boşaltırken bir yandan da gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"CAMILLA."

Arkasından bir ses geldi. Odaklanamıyordu. Tek yapabildiği öğürerek prensin başsız bedenine bakmaktı. Vexley gitmişti. Sanki hiç orada olmamış gibiydi.

O kadar şok edici, o kadar beklenmedik bir andı ki onu gözyaşlarından çekip kopardı.

Camilla kafası karışık bir halde etrafına bakındı. Neden Envy'i öldürüp onu almamıştı?

Envy'nin cansız bedenine doğru emekledi, onu sarstı.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı. "Lütfen. Ayağa kalk."

"CAMILLA!"

Sesi duymazdan gelemeyeceği birinin ağzından çıkan bir emirdi.

Arkasını döndü.

Dünyası bir kez daha tepetaklak oldu.

Envy orada durmuş, sürekli ismini haykırıyordu. Yüz ifadesi öfkeli, dehşet doluydu.

Camilla arkasına baktı. Cansız bir beden yoktu. Vampir yoktu.

Hiç olmamışlardı.

Camilla ilk kez kemik yığınlarını fark etti. Kararmış toprağı. İç organlar ve binlerce yıldır bir tek tanrının bilebileceği şeylerle lekelenmiş duvarları gördü. Toprağın derinlerine parlak değerli taşlardan bir daire gömülüydü. Camilla onları geçti.

Dönüp Envy'e baktı.

Envy diğer tarafta, yumruğunu Camilla'nın göremediği bir duvara vurup duruyordu.

Ensesinde sıcak bir nefes hissetti. Bir dil dışarı çıktı.

Giderek büyüyen bir korkuyla kanın gerçek olduğunu fark etti.

"Küçük düzenbaz, burayı sadece bedeli ödedikten sonra geçebilirsin," dedi Abyssus ağır ağır. "Bedelini prensten mi alsak acaba?"

"Hayır."

"Hmm." Abyssus başını yana yatırdı. "*Hayır.* Bu kelimeden hazzetmiyorum."

Camilla ileri atıldı, çizgiyi geçmeye çalışınca neredeyse ayakları birbirine dolandı. Çizgi tenini yakıp tıslayarak onu geri fırlattı. Camilla sırtüstü yere düştü, şimdi tepesinde dikilen ve giderek artan bir merakla onu inceleyen kadim yaratıktan geri geri emekleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Yaratık onun önünde dizinin üzerine çöktü, altın rengi teni parlıyordu.

"Gerçekten de test edilmeyeceğine inanmış mıydın?" diye adeta mırladı. "Öylece yürüyüp gidebileceğine, aradığın her şeyin sana verileceğine mi inandın? İkimiz de bunun kralların yöntemi olmadığını biliyoruz. Özellikle de karanlık kralların."

Camilla donakaldı, ağzı kurudu.

Abyssus etraflarındaki her şeyi yine ortadan kaldırmış, hiçliğin asılı bir halde havada kalmalarına neden olmuştu. Karanlık, Camilla'nın ellerini yiyip bitirmiş, yattığı yerde asma filizleri kıvrılarak yerde etrafını sarmaya başlamıştı. Ya da bir zamanlar zeminin olduğu yerde.

"Gerçek benliklerimiz ancak tamamen karanlığa hapsolduğumuzda ortaya çıkar."

İlahi parıltısı birden söndü.

"Dünya ortadan kaybolduğunda sen kimsin? Neden yapılmışsın? Savaşmak için aklın, iraden, kapasiten ne kadar güçlü? Hiçbir şey olmadığında, sen kim oluyorsun?"

Yaratık ona baskı yapıyor, musallat oluyordu ve bu esnada karanlık her şeyi kaplıyordu. Siyahlık onun bildiği bir renkti; bir formu, farklılığı vardı. Bu her şeyin yokluğuydu. Renksiz. Şekilsiz. Camilla'nın gözleri açıktı, gözlerini kapatmak hapsolduğu sonsuz boşlukta herhangi bir fark yaratmıyordu.

"Her şeyden çok neden korkarsın, küçük peri?"

"Bilmiyorum!"

"Hmm. Biraz daha derinlere bak."

Sonra yaratığın varlığı da kayboldu.

Gerçekten hiçbir şey yoktu.

Bir parıltı. Hayat. Mutluluk ya da acı. Geçmiş ya da şu an, ümit edeceği ya da hayalini kurabileceği bir gelecek yoktu. Dünyayı yutan bu sonsuz boşluktan çıkış yoktu.

Ama korku vardı.

Camilla korkunun göğsüne baskı yaptığını, kalan azıcık havayı da çalıp götürdüğünü hissetti. Karanlık onu öğrenmiş, kesip açmış, ruhunun yapıldığı şeyin tadına bakmıştı. Oynamaya karar vermişti.

Camilla'nın korkusundan yudumlayıp gözyaşlarını içti, aklını sonsuza dek tuzağa düşürmekle tehdit eden kederden keyif aldı.

Zaman tüm anlamını yitirdi. Saniyeler ya da dakikalar ya da saatler kayboldu. Hepsi medeniyete ait kurgulardı ve Camilla diğer herkesten çok uzaklaşmıştı, çok *yalnızdı*.

"İşte." Abyssus'un sesi karanlık bir rüzgâr gibi kulağına fısıldadı. "Testini bulduk."

Boşluk bir anda nasıl belirdiyse, aniden kayboldu.

Camilla elleri ve dizlerinin üzerinde, nefes nefeseydi. Başını kaldırıp mağaraya, gölgelerle dans eden duvarlara, altında sert bir şekilde duran toprağa baktı. Yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Burnunu sildi, sonra yere oturdu.

Abyssus gitmiş, taşlardan oluşan daire yerin altına girerek onu serbest bırakmışlardı.

Camilla derin bir nefes aldıktan sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Duygularını toparlamak için kendine biraz daha zaman tanıyıp arkasını döndü.

Envy ortalıkta görünmüyordu.

"Envy?" diye seslendi, sesi hafifçe yankılandı.

Cevap yoktu, kendi sesinden başka ses yoktu.

"Abyssus?"

Camilla onun cisimsiz bir şekilde etrafında döndüğünü hissetti.

"Prens nerede?"

Aralarındaki sessizlik uzadı.

"İkiz Sütunlar'a git," diye fısıldadı. "Cevabını orada bulacaksın. Eğer çok geç olmadıysa."

Camilla'yı farklı türde bir korku sardı. "Ne kadardır yokum ben?"

"Kimilerine göre... onlarca yıl denebilir. Ya da aylar. Ama bu krallığın kurallarına göre sadece birkaç gün oldu, küçük düzenbaz. Koş. Son ipucu seni bekliyor ama kral senin için bu mesajı bıraktı."

Günler. Boşlukta günlerini kaybetmişti. Oyun giderek sona yaklaşırken bu kritik bir süreydi.

Envy onu bırakmış ve bir sonraki ipucunu çözmüş müydü, yoksa başına daha kötü bir şey mi gelmişti?

Camilla katlanmış parşömeni Abyssus'un elinden aldığında midesi düğümlendi.

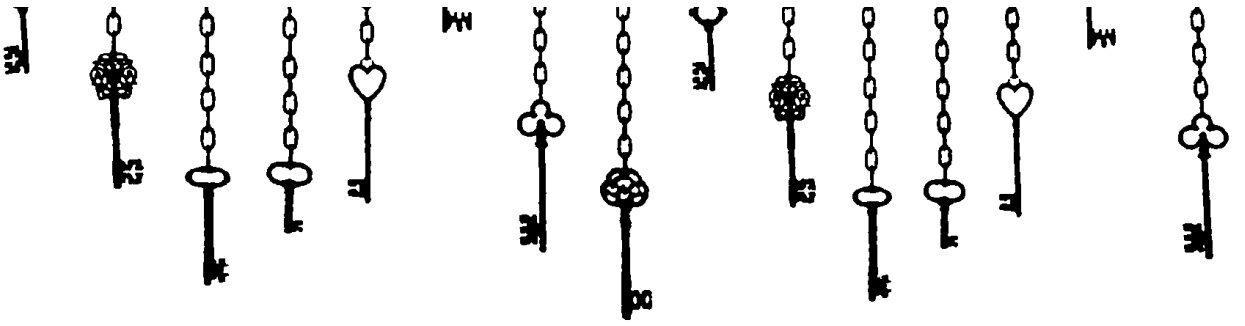
"Son ipucunu güneş batmadan önce çöz. Yoksa yeteneğini sonsuza dek kaybedersin."

Camilla küfretti. Yeraltındaydılar; saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Abyssus! Bugün güneşin batmasına ne kadar var?"

"Otuz ölümlü dakikası, belki de daha az."

Camilla bir dakika daha kaybetmeden hızla tünele yöneldi ve ayaklarının müsaade ettiği kadar, olabildiğince hızlı bir şekilde koştu.

ELLİ ALTI

Envy, İkiz Sütunlar'ın yeraltı kıyısındaki sütuna kendini bıraktı, gözleri son acı dalgasından giderek kapanıyordu. El ve ayak bileklerindeki sihirli zincirler tenini yakıyor, neredeyse kemiklerine kadar kavuruyordu.

Abyssus tarafından yeraltındaki katedrale hapsedildiğinden beri günler geçmişti.

Bildiği hapishanelerle kıyaslandığında, Envy çok daha kötü olabileceğini düşündü.

Mağara doğal taş oluşumları ve iblis yapımı ustalığın güzel bir karışımıydı. Yükselen duvarlar yeraltının derinliklerinde bulunan doğal kayadan yontulmuş, zemin siyah mermer karolarla kaplanmıştı. Tavan altın kemerlerle desteklenmiş, metal yapı görenin durup hayranlık duymasına neden olmak için yapılmış bir gotik mimarisiydi.

Sihirle kelepçelenmiş ve dövülmüş biri tarafından bile hayran duyulacak gibiydi.

Abyssus'un yaptığı koruma büyüsünü geçtikleri anda, Envy İkiz Sütunlar'a resmen fırlatılmış, sütunların karşısına sihirle zincirlenmiş ve hapsedilmişti. Bu en berbat kaderdi, bir sonraki ipucunun olduğu yerde olmak ve bir türlü oraya gidip çözememek.

Sonra Vexley belirdi.

Üstelik değişmişti.

Parlayan dişleri ve kırmızı gözleri o aptal için adeta onur nişaneleriydi.

Artık fani ahlaksızlık maskesinin arkasında saklanmak yerine sadistliğini gururla taşıyordu. Envy her iki halinden de nefret ediyordu.

Yeni dönüşmüş vampir vücudunun yan tarafına tekme attı. Kemikler çatırdadı. Kırık bir kaburganın ciğerini deldiğini hissederken nefesi darbenin etkisiyle söndü.

Envy mermer zemine kan tükürdü, dilini dişlerinde gezdirip damarlarında dolaşan rayihalı tanrı kanının tadına baktı.

"Bir kaburgayı ıskaladın."

Vexley yön değiştirdi ve yeni keşfettiği gücüyle ona bir daha vurdu.

Envy acıyı hissetti ama başkaldırarak dişlerini sıktı.

"*Bundan* daha iyisini yapabileceğine eminim."

"Sen lanet olası aklını mı yitirdin?" dedi Vexley, öne atılarak. "Ben artık bir tanrıyım."

Ahmaklığın tanrısı.

Envy zincirini son anda çekerek gerdi ve yoldan aniden çekilince, vampirin yumruğu kafası yerine zincire isabet etti. Zincir zorlandı ama kırılmadı. Envy tekrar oturma pozisyona geldi, sığ nefesler alıyordu.

Vexley'nin zincire, hatta tek bir halkasına bile zarar vermesini sağlayabilirse, serbest kalmak için bir şansı olabilirdi. Camilla'ya ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu ve onu aramak için geri dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı. Eğer Abyssus onu aldıysa, aldatma oyunlarından biri oynuyorsa...

"Lennox'un oyununda başarısız oldun. Hâlâ ortaya çıkmayı sürdürmen gerçekten biraz acınası bir durum."

"*O* oyunun artık bir önemi yok. Neredeyse istediğim her şeye sahibim." Vexley ona mağrur bir bakış attı. "Belki şimdi farklı bir ödül peşindeyimdir."

Hergelenin neyi kastettiği konusunda yanılmak mümkün değildi.

"Camilla konuyla ilgili hislerini açıkça belli etti, cinayet ve diğerleri konusunda."

"Beni özgür bıraktı." Vampir omuz silkti. "O şimdi ben aksini söyleyene kadar bana ait. Ölüm kabul etti, yoksa zaten istediğim her şeye sahipken hâlâ burada duruyor olmazdım."

Vexley onun önünde yürüyor, Envy'nin sanki umurundaymış gibi nedenlerine işaret koyuyordu.

Görüş açısında giderek artan yoğunlukta siyah noktalar belirdi. Envy belli ettiğinden daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Saray halkını ayakta tutmak, sınırlarının etrafındaki koruma büyüsünü sürdürmek *ve* bilincini kaybetmemek için yeterli gücü korumaya devam etmesi onun için giderek daha da zorlaşıyordu.

Eğer tetikte olmazsa daha fazla ayakta kalmaya devam etmesi neredeyse imkânsız olacaktı.

Hâlâ saray halkını korumaya devam edip kalbini tekrar büyütürken, kendini iyileştirmek için daha fazla güç kullanma riskini alamazdı.

Sonunda yaraları kendi kendilerine iyileşeceklerdi ama bu zayıf halinde iyileşmeleri saatler sürebilirdi.

Dakikaları kaldıysa şanslıydı.

"İlk başta, sadece ölümsüzlük için oynuyordum," dedi Vexley, Envy'i tekrar monoloğuna çekerek. "Şimdi ona sahibim."

Ve kana duyduğu giderilemez bir susuzluk, bu ufak sıkıntıyı kontrol altına alana kadar ahmak herifin Waverly Green'e geri dönmesine engel oluyordu.

"Artık Ironwood Krallığı'nda daha da efsane olacağım."

Envy, hiciv köşelerinin asillerin yarısını öldürmeye başladığında Vexley'nin tuhaflıklarına ilgi duyacaklarından şüpheliydi. Belki de şansları yaver gider ve birileri onun kafasını koparırdı.

Envy'nin gözleri kapandı. Başını kadim sahanın kenarına yakın taş sütuna yasladı, zor nefes alıyordu. Kafatasının bir şekilde çatladığından emindi, zonklaması olmasa bile korkunç acı bunun göstergesiydi. Bu iradesi ve gücü için hâlâ düşmediğinin bir kanıtıydı.

"Bundan sonra, Camilla'nın yeteneğini istiyorum," dedi Vexley. "Keyif almaya devam ettiğimiz süre boyunca canımız ne isterse onu yapmaya yetecek kadar çok para kazanacağız. Sihir gösterisinden sonra, onun insan olmadığını düşünüyorum. Bu da yalan söyleyebileceğimiz, aldatabileceğimiz ve sonsuzluk boyunca çalabileceğimiz anlamına geliyor."

"Camilla'nın *hayır* demiş olması dışında."

"Onu karım yaptıktan sonra ne istediğinin bir önemi olmayacak. En iyisini ben bilirim."

Envy'nin tüm bedeni itiraz ederek haykırdı ama yavaş yavaş ayağa kalkarak sütuna yaslandı. Yarı ölü olsun ya da olmasın, bu zincirlerden kurtulacaktı ve sonra vampirin boynunu kıracaktı.

Envy, Vexley'nin ona dokunmasına izin vermeden Gerçek Ölüm'e giderdi.

"Kadınlar sahip olunan mallar *değillerdir*. O kendine ait, seni kibirli, yarım akıllı herif."

Vexley yumruğunu Envy'nin çenesine geçirdiğinde, çatırtı katedrali andıran odada yankılandı.

Envy'nin kafası taşa çarptı, kafatasındaki çatlak tekrar kendini toparlamadan önce onu bir an için sersemletti. Dizlerinin üzerine çökerken kemikleri mermer zeminde çatırdadı.

Vexley tepesine dikilmişti, dişleri nereden geldiği belli olmadan süzülen tuhaf loş ışıkta parlıyordu.

"Diğer oyuncularla takım olmaya engel bir kural yok. Bunu biliyor muydun?"

Envy'nin görüşü bulanık ve dönme arası bir yerde gelip gitti.

Hazır fırsat eline geçmişken bu ölümlüyü Waverly Green'de öldürmeliydi. Çürümüş ruhlar konusundaki iç güdülerinde asla yanılmazdı. Vexley hep kötü bir adam olmuştu ve daha beter bir vampire dönüşmüştü. Kimsenin sonsuza dek bu aptal yüzünden acı çekmemesi gerekirdi.

"Lanet olası kibirli iblis." Vampir karnına iki kez daha sertçe vurdu, darbenin etkisiyle Envy'nin nefesi boşalıp iki büklüm oldu. Kusacak gibiydi. "Önce rakiplerini ortadan kaldırmaya odaklanman gerekirdi. Tam tersine, sen hepsinin başarısız olacaklarını düşündün."

Envy bunu hiç aklına getirmemişti. İpuçlarını ve bulmacalarını çözmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hep önden gitmenin en iyi taktik olduğuna karar vermişti.

Cevap vermedi. Bunun nedeni kısmen söyleyecek hiçbir şeyi olmamasıydı. Acısı giderek duyularını alt etmeye başlamıştı. Birazdan bayılacaktı.

Gözleri hafifçe açıldı, ilerideki duvarda sinsice dolanarak yaklaşan gölgeyi fark etmesine zar zor izin veriyorlardı. Gölgenin gerçekten orada olup olmadığını ya da hayal görüp görmediğini bilmiyordu. Gümüş rengi parıltının havaya kalkan bir hançer mi, yoksa güzel, berbat bir rüya mı olup olmadığını ayırt edemiyordu.

Vexley'nin hissedip hissetmediğini ya da görüp görmediğini bilemiyordu. Fark ettiyse bile vampir hiç renk vermedi ve Envy'nin bu gölgemsi şeklin orada olmadığına inanmasını istiyormuş gibi davrandı.

Envy önce ileri, sonra geriye doğru sarsıldı, tetikte olma mücadelesini giderek kaybediyordu. Vexley sinsi sinsi güldü, Envy'nin çektiği acının her anından keyif alıyor gibiydi.

Zincirlerin sihri cızırdayarak alevleri kemiklerine kadar işledi.

Envy acıyla söylendi ve sonra vampir yaklaştı.

"Belki biz de yeni bir oyun oynarız." Vexley önünde diz çöktü, kırmızı gözleri parlıyordu. "'İliğini kurutma' oyunu." Sanki tatlı bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "Kurallar basit. Senin iliğini kurutacağım. Sen

de yavaşça canlanacaksın. Bunu sonsuza dek tekrarlayacağız. Yavaş yavaş delirmeden önce sence ne kadar dayanabilirsin?"

Envy'nin kolunu yerinden çıkardığında hissettiği acı tüm bedeninden aşağı doğru yayılan sıcak bir yanma gibiydi ve bir iniltiye daha neden oldu.

"Bir, iki... beş yüz yıl?" diye sordu Vexley, Envy'nin kolunu ağzına doğru çekiştirdi. "Sen de istersen ben bahse girmeye hazırım."

Dişlerini Envy'nin bileğine geçirdikten sonra zehri biraz daha acıya neden oldu.

Envy'nin gözlerini karanlık bürüdü. Zehrin kendi damarlarındaki tanrı kanıyla ıstırap verici bir şekilde çarpıştığını hissedebiliyordu. Bir, iki kez göz kırptı ve ikisi arasında Vexley ölmüştü.

Ne?

Envy gözlerini tekrar açmayı denedi. Vexley'nin kafası ayaklarına doğru yuvarlandı. Yoksa *o* mu yuvarlanıp düşmüştü? Envy yanağını mermere yasladı, soğuk taş kanla kaydı.

Envy gözlerini kırpmadan kopmuş kafaya baktı. Kafa aynı donuk ifadeyle, aynı can yoksunluğuyla ona bakıyordu.

"Ayağa kalk."

Ses çok hoştu. Gerçi duyduğu pek hoşuna gitmemişti.

Envy'nin gözleri kapandı. Sadece uyumak, o sesle rüyalara dalmak istiyordu.

"Envy."

"Ah," dedi, gözleri hâlâ kapalı. "Bir rüya. Çok güzel, harika bir rüya."

Eller şimdi üzerindeydi, yumuşak ve narinlerdi. Üzerinde geziniyordu. Envy'nin yaraları sanki onun da canını yakıyormuş gibi tısladı. Sonra zincirleri çekiştirdi.

"Hayır. Yapma." Envy zincirleri tutamayacağı şekilde çekmeye çalışınca, bu hareket fazla geldi. "Seni de yakarlar."

Tüy kadar hafif parmaklar kaşını okşadı, tekrar sakinleştirdi.

"Leviaethan." Tatlı seste hafif bir panik vardı. "Ayağa *kalkmalısın.*"

ELLİ YEDİ

Camilla yeraltı mağarasında etrafına bakındı, nabzı çılgınca bir hızla atıyordu. Abyssus'un koruma büyüsü yok olur olmaz hemen buraya koşmuş ama yine de çok geç kalmıştı.

Envy ciddi şekilde yaralanmıştı. İyileşmeye başlamış olması *gerekirdi* ve Camilla neden iyileşmediğinden emin değildi ama giderek azalan gücüyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Envy bunu sesli olarak itiraf etmemiş olsa da Camilla saray halkını görmüştü. İşlerin can sıkıcı olduğunu biliyordu. Envy iblislerini kurtarmak için kendini mahvedecekti. Kendini *mahvediyordu.*

"Bu zincirleri nasıl kırabilirim?" diye sordu, bir elini nazikçe alnına bastırdı.

Teni buz gibi ve kaygandı. Camilla birden onu kollarına alıp buradan götürmek istedi.

"Acele etmemiz gerekiyor," dedi. "Lütfen. Bana yardımcı ol."

Envy gözlerini kırptı ama açmadı.

Vexley, Camilla'nın boşlukta hapsolduğu süre boyunca ona işkence etmiş olmalıydı. Ölümsüz biri bile iyileşmeden dövülerek günler ya da haftalarca dayanamazdı. Sihirli zincirler pis bir numaraydı ve Camilla bunun Abyssus'un işi olduğundan şüpheleniyordu. Zincirlerden sürekli olarak Envy'nin tenine yayılan, durağan titreşimin onu yıprattığı açıkça ortadaydı.

Lord Vexley'nin bu işe nasıl dahil olduğunu ne biliyor ne de umursuyordu. Camilla bunun sadece Abyssus'un tünelinde Envy'e saldırdığını gördüğü bir hayal olduğunu düşünmüştü. Ancak burada, bu yerde, prensi dövdüğüne göre gerçek olması gerekiyordu. Bu yaptığı en zor şeylerden biriydi ama dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olduğu için Vexley'nin kan isteği onu ele geçirene kadar Camilla gölgelerin arasında beklemişti. Sonra sert ve hızlı bir şekilde vurmuştu.

Gözlerini kapattı, Vexley'nin kafasını uçurduğu görüntüyü aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Camilla, Envy'nin ne kadar canının yandığını gördüğünde vahşi, yabani bir öfke hissedene kadar böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordu. İçinde karanlık bir şey uyanmış, Vexley'nin oluşturduğu tehdit uzun zamandır uyuyan içgüdülerini ateşlemişti. Vexley, *Camilla'nın* olanı almaya çalışmıştı.

Ve Camilla çıldırmıştı.

Camilla, Blade'in ona hediye ettiği keskin, ölümsüz çelikten yapılmış hançeri kullanmıştı, ancak ortaya çıkan *onun* gücü, içindeki güç, derinlere kapatılmış peri tarafıydı.

Acımasız ve öldürücüydü.

Vexley'nin boynundaki bağ dokuya vurmuş ve tek, acımasız, pürüzsüz bir darbeyle omurgasının minik kemiklerini kesip biçmişti. Zaman aleyhlerine işlemiyor olsaydı Camilla, Vexley'nin yaşayan cesedinin üzerine atlayıp onu ağır ağır parçalayabilirdi.

Vexley'yi gafil avlamış, şansı yaver gitmişti.

Camilla'nın odaklanması, sakin kalması ve onları bu beladan nasıl hemen kurtaracağıyla ilgili plan yapması gerekiyordu. Eski alanın diğer tarafına, birkaç metre ilerideki girişe baktı. İkiz Sütunlar'a sadece gelişigüzel şöyle bir bakmıştı.

Vexley ve Envy'i gördüğünde etraflarından dolanarak hem yerden hem de vampirden gözlerini ayırmadan, yavaş yavaş onlara yaklaşırken bir ses çıkarmamak için elinden geleni yapmıştı.

Vexley'nin başsız gövdesi ürkütücüydü.

Ve maalesef, ayak altındaydı.

Vexley'yi ayak bileklerinden tutup kenara çekti, ağır ve acı dolu süreçte ağırlığıyla ebatları Camilla'nın ondan kurtulması için epey çaba sarf etmesi gerekeceğinin kanıtı gibiydi.

Vexley'yi yeterince uzaklaştırdıktan sonra Camilla gözlerini sımsıkı kapattı ve kafasını nazikçe saçlarından tutup, hareketsiz bedeninin yanına bırakırken öğürmemeye çalıştı.

Bu kötü işi bitirdikten sonra tekrar Envy'nin yanına koştu.

Camilla zincirleri bir kez daha salladı, sihir tenini yaktı. Envy'nin el ve ayak bileklerinde bu kadar uzun süre zincirlerle nasıl hayatta kaldığından emin değildi. Camilla'nın kısacık süren temasında bile acı çok fazlaydı.

Kendini hazırlayıp zincirin tamamını eline alıp döndürdü, dikkatli bir şekilde inceledi. Zinciri kırmanın bir yolu olmalıydı. Bir ipucu. Bir çözüm.

Camilla'nın aklına oyun ustası geldi, zincirleri açılmayacak şekilde nasıl kurnazca tasarladığını düşündü. Sonra orada, bağlantı yerlerine hafifçe kazınmış haldeki şeyi gördü. Bir bulmaca.

Biraz daha yakından bakınca, kilidin etrafında bir cevap oluşturacak şekilde hareket ettirilebilen bir dizi harf olduğunu fark etti. Aradaki boşluk tek bir kelime bulması gerektiğini açıkça gösteriyordu. Dört harf.

Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,
Başlar bu ama sonu yoktur
Ve başlayan her şeyin sonu olur.
Bana ilk seferde doğru cevap ver, yoksa üç denemeden sonra,
Onun kalbini tamamen durduracağım.

Camilla son uyarıya gözlerini dikmiş bakarken, uzunca bir nefes verdi. Bulmacaya doğru cevap vermek için üç şansı vardı, aksi takdirde Envy bir şekilde ölecekti.

Camilla yüzünü elleriyle kapattı, bağırmamak için kendini tuttu. Gözlerinde ve göğsünde artan baskı, zamanın geçtiğini düşünmeden bilmeceyi çözmeye çalışırken ciğerlerindeki nefesi alıp götürüyordu. Yanlış bir tahminde bulunma konusunda endişelenmeden düşünmek istiyordu.

"*Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,*" dedi yüksek sesle, bir bağlantı bulmasını ümit ederek. "Kökler, uzuvlar, dişler..."

Adamakıllı küfretti. Hepsi bir arada hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Belki boğazında bir hançer duruyormuş gibi hissetmeseydi, *düşünmek* için yeterince sakin kalabilirdi. Bu bilmece neden sanatla ya da muhakkak bildiği bir şeyle ilgili değildi?

"Nefes, ruhlar, kalp..." Bitkilerin kalpleri olabilir miydi? Camilla daha önce buna hiç dikkat etmemişti ama içinde kalp kelimesi geçen bitkiler olduğunu biliyordu. Kanayan kalp. Bu kesinlikle marazi ve yeterince tehditkârdı ama acaba doğru muydu? Bilmecede *tüm* bitkiler demiyordu, sadece bazıları diyordu. Ölümlerin ve tüm hayvanların kalbi vardı.

Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,
Başlar bu ama sonu yoktur
Ve başlayan her şeyin sonu olur.

Gerçi bilmecenin ikinci kısmıyla tam olarak bir bağlantısı görünmüyordu. Belki de vardı ve Camilla sadece o parçayı net olarak göremiyordu.

Tekrar zincire uzandığında Camilla'nın parmakları titredi.

"Lütfen doğru olsun."

Camilla'nın üç şansı vardı. Eğer bu başarısız olursa, hâlâ iki şansı daha olurdu.

İlk harfi döndürerek yerine getirdi.

K

Sonra ikinci harf.

A

Üçüncü.

L

Ve dördüncü harfte tereddüt etti. Bilmeceyi tekrar okudu, bu sefer giderek daha da şüpheleniyordu. Yanlış cevapla ilgili herhangi sonuçtan bahsedilmiyordu ama Camilla yine de oyun ustasına güvenmiyordu.

Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,
Başlar bu ama sonu yoktur
Ve başlayan her şeyin sonu olur.

Envy'nin göğsü hafifçe yükseldi, zor nefes alıyordu. Bundan sonra bir sonraki ipucunu çözmek için acele etmeleri gerekmese bile, yine de zamanları azalıyordu.

Camilla onu dinliyor olabilecek her kimse ona hemen hızlıca dua etti ve son harfi yerine getirmek için döndürdü.

P

Envy'nin vücudu sanki yıldırım çarpmışcasına sallandı, serbest kalan acı dolu haykırışı bir ıstırap senfonisi gibi içeride yankılandı. Sihirli zincirler o kadar yoğun bir pırıltıyla parladılar ki Camilla'nın gördüğü minik noktalar kaybolmadan önce gözlerini birkaç kez kırpıştırması gerekti.

"Envy!" Zincirleri onun teninden çekip uzaklaştırmak istedi, sonra çığlık attı. Zincirler şimdi güçle dolmuş, yoğun olarak cır cır böceği gibi ses çıkartıyordu. "*Kahretsin.*"

Envy, inleyerek birden geriye doğru düştü. Hâlâ bilinci kapalıydı. Zincirlerden gelen tehditkâr bir vızıltı, her yanlış cevap sonrasında zincirlerden geçen sihrin bir ölümsüzün hayatını bile sona erdirebilecek

kadar güçlenene dek artacağını gösteriyordu. Camilla ayağa fırladı, hızla adımladı. Bir sonraki cevabı yanlış *olamazdı.*

Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,
Bu başlar ancak sonu yoktur
Ve başlayan her şeyin sonu olur.

Ne? Tüm bunları birbirine bağlayan neydi? Basit olmalıydı.

Camilla ağlamak üzere olduğunu hissetti. Sinirlenmiş, korkmuştu ve oyun ustasına gerçekten çok öfkeliydi. Oyunu onları zihinsel ve fiziksel işkenceye maruz bırakmadan bile zaten yeterince kötüydü. Adımlamayı bıraktı, kabaran duygularını kendine odaklanmak için kullanmalıydı.

Oyun ustası onların oyunu bitirmeye yaklaştıklarını biliyordu. Bu da Camilla'nın onu yakında göreceği anlamına geliyordu. Camilla buna odaklandı, onu harekete geçirmesine izin verdi. O ve Envy buraya kadar oyunlarının son anlarında Unseelie Kralı tarafından engellenmek için gelmemişlerdi.

Camilla o berbat saraya *girdiğinde, eğer girerse değil,* bunu bir galip olarak yapacaktı.

İşe bu lanet bilmeceyle başlayacaktı.

Camilla bilmeceyi sesli bir şekilde tekrar etti, kararlılık dalgalar halinde tüm bedenini kapladı. Oyun ustası kendini akıllı sanıyordu ama o da akıllıydı. Camilla cevabı biliyordu. Basit olduğunu biliyordu. Korku tüm muhakeme gücünü kapatmıştı ama şimdi onu ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Bazı bitkiler, ölümlüler ve tüm hayvanlar için bile,
Bu başlar ama sonu yoktur
Ve başlayan her şeyin sonu olur.

Bazı bitkiler. Ölümlüler. Ve tüm hayvanlar için bile. *Düşün,* dedi kendi kendine. Hepsinin ortak yönü ne? Titizlikle seçilmiş bir ifade. *Bazı* bitkiler. *Tüm* hayvanlar. Ve sadece *ölümlüler.*

Hepsi yaşayan şeylerdi ama bu onları birbirine bağlamıyordu. *Bazı* bitkiler. Camilla adımlamaya devam ederken, düşünceleri içine döndü. Bazı bitkiler... tüm bitkiler canlıydı. Ancak bazı bitkiler...

"Pekâlâ," dedi. "Eğer Tembellik Malikânesi'nde olsaydım, bitkiler kategorilere ayrılmış olurdu. Çiçekçilik, meyveler, ağaçlar, çalılar... ve yıllık bitkilerle uzun ömürlü bitkiler."

Nabzı daha da hızlandı. Bu doğru gibi *gelmişti.* Bazı bitkiler yıllıktı; her yıl yeniden dikilmeleri gerekirdi. Bazı bitkiler ise uzun ömürlüydü. Her yıl kendi kendilerine yeniden büyürlerdi.

Birdenbire, cevabın ne olduğunu buldu.

Camilla soğuk terler döktü.

"Ölüm."

Bazı bitkiler ölürdü. Ölümlüler ve tüm hayvanlar da ölürlerdi. Ölüm başlayan her şeyi bitirirdi. Ve başladığında, onu durdurmak mümkün değildi. *Ölüm* de dört harfliydi. Uyuyordu.

Bu doğru cevap olmak *zorundaydı.*

Yine de Envy'nin yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, normalde sağlıklı, bronz teninin hastaymış gibi solgun olduğunu görünce tereddüt etti. Bir yanlış cevap daha verdiği takdirde onun yaşayacağı ıstırabı düşünmek istemiyordu. Hem de onun elinden.

Camilla buna kafa yorarak daha fazla vakit kaybedemezdi.

Zinciri tekrar elinde tutarken dişlerinin arasından tısladı, harflerin olduğu bağlantı yerini buldu. Bu sefer harfleri hızlı bir şekilde döndürdü, sadece son harfi çevirirken bir saniye kadar durdu.

ÖLÜM

Envy'i kendi ölümüne mahkûm etmemeyi diledi. *M* harfi yerine oturdu ve bir saniye sanki sonsuzluk gibi geldi; ardından parıltı arttığında Camilla içinden küfretti.

Zincirler bir ateş parlamasıyla paramparça olup, prensi serbest bıraktılar.

Camilla hıçkırarak ağladı ve onu yavaşça kendi kucağına çekip, başını okşadı.

"Lütfen. Lütfen ayağa kalk."

Genç bir kızken prensin bir öpücükle hayatının aşkını uyandırması gerektiğini bilecek kadar çok peri masalı okumuştu. Ancak Envy bir iblisti ve Camilla yardıma ihtiyacı olan bir kadın değildi. Dudaklarını alnına götürdü.

Envy sihirli bir şekilde kımıldamadı. Yine de zincirler artık ona sürekli saldırmadıkları için teninin rengi biraz değişmeye başlamıştı.

Camilla onu birkaç saniye daha hafif hafif sallarken, Abyssus'un son ipucunu çözmeleri için zaman tuttuğunun acı bir şekilde farkındaydı. Çok yaklaşmışlardı. Doğru yere gelmişlerdi. Kaybederlerse, Camilla'nın yeteneği sonsuza dek çalınmış olacaktı.

Envy'i bırakabilir, bir sonraki ipucunu kendi başına bulabilirdi...

Farkındalık aniden tenine iğne gibi battı. Bakışlarını yüzüne indirdi, Envy'nin zümrüt yeşili gözlerinin ona kilitlendiğini görünce irkildi.

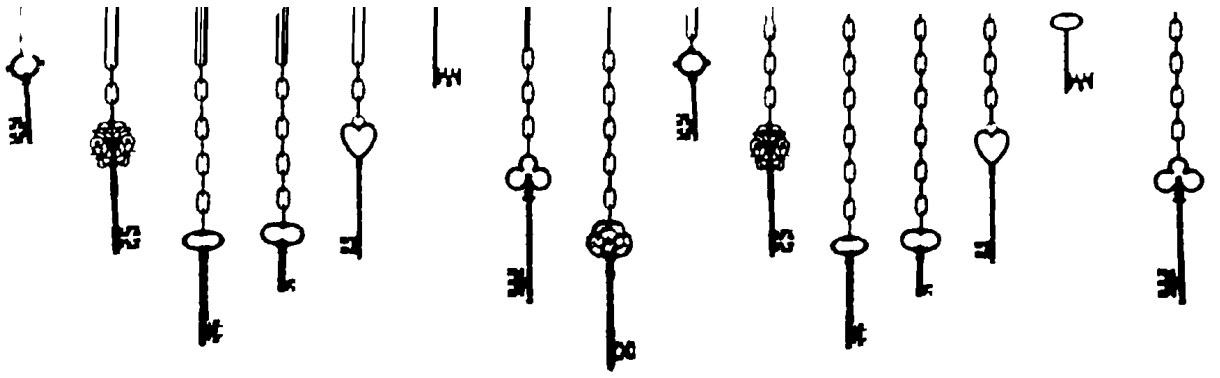
"Kaybettik mi?" diye sordu, sesinde duygudan eser yoktu.

"Henüz değil."

"Beni bırakabilirdin."

Bırakabilirdi. Envy'nin gözlerinde bir soru vardı. Camilla'nın bu soruya bir cevabı yoktu.

Camilla onu dikkatli bir şekilde kucağından indirdi ve ayağa kalkıp, elbisesinin ön tarafını temizleyerek etrafına bakındı. "Abyssus son ipucunu çözmek için güneşin batışına kadar vaktimiz olduğunu söyledi. Zamanımız neredeyse sona eriyor."

ELLİ SEKİZ

Envy yerinde doğrulurken yaralarını hızlıca gözden geçirdi. Dışarıdan bakıldığında, o kadar kötü görünmüyordu. Görünüş aldatıcı olabiliyordu. En kötü ağrıları ve acıları hâlâ oradaydı.

Kendini ayağa kalkmaya zorlarken başı gerginlikten zonkluyordu.

Neyse ki Camilla dikkatini çoktan Sütunlar'a vermişti. Envy'nin onda gördüğü korku ve hassasiyet, ikisi de ortadan kaybolmuş, yerlerini zalimce bir kararlılık almıştı. Envy onu görmemiş olsaydı, o cehennem azabını yaşamamış olsaydı, Camilla dışarıdan bakıldığında karanlık bir güçle savaştıklarını hiçbir şekilde belli etmezdi. Envy ona Abyssus'u, kendisinin iyi olup olmadığını sormak istemişti ama göründüğü kadarıyla iyiydi.

Camilla bir görev kadınıydı ve Envy onun yardımından memnundu.

Hâlâ hareket edemeyen Envy, Camilla'nın korku ve hayranlık dolu bir ifadeyle sütunları dikkatle incelemesini seyretti.

Camilla'nın hayranlığını anlayabiliyordu. Sihir ve zenginlik dolu bir dünyada bile, sütunlar gerçekten hayranlık duyulacak yapılardı.

Yaklaşık yedi metre yüksekliğinde ve her ikisi de sadece Yedi Çember'de bulunan dumanlı ay taşına benzeyen, değerli gölge taşından yekpare birer parçadan oyulmuşlardı. Devasa sütunların her birine bitkilerden hayvanlara ve astrolojiye kadar çeşitli tasvirler işlenmişti.

Birçok kimse sembollerin ne anlama geldiğini merak ederdi ama hiçbiri varsayımlarının doğru olduklarından emin olamazdı. Sadece en yaşlı periler İkiz Sütunlar'ın tam olarak neler yapabileceklerini bilirlerdi.

Camilla sütunlara büyük bir şükranla bakıyordu ama Envy aynı zamanda onun düzenli bir şekilde sütunları nasıl gözden geçirdiğini, ellerini her bir tasvirin üzerinde nasıl gezdirdiğini, neden buraya gönderildikleri ve oyunla nasıl bir ilgisi olduğuyla ilgili gizemi çözmeye çalışırken kafasının nasıl çalıştığını görüyordu.

Envy durduğu yerden sütunlara baktı, yavaş yavaş gücünü topluyordu.

Fanilerin dünyasında, buraya benzeyen birkaç eski yer vardı ama hiçbiri bu sütunlarla kıyaslanamazdı. Bazıları doğaüstü varlıkların fanilerin dünyasındakileri yarattıklarına inanırlardı ama eğer perilerin yaptıklarını görmüş olsalardı, o zaman farklılıklarını anlarlardı.

Bu sütunlar içten bir ay ışığıyla parlıyor, sanat eserleri gölgeler yaratıyordu. Bu sütunlar daha, efsaneye göre onurlandırmak için yapıldıkları güneş ve aydan uzakta, yerin altında gömülü olduklarında bile böyleydi.

Envy, İkiz Sütunlar'ı daha önce bir kez görmüştü: Wrath, peri sihrini geçersiz kılmak için Cehennemin yedi hükümdar prensini, bir anlamda Sütunlar'ı kontrol altında tutmak için burada bir araya toplamıştı.

İkiz Sütunlar'la ilgili bildikleri tek şey, tıpkı ölümlülerdeki tren istasyonu türünde hem ışık hem de Karanlık Periler'in farklı diyarlara seyahat edebildikleri bir yer, bir erişim noktası olduklarıydı.

Geçit kapısı açıldığında, periler istedikleri zaman ölümlü dünyasına gidebilir, Cehennem Kapıları'nı ve talep etmeleri gereken her türlü kraliyet iznini pas geçebilirlerdi.

Bu da onların nihai çöküşü olmuştu.

Unseeliler ölümlülerle oynamayı severlerdi. İnsanları evcil hayvan olarak almaktan hoşlanırlardı. Perilerin değiştirdiği çocuklar da ayrıca eğlence kaynağıydı. Peri çocukları insanların evlerine bırakır, masum ebeveynleri mahvedişlerini seyrederlerdi.

Her iki saray halkı bu tip oyunların ölümlü dünyasında oynanmaması gerektiği konusunda uyarılmışlardı. Seelieler, eğlencelerini başka yerlerde arar ve insanlara Unseelieler kadar çok merak duymazlardı.

Lennox ve Prim Róis o kadar kolay ehlileştirilememişlerdi. Kaos ve uyumsuzluğun vücut bulmuş halleri oldukları için, bu beklenmedik bir şey değildi. Geçit kapısı mühürlenene kadar, saray halklarını ortalığı karıştırmak amacıyla rahat rahat göndermeye devam etmişlerdi. Wrath iki uyarı yayınlamıştı. İlki bir nezaket kuralı, ikincisi bir kraliyet fermanıydı.

Lennox, Yeraltı Dünyası'nın kralını sinirlendirmek için saray halkından daha çok kişiyi oraya göndermişti.

İkiz Sütunlar bundan kısa süre sonra toprağın altına gömülmüş ve geçiş için sınır koyulmuştu.

Şimdi, bir zamanlar sihirle dolup taşan sütunlar bu kadim yerde dururken, dingin taşlarından bastırılmış tuhaf bir güç hissi yayılıyordu.

Envy bunu daha önce hiç hissetmemişti, bundan oyunun sorumlu olup olmadığını düşündü. İkiz Sütunlar'a doğru yürüdü, vücudunda hissettiği acı büyük oranda geçiyordu.

Camilla ele geçirilmiş gibi etraflarında yürüyor, her bir oymaya dokunuyor ve hayranlıkla inceliyordu.

"Tembellik Malikânesi'ndeki reprodüksiyonlarla... karşılaştırıldıklarında sönük kalırlar. Oymalar da farklı. En azından bu farklı."

Envy homurdandı. "Lütfen bunu kardeşime de söyle. Öfkeden kudurur."

Camilla tasvirlerin üzerinden geçti, yavaş yavaş sütunların etrafında döndü. Envy burada onun dilediği kadar uzun kalabilmeyi, kendi varsayımlarını yapabilmeyi istedi ama buna imkân yoktu. Camilla, Abyssus'un günbatımından bahsettiğini söylemişti; Envy günbatımına on beş dakikadan az kaldığına bahse girebilirdi.

Envy onu sessiz düşünceleriyle baş başa bıraktı ve sütunların çevresinde yürüyerek bundan sonra ne yapmaları gerektiğiyle ilgili herhangi bir ipucu ya da işaret aramaya başladı.

Mağarada perilere ait eski kalıntılar dışında sıra dışı başka herhangi bir şey yoktu. Yere düşen gölgeleri inceledi, aklına bir fikir getirmek için işe yarayıp yaramayacaklarını düşündü.

Camilla derin bir nefes vererek içerideki sessizliği böldü. Envy ona bakmak için döndüğünde, Camilla onu izliyordu. Tıpkı biraz önce sütunları incelediği gibi yakından seyrediyordu.

"Saray halkının nesi var?" diye sordu. "Daha ileri gitmeden, bunu bilmem gerekiyor. Seni neyin motive ettiğini biliyorum. Ne yaşandığını bilmek istiyorum."

Envy şaşkınca kaşını kaldırdı. Bu onun sormasını beklediği en son soruydu.

"Kâhyan, muhafızların, kan..." Camilla sanki onun etrafına ördüğü duvarların ötesini görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. "Haset Malikânesi'nde karşılaştıklarımı gözden geçiriyordum ve hiçbir mantıklı açıklama bulamıyorum."

"Hangi karşılaştıkların?"

"Kâhya nerede olduğunu ya da senin kim olduğunu hatırlamıyor gibiydi. Muhafızların da aynı cümleyi tekrarlayıp duruyorlardı. Sanki..."

Camilla altdudağını hafif ısırdı. "Sanki hepsi hafızalarını kaybediyor gibiydiler. Ve kan..."

Camilla kaşlarını çatıp tekrar sütunlara baktı.

"Sorun bu, öyle değil mi? Saray halkı hafızalarını kaybediyorlar ve bu hasar nedeniyle, bir şekilde birbirlerini parçalıyorlar."

Camilla ona bakmıyordu. Sanki, eğer bakarsa Envy'nin ona cevap vermesinin çok zor olacağını biliyor gibiydi.

Envy hâlâ sessizdi. Onun daha fazla parçayı birleştirmesini bekliyordu. Bir dakika sonra, Camilla devam etti.

"Peşinde olduğun parça, hafıza kaybını ve onların birbirlerine saldırmalarına neden olan her neyse onu bir şekilde durduracak. Bu yüzden oyunu kazanman gerekiyor. Sarayın paramparça oluyor, bu süreçte kelimenin tam anlamıyla kendini parçalara ayırıyor."

Envy bir elini saçlarında gezdirdi, adımlayarak uzaklaştı.

"Tam olarak parçalara ayrılıyor diyemem. *Siktir.*"

Tam olarak olan buydu aslında.

Envy başını sallayarak oradan uzaklaştı. Camilla sessizce onu izliyor, unuttuklarını hatırlatmadan konuşması için zaman tanıyordu.

Envy bu sırrı o kadar uzun zamandır saklıyordu ki nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Adımlamayı bıraktı.

"Her Günah Malikânesi'ndeki diğer tüm iblisler gibi, benim saray halkım da ben ve kardeşlerim gibi ölümsüz değillerdir; ama uzun süre yaşamış olmanın bile güçlükleri yok diyemem."

Camilla ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hmm."

"Kısa ve öz bir şekilde özetlemek gerekirse şöyle. Evet. Saray halkım düşüyor. Her birkaç yüzyılda bir halkımın yenilerini yaratmak için anılarından arınmaları gerekir. Bu fanilerin anlamayacağı bir sorundur. Arınamadıklarında bazı... sorunlar baş gösterir. Yani, unutmaya başlarlar. Aşırı yükleme nedeniyle hayali gerçekle karıştırırlar. Dostlar düşman olur. Herkes bir tehdit sayılır."

Camilla'nın gözlerinde bir farkındalık parladı.

"Hatırlayamıyor ya da yeni anılar yaratamıyorlarsa, o zaman tercih ettikleri günahı da besleyemezler."

Envy ona acı bir şekilde gülümsedi. Camilla gerçekten de çok akıllıydı.

"Bu *benim* gücümü de körükleyemeyeceğim anlamına geliyor," dedi Envy sessizce, ilk kez neyle karşı karşıya olduğunu kapsamlı olarak itiraf ediyordu.

Eksik parça kadehti. Envy kadehi iki yüzyıldan uzun bir zaman önce kazara vermişti ve sonra geçen her yıl giderek güçlerini kaybetmişlerdi.

Sonra oyun başlamış ve her şey daha da kötüye gitmişti.

Camilla söylediklerine şaşırmamış ya da onu kınamamıştı. Birden yanına gelmiş, onu kolundan tutup sımsıkı sıkmıştı.

Gümüş rengi gözleri şimşek gibi parladı, söyledikleri çarpıcıydı.

"Sen *kazanacaksın*."

Envy'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "En başta hiç kaybetmemiş olmam gerekirdi."

"Kendini suçlama."

"Benim *hatamdı*. Hafıza Kadehi'ni verdim, her şeyi ben başlattım."

O hareketi hiç yapmamış olmayı diledi. Bu, pişman olduğu az sayıdaki şeyden biriydi.

"Bu uzun bir hikâye," diye ekledi, Camilla'nın bakışlarını fark edince. "Şu anda buna vaktimiz yok."

"Kesinlikle var," dedi. "Sanırım ipucunu çözdüm. Ancak ödülü vermeden önce gerçekten neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyor."

Envy onun yalan söylemediğini biliyordu, bu yüzden sonunda pes etti ve ona tüm hikâyeyi anlattı.

"Anıları boşaltmak için Hafıza Kadehi olmadan; sonunda saray halkım yok olmak üzere zayıflayacak, bununla birlikte hâkimiyetim de zayıflayacak ve tüm çevrem daha güçlü bir âlem ya da günah tarafından emilip yutulacak kadar kolay bir hedef haline gelecek. Bir âlemin düşmesiyle ortaya çıkan kaos... Şöyle söyleyeyim, bu durum, Unseelie Kralı'na bizim diyarımızda daha fazla karmaşa yaratacak bir kapı açar."

Envy nefes verdi.

"İşleri yoluna koymak için ihtiyaç duyduğum iki şey var. Hafıza Kadehi ve Eter Parşömenleri."

Camilla dinliyor, sessizce bekliyordu.

"Hafıza Kadehi'ni ilişkim olan ölümlüye ödünç verdim. Bu aptalca bir istekti. Doğum gününde o kadehten içmek, arkadaşlarının onu kıskanmasını istemişti."

"Senin günahını biliyordu."

Envy başını salladı.

"Kadeh sadece birkaç saatliğine gitmiş olacaktı, o yüzden ben de bir zararı olmayacağını düşündüm. Onu kaybetmenin saray halkım için ne anlama geleceğini biliyordum. Arkadaşlarıyla ufak bir buluşma yerine, onu o gece Peri Diyarı'na getirdi. Öldüğünde Lennox kadehi buldu ve değerini keşfetti."

"Kulağa çok bencil biriymiş gibi geliyor."

Envy tek omzunu kaldırıp indirdi. "Bazen hepimiz öyle değil miyiz?"

Camilla dudaklarını büzdü, konuyla ilgili daha söyleyeceği çok şey varmış ama söylemeyecekmiş gibi görünüyordu.

Camilla'nın kıskançlık patlamasıyla Envy'nin günahı alevlendi. Bu onu körüklüyor, yaralarından bazılarını iyileştiriyordu. Camilla onun savunma halini yanlış anlamıştı.

O ölümlü Envy'nin umurunda değildi; adını anmayı bile reddediyordu. Sadece kadının bencilliğini en kötü günahı olarak görmüyordu o kadar.

"Parşömenlerin amacı ne?" diye sordu Camilla.

"İlk önce kadehin ne yaptığını anlamak daha iyi olur. Hafıza Kadehi'nin üzerinde semboller ve rünik harfler vardır. Yani kadeh sadece anıları boşaltmakla kalmaz ama düzgün şekilde çalıştırıldığında ölümsüzlük bahşeder, bir düşmanı alt eder ya da birilerine sonsuz sağlık bahşeder, istedikleri herhangi bir şeyi. Krallıktaki en yaşlı iblislerden bile daha eski olan devasa ve korkunç bir güç nesnesidir. Eter Parşömenleri ise kadehi aktive etmek için gereken büyüleri barındırır."

"Tüm oyuncular aynı ödülün peşindeydi o zaman."

Envy yine omuz silkti. "Hafıza Kadehi herkes için her şey olabilir, o yüzden her birey için sıra dışıdır. Lennox'un onu bu yüzden kullandığını düşünüyorum."

"Neden kendi saray halkına yardımcı olmak için hafıza taşlarını veremiyorsun?"

"Bu çok daha münasip olurdu, değil mi?" Envy ona efkarla gülümsedi. "Hafıza taşları sadece anıyı boşaltan kişi neyi unutmak istediğini net olarak anımsadığında işe yararlar. Anı sisi başladığından beri, saray halkım yeteri kadar ayrıntılı olarak eskiyi anımsayamıyor. Çılgınlığa doğru yavaş bir düşüş olmuş olsa da ilk başladığında, buna hazırlıklı değildik. Sis sadece birkaç dakika sürüyor, yorgunluk gibi kolayca geçip

gidiyordu. İşler ancak çok daha kötüleşene kadar ben de anlamadım. Sonrasında, hafıza taşlarına hiçbir anıyı boşaltamayacağımız kadar geç olmuştu."

Camilla buna tıpkı Envy kadar sinirlenmiş görünüyordu.

"Parşömenler kimde?"

Envy tereddüt etti. Bu bilgiyi kumandan yardımcısı bile bilmiyordu.

"Bende. Ama... şu anda onlara ulaşamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü kanatlarımı çıkaramıyorum."

" 'Çıkaramıyorum' kelimesini biraz daha aç, lütfen."

"Kanatlarım hâlâ orada, tenimin altında bekliyorlar. Bazen onları çağırma isteğim... rahatsız edici oluyor ama riske giremiyorum. Henüz. Aynı anda saray halkımı bir arada tutacak kadar gücüm yok. Özellikle Lennox'u görmek kaçınılmazken. Onunla savaşmadan önce yedekte sakladığım gücümün bir gramını bile boşa harcayamam."

"Peki kanatlarının parşömenlerle nasıl bir ilgisi var?"

Envy, Lennox'un gönderdiği zümrüt rengi kuş tüyünü, bu jestin altında yatan alayı düşündü. "Kadeh çalındıktan sonra, parşömenleri düşman ellerden uzakta tutmak için kanatlarımla birleştirdim. Onları, görünmez dövmeler gibi düşünebilirsin. Bu kadim bir iblis numarasıdır."

Camilla şaşırmış bir ifadeyle ona bakakaldı. "Bunca zamandır onlar elinin altında mıydı?"

"Tam olarak değil. Saray halkım zayıfladıkça, gücüm de zayıflıyor. Hem kadeh olmadan onların bir anlamı yok."

"Ama sen o canavarlarla ve vampir prensle savaştın," dedi. "Gücün nasıl o kadar azalmış olabilir?"

"Kaba kuvvet, hayatım. Sihir değil."

"Peki ya Sihirli Taht?"

"Tahtı hanedanlık hançerimle bıçakladım, sihre ihtiyaç yoktu."

Envy çenesini tuttu, bakışlarını gözlerine çekti.

Ses tonu sertleşti. "*Bu* bakış tam da hiç kimseye neden söylemediğimin göstergesi. Ben daha yenilmedim, Camilla. Bana acıma."

Camilla o tatlı, yapmacık gülümsemesinin ardında saklanan tatlı, küçük bir yırtıcı hayvan gibi ona dişlerini gösterdi.

"Sana acımıyorum. Ben sadece anlattıklarından bir anlam çıkarmaya çalışıyorum."

"Doğruya karşılık doğru." Dikkatini tamamen ona verdi. "Şimdi benimle paylaşma sırası sizde, Bayan Antonius."

Camilla oymaları işaret etti.

"Buradaki tartıların Terazi burcunu simgelediğini düşünüyorum. Bu daireler de güneş ve ay. Güneş bir kefede ve ay ise diğerinde duruyorlar. Ebat olarak aynılar ama ay daha aşağıda, daha ağır."

Camilla parmağını etkileyici bir yaratığa götürdü.

"İlk başta, bunun sadece değişik bir stilde çizilmiş satir olduğunu sandım ama daha yakından bak. Bir keçinin bacakları ve boynuzları bir Pan tasvirini andırıyor." Parmağını bir dizi nokta ve çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Bu yarı keçi, yarı balık da aynı zamanda deniz keçisini sembolize ediyor."

"Ve bir deniz keçisiyle nasıl bir ilgisi var?"

"Basitçe söylemek gerekirse, bu geometrik tasarım Oğlak Takımyıldızı'na ait. Yanında duran Pan da en büyük göstergesi."

Oymaları yukarı doğru takip ederek yemyeşil dalların yalın tasvirlerini andıran şekilleri geçti, ağzının üstünde bir hilalin gölgelendirildiği kan damlayan bir kılıca uzandı.

"Bu sütunun nasıl aktive edileceğiyle ilgili oyulmuş bir dizi talimat."

Envy'nin tüyleri diken diken oldu. "Camilla... sen muhteşemsin."

Parmağını deliğe sokmaya çalışırken, Camilla onu durdurdu.

"Senin kanın değil. Benimki." Başıyla sütunu işaret etti. "Sembollerin hepsi bir tarihi işaret ediyor. Yeşillikler, takımyıldızları, ay. Her şey kış gündönümünü temsil ediyor. En uzun geceyi."

"Bunun seninle ne alakası var?"

Yüz ifadesine bir değişiklik oldu. "Doğum günüm."

Envy kısmen yalan olduğunu hissetti. "Tarih ölümlüler için değişiklik gösterebilir–"

"Ölümlü diyarında değiliz."

"Ama Sütunlar binlerce yıl önce yontulmuştu. Söylediğine göre o zaman doğmamıştın."

"Envy..."

Ses tonunda bir şey Envy'nin tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Söylemem gereken bir şey–"

Yer derinden gelen bir gürültüyle sallandı ve mermer zemin çatladı. Neredeyse zamanları doluyordu. Envy nemrut bir gülümsemeyle baktı. "Şimdi, Bayan Antonius. Her ne söyleyecekseniz, beklemek zorunda."

Camilla'nın bakışlarında bir savaş vardı. "Ertelenmemesi gerekiyor. Gerçekten de bilmen–"

Mağaranın ağzına yakın bir yerde, zemin başka bir çatlakla açıldı. Camilla irkildi.

"Zaman konusunda lüksümüz yok, Camilla. Sütunlar'ı aktive et, hemen, şimdi."

Camilla çok üzgün görünüyordu ama sonunda onu mecburen dinledi.

Sonraki birkaç saati geçirdikten sonra, Envy uzun zaman önce kendi adına koyduğu kuralları çiğneme olasılığını değerlendirebilirdi çünkü bundan sonra gidecekleri yeri biliyordu: Vahşi Saray.

Belki eğer orada kendi iblisleriyle yüzleşebilirse, Camilla'nın peşinden koşabilirdi.

Doğruya doğru, Envy itiraf etmek zorundaydı: bir gece neredeyse hiç yeterli olmamıştı.

Çok daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Başlamamıştı. Daha Camilla yanından ayrılmadan önce bile daha fazlasını istemişti.

Ve oyunu neredeyse kazanmışken, belki her şeye sahip olabilirdi.

"Hazır olduğunda," dedi, ona hanedanlık hançerinin kabzasından uzattı. "Bunu bitirelim."

ELLİ DOKUZ

Camilla'nın sinirleri, buraya nasıl geldiklerini, karmaşık bir aldatmaca ağına nasıl dolandıklarını düşünerek Envy'nin hançerini aldığında, karmakarışık düğümlere dönüşerek daha da bozuldu. Son birkaç haftadır yaşadıklarını, yapmış olabileceği farklı bir seçim aramayı düşündü.

Neden Envy'le o zaman konuşmayı denememişti?

Biliyordu. Tabii ki. Korku.

Babası ona korkunun dünyadaki tüm karanlığı harekete geçiren bir güç olduğunu tekrar tekrar söylemişti. Sevgi ise en büyük güç kaynağıydı. Sevgi en zayıfı güçlendirir, insana korkunun asla sunamayacağı bir kudret sağlardı. Anneler çocuklarını korurdu. Çiftler, arkadaşlar, iyi insanlar şeytana tepeden bakar, *korkulacak* bir şey olurlardı.

Sevgi yüzünden.

Ancak sevgi, Camilla'nın seçtiği yol değildi. Aynı fani tuzağına boyun eğmişti.

Değişim korkutucuydu. Bilinmeyen hep öyleydi. Onu böyle yapan bilinmez *olmasının* hakiki özüydü. Bilindik olan her zaman, iyi olmadığında bile rahatlatıcıydı.

Camilla prensin yüzünde gördüğünü anında anladı.

Kendisinin de çok yakından bildiği bir şeydi.

Envy'nin gözleri korkuyla parladı. Nedeni ise ayaklarının altında çatlayarak onları uyaran tuhaf gümbürtü değildi. Korkusunun başka bir anlamı vardı. Camilla bu oldukça sıkıntılı bakışı daha önce Envy'nin yüzünde hiç görmemişti ve onun bunu bilip bilmediğini düşündü. Kendine itiraf etmemiş olsa bile.

Belki de Envy haklı olmaktan korkuyordu. Ne anlama geleceğinden. Belki de bu Envy'nin onunla oynadığı son oyundu, inkâr oyunu. Doğruyu onaylamak, değişimi kabul etmek demekti. Her ikisi de buna hazır görünmüyorlardı.

Değişim korkutucu ama gerekliydi. Özellikle şimdi.

Camilla onu istemeyerek neden olduğu her türlü acıdan kurtarabilmeyi diledi. Envy'nin onun için ne anlama gelmeye başladığını anlamamıştı. Tam olarak.

Bir şekilde, bu süreçte Camilla oyun oynayan bu aykırı adama bağlanmıştı ve onun tüm o kuru gürültüleriyle kusurlarla ilgili yalanlarına rağmen, Envy'nin de onun için aynı şeyleri hissettiğini görüyordu. Camilla bunun gerçek olduğuna inanmamıştı. İnanması gerekirdi. Baştan beri tüm eylemleri o yöndeydi.

Her şeye rağmen, tüm kurallarına rağmen, Envy ondan *hoşlanıyordu.*

Vücudundan değil. Aklından, tutkularından hoşlanıyordu. Onun amansız, vahşi tarafından olduğu kadar yumuşak, sanatsal tarafından da hoşlanıyordu. Camilla'nın bir adamı öldürdüğünü de bir kral karşısında nasıl yürüdüğünü de görmüştü. Camilla'nın onu şaşırtacak ya da midesini bulandıracak bir şey yapması mümkün değildi.

Ancak bu tam olarak doğru değildi, öyle değil mi?

Derin bir nefes alan Camilla hançerle avucunu kesti, avucunu sütuna koyması için açgözlü bir şekilde parlayışını görmezden geldi. Kaçınılmazı geciktirmek sadece daha kötü hale getirirdi.

İşler şu anda bile daha kötü bir hal almak üzereydi.

Camilla tüm dikkatini Sütunlar'a, aralarında bir anda beliren, yumuşak ve dünya dışı bir mırıltıyla seslenen, parlak ince ışık hüzmesine verdi. Yasemin, gardenya, morsalkımla misk. Gece ve onun çok sayıda zevkleri. Vahşi Saray'ın kokuları.

O geçitten geçtikleri anda her şey değişecekti.

Envy daha geçide bakmamıştı, hâlâ bakmıyordu.

Onu izliyordu.

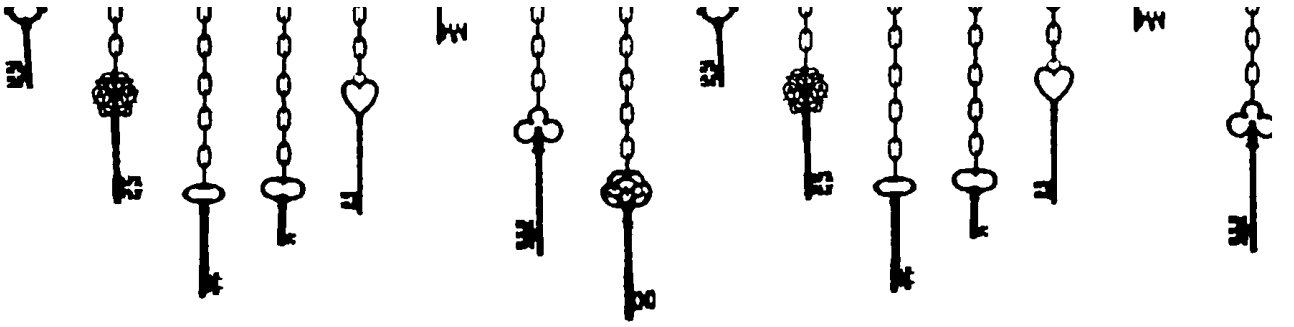
Yüz ifadesi ölçülü şekilde bomboştu ama Envy aptal değildi. İmkânsız bulmacaları çözmüştü ve şu anda Camilla'yla ilgili gizemin son parçasını yerine koymuş gibiydi.

Camilla bunun Envy'nin asla çözmek istemediği bir bilmece olduğunu düşündü.

Ancak artık çok geçti.

Camilla cesaretini kaybetmeden önce, Envy'nin elini tuttu ve geçitten geçip, doğrudan Unseelie Kralı'nın kalesine çıktılar.

Oyunu kazanmışlardı ancak Camilla o anda çok daha fazlasını kaybettiğinden korkmaktan kendini alamadı.

ALTMIŞ

Vahşi Saray, Envy'nin son ziyaretinden tamamen farklı olarak, bitkiler ve uzuvlarından ibaret karmakarışık bir yer haline gelmişti. Derin bir nefes aldı. Kendini o sersem kralın peşinden gidip iblis hançerini Lennox'un çürümüş kalbine saplamak yerine oyunu düşünmeye zorladı.

Geçit onları Karanlık Periler'in ay ışığı altında dans etmek ve sevişmekten hoşlandıkları, taht odasının hemen dışındaki uzun dikdörtgen bir açık hava balkonu olan kralın kış bahçesinin arka tarafına fırlatmıştı.

Yosun kaplı geniş taşlar hâlâ dans pisti olarak kullanılıyordu.

Etrafı çeviren ağaçlar gece semasına doğru kıvrılarak yükseliyor, dalları arasındaki saydam paneller peri oyunları için bölme görevi görüyordu.

Çiçeklenmiş sarmaşık, canlı ve baştan çıkarıcı bir duvar gibi kafes çitlerden yukarı tırmanıyordu.

En yaşlı ağaçlardan oyulmuş masalar kalın, geniş gövdeleri zımparalanmış ve kenarları işlenmiş bir şekilde dans pistinde sıra halinde duruyorlardı. Üzerlerinde parlak peri şarabıyla likör şişeleri ve fazlaca olgunlaşmış meyveler duruyordu. Dışarıdan bakıldığında, burası sihirli bir dünyaydı. Geceye ve onun mucizelerine bir ağıttı.

Envy, Camilla'ya baktı. Bir an için gözüne çok küçük ve korkmuş göründü, bakışları boşluğun en uzak köşesine kilitlenmişti. Camilla onun bakışlarını fark ettiği an yüz ifadesi dağıldı. Envy tekrar elini tutmak istiyor ama Lennox'a onu incitmesi için daha fazla neden sunmayı da reddediyordu.

Camilla dışarıdaki odanın karşı ucunda duran taht platformuna doğru ufak bir adım attığında Envy onu durdurdu.

"Bekle."

Etraflarında, periler birbirilerine dolanmış, müzikle hareket ederek dans ediyor ya da kavga ediyor, karanlıkta birlikte oluyorlardı. Arkalarında ise devasa iki sütun, kınsız bir kılıç gibi gece semasını yırtarcasına yukarı yükseliyordu. İkiz Sütunlar'ın karşıt halleri, onların gelişiyle hâlâ cızırdıyordu.

Ahenksiz ve yüksek sesli karanlık müzik, dengesiz bir kalp atışı gibi çarpmaya başladı. Taş döşeli zeminde titriyor, eğreti duvarlardan tırmanıyor, dişlerini kenarlarına geçiriyordu.

Gece açan sarmaşıklar masalarla ters çevrilmiş sandalyelerin etrafından kıvrılarak dolanıyor, perilerse yeni gelen misafirlerinden bihaber birbirlerine dolanmış toprakta yuvarlanıyorlardı.

Ta ki artık bihaber *olmayana* kadar.

Envy etraflarında kaç tane Unseelie olduğunu saydı. Herhangi bir huzursuzluk çıkmasını istemeleri durumunda Camilla'nın zarar görmemesi için en iyi planı yapmaya çalışıyordu.

Karanlık Periler onlara bakıyor, bazıları kıs kıs gülerek, bazıları da bilmiş bilmiş onları izliyordu.

Envy aksini düşünmesine rağmen, Camilla'nın elini onun yanından ayrılmayacağının sessiz bir vaadi olarak sımsıkı tuttu. Ne olursa olsun.

Camilla giderek artan fısıltıları duymazdan gelerek çenesini yukarı kaldırdı.

Burada bir Seelie olmak çok da istenen bir şey değildi.

Envy onun bu meydan okuyuşundan, gözünün korkutulamayacağını gösteren isteksizliğinden gurur duydu.

Unseelieler gece yarısı yaratıklarıydı, ay ışığından ve kötülükten doğarlardı. Hepsi bir anda durmuş, Camilla'nın Envy'nin elini bırakışını izliyorlardı.

Camilla, Gölge Fırtınası Tahtı'na doğru yürümeye başladı.

"Camilla," diye fısıldadı Envy, arkasından ileri atılarak.

Lennox ondan her ne istiyorsa istesin, saray mensupları her nasıl hissediyorsa hissetsin, Camilla'nın ona doğru, neredeyse meydan okurcasına yürümesi tehlikeliydi. Karanlığa karşı ışık. Gündüzle savaşan gece.

Envy'nin eli hançerine doğru seğirdi. Ödülünü almadan hançeri kullanamazdı.

Camilla'nın bir planı olması için dua etti.

Envy'nin hâlâ kaybedecek çok şeyi olduğunu unutmaması için dua etti.

Camilla hızla kırık dalların ve kırılmış camların üzerinden geçtiğinde, tüm dikkati bu lanetli oyunu başlatan peri erkeğindeydi. Yüz ifadesi tıpkı adamınki gibi soğuktu.

Unseelie Kralı Lennox, lafının ortasında susmuş, onun yaklaşmasını seyrediyordu. Gümüş ve beyaz rengi saçları adamın omuzlarına dökülüyordu, teni koyu bronzdu. Zarif sivri kulakları ilahi saçlarının altından kendini gösteriyordu.

Hiç yaş almıyordu. Güzeldi ve gerçekten hiç vicdanı yoktu.

Birçok ölümlünün neden onun bir tanrı olduğunu düşündüklerini anlamak aslında çok kolaydı. O buz gibiydi, dokunulmazdı. Yasaktı. Hiçbir ahlak kavramı yoktu. Lennox her istediğini ne zaman isterse yapardı. Peki biri öldüğünde ne mi olurdu? Kırılgan olmaları onların suçuydu. Bazıları onun ölümlü tanrılara ilham verdiğine, aslında büyük Zeus olduğuna inanırlardı.

Envy onun sıradan bir tanrı olmadığını biliyordu, o bir Titan'dı. Sırf kendi zevkleri için tanrıları dünyaya getiren varlıklar. Ancak ölümlüler, efsanelerinde bunu yanlış yorumlamışlardı. Titanlar çocuklarının hezimetine uğramamışlardı. Onlar kaostan beslenirlerdi.

Kralın Camilla'ya bakma şekli... Envy'nin günahı tüm sarayı dondurmakla tehdit ediyordu. Sonunda, Lennox'un kırptıkça parlak yıldızlar gibi ışıldayan gece kadar siyah gözleri Envy'e kaydı.

Dolgun dudaklarından zalimce bir gülümseme belirdi.

"Prens Envy."

Lennox oyunun sonucunu akıllıca planlamaya çalışmış olsa da olaylar beklediğinden tamamen farklı bir şekilde ilerlemişti. Soğuk, kibirli yüzünden bu açıkça belli oluyordu. Bakışlarında karanlık, keyif dolu bir şeyler vardı.

Sonsuzluk kadar uzun süren bir yaşam içinde heyecana neden olan her şey hoş karşılanırdı. İster huzursuzluğa neden olsun ister savaş çıkarsın ya da isterse ölümlülerle uğraşmak olsun, Lennox bir zamanlar yarattığı Yaban Avı için yaşardı.

Seelielerin devam etmesini yasakladıkları bu av senede bir kez yapılır, Lennox kendi türlerinin en acımasız avcılarını serbest bırakırdı. Avları ise insan ya da benzer periler olurdu.

Envy'nin dikkati Camilla'ya kaydı. Lennox onu bu yüzden mi istiyordu? Seelie ile bir şekilde pazarlık etmek ya da daha çok ona Avı geri vermeleri adına tehdit etmek için mi istiyordu?

"Evet. Bu beklenmedik şekilde hoş bir durum."

Ses tonu karanlık bir gümbürtü, insan sesinden çok doğadaki elementleri andırıyor gibiydi. Gelgitleri kabartabilir, takım yıldızları çağırabilir, ayın kendisinin bile ayaklarının dibine düşmesine neden olabilirdi.

Sadece keyiflenirse üzerine basıp ezmek için.

Envy, hemen Camilla'nın yanında durdu, yan gözle yüzüne baktı. Camilla duygularını ondan tamamen saklıyordu.

Kadının gözü Lennox'un konuştuğu adama kaydı. Perinin altın rengi teni, koyu renk saçları ve koyu gözleri vardı. Koyu kırmızı bir frak giymiş, bir sirk eğitmenine benziyordu.

"Ayden." Camilla'nın sesi buz gibiydi.

Envy kaşlarını çatıp bir ona bir Camilla'ya baktı. Başka bir periyi tanıyor olması şaşırtıcı değildi. Ama o peri... Envy, Ayden'ı ismen tanıyordu. Unseelie prensi olduğunu biliyordu ve Camilla'nın ses tonu. Envy kalbinin göğsünde acıyla atmaya başladığına yemin edebilirdi.

"En son duyduğumda, karnaval numaralarınla ölümlülere dehşet saçıyordun. Dur bakalım neydi? Gece yarısı sirki mi?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla.

Envy yanında donakalmıştı.

Peri onu tepeden tırnağa süzerken, dudaklarını sımsıkı kapatışından rahatsız olduğu belliydi.

"Ay Işığı Karnavalı."

Lennox, karanlık ve pis bir sesle kıkırdadı.

"Hâlâ gece yarısı pazarlıklarınla böbürleniyor musun?" diye laf soktu Camilla. "Bu sefer talihsiz leydi kimdi? Baştan çıkarmalarına teslim olmadığını varsayıyorum, aksi takdirde burada olurdu."

Unseelie prensi beyaz eldivenlerini çekiştirdi. Envy eldivenin eklem yerlerinde, sarayına ithafen ayın evrelerinin işlenmiş olduğunu fark etti.

"Hâlâ fani bir ressam numarası mı yapıyorsun?" dedi Unseelie prensi cevaben."Önemsiz bir sihirbaz olmaktan iyidir."

Envy'nin bakışları Camilla'yı başının arkasından giren iki kızgın süngü gibi deliyordu. Envy onun bunu hissettiğini biliyordu, omuzlarının hafifçe kasıldığını gördü.

Korkunç, ürpertici bir farkındalık yaşadı.

Kendini olduğu yerde kalmaya, ihanetin kendini göstermesine izin vermemeye zorladı.

Lennox yakından izliyordu, o yüzden Envy onun kendi eğlencesini yaşayacağı anı çok iyi biliyordu. Öne eğildi, parmaklarını çatırdattı.

"Çocuklar," diye mırıldandı. "*Yeter.*"

Gözleri Envy'deydi. Zafer parıltısı aşikârdı.

Envy ellerini yumruk yaptı. Yüz ifadesi ruhunda dolanan soğukluk kadar buzluydu. Camilla'nın birçok sırrı varmış gibi görünüyordu.

Camilla Seelie değildi.

O bir Unseelie Prensesi'ydi.

Envy'nin sarayını yerle bir eden adamın kızıydı. En büyük düşmanının.

Bir an Vexley'nin çatısında Camilla'nın neredeyse bayıldığı görüntü gözünün önünden geçti. Elbette. Metal çatı demirden yapılmıştı. Bu kadar rahatsız olmasına şaşmamalıydı.

Camilla sonunda bir cesaretle ona baktı ama Envy bakışlarına karşılık vermeyi reddetti.

Acımasız bir hergele olabilirdi ancak Camilla onu alt etmişti.

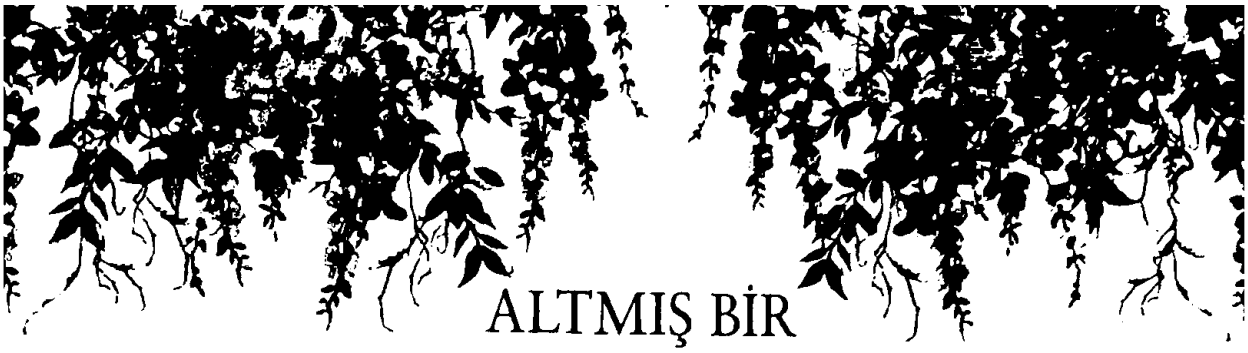
Unseelie kraliyet mensuplarına duyduğu nefretten bahsederken kim bilir Camilla'ya ne kadar aptal görünmüştü.

Tahtında onu becerirken. Envy o geceyi şimdi onun alaycılığıyla yeni bir açıdan, tekrar düşündü. Envy'i kendi iktidar koltuğunda, babasının onun sarayını görkemli bir şekilde becerdiğinin son derece bilincinde olarak becermişti. Aslında Camilla'nın Lennox'a ne kadar çok benzediği gerçekten oldukça etkileyiciydi.

Onun uğruna kısacık bir an için bile olsa kuralını çiğnemeyi hayal ettiğini düşününce.

Envy'i *ve* tahtını becermek. Bu bir Unseelie kraliyet mensubunun onu kesinlikle son kandırışı olacaktı.

"Oyun bitti," dedi Envy, kalbinin ilk ağır atışlarını hissederek. Tabii tam da şimdi yeniden oluşmanın zamanıydı. Tam da kırılmaya hazır olduğu anda. "Ödülüm nerede?"

ALTMIŞ BİR

Camilla, Envy'nin ondan her şeyden çok nefret ettiğini, Lennox aralarındaki aile bağını teyit ettiği anda muhtemelen düşünmeden yanlış sonuçlara vardığını düşündü çünkü Camilla ona doğruyu söyleyememişti. Envy'i sakinleştirmek, açıklama yapmak, affetmesi için yalvarmak istedi ama Vahşi Saray'da zayıflık asla hoş karşılanmazdı. Eğer gerçek babası onun prensi ne kadar önemsediğini fark ederse...

Babasına, Unseelie Kralı'na, annesinin ona öğrettiği gibi acımasız bir şekilde gülümsedi.

"Oyunu kazandı ama ben yeteneğimi geri istiyorum. Şimdi."

Sonunda hızlıca dönüp arkasına bakıp iblisi inceledi. Envy de sertçe ona bakıyordu. Bakışlar öldürebilseydi, Camilla şu anda onun ayaklarının dibinde ölü yatıyor olurdu.

"Ona ödülünü ver ve bu iş bitsin," dedi, sıkılmıştı.

Unseelie Kralı arkasına yaslandı, onu yakından inceliyordu.

"Onun adına mı konuşuyorsun?" diye sordu Lennox, sesi uyarı maiyetinde alçaktı. "Neden."

Bu bir soru değildi.

"Onu benim diyarıma gönderdin. Zavallı oyunun için *benim* yardımımı istemek zorunda bıraktın. Sonra Büyülü Taht'ın yeteneğimi çalmasına neden oldun."

"Ve?" diye sordu Lennox, sesi pürüzsüz, tehlikeli bir mırıltı gibiydi.

"Beni zorla buraya getirmek için olduğu çok belliydi. Buraya sadece yeteneğim için geleceğimi biliyordun çünkü Wolf'u yıllar önce beni getirmesi için göndermen işe yaramamıştı. Annem reddedilme kavramını anlamadığını söylemişti."

Camilla, Envy'nin hâlâ nefes almadığından neredeyse emindi.

"Lütfen. Sihrimi geri kazanmak ve evime, Waverly Green'e geri dönmek istiyorum."

Babasının gözlerini kıstığını gördü. Fırtına kopmadan önceki hoşnutsuzluğunu hissetti.

Unseelie Kralı bir saniye sonra, gözlerinde yıldız ışığı gibi parlak ve ışıltılı bir bakışla hemen karşısındaydı. Saçları da değişmişti; gümüş ve beyaz bukleler gitmiş, yerini simsiyah tutamlar almıştı. Gece, ışık ve karanlık, ay ışığı ve yokluğu gibiydi.

Unseelie Kralı'nın gözleriyle saçları ruh haline göre değişirdi.

"Sen *ne* dedin?" diye sordu, boğuk ve ürkütücü bir sesle. Unseelieler arka planda heyecanla gevezelik ediyorlardı. "*Benim* çocuklarımdan hiçbirinin rica etmeye tenezzül etmeyeceğinden eminim."

Camilla içinden küfretti. Ölümlüler sık sık "lütfen" dediğinden bunun bir Unseelie mensubu için hakaret sayıldığını unutmuştu. Camilla insan evcil hayvanından daha iyi olmadığını çok güzel kanıtlamıştı.

"Geri gönderilmek mi istiyorsun, kızım?"

Camilla gözlerini kaçırmadı, çenesini sıktı. "Evet."

Kralın parmakları pençeye dönüştü; olağandışı hızlı bir hareketle, Camilla'nın arkasına uzandı ve pençelerini başının arkasına geçirdi. Boynundan aşağı doğru ılık kan akıp yere damladı. Pençesini geçirdiği yer yanıyordu.

Camilla çığlıklarını bastırdı, babasına acı çektiğini göstererek tatmin olma şansı tanımak istemiyordu.

Envy yanında irkilerek eli hançerine uzandı. Camilla ona bakmaya cesaret edemiyordu.

"Yerinde olsam yapmazdım." Lennox iblisin hareketini de gözden kaçırmamıştı.

Camilla dişlerini gıcırdattı, Lennox'un tam olarak ne yaptığını biliyordu. Teninde beliren sihir pırıltıları, herkesten saklı tuttuğu şeyi ortaya çıkarıyordu.

Kulakları zarif şekilde sivrilerek uzadı; uzuvları ölümsüz güçlerine kavuştu. Elindeki yarayla birlikte babasının biraz önce açtığı kesikler de hemen iyileşti. Sonrasında yeteneği bir rüzgâr esmiş gibi geri gelip, güçle dolup taşan o boşluğu doldurdu. Özünün geri dönüşü bir merhemdi ancak bu sakinleştirici galibiyet kısa sürdü.

Büyü yok olmuş, hayatının uzun bir kısmı boyunca sakladığı maske düşmüştü.

Lennox saç çizgisinin altına dövme yapılan sembolü yok etmiş, gerçekten ne olduğunu ortaya çıkarmıştı. *Her zaman* olduğu halini. Unseelie. Unseelie kraliyet mensuplarından biri. Envy'nin her şeyden çok

nefret ettiği varlıklar. Camilla tekrar ona bakmaya, tiksindiğini görmeye cesaret edemiyordu.

Unseelie halkından neden nefret ettiğiyle ilgili anlattıklarından sonra, pişmanlık onun içini kemirmişti. Camilla onun nefret ettiği her şeydi, halkının neredeyse yok oluşunu sembolize ediyordu.

Camilla kraldan nefret etti. Sarayından nefret etti. Envy'e söyleyemeyecek kadar zayıf ve korkak olduğu için kendinden de nefret etti. Ancak Envy de ondan sırlar saklamıştı. En başından beri ismi konusunda yalan söylemişti.

Camilla soğuk bir ifadeyle Lennox'a baktı.

"Bitti mi? Banyo yapmam gerekiyor."

"Camilla...sen..." Kahkahası karanlık ve uğursuzdu. Lennox, Envy'e dönüp başka bir komplo kuruyormuş gibi baktı. "Bebekken değiştirilenler. Gerçekten güldürüyorlar. Tam bir peri ama insan duyguları taşıyor."

Tekrar Camilla'ya döndüğünde bakışları sertti.

"Senin için artık Waverly Green yok. Evine hoş geldin, Prenses. Senin içindeki ölümlü hastalığını yakıp çıkaracağız."

Camilla'nın sahte cesareti biraz sarsıldı.

Lennox bunu mecazen değil, kelimenin tam anlamıyla söylemişti. Büyük ablası ve erkek kardeşi kadar zalim ve kaçık olana kadar Camilla'ya işkence edecekti. Onlar ölümlü dünyasına gönderilmemişlerdi, saraylarını yönetmek için eğitilmişlerdi. Şu anda burada olmamaları, onların kendi perileriyle saçma oyunlar oynadıklarının bir göstergesiydi.

Küçük erkek kardeşi öne çıkarak Camilla'yı şaşırttı.

"Onu benim sarayıma götüreceğim."

Ayden yüzünde çalışılmış bir ifadeyle babalarına baktı.

"İki parlak küçük aptal. Ruhları periden çok ölümlü gibi." Lennox başını salladı. "Bu nasıl bir karmaşaya neden olacak? Saraylarınızı yönetmek... Yoksa onlar mı sizi yönetecek? Kaos."

Ayden'ın teklifini düşündü. Sonra tekrar Envy'e baktı.

Dudaklarında yavaşça, aşırı tatlı bir gülümseme belirdi.

"Kızım burada kalacak. Benimle. Vahşi Saray biraz taze kraliyet kanı görsün. Kolyesini bana ver."

Platformun yakınlarında duran, burnunda demir bir hızma olan erkek muhafıza işaret etti. Bir güç göstergesiydi. Gücünün. Acıdan keyif alma eğiliminin.

Camilla annesinin kolyesini avucuna alıp geri geri yürüdü. "Bu bana ait."

Lennox ona sinsi sinsi gülümsedi.

"Annen seni çalmadan önce onu hazinemden çaldı. Kolye benim ve onu geri almak için bir sürü zorluk yaşadım."

Camilla derin bir nefes aldı, muhafız ona yaklaşırken kolyeyi hâlâ sımsıkı tutuyordu. Muhafız elini uzattığında gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Camilla kolyeyi vermedi. Yine de bu, muhafızın pek umurunda değil gibiydi.

Metal kolyeyi boynundan kesip aldıktan sonra ödülü kralına götürdü. Lennox kolyeyi parmaklarının arasına aldığında, kapalı yumruğundan tuhaf, gümüş rengi bir ışık çıktı. Camilla kolyenin o tür bir gücü olduğunu bilmiyordu, ona sadece Unseelie erkeklerini uzak tutacağı söylenmişti.

Wolf'a karşı işe yaramıştı ama kralın daha farklı olduğunu düşündü.

Gerçekten Lennox bunca zamandır Camilla'nın değil de kolyesinin peşinde miydi?

Lennox sanki etrafta birileri olduğunu unutmuş gibi başını kaldırdı. Önemsemiyormuş gibi bir tavırla elini salladı. "İblise ödülünü getirin. Sonra da yolcu edin."

Lennox eliyle başka bir saray mensubunu işaret etti.

Wolf, bir Unseelie grubunun arkasından çıktı, soluk sarı gözleri parlıyordu.

"Ödülünü al, Wolf."

Wolf, Camilla'ya uzun uzun ve oyalanmadan bakıp inceledi. "Zevkle."

Unseeliler, Wolf'un ona heyecan dolu bakışlarından keyif almış halde mırıldanıyor ve kahkahalar atıyorlardı.

Camilla rahat tavrını hiç bozmadı.

Bir zamanlar Wolf, onu Vahşi Saray'a geri getirmesi için bir davetiyeyle Waverly Green'e gönderilmişti. Camilla, tabii ki reddetmişti ama birlikte geçirdikleri gece her şeyi değiştirmişti.

Wolf tüm dikkatini tekrar ağır ağır Camilla'ya verirken her zamanki gibi rahattı. Wolf affedilemeyecek hiçbir sınırı kesinlikle geçmezdi ama

saray halkının alenen beklediği rolü oynardı. Camilla bunun sadece bir rol olduğunu biliyordu fakat Envy bunu bilmiyordu.

Camilla onu yanında, yüzeyin hemen altında giderek kabaran, tam olarak özgür bırakılmamış bir kıskançlık fırtınası ile hissetti. Envy ondan nefret ediyordu, bir daha onunla asla konuşmak istemeyebilirdi ama günahı hâlâ alevlenebiliyordu.

Wolf, Envy'nin onu iğnelediğini fark etmemiş gibiydi. Peri, gözleri Camilla'da yavaşça platformdan indi. "Gidip sizi soyalım ve yıkayalım, Prenses."

"Kendim banyo yapabilirim," dedi, Wolf'un neyi kastettiğini biliyordu.

Wolf, Envy'nin gergin öfkesini fark *etmişti*. Onu kızdırmaya devam ediyordu.

Camilla, Envy'nin vampir sarayında nasıl kavga ettiğini anımsayınca sinirlenmesi halinde sonunun hiç kimse için iyi olmayacağını biliyordu. Lennox'a bir kez bakınca onun tam da bunun peşinde olduğunu, bunu harekete geçirmek istediğini anladı. Karmaşa ve huzursuzluk onun en mutlu tınılarıydı.

Üstelik hepsini çok güzel çalardı.

Wolf'un, Envy'e yem atmasını istemişti. İblise ödülünü vermeyi geciktirecek bir bahane olsun istemişti.

"Galibiyetiniz için sizi tebrik ederim, Prens Envy," dedi Lennox, ses tonu masumane olmaktan çok uzaktı. "Kalıp küçük gösterimizi izlemek istemiyorsanız, o zaman lütfen gidin."

Demir hızmalı peri, Envy'i dışarı çıkarmak için hareketlendi ve iblis o anda patladı.

Neredeyse görünmeyecek kadar hızlı bir hareketle, muhafız odanın diğer tarafına uçtu, Unseelie Kralı'nın ayağının dibine düştüğünde kolu ve bacağı ters yönlere kıvrılmışlardı.

"Kumandanımı gerçekten kırdın," dedi Lennox, duygusuz bir sesle.

Envy'nin genzinden insansı olmayan bir hırıltı yükseldi. "Beni *zorlama*, Lennox."

Wolf geri çekilmedi ama Camilla'ya doğru yürümeyi bırakmıştı.

Kral şüpheli bakışlarla Envy'i süzdükten sonra omuz silkti. "Tahmin ettiğimden daha yol yorgunu görünüyorsun. İzin ver de telafi edeyim.

Kalıp eğlenceyi seyretmek istersen hemen bir misafir odası hazırlatabilirim."

Lennox seri bir el hareketiyle diğer herkesi gönderdi, parti ve karmaşa bir kez daha gecenin hâkimi oldu.

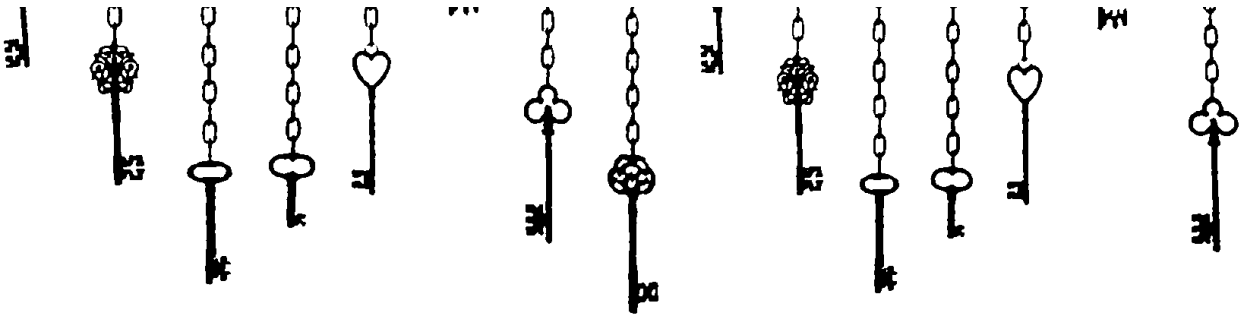
Camilla, Envy'e baktı ama iblis topuğunun üzerinde dönüp başka bir muhafızın peşinden dışarı çıktı.

Camilla gözyaşı ya da yalvarmanın hiçbir fark yaratmayacağını biliyordu.

O, en büyük düşmanının kızıydı ve Envy onu bu yüzden asla affetmeyecekti.

Bu oyun aslında en başından beri Camilla'yı Peri Diyarı'na geri getirmekten ibaretti ve Envy'nin sarayı bunun için zorlu bir bedel ödemişti.

Envy'nin onu affetmesi için herhangi bir umut kırıntısı kaldıysa bile, o kor da artık sönmüştü.

ALTMIŞ İKİ

Envy'nin öfkesi bıçak sırtında, tüm Vahşi Saray'ı yıkıp yerle bir etmekten bir adım gerideydi. İçinde derin bir ikilem, savaş halindeki iki yarıyı tam olarak ortadan ayırıyordu.

Bir tarafta taze ihanet vardı. Soğuk, boyun eğmeyen.

Başlangıç ve son bilmeyen kadim bir acı. Öfkeyle homurdanan, saldırmak isteyen, acıya neden olmak isteyen iki başlı bir canavardı. Parçalamak ve kursağını doldurmak, etrafı kırıp geçmek isteyen bir canavar. Tıpkı teninde dövmesi olan kurtlar gibi, tasmalarını sımsıkı tuttuğu canavarlar intikam istiyorlardı.

Camilla nihai oyunu oynamış ve Envy'nin bundan hiç haberi olmamıştı.

Diğer tarafı ise endişeliydi. Koruyucu. Camilla'yı görmek için sabırsızlanıyor, onu bu kâbuslar sarayından kurtarmak için çırpınıyordu. Gerçek evinden. Gerçek ailesinden.

Envy'nin canını en çok o taraf yakıyordu. Soğuktu ama farklı bir şekilde. Hesaplamanın buzlu keskinliği. Plan yapmanın. Bir kez için, bunun oyun stratejisiyle hiçbir alakası yoktu.

Hafıza Kadehi yakında eline geçecekti sonra Envy'nin Vahşi Saray'dan gitmesi bekleniyordu.

Gitmeliydi.

Asla arkasına bakmamalı, varlığının bir dakikasını daha o yalancı periyi düşünmeye harcamamalıydı. Bu şimdiye kadar gördüğü en kötü oyundu. Yalana inanmıştı.

Ama Camilla... Ondan öylece uzaklaşmak o kadar kolay değildi.

Ne kadar şey bildiği, oyunla ne kadar alakası olduğunu bekleyip görecekti. Envy aslında hemen bir sonuca varmak, Camilla'yı berbat ailesiyle birlikte bir kenara atmak istiyordu. Ancak onda herhangi bir ikiyüzlülük hissetmemişti. Camilla, Büyülü Taht'ın resmini yapmak istememişti.

Onu defalarca reddetmişti. Bu da stratejisinin bir parçası mıydı, yoksa gerçekten samimi miydi?

"Tanrılar aşkına."

Sadece iş olması gereken bir şey eğlenceyle birbirine karıştırıldığında olacak olan buydu. Envy algısını duygusallığının mı, ressama duyduğu lanet olası *zaafının* mı kör ettiğini ayırt edemiyordu. Aslında hiç olmayan bir iyiliği aramasına neyin neden olduğunu bilemiyordu.

Camilla bir Unseelie'ydi. Karanlık Periler'in kral ve kraliçesinin kızıydı. Sihri gizlendiğinde bile, yeni dünyalar resmedebilme yeteneğine sahipti. Lennox büyü işaretini ortadan kaldırıp Camilla sihrinin tamamını geri kazandığına göre artık ne kadar güçlü olduğunu bilmek mümkün değildi.

Envy homurdandı. Ona masaj yapması için Envy'i baştan çıkardığı gece o kadar cesur olmasına şaşmamak gerekirdi. Envy'nin saç çizgisinde bir sihir işareti bulamayacağını biliyordu.

Acaba gerçek haline geri dönmek nihai hedefi miydi? Envy'e tam gücüne kavuşabilmek için mi yardım etmeyi kabul etmişti? Bu baştan çıkarıcıydı ve anlaşılabilirdi.

Belki de Envy onun için amaca giden bir adımdı. Geçici bir heves.

Bu fikir içine dert oldu. Yüzyıllar boyunca âşıkları daha fazlasını ister halde bırakan hep o olmuştu. Şimdi her şey tersine dönmekle kalmamış, altüst de olmuştu.

Ancak... Camilla'nın şehveti ve tutkusu, işte o sahte değildi. Envy, Camilla'nın onu ne kadar istediğini hissetmişti, bunun ailesi adına herhangi bir intikam oyunuyla ilgisi olmadığını biliyordu. O gerçekti.

Bu ayrıca onun gerçek doğasının bir parçasıydı.

"Kahretsin." Envy bir elini saçlarında gezdirdi.

Camilla'nın düşmanı olup olmadığından emin değildi.

Gerçi *babası*...

Envy yumruğunu duvara geçirdikten sonra hızla geri çekip, yarasının yavaşça kapanmadan önceki kanayışını seyretti.

Lennox bir kaos efendisiydi, kaostan ve tahrik edildiklerinde en küçük ortak paydaya yuvarlananlarda ateşlenen tutkudan beslenirdi.

Envy buna kapılmayı reddetti. O ahmağın sihrini burada ateşlemeyecekti.

Yatağın ucuna oturdu, zihnini sakinleştirmeye, net düşünmeye zorladı. Bu da çözülmesi gereken başka bir bulmacaydı ve daha şimdiden

parçaların büyük kısmına sahipti. Tüm duygularını bir kenara bıraktığı takdirde, her şeyi doğru şekilde yerine koyabilirdi.

"Gerçekler," diye kendi kendine hatırlattı. "Gerçeklerin listesini çıkar."

Lennox, Camilla'nın biyolojik babasıydı ama Camilla ona bir kere bile söylememişti. Pierre'den bahsederken duyduğu sevgiyi, stüdyosundan ve gizli geçitleriyle girişlerinden duyduğu gururu görmüştü. Ölümünden bahsettiğinde acısını görmüştü. Envy hiçbir yalan hissetmemişti.

Lennox'un, Camilla'yı oyuna dahil etmesinin Envy'e sataşmaktan çok onu Vahşi Saray'a geri getirmekle ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı. Camilla dört Unseelie vârisinden biriydi; belki de babası onun daha ufak bir sarayı yönetmesini istiyordu. Ya da belki sadece kızının annesinin onun mücevherini çalmış olmasına sinirlenmişti ve geri istiyordu.

"Benim sarayım değil. Benim sorunum değil," diye mırıldandı Envy kendi kendine.

Kendine *yalan söylüyordu.*

Camilla de bunu biliyor olmalıydı. Babasının gerçekten neyin peşinde olduğunu o da anlamış olmalıydı. Yine de Envy'nin Unseelie kraliyet mensuplarından ne kadar nefret ettiğini bilmesine rağmen ona yardım etmeye devam etmiş, Peri Diyarı'na kadar gelmişti.

Gerçi bunun tamamen iyi niyetinden kaynaklanmadığını, şu anda farkına vardığı gibi anlamıştı. Büyülü Taht onun yeteneğini çalmış, bitene kadar oyunun peşinden gitmesine neden olmuştu. Camilla'nın *paylaşmadığı* bir detay. Bir kraliyet mensubu daha Envy'i aptal yerine koymuştu.

Lanet şeytan. Tahtında bir Unseelie prensesini becermişti.

Baş düşmanı, her şeyden öte nefret ettiği, ona *kendi* sarayında *sahip olmuştu.*

Ve Envy bundan hoşlanmıştı. En çok canını acıtan da buydu. Çünkü gidip ona defalarca kafa tutan zeki, harika kadına bağımlı hale geldiğinden her şeyden vazgeçmeyi, tüm halkını lanetlemeyi aklından hiç geçirmemiş gibi bile yapamıyordu.

Camilla'nın tutkusunun tükenmemesine şaşırmamalıydı. Bu onun doğasındaydı; büyük duyguların peşinden gitmek, kendi gücünü beslemek.

Yine de tam olarak doğru gelmiyordu.

Mantığı ona paylaştıklarının gerçek olduğunu söylüyordu. Hissettiği acı... o da gerçekti.

Kapı hafif çalınınca bir anda, öpmeye ya da öldürmeye hazır bir şekilde, hızla açtı.

"Wolf."

Perinin gözleri esrarengiz biçimde parladı. "Birini mi bekliyordun?"

"Siktir git."

Wolf kollarını göğsünde birleştirdi, Envy'i hor görüyordu.

Bakışları saf peri kibriyle doluydu.

Envy suratına bir yumruk atmayı, kemiğinin keyif verici şekilde çatladığını hissetmeyi aklından geçirdi.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi Wolf, dümdüz. Envy ona kötü kötü baktı. "Camilla'dan hoşlanıyorum. Onun kalbini seviyorum. Yaratıcılığını. Ve boşalmadan hemen önce çıkardığı o sese bayılıyorum."

Envy çenesini kilitledi, yumruğunu sıkmaya başladı. Wolf'a vurursa, Lennox ödülünü vermeyi geciktirebilirdi.

Saray halkı. Şu anda sadece saray halkını kurtarmayı düşünmek zorundaydı.

"Sadede gel, Wolf."

"Onu istiyorum. Ben istediğimin peşinden giderim. Hem de zevkle." Wolf'un bakışları değişti. "Ama o seni istiyor gibi görünüyor. Şahsen, ben unutacağını düşünüyorum. Bir zamanlar, benden de hoşlanmıştı. Sen gidince, ben hâlâ burada olacağım. Onu teselli edeceğim."

Envy içinden ondan geriye doğru sayıyordu. Düşen iblislerine odaklandı. Saray halkının vahşetine. Wolf'un kanını yumruğunda görmenin nasıl hissedeceğine.

"Ve o istediğinde, hemen yatağında olacağım. Onu tatmin edeceğim."

Envy tam kapıyı peri budalasının suratına çarpacakken, Wolf ayağını eşiğe koyup kapatmasını engelledi. *Tatmin edici* bir çatırtı duyuldu.

"Bir geçit töreni hazırlamamı ister misin?" diye sordu Envy.

"Sen bu saraydan gittiğinde," dedi Wolf. "Arkanda ne bıraktığını düşünmeni istiyorum. Kimi bıraktığını. Ve sonra o kadar aptal olmayan, işler zorlaşıp artık mükemmel bir peri masalı olmadığında öylece yürüyüp gitmeyen başkaları olduğunu da hatırlamanı istiyorum."

"Başka özlü söz var mı?"

"Eğer prensesimin canını yakarsan," diye sessizce hırladı Wolf. "Senin peşinden gelirim, iblis."

"*Senin* prensesin mi?" Envy'nin günahı körüklendi. "Camilla asla senin bir şeyin olmayacak, peri."

"Ama ben her zaman onun ilki olacağım." Wolf alaycı bir ifade takındı. "Ve şimdi babası bizim tekrar bir araya gelmemizi istiyor. Ben kimim ki krala karşı geleyim? Camilla'ya saray halkının olduğu yere kadar eşlik etmemi, sonra önlerinde onu becermemi istedi. Eskiden ne kadar eğlendiğimizi ona hatırlatmamı istedi."

Odayı ince bir buz tabakası sardı, mobilyaları, tavanı ve duvarları kapladı. Envy'nin içindeki gösterge ihanetten uzaklaşıp, Camilla'yı tehdit eden herkesi yok etmek istemeye doğru hızla ilerliyordu.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Ekselansları? Ona nasıl olduğunu hatırlatmalı mıyım? Onun teninde senin iblis dokunuşlarından kalan tüm lekeleri silmeli miyim?"

Wolf başını yana eğdi, gözlerini kıstı.

"Artık serbest kaldığına göre sence daha vahşice sevişir mi?" Islık çaldı. "İki Unseelie işi pişiriyor... Yoğunluğu hayal bile edemezsin. İhtiras akseden bir döngüden beslenir. O güzel ağzının tekrar benim menimle dolması için sabırsızlanıyorum."

Wolf onu kışkırtıyordu. Envy bunu biliyordu ve hiç umurunda değildi.

Envy Unseelie'ye doğru bir adım attı, bir Cehennem Prensi olmasını sağlayan karanlık, her şeyin üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

"Camilla *bana* ait."

Wolf gülümsedi.

"O halde sana kafanı kıçından çıkarıp peşinden gitmeni öneririm. Lennox yakında onu çağırtacak. Yerinde olsam, o zaman gelmeden önce bir plan yapardım. Kral ölümlülere karşı nazik değildir ve Camilla davranış bakımından bir periden çok bir insan gibi."

Wolf'un yüzündeki keyifli ifade kayboldu.

"Ve asıl mesajım hâlâ geçerli, iblis. Onun canını yakarsan, seni pişman ederim." Koridora çıktı. "Şimdi gelin, Ekselansları. Sizi ona götüreyim."

Envy'nin içinde kararsızlık savaş veriyordu.

Camilla'ya herhangi bir şey olmasını istemiyordu ama onu görmeye de hazır değildi. Envy daha önce hiç kimsenin kahramanı olmamıştı. Nasıl olunacağını bilmiyordu.

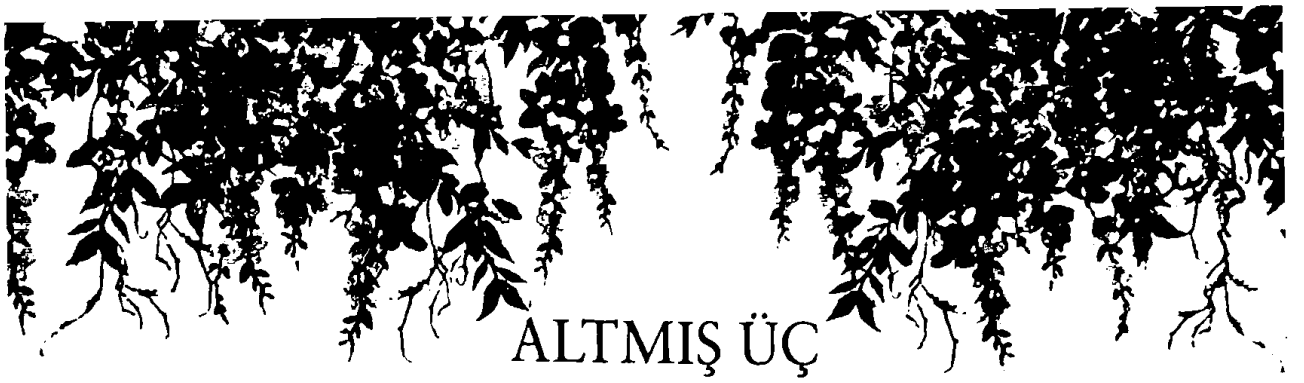
Wolf tekrar ona baktı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Onu hak etmiyorsun."

"Hak ettiğimi hiç söylemedim."

Wolf bir an sustuktan sonra, "Bu arada söylemeyi unuttum... Lennox seni çağırdı. Tam olarak otuz dakika sonra seni bekliyor."

Unseelie hiç arkasına bakmadan, başını sallayarak yürüyüp gitti.

ALTMIŞ ÜÇ

Camilla aynadaki hem yabancı hem de tanıdık duran yansımasına baktı.

Yüzü büyük oranda değişmemişti. Sadece gözleri biraz daha metalik, daha parlak bir gümüş rengiydi. Saçları daha önce hiç görülmemiş bir pırıltıyla, tıpkı soğuk bir kış gecesindeki ay ışığı gibi parlıyordu.

Kulakları... Ne olduğunu inkâr etmek, saklamak mümkün değildi. Waverly Green'e dönmekle ilgili aklında kalan fikirlerin tamamı artık kaybolmuştu.

Zaten artık geri dönmek de istemiyordu. Yedi Çember'i ve Garez Adası'nın korkunçluklarını tecrübe ettikten sonra, Camilla dünyanın büyüklüğünü görmüştü. Ailesi olmadan, hiç kimse olmadan... Waverly Green'e geri dönme fikri artık hiç cazip gelmiyordu.

Ancak Bunny'i istiyordu. Geri dönüp tatlı kedisini alması gerekiyordu. Kitty'e de düzgün bir şekilde veda etmeliydi.

Uzun kulaklarının yumuşak uçlarına dokundu, şimdi ona yabancı geliyorlardı.

Büyülenmek Camilla'nın tercihi olmamıştı.

Hayatında pek çok şey onun tercihi olmamıştı aslında. Bildiği her şey elinden alındığında daha bir çocuktu. Evi, ailesi, krallığı. Bir gece Vahşi Saray'ın yüce bir prensesiyken, sonra birden Waverly Green'de sihri olmayan ölümlü bir çocuktu.

Annesi, Prim Róis Fleur, onu Camilla'nın muhtemelen sebebini tam olarak anlayamayacağı nedenlerden ötürü Vahşi Saray'dan kaçırmıştı. O zamandan beri, Lennox geri gelmesi için onu kandırmaya çalışıyordu. Tahtına geçmesini istiyordu. Camilla için bu, ebeveynlerinin şimdiye kadar oynadıkları en kötü oyunlardan biriydi.

Yine de bir parça hâlâ yerine oturmuyordu: Prim Róis o madalyonu neden çalıp sonra Camilla'ya bırakmıştı? Ve Lennox onu geri almak için neden bunca zahmete girmişti?

Daha çok bulmaca, daha çok sır, daha çok aldatmaca. Ailesinin tarzı buydu.

Gerçi her şey bir yalan değildi. Annesi, Pierre'den hoşlanmıştı. Gerçek göbek adını bile kullanmış, ona az da olsa dürüst davranmıştı.

Annesinin Pierre'i küçük çocuğun ondan olduğuna inandırması için çok büyük bir büyüye gerek kalmamıştı. Annesi ona sahte anılar vermiş, hamile olduğunu, Camilla'nın hayatının ilk birkaç yılını hatırlatmıştı. Pierre'in, Camilla'ya parmaklarının arasında bir resim fırçasını nazikçe tutmayı nasıl öğrettiğiyle ilgili anılar vardı.

Hepsi yalan, küçük, tatlı sihirli kandırmacalardı.

Buna rağmen Camilla onu gerçekten sevmişti. Waverly Green'de kalması, Pierre'in galerisini işletmesi, sonunda Camilla'nın seçimi olmuştu. İnsan babasıyla, Camilla sevginin ne kadar güçlü olduğunu, korkunun nasıl onunla asla rekabet edemeyeceğini öğrenmişti.

Camilla, yine de babasının bunu bilip bilmediğini düşündü. İçinde bir yerlerde Prim Róis ve onun peri büyüsünün ötesini görebilecek bir parça olup olmadığını merak etti. Bunun en sonunda babasının saplantısına ve çılgınlığına neden olan şey olmasından korktu.

Belki de bu, Pierre'in onun kafasını peri masallarıyla doldurmasına neden olan şeydi. Camilla'yı periler ve onların pazarlıkları konusunda uyaran o olmuştu. Ona vampir prensi öğretmişti. Ayrıca Cehennem'in hüküm süren yedi prensini.

Camilla tesadüflere inanmazdı.

Parmaklarını tekrar kulaklarının yumuşak kıvrımında gezdirdi.

Acaba fani babası bu halinden nefret eder miydi?

Hayır. Pierre onu yine de severdi. Onun hiçbir oyunu ya da ipleri olmayan sevgisi koşulsuzdu.

Ellerini kucağına koydu.

Envy, Pierre değildi. Gerçek hali ortaya çıktığı için artık onu sevmeyecekti.

"Prenses?" Wolf kapının dışından ona seslendi. "Müsait değil misiniz?"

Ses tonunda hafif bir kışkırtma ve belki de biraz ümit vardı. Wolf onu bekleyecekti.

Camilla'ya yatak odasına kadar eşlik ederken ona bu kadarını söylemişti. Yalnız olmayacağını bildiği için Camilla'yı rahatlatması gerekirdi. Envy sadece bir geceliğine onun olmuş olacaktı. Artık yalanı ortaya çıktığından bu şimdi öncekinden daha da gerçekti.

"Prenses? Tamamen müstehcen şeyler düşünmeme neden oluyorsunuz."

Camilla sonunda, buraya geldiğinden beri ilk kez gülümseyebildi.

"İçeri gel."

Wolf odaya girdi ve kadirşinas bir şekilde baştan aşağı süzdü. "Cesursun."

"Denedim."

Camilla onun hem ön hem de arka tarafında derin V dekoltesi olan elbisenin kesimini kastetmediğini biliyordu.

Camilla odasındaki gardıropta bulduğu en koyu yeşil elbiseyi seçmişti. Bir önemi olmayabilirdi ama Envy görmek için orada olmasa bile, Vahşi Saray'ın her şeyin bir yalan olmadığını bilmelerini istiyordu.

Babası ise hiç memnun olmayacaktı.

Babasının tam da kalbinin üzerinde duracak şekilde bir kolyeye geçirdiği zümrüt ve pırlanta bezenmiş yüzükten daha da fazla nefret edeceğini düşünmüştü.

Wolf'un bakışları zümrüde takıldı. "O bir ahmak."

"Canı yanıyor," dedi Camilla. "Ona kim olduğumu söylemeliydim."

Wolf homurdandı. "Onun da sana dürüst davranmaktan başka her şeyi yaptığından eminim."

"Ben sadece kendi yaptıklarımdan sorumluyum." Camilla nefes verdi. "Ölümlü babam bana daha iyisini öğretti. Korkmuştum. Yeteneğimi kaybetme korkumun önce eylemlerimi yönetmesine izin verdim. Sonra zamanla... Envy'e yaklaştıkça, gerçeğe nasıl tepki vereceğinden korktum. O Unseelie kraliyet mensuplarından nefret eder."

"Tekrar ediyorum, o bir ahmak."

"Buraya benim aşk hayatımı konuşmaya gelmediğini düşünüyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kral beni mi çağırdı?"

Wolf hafif başını salladı, gözlerini Camilla'nın özel odasında gezdirdi. Dört duvarın üçünde pencereler vardı ve tavan da cam olduğundan ay ışığının gümüş rengi bir şelale gibi içeri dolmasına izin veriyordu.

Wolf dikkatini tekrar ona verdiğinde, tereddütlü görünüyordu.

"Babanın oyununu oyna, Camilla. Yoksa bu gece işler çok karışacak."

Lennox'un oyunlarını yeterince oynamıştı ama yalanı sesli olarak dile getirmemek için başını salladı.

Wolf dudaklarını hafifçe büzüp ona saraya kadar eşlik etti.

"Güzel." Lennox, Camilla'ya baktı, kısık gözleri elbisesindeydi. Renk seçimindeki gizli *sarayının da oyunlarının da canı cehenneme* mesajını gözden kaçırmamıştı. "Tam vaktinde geldin." İki yanında duran muhafıza işaret etti. "Onu buraya getirin. Başlamaya hazırım."

Yeni baş muhafız dışında hepsi ona doğru ilerlediler. Muhafız geride kaldı, elinde babasının söylediğini yapmadığı takdirde Camilla'yı tehdit etmek için kullanılacak kesinlikle kötü bir şeyi, kadife bir kumaşın altında tutuyordu.

Wolf'un yanında kaskatı kesildiğini hissetti, o tarafa bakmaya cesaret edemedi. Babası onun her hareketini izliyor, kurnaz parıltısından söylemek istedikleri anlaşılıyordu. Yeniay Sarayı'nda şu anda başka hiç kimsenin olmadığını gözden kaçırmamıştı. Tuhaf bir durumdu. Çocukken, yeniay şeklindeki bu oda, her zaman perilerle dolu olurdu.

Şimdi durgundu. Bir avuç muhafız, Camilla, Wolf ve Unseelie Kralı dışında sessizdi. Belki de hepsi dışarıda balkonda keyif sürüyorlardı. Ters giden bir şey var gibiydi...

Camilla tekrar etrafına bakındı, tedirginliği artıyordu.

Gümüş rengi yer, cam tavan içeri süzülen ay ışığını yansıtmak üzere tasarlanmıştı ama her nedense babası çatıyı kapattırmıştı.

Başka bir ürkütücü endişe hissi onu yemeye başladı.

Vahşi Saray aya tapardı, onun ışığında yıkanır, onu kutlardı. Babasının ayın sihrini kapatmış olması... Camilla için pek iyiye alamet değildi.

Camilla muhafızların onu babasının tahtına götürmelerine izin verdi. Bir şövale ve küçük ahşap bir masa tahtın platformunun dibine yerleştirilmiş, üzeri tuhaf resim malzemeleriyle doluydu.

Bir fırça, karakalem, gümüş rengi boya. Siyah, altın ve şeffaf peri renkleri ölümlü dünyasında mevcut değildi. Peri renkleri dikkatini çekti, hissettiği ufak korkuya rağmen daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Anahtarı ve madalyonu birlikte çizeceksin."

Lennox geçit anahtarını bir elinde, gümüş madalyonu da diğer yumruğunda tutmuş sallıyordu.

Camilla'nın kalp atışları hızlandı. Pierre o geçit anahtarına kafayı takmıştı. Sıradan bir iskelet anahtara çok benziyordu, tutma yerinde zümrüt bir taş vardı ama Camilla için çok daha fazlası anlamına geliyordu. Onu

çalıp geri almak, göğsünde taşımak ve ölümlü babasına bir daha onu gözünün önünden ayırmayacağına dair söz vermek istiyordu.

"Camilla." Lennox'un sesinde hoşnutsuzluk vardı. "Ölümlülere duyduğun hayranlığın daha önce numara olduğunu düşünmüştüm. Bana annenin oynadığı o evcil hayvana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini söylemeyeceksin herhalde?"

Wolf'un uyarısı zihninde tekrar canlandı. *Babanın oyununu oyna.* Camilla yanağını ısırdı, krala öfkeyle cevap vermemek için kendini tuttu.

Tam tersine, geçit anahtarına ve madalyona baktı, onları neden birlikte çizmesini istediğini bulmaya çalıştı. Şimdi hangi alçakça planın peşindeydi? Krala bunu doğrudan sormak onu sadece öfkelendirirdi, Unseelie Kralı'nın emirlerine riayet edilmeliydi.

Yine de...

"Onları birlikte nasıl çizmem gerekiyor?" diye sorduğu soru yeterince masumdu.

Lennox'un saçları gümüş renginden beyaza ve sonra siyaha dönünce, ruh halinin dalgalandığı anlaşılabiliyordu.

"Bir zincir, bir halat, ipek bir kurdele," dedi omuz silkerek. "Yeteneğin seni yönlendirecektir. Önemli olan ikisinin birbiriyle bağlantılı olması."

Camilla işte o anda tam olarak ne çizmeyeceğini biliyordu. Ancak itiraz ederse...

Güçlükle yutkundu, sonra fırçayı aldı ve gözleri bir kez daha parlayan, dünyaya ait değilmiş gibi görünen peri renklerine kaydı. Bir tanesi eflatun, mavi, gümüş renkleri yanardöner hareler şeklinde dalgalanan sıvı formda sihirdi. Fırçanın ucunu boyaya batırdıktan sonra geçit anahtarı ve kolyesini aldı, her ikisini de üst üste küçük ahşap masaya koyduğunda kalbi küt küt atıyordu.

"Ah, bir şey daha var."

Lennox'un sesi ucu zehre batırılmış bir hançer gibi Camilla'yı olduğu yere hapsetmişti.

"Dediğimi yapmadığın takdirde, bunu yok ederim."

Baş muhafızına işaret edince adam üstü kapalı duran şeyi açtı. Amacı Camilla'ya işkence etmekti. Ancak sadece onun canını yakmakla kalmayacaktı. Envy'nin saray halkını da yok edecekti.

Orada, muhafızın ellerinde, Hafıza Kadehi olması gereken şey duruyordu. Kadehin üzerine rün harfleri işlenmişti, sihri körelmiş ama hâlâ oradaydı.

Camilla boğazında aniden oluşan yumruyu zorlukla yutkundu. Babası henüz Envy'nin gitmesine izin vermemişti. Oyunu daha bitirmemişti. Geçit anahtarı ve madalyonu birbirine bağlamak istememesine rağmen, Envy ve saray halkına tekrar zarar veremezdi.

Lennox onu yakından izledi, dudağının kenarı hafifçe kalktı. Planının kusursuzca işlemesine bayılırdı, Camilla'nın yola geleceğine iddiaya girmişti.

Hepsinden daha da kötüsü, haklıydı.

Köşeye sıkışmış, pusuya düşürülmüş ve seçeneği olmayan Camilla o sihir pınarına, tıpkı kendisi gibi başka dünyalardan gelen o yeteneğine tekrar daldı.

Gözlerini kapatıp ilham gelmesini, nesnenin nasıl bağlanmak istediğini ona göstermesini bekledi. İnce peri rengi zincirler anahtarın ve madalyonun etrafını örümcek ağı gibi sardı.

Kendini tamamen sanatına veren Camilla, zincirin her bir halkasını, tıpkı bir örümcek ağına düşmüş çiğ gibi minik damlacıklarına kadar ekleyerek sihirli renkle boyadı. Geçit anahtarının sapı yavaş yavaş madalyonla birbirine geçiyor, gümüş giderek sıvı bir hal alıyor ve iki nesne bir olacak şekilde birbirlerine geçiyordu.

Bu bir resim değil, elle tutulur yeni bir nesneydi.

Ortaya çıkan şok edici, korkunç gerçek, Camilla'yı sihirli bir patlama etkisiyle geriye fırlattı. Vücudu taht odasından birkaç metre uçtuktan sonra bir yere çarptı ve bir yığın halinde yere serilirken, başını metal çubuklara vurdu.

Bulunduğu yer ve anı zar zor görebiliyordu; hâlâ o tuhaf gücün etkisi altındaydı. Son seferinde, Envy yanındaydı, onu gerçekliğe geri getirmişti. Şimdi ise kendi başınaydı.

Ve gördüğü şey...

"Büyülü nesne." Tek fısıldayabildiği bu oldu. Tek tek durduklarında nesneler sadece bir geçit anahtarı ve onun madalyonundan ibaretti. Birbirlerine bağlandıklarında, çok daha fazla, çok daha başka bir şey olmuşlardı.

Camilla kendine odaklanmak, gerçekliğini bulmak için emretti.

Soğuk metali avuçlarında hissetti.

Hayır. *Camilla* metal bir zeminde yatıyordu. Yeniay Sarayı'nın zemini metal değildi.

Gözlerini kırptı, buraya ve şimdiye odaklanmaya gayret etti.

Bir tınlama sesi ile dikkatini toparladı.

"Hayır." Sesi titredi. Babası onu kafese kapatmıştı ve her hareketiyle kafesin tehlikeli bir şekilde sallandığı, taht odasının tepesine kaldırtmıştı.

Hoş bir hapishane, gülünç bir hücre taklidiydi.

"Çıkar beni."

Lennox ona bakma zahmetinde bulunmadı; Camilla'nın bağlanmış anahtarı bıraktığı yere yürüdü, onu yerden kazıyıp çevirdi.

"Bunun neler yapabileceği hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

İyi bir şey olmadığı kesindi.

Camilla metal parmaklıklara yapıştığında demir ellerini yaktı. Hemen geri çekildi ve sonra tekrar denedi, kapıyı sarstı. Babasının emrettiğini yaptığı için, onu demir kafese hapsetmişti. Bu akıl alır gibi değildi.

"Beni kafese kapatamazsın."

Lennox ona acıklı bir ifadeyle baktı. "Kapattım bile."

"Neden?" diye sordu, kralı sorgulamaması gerektiği umurunda değildi. "İstediğini yaptım!"

Lennox'un saçları siyaha döndü ve gözleri bembeyaz parladı.

"Ben senden bunu... *istedim mi?* İyi bir fani arkadaş gibi. Sevecen, fani bir baba gibi. Yoksa *kralın* sana bir emir mi verdi? Yapmaman için bir *neden* vermemiş olsaydım reddedeceğin bir emir miydi?"

Lennox sert ve her türlü nezaketten uzak bakışlarla ona doğru yürüdü.

"Sarayımdaki yerini karıştırıyorsun, sevgili kızım. Buraya davet edilmiştin. *İki kez.* İlk seferinde bizden birine ihtiyacın olacağını düşünerek bir arkadaşınla davet ettim. Sonra, Wolf'u gönderdim. Bir eşe ihtiyacın olabilir diye. Ama sen o fani çöplüğünde kalmayı, kendini küçük düşürmeyi tercih ettin. Bir insan gibi davrandın."

Camilla'nın öfkesi diline vurdu. "*Ben* ilk başta gitmek istemedim. Yoksa annemle oynadığın küçük oyunu unuttun mu? Beni bebekken değiştirdin. Sonra da beni başka bir oyunun parçası olduğum bir yerde kalmayı seçtiğim için suçladın. Ben Vahşi Saray'dan asla ayrılmazdım."

"Kraliçe seni çaldı," diye öfkelendi Lennox. "Seni ilk çağırdığımda sarayımıza olan sadakatini kanıtlamış olman gerekirdi."

"Sadakatimi mi? Ben sadece senin kaprislerine göre oyun tahtanda oynattığın küçük bir piyondum."

Lennox'un gülümsemesi kâbuslardan ibaretti. Anahtarı havaya kaldırdı. "Bu Silverthorne Anahtarı, küçük piyonum. Ne işe yaradığını biliyor musun?"

Camilla yumruk yemiş gibi hissetti. Korkunç bir farkındalıkla yavaşça başını salladı. Bulmaca parçaları yerine oturdu. Pierre'in geçit anahtarına, onu Waverly Green'de tutmaya olan takıntısı. Annesinin asla çıkarmaması gerektiğini söylediği madalyon.

Silverthorne Yolu. Waverly Green'deki karanlık pazar. Unseelielerin inzivaya çekildikleri ve sürgüne gönderilen perilerin fanilerle pazarlık yaptıkları yer.

Her nedense, bir şekilde, anahtar ve karanlık pazar bağlantılıydı. Eğer Camilla'nın giderek artan korkusu doğruysa, muhtemelen ölümlülerin dünyasından bu saraya doğrudan bir bağlantı yaratmıştı.

"Hayır."

Lennox'un bakışları tekrar bembeyaz oldu, saçları tanrıyı andıran gümüş-beyaz rengine geri döndü.

"Gayet iyi anladığını görebiliyorum. Silverthorne Yolu bir krallık *sınırıdır*. Bu anahtar mı? Bu anahtar da girişi açıyor ve doğrudan çıktığı yer..."

Duvara yaslanmış, çok büyük ve geniş gümüş rengi bir aynaya yürüdü. En uzun boylu insanın bile geçebileceği kadar büyüktü.

"Burası."

Lennox anahtarı doğrudan aynanın ortasına soktu, büyülü nesneyi döndürürken cam sıvı gibi dalgalandı. Camilla kapalı kafesinde aynanın titreşmesini seyretti. Gölge ve ışık, ışık ve gölge. Aynada net olarak görmeyi engelleyecek kadar hızlı görüntüler belirdi; sonra sesler duyuldu. Kuşlar, insanlar, arabalar... Waverly Green'in hareketli sokakları.

"Hayır," dedi Camilla, tekrar, kafesi titretti. Demir yakarak verdiği acı kemiklerinde vahşi bir ağrıya neden oldu. "Lütfen. Bırak onları."

Lennox omzunun üzerinden dönüp baktı, yüzünde fevkalade kötü, keyifli bir bakış vardı.

"Tek tek, küçük piyonum, o şehirdeki herkesi buraya gelmek için baştan çıkaracağım. Vahşi Saray'da taze eğlenceye ihtiyacımız var. Ve Waverly Green düşünce, bir sonrakine geçeceğiz. Şimdi sessiz ol."

Başını yana eğdi, sonra bir elini kıyafetlerinde gezdirip, Camilla'nın gözleri önünde sihirle bir kıyafet yarattı. Camilla onun ne kadar karanlık ve sapkın olduğunu bilmese, Lennox şu anda gözüne peri masalındaki bir prens gibi görünebilirdi. Ancak bu prens acımasız bir kraldı ve bu zalim kral kalpleri çalmakla hiç ilgilenmiyordu, ruhları parçalamak istiyordu. Sahte nezaketle gururlanarak, parlak gözleri ve hülyalı bakışları ile ilk birkaç faninin sendeleyerek geldikleri aynaya geri döndü.

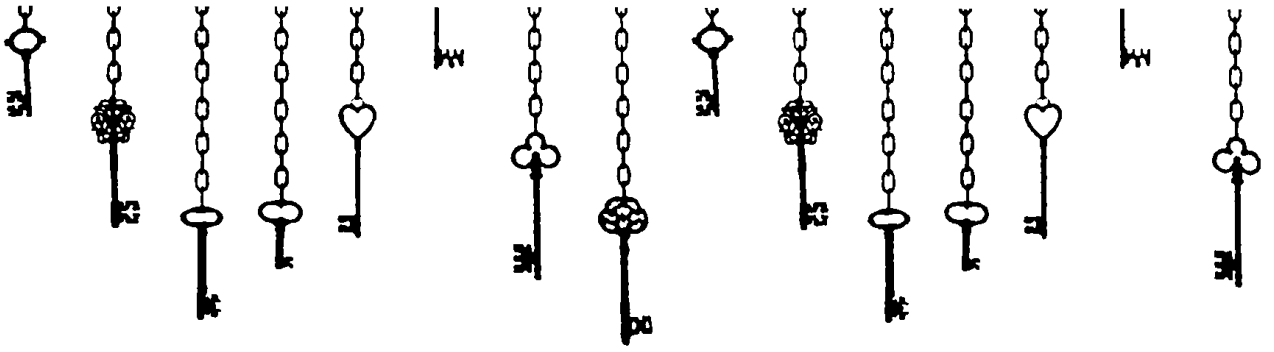
Dul Janelle, Lord Harrington ve Walters. Vexley'nin çevresinden birkaç diğer tanıdık daha taht odasına adım attılar.

Camilla çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı. Bu insanları tanıyordu. Onlarla partilere ve toplantılara katılmıştı.

Ve hiçbiri onları burada bekleyen kaderi hak etmiyorlardı.

Gözlerini odada gezdirdiler, sonra da ona baktılar, peri kulaklarına takıldılar.

Camilla onlara bakıp bir çığlık attı. "*Kaçın!*"

ALTMIŞ DÖRT

Envy son yüzyıldan uzun bir zaman önce, müzikli bir akşam partisine katıldığından beri Vahşi Saray'da işler değişmişti.

Hem de daha iyi anlamda değil.

Unseelie toplantıları eskiden günah dolu, tatlı etkinlikler olurdu. Şarap su gibi akar, âşıklar eğlence dolu bir gece için eşleşirlerdi ve kralla kraliçe muğlak bir keyifle onlara hükmederlerdi. Sanat ve tutku her şeyden çok takdir edilirdi. Dolunay zamanı, daha da iyi olurdu.

Unseelie Sarayı'nın tamamı aya bir övgü olarak yapılmış, odaların hepsi ayın evrelerini yansıtacak şekilde dekore edilmişti. Şatonun çatısının büyük bir kısmı camdan yapılmış, herkesin aşağıda ay ışığında yürümeleri sağlanmıştı. Tüm mobilyalar gümüş ve çivit mavisi renkte ya da kabarık siyah kadifedendi. Küçük peri küreleri odalarda ve koridorlarda uçuşuyor, ziyaretçilerin yıldızların arasında yürüyormuş gibi hissetmelerine neden oluyordu.

Hem baştan çıkarıcı hem de rahatlatıcı bir şekilde ilahi, haşmetli ve bu dünyanın dışından gibiydi. Tüm duyular sarayın güzelliğiyle besleniyordu ve şarap... sürükleyiciydi. Bağımlılık yapıyordu. Tatlar zengin ve lezzetliydi, tadına varılmak için yapılmışlardı. Baharatlı, tatlı, ekşi ve nefis.

İblis meyveli şarabının tadına yakındı ama hiçbir şeyin tadı peri şarabı gibi değildi. İnsanın her türlü eğlencesini, tutkulu tarafını bularak büyütür, içenlere en derinlerindeki tutkularının arzuladığı şekilde dans etmek, şarkı söylemek, birlikte olmak ve istediklerini yaratmak için özgüven verirdi. Ziyaretçiler rıza gösteren yetişkinler oldukları sürece, Vahşi Saray bir bireyin fantezisi olabilirdi.

O zamanlar herkes Vahşi Saray'a girmek için bir davetiye isterdi. Cehennem'in Prenslerinden cadılara ve normalde dayanıklı olan şekil değiştirenlere kadar herkes. Lust, Karanlık Periler'i dolunay düşkünlükleri için bile kıskanır, güçlerini aldıkları semavi gökleri onurlandırırlardı.

Envy'nin gördüğü Vahşi Saray bu değildi.

Bir zamanlar tüm salonların en güzeli olan Yeniay Sarayı'na girdi. Şimdi içerisi karanlıktı ve nedeni sadece siyaha boyanmış olması değildi. Odada meşaleler yanıyor, ateş ağır ağır havayı yalıyordu.

Yukarıda misafirler tıpkı kesilmeyi bekleyen hayvanlar gibi kafeslere kapatılmışlardı. Boynuzlu Periler onları kışkırtmak için sıraya giriyor, metal kıpkırmızı parlayana kadar demir çubukları yakındaki ateşte tutuyor, sonra etleri cızırdayan ve yaralanan insanlar birlikte çığlıklar atıyorlardı.

Yanık etin tiksindirici derecede tatlı kokusu şatoya yayılıyor, duman Envy'nin gözlerini yakıyordu. Bu korkutucu ve ahlaksız eylemlerin en kötüsü değildi.

İnsanlar şimdiden durdukları kafeslerden seçilerek masalara bağlanıyor, hâlâ hayattayken etleri kemiklerinden yüzülüyordu. Bu, bir Cehennem Prensi için bile dehşet vericiydi. Envy, Lord Harrington'ı tanıyınca birden durdu.

Derisi lime lime yüzülürken adam çığlıklar atıyordu.

Envy'nin ağzına safra geldi, zorla yutkunduğu öfkesi gibi genzini yaktı.

Lennox hep fesat bir kral olmuş, kendi günahkârlığından keyif almıştı ama bu ahlaksızlığın da ötesindeydi. Zalimliğin ötesindeydi.

Wolf, Envy'nin yanına sokuldu, bir elinde hafif dumanı tüten koyu renk bir kokteyl vardı.

Envy bu lanet olası adamı göndermek için ciddi miktarda para ödeyebilirdi.

"Yeni Vahşi Saray'a hoş geldin." Wolf içkisini yudumladı, dikkati kanatları ateşe verilmiş yakınındaki bir periye kaydı. "Sahip çıkmayı reddettiğin kadının evi."

Wolf içkisinin kalanını bitirdikten sonra bardağını duvara fırlattı, ona küfreden bir saray mensubuna gülümsedi.

"Eğer Lennox'un sırf geri gelmesini istediği için ona farklı davranacağını düşünüyorsan, gerçekten de aptalın tekisin." Dalga geçer gibi selam verdikten sonra döndü. "Ekselansları."

"O bir peri."

"Sence onun umurunda mı?" diye sordu Wolf sessizce. "Lennox önce kolyeyi istedi. Camilla ikinci sıradaydı. Ve sırf Prim Róis onu kaçırdığı için. Eve dönmeyi reddeden kızına sence nazik davranır mı?

Etrafınıza bir bakın, Ekselansları, sizce Lennox fanilerden hoşlanıyor mu? Vârislerinden birinin onlar için kendisine karşı çıkmasından hoşlanır mı? Siz de bir süre Waverly Green'deydiniz... tanıdık bir şeyler fark ettiniz mi?"

Envy mide bulandırıcı bir hisse kapıldı. Lennox, Camilla'nın sevdiği şehri hedef almıştı.

"Ne kadardır." Envy sormaktan çok cevabı talep etmişti.

"Faniler mi?" Wolf duraksadı. "Parçaları birleştirmiş olduğunuzu düşünmüştüm."

"Aklımda çok fazla şey var," diye sinirlendi Envy. Daha hâlâ gördüğü işkenceden tam olarak iyileşmemişti. Gücünün tazelenmesi gerekiyordu ve bu saraydan artık dışarı *çıkamadan* önce gidip iblislerini kurtarması, bu lanet olası yerden gitmesi gerekiyordu. "Sadece Waverly Green'den mi alıyor?"

Wolf sesini alçaltıp, etrafına bakındı.

"Şimdilik."

"Peki bunu nasıl yapıyor?"

"Artık Camilla'yı geri getirdiği için, Lennox bir şekilde yeni bir geçit açmayı başardı. Onun madalyonunu bir anahtarla birleştirerek."

"Geçit anahtarı."

Envy'nin kafası karıştı. Oyun başından beri hiç onunla ilgili olmamıştı.

"Geçit ne işe yarıyor?"

Wolf etraflarındaki manzarayı işaret etti. "Lennox'un fanilerin dünyasına her istediğinde girip çıkabilmesini sağlıyor. Özellikle, karanlık pazara. Tüm bu insanlar mı?" Tekrar odaya göz gezdirdi. "Onlar sadece Lennox'un yeni kâbus sarayının başlangıcı. Bu gece getirdikleri, Camilla için bir ders. Bir hafta, bir ay sonrasını düşün. Biz burada Yedi Çember'in dışındayız. Koruma büyülerimiz efsanedir. Senin kralın bile Lennox istemediği takdirde bu toprakları izinsiz geçemez."

"Bunun sona ermesi gerekiyor. Kardeşlerim sürmesine izin vermezler."

"Sen verir misin?" Wolf uzun bir süre onu inceledi. "Kralı beklettemesen iyi olur."

Wolf'un arkasında bir kavga çıktı ve Envy adamın maskesinin geri geldiğini gördü. Haylazlık dolu keyifli bir bakışla, Wolf uludu ve kendini

karmaşanın ortasına atıp, ısırarak, hırlayarak ve yumruklar atarak giderek büyüyen çılgınlığın içine daldı.

Envy ruhsuz bir şekilde olanları seyretti, kavga edenler ondan köşe bucak kaçmaya başladılar. En azgın Unseelieler bile ondan yayılan kötülüğü sezmişlerdi.

Vahşi Saray, Envy'nin çözmesi gereken bir sorun değildi. Düzeltmesi gereken kendine ait bir sarayı vardı. Ama yine de... buradakilerin hepsi yabancı değildi. Onlar, kısa süreliğine de olsa, Waverly Green'deyken tanıdığı insanlardı. Evine gelmiş, düzenlediği baloda dans etmişlerdi.

Ve bu işkence, her türlü peri işkencesinin ötesindeydi.

Camilla'nın bunu gördüğünde ne hissedeceğini hayal bile edemiyordu. Onun uzakta bir yerlerde olmasını diledi.

Envy iki düzine perinin yer aldığı kavganın arasından geçti, tahta doğru yürüdü. Wolf bir konuda haklıydı: Camilla birçok yönden periden çok bir faniydi.

Şüphesiz kral kendi kızını buna maruz bırakmazdı, değil mi?

Envy bu soruyu cevabı bilmeden önce kendine sormamıştı.

Tahtın yanında gerçekleşen dehşet verici manzaraya bakarken adım atmakta zorlandı.

Orada, Envy'nin renklerini giymiş, Wolf'un Unseelie Kralı'yla ilgili söylediklerinin kanıtı asılı duruyordu. Lennox, onu reddettiği için Camilla'ya bunun bedelini ödetecekti.

Bedelini *ödetiyordu.*

Envy'nin yeni iyileşen kalbi acıyla attı, koruma güdüsü onu harekete geçmek için kışkırtıyordu. Ancak bir sonraki hamlesini titizlikle planlaması gerekiyordu.

Bu manzara, Envy'nin Camilla'yı yerden yaklaşık dört metre havada bir kafese kapatılmış olarak gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için tasarlanmış olabilirdi.

Ya da sadece Unseelie Kralı'nın asi bir çocuğuna azar azar verdiği bir ceza da olabilirdi. Belki de bu, kralın Camilla'nın iradesini zayıflatma yoluydu.

Lennox ve manipülasyonları söz konusu olduğunda hiçbir şey Envy'i şaşırtamazdı. Camilla'nın hapsolduğu yeri inceledi, ilk bakışta gördüğünü sandığından çok daha kötü bir kafes olduğunu dehşetle fark etti.

Kuş kafesi bir ateşin üzerine asılmış, alevler metal zemini açlıktan ölüyormuş gibi yalıyor, öfkeli ve turuncu-kırmızı bir tonda ısıtıyordu. İçeride, Camilla kafesin ortasındaki direğe demir kelepçelerle bağlanmıştı.

Envy onun teninde oluşan çizgilere, ayaklarının dibinde kıvrılarak yükselen dumana baktı. Metal zemin dayanılmaz derecede sıcak olmalıydı ama Camilla cüretkarca bakıyor, gümüş rengi gözleri yıldız gibi parlarken çenesini sıkıyordu. Sanki tek bir gözyaşı bile akmasına, bir gram bile acı göstermeye, babasına kin gütmeye karşı çıkıyordu.

Envy donakaldı, Lennox'un yaptığının boyutunu giderek kavrıyordu.

Sonunda işkenceye teslim olacak bir insanın aksine, Camilla'nın ölümsüzlüğü ölmesine izin vermiyordu. Kral en sonunda bıkıp usanana ve oynayacak yeni bir oyun bulana kadar Camilla her gece tekrar tekrar işkenceye maruz kalacaktı.

O süre zarfında acaba Camilla'nın yıllar içinde tanıdığı kaç arkadaş ya da tanıdığını gözlerinin önünden geçirecekti? Üstelik nedeni sadece Camilla'nın kendi için bir hayat seçmesiydi.

Envy artık tahtın önündeydi.

"Lennox."

Unseelie Kralı başını döndürdü, koyu renk gözleri cam gibi ve bulanıktı. Kaos ve kavga gücünü onu sarhoş edecek kadar çok ateşliyordu.

"Başka fani getirmemen çok yazık," diye geveledi kral. "Şu son gelen eğlenceliydi. Hem de çok. Ağzıyla yapmaktan hoşlandığı şeyler... şey, eminim sen de hatırlarsın."

Envy'nin dikkati Lennox'daydı, Camilla'ya göz ucuyla bile bakmamaya gayret ediyordu. Eğer bakarsa maskesi düşerdi.

"Kadehi ver."

Lennox biraz daha öne çıktı. "Tek istediğin o değil ama, öyle değil mi? Kızımı istiyorsun."

Lennox ona merakla bakıyor, test ediyordu. Envy duygularının önüne bir duvar ördü.

"Onu zaten aldım. Ben tekrara tenezzül etmem."

Lennox'un dudağının kenarı kıvrıldı. "İlginç."

Gözleri Camilla'nın hapsolduğu kafese kaydı. Lennox, Envy'i de oraya bakmaya zorluyordu. Bakmadı.

Kral sıkılmış bir ifadeyle tekrar ona baktı. Envy artık bu odadaki en ilgi çekici yaratık değildi.

"Belki de sen ve ben sandığımızdan daha çok birbirimize benziyoruzdur. Ben de kurallara inanırım. Galibiyet galibiyettir. İşte ödülün."

Onlar birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Kral, Hafıza Kadehi'ni havaya kaldırdı. Altın ay ışığında parlarken runik harfler dövme gibi belirgindi. Tıpkı bir ses çatalı çalınmış gibi kadehten arkalarındaki gürültüde neredeyse duyulmayacak bir seste sihir mırıltıları yükseliyordu.

Lennox tahtta oturduğu yerden kıpırdamadı, Envy'i ona doğru iki adım atmak zorunda bıraktı.

Camilla'nın bakışlarını üzerinde hissetti, bu hissi nerede olsa tanırdı.

Hanedanlık hançerini periye saplama arzusuna teslim olmadı. En azından şimdilik.

Envy nazikçe kadehi tuttu, sahibini tanıyan kadeh sihirle parladı. Bu yüzyıllarını almıştı ama sonunda saray halkını kurtarabilecekti. Envy kadehi daha da sıkı tuttu ve Unseelie Kral'ı kadehi bırakırken yüzünde yine o alaycı sırıtma vardı.

"Tebrikler, Ekselansları." Lennox'un ses tonu yumuşak, alçaktı. "Kızıma hürmetlerinizi iletirim. Tabii, gösteriden sonra."

Envy kendini tutamadı; dönüp Camilla'ya baktı. Yüzünde pişmanlık ve acı dolu bir ifade vardı. Sanki ona son kez sessizce veda ediyormuş gibi gözlerini Envy'den ayırmadı. Camilla onun neyin peşinde olduğunu biliyordu.

Envy artık daha fazla oyalanamazdı.

"Küçük kumruma o meşhur kafesinden uçtuğunda ne olduğunun hatırlatılması gerekiyor. Annesi tehlikeli bir oyun oynadı, onu çalıp uzaklara götürdü. Tek nedeni... Dur bakalım ne demişti? *Ahlaksızla kendimi kaybettiğim için.* Sanki Prim Róis'in kendisi herhangi bir şeyi gram hissetmiş gibi."

Envy'nin kalbi neredeyse üç katı hızla atıyor, kafası bulanıyordu. Konuştuğunda ses tonu bezmiş gibiydi.

"Sen onu hiç göndermedin."

"Tabii ki göndermedim. O çok değerli. O kaltak kraliçe onu neden kaçırdı sanıyorsun?" Lennox ayağa kalktığında gözleri ve saçları giderek daha da koyulaşıyordu. "Prensesinizi kutlama zamanı!" diye seslendi saray halkına. "Kim onunla kafeste oynamak ister?"

Arkalarında kalan Unseelie feveran etti. Heyecandan birbirlerini parçalıyor, uzuvları, kanatları ve pençeleri havada uçuşuyordu. Prenseslerine zarar vermek istiyorlardı. Yanışını seyretmek istiyorlardı.

Daha sonra, Envy sihrini körüklediği için Vahşi Saray'ın tesirini suçlayacaktı. Kadehin onu eski haline döndürdüğünü iddia edecekti. Lennox'a duyduğu nefretin gözünün dönmesine neden olduğunu söyleyecekti. Yalan söyleyecekti.

İlk peri o kafese tırmanıp pençesini geçirerek Camilla'nın elbisesini yırttığında, Envy gerçekten olduğu iblise dönüştü.

Camilla'nın ebediyete kadar o kafeste tutsak olduğunu, perilerin onunla alay ettiklerini, canını yaktıklarını düşündü. Kanatlarını özgür bırakmak için kullanmaya direndiği sihri, boşa harcayamayacağı gücü... açığa çıkan günahının tüm kudretine karşı gelerek parçalayıp yok etti.

Etki alanının etrafındaki koruma büyüsünün kırıldığını hissetti. İblislerinin zihinlerinin elinden kayıp gittiklerini hissetti. Sadece birkaç dakikası olduğunu, hakkını vermesi gerektiğini biliyordu.

Sonra da gitmesi gerektiğini.

Kürekkemiklerinin arasından koyu, parlak zümrüt rengi kanatları, jilet gibi keskin tüyleriyle açılarak yakınında toplanmış perileri hançer gibi kesip parçaladı.

Gümüş rengi zemin kana bulandı.

Bu pek yeterli değildi. Dökülen Lennox'un kanı değildi.

Kanatları dile gelmez bir güçle titriyor, her bir tüyüne işlenmiş, onlarca yıldır içeride hapsolan Eter Parşömenleri'nin büyüleri hayata dönüyorlardı. Envy'e sesleniyor, kullanması için ona yalvarıyorlardı. Çok daha zalim bir kral için zalimce bir büyü teklif ediyorlardı. Ancak öncesinde Envy'e başka bir şey daha teklif ediyorlardı.

Envy tüylerinden birini çekti ve hızlı bir şekilde kafese fırlatarak sihirli bir şekilde keskin kenarının kapıyı açıp, Camilla'yı özgür bırakmasını sağladı.

Lennox öfke dolu bir feryat kopardı.

Envy dudaklarında tehlikeli bir gülümsemeyle krala döndü. Hanedanlık hançeri artık bir elinde, doğrudan Unseelie Kralı'nın kalbine nişan alıyordu.

"O kafese gir, Lennox."

Envy kralın kolayca boyun eğmeyeceğini biliyordu.

Lennox sırıttı. "Önce sen, iblis."

Lennox ay ışığı sihrini serbest bıraktı, herkesi tüm görme ve ses duyularından geçici olarak felç eden tamamen bembeyaz bir örtüyle kapladı. Tıpkı ay ışığından yapılmış bir tipiyi andırıyordu.

Envy bunun son olmadığını fark etti. Yeni bir oyun başlamıştı.

Ve bu oyun ölümle sonlanacaktı.

ALTMIŞ BEŞ

Kuş kafesi hapishane birden açıldığında, büyülü tüyün etkisi neredeyse Camilla'nın ayaklarını yerden kesecekti.

Gümüş-beyaz rengi ışık kutsal bir kar gibi onu da kapladıktan sonra nihayet dengesini bulabildi. *Babasının ay sihri.*

Camilla kör edici ışığa gözlerini kırparak bakarken bundan sonra gölge büyüsü yapacağını biliyordu. Ay hem aydınlık hem de karanlıktı, Lennox'un gücü de öyleydi. Şimdi sonsuz siyahlıkta bir deniz odayı adeta dolduruyordu.

Bu katillerin, menfur eylemlerin karanlığıydı.

Ancak bir saniye sonra, oda parlak ay ışığıyla tekrar patladı. Lennox iki zıtlık arasında gidip geliyor, aydınlıktan karanlığa hızlı bir şekilde geçiyor ve sonra tekrar başa sarıp tepelerinde olana kadar hiç kimsenin yaklaşamayacağı şekilde görmelerini zorlaştırıyordu. O Kaos'un ta kendisiydi, şimdi herkes bunu hissediyordu.

Lennox'un gücünün amacı kurbanlarının kafasını karıştırmaktı ve çok güzel işe yarıyordu.

Çoğu kaçışıyor, birbirlerine takılıp düşüyorlardı. Geride kalanlar ise birbirlerini iterek her köşede bulunan çıkışlara doğru hızla koşuyorlardı.

Envy gece pelerininin düşmesine izin verdiğinde Lennox'a çok yakın bir yerde duruyordu. Camilla onun hâlâ kendine gelmediğini gördü.

Camilla daha hızlı toparlanıp kafesten hızlıca dışarı tırmanmış ve çaktırmadan taht odasının diğer tarafına yürümüştü. Büyük bir erkek peri hızla ona doğru koştu ve bir insanın bağlı olduğu masaya doğru itti.

Lütfen, diyordu kadın. *Yardım et.*

Camilla küfretti, arkasını dönüp gidemezdi.

İnsanın el bileklerine bağlanmış ipleri çözerken parmakları kan yüzünden kayıyordu. Kadın titriyor, arada bir Lennox ve Envy'nin tahtın altında birbirlerinin etrafında ağır ağır döndükleri yere bakarken acele etmeye çalışıyordu.

Duyuları hâlâ tam olarak toparlanmamış olmasına rağmen, Envy kolayca saf dışı bırakılacak bir yırtıcı değildi.

Camilla kadının ayak bileklerine yöneldi ve durdu.

Ay ışığı ve gölgeler şiddetli bir şekilde yanıp sönüyordu ama Camilla kadının bu odadan yürüyerek çıkamayacağını bilecek kadarını görmüştü. Bacakları kemiklerine kadar yüzülmüştü, ayakları yoktu.

Aniden ağzına safra geldi ama hemen yutkundu, ardından yüzündeki korku ve dehşetin anlaşılmaması için çaba gösterdi.

Tekrar kadına döndü, onu kaldırıp güvenli bir yere götürmeye hazır olduğu sırada kadının bakışları cam gibi oldu. Bedeni cansızlaştı ve buradan çok daha iyi olduğunu umduğu bir yere kilitlendi.

Camilla bir anlığına acıyla donup kalarak etrafındaki karmaşaya baktı.

Bu babasının sarayıydı. Babasının kâbusuydu.

Periler panik halinde kaçmaya çalışırken birbirlerine çarpıyorlardı. Gözü kararduğında ve sihrini bıraktığında hiç kimse Lennox'un etrafında olmak istemezdi.

Bağlanmış ve parçalanmış faniler bayılıyor ya da feryat ediyorlardı.

Camilla hepsine tek tek Silverthorne Yolu geçidinden geçmeleri, Waverly Green'e geri dönmeleri için yardım etmek istiyordu. Sonra o lanet olası büyülü anahtarı parçalayacaktı.

Gözüne zümrüt rengi bir parıltı takıldı.

Envy kanatlarını kocaman açmış, silah gibi sallıyordu. Gümüş, beyaz, siyah ve zümrüt rengi. Savaşan iki erkeğin renkleri, güçleri çarpışıp birbirlerine pençe geçirirken bulanıklaşıyordu.

Gözüne başka bir şey daha takıldı... altın rengi tanrı kanı. Envy yaralanmıştı.

"Hayır." Babasının gücünün titrek alevi değiştirmesini seyrediyor, ışık ve karanlık arasındaki zamanı görünmeyeceği şekilde hareket edebilmek için uzattığını görüyordu.

Envy, Vexley'nin saldırısından hâlâ tam olarak iyileşememiş olmalıydı...

"Kanatları."

Camilla'ya kanatlarını açmak, etki alanının etrafındaki koruma büyüsünü tutmak ve saray halkına yardım etmek için yeterince sihri olmadığını söylemişti.

"Aman Tanrım."

Camilla'nın kanı dondu. Envy son gücünü de kullanmıştı.

Onu kurtarmak için.

Camilla'nın sırlarına öfke duymasının bir önemi yoktu. Onun düşmanının kanı ve canından olmasının bir önemi yoktu.

Envy onun güvende olduğundan emin olmak için savaşmış ve kendini tehlikeye atmıştı.

Camilla onun için Envy'nin sarayını mahvetmesine izin veremezdi.

Lennox ezici bir darbe daha indirip peri hançerini daha aşağıya savurarak iblisin gömleğini yırttı. Titrek ışığa rağmen Camilla, Envy'nin acıyla yüzünü buruşturduğunu görebiliyordu.

Camilla krala karşı kullanabileceği bir silah bulmaya çalıştı.

Görüşmelerine silahlı gelmemişti. Gelmiş olsa bile, Lennox onu hapsettiğinde üzerindeki her şeyi zaten almış olurdu.

Düşün...

Camilla henüz kralı alt edebilecek kadar güçlü değildi. Envy'nin onu delik deşik etmesi için kralı zapt edemezdi. Onun gücünü bağlayamaz ya da onu şaşırtmak için kendi gücünü kullanamazdı.

Bir şey olmalıydı. Üzerine bir sakinlik hissi çöktü.

Camilla bir silah olsun ya da olmasın tehlikeliydi.

Çünkü bir silah yaratabilirdi. Tek yapması gereken fırça ve boyaya ulaşmaktı. Sonra ölümsüz bir kralı öldürecek kadar ölümcül bir silah yapabilirdi.

İki büyük el onu belinden tutup geriye çekti.

Camilla tepinmeye başladı, Vexley'yi öldürdüğü sihri çağırmak üzereydi.

"Sakin ol." Wolf onun kulağına fısıldadı. "En sevdiğim uzantıma giderek daha da yaklaşıyorsun."

"Beni yere bırak."

Onu yere indirdi ama tutmayı bırakmadı.

"Wolf," diye uyardı.

Wolf ellerini çekti ama yanından ayrılmadı.

Camilla'nın kaybedecek zamanı yoktu. Wolf onu yakından takip ederken karmaşanın ortasına daldı ve fırçayı yerden aldı. Ne yapmaya çalıştığını anlayan Wolf, kırılmamış bir boya kavanozunu alıp, ona doğru fırlattıktan sonra çenesiyle tahtın arkasındaki girintiyi işaret etti. Camilla ona uzun uzun baktı. Wolf ihanet ediyordu. Başarısız olmaları halinde, Lennox ona işkence edecekti. Yavaş yavaş.

Git, Prenses, dedi.

Camilla başını salladıktan sonra devam eden kavgaya son bir kez daha baktı.

Envy ve Lennox tamamen savaşa kilitlenmiş, hançerleri karanlık ve aydınlıkta tanrıların şimşekleri gibi parlıyordu.

Camilla onların mücadelesini aklından çıkararak girintiye koştu. Dizlerinin üzerine çömelerek kendini derinlere, gücün o derin sularına dalmaya ve en çok ihtiyacı olan şeyin resmini gözünde canlandırmaya zorladı. İlk başta sadece parlayan bir karanlık vardı, şekil ya da görüntü yoktu.

Sonra bir gölün üzerine düşen ay ışığı gibi beklediğini gördü.

Müthiş, kavisli bir kılıç zihninde yer etmeye başladı. Kılıç zarif ve vahşiydi. Ayrıca silah perilerin öldürücü demirinden yapılmıştı.

Kavisli kılıcın görüntüsü aklındayken Camilla gümüş zemine kılıcın resmini çizmeye başladığında fırçası ileri geri hareket etmeye başladı. Ağır ve hafif darbeler, kalın ve ince çizgiler beliriyordu. Hızlı hareket ettiğini, başka bir diyara gönderilmediğini umuyordu.

Peri Diyarı'nda *olması* ona sadece birkaç dakika geçmiş olduğu konusunda ümit veriyordu.

Kılıç gerçekten parlamaya başlayınca Camilla yere uzandı, silahı eter içindeki uykusundan uyandırarak çekip aldı. Gerçek demir avuçlarını yakıp, kabzasının şekli elini bir damga gibi kavurunca can havliyle tıslադı.

Camilla çığlık atmamak için dişlerini sıkarak ayağa kalktığında Wolf irkilerek geri çekildi. Gerçi Lennox'un gücü her zamanki gibi kudretli bir şekilde yükselirken kimsenin onun çığlıklarını duyması mümkün değildi.

Bir dizi ay huzmesi patlamasıyla dikkati tahtın olduğu platforma kaydı. Envy yerde, babası tepesinde ayakta duruyordu. Camilla'nın nefesi kesildi ama sonra iblis prensin kanatları hızla açılıp kralı yere serdi.

Yerde boğuşmaya başladılar. Her yere kan sıçradı.

Camilla kılıcı düşürmemeye gayret ederek sımsıkı elinde tuttu. Her seferinde büyük acı veren adımlarla ilerledi. Teni cayır cayır yanarken ve mide bulandırıcı şekilde hoş bir koku içeriye yayılırken bile, kendini babasının kavga ettiği yere doğru gitmeye zorladı.

Lennox, Envy'nin tanrı kanma bulanmış kılıcını tuttuğu kolunu geri çekiyor, savaşı sonlandırmaya hazırlanıyordu.

Camilla hiç düşünmedi. Harekete geçti.

Kavisli kılıcı elinden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde salladıktan sonra Lennox'un dizinin arkasını nişan aldı. Metalin babasının tenini ısırarak geçtiğini hissetti.

Unseelie sihrinin baskın gücünü delip geçen bir kükremeyle, Lennox sağlam bacağının üzerinde arkasına döndü, göz rengi siyah ve beyaz arasında gidip geliyordu. Tehlikeli bir ifadeyle dudak büktü.

Kılıcını sallayarak Camilla'ya doğru ilerledi.

Camilla geri adım atmadı, tekrar hamle yaptı. Bu sefer demir kılıç babasının göğsünü delip geçti, boşluk şeklinde bir yaraya neden oldu.

Lennox'un arkasına baktığında Envy'nin ayağa kalktığını gördü. Yeniden, kanatlarını tamamen açmış bir dağ gibi ayağa kalktı ve Lennox kızını öldürmek için kılıcını kaldırdığında, iblis prens hançerini doğrudan Unseelie Kralı'nın göğsüne sapladı.

Hemen o anda titrek, yanıp sönen ışık kesildi.

Sesler, camdan bir yağmur gibi inerek geri geldi.

Lennox tek dizinin üzerine düştüğünde öksürürken dişlerinin arasından parlak kan sızıyordu. Bir elini göğsüne götürdü, ağzındaki kanı Camilla'nın ayaklarının dibine tükürdü.

Babası ona sinirlenmek yerine gülümsedi. Bu Camilla'yı çığlık atmasından daha çok korkuttu.

"Sen her anlamıyla benim çocuğumsun."

Camilla kılıcı yere bırakırken gözleri yanıyordu, başını sallayarak yaralı avuçlarını havaya kaldırdı.

Lennox'un söyleyeceğini düşündüğü onca şey arasında bunu söylemesi...

Hemen ardından Envy iblis hançerini Lennox'un boğazından geçirip babasını sonsuza dek sessizliğe gömdü.

Yere yığılmış, hareketsiz duran Unseelie Kralı'na baktı.

İçinde korkunç bir savaş vardı. Camilla öldürücü darbeyi indirmemişti ama babasının kavgayı kazanmamasını garanti altına almıştı. *Kendi babasının.*

Parmaklar bileğinin etrafına sarılarak sıktı.

"Envy, ben çok–" Arkasını döndükten sonra sustu.

Prens elini tutmamıştı.

Wolf ona hazin bir gülümsemeyle baktı. "Üzgünüm, Prenses. O gitti."

Bir elini yumruk yapıp kalbine götürdü, başı dönene kadar yumruğunu sıktı. Bu doğru olamazdı. Biraz önce yaptıkları şeyden sonra. Camilla salona göz gezdirdi, etrafı taradı. Yaşanan kaosun üzerinde açılmış zümrüt rengi kanatlar göremedi. Kendi kanlı yıldızı gibi parlayan iblis hançeri yoktu.

Wolf haklıydı. Envy gitmişti.

Onu terk etmişti.

Gözleri doldu ama hemen gözlerini kırpıştırarak kendini toparladı.

Bazen lafa değil yapılan harekete bakmak gerekiyordu.

İblis prens sonuç olarak onu affetmemişti. Artık oyunu kazandığına ve en büyük düşmanını öldürdüğüne göre, evine gitmişti. Tam olarak her zaman yapacağını söylediği şeyi yapmış olması canını bu kadar yakmamalıydı. Ne yazık ki kalpler her zaman mantıklı olmazdı ve Camilla'nın kalbi bu kayıp karşısında acıyordu.

"Ekselansları?" diye sordu Wolf sessizce. "Ne yapmamı istersiniz?"

Camilla dağılan parçalarını toparladıktan sonra etrafa bakındı.

Etrafta hiçbir canlı kalmamış, hepsi kaçmış ya da yere yığılmışlardı. Yeniay Sarayı'nın güzelliği kana ve dumana bulanmıştı. Ama duvarda, geçit kapısı hâlâ parlıyordu ve Camilla ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Tüm ölümlüleri bulup güvenli bir şekilde Waverly Green'e kadar onlara eşlik edeceğiz."

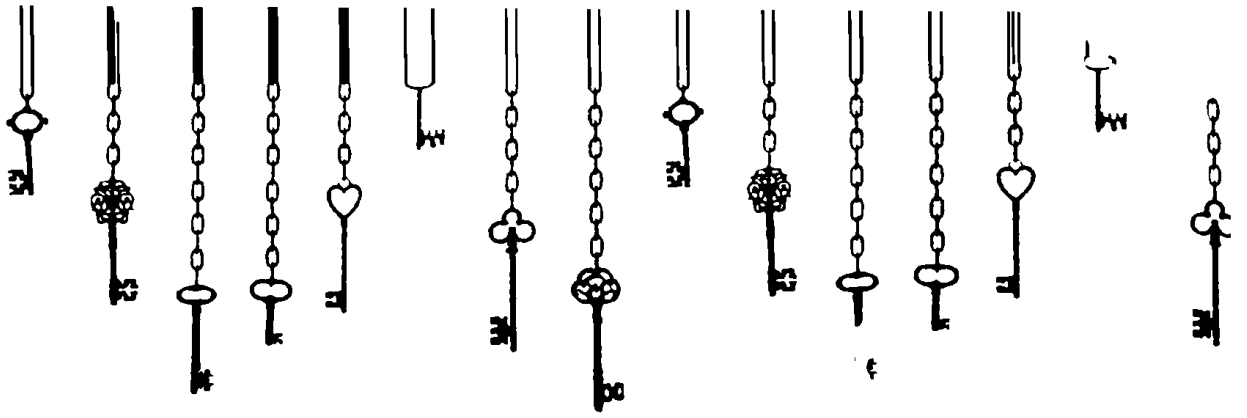
"Sonra?"

"Geçidi kapatıp Silverthorne Anahtarı'nı yok edeceğim," dedi.

Wolf gözlerini kıstı.

"Ne var?"

"Prenses... anahtar yok."

ALTMIŞ ALTI

"İşe yarıyor mu?" diye sordu Alexei, Haset Malikânesi'nin en uzak kanadında Envy'nin saray halkını iyileştirmek için hazırladıkları ıssız odada ileri geri yürüyordu.

Devasa yün bir halı, yüksek arkalıklı bir sandalye, iki tabure ve üzerinde kadehin durduğu ufak bir masa dışında odadaki her şeyi çıkarmışlardı. Bir de zincirleri.

"Söylemek için henüz çok erken." Envy tek omzunu kaldırdı, hissetmediği bir rahatlık göstermeye çalışıyordu. Bakışları sandalyeye sımsıkı bağlanmış, bulanık gözleri korku dolu iblisteydi. Bir saniye içinde yüzüncü kez baktı. Şimdiye kadar, gözle görülür bir fark olmamıştı. İblis o korkunç hafıza karanlığında her zamanki kadar korkmuş ve içinde kaybolmuş gibiydi.

"Peki ya şimdi?" diye tekrarladı Alexei.

"Sana iyileşmiş gibi mi görünüyor?" İblis bağlarını çekiştirirken Envy sinirlendi. Derin bir nefes vererek duygularını tekrar kontrol altına aldı. "İşe yaradığında anlarız. Bizi tanıyacaktır."

Her şey Envy, Hafıza Kadehi'ni aldığında ve aktive edici rün harfleriyle koyu yeşil renkte parladığında başlamıştı. Eskisi gibi görünüyordu. Envy yine önceden hep kullandığı aynı büyüyü yapmış, sonra kadehi Lord Alden'a vermişti.

İblis ilk seferinde kadehi Envy'nin elinden itip fırlatmıştı.

Sonra Alexei araya girmiş, iblisi tutmuştu.

Bu da işe yaramayınca iblisi sandalyeye bağlamış ve kadehi zorla dudaklarına götürüp, başını geri yatırarak büyülü içeceği boğazına boşaltmışlardı.

Acı dolu kırk yedi saniye geçti. Sis iblisin gözlerinden kalkmamıştı. Envy'nin göğsündeki öfke giderek birikiyordu.

Oyunu kazanarak sarayını kurtarmış olması gerekiyordu.

Bunun da boş bir beklenti olduğunu düşünmek...

"Kahretsin!" Envy içeride adımladı, aklından bir sürü şey geçiyordu.

Tekrar Crone'u bulabilirdi, Yeraltı Dünyası'nın yaratıcısını. Crone, Titanlar ölümlüler için neyse tanrıçalar için o anlama geliyordu. Yardımcı olabilecek biri varsa, bu kesinlikle o olurdu. Envy daha önce de bir kez bu kadar çaresiz kalmış, yıllar önce ondan yardım istemişti.

Crone onun yüzüne bakıp kahkaha atmış ve bir sonraki sefer daha kötüsünü yapacağına söz vermişti.

Envy kızlarını kaçırıp evlenmeye zorlayabileceğini düşündü ama o işin sonu her ikisi için de iyi olmazdı.

Odanın diğer ucundaki kemerli pencereye yürüyerek aşağıya baktı. Alacakaranlıktı. Hafif hafif kar yağıyor, kar taneleri dönerek ve taklalar atarak kış çimlerinin üzerine düşüyorlardı.

"Ekselansları?"

Alexei'nin ses tonunda tuhaf bir tını vardı.

Envy hemen döndü, gözleri Lord Alden'daydı. İblis yavaş yavaş gözlerini kırptıktan sonra sımsıkı kapattı. Başını sağa sola çevirdi, sanki içindeki kâbusu sallayarak atmaya çalışıyor gibiydi.

Envy içinde tekrar alevlenen bir ümitle iblise yaklaştı.

Birkaç metre ötede durdu, nefesi göğsünde derinlerde bekliyordu.

Bir otuz saniye daha geçti.

Bir dakika.

Hadi, dedi içinden. *Gözlerini aç, nerede olduğunu, kim olduğunu hatırla.*

Lord Alden ellerini yumruk yaptı, bileklerini döndürerek sandalyeye bağlı olduğu yerleri kontrol etti. Envy ve Alexei aynı anda öne eğildiler, ikisi de konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Lord Alden gözlerini açıp önce kıstı, sonra bağlı olan kollarına baktı.

Tekrar başını kaldırdığında, çatık kaşlarıyla önce Alexei sonra Envy'e baktı.

"Bu yeni bir numara mı, Ekselansları?" diye sordu huzursuz bir ses tonuyla. "Zincirlerden nefret ederim."

Envy'nin tuttuğu nefesi bir anda boşaldı. İblisi ceketinin yakalarından tutup onu öpmek istedi ama kendini tuttu. Lord Alden gerçekten rahatsız olmuştu. Son altı yüz yıldır sahip olduğu bir özellikti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Envy.

Lord Alden'ın bakışları sabitlendi. "Öfke Hanedanlığı gözüme cazip gelebilirmiş gibi, Ekselansları. Eğer ihanetten suçlanmıyorsam, lütfen beni çözüm."

Alexei homurdandı. "Aynı eski hergele."

İşe yaramıştı. Envy derin bir nefes daha verdi, tüm bedenine bir rahatlık çöktü. Hafıza Kadehi hafıza hastalığına son verecekti. Yıllar süren karmaşa, o karanlık, bitmek bilmeyen düşüş... Kâbus artık nihayet bitiyordu. Bir yanı buna inanamıyordu.

Alexei, Alden'ı çözmeye başladı, sonra onu Envy'nin yeni kurtarılan iblislerin her şeyi hatırlayana kadar bekleyecekleri güvenli bir yere ihtiyaç duyma ihtimalini düşünerek bir şeyler hazırlattığı Düşvari Resimler Galerisi'ne götürdü.

Alexei bir sonraki iblisle geri geldiğinde, her şeye en baştan başladılar. İkinci başarılı düzelmeden sonra, daha fazla sandalye ve zincir getirdiler.

Günler geçti, iyileşenler arasından çok sayıda gönüllü iblis arkadaşlarına yardım etmek için gelmiş olsa da Envy orada saray halkıyla kaldı.

İşler yoluna girdikten günler sonra, Alexei bir gün hafifçe öksürerek konuya girdi.

"Onunla ilgili tek bir kelime etmediniz."

Envy gerildi, sonra vampirin neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi durdu. Alexei ona işin aslını bildiğini ima eden bir şekilde baktı.

"Söyleyecek bir şey yok. O bir Unseelie kraliyet mensubu."

"Bunu gerçekten umursamadığınızı biliyorum," dedi Alexei. Envy birden kumandanına baktı. Vampirin gülümsemesinden dişleri görünüyordu. "Ekselansları."

Envy sıradaki iblise eşlik ettikten sonra odanın diğer ucuna yürüdü, tepsiden buz gibi kadehte duran bir su aldı. Lanetli kumandan yardımcısı arkasından geldi.

"Burada her şey kontrol altında. Vahşi Saray'a geri gidebilirsiniz. Konuşun."

Envy çenesini sıktı. "Konuşmak. Evet, açık ve dürüst iletişim bizim için daha önce gerçekten çok işe yaradı. Söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

"Sırları olduğunu biliyordunuz. Sadece sizden daha iyi oynadığı için kızgınsınız. Ben gerçekten bilmiyordum, bu kadar... gururlu olduğunuzu."

Alexei, Envy'i çok zorluyordu. Envy'nin gözleri parladı ve Alexei ellerini havaya kaldırıp yavaş yavaş geri adımladı.

"Ondan hoşlanıyorsunuz. Hem de kuralınızı çiğnemeyi düşünecek kadar. Başka bir günahın yolunuza çıkmasına izin vermeyin. Sizce Wolf öylece oturup bekliyor mudur? Eğer onun Camilla'yı yatağına alması, sizinle ilgili tüm anılarını kendi aletiyle çekip çıkarması konusunda bir sıkıntınız yoksa, o zaman tamam. Bırakın keyfini çıkarsın. Onun için daha iyi olacaktır."

Envy en sevdiği galerilerden birinde durdu, düşmüş bir meleğin heykeli tüm haşmetiyle karşısında duruyordu. Envy kanatlarının hapsolduğu yıllar boyunca buraya gelmiş, tıpkı şu anda olduğu gibi plan yaparken içkisini yudumlamıştı. Saray halkı artık neredeyse tamamen iyileştiği için gücü her saat, giderek artıyordu. Kanatlarını çıkardı ve açılmalarına müsaade etti.

Bu iyi hissettirmişti. Omuzlarının arasındaki kaslar kanatlarını hareket ettirip ağırlığını test ederken gerildi. Aklına tekrar Lennox ve nihai savaşları geldi.

Öldürücü darbeyi indiren Camilla olmamıştı, Envy bunu garanti altına almıştı. Tam hançeriyle Unseelie Kralı'nı öldürmeden hemen önce Camilla'nın yüzünde bir şey fark etmişti. Babasını sevmiyordu ama onu öldürmesi Camilla için değerli bir şeye mal olabilirdi.

Camilla iyiydi. Lennox bunu görmüş ve bundan nefret etmişti.

Kanatlarını kapatıp duvara yaslandı, Karanlık ve Günahkâr içkisini yavaş yavaş yudumladı. Aklına aniden bir şey geldi. İkiz Sütunlar'ın olduğu mağarada, Camilla ona bir şey itiraf etmek üzereydi.

Envy içkisini yudumlarken zihninde o konuşmayı tekrar canlandırdı. Şimdi düşününce, Camilla'nın ona gerçekten kim olduğunu söylemek üzere olduğunu görmek daha kolaydı. Vahşi Saray'a adım attıkları anda Envy'nin bunu anlayacağını başından beri biliyordu.

Envy anlamıştı. Zaten biliyordu.

Ensesini kaşıdı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Envy bundan çok daha önce şüphelenmeye başlamıştı. İhanet ettiği için Camilla'yı suçlaması onun için çok daha kolaydı; aksi takdirde gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Kısa süre önce başkalarına yalan söyleyebilir olmuştu ancak Envy kendisine çok daha uzun zamandır yalan söylüyordu.

Bir gece kuralı saray halkını gerçekten korumuş muydu, yoksa bir daha asla kalp kırıklığı yaşamamasına mı engel olmuştu?

İçkisini bitirdikten sonra elindeki kadehe baktı. Camilla onu görmek istemeyebilirdi. Vahşi Saray'da son derece mutlu olabilirdi. Wolf ile.

İşgüzar hergele Alexei yüzünden Envy şimdi Camilla ve Wolf'un sönen ateşlerinin yeniden alevlenebileceğini görmezden gelemiyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattı. O lanet olası peri, Envy'nin de kanma girmişti. Unseelie'nin Camilla'yı geri kazanmaya çalışacağını biliyordu. Belki çoktan kazanmıştı.

Belki de şu anda Wolf'un kollarındaydı.

Kıskançlık yüzünden elindeki bardak dondu, sonra çatlamaya başlayınca kırmızı şarap avucuna döküldü.

Envy hoşnutsuzluğunun fiziksel kanıtına baktı.

"Tanrı kanı."

Bayan Camilla Elise Antonius, âşık, hain, Unseelie prensesi, onu Peri Diyarı'ndan dünyalar kadar uzakta, burada bile gerçekten de çılgına çeviriyordu.

Asıl sorulması gereken soru, Envy'nin bu konuda ne yapacağıydı.

Casuslarından birinin tamamen bedenlenmeden önce, yarı cisim bulmuş halde varlığını hissetti.

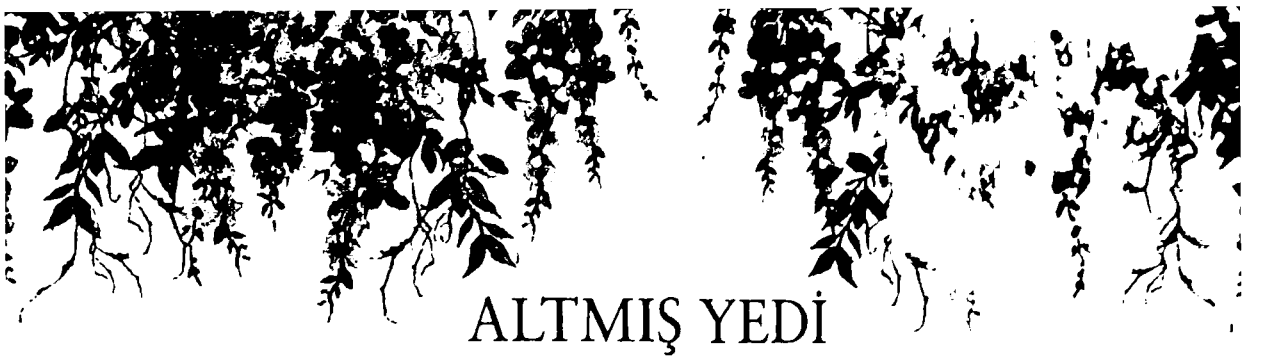
"Vahşi Saray'dan haber getirdim, Ekselansları."

Ses tonu Envy'nin tüylerini diken diken yaptı.

Casus katlanmış bir parşömen parçası uzattı.

Envy raporu inceledi, sonra buruşturdu.

"Lanet olsun."

ALTMIŞ YEDİ

"Hazır mısın?" dedi Wolf, sesi Camilla'nın yatak odasında yankılandı.

Camilla gösterişli giyinme paravanının arkasından çıktığında, üzerinde yere kadar uzanan çok hoş eflatun gri tonlarda ipek bir elbise vardı.

Camilla başına çiçeklerden yapılmış bir taç takarken şu anda tepeden tırnağa bir Unseelie prensesi gibi görünüyordu. Uzun kulaklarından birine taktığı gümüş kıkırdak küpeye bakmak için yan döndü. Metalin üzerine köklerine bir övgü olarak küçük aylar ve yıldızlar işlenmişti.

Koyu yeşil renkleri giymeyi günler önce, Prens Envy onunla iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmadığında bırakmıştı. Tek bir kelime, küfür bile etmeden çekip gittiğinde.

Camilla aptalca bir şekilde ümitliydi. Özellikle ilk birkaç gece. Sarayına döndüğünü, halkını kurtardığını ve geri döneceğini düşünmüştü.

Onunla birlikte savaşacağını.

Onu öpeceğini.

İkisinin de sevdikleri oyunları oynayacaklarını.

Mutlaka söyleyecek bir şeyleri olmalıydı, özellikle... yaşadıkları onca şeyden sonra. Envy'nin onu babasının zalim oyunlarından kurtarmış olmasının, onu affettiği anlamına geldiğini düşünmüştü. Ya da en azından Camilla'ya açıklama yapmak için bir şans, bu sırrı sakladığı için kendini ne kadar kötü hissettiğini itiraf etmesine izin vereceğini.

Ne yazık ki Camilla çok korkmuştu. Envy'nin tam da bu şekilde davranacağından korkmuştu.

Sessizliği açık ve netti. Prens Envy asla geri gelmeyecekti. Camilla'nın hayatına devam etmesi, erkek kardeşi Ayden'ın geçici yönetimini kurmasına yardım etmesi, sonra evine, Wisteria Yolu'na geri dönmesi gerekiyordu. Galerisini, kedisini ve Kitty'yi özlemişti.

Wolf onu uzun uzun süzdükten sonra, tam bir şey diyecekken sustu.

Elbisesi Waverly Green standartlarına göre çok açıktı, her bir kıvrımını bir rüya gibi sarmıştı. Vahşi Saray'da ise son derece edepli sayılırdı ama Camilla saray oyunları oynamakla ilgilenmiyordu. En azından burada. Annesi onu hiç kaçırmamış, sihrinin büyük bir kısmını bağlamamış ve

insan olarak büyümek zorunda bırakmamış olsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Belki Peri Diyarı'nda büyümüş olsaydı, tıpkı büyük abisi ve kız kardeşi kadar berbat biri olabilirdi.

Wolf'un gözleri tekrar yukarı çıktı, sarı gözleri karardı. Niyetini açıkça belli etmişti.

Huzurlu bekleyiş sadece bir dakika sürdü. Sonra Wolf tekrar konuşmaya başladı.

"Ayden babanın yerine krallığı sonsuza dek yönetemez," dedi. "Yapabilir mi onu bile bilmiyoruz. Bir gece ortadan kaybolup tekrar sirk hayatına dönebilir."

"O zaman, annemiz geri dönmeye karar verene kadar pek bir seçeneğimiz yok gibi duruyor, öyle değil mi?" dedi Camilla, sesi olabildiğince nazikti.

"Anneniz hiç geri dönmeyebilir, Prenses."

Bu tartışmayı geçen hafta defalarca yapmışlardı ve giderek yorucu bir hal alıyordu. Camilla, Waverly Green'e geri dönmek istiyordu. Vahşi Saray'm yönetilmesine yardımcı olmak için kalmakla hiç ilgilenmiyordu. Bağlı olduğu sarayı yönetmekle de hiç ilgilenmiyordu. Onlarca yıldır bir beylik olarak yönetiliyordu ve gayet iyiydi.

"Burada kalmak istemediğimi sen de biliyorsun," dedi. "Kardeşim yakında evlenecek ve bir vârisi olacak. On beş yirmi yıl sonra bu konu kendi kendine hallolacaktır. Kardeşimin vârisi de annemiz geri dönene kadar -ya da geri dönerse- yönetimi ele alacaktır."

Geçen hafta Wolf, kral tarafından işkenceye maruz bırakılan herkesin zihinlerine büyü yapması için ona yardım etmişti ve bu, Camilla'nın herkesi evlerine geri göndermeden önce pek de kolay karar veremediği kötü ama gerekli bir seçim olmuştu.

Lennox'un ölüm arifesinde verilmesi gereken birçok zor karardan sadece biriydi.

Wolf, Camilla'nın uçarı ağabeyi ya da kız kardeşi fırsatın kokusunu almadan önce Vahşi Saray'ın yönetimini ele geçirmesini istemişti. Camilla hemen Ayden'ın devreye girmesini sağlamıştı. Ayden'ın hataları olabilirdi ama o da insanlar arasında zaman geçirmişti.

"Ve sonsuzluk boyunca büyüyle kendini saklayarak Waverly Green'de tek başına mı yaşayacaksın? Bunun artık sana uygun olmadığını sen de biliyorsun. Burada arkadaşların, ailen var. Ben varım."

Hep can acıtan bir tele basmıştı. Camilla yalnız olmak istemiyordu.

"Yaşam boyu eş olabiliriz," diye bir öneride bulundu Wolf. "Tekrar ortama alışmana yardımcı olabilirim. Şu anda beni sevmiyor olabilirsin ama sevgi büyür."

"Burada kalmak istemediğim o can sıkıcı küçük detay dışında."

"Peri Diyarı'nda mı?" diye bastırdı. "Yoksa bir bütün olarak Yeraltı Dünyası'nda mı?"

Wolf ona zarf atıyordu. Camilla'nın Prens Envy hakkında ne düşündüğünü sormak istiyordu.

O konu çok daha karmaşıktı. Camilla'nın bir yanı ona sayfalar dolusu özür mektupları yazmak, bir yanı da devasa bir eşeğin bedenine oturtulmuş başının resmini çizmek, tam bir eşek olduğuna dikkat çekmek istiyordu. Sessizlikleri sürdükçe, Camilla kendine güvenini daha da kaybediyordu.

Belki de pes etmek herkes için en iyisiydi. Bırakmak.

O zaman Camilla onun bir gün yine gidebileceği konusunda endişelenmek zorunda kalmazdı.

Kapı çaldı, arkasından bir kedi miyavlaması duyuldu.

Camilla hemen Wolf'un yanından geçip kapıya gitti, bu saraya adım attığından beri bu ikinci gülüşüydü.

"Kitty! Bunny."

Arkadaşı içeri girip kedisini yere bıraktı ve Camilla'yı kucakladı. Sonra dönüp tekrar Wolf'a baktı.

"Bölüyor muyum?" diye sordu Leydi Katherine her zamanki iyimserliğiyle.

Camilla homurdandı. "Kesinlikle hayır."

"O ses tonu hiç de makbule geçmedi, hanımlar." Wolf başını salladı. "Fani diyarında kimse size son zamanlarda benim efsanelerimden bahsetmedi mi? Bu durumu telafi etmem gerekecek."

"Sen nasıl burada olabilirsin?" diye sordu Camilla, Wolf'u duymamazlıktan geldi. "Waverly Green'den ayrılmana gerek yoktu, Kitty."

"Aslında gerek vardı. Senin sihrin bozulunca, benimki de bozuldu. Hem de uygunsuz bir zamanda." Leydi Katherine saçını arkada topladı, uzun kulaklarını gösterdi. "William'a bazı şeyleri açıklamak epey vaktimi aldı ama şaşırtıcı şekilde iyi karşıladı diyebilirim. Sen iyi misin?"

Camilla tek omzunu kaldırıp indirdi.

Kitty aslında on yıl kadar önce Prim Róis sonunda yanından ayrıldığında, Camilla'nın Vahşi Saray'a geri dönmesini sağlamakla görevlendirilmişti. Sonra Camilla gelmeyi reddedince, Lennox Kitty'e kalmasını ve ona göz kulak olmasını emretmişti.

Lennox ikisinin arkadaş olarak bir araya geleceklerini beklememişti. Camilla'nın Vahşi Saray'a dönmeyi ilk reddedişinden sonra, ikisinin gerçek kimlikleri asla konuşmadıkları bir sır olarak kalmıştı.

Şimdi o burada, peri ihtişamıyla karşısında dururken Camilla, Kitty'nin evini aslında hiç unutmadığını biliyordu.

"Bunny, William'a rakip olacak kadar büyük bir olay çıkardı. Sanırım artık o da üzerindeki büyüden bıktı."

Camilla gülümsedi. Kedi artık gerçek haline dönüşmüştü. Çok güzel, küçük gri ve beyaz bir peri dişi aslan.

"Benimle konuşabilirdin," dedi Kitty, ses tonu tuhaf şekilde yumuşaktı. "Her konuda. Biz yakındık, öyle değil mi?"

Camilla derin bir nefes vererek başını salladı.

"Tabii ki."

Camilla nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Bir yanı, Kitty'nin bulunduğu halinde farkında olmadan mutlu olmayı, Unseelie karmaşasından kurtulmayı tercih ettiği için endişe duyuyordu. Diğer yanı ise Kitty'nin onun ebeveynleri için bir maşa olarak kaldığından endişeleniyordu. Casusluk yapan ve onlara rapor veren biri. Lennox ve oyunları asla bitmezdi.

Bunu itiraf etmek yerine, "Vexley artık bir vampir," dedi Camilla.

Kitty tam olarak bir dakika kadar ona baktıktan sonra bir kahkaha patlattı.

"Nasıl?"

Camilla anlattı. "Ben... aslında onu öldüren bendim."

"Onun kafasını koparıp ateşe mi verdin?" Kitty'nin gözleri kocaman olmuş, etkilenmiş ve dehşete düşmüş bir karmaşayla bakıyorlardı.

"Tam olarak öyle sayılmaz ama kafasını kestim."

Wolf karamsar görünüyordu. "Onu ateşe verip küllerinin dağıldığını görmediğin sürece, ölmemiş olma ihtimali yüksek. Bir vampiri öldürmek kolay değildir."

Camilla tuhaf şekilde rahatlamıştı. Vexley tam bir kâbustu ama en azından onun elinden ölen bir kişi eksilmişti.

Kitty son derece keyifliydi. "Yakışır. Şehvete susamışlığı ile motive olan bir fani şimdi susuzluğuyla hareket ediyor."

"O daha vampir sarayında insanken... hâlâ Vexley'ydi."

Kitty kahkaha attı, çok eğleniyordu. "Lütfen bana bir sukkubusla yattığını söyle."

"Kadının kuyruğunu tuttu ve..." Camilla ürperdi. "Gözünde canlandıracağından eminim. Vampir sarayında kana susamak korkunç bir şey."

"Şehvetten bahsetmişken," dedi Kitty rahat bir şekilde. "Çok *ilginç* bir söylenti duydum. Senin Lord Synton aslında Prens Envy'miş. Lütfen..." Camilla'nın ellerini tutup devam etti. "Bana onunla çılgın bir iblis seksi yaşadığını söyle."

Camilla'nın aklına hemen taht odası geldi.

"Yaptın demek!" Kitty zıpladı. "Ah! Sırf bunu düşünmek bile kıskanmama neden oluyor. Nasıldı? Aletinin devasa olduğunu duymuştum. Gerçekten öyle mi?"

"Lütfen, bu soruya cevap *verme*," diye mırıldandı Wolf.

"Ah!" Kitty resmen yerinde hopluyordu. "Lütfen, lütfen bana söylendiği kadar efsanevi olduğunu söyle. Yatağının tepesinde bir portresinin, bir tür... görsel uyarıcının asılı olduğuyla ilgili söylentiler var. Tekrar tadına bakmak için ruhunu satar mıydın?"

Camilla dişlerini altdudağına geçirdi. Portre gerçekten de yatağının tepesindeydi ama hiçbir şey iblisin kendi gerçekliğiyle karşılaştırılamazdı. Camilla bunu tabii ki sesli olarak itiraf edemezdi.

"Ben–"

"Ben de merak ediyorum, Camilla, tatlım," dedi kapının ağzından gelen boğuk bir ses. "Yapar mıydın? Ruhunu satar mıydın?"

Onun sesini duyan Camilla, bir eli kalbinin üstüne koyarak hemen arkasına döndü.

Envy kapının ağzında duruyor, devasa kanatları kapalı halde parlıyordu.

Kanatlarının tüylerinden yere kan damladı.

Dehşet dolu bir an için, Camilla bunun onun kanı olup olmadığını ayırt edemedi.

Envy bunu söyledikten sonra odaya girdi, önce Wolf'a, ardından da Kitty'e baktı. Kitty'nin gerçek halini fark edince hiçbir şaşkınlık

göstermedi. Ancak küçük aslanı görünce duraksadı ve Envy onu kovalamadan önce Camilla gözlerinde keyifli bir pırıltı gördüğüne yemin edebilirdi.

Tüm dikkati Camilla'ya yöneldi. Soğuk ve acımasızdı.

Camilla tekrar kanatlarından damlayan kana baktı. Tanrı kanı değildi: Peri kanıydı.

"Sen ne yaptın?" Camilla'nın ses tonu neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Envy gözlerini ondan hiç ayırmadan, "Prensesle biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Kitty, Camilla'nın yanına geçti. "Hayır."

Envy tek kaşını kaldırdı, bekliyordu. Yüz ifadesi *bana bu kadarını borçlusun*, der gibiydi.

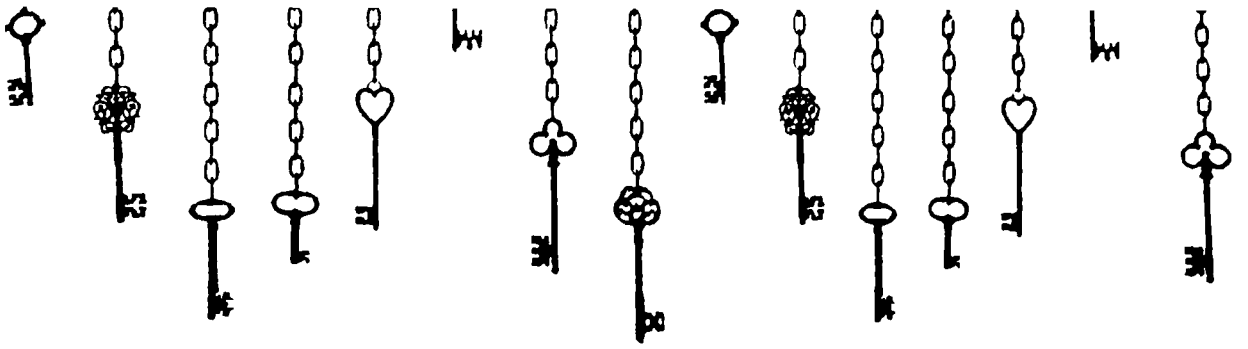
Gözlerindeki tehlikeli parıltıya rağmen, Camilla sessizce teklifini kabul etti.

"Gidin," dedi Camilla. "Bir şey olmayacak."

Kitty çenesini sıktı. Wolf'a baktı, o da Envy'e bakıyordu.

"Biz yakınlarda olacağız," diye söz verdi gözlerini prensten ayırmadan. Bu bir uyarıydı.

Wolf, Kitty'e dışarı kadar eşlik edip Camilla'yı öfkeli iblis prensle yüzleşmek üzere yalnız bıraktı.

ALTMIŞ SEKİZ

Envy, Camilla'nın yüz hatlarında ufak bir şok etkisi görmekten az da olsa sapıkça bir keyif almıştı. Camilla onun yaklaştığını duymamış, orada duracağını tahmin etmemişti.

Envy'nin kanatlarını görmeyi de hiç beklemiyordu.

İşin doğrusu, *Envy* de orada olmayı hiç ummamıştı. Eğer Alexei onu kışkırtmamış olsaydı muhtemelen orada olmazdı.

İçinden vahşi, öfkeden kuduran, onun olana sahip çıkmak isteyen bir canavar çıkmıştı. Envy neredeyse içindeki o canavarı serbest bırakmıştı; sonra casusları ona bir suikast girişimiyle, Camilla'nın kaderinin önceden belli olduğuyla ilgili haberler getirmişti.

Envy o anda periye meydan okumanın zamanının geldiğini anlamıştı.

Vahşi Saray'ı, Lennox geçit kapısını açtıktan sonraki haliyle görünce...

Envy, kahrolası kardeşlerinin komplo girişimlerinde onu yalnız bırakmayacaktı.

Camilla'yı omzuna atıp sihirle sarayına götürmesi gerekirse, bunu yapacaktı. Kahraman olma konusunda hiçbir fikri yoktu ama kötü adam olma konusunda harikaydı.

Artık ikisi yalnız olduklarından, Envy onu baştan aşağı süzdü ve güçlükle yutkundu. Bakışları onun verdiği yüzükten yaptığı kolyeye takıldı, sonra sertleşti. Camilla'nın lanet olası kardeşleri ondan önce buraya gelmiş olsalardı, kolyeyi boynundan çekip koparabilirlerdi.

Camilla onu kimin kızdırdığı konusunda yanılmış olmalıydı.

"Özür dilerim," dedi, kolyeyi çıkarmak için ellerini uzattı. "Ben bunu sana geri vermek istedim..." Ellerini indirdi ve onlara baktı. "Sana gerçeği söylemek istedim. Söylemem gerekirdi."

Ne yazık ki Envy ona söylememesi için her nedeni vermişti.

Camilla'ya Unseelie kraliyet mensuplarından ne kadar nefret ettiğini söylediğinde, Camilla irkilmişti.

Şimdi o konuşmayı hatırladığında, Envy'nin kraldan bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu itiraf ettiği anı düşününce, Camilla'nın tepkilerini bambaşka bir açıdan değerlendirdi.

Babasının bu olaydaki rolünü ona anlattığında Camilla'nın beti benzi atmıştı. Yanağından bir damla yaş süzülmüştü. Ayrıca özür de dilemişti.

Envy bunun başkalarının eylemleri için suçu kabul etmekten ibaret olan aptalca bir fani tepkisi olduğunu düşünmüştü.

Oysa artık biliyordu. Camilla aslında kendi ailesi adına özür dilemişti.

Özür dilemek bir peri için hiç de küçük bir şey sayılmazdı. Bu onların nadiren yaptıkları bir şeydi.

Camilla şimdi bir kez daha özür dilemişti.

Taze öfke odayı dondurdu.

"Bu kimin kanı biliyor musun?" diye yeri işaret etti Envy.

Camilla zor yutkundu, boğazı bu hareketle kıpırdadı.

"Birazı Onyx'in," dedi Envy. "Geri kalanı da muhafızlarının."

Camilla'nın bakışları keskinleşti. "Erkek kardeşimin mi?"

"Evet."

"Onu öldürdün mü? Sen çıldırdın mı?" diye tısladı. Etrafına bakındı, sanki casus olup olmadığını gözden geçiriyor gibiydi. "Muhtemelen bir savaş başlattın."

Envy onu daha da sinirlendirmiş gibi görünen keyifli bir bakışla süzdü.

"Kimin tarafını seçeceksin, sevgilim?"

Camilla öfkeyle ona baktı, çenesini kaldırdı.

Envy, onun kraliyet mensubundan başka biri olduğu gibi bir hataya nasıl düştüğünden emin değildi.

"Kendi tarafımı."

Şeytan, bana günahını bahşet. O ses tonu, o kibirli, asi bakış.

Envy yersiz bir şekilde tahrik olmuştu.

"Kardeşin ölmedi. O... kafese kapatıldı."

Envy, Onyx'i düşününce otuz iki dişini gösterecek şekilde gülümsedi. Komplo planları yapan Unseelie Prensi, Lennox'un Camilla'ya işkence yapmak için hazırlattığı kuş kafesine kapatmıştı. Zekice bir koruma büyüsü sayesinde prensin kafesin dışında hiç kimseyi duymamasını ve kimseyle konuşamamasını sağlamıştı. Komplo planları yapması ya da kaçması söz konusu değildi.

Onyx'in günahlarını düşünmek için uzun zamanı olacaktı.

"Parmaklıklara büyü yaptım, onu sonsuza dek oraya hapsettim. Diğer erkek kardeşin onu affetmeye karar verirse o zaman başka. Gerçi buna da pek güvenmezdim. Ayden iyi bir kral olacak. Her şeyi kontrol altında almış görünüyor. Senin marifetin olduğunu düşünüyorum."

"Yardım ettim, evet." Camilla kaşlarını hafifçe çattı. "Neden Onyx'e saldırdın?"

Envy hiç düşünmeden kaşlarındaki minik kırışıklığı düzeltmek için elini uzattı.

Camilla irkilince Envy elini indirdi.

"Seni öldürme planı yapıyordu. Casuslarım bana haber getirdiler."

Camilla eğer bu bilgiye şaşırdıysa bile hiç belli etmedi. Aksine, rahatlayarak nefes vermiş gibiydi. Büyük ağabeyinin ya da ablasının bir hamle yapmalarının an meselesi olduğunu biliyordu.

"Annem bunu öğrenecektir ve savaşacaktır–"

"Annen seni terk ettiğinden beri saraya hiç gelmemiş." Envy tereddüt ediyordu. "Casuslarım yıllardır onu arıyor. Kimse nereye gittiğini bilmiyor."

Camilla, zoraki bir kayıtsızlık ifadesi takınana kadar yüzünde farklı duygu emareleri belirdi. Envy onların ilişkisinin ne kadar karmaşık olduğunu anlıyordu. En çok canımızı yakanlara sırtımızı dönüp gitmenin kolay olmadığını anlıyordu.

"Seyahat ediyor. Ama sonunda bundan haberi olacak ve geri dönecektir. Bu saray onun için her şey demek."

Kraliçenin, Envy'nin bulabildiği en derin, en sıcak keder çukurunda yanmış olması hiç umurunda olmazdı ama Camilla'nın ses tonundaki endişeden nefret etti.

"Yapma," diye uyardı alçak sesle. "Onu romantik bir havaya sokma. Bildiğimiz kadarıyla, o başka bir oyun oynuyor ve rahatının bozulmasını istemiyor."

Envy odayı gözden geçirdi. Saray halkından daha fazlasının iyileştiklerini hissedebiliyordu ve geri dönmesi gerekiyordu.

"Buradan almak istediğin bir şey var mı?"

"Efendim?"

Envy onun duyduğunu biliyordu. Camilla'nın onun planını anlamaya çalıştığını da biliyordu.

Envy gülümsemesini kendine sakladı, odada adımladı. Bazı kıyafetlerde elini gezdirdi. Güzellerdi. Kendi terzileri çok daha iyiydiler.

"Manevi değeri olan bir şey varsa, hemen şimdi al."

Envy sessizce dinliyor olsaydı, Camilla'nın kalbinin sesli bir şekilde attığından neredeyse emin olabilirdi.

Aniden ona döndü ve karşısında durup, elini uzattı. Camilla eline sanki hamle yapmaya hazır bir yılanmış gibi baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"*Benim* için manevi değeri olan bir şeyi tutuyorum."

Onun elini tuttu, parmaklarını parmaklarına geçirdi.

Camilla elini çekmedi.

"Gidiyoruz. Tabii eğer burada kalmak istemiyorsan."

Camilla başparmağıyla onun elini okşadı, tereddüt ediyor gibiydi.

Envy'nin kalbi hızla çarpıyordu.

Küçük bir sonsuzluk geçti.

"Kuralın..."

"Siktir et kuralları," diye hırladı. "Sen *benimsin*."

Camilla'nın heyecanını arzusundan bir saniye önce hissetti.

Şükürler olsun. Tüm masallarda, genç kız onu kaçırmakla tehdit eden kötü adamdan tahrik olmazdı.

Ancak bu *onların* çarpık peri masalıydı.

"Gerek duyduğunda, elbette geri gelebilirsin," dedi daha yumuşak bir sesle.

Camilla hafif başını salladı. "Burası hiçbir zaman benim gerçek evim olmadı zaten. Ama bir dakika, Kitty ve Bunny olmadan gidemem."

Birkaç dakika sonra hızla içeri alındıklarında Kitty, Haset Malikânesi'ne kendi başına geleceğine söz verdi. Vahşi Saray'da yıllardır görmediği bir ailesi vardı. Wolf, Envy'e sert bir ifadeyle baktıktan sonra Camilla'yı kucakladı. Kendisinin de yakında ziyarete geleceğine söz verdi.

Bunny, Envy'i uzun, kendine has ağır bir şekilde süzüp aylak aylak dolanmaya başladı. Tuhaf renkli küçük aslancık Camilla'nın kollarına zıplayarak oraya yerleşti.

Envy, Camilla ve küçük aslanını yanına çekip, bir kolunu onun beline doladıktan sonra sihir yaparak onları Günah Hanedanlığı'na götürdü.

ALTMIŞ DOKUZ

"Size ne söylemiştim?" Gluttony ellerini ovuşturarak sırıttı. "Sökülün kardeşlerim."

"Bundan tam olarak emin değilsin," dedi Lust, bozulmuş gibiydi.

"Davetiyeler de şöyle yazıyor, aynen aktarıyorum, 'Nişanımızı sizlerle kutlamaktan onur duyarız,'" dedi Gluttony tiz bir sesle. "Gerçek gerçektir kardeşim. Kaybettin. Yine."

Envy bu önemsiz tartışmaya aldırmadı, dikkati Kötülerin Kraliçesi Emilia, arkadaşı Leydi Fauna, Leydi Katherine ve Envy'nin daimi rahatsızlık kaynağı Wolf ile birlikte tüm saray halkının ilgi odağı olan gümüş rengi saçlı güzelliğe kaydı. Tanrıların lanetlediği, tatlı dilli Unseelie.

Her ne kadar Envy, Wolf'un burada olmasının saray halkının yararına olacağını düşünse de Camilla sırf onu çileden çıkarmak için günahını kibarca ama neşeyle körüklüyordu.

Üstelik gerçekten de kışkırtılıyordu. Camilla'nın tutkusu onu sürekli tutuşturuyordu.

Günah Malikânesi'ne geri döndüklerinden beri neredeyse hiç uyumamışlardı. Saray mensuplarının sonuncusu da kadehten içip, yeni olmayan anıların çılgınlığını defettikten sonra, ikisi sadece birbirlerine odaklanmışlardı. Eski yaraları iyileştiriyor, çelikten daha güçlü bir bağ oluşturuyorlardı.

Envy ona iblislerinin ne kadar harikulade olduklarını gösterince rahatlamıştı ve bu gece gerçekten harikuladeydiler. En iyi kıyafetlerini ve takım elbiselerini giymiş, en güzel takılarını takmışlardı. Partide oradan oraya uçuşup, diğer iblislerin arasına karışarak kendi zenginliklerini sergilerken gözleri her zamanki gibi berrak ve bakışları kurnazcaydı. Hikâyeler anlatarak, yeni sanat eserlerinden bahsederek kıskançlık yaratmaya çalışıyorlardı.

Envy daha önce hiç bu kadar mutlu olmamış, saray halkını hiç böyle olması gerektiği gibi görmemişti.

Ve Camilla... o, Envy'nin korkularıyla yüzleşmesine değerdi.

Envy savunmasız olduğu an hissedeceği gücü şimdiye kadar hiç tahmin etmemişti.

Unseelie prensesi yorulmak bilmeyen bir âşık olduğunu göstermiş, Envy'nin onunla her odada, büyüyen Günah Malikânesi'nin her zemininde sevişmesini talep etmişti.

Daha sert, daha hızlı, daha nazik, daha *derin*. Camilla ona emir vermeye bayılıyordu.

Ve Envy sinirli olmalıydı çünkü bu yüzden her seferinde daha da çok sertleşiyordu.

Ancak bir yere kadar emir alabilirdi.

Envy *onu* yere yatırır, bacaklarını açar, mutfakta, yemek masasının üzerinde, kendi yatak odalarında, galeride yiyip bitirirdi. Camilla masadan sırtını yay gibi kaldırarak yükselir, Envy'nin adını haykırır, ona küfreder, iltifat eder, uyarıldığında akan sıvının her damlasını emerken titrer, sonra Envy onu ters döndürür ve Camilla tekrar tekrar gelene kadar onu becerirdi.

Saray halkı aceleyle, gözlerini kaçırarak uzaklaşsalar da Envy'nin kör kütük âşık oluşuna hayranlık duyduklarını o da bilirdi. Prenslerinin olabildiğince mutlu olmalarını, uğruna savaştığı her şeyden keyif almasını isterlerdi. Camilla da Envy'nin kuralını çiğnemesine neden olan kişinin kendisi olduğunu bilen herkesin kıskançlığını körüklemekten keyif alıyordu.

Her gece tahtın üzerinde sevişmişlerdi: parmaklar, dil, aleti. Ve Envy *daha fazlasını* istiyordu. Sonsuza dek. Camilla insan olmadığı için tüm zamanlara ve daha da fazlasına sahiplerdi.

Uzun varoluşunda ilk kez, bir başkasıyla *her şeyi* denemek istiyordu.

Daha çok kahkaha, daha sessiz anlar, daha fazla gece yarısı atıştırmalıkları, çikolataya batırılmış çilekler, ikisi ateşin başında yerde uzanıyor, sanattan bahsediyorlardı.

Daha fazla oyunlar oynamak ve birbirlerinin daha önce var olmayan insani yönlerini ortaya çıkarmak.

Haset Malikânesi'nin koridorlarında daha çok yürümek, tabloları ve heykelleri Camilla'nın tercihine göre yeniden düzenlemek. Birbirlerinin kıyafetlerini parçalamamayı becerdiklerinde, Camilla'nın Waverly Green'deki sanat eserlerinden bazılarını buraya getirip koleksiyonlarını harmanlamak.

Bu bile yeterli değildi. Envy hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Parmaklarını onun yumuşak saçlarında daha çok gezdirmek, uykuya dalarkenki huzurlu yüzünü seyretmek. Hayallerindeki mutlulukla aralanmış dolgun dudaklarını izlemek.

Daha çok oyun oynamak ve Envy daha bu oyunların ne olacağını bilmemekten bile keyif alıyordu.

Envy onun için dünyaları yeniden yaratacaktı. Onun gülümsemesi için her kuralı çiğneyecekti. O,–

"Sen beni dinliyor musun?" Gluttony elini kardeşinin önünde oynatıp tiksiniyormuş gibi başını salladı. "Cadıların memeleri adına. Sen ondan da betersin." Başparmağıyla Wrath'ın olduğu yeri işaret etti. "Ve o iğrenç derecede âşık. Ona bir baksana. Saf saf Emilia'ya bakıyor."

Savaş iblisi dişlerini gösterdi, gülümsemesi vahşice, özenle dikilmiş takım elbisesiyle büyük bir tezatlık içindeydi.

"Bir gün bu sözlere karnın tıka basa doyacak, kardeşim." Wrath'ın sesinde karanlık bir vaat vardı.

Gluttony homurdandı, sesi alay doluydu.

Kan davalı olduğu muhabir Envy'nin gönderdiği davetiyeye cevap vermemişti ve Envy, Gluttony'nin keyifsizliğinin bununla hiçbir ilgisi olmadığından *emindi.*

"Buna çok güvenme," dedi Gluttony. "Sırada Lust olduğundan eminim."

"Tüm diyarlar bir araya gelse bile bu asla olmaz. Sloth nerede?" diye sordu Lust. "Belki bir tablo yapar ve benim için tüm değişkenleri sıralar. Geri kalan günlerinizi hep aynı insanla yatarak nasıl mutlu mesut geçirdiğinizi bir türlü anlamıyorum."

Ürperdi.

"Sloth, Pride'ı bulmaya gitti," dedi Wrath, gözleri tekrar karısındaydı. "Gerçi ceketinde bir kitap gördüm.

"Tabii ya." Lust homurdandı. "Gidip nereye saklandığına bakacağım. Lanet olası bir iblis gibi davranmaya başlamazsa, hepimizin adı kötüye çıkacak." Parmağını sertçe Wrath'ın göğsüne bastırdı. "Bir yasa falan koyman gerekiyor."

Wrath'ın altın rengi gözleri parladı. "Birinci kural? Bana bir daha sakın dokunma."

"Bu salonda birbirinizi öldürmeyin," dedi Envy. "Yerleri daha yeni cilalattım."

Tüm malikâneyi, saray halkının düşmeye ne kadar yaklaştıklarını gösteren her türlü kanıt ortadan kalkacak şekilde temizlettirmişti. Şimdi etrafa bakınca, hiç kimse yerle bir olmanın eşiğine geldiklerinden şüphelenmezdi.

Gluttony kaşlarını çatmış etrafına bakınıyordu. "Greed nerede?"

"Oyun cehenneminde bir sorun vardı," dedi Envy. "Kibarca mazeret bildirdi."

Gluttony homurdandı. "Gönderdiğine eminim. Hergele."

Wrath ve Gluttony boksla ilgili tartışmaya başladılar ve Envy bunu gitmek için bir fırsat olarak gördü.

Uzun adımlarla koridordan geçerek Pride'ın tacı bir yana düşmüş, sarhoş bir halde bir sandalyeye yayıldığı yere yürüdü. Gömleğinin kollarını kasları görünecek şekilde dirseklerine kadar sıvamış, gömleğinin bir kısmı da pantolonundan dışarı çıkmıştı.

Gözleri kapalı, başını tamamen arkaya yatırmıştı. Elinde boş bir kadeh tutuyordu. Pride ayyaş prens rolünü o kadar iyi oynuyordu ki Envy bazen onun gerçekten öyle olup olmayacağını merak ediyordu.

Kardeşinin başında durduktan sonra Pride'ın çizmesine tekme atıp, bakışlarını kendine çekti.

Bakışları ağır ve bulanıktı.

"Parti bitti mi, Levi?"

Envy geri kalan boş şişeleri, kırık şarap kadehlerini fark etti. Kardeşinin arkasındaki girintiye itilmişlerdi.

Bu sefer Pride ayyaş bir kraliyet mensubu numarası yapmıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Envy.

Pride tek omzunu kaldırıp sanki cevap verme ya da umursama zahmetine giremezmiş gibi geri indirdi.

Envy bu sefer daha sert vurdu. "Lanet olası soruya cevap ver, Luc."

"Sursea bana hiçbir şey söylemiyor."

İlk Cadı, Pride'ın eşinin annesi, Pride ve Lucia evlenip ilişkilerini bitirmeyi reddettiklerinde hepsini lanetlemişti. Cadılar ve iblisler ezeli düşmanlardı ama bu Pride'ın âşık olmaması gereken tek cadıya âşık olmasına engel olmamıştı. Lucia kesinlikle yasaktı ama onlar olmamaları gereken tüm sebeplere rağmen birbirlerini seçmişlerdi.

Bir gün, Lucia tek kelime etmeden Kibir Malikânesi'nden ayrılmıştı. Pride istemeden götürülüp, bir yere kapatılıp kapatılmadığını ya da Gerçek Ölüm'ü tadıp tatmadığını bilmiyordu. O zamandan beri Lucia'yı arıyordu, hatta İlk Cadı hepsini lanetlediğinde, onları yıllarca Yedi Çember'de hapis tuttuğunda bile aramaya devam etmişti. Daha öncesinde Pride'a, konuşmaktan hiç bahsetmek istemediği, çok daha kötü bir şey yapmıştı. Envy bunun Pride ve Lucia arasındaki yanlış anlaşılmanın gerçek kökeni olduğunu biliyordu.

İblislerin hiçbiri Sursea ve onun intikam isteğine karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorlardı.

"Ne kadar ikna ediciydin?" diye sordu Envy.

Pride ona kupkuru bir ifadeyle baktı. "O karımın nerede olduğunu biliyor. Ne olduğunu biliyor. Sence hiç merhamet göstermiş miyimdir?"

Envy, Pride'ın asla onun kadar acımasız olamayacağını düşündü. İlk Cadı'dan nefret ediyor olabilirdi ama Lucia'yı seviyordu ve annesine zarar vermezdi.

"Onu kapattın mı?" diye sordu.

Pride başıyla onayladı. "Lucia'ya ne olduğunu öğrenene kadar, benim malikânemde kalacak."

"Sana bir şey soracağım; hoşuna gitmeyecek ama çok da umurumda değil. Anladın mı?"

Pride gözlerini kıstı tekrar başını salladı.

"Vittoria'yı istiyor musun?"

"Bu boktan bir soru ve bunu sen de biliyorsun."

"O zaman cevap ver."

Pride kadehi daha da sıkı tuttu.

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Envy gülümsedi. "Söylentiler duydum. Saray mensupları sarhoş olduklarında ve kimsenin onları dinlemediğini düşündüklerinde ilginç olabiliyorlar."

"Sadede gel, Levi."

Envy eğildi, sesini alçalttı. "Tanrıçayı hiç becermediğini biliyorum."

Pride olduğu yerde donakalmıştı.

"Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum, saray halkının ve karının neden aksini düşünmelerine izin verdiğini de bilmiyorum. Bir nedenin

olduğunu varsayıyorum. Ve o neden Sursea'nin müdahalesi ve sihriyle ilgili olmalı."

Envy kardeşine baktı. Pride'ın yüz ifadesi taş gibiydi. Duygularını tamamen kapatmış, hiçbir sırrını açığa çıkarmıyordu.

İşin doğrusu, Envy öyle bir söylenti falan *duymamıştı*, bu sadece bir tahmindi.

Kardeşinin nefes almayışına bakılırsa, tahmini doğru olabilirdi. Eğer Pride bu kadar sarhoş ve dikkati dağınık olmasaydı, bunun yalan olduğunu çoktan hissederdi.

"*Eğer* Lucia yaşıyorsa, eğer başka bir yerde mutluluğu bulduysa, bunu yok eder miydin?"

Pride dişlerini gıcırdattı. "Sen Camilla'ya zarar verir miydin?"

Kalbini söküp çıkarmayı tercih ederdi. Yine.

Envy ceketinde duran katlanmış parşömeni çıkarıp kardeşine uzattı. Elinden bırakmadan önce, "Bunu sakın mahvetme," dedi.

Pride parşömeni elinden çekip aldıktan sonra okudu.

Envy kardeşinin sarhoşluğunun yerini hızlı bir şekilde dikkate bırakışını seyretti. Pride daha dik oturdu, vücudu gerildi, notu tekrar okudu.

"Nasıl?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı.

"Casuslarım uzun zamandır çalışıyorlar." Envy ona buz gibi bir bakış attı. "Sonra Emilia'nın 'anneannesi' birkaç ay önce kulağıma bir sır fısıldadı." Aslında iki sır. Hanedanlığının yakında düşeceğini ve şu anda paylaştığını. "Lucia hatırlamıyor. Hiçbir şeyi."

"Onu gördün mü?"

Envy, Emilia'nın aile evindeki koruma büyülerini bozmak için kısa bir süreliğine kaçırdığı genç kadını, sonra Emilia'yı onun teklifini yapmaya zorladığını düşündü. Şimdi bile, onunla ilgili düşünceleri bulanıktı, anı lanetleri bozulduktan sonra bile yüzünü tam hatırlayamıyormuş gibiydi. Envy, onun Lucia olduğunu anlayamamıştı ve bu onu huzursuz etmişti.

Sursea onun zevkine göre çok güçlüydü.

Onu sihirle sakinleştirdiği kısımdan bahsetmemeye, kardeşini öfkelendirmeye gerek olmadığına karar vermişti. Denize düşen yılana sarılırdı. "Evet, sanırım öyle. Gerçi üzerinde bir büyü olabilir. Yollarımız kesiştiğinde onu hemen tanıyamadım."

Pride'ın gözlerinde şüpheli şekilde ümide yakın bir şey parladı. "Ama yaşıyor."

Envy yavaşça başını salladı.

"Onun peşine düşmeden önce ne istediğinden emin ol. Eğer sadece gururun..."

Envy aklından geçeni tamamlamadı. Pride biliyordu.

Sandalyesinden toparlanarak kalktığında, notu elinde sımsıkı tutuyordu. Bir elini saçlarında gezdirdi, bundan sonra ne yapacağından emin değil gibiydi.

"Tamam mı?" diye bastırdı Envy.

"Yakında Kayan Adalar'a gideceğim gibi görünüyor."

"Muhtemelen sadece tek bir şansın var."

Pride ona içten bir gülümsemeyle baktı. "Bu sabah sahip olduğumdan daha fazla."

Koridora çıktı, köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Lust gölgelerin arasından çıktığında, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ben paramı tanrıçaya yatırıyorum."

"Hiç şansın yok." Envy homurdandı. "Pride, Lucia'yı seçecektir. Onun için *her zaman* Lucia vardı."

Lust'ın kömür karası bakışları parladı. "Bahis açmak ister misin?"

"*Şimdi* bahse girmek mi istiyorsun?" Envy kardeşine baktı. "Gluttony'le girdiğiniz bahis neydi, söylesene?"

"Senin inatçı bir hergele olacağına iddiaya girdim. Yüzlerce yıldır o lanet olası kuralına göre yaşadın. Kazanacağımdan emindim."

"Hazinelerim de aletim gibi efsane olacağa benziyor." Kardeşi kaşlarını çatarken Envy sırıttı. "Bahsi kabul ediyorum. Pride, Lucia'yı geri kazanacak. Vittoria da kurt adamla işi pişirecek."

"Ya da yeni vampir prensle."

Envy homurdandı. "Blade ölüm tanrıçalarıyla pek anlaşamıyor. Ve daha şimdiden yeni bir vampir gelin aramaya başladı."

Lust bir kolunu kardeşinin omzuna attı, tekrar davetin olduğu yere yürüdüler. "Ben öyle duymadım. Arkadaşımız Gerçek Ölüm'le dans etmekten gizlice keyif alıyor."

"İntikam Hanedanlığı ve Garez Adaları birleşik bir cephe olacaklar." Envy bunu düşününce ürperdi. "Hepimiz ileride pişman olmadan önce cazibeni kullan. Hemfikir olmazsan, belki Wolf'u onu baştan çıkarmak için ikna edebiliriz. Kahretsin, belki de şekil değiştiren, periyi ve vampiri bile elinde tutar."

"Bak sen, şimdiden planlar yapılmaya başlanmış." Lust homurdandı. "*Bu* yüzden sen en sevdiğim kardeşimsin."

Camilla koridora çıktı, kardeşlere bir kez baktıktan sonra başını salladı.

"Her ne plan yapıyorsanız hemen bırakın." Camilla bakışlarını sakince Envy'e çevirdi ve onun lanet olası arzusu ile yanıp tutuştu. "Ciddiyim. Bu gece oyun yok."

Envy'nin dudaklarında pis bir gülümseme belirdi.

Ama oyun olacaktı.

En azından bu gece, Envy oyunları yatak odasında tutacaktı.

Tam da kurnaz, küçük nişanlısının sevdiği yerde.

Envy ve Lust, Camilla'nın arkasından taht odasına girdiklerinde parti hayli ilerlemişti. Karanlık ve Günahkâr şaraplarla dolu zümrüt bezeli tepsiler etrafta dolanırken, ortada iblis meyvesi şarabının aktığı bir çeşme yukarıdan aşağı doğru karanlık, parlayan bir şelale gibi çağlıyor ve yüzlerce kadehi dolduruyordu. Haset Malikânesi sakinleri damalı dans pistinde dönerek dans ediyorlardı.

Lust kabuklu deniz ürünlerinin durduğu, tabakların inci benzeri lezzetler ve diğer okyanus mahsulleriyle dolu olduğu masanın yanındaki bir iblisle flört etmeye gitti.

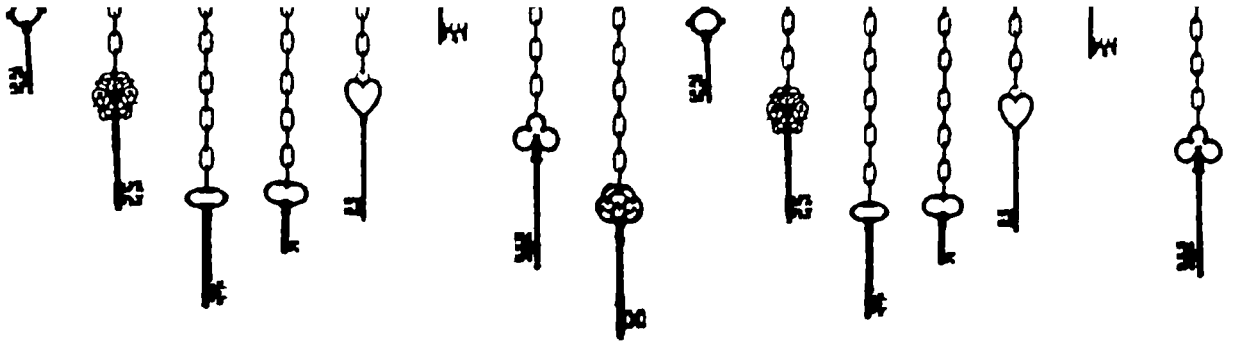
Envy biraz gölgelerin arasında durduktan sonra elini sallayarak kardeşini gönderdi.

Wrath'ın bacaklarına sürünerek etrafında dolanan Bunny'i görünce kıkırdadı. Savaş Generali, Bunny'nin kulaklarının arkasını okşamadan önce hızla etrafına bakındı, kocasının yeni arkadaşını keyifle izleyen Emilia'dan hoş bir gülümseme kaptı.

Envy'nin gözüne kalabalığın arasında dolanarak gezen, tahtın olduğu platforma yürüyen gümüş rengi bir parıltı takıldı. Camilla merdivenleri tırmanıp ağır ağır döndüğünde kalp atışları tekledi, bakışları odanın diğer tarafında duran nişanlısını buldu. Camilla onun tahtına otururken dudaklarında bir tebessüm belirdi, yüzünde olacakların vaadi olarak muhteşem, baştan çıkarıcı bir ifade vardı.

Kalan son misafir gidip son içki de içilince, Envy onu kollarına alacak, taht odasında onunla dans edecekti.

Sonra da onun tüm fantezilerini gerçekleştirecekti.

YETMİŞ

Camilla, Envy'nin koluna yapıştı, gözleri gevşekçe bağlanmış olarak başka bir koridora yönlendirilirken içinde bir ürperti hissetti.

Kahvaltıda, Envy ona bir sürprizi olduğundan üstünkörü bahsetmiş, sonra kahvesini yudumlamıştı. Sadece Camilla'nın merakını cezbetmekle kalmamış, aklına yüzlerce fikir gelmesine de neden olmuştu.

Camilla daha çok şey öğrenmek için ona baskı yaptığında, sadece muzipçe göz kırpmıştı.

Akşam yemekleri bittiğinde Envy gözbağını ortaya çıkardı. Camilla'nın aklına gözlerini kapatmak için geceliğinin kuşağını kullandığı, sonra *her yerini* öptüğü o gece gelmişti.

Müstakbel kocası onu en iyi hangi şekillerde çılgına çevirebileceğini biliyordu.

Sert kol kasları onu başka bir koridora yönlendirirken gevşedi, adımları Camilla'nın kalp atışının aksine son derece telaşsızdı.

İlk başta Camilla zihninde gittikleri yolu canlandırmaya, Haset Malikânesi'nin hangi kısmına gittiklerini anlamaya çalışmıştı. Ancak aynı yoldan geri dönüyor ve daha önce hiç girmediği koridorlara giriyormuş gibi hissedince bundan vazgeçmişti.

"Yaklaştık mı?" diye sordu, heyecanı sesinden anlaşılıyordu.

Cevap verirken Envy'nin ses tonundan gülümsediğini hissetti.

"Sayılır."

Envy de onun kadar heyecanlıydı.

Onu şaşırtmıştı. Aslında kim olduğuyla ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonraki haftalarda yalnız kaldıklarında Envy'nin nazik, romantik tarafı ortaya çıkar olmuştu. Nişanlısı Camilla'ya sık sık kur yapıyor ve bunu yumuşak tarafını göstermek için kendine izin vermediği yılları telafi etmeye çalışıyormuş gibi pervasız bir terk edişle gerçekleştiriyordu. Ya da belki söylediği doğruydu, Camilla'nın bu şeyleri yapmak istemesine neden olduğunu söylemişti.

Hediyeler, bahçede yürüyüşler, etrafta, malikânenin her yerinde gezintiler, her şey ve hiçbir şeyle ilgili sohbetler, sevişmeler... Envy onun aklını, vücudunu ve ruhunu bilmek istiyordu.

Elbette hâlâ karanlık bir tarafı vardı ve Camilla o tarafını da aynı derecede seviyordu. O yanı Camilla'nın arzularını kaynatıyor, perilere has doğasını başka hiçbir şeyin edemeyeceği kadar çok tatmin ediyordu. Envy'nin gözleri hâlâ tehlikeli bir şekilde parlıyor, hâlâ tüm duyularına sahip olabiliyordu. Hem sevişiyor hem de deliler gibi birbirlerini beceriyorlardı ve birbirlerine duydukları açlık asla bitmiyordu.

Camilla onun kısmen peri mi, yoksa sadece doyumsuz mu olup olmadığına karar veremiyordu. Onu arzuladığında, Envy onun istediği her şeyi ve daha fazlasını yapmaya hep hazırdı. Oyunları, onlar gibi her zaman baştan çıkarıcı ve mükemmel şekilde günah doluydu.

Sonunda durdular. Camilla nerede olduklarını belli edecek herhangi bir ses duyabilmek için kulak kesildi. Saray halkı anılarını geri kazandıktan sonra, şato genellikle hoş seslerle dolup taşar olmuştu.

Sessizlik uzadı. Gerçi, uzaklardan, Camilla boğuk, çınlayan zil sesleri gibi bir ses duyduğuna yemin edebilirdi.

Envy'nin dudaklarını kulağında hissetti ve bu hoş hisle ürperdi.

"Hazır mısın?"

Camilla dudağını ısırıp başını salladı.

Heyecanıyla birlikte hava ağırlaşırken nabzı daha da hızlı atmaya başladı. Kahrolası iblis, onun bu bilinmezlikle gerileceğini bildiği için kışkırtarak anı uzatıyordu.

Acaba onunla burada sevişecek miydi? Yeni bir elbise mi almıştı? Yoksa yeni bir resim mi? Bir–

Göz bağı düştü.

Devasa, kemerli gümüş rengi bir kapı önlerinde parlıyordu. Yansımaları kapıdaki çok sayıda oyma ile bozuluyordu. Runik harfler.

Camilla'nın gözleri kapıya, tepesine ve etrafına kaydı; morsalkımdan sarmaşıklar işlenmişti ve gümüş rengi olmasaydı gerçek olduklarını düşünebileceği kadar canlı görünüyorlardı.

Sonra dikkati tamamen gümüş olmayan bir yere yöneldi. Zümrüt rengi, kalp şeklinde bir kilit. Camilla ileri adım attı, elini kapıda gezdirdi.

Uğuldayan, zil sesine benzeyen ses yoğunlaştı.

"Bu muhteşem," dedi. "Nereye açılıyor?"

Envy cevap vermeyince, ona baktı.

Elinde, kalp şeklindeki kilitle uyumlu minik bir zümrüdü olan anahtar vardı. Camilla'nın nefesi kesildi. Bu babasının anahtarıydı. Silverthorne Anahtarı.

"Sen aldın," diye fısıldadı.

"Anahtarı Vahşi Saray'dan uzakta tutmak istedim," dedi. "Ama kullanmak isteme ihtimaline karşı bırakmak da istemedim."

Camilla gözlerini kırparak yanmayı geçirmeye çalıştı. Envy bunu daha Camilla onunla gelmeyi kabul etmeden önce planlamıştı. Geleceğini ümit etmişti.

Envy onu kollarına alıp başına bir öpücük kondurduğunda, Camilla ağlamaya başladı. Sakinleşince, onu tekrar başından öptü ve geri adım atıp anahtarı alması için uzattı.

"Maceraya hazır hissediyor musun, tatlım?"

Camilla anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Gümüş eridiğinde karşılarına uzun, dar bir koridor çıktı. Camilla bu koridorun nereye çıktığını gayet iyi biliyordu. Silverthorne Yolu'na değil. Çok daha iyi bir yere çıkıyordu.

Envy'nin elini tuttu ve tünele koşarak girdiğinde, onun böyle bir şeyi nasıl yaptığını düşündü. Babasının stüdyosuna çıktılar.

Camilla mutlu bir şekilde oh çekti. Her şey aynen bıraktığı gibiydi. Daha sadece birkaç ay geçmişti ama sanki içindeki her şey değişmiş gibi hissediyordu.

Annesinin yaptığı kadar iyi olmasa da insan olarak karşıya geçebilmek için kendine bir büyü yaptı ve evine gitti.

Evdeki personelle konuşup onları her şeyin yolunda olduğuna ikna ettikten sonra, Envy'i yatak odasına götürdü ve kollarını boynuna dolayıp, ikisinin de nefesi kesilene kadar öptü.

"Teşekkürler," diye dudaklarına mırıldadı. "Bu dünyanın en iyi hediyesi."

Envy yüzünü okşadı, bir tutam saçını kulaklarının arkasına götürdükten sonra burnundan öptü.

"Galerin, fani babanla ilgili anıların, bu şehrin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Haset Malikânesi'nde kalmak için hiçbir şeyden fedakârlık etmeni istemiyorum."

Envy etrafa bakındı, gözleri yatağa takıldıktan sonra banyonun olduğu bölmenin kapısına baktı.

"Artık gündüzlerimizi burada geçirebilir ve geceleri eve gidebiliriz."

"Sen de Waverly Green'e geri gelecek misin?"

Gülümsedi. "Elimden geldiğince sık geleceğim."

"Peki ya geceyi burada geçirmek istersem?" diye sordu, Envy'nin yakalarını tutup çekerek.

Envy onu yatağa götürmesine izin verdi.

Bir insanın göremeyeceği kadar hızlı bir hamleyle, onu sert ve hazır vücudunun altına aldı.

"Bu konuyla ilgili baştan çıkarıcı bir şey bulabileceğimize eminim."

Camilla gülümseyerek pantolonunu açmaya başladı. "Bulacağımıza eminim."

Envy içine girip onun bedeninin tüm kontrolünü kaybetmesine neden olan o derin, ritmik hamlelerini yapmaya başladığında Camilla gerçekten de her şeyi kazandıklarını hissetti.

YETMİŞ BİR

"Dün bahsetmeyi unuttuğum bir sürpriz daha olabilir."

Envy stüdyo kapılarının yanında durdu, Camilla'nın geçmesi için yol verdi.

"Bir şeyler yapmak istediğin her zaman bu stüdyo senindir," dedi. "Babanın stüdyosu ve Waverly Green'deki galerinin de olduğunu biliyorum ama burada, Haset Malikânesi'nde de evindeymiş gibi hissetmeni istiyorum."

Camilla mumlarla aydınlatılmış odaya göz gezdirirken, yerde duran açılmamış tuvale, sonra getirttiği yatağın üzerine yayılmış ikinci bir tuvale baktı.

Karşıdaki duvar tamamen pencere doluydu. Envy pencere demirlerini gümüşle değiştirmiş, kıvrımlı telkari tasarımını bozdurmamıştı.

Tavana kadar neredeyse on metre yüksekliğinde ahşap bir kitaplık uzanıyordu ve rafları rulo tuvaller, resim fırçaları, kurşun kalemler, kara kalemler, sulu boyalar, kömürler, eskiz defterleri, kil, bıçaklar ve kullanmayı, yaratmayı veya kalbinden geçenlere şekil vermeyi hayal etmek için kullanabileceği mümkün olan şeylerle doluydu.

Sırlı aynalarla meyvelere ilaveten natürmort resimler yapmak istemesi halinde kullanabileceği başka nesneler de vardı. Sandalyeler, şövaleler ve tabureler. Binlerce farklı ebatta ve şekilde çerçeveler düzgünce yerleştirilmiş duruyordu.

"Mükemmel."

Gardenya, yasemin ve morsalkımlardan oluşan çiçekler normal ya da ayaklı vazolardan dökülüyor, kokuları Camilla'nın ailesinin sarayının iyi kısımlarını çağrıştıracak şekilde içeriyi dolduruyordu.

Envy nişanlısının morsalkımlara düşkünlüğünü, sarayına tamamen sırtını dönmek istemediğini biliyordu.

Gerçi Camilla sarayını yönetmek istemediğini açıkça belirtmişti. Yine de.

İleride onu neyin beklediğini söylemek mümkün değildi. Kaderin ağlarını ellerinde tutan, vahiy yeteneği olan Yedi Kız Kardeşler ya da

geçmiş, şimdiki zaman ve geleceği görebilme yeteneğine sahip Üçlü Ay Aynası olmadıkları sürece, yarının ne getireceğini bekleyip görmeleri gerekecekti.

Ayden her hafta ona mektuplar gönderiyor, beş uçlu yıldız sarayını dengelemek için ona ihtiyaç olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Annesi hâlâ ortalarda olmadığından ve babası öldüğünden, iki saray da lidersiz kalmıştı. Onyx tutsak olduğu için teknik olarak üç sarayın lideri yoktu.

Camilla kraliyet pelerinini giymek istemiyordu.

Envy onun her kararını desteklerdi ama şu an gelecek endişesi taşımanın zamanı değildi. Bu gece onlarla ilgiliydi.

Gümüş rengi, mor, mavi, sarı, beyaz ve yeşilin her tonunun olduğu boya kutuları etrafa dizilmişti. Hepsinin renkleri ve en sevdiği çiçeklerin renkleri etraftaydı.

Her yerde mumlar yanıyordu.

"Bu gece, çok özel bir resim çizmeyi planladım."

Camilla'nın gümüş rengi gözleriyle göz göze geldiğinde, kadının gözleri merakla parladı.

"Öyle mi?" diye sordu, masum bir sesle.

Sanki Envy'nin tam olarak ne planladığını çoktan anlamamış gibi yaptı. Envy korsesinin düğmelerini açan parmaklarını seyrederken, Camilla ondan emirler yağdırmasını bekliyordu. Ama sadece bu ortamda. Bunu kendi yatak odalarındaki oyunlarından başka bir yerde yapmaya kalkıştığı takdirde, Camilla onun hayalarını eline verebilirdi.

Envy gülümsedi. "Elbiseni çıkar."

İpeksi elbise ayaklarının dibine düştü.

Onun çıplak bedenine, altın rengi tenine, sertleşen meme uçlarına ve yumuşak kıvrımlarına hayranlıkla baktı. İç çamaşırını şimdi artık sadece arada bir giyiyor, Envy'i sürekli kıyafetlerinin altında ne olabileceği konusunda merak içinde bırakıyordu. Çıplak mıydı, yoksa dantelli bir şeyler var mıydı? Envy hepsinden çok hoşlanıyordu.

Çenesiyle yatağı işaret etti ve Camilla geri adım attı, bacaklarının arkası yatağa sürttüğünde durdu.

Bir parmağını gümüş rengi boyaya batırdıktan sonra göğsünün kıvrımının üzerinden geçti, meme ucunda döndürdü ve sonra karnına doğru bir çizgi çizerek aşağı indi.

Camilla'nın teni serin sıvı boyadan diken diken olurken nefes alışverişi hızlandı.

Envy başka bir parmağını daha açık bir gümüş rengine batırdıktan sonra ellerini onun bacaklarının kenarlarından yukarı doğru kaydırdı. Camilla aç, sessiz bir bakışla onu izledi. Envy'den bedenini bir tuval olarak kullanmasını istiyordu. Bunu uzun bir zamandır istiyordu. Bu gece, ikisi de istediklerini alacaklardı.

Yeşil boyaya baktıktan sonra her iki elini de gözlerine en yakın olan renge batırdı. Avuçlarından boya damlıyordu ve her iki eliyle poposuna vurup, tam da istediği yere işaret bıraktığında Camilla ufak bir çığlık attı.

"Otur, aşkım."

Camilla'nın gözleri parladı. Envy'nin istediğini yaptı, yaparken de tüm bedenini yatağa serilmiş tuvalin üzerinde kaydırmaya özen gösterdi.

Envy tamamen soyunurken, ağır ağır çıkardığı her parçayla Camilla'nın nabzının daha da hızlı atmaya başlamasından keyif alıyordu. Pantolonunu çıkarıp aletini serbest bıraktığında, Camilla dudaklarını ıslattı.

Camilla sanki onu kökünden ucuna kadar yalamak üzereymiş gibi doğrulurken ellerini gümüş rengi boyaya daldırdı. Bir avuç dolusu sıvı gümüş boyayı ona fırlattı, göğsünden aşağı ereksiyonuna doğru sıçrarken kahkahalara boğuldu.

"Bu, aşkım," diye mırıldandı Envy. "Savaş demek."

Envy, Camilla'nın ne kadar hoşuna gittiğini bildiği için kanatlarını açtı.

Camilla ellerini zümrüt rengi tüylerde gezdirdi, nazik, baştan çıkarıcı bir şekilde dokunuyordu. Envy neredeyse planını unutuyordu. Tam da nefis müstakbel karısının planladığı gibiydi. Bir boya kovası aldı ve tepesinden aşağı boşalttı, çığlıklar atıp geri sıçrarken aldığı keyif dolu seslere bayılıyordu.

Camilla koyu yeşil boya dolu bir kovayı ona fırlattı, Envy küfrederken kahkahalar atıyordu.

Kısa sürede ikisi de boyaya bulanmış, nefes nefeseydiler ve tuvalin üzerinde yuvarlanıyorlardı. Kanatları çılgın renklerden bir karmaşaya dönüşmüştü.

"Becer beni, şimdi," diye emretti sonunda, nefesi kesilmişti.

"Zevkle."

Envy hızla içine girdiğinde birlikte küfrettiler.

Camilla'nın duvarları etrafını sımsıkı sardı, ileri geri hareket ederken sırılsıklam oluyor, boya tenlerinde kaydıkça daha da erotik bir hava yaratıyor, aşklarıyla kendi şaheserlerini yaratıyorlardı. Camilla tırnaklarını omuzlarına, hemen kanatlarının ortasına geçirdi.

Onu daha da kendine çekip bacaklarını etrafına doladı.

Envy daha hızlı hareket ederken, vücutları çılgın darbeler eşliğinde her yeri boyaya buluyordu.

Bir elini aralarına soktu, Camilla'nın nefes alışverişleri sıklaşana kadar klitorisiyle oynamaya devam etti.

Boşalırken her ikisi de kükrüyordu. Zevkin son damlası ikisini de sarsıp akana kadar hareket etmeye devam ettiler. Envy altlarındaki resmin hiç şüphesiz koleksiyonunun en değerli parçası olacağını biliyordu.

Birkaç uzun dakika daha birbirlerine dolanmış halde uzandılar; sonra Camilla onun üzerine çıktı.

"Daha fazla."

Envy kalçalarını döndürerek, tempoyu ayarlarken onu yavaş ve derinlere doğru içine almaya başladı. Sonra Envy onu döndürdü, hızla pencereden dışarı çıkardıktan sonra havada süzülmeye başladılar ve onunla yıldızların arasında sevişmeye başladı.

Belli bir noktadan sonra stüdyoya geri döndüler, boyanın üzerinde biraz daha yuvarlandılar. Camilla ona üzerine çıkıp kanatlarını bacaklarını üzerlerinden geçirebileceği şekilde açmasını emretti. Prensesinin emrettiğini yaptı. Bacaklarını dümdüz yukarı kaldırarak, önce omuzlarına sıkıca bastırdıktan sonra Envy sert ve hızlı bir şekilde hareket etti, tenleri zevkten birbirine çarptı.

Daha sonra, sonunda yarattıkları resmin üzerinden kalkabildiklerinde, Envy resmi çerçeveletti. Sırıtarak Camilla'ya baktığında, karşısında tepeden tırnağa ve her kıvrımında renklerden bir gökkuşağı olduğunu gördü.

"Bunu nereye asalım?"

Camilla sadece bir dakika düşünmüş gibi yaptı.

"Ben tam da yerini biliyorum, Ekselansları."

Envy'i yatak odasına götürdükten sonra, kaşlarını beklenti dolu bir ifadeyle kaldırıp tavana baktı.

Envy başını geriye atıp kahkahalara boğuldu.

Anlaşılan, efsanevi sanat eseri artık emekliye ayrılıyordu.

Envy yerine koyacak daha mükemmel bir resim hayal edemiyordu.

Herhangi bir karşılık verme fırsatı bulamadan, Camilla dudaklarını onunkilere yaklaştırıp Envy'i öptü.

"Seni seviyorum," diye fısıldayarak geril çekildi ve etrafa bakındı.

Envy ona döndüğünde, Camilla'mn kalbi hızla atıyordu. Gerçek o anda suratına tokat gibi çarptı.

Ve bu sefer, cevap olarak yalan söylemedi.

"Ben de seni seviyorum."

Bir an sonra vücutlarındaki kuruyan boyanın döküldüğü koyu yeşil ipek çarşaflara dolanmışlardı ve Envy o andan itibaren lanet olası sonsuzluğa kadar tüm kurallarını seve seve çiğneyeceği kadından başka hiçbir şeyin umurunda olmadığını anladı.

TEŞEKKÜR

İlk olarak, okuyucularıma çok teşekkür ederim.
Hem eski hem de yenilere!

Çalışmam bir yetişkin diyarına dönüşürken bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. *Kötülerin Krallığı* serisinin en başından beri, her bir prensin hikâyesini paylaşacağım bir günün geleceğini umuyordum ve hatta belki bir tanrıça ya da kurt adam ya da bir vampir prensin de. O yüzden bu gerçekten de rüyamın gerçekleşmesi oldu. Heyecanınıza ve Yedi Çember'i tüm bu kötü, günahkâr karakterleri zamanla ne kadar sevdiğinizi görmeye bayılıyorum.

İşlerin yayıncılık tarafında, bu kitapları daha hâlâ bir hayalken desteklemeye başlayan menajerim Barbara Poelle'e sonsuz kez minnettarım. Irene Goodman'daki ekibim, Baror Intl'den Heather Baror-Shapiro, Grand View'deki Sean Berarad'a teşekkürler.

Editörlerin tanrıçası ve yayıncılık suçunun şahane ortağı Helen O'Hare, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Birlikte çalışmayı sürdürdüğümüz için çok heyecanlıyım. Bundan sonra üzerinde çalıştığımız iblis prensin hikâyelerinin her birinde daha çok eğleneceğimizi düşünüyorum. Bu kitap senin düzenlemelerin sayesinde hayallerimin kitabı oldu.

Little, Brown ekibimin tamamı, her birinizle çalıştığım için gerçekten çok şanslıyım. Bu kitapları dünyaya getirmem için sahne arkasındaki yardımlarınız için hepinize teşekkürler. Heyecanınız, hevesiniz, sıkı çalışmanız ve yaratıcılığınız ziyadesiyle takdir edilmiştir. Gabrielle Leporati, Danielle Finnegan, Gianelle Rojas, Linda Arends, Liv Ryan, Mary Tondorf-Dick, Bruce Nichols, Craig Young, Sabrina Callahan, Judy Clain, Gregg Kulick, Taylor Navis, Elece Green, Meg Miguelino, Martha Bucci, Cyanne Stonesmith, Sharon Huerta, Suzanne Marx,

Raylan Davis, Claire Gamble, Karen Torres, redaktör Barbara Perris ve sesli kitap yazarları Steve West ve Marisa Cain.

Hodderscape'deki sevgili Birleşik Krallık ekibim, siz gerçekten de harikasınız ve yaptığınız her şey için size yeteri kadar minnettar olamam. Desteğiniz tıpkı Envy'nin sanat koleksiyonu gibi efsaneviydi. Sıra dışı editörüm Molly Powell, sana acımasızca keyifli notların ve Envy'nin romantik bir baş karakter olmasıyla ilgili erken desteğin için teşekkürler. Kate Keehan, mesajlarımız her zaman günümü şenlendirdi ve kuralları hiçe sayacağımız iki günah prensimiz daha olduğu için GERÇEKTEN çok mutluyum. Natasha Qureshi, Sophie Judge, Laura Bartholomew, Aaron Munday, Claudette Morris, Carrie Hutchinson ve tüm ekip, size yaptığınız her şey için milyonlarca kez teşekkür ederim.

Anne, Baba, Kelli, Ben... sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Dogwood Yolu Butiği, namı diğer kız kardeşimin butiği ve en sevdiğim perakende terapisi, beni ve evimi Günah Malikâneleri kadar şık bir hale getirdiğiniz için teşekkürler.

Stephanie Garber, hep söylerim ama arkadaşlığımız için gerçekten çok minnettarım. Anissa de Gomery, senin eserlerine bayılıyorum ve sohbetlerimizi seviyorum. Bu kadar harika bir arkadaş olduğun için teşekkürler. Isabel Ibañez ve J. Elle, siz harikasınız.

Kitapçılar, kütüphaneciler ve çevrimiçi gönderiler paylaşan, arkadaşlarına bu serilerden bahseden ve bu kadar büyük bir mutluluk ve olumlu geri dönüşler gönderen her bir okuyucu, teşekkür sizler için yeterince büyük bir kelime olamaz. Sandığınızdan çok daha büyülüsünüz. Bir sonraki maceramızı iple çekiyorum.

Ayman Chaudhary (@Aymansbooks) ve Pauline'e (@thebooksiveloved) TikTok'da Kötülerin Krallığı'na erkenden destek vermeye başladıkları ve BookTok'da kitap aşkı ile bir araya gelmiş olan herkese sonsuz kez minnettarım. Sizler gerçek birer hazinesiniz. Bu dünyaya yaptığınız tüm iyiliklerin sizlere milyonlarca şahane şekillerde geri dönmelerini ve sonraki kitaplarınızın beş yıldızlı eleştiriler almalarını diliyorum.

YAZAR HAKKINDA

Kerri Maniscalco New York Şehrinin dışında, gotik ortamlara duyduğu hayranlığın başladığı yarı perili bir evde büyüdü. Boş zamanlarında eline geçen her şeyi okur, ailesi ve arkadaşlarıyla her türlü farklı yemekleri yapar, hayatın ince mevzularını kedileriyle konuşurken çok fazla çay içer. Stalkling Jack the Ripper serilerinin ve Kingdom of the Wicked serilerinin en çok satan *New York Times 1* numaralı yazarıdır. *Throne of the Fallen* ilk yetişkin eseridir.

